

KELLEY ARMSTRONG

TRIỆU
HỘI

PERNIT SERIES
SỨC MẠNH HẮC ẨM

CHISCOOST

www.fantasy.vn

KELLEY ARMSTRONG

TRIỆU HỒI

PHẦN 1 SERIES
SỨC MẠNH HẮC ÁM

CHIBOOKS

MAI MỸ BÉN TỎI Đ.P.

Triệu Hồi

[Giới thiệu:](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

Giới thiệu:

Sẽ ra sao khi một ngày... bạn nhìn thấy ma và ma cũng nhìn thấy bạn?

Cuốn sách mở đầu cho bộ ba tác phẩm Sức Mạnh Hắc Ám – một sê-ri hoàn toàn mới của tiểu thuyết gia ăn khách Kelley Armstrong.

Tất cả những gì Chloe Saunders muốn là một cuộc sống như bao thiếu niên bình thường khác – có cơ hội hoàn thành chuyện học hành, kết bạn, và có lẽ là hẹn hò với một chàng trai. Nhưng đến khi Chloe bắt đầu trông thấy ma, cô biết cuộc sống ấy sẽ chẳng bao giờ còn như xưa nữa.

Không lâu sau thì đâu đâu cũng có ma và họ muốn Chloe chú ý đến mình. Cuối cùng, khi tinh thần Chloe cũng bị suy sụp, cô được đưa vào một nhà mở dành cho trẻ gặp rắc rối. Ban đầu Nhà Lyle có vẻ ổn, nhưng thời điểm bắt đầu quen biết với những bệnh nhân khác – Simon quyến rũ và người anh trai lạnh lùng đáng ngại của cậu, Derek, Tori xấu tính và Rae, người có “thứ” tạo ra lửa – Chloe dần nhận ra rằng có điều gì đó kỳ lạ và hiểm ác đang ràng buộc họ với nhau, và đây không đơn thuần là do thái độ cư xử “rắc rối” bình thường.

Và họ cũng sắp sửa khám phá ra Nhà Lyle không phải là một nhà mở thông thường...

Mười hai năm trước...

MẸ ĐÃ QUÊN DẶN chị trông trẻ mới chuyện tăng hầm.

Chloe loạng choạng đứng trên bậc thang cao nhất, đôi bàn tay mồm mĩm với lên bám lấy cả rào chắn, hai cánh tay run đến nỗi gần như không giữ chắc. Chân cô bé run run không kém làm cho cái đầu chó Scooby Doo dính

trên đôi dép đi trong nhà cứ lắc lư qua lại. Đến cả hơi thở thoát ra ngoài miệng cũng phập phò phập phù mãi như phải chạy hì hục.

“Chloe?” Cái giọng nghệt nghệt của chị Emily từ tầng hầm tối om vọng lên. “Mẹ em bảo cô-ca bỏ trong hầm lạnh nhưng chị tìm hoài không thấy. Em xuống đây tìm giúp chị nhé?”

Mẹ nói sẽ dẫn chị Emily chuyện tầng hầm. Chloe tin chắc thế. Cô bé nhắm mắt lại và nghĩ thật lung. Trước đó lúc cha mẹ đi dự tiệc, Chloe mãi ngồi trong phòng xem ti-vi. Nghe thấy tiếng mẹ gọi, Chloe chạy ra sảnh trước. Mẹ bồng cô lên ôm thật chặt, cười phá lên khi thấy mắt con búp bê của Chloe thò ra ngoài.

“Mẹ thấy con đang chơi với Công chúa – ý mẹ là, Cướp biển Jasmine. Cô ấy cứu được Aladin tội nghiệp khỏi Ác Thần chưa đấy?”

Chloe lắc đầu, đoạn thì thầm. “Mẹ dẫn chị Emily chưa?”

“Đương nhiên là mẹ dẫn rồi. Chẳng có tầng hầm nào hết, vì cô Chloe. Cánh cửa đó được đóng lại rồi.” Khi thấy cha đến gần, mẹ nói. “Mình thật sự cần bàn về chuyện dọn đi đây, Steve.”

“Cứ thông báo và treo biển lên thôi.” Cha vò vò, làm rối hết tóc Chloe. “Nghe lời chị Emily đấy, bé con.”

Sau đó cha mẹ rời đi.

“Chloe, chị biết em nghe chị nói gì,” Emily la ó.

Chloe buông tay ra khỏi thanh rào và bịt tai lại.

“Chloe!”

“Em kh-không thể vào tầng hầm,” Chloe đáp. “Em-em không được phép.”

“Được rồi, chị sẽ chịu trách nhiệm và chị bảo rằng em được phép. Em lớn rồi.”

Chloe gắng bước xuống một bậc thang. Họng cô bé đau buốt và mọi vật trông mờ mờ ảo ảo, y như cô sắp khóc.

“Chloe Saunders, em có năm giây, bằng không chị sẽ lôi em xuống đây và khóa cửa lại đây.”

Chloe phóng xuống các bậc thang nhanh đến nỗi quíu cả chân và ngã nhào trên đầu cầu thang. Cô bé nằm đấy, mắt cá chân đau nhói, nước mắt giàn giụa nhòe vào tầng hầm, nơi phát ra tiếng cọt kẹt cọt kẹt, bốc mùi và có mấy cái bóng. Có cả bà Hobb nữa.

Từng có những người khác sống ở đây, trước khi bà Hobb dọa họ bỏ đi mất. Như bà Miller già cả chơi trò ú òa với Chloe và gọi cô là Mary. Và ông Drake hay hỏi những câu kỳ cục, như là liệu có ai sống trên mặt trăng không, tuy đa phần Chloe chẳng biết câu trả lời nhưng ông ấy vẫn mỉm cười và bảo cô là bé ngoan.

Chloe từng thích xuống dưới nhà và trò chuyện với mọi người. Tất cả những gì cô bé phải làm là không nhìn ra sau lò sưởi, nơi một chú treo cổ lơ lửng trên trần nhà, mặt mày tím ngắt và sưng húp. Chú ấy chẳng bao giờ mở miệng nói gì, nhưng cứ nhìn chú ấy là dạ dày Chloe bị đau.

“Chloe?” Cái giọng nghệt nghệt của chị Emily cất lên. “Em đang xuống đây à?”

Hắn mẹ sẽ nói: “Hãy nghĩ đến những mặt tốt thay vì mặt xấu.” Vì vậy khi thả bước xuống ba bậc thang cuối cùng, Chloe nhớ đến bà Miller, ông Drake và chẳng may nghĩ đến bà Hobb... hoặc là chỉ tí ti thôi.

Xuống tới nơi, cô bé nheo mắt nhìn vào khoảng tối bên trái. Chỉ có những bóng đèn ban đêm còn sáng. Mẹ đã cho gắn những bóng đèn ấy khắp nơi

khi Chloe bắt đầu bảo rằng cô không muốn xuống dưới nhà. Mẹ cho là Chloe sợ tối. Thật ra là cô có sợ tí chút, nhưng chủ yếu là vì bóng tối đồng nghĩa với việc bà Hobb có thể lén lút xuất hiện đâu đó gần cô.

Dù vậy, Chloe đã trông thấy cửa hầm lạnh, thế nên cô dán mắt vào đấy và bước nhanh hết mức. Có thứ gì đó động đậy, thế là cô quên bég mắt, đưa mắt nhìn, nhưng chỉ là ông chú treo cổ, và tất cả những gì cô thấy là bàn tay lấp ló sau lò sưởi khi chú ấy đơng đưa.

Cô chạy đến chỗ cửa hầm lạnh kia và giật bung cửa ra. Bên trong tối như hũ nút.

“Chloe ơi?” Từ trong bóng tối, chị Emily gọi vọng ra.

Chloe siết chặt nắm tay. Emily mới thật xấu tính làm sao. Đang trốn cô cơ đấy...

Có tiếng bước chân vang lộp cộp trên đầu cô bé. Là mẹ chẳng? Mẹ về rồi ư?

“Thôi nào Chloe. Em có sợ tối đâu nào?” Emily cười vang. “Suy cho cùng em cũng chỉ là nít ranh thôi nhĩ!”

Chloe cau có. Emily chẳng biết gì hết. Chỉ là một cô nàng ngốc nghếch, xấu tính thôi. Chloe sẽ lấy được lon cô-ca rồi chạy lên mách mẹ. Thế là Emily sẽ chẳng bao giờ được trông cô nữa.

Cô thò đầu vào căn phòng bé tí nọ, cố nhớ xem mẹ đã cất cô-ca ở đâu. Chắc là trên kệ thôi nhĩ? Chloe phóng qua, kiễng chân lên, đưa tay cầm lấy một cái lon kim loại lạnh ngắt.

“Chloe? Chloe!” Là giọng Emily, nhưng nghe xa xăm làm sao ấy, đã vậy còn the thé. Tiếng bước chân nện cộp cộp trên sàn nhà bên trên. “Chloe, cháu đâu rồi?”

Chloe làm rơi cái lon xuống sàn bê tông. “Cách”. Lon cô-ca lăn đến chạm vào chân cô, kêu xì xì và phun sô-đa thành vũng quanh đôi dép đi trong nhà.

“Chloe, Chloe, cháu đâu rồi?” một giọng nói vang lên đằng sau cô, bắt chước giọng Emily, nhưng không giống lắm.

Chloe chậm chậm xoay người lại.

Đứng tại cửa là một bà già vận một cái áo tuềnh toàng mặc ở nhà màu hồng, đôi mắt và hàm răng bà ta sáng rực lên trong bóng tối. Bà Hobb. Chloe những muốn nhắm chặt mắt lại nhưng không dám làm thế, vì như vậy chỉ khiến cô thêm rối trí và làm cho mọi chuyện tồi tệ hơn.

Lớp da của bà Hobb khê động và vụn vụn. Sau đó biến thành màu đen và phát sáng, kêu lách cách như tiếng càn con dùi để đốt lửa trại tí tách. Những mảng da bự chẳng rút lõp bõp xuống sàn. Tóc bà ta kêu xèo xèo và cháy phừng lên. Tiếp đó, chỉ còn trơ trọi lại chiếc sọ lổm đổm những mảng thịt đen thui. Cái hàm há ra, còn hàm răng vẫn sáng lấp lánh.

“Chào mừng đã quay trở lại, Chloe.”

Chương 1

TÔI BẬT DÂY TRÊN GIƯỜNG, một tay siết chặt lấy mặt dây chuyền, tay kia cuộn trong ga giường, gắng sức nắm bắt những mảnh vụn trong cơn mơ giờ chỉ còn mơ mơ hồ hồ. Có gì đó về một tầng hầm... một cô bé... tôi ư? Tôi không nhớ là nhà mình từng có tầng hầm – từ trước đến giờ chúng tôi luôn sống trong các căn hộ.

Một cô bé trong tầng hầm, thứ gì đó rùng rợn... không phải lúc nào các tầng hầm cũng rùng rợn sao? Tối tăm, ẩm thấp, trống hơ trống hoác, nội nghĩ đến thôi là tôi cũng rùng mình rồi. Nhưng tầng hầm lần này không bỏ trống... Trong đó có... Tôi không nhớ nổi là gì. Một ông chú đằng sau lò sưởi chẳng...?

Một tiếng rầm trên cửa làm tôi giật thót.

“Chloe!” Annette hét inh ỏi. “Tại sao em lại tắt đồng hồ báo thức? Tôi là quản gia chứ không phải vú em. Nếu em dậy trễ nữa, tôi sẽ báo cho cha em đấy.”

Khi những lời hăm dọa qua rồi, chuyện này không hẳn là thứ đáng sợ trong những cơn ác mộng. Dẫu Annette có gọi được cho cha tôi ở Berlin, ông cũng sẽ chỉ vờ lắng nghe, mắt dán vào chiếc Blackberry, tập trung chú ý vào chuyện gì đó quan trọng hơn, như dự báo thời tiết chẳng hạn. Cha sẽ lăm bắm mập mờ thế này “Ừ, khi nào về tôi sẽ xem xét” và quên hết chuyện của tôi khi dập máy.

Tôi mở đài lên, vặn kênh và bò ra khỏi giường.

Nửa giờ sau, tôi đứng trong phòng tắm, sửa soạn chuẩn bị đi học.

Tôi vén tóc ra sau rồi kẹp lại, liếc vào gương và rùng mình. Chỉ kiểu tóc thôi cũng đủ để tôi trông như mười hai tuổi rồi. Tôi mới bước sang tuổi mười lăm và phục vụ trong nhà hàng vẫn còn đưa tôi thực đơn phần của trẻ em. Cũng không trách họ được. Tôi cao có một mét năm, thân hình phẳng lì, chỉ lộ ra chút xíu đường cong khi tôi mặc quần jeans ôm với một cái áo phông còn bó sát hơn.

Dì Lauren cam đoan tôi sẽ trở giò thôi – và có cả đường cong này nọ – khi tôi đến kỳ. Theo tôi đoán thì phải nói là “nếu”, chứ không phải là “khi”. Hầu hết các bạn tôi đều “có” năm mười hai tuổi, thậm chí là mười một. Tôi cố gắng không nghĩ ngợi quá nhiều, nhưng dĩ nhiên cảm thấy ngược lại rồi. Tôi lo cơ thể mình có gì bất ổn, cảm thấy mình là một kẻ quái dị khi bạn bè tám về kỳ kinh nguyệt của tụi nó, thậm chí cầu nguyện rằng tụi nó không biết là tôi chưa có. Dì Lauren bảo tôi bình thường. Dì ấy là bác sĩ đấy, nên tôi cho là dì sẽ biết lý do. Nhưng chuyện này cứ làm tôi khó chịu. Nhiều lắm.

“Chloe!” Cánh cửa rung lên dưới bàn tay múp thịt của chị Annette.

“Em đang ở trong nhà vệ sinh,” tôi hét ra. “Em có chút riêng tư nào không?”

Tôi cố cài thêm một cái kẹp phía sau đầu, giữ cho hai bên tóc vểnh lên. Không tồi. Khi tôi quay đầu nhìn sang một bên, cái kẹp tuột khỏi mái tóc mềm rũ như trẻ con.

Lẽ ra tôi đừng bao giờ nên cắt tóc mới phải. Nhưng tôi phát ốm với mái tóc thẳng dài kiểu bé gái rồi. Tôi quyết định chọn kiểu ngắn tía so le ngang vai. Trên mô hình mẫu kiểu đó trông đẹp cực kỳ. Nhưng với tôi thì sao? Không được khá khâm cho lắm.

Tôi nhím dăm dăm vào tuýp thuốc nhuộm tóc còn đóng nắp. Kari đã cam đoan mái tóc màu vàng nâu nhạt của tôi mà có thêm mấy vệt đỏ nữa là hoàn hảo. Tôi không thể không nghĩ đến chuyện trông mình sẽ y chang một

cây kẹo gậy[1]. Thế nhưng, biết đâu mái tóc đó sẽ làm tôi có vẻ chững chạc hơn...

[1] Loại kẹo hai màu đỏ trắng có hình chiếc gậy, thường phổ biến trong dịp Giáng sinh.

“Tôi đang cầm ống nghe đấy Chloe.” Annette hét lớn.

Tôi chộp tuýp thuốc nhuộm nhét vào ba lô và mở mạnh cửa.

Lúc nào tôi cũng xuống dưới theo lối cầu thang. Nhà ở có thể thay đổi, nhưng việc phải làm hàng ngày thì không bao giờ. Ngày đầu tiên đến lớp mẫu giáo, mẹ và tôi đứng trên đầu cầu thang, một tay mẹ dắt tôi, tay kia cầm cái ba lô Thủy thủ Mặt Trăng.

“Sẵn sàng nhé, Chloe,” mẹ bảo. “Một, hai, ba...”

Và chúng tôi bắt đầu phóng xuống các bậc thang cho đến khi đáp đất, thở hổn hển và cười khúc khích, sàn nhà lắc lư trơn trượt khi chúng tôi đứng không vững. Mọi nỗi sợ trong ngày đầu tiên đi học của tôi tan biến.

Chúng tôi đã cùng chạy xuống cầu thang mỗi buổi sáng suốt năm tôi học mẫu giáo và giữa năm lớp một, rồi sau đó... ờ, sau đó chẳng còn ai để mà chạy cùng nữa...

Tôi dừng dưới chân cầu thang một lúc, chạm vào sợi dây chuyền bên dưới áo phông, đoạn xua đi những kỷ niệm, nhấc ba lô lên rồi bắt đầu rảo bước.

Sau khi mẹ qua đời, cha và tôi đã dời nhà quanh Buffalo nhiều lần. Cha tôi mua ra bán vào các căn hộ sang trọng. Nghĩa là ông mua chúng dưới dạng căn hộ trong giai đoạn xây dựng sau cùng, kế đó bán lại khi chúng đã được xây hoàn chỉnh. Vì hầu như cha luôn đi xa bàn việc làm ăn có nên định cư hay không cũng chẳng quan trọng. Dù gì đi nữa, với cha là không.

Riêng với sáng nay thì cầu thang không phải là một ý tưởng sáng suốt. Dạ dày tôi cứ nhộn nhạo suốt trong giờ sát hạch tiếng Tây Ban Nha giữa kỳ. Bài kiểm tra gần đây nhất của tôi đã tanh bành – dịp cuối tuần lẽ ra nên dành cho học hành thì tôi lại đến ngủ qua đêm ở nhà Beth – và sém rớt. Tiếng Tây Ban Nha chưa bao giờ là môn tôi giỏi nhất, nhưng nếu tôi không có được một điểm C, có thể cha sẽ để mắt đến và bắt đầu bản khoản là một trường nghệ thuật có phải lựa chọn khôn ngoan hay không.

Chú Milos đang chờ tôi trong chiếc tắc xi đậu bên lề. Chú ấy đưa đón tôi đã được hai năm, qua hai lần dọn nhà và ba lần chuyển trường. Lúc tôi chui vào xe, chú ấy điều chỉnh lại tấm che nắng bên hông tôi. Ánh nắng buổi sớm vẫn hắt vào mắt tôi, nhưng tôi không nói lại với chú ấy làm gì.

Dạ dày tôi dễ chịu hơn khi tôi lấy ngón tay chà lên vết rách quen thuộc chỗ gác tay và hít mùi thông nhân tạo từ viên sáp thơm trên lỗ thông hơi.

Khi đánh xe băng qua ba làn đường, chú Milos lên tiếng, “Tôi qua chú có xem một bộ phim thuộc loại cháu thích đấy.”

“Phim kinh dị ạ?”

“Không.” Chú cau mày, mấp máy môi như thể đang chọn lựa từ ngữ. “Phim phiêu lưu-hành động. Cháu biết đấy, súng ống vô số kể, mọi thứ nổ bùm bùm. Một bộ phim bắn nhau ra trò.”

Tôi không thích kiểu nói tiếng Anh đúng từng tí một^[2] của chú Milos, nhưng chú ấy cứ cố chấp. “Ý chú là một bộ phim bắn nhau à?”

[2] Trong đoạn này chú Milos dùng từ “shoot'em-down” để chỉ thể loại phim có các cảnh đấu súng và bạo lực, trong khi nguyên bản của từ này là “shoot'em-up”.

Chú nhướn một bên mày rậm rịt lên. “Khi cháu bắn ai đó, anh ta ngã thế nào? Lên sao?”

Tôi bật cười, và chúng tôi tán gẫu về bộ phim một lúc. Đề tài ưa thích của tôi.

Khi chú Milos phải nhận một cuộc gọi của người điều vận, tôi liếc mắt ra ngoài cửa sổ. Một cậu con trai tóc dài từ sau một đám doanh nhân lao ra. Trên tay cậu ta cầm một cái hộp cơm trưa bằng nhựa lỗi thời trang trí một siêu anh hùng. Mãi bạn đoán xem siêu anh hùng ấy là ai, tôi không để ý thấy cậu trai kia đang đâm đầu vào đầu cho đến khi cậu ta nhảy vọt qua chiếc tắc xi, đáp xuống giữa xe chúng tôi và chiếc xe kế tiếp.

“Chú Milos!” Tôi la lên. “Nhìn...”

Từ cuối cùng thoát ra khỏi phổi tôi khi tôi va vào dây an toàn đang quàng qua vai. Người tài xế đằng sau chúng tôi và người phía sau cậu trai bấm còi kháng nghị inh ỏi.

“Gì cơ?” chú Milos ngơ ngác. “Chloe? Có chuyện gì sao?”

Tôi nhìn qua mui xe và... chẳng thấy gì hết. Chỉ là một làn xe vắng hoe phía trước và xe cộ lưu thông qua lại bên trái chúng tôi. Các bác tài chạy lướt qua thoáng xia tay vào chú Milos.

“Ngh-Ngh-Ngh...” tôi nắm chặt tay mình lại, như thể làm vậy bằng cách nào đó có thể kìm nén không cho từ ngữ tuôn ra. “Nếu thấy khó, cháu cứ chọn lối khác”, bài giảng từ bác sĩ trị liệu của tôi luôn bảo thế. “Cháu nghĩ cháu đã thấy thứ-gì-gì...”

Nói chậm thôi nào, cân nhắc từ ngữ trước.

“Cháu xin lỗi. Cháu nghĩ mình vừa trông thấy ai đó vọt ra trước mặt chúng ta.”

Chú Milos chậm chậm lái xe chạy tới trước. “Thi thoảng chú cũng gặp chuyện như thế, nhất là khi chú đang nghiêng đầu sang. Chú nghĩ là mình

thấy ai đó, nhưng ở đó chẳng lại có ai.”

Tôi gật đầu. Dạ dày tôi lại đau.

Chương 2

HẾT GIẤC MƠ không tài nào nhớ nổi rồi đến chuyện cậu con trai không thấy đâu kia làm tôi hoảng. Cho đến khi tôi gạt được ít nhất một vấn đề ra khỏi đầu, việc tập trung vào bài kiểm tra tiếng Tây Ban Nha cũng bay biến luôn. Vì thế tôi gọi cho dì Lauren. Khi nghe thấy hộp thư thoại của dì trả lời, tôi nhắn dì mình sẽ gọi lại vào giờ ăn trưa. Tôi đang trên đường đến chỗ tủ đựng đồ của Kari thì dì gọi đến.

“Cháu đã từng sống trong một ngôi nhà có tầng hầm chưa dì?” tôi hỏi.

“Và cũng chào buổi sáng nhé cháu.”

“Cháu xin lỗi. Cháu mơ thấy giấc mơ này và nó làm cháu thấy khó chịu.” Tôi kể lại những gì mình còn nhớ cho dì nghe.

“À, chắc là ngôi nhà cũ ở Allentown. Lúc đó cháu mới chỉ là một đứa nhóc nghịch ngợm. Dì không ngạc nhiên khi cháu quên đâu.”

“Cảm ơn dì, chuyện này đang...”

“Làm cháu khó chịu. Dì biết. Ất là một phần hải hùng của cơn ác mộng.”

“Đại khái là có một con quái vật sống trong tầng hầm. Chuyện thường tình thôi mà. Thật là ngượng quá.”

“Quái vật? Cái...?”

Hệ thống truyền phát tín hiệu của dì đột ngột ngắt quãng, một giọng nói bé xíu vang lên, “Tiến sĩ Fellows, vui lòng báo cáo lại cho trạm 3B.”

“Nhắc dì đấy”, tôi nói.

“Việc đó để sau được. Mọi chuyện vẫn ổn chứ Chloe? Nghe giọng cháu không như bình thường.”

“Không, chỉ là... hôm nay thật quá sức tưởng tượng của cháu. Sáng nay cháu đã dọa chú Milos sợ khi cho rằng mình trông thấy một cậu trai chạy ra trước xe chú ấy.”

“Gì cơ?”

“Chẳng có cậu trai nào hết ạ. Chắc là cháu tưởng tượng thôi.” Tôi trông thấy Kari đang đứng chỗ tủ cô ấy và vẫy tay. “Chuông sắp reo rồi, vậy...”

“Dì sẽ đón cháu sau giờ học. Trà tối ở Crowne nhé. Dì cháu mình sẽ nói chuyện.”

Trước khi tôi kịp bàn cãi gì, đầu dây bên kia đã im ắng. Tôi lắc đầu và cất bước đuổi theo Kari.

Trường học. Chẳng thú vị mấy để mô tả. Ất hẳn mọi người nghĩ trường nghệ thuật phải khác biệt lắm. Nào là nhiệt huyết sáng tạo bùng bùng, các lớp học đầy nhóc những đứa trẻ vui vẻ, thậm chí cả đến tâm hồn méo mó vụn vụn của những người trường phái Go-thic cũng trở nên tươi sáng luôn... Họ cho rằng những mối lo như sức ép từ bạn học và việc bắt nạt nhau trong trường nghệ thuật ắt là phải ít hơn. Nói tóm lại, đa phần bọn trẻ bị bắt nạt là những đứa trẻ học trường khác.

Đúng là mấy chuyện như vậy ở trường A.R.Gurney cũng không đến nỗi, nhưng khi bạn đặt những đứa trẻ vào chung một chỗ, dù chúng có na ná nhau, vẫn có những giới hạn được vạch ra. Bè phái hình thành. Thay vì vận động viên, đám lập dị và phường vô danh tiểu tốt, bạn có họa sĩ, nhạc sĩ và diễn viên.

Học viên ngành nghệ thuật sân khấu như tôi thường bị coi là cá mè một lứa với diễn viên, nơi có vẻ như tài năng ít được quan tâm hơn vẻ bề ngoài, sự

tự tin và khả năng ăn nói. Chẳng những không đủ xinh đẹp để khiến người khác ngoái đầu lại nhìn, tôi còn thiếu luôn cả hai khoản sau cùng. Nói chung, tôi xếp vào loại xoàng xoàng trung bình. Kiểu con gái không khiến người ta phải điên đảo tơ tưởng.

Nhưng lúc nào tôi cũng mơ đến việc được học ở một trường nghệ thuật, và hiện thực cũng tuyệt vời như tôi tưởng tượng. Thêm vào đó, cha từng hứa rằng tôi có thể ở lại học tiếp đến lúc tốt nghiệp, dù chúng tôi có dọn nhà bao lần đi chẳng nữa. Nghĩa là lần đầu tiên trong đời mình, tôi không còn là “nữ sinh mới”. Tôi đã bắt đầu đi học ở A.R.Gurney như một đứa năm nhất giống như người khác. Như một đứa trẻ bình thường. Rốt cuộc thì cũng được như thế.

Dù vậy, tôi thấy ngày hôm đó không bình thường cho lắm. Cả buổi sáng, tôi chỉ nghĩ đến cậu con trai bên đường. Có khá nhiều giải thích hợp lý đây. Vì mãi nhìn chăm chăm vào hộp cơm trưa nên tôi đã phán đoán sai hướng chạy của cậu ta. Hẳn là cậu ta đã chui vào chiếc ô tô nào đấy đang đậu bên lề đường. Hoặc bất thành tình hình quẹo qua lối khác và biến mất vào đám đông.

Nghe hợp lý quá còn gì. Vậy tại sao tôi vẫn cứ thấy khó chịu thế này?

“Ôi thôi nào,” Miranda kêu lên khi tôi cứ lục lọi tủ mình mãi trong giờ ăn trưa. “Cậu ta ở ngay đó thôi. Hỏi xem cậu ta có định đến vũ hội không. Chuyện đó khó lắm sao?”

“Để Chloe yên đi,” Beth xen vào. Cô ấy thò tay qua túm lấy túi đựng cơm trưa màu vàng của tôi trên kệ cao nhất, đoạn lắc qua lắc lại. “Tớ không biết làm thế nào mà cậu bỏ quên cái này được, Chloe. Màu vàng dạ quang đấy.”

“Cậu ấy cần một cái thang gấp để thấy nó trên cao,” Kari nói.

Tôi huých hông đẩy Kari một cái, và cô ấy vụt nhảy lùi ra, cười phá lên.

Beth trợn tròn mắt. “Thôi nào mọi người, không thì chúng ta bị chiếm chỗ hết mất.”

Chúng tôi sắp đi đến chỗ tủ của Brent thì Miranda huých tôi. “Hỏi cậu ta đi, Chloe.”

Cô ấy vờ rù rì. Brent liếc sang... rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Mặt tôi nóng bừng, tôi ôm chặt cái túi cơm trưa vào ngực.

Mái tóc dài đen nhánh của Kari chạm vào vai tôi. “Cậu ta là đồ ngốc,” cô thì thầm. “Kệ cậu ta đi.”

“Cậu ấy không phải là đồ ngốc. Cậu ấy chỉ không thích tớ thôi. Chuyện đó không trách được.”

“Được rồi,” Miranda nói. “Tớ sẽ hỏi giúp cậu vậy.”

“Không!” tôi chụp lấy tay bạn mình. “Đ-đừng mà.”

Khuôn mặt bầu bĩnh của Miranda cau lại, vẻ chán ghét. “Chúa ơi, cậu cứ như con nít ấy. Cậu mười lăm rồi Chloe. Cậu phải chủ động chứ.”

“Như là gọi làm phiền một anh chàng đến nỗi mẹ cậu ta phải bảo cậu là để cậu ta yên thân à?” Kari hỏi.

Miranda chỉ nhún vai. “Là mẹ Rob đấy chứ. Cậu ấy đời nào làm vậy.”

“Phải không đấy? Có cậu tự cho là vậy thì có.”

Câu đó làm cả đám cười ngất. Như thường lệ, tôi sẽ nói gì đây và làm các cậu ấy thôi cười, nhưng tôi vẫn buồn chuyện Miranda đã làm tôi xấu hổ trước mặt Brent.

Kari, Beth và tôi từng tám chuyện về đám con trai, nhưng chúng tôi không quá say mê đề tài ấy. Miranda thì khác – bạn trai của cô ấy còn nhiều hơn

cả số cô ấy kể tên được. Vậy nên khi cô ấy kết bạn với nhóm chúng tôi, chuyện chúng tôi có thích anh chàng nào không bỗng nhiên thật quan trọng. Tôi đã đủ lo về chuyện mình còn non nớt rồi, đã vậy cô ấy còn phá lên cười khi tôi thú nhận rằng mình chưa từng có một cuộc hẹn hò thực thụ. Thế là tôi bịa ra một cơn say nắng. Với Brent.

Vốn dĩ tôi nghĩ mình chỉ cần kể tên anh chàng mình thích và thế là được rồi. Làm gì có. Miranda đã làm lộ bí mật của tôi – cô ấy đã kể cho Brent nghe rằng tôi thích cậu ấy. Tôi hoảng lắm. Đuộc rồi, gần hoảng thôi. Có một phần nhỏ nhỏ trong tôi hy vọng cậu ấy sẽ nói “Hay đấy. Tớ cũng thích Chloe lắm.” Mơ à. Trước kia, hai đứa bọn tôi có trò chuyện với nhau vài lần trong giờ tiếng Tây Ban Nha. Giờ thì cậu ấy ngồi cách tôi hai dãy, cứ như tôi bất ngờ mở rộng thêm phạm vi tìm kiếm bạn trai tệ nhất thế giới không bằng.

Cả bọn vừa mới bước chân đến quán ăn tự phục vụ thì có ai đó gọi tên tôi. Tôi quay lại thì thấy Nate Bozian chạy lon ton về phía mình, mái tóc đỏ của cậu ta trông như đèn hiệu trong sảnh đông đúc. Cậu va phải một học sinh năm cuối, cười toét miệng xin lỗi, và lại tiếp tục chạy đến.

“Chào,” khi cậu ấy đến gần, tôi lên tiếng.

“Chào cái đầu cậu ấy. Cậu quên là vào giờ ăn trưa tuần này thầy Petrie sẽ sắp xếp lại câu lạc bộ phim rồi à? Trước đấy chúng ta sẽ thảo luận. Tớ biết cậu thích phim nghệ thuật.”

Tôi vờ làm động tác bịt miệng như không tin được là mình đã quên.

“Tớ sẽ chuyển lời xin lỗi của cậu sau. Và tớ sẽ nói với thầy Petrie là cậu không hứng thú với vụ đạo diễn phim ngắn luôn.”

“Tụi mình sẽ quyết định trong hôm nay à?”

Nate bắt đầu bước lùi lại. “Có lẽ thế. Có lẽ chưa. Vậy tớ sẽ bảo thầy Petrie là...”

“Tớ phải đi đây,” tôi bảo đám bạn và vội vàng bắt kịp cậu ta.

Như mọi khi, cuộc họp của câu lạc bộ phim bắt đầu ở hậu trường, nơi chúng tôi thảo luận chi tiết các nhiệm vụ và ăn trưa. Trong thánh phòng không được phép ăn uống.

Chúng tôi bàn luận về phim ngắn, và tôi nằm trong danh sách đạo diễn – thành viên mới duy nhất đạt yêu cầu. Sau đó, lúc những người khác theo dõi các cảnh trong những bộ phim tiên phong, tôi nghiên ngẫm hết các lựa chọn của mình cho cuốn băng diễn thử. Trước thời điểm cuộc họp chấm dứt, tôi liền chuồn ra ngoài và chạy về chỗ tủ đồ.

Cho đến khi đi được nửa đường đầu tôi vẫn còn ong ong. Sau đó dạ dày tôi lại bắt đầu khó chịu, nhắc tôi nhớ mình đã quá phấn khích về việc làm phim ngắn đến nỗi quên cả dùng bữa.

Tôi đã bỏ lại túi đồ ăn trưa trên sân khấu. Tôi nhìn đồng hồ trên tay mình. Còn mười phút nữa là vào giờ học. Tôi có thể đến kịp.

Buổi họp của câu lạc bộ đã chấm dứt. Ai đẩy ra về sau cùng đã tắt đèn, và tôi không biết làm thế nào để mở đèn lên, nhất là khi muốn tìm được công tắc thì bạn phải trông thấy nó đã. Những cái công tắc đèn phát-sáng-trong-bóng-tối. Tôi sẽ đầu tư cho bộ phim của mình như thế. Dĩ nhiên, tôi sẽ cần đến ai đó chế tạo ra được chúng. Giống như hầu hết các đạo diễn, đầu óc tôi nhiều sáng kiến lắm đấy.

Tôi chọn lối đi giữa các dãy ghế và bị va trúng đầu gối những hai lần. Cuối cùng, mắt tôi cũng quen với ánh sáng lờ mờ từ những ngọn đèn dùng trong trường hợp khẩn cấp, và tôi tìm được cầu thang dẫn ra hội trường. Rồi đường khó đi hơn.

Phía sau sân khấu được chia thành những khu nhỏ hơn ngăn cách với nhau bằng màn che, bao gồm kho và các phòng thay trang phục tạm thời. Nơi đó có trang bị đèn, lúc nào cũng được mở sáng trưng. Sau khi dò dẫm xung quanh bức tường gần nhất mà không tìm thấy cái công tắc nào, tôi bỏ cuộc. Ánh đèn khẩn cấp yếu ớt giúp tôi nhìn thấy những hình thù lơ mờ. Thế là tốt rồi.

Thế nhưng trong này vẫn khá tối. Tôi ngại bóng tối. Lúc nhỏ, tôi từng trải qua vài chuyện không mấy hay ho, tưởng tượng ra những người bạn ẩn nấp trong những góc tối và hù dọa tôi. Tôi biết chuyện đó nghe thật kỳ cục. Những đứa trẻ khác tưởng tượng ra bạn cùng chơi – còn với tôi thì là mấy ông kẹ.

Mùi phấn mờ hóa trang giúp tôi nhận ra là mình đang ở trong phòng phục trang, nhưng mùi thơm của băng phiến hòa cùng mùi trang phục cũ không lẫn vào đâu được chẳng hề làm tôi bình tĩnh như mọi lần.

Thêm ba bước nữa và tôi kêu lên khi vải vóc phồng lên quanh mình. Tôi vấp vào một cái màn. Tuyệt. Chính xác thì tôi đã la lên bao lớn? Tôi hy vọng là mấy bức tường này đã được cách âm hết.

Tôi lướt tay qua thớ vải polyester gây ngứa ngáy cho đến khi tìm thấy khe hở và rẽ mấy tấm màn ra. Trước mặt tôi là cái bàn dùng để ăn trưa. Thứ gì đó màu vàng nằm trên mặt bàn. Phải cái túi của tôi không?

Hành lang tạm thời dường như trải dài ra trước mắt tôi, thông vào bóng tối. Đó là luật xa gần – hai bên được che màn xiên về phía trong, vì vậy lối đi trông hẹp hơn. Cách đánh lừa ảo giác thú vị, nhất là trong một bộ phim kinh dị. Tôi sẽ phải ghi nhớ điều đó.

Việc nghĩ đến hành lang như một bộ phim kinh dị làm dịu đi tâm trạng căng thẳng của tôi. Tôi nghĩ ra một cảnh quay, tiếng bước chân dội lại của tôi tạo thêm sự di chuyển đột ngột hẳn sẽ làm cảnh quay chân thật hơn, đặt

người xem vào cương vị vai chính của chúng ta, một cô gái ngu ngốc chạy về phía tiếng ồn kỳ lạ.

Có thứ gì đó va đập thật mạnh. Tôi giật mình, giày của tôi kêu cọt két và tiếng ồn đó làm tôi thót tim. Tôi xoa xoa vùng da sần hết cả gai ốc trên tay và cố cười. Được rồi, đúng là tôi đã nói tiếng ồn kỳ lạ phải không nào? Cho thêm một tí hiệu ứng âm thanh đi chứ.

Lại là tiếng động khác. Sột soạt. Vậy ra chúng ta có chuột trong hành lang như có ma kia chứ gì? Chuyện mới quen thuộc làm sao. Đã đến lúc trí tưởng tượng còn nhanh hơn tên bắn của tôi nên dừng lại và tập trung thôi. Ngay vào cảnh quay ấy.

Vai chính của chúng ta nhìn thấy gì đó ở cuối hành lang. Một bóng người...

Ôi làm ơn. Lại mấy trò kinh dị rẻ tiền. Kiểm thử khác độc đáo xem nào... bí ẩn nữa...

Cảnh hai.

Cô ấy đã thấy gì? Một túi đựng đồ ăn trưa cho trẻ con mới toanh màu vàng, thứ không liên quan gì trong ngôi nhà bỏ hoang cũ kỹ này...

Tiếp tục mạch phim thôi. Đừng để tâm trí lan man nữa...

Một tiếng nứt nở vọng qua những căn phòng im ắng, sau đó đột nhiên ngừng lại, hóa thành âm thanh sục sục đầm đìa nước mắt.

Tiếng khóc. Phải rồi. Từ bộ phim của tôi. Vai chính nhìn thấy một túi đựng cơm cho trẻ con, kể đó nghe thấy những tiếng nứt nở kỳ quái. Thứ gì đó di chuyển ở cuối hành lang. Một hình thù tối đen.

Tôi vụt chạy tới, phóng nhanh đến chỗ cái túi của mình. Tôi chộp lấy túi rồi chạy biến.

Chương 3

“CHLOE! ĐỢI ĐÃ!”

Tôi vừa mới thấy phần ăn trưa chưa đựng đến vào tủ và đang cất bước rời đi thì nghe thấy Nate gọi. Tôi quay sang nhìn thấy cậu ta đang lách qua một nhóm con gái. Chuông reo và sảnh bùng lên, đám nhóc chen lấn xô đẩy nhau như cá hồi đang nỗ lực ngược dòng, cuốn đi bất kỳ thứ gì cản đường. Nate phải cố lắm mới với được tới chỗ tôi.

“Cậu đã chuẩn khỏi câu lạc bộ trước khi tớ tóm được cậu. Tớ muốn hỏi xem liệu cậu có định đến vũ hội không.”

“Ngày mai á? Ừm, có đấy.”

Nụ cười có lúm đồng tiền của Nate hiện ra. “Tuyệt. Gặp cậu ở đó nhé.”

Một đám trẻ nhấn chìm cậu ta đầu mất. Tôi đứng đó, nhìn chăm chăm bóng lưng Nate. Có phải Nate vừa đi theo tôi để hỏi xem tôi có đến vũ hội không? Trông chẳng giống mời tôi nhảy gì cả, thế nhưng... Dứt khoát là tôi cần xem lại quần áo của mình mới được.

Một học sinh năm cuối đụng mạnh vào tôi, làm ba lô tôi văng đi, đồng thời làm bầm trong miệng kiểu như “đứng giữa hành lang làm gì không biết”. Khi cúi xuống cầm lấy ba lô, tôi cảm thấy có gì đó tràn ra giữa hai chân mình.

Tôi bất thần đứng thẳng người lại và trở người ra đẩy trước khi thử bước một bước.

Ôi Chúa ơi. Chắc là tôi “mót” trong quần chăng? Tôi hít một hơi thật sâu. Có lẽ tôi ốm rồi. Cả ngày nay dạ dày tôi cứ nhộn nhạo suốt.

Xem xem có thể phi tang chứng cứ không và nếu không ổn thì bắt tắc xi về nhà.

Vào phòng vệ sinh, tôi kéo khóa quần xuống, mắt nhìn thấy một màu đỏ tươi.

Trong vài phút, tôi chỉ đứng đực ra đấy trong buồng vệ sinh, cười toe toét như một đứa ngốc và hy vọng lời đồn về mấy cái ca-me-ra trong nhà vệ sinh của trường không có thật.

Tôi lúng túng đặt giấy vệ sinh vào quần chíp, kéo quần lên rồi lạch bạch chạy ra khỏi buồng. Và kia rồi, trước mắt tôi là thứ từng cười giễu tôi từ hồi mùa thu: cái máy phát băng vệ sinh.

Tôi với vào túi quần sau đó lấy ra một đồng năm đô, một đồng mười đô và hai xu. Lùi lại vào trong buồng. Lục tìm trong ba lô. Tìm... một đồng năm xu.

Tôi đưa mắt nhìn cỗ máy. Đến gần hơn. Kiểm tra kỹ ổ khóa bị trầy xước mà Beth từng nói có thể mở bằng móng tay dài. Móng tay tôi ngắn, nhưng chìa khóa nhà của tôi cũng thay thế được vậy.

Một tuần quan trọng với tôi đây. Lên danh sách sơ tuyển với chức vụ đạo diễn. Nate mời tôi đến vũ hội. Lần đến kỳ đầu tiên. Và giờ là lần phạm tội đầu tiên luôn.

Sau khi xốc lại tinh thần, tôi lục lọi trong ba lô tìm bàn chải và thay vào đó lá tuýp thuốc nhuộm tóc xuất hiện. Tôi lấy nó ra. Bóng tôi trong gương cười toe đáp lại.

Sao lại không thêm mục “lần đầu cúp tiết” và “lần đầu nhuộm tóc” và danh sách nhỉ? Nhuộm tóc trong la-va-bô nhà vệ sinh trường không phải dễ, nhưng chắc sẽ giản đơn hơn là làm ở nhà, với Annette lảng vảng xung quanh.

Nhuộm một tá vệt tóc đỏ tươi mất khoảng hai mươi phút. Tôi phải cởi bỏ áo sơ mi để tránh dây màu lên, thế nên tôi đứng trên la-va-bô mà chỉ mặc mỗi áo ngực và quần jeans. Thật may là không ai vào đây.

Tôi hoàn tất việc ép chặt các món tóc bằng giấy vệ sinh, hít sâu một hơi, nhìn ngắm... và mỉm cười. Kari nói đúng. Kiểu đầu này trông ổn đấy. Annette thế nào cũng phát hoảng cho xem. Có lẽ cha tôi sẽ chú ý đến. Thậm chí có thể sẽ nổi giận. Nhưng tôi khá chắc chắn chẳng còn ai đưa cho tôi thực đơn phần ăn mười-hai-tuổi-và-bé-hơn nữa đâu.

Cánh cửa kêu cọt kẹt. Tôi vội nhét hết mớ giấy vào sọt rác, chộp lấy áo sơ mi rồi lao vào buồng vệ sinh. Hầu như tôi chỉ đủ thời gian để chốt cửa lại trước khi một cô gái khác bắt đầu khóc lóc. Tôi liếc sang và trông thấy một đôi Reeboks ở buồng kế bên.

Tôi có nên hỏi cô ấy có sao không? Hay làm vậy sẽ khiến cô ấy xấu hổ?

Có tiếng dội nước và cái bóng dưới chân tôi lay động. Cửa buồng mở khóa lách cách. Vòi nước bắt đầu chảy, dù vậy, tiếng nước nở của cô gái còn lớn hơn.

Nước ngừng chảy. Tiếng súc giấy rít lên. Giấy bị vò nhàu. Cửa mở ra. Đóng lại. Tiếng khóc lại tiếp tục.

Một ngón tay lạnh lẽo trượt xuống sống lưng tôi. Tôi tự nhủ hẳn là cô ấy đã đổi ý và sẽ ngồi đấy khóc cho đến khi bình tĩnh lại, nhưng tiếng khóc ở ngay bên cạnh tôi. Buồng kế bên.

Tôi siết tay mình lại thành nắm đấm. Chỉ là tôi tưởng tượng thôi.

Tôi từ từ cúi xuống. Chẳng có đôi giày nào dưới vách ngăn hết. Tôi cúi thêm nữa. Các buồng khác cũng chẳng có bóng dáng đôi giày nào. Tiếng khóc ngừng bật.

Tôi giật phắt áo sơ mi và vội vã ra khỏi phòng vệ sinh trước khi chuyện kia lặp lại. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng tôi, mọi thứ tĩnh lặng, hành lang trống không.

“Cháu kia!”

Tôi thấy một người bảo vệ đang bước về phía mình, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Ph-phòng vệ sinh,” tôi nói. “Cháu đang sử dụng phòng vệ sinh.”

Ông ta vẫn bước tới. Tôi không nhận ra ông ta. Có lẽ ông ta tầm tuổi cha tôi, tay cầm một cái kéo cắt cỏ, mặc đồng phục bảo vệ trường chúng tôi. Chắc là nhân viên tạm thời, lấp vào vị trí của ông Teitlebaum.

“Giờ cháu đang định đến lớp.”

Tôi bắt đầu rảo bước.

“Cháu kia! Lại đây. Ta muốn nói chuyện với cháu.”

Tiếng động khác duy nhất là tiếng bước chân của tôi. Bước chân của tôi. Tại sao tôi không nghe được tiếng bước chân ông ta nhỉ?

Tôi bước nhanh hơn.

Một bóng mờ lướt qua tôi. Trước mắt tôi, cỡ khoảng ba mét, không khí tỏa sáng lung linh, một dáng người mặc áo sơ mi cùng quần của bảo vệ trường đang hình thành. Tôi co giò bỏ chạy.

Người đàn ông bật ra một tiếng càu nhàu vọng dọc theo hành lang. Một học sinh đi vòng qua góc, và suýt chút nữa chúng tôi đụng nhau. Tôi lắp bắp nói xin lỗi và ngoảnh lại nhìn. Người bảo vệ đã biến mất.

Tôi thở phào và nhắm mắt lại. Khi tôi mở mắt ra, chiếc áo đồng phục xanh chỉ cách tôi có vài phân. Tôi nhìn xuống... và la lên điếc cả tai.

Ông ta trông giống một ma-nơ-canh bị bén lửa. Khuôn mặt bị thiêu cháy. Cháy nhão. Một con mắt trương lên, lồi ra. Con còn lại lủng lẳng trên xương gò má, hai má xệ xuống, môi lòng thòng, da dẻ sáng chói và méo mó, và...

Đôi môi méo mó há mở. “Có lẽ giờ thì cháu sẽ chú ý đến ta.”

Tôi ba chân bốn cẳng lao bổ dọc lối hành lang. Khi tôi chạy vọt qua một cửa phòng học, cửa lớp mở ra.

“Chloe?” Một giọng đàn ông vang lên.

Tôi cảm đầu chạy tiếp.

“Nói chuyện với ta đi!” Giọng nói lộn xộn khủng khiếp kia hầm hè, đồng thời đến gần tôi hơn. “Cháu có biết ta mắc kẹt ở đây bao lâu rồi không?”

Tôi chạy vèo qua các cánh cửa, hướng về phía cầu thang và phóng vọt lên.

Lên trên sao? Tất cả các nữ anh hùng ngu ngốc đều chạy lên trên!

Tôi rẽ qua bên kia đầu cầu thang và đâm phải loạt cầu thang kế tiếp.

Người bảo vệ tập tễnh leo lên đợt cầu thang bên dưới, tay bám lấy thanh chắn, những ngón tay chảy nhão, xương xóc lấp ló...

Tôi chạy hết tốc lực qua các cánh cửa và phi như tên bắn dọc theo sảnh chính.

“Nghe ta nói đây, đưa con gái xấu xa kia. Tất cả những gì ta muốn là năm phút...”

Tôi ngoặt vào phòng học trống gần nhất và đóng sầm cửa lại. Khi tôi lùi vào giữa phòng, người bảo vệ bước vào, xuyên qua cánh cửa. Chính xác là xuyên qua luôn nhé. Gương mặt nhão nhoét kinh khủng kia biến mất, và ông ta trở lại bình thường.

“Thế này có phải tốt hơn không? Giờ cháu sẽ ngừng la hét và nói chuyện với...”

Tôi lao lên bên cửa sổ và bắt đầu tìm cách mở cửa, sau đó mới trông thấy từ đây từ đấy trở xuống cao như thế nào. Gần mười mét... đến mặt đường.

“Chloe!”

Cửa ra vào mở tung. Là cô Waugh, phó hiệu trưởng, cùng thầy Travis, giáo viên dạy Toán lớp tôi, và một giáo viên môn nhạc mà tôi không nhớ tên. Nhìn thấy tôi đứng bên cửa sổ, cô Waugh dang rộng tay ra, đứng chặn giữa hai thầy giáo.

“Chloe!” cô ấy nhỏ giọng xuống. “Trò thân mến, trò cần phải tránh xa cái cửa đó ra...”

“Em chỉ...”

“Chloe...”

Bối rối, tôi liếc ra sau, nhìn về hướng cửa sổ.

Thầy Travis chạy vụt qua chỗ cô Waugh và chặn tôi lại. Khi thầy trò tôi ngã ra sàn, tôi gần như ngạt thở. Lúc ngừng giãy giụa, tình cờ thầy ấy thúc đầu gối trúng phải bụng tôi. Tôi bật ngửa ra sau, người gập lại rồi thở khò khè.

Tôi mở choàng mắt ra thì thấy người bảo vệ đang đứng ở trên mình. Tôi la lên và cố chồm dậy, nhưng thầy Travis và thầy dạy nhạc đã đè tôi xuống trong khi cô Waugh lấp bấp nói vào di động.

Người bảo vệ chồm tới, xuyên qua thân thể thầy Travis. “Giờ thì cháu sẽ nói chuyện với ta chứ, cháu gái? Cháu không thoát được đâu.”

Tôi vùng vẫy, đá vào người bảo vệ, cố thoát thân khỏi các giáo viên. Họ chỉ giữ chặt tôi thêm. Tôi mang máng nghe thấy cô Waugh đang kêu thêm người giúp đỡ. Người bảo vệ chìa mặt mình sát vào mặt tôi và khuôn mặt biến thành chiếc mặt nạ nhão nhoét khủng khiếp nọ, gần đến nỗi lúc này tôi đang nhìn chăm chăm vào con mắt lồi gần như sắp trồi ra khỏi hốc mắt kia.

Tôi cắn phải lưỡi nên không la lên được. Miệng tôi đầy máu. Tôi càng giãy giụa bao nhiêu thì các thầy lại kìm tôi chặt bấy nhiêu, vịn lấy hai tay tôi, cả người tôi đau đớn.

“Mọi người có thấy ông ta không?” Tôi la lên. “Ông ta ở ngay kia kìa. Làm ơn, làm ơn, làm ơn. Đừng để ông ta lại gần em. Đưa ông ta đi đi!”

Chẳng thầy cô nào nghe tôi nói. Tôi tiếp tục vùng vẫy, thuyết phục, nhưng họ vẫn giữ lấy tôi chặt cứng, còn người đàn ông bị thiêu cháy kia thì chế nhạo tôi.

Cuối cùng, hai người đàn ông mặc đồng phục vội vã chạy qua cửa. Một người giúp các thầy kìm tôi lại, người kia di chuyển ra đằng sau, khuất khỏi tầm mắt tôi. Những ngón tay siết chặt lấy cùi chỏ tôi. Sau đó một mũi kim chọc vào lòm tôi đau nhói. Chất lỏng lạnh ngắt truyền vào các tĩnh mạch.

Phòng học bắt đầu xoay mòng mòng. Người bảo vệ trở nên mờ ảo, chập chờn lúc có lúc không.

“Không!” ông ta kêu lên. “Tôi cần nói chuyện với con bé. Các người có hiểu không? Con bé nghe thấy tôi. Tôi chỉ muốn...”

Giọng nói của ông ta lịm dần khi nhân viên y tế cấp cứu hạ tôi xuống cáng. Cái cáng được khênh lên, lắc lư. Lắc lư... giống như một chú voi. Tôi từng

cười voi một lần với mẹ ở sở thú, và tâm trí tôi lại trở về khi đó, mẹ vòng tay ôm lấy tôi, tiếng cười của mẹ...

Tiếng rít gào phẫn nộ của người bảo vệ cắt ngang dòng suy nghĩ. “Đừng mang con bé đi. Tôi cần nó.”

Lắc lư. Chú voi lắc lư. Mẹ cười phá lên...

Chương 4

TÔI NGỒI TRÊN MÉP GIƯỜNG BỆNH và cố thuyết phục bản thân mình đang mơ ngủ. Đó là lý giải khá khâm nhất cho những gì tôi đang nghe thấy. Tôi có thể viết ra bằng phấn cùm từ bị đánh lừa, nhưng tôi thích dùng đang mơ hơn.

Dì Lauren đang ngồi bên cạnh nắm chặt lấy tay tôi. Tầm mắt tôi chuyển hướng sang các y tá đang bước xuôi trong hành lang. Dõi theo ánh nhìn của tôi, dì đứng dậy đóng cửa lại. Qua đôi mắt đờ đẫn, tôi dõi mắt theo dì và hình dung ra dì là mẹ mình. Thứ gì đó trong tôi sụp đổ, và tôi thấy mình trở về năm sáu tuổi, ngồi rúc trên giường, khóc lóc vì mẹ.

Tôi chà tay trên tấm chăn, cảm nhận được sự khô khốc và ngứa ngứa trên làn da của mình. Căn phòng nóng đến nỗi mỗi một hơi thở đều làm họng tôi thít lại và khô nẻ. Dì Lauren đem nước cho tôi, và tôi đỡ lấy ly nước mát lạnh bằng cả hai tay. Nước có vị của kim loại, nhưng tôi kệ, cứ tu ừng ực.

“Một nhà mở,” tôi lên tiếng. Giống như tiếng động trên sân khấu, các bức tường dường như nuốt mất lời tôi nói, hấp thụ chúng và chỉ để lại không gian buồn tẻ.

“Ôi Chúa ơi, Chloe.” Dì lấy từ trong ví ra một miếng khăn giấy và quẹt mũi. “Con có biết là dì từng phải bảo với bệnh nhân là người đó sắp chết bao nhiêu lần rồi không? Và dù thế nào chẳng nữa, có vẻ như lần này còn khó khăn hơn.”

Dì đổi tư thế, quay sang đối diện với tôi. “Dì biết con muốn đến UCLA học trung học biết nhường nào. Đây là cách duy nhất chúng ta sẽ đưa con đến đó, cưng à.”

“Là cha phải không?”

Dì khựng lại một chút, tôi biết dì sẽ muốn chỉ trích cha tôi. Dì muốn vực tôi dậy sau khi mẹ tôi mất, cho tôi sống với những quản gia và những ngôi nhà trống vắng. Dì sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho cha vì đã từ chối. Cũng giống như dì sẽ không đời nào tha thứ cho ông vì cái đêm mà mẹ tôi mất. Việc đó không liên quan gì đến việc cha mẹ bị một tài xế tông phải và bỏ trốn – cha là người lái xe, và dì bắt cha phải chịu trách nhiệm.

“Không,” mãi sau dì lên tiếng, “Là do trường học. Trừ phi con chịu trải qua hai tuần đánh giá ở một nhà mở, và kết quả sẽ căn cứ vào điểm chuyên cần của con.”

“Điểm chuyên cần của con căn cứ vào gì cơ ạ?”

Nắm tay dì siết lấy miếng khăn giấy. “Đó là...” Dì Lauren ghìim lại. “Đó là chính sách không khoan nhượng[1].” Dì thốt ra những từ đó với sự căm ghét còn hơn cả lời nguyên rủa.

[1] Chính sách không khoan nhượng (Zero Tolerance Policy): Chính sách này bắt đầu manh nha tại Mỹ vào những năm 1990 và chính thức áp dụng tại Mỹ và Canada vào những năm 1990, theo đó, học sinh sẽ bị trừng phạt với mức cao nhất cho dù có lỗi vi phạm ở mức nhẹ nhất.

“Không khoan nhượng? Ý dì là thô bạo ấy ạ? N-nhưng con không...”

“Dì biết là con không làm gì hết. Nhưng với những người đó, chuyện ấy rất đơn giản. Cháu kháng cự lại một giáo viên. Cháu cần được giúp đỡ.”

Trong một ngôi nhà. Dành cho những đứa trẻ bị điên.

Đêm đó, tôi thức giấc đến mấy lần. Lần thứ hai tỉnh dậy, tôi thấy cha đứng ở ngưỡng cửa quan sát mình. Lần thứ ba, ông ngồi cạnh giường. Nhìn thấy tôi mở mắt, ông với tay ra vụng về vỗ lên tay tôi.

“Rồi sẽ ổn cả thôi,” ông thì thầm. “Mọi chuyện sẽ ổn cả.”

Tôi lại chìm vào giấc ngủ.

Cha tôi vẫn ở lại bệnh viện cho đến sáng hôm sau. Hai mắt ông lơ lơ buồn ngủ, những nếp nhăn quanh miệng cha còn hằn sâu hơn trong trí nhớ của tôi. Từ lúc ở Berlin bay về, cha không hề chớp mắt.

Tôi nghĩ cha không muốn có trẻ con trong nhà. Nhưng ông chưa bao giờ nói với tôi điều đó, kể cả lúc tức giận. Mặc cho dì Lauren nghĩ sao về mình, ông luôn cố gắng hết sức. Chỉ là dường như cha không biết nên nghĩ sao về tôi. Tôi giống như chú chó con bị bỏ lại cho cha bởi người mà cha yêu tha thiết, và ông nỗ lực để làm điều đúng đắn dù ông không khác một người chán ngắt là bao.

“Con đổi kiểu tóc rồi,” ông nói khi tôi ngồi dậy.

Tôi cố khích lệ mình can đảm. Nếu bạn vừa chạy vừa la hét khắp các hành lang trong trường sau khi bạn nhuộm tóc trong nhà vệ sinh nữ, điều đầu tiên mọi người nghĩ đến sẽ là – được rồi, sau khi họ cho qua cái màn la-hét-khắp-các-hành-lang – “bạn đang làm gì?” Nhuộm tóc trong nhà vệ sinh của trường là chuyện không bình thường đấy. Với những đứa con gái như tôi. Còn những vệt tóc đỏ chói thì sao? Trong khi bỏ giờ lên lớp á? Nghe như cái đồ tâm thần ấy.

“Con có thích kiểu tóc này không?” sau một chập, cha tôi hỏi.

Tôi gật đầu.

Cha ngưng lại một lát, sau đó bật ra một tràng cười bị đè nén. “Ừm, đó không hẳn là màu cha sẽ chọn, nhưng trông cũng ổn ra phết đấy. Nếu con thích thì cứ để vậy đi.” Cha gãi gãi lên cổ họng đầy những râu xồm xoàm. “Cha đoán dì Lauren đã kể cho con nghe vụ nhà mở này. Lauren đã tìm được một nơi cô ấy cho là sẽ đầu vào đấy. Nhỏ, riêng tư. Không thể nói là cha thích thú gì với ý tưởng này, nhưng chỉ mất vài tuần thôi...”

Chẳng có ai lời ra tiếng vào chuyện của tôi. Họ bảo tôi nói chuyện với cả lũ bác sĩ, làm vài bài kiểm tra. Tôi có thể khẳng định là họ đã tưởng tượng hay ho về chuyện xảy ra ở trường và đơn giản là sẽ giữ kín nó. Nghĩa là điều họ nghĩ đến thật tồi tệ.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhìn thấy những người không có thật. Đó là những gì dì Lauren từng muốn bàn với tôi sau giờ học. Khi tôi đề cập đến giấc mơ, dì đã nhớ ra tôi từng kể về những người trong tầng hầm cũ nhà chúng tôi như thế nào. Cha mẹ tôi cho đây là lối giải thích sáng tạo về những người bạn tưởng tượng của tôi khi tôi nghĩ ra cả dàn nhân vật. Sau đó những người bạn bắt đầu làm tôi kinh hãi, nhiều đến nỗi chúng tôi đã chuyển đi.

Thậm chí sau đó, thi thoảng tôi vẫn “nhìn thấy” mọi người, vì vậy mẹ mua cho tôi chiếc vòng cổ hồng ngọc và bảo chiếc vòng sẽ bảo vệ tôi. Cha tôi nói toàn bộ chuyện là do tâm lý thôi. Tôi đã tin là chiếc vòng cổ sẽ hiệu nghiệm, nên nó hiệu nghiệm. Nhưng giờ đây, chuyện cũ lại tái diễn. Và lần này, chẳng ai cho đó là trí tưởng tượng phong phú nữa.

Họ sắp sửa đưa tôi đến một ngôi nhà dành cho những đứa trẻ bị điên. Họ nghĩ tôi cũng thế. Không hề. Tôi mười lăm tuổi và mãi đến giờ mới có kỳ, chuyện đó phải có ý nghĩa gì chứ. Không thể nào chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên khi tôi nhìn thấy tất cả những thứ đấy trong cùng một ngày. Hết thấy hoóc-môn dự trữ đó tăng vọt và não tôi tắc tị, đồng thời lôi các hình ảnh trong những bộ phim bị quên lãng ra và đánh lừa tôi rằng chúng có thật.

Nếu bị điên, hẳn tôi sẽ còn làm nhiều trò hơn là nhìn và nghe thấy những người không có ở đó. Tôi sẽ hành xử điên rồ, và tôi không hề bị vậy.

Hay là tôi điên thật?

Càng nghĩ tôi lại càng chẳng thấy chắc chắn chút nào. Tôi thấy mình xử sự bình thường, không nhớ tôi đã làm chuyện gì kỳ cục. Trừ việc nhuộm tóc

trong nhà vệ sinh. Bỏ lớp. Chọc ngoáy cái máy phát băng vệ sinh. Và đánh nhau với một giáo viên.

Chuyện cuối cùng không tính. Tôi đã sợ hãi khi nhìn thấy người đàn ông bị bỏng kia và cố thoát khỏi ông ta chứ không phải cố tình làm người khác bị thương. Trước lúc đó, tôi vẫn ổn. Bạn bè tôi cho tôi là bình thường. Thầy Petrie nghĩ tôi không có vấn đề gì khi đưa tôi vào danh sách sơ tuyển đạo diễn. Rõ ràng Nate Bozian cũng nghĩ là tôi không sao. Bạn sẽ không vui đâu nếu mời một cô gái điên khùng đến vũ hội.

Cậu ta từng vui vẻ mà, đúng không?

Khi tôi hồi tưởng lại, tất cả mọi sự việc thật mờ nhạt, giống như vài ký ức xa xôi có lẽ chỉ xảy ra trong mơ mà thôi.

Giả dụ chẳng có chuyện nào trong số đó xảy ra thì sao? Tôi từng muốn vị trí đạo diễn. Tôi từng muốn Nate quan tâm đến mình. Có lẽ tôi chỉ tưởng tượng ra tất cả những chuyện đó thôi. Bị ảo giác chẳng hạn, như chuyện cậu con trai bên đường, cô gái khóc lóc ní non và cả người bảo vệ bị bỏng.

Nếu là điên, liệu tôi có ý thức được điều đó không? Đó là những việc xảy đến khi bạn bị điên phải không? Bạn tưởng là bạn ổn. Những người khác thì biết là không phải thế.

Có lẽ tôi điên thật rồi.

Cha và dì Lauren lái xe đưa tôi đến Nhà mở Lyle vào một buổi chiều Chủ nhật. Họ đã đưa tôi uống một ít thuốc trước khi tôi rời bệnh viện và thuốc làm tôi buồn ngủ. Chuyến đi của chúng tôi là một cuốn phim nhỏ được dựng những cảnh quay và trích đoạn phim tĩnh lặng.

Một ngôi nhà rộng lớn màu trắng, xây theo phong cách Victoria tọa lạc trên một khu đất mênh mông. Điểm thêm màu vàng. Ở hành lang xây trước nhà đặt một chiếc xích đu.

Hai người phụ nữ. Một tóc bạc và hông bè bước ra chào đón tôi. Đôi mắt thiếu thân thiện của người trẻ hơn dõi theo, tay khoanh lại, người gồng lên vì lo lắng.

Cất bước đi lên một chuỗi cầu thang dài hẹp. Người phụ nữ lớn tuổi hơn – một y tá, người giới thiệu với tôi bà tên là Talbot – nhỏ nhẹ hướng dẫn tham quan một vòng, và bộ não mơ mơ hồ hồ của tôi không cách nào theo kịp.

Một phòng ngủ được sơn hai màu trắng-vàng và trang trí hoa cúc còn thơm mùi keo vuốt tóc.

Ở bên kia phòng là một giường đôi với cái chăn xóc xếch trên cả mớ ga trải giường. Tường bên trên giường được trang hoàng bằng trang bìa xé ra từ tạp chí dành cho tuổi teen. Tủ cá nhân chất đống đồ trang điểm và chai lọ. Chỉ có mỗi bàn học nho nhỏ là còn trống.

Góc phòng của tôi là một hình ảnh phản chiếu đơn điệu – giường y hệt, tủ quần áo y hệt, bàn học bé tí hìn y hệt, hoàn toàn chẳng có chút gì mang phong cách riêng.

Đã đến lúc cha và dì Lauren phải ra về. Bà Talbot giải thích rằng tôi sẽ không gặp người nhà trong vài ngày vì tôi cần thời gian “thích nghi” với “môi trường” mới. Giống như thú cưng trong một tổ ấm mới vậy.

Ôm dì Lauren cái nào. Giả vờ như không thấy nước mắt long lanh trong mắt dì.

Một cái ôm thật chặt nhưng cũng thật vụng về từ cha. Ông lầm bầm là mình sẽ ở trong thành phố, và cha sẽ đến thăm tôi ngay khi được phép. Đoạn, khi hôn lên đỉnh đầu tôi, cha ấn vào tay tôi một xấp những tờ tiền hai mươi đô.

Bà Talbot bảo họ sẽ cất đồ đạc giúp tôi, vì chắc tôi mệt rồi. Chỉ việc leo lên giường thôi. Rèm che kéo kín lại. Căn phòng tối thui. Tôi ngủ thiếp đi.

Giọng nói của cha đánh thức tôi dậy. Lúc này căn phòng tối đen như mực, bên ngoài cũng tối. Giờ đã là ban đêm rồi.

Bóng cha in trên ngưỡng cửa. Cô y tá trẻ hơn – cô Van Dop – đứng sau lưng cha, trên mặt có nét không tán thành. Cha đến bên giường và ấn một vật mềm mềm vào cánh tay tôi. “Chúng ta quên mất Ozzie. Cha không chắc là con sẽ yên giấc nếu không có nó.” Con gấu túi đã yên vị trên kệ trong phòng tôi được hai năm rồi biến mất khỏi phòng ngủ khi tôi cao lớn hơn nó. Nhưng tôi vẫn nhận lấy con gấu, vùi mũi vào lớp lông thú giả nhàu nhĩ có mùi thân thuộc.

Tiếng ngáy ngủ khò khẽ của cô gái giường kế bên làm tôi tỉnh giấc. Tôi nhìn sang nhưng chỉ thấy mỗi dáng người nằm trong chăn.

Nằm úp lại, những giọt nước mắt nóng hổi trào ra hai bên má tôi. Chẳng nhớ nhà. Tủi thẹn. Bối rối. Bẽ mặt.

Tôi đã làm dì Lauren và cha lo sợ. Họ sẽ phải giành nhau việc xem xem nên làm thế nào với tôi. Tôi gặp chuyện gì. Nên sắp xếp mọi chuyện ra sao.

Và trường học...

Hai má tôi còn nóng ấm hơn cả nước mắt. Có bao nhiêu đứa trẻ đã nghe thấy lời tôi la hét? Đã nhìn trộm vào phòng học trong khi tôi kháng cự lại các giáo viên và lảm nhảm rằng mình bị một người bảo vệ chảy nhão đuổi theo. Nhìn thấy tôi bị trói gô lại và bỏ lên cáng khiêng đi.

Bất kỳ ai bỏ lỡ màn đó hẳn cũng sẽ được nghe kể lại. Tất cả mọi người sẽ biết Chloe Saunders đã bỏ qua màn này. Rằng cô ta bị loạn trí, phát rồ và bị giam với những người điên còn lại.

Dù có được phép đi học lại, tôi không nghĩ là mình có can đảm để quay về trường.

Chương 5

TIẾNG MÓC TREO CHẠM NHAU LENG KENG làm tôi thức giấc. Một cô gái tóc vàng bung nhẹ vào mấy bộ quần áo mà tôi khá chắc là của mình. Ngày hôm qua bà Talbot đã treo chúng lên.

“Chào cậu!” tôi lên tiếng.

Cô bạn quay lại, mỉm cười. “Đồ đẹp đấy, toàn hàng xịn thôi.”

“Tớ là Chloe.”

“Liz. Như Lizzie McGuire.” Cô nàng vỗ vỗ vào một trang tạp chí cũ mèm dán trên phía tường của mình. “Ngoại trừ việc tớ không bắt chước Lizzie, vì tớ nghĩ làm thế nghe...” cô ấy nhỏ giọng xuống, như thể không muốn xúc phạm đến hình tượng Lizzie “trẻ con quá”.

Liz tiếp tục huyên thuyên, nhưng tôi không hề lắng nghe bởi vì tất cả những gì tôi nghĩ lúc ấy là, Cô ấy có gì không ổn nào? Nếu sống ở Nhà mở Lyle, hẳn Liz phải có vấn đề gì đó. Đại loại như “rối loạn tâm thần” chẳng hạn.

Trông Liz có điên khùng gì đâu. Mái tóc dài đen bóng được chải túm lại theo kiểu đuôi ngựa. Quần jeans hiệu Guess và áo phông hiệu Gap. Nếu không nắm rõ tình hình, hẳn tôi sẽ nghĩ mình vừa thức dậy trong một trường nội trú.

Cô nàng vẫn cứ luôn miệng nói chuyện. Có lẽ đó là dấu hiệu chẳng.

Dù sao trông Liz cũng vô hại mà. Cô ấy phải như thế chứ, đúng không? Họ sẽ không cho bất cứ ai nguy hiểm vào trong này. Hoặc là mấy người điên thật ấy.

Ôi không, Chloe. Họ không cho người điên thật nào vào đây đâu. Chỉ có những ai nghe thấy giọng nói, nhìn thấy bảo vệ chết cháy và dám cự lại giáo viên thôi.

Dạ dày tôi bắt đầu đau.

“Đi nào.” Liz nói. “Năm phút nữa tới giờ ăn sáng đấy, và họ thô lỗ đúng nghĩa khi cậu đến trễ cho xem.” Cô ấy chìa tay ra khi tôi mở ngăn kéo tủ cá nhân. “Cậu được phép mặc pyjama xuống ăn sáng. Đám nam sinh ăn trưa và ăn tối chung với tụi mình, nhưng các cậu ấy ăn sáng trễ hơn, vì vậy chúng mình được riêng tư chút đỉnh.”

“Nam sinh á?”

“Simon, Derek và Peter.”

“Nhà này nam nữ ở chung à?”

“Ừ.” Liz nhìn vào gương rồi bĩu môi, đoạn lấy ra một bông tuyết khô. “Tất cả tụi mình dùng chung tầng trệt, nhưng tầng trên thì được chia ra.”

Cô thò ra ngoài cửa phòng và chỉ cho tôi thấy hành lang ngăn như thế nào. “Họ dùng hành lang bên cạnh. Thậm chí còn không có cửa thông. Kiểu như chúng ta sẽ lén qua được bên đó vào buổi tối nếu có thể.” Cô nàng cười khúc khích. “Chà, Tori sẽ làm thế cho xem. Biết đâu có cả tớ, nếu bên đó có ai đáng để tớ lén qua. Tori đang nhắm Simon đấy.” Liz chăm chú nhìn tôi trong gương. “Chắc cậu giống Peter. Cậu ấy dễ thương nhưng so với tới thì còn non lắm. Cậu ấy mười ba. Sắp mười bốn, tớ nghĩ vậy.”

“Tớ mười lăm.”

Liz cắn môi. “Ôi thật là. Ừm, dù sao thì Peter không ở đây lâu nữa đâu. Tớ nghe nói cậu ấy sắp về nhà.” Cô ngưng lại một lát. “Cậu mười lăm à? Lớp mấy rồi?”

“Lớp chín.”

“Bằng lớp Tori. Tớ lớp mười, như Simon, Derek với Rae. Dù thế nhưng tớ cho Simon với Rae mới mười lăm. Và tớ có bảo là tớ thích tóc cậu chưa nhỉ? Tớ đã muốn nhuộm như vậy, với mấy vệt màu xanh dương, nhưng mẹ tớ bảo...”

Khi chúng tôi di chuyển xuống dưới nhà, Liz vẫn tiếp tục bài bình luận, lúc này câu chuyện đã chuyển qua toàn bộ các nhân vật. Có tiến sĩ Gill, nhà tâm lý học, nhưng cô ấy chỉ ghé qua văn phòng vài giờ, và cô Vương, gia sư, y hệt như thế.

Tôi đã tiếp xúc với hai trong số ba y tá. Bà Talbot, người phụ nữ lớn tuổi nhất mà Liz bảo “thật sự tốt bụng”, và cô Van Dop, người trẻ hơn, theo như Liz thì thậm chí là “không tử tế cho lắm”. Y tá thứ ba, bà Abdo, làm việc vào cuối tuần, để những người khác mỗi người được nghỉ một ngày. Họ sống ở đây và coi sóc chúng tôi. Thoạt nghe trông giống các cô trông nom trại trẻ mà đám trẻ ở trường nội trú từng kể với tôi, nhưng Liz lại gọi họ là y tá.

Xuống tới chân cầu thang, tôi vấp phải một cái máy hút bụi màu vàng nhạt. Nó có mùi giống mùi của nhà nội tôi. Hình như cha chưa bao giờ thấy thoải mái trong ngôi nhà sạch như li của nội, dưới cái nhìn trừng trừng ý bảo tốt hơn là đừng có mơ đến tiền mừng sinh nhật nếu bạn làm đổ sô-đa ra cái sô pha da thuộc trắng toát. Dù vậy, nhìn qua phòng khách một cái, tôi thở phào nhẹ nhõm. Nơi đây sạch sẽ như nhà nội tôi thật đấy – thảm trắng tinh, đồ gỗ sáng bóng – nhưng lại tạo cảm giác có thể thoải mái mời bạn cuộn tròn trên ghế sô pha.

Phòng khách cũng được quét sơn màu Nhà mở Lyle yêu thích – lần này là màu vàng nhạt. Chồng đệm gối che mắt ghế sô pha xanh đậm và hai chiếc ghế xích đu. Một chiếc đồng hồ cổ kê tích tắc trong góc. Mỗi đầu bàn đều có chưng một lọ hoa cúc hay hoa thủy tiên. Tươi sáng và vui mắt. Thật tình thì là quá chói sáng và vui mắt, hệt như chỗ trọ gần Seracure, nơi dì Lauren

và tôi ngụ lại vào mùa thu năm ngoái, quá tẻ ngắt để có cảm giác thân thuộc như ở nhà, đến nỗi trông còn giống sân khấu hơn là nhà của ai đó.

Nơi này cũng chẳng khác biệt gì, tôi đoán vậy – một nơi chốn đầy nhiệt huyết thuyết phục bạn rằng chẳng có vấn đề gì đâu, khiến bạn cảm thấy như mình đang ở nhà. Làm bạn quên bẵng đi chuyện mình đang có mặt trong một ngôi nhà dành cho những người điên.

Liz chặn tôi lại bên ngoài phòng ăn để tôi có thể nhìn vào trong.

Một cô gái có mái tóc ngắn sẫm màu, vóc người cao ráo đang ngồi tại một góc bàn. “Tori đấy. Tên đầy đủ là Victoria, nhưng cô ấy thích gọi là Tori. Với một vần i. Bạn thân nhất của tớ. Tính khí thất thường, và tớ cũng có nghe nói đến nguyên nhân vì sao cô ấy lại đến đây, nhưng tớ nghĩ cô ấy ổn.” Liz hất cằm về phía một người khác đang ngồi cùng bàn – một cô gái xinh đẹp có mái tóc sẫm xoắn dài, dáng người mảnh khảnh. “Còn kia là Rachelle. Hay Rae. Cô ấy sở hữu ‘thứ’ tạo ra lửa.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cô gái đó. “Thứ” tạo ra lửa ư? Có phải nghĩ là cô ấy tạo ra ngọn lửa không? Thế mà tôi lại nghĩ nơi này an toàn chứ.

Còn các nam sinh thì sao nhỉ? Có ai trong số họ thô bạo cục cằn không?

Tôi xoa xoa lên bụng.

“Tôi thấy rồi nhé, có ai đó đang đói bụng đấy,” một giọng nói thỏ thẻ cất lên.

Tôi liếc lên, thấy bà Talbot bước ra từ nơi mà tôi đoán là cửa phòng bếp, trên tay cầm bình đựng sữa. Bà nở nụ cười với tôi.

“Vào đi thôi, Chloe. Để tôi giới thiệu em.”

Trước bữa sáng, cô Van Dop đã đưa thuốc cho tất cả mọi người, sau đó quan sát chúng tôi uống. Thật sồn gai ốc quá. Chẳng ai nói năng gì, chỉ chìa tay ra, nuốt ực thuốc với nước rồi tiếp tục những mẫu đối thoại dang dở.

Khi tôi nhìn chăm chăm vào phần thuốc của mình, cô Van Dop bảo tiến sĩ sẽ giải thích mọi chuyện sau, nhưng bây giờ, tôi chỉ phải uống hết thuốc. Vậy nên tôi nghe theo.

Ăn uống xong xuôi, chúng tôi lũ lượt đi lên thay quần áo. Rae đầu tiên, theo sau là Liz và Tori. Kế đến là tôi.

“Rachelle?” Tori cất tiếng gọi.

Hai vai Rae căng ra nhưng cô ấy không quay lại. “Gì thế Victoria?”

Tori bước lên thêm hai bậc nữa, san lấp khoảng cách giữa hai bọn họ. “Cậu đã giặt xong quần áo bẩn rồi đúng không? Tớ muốn mặc cái áo sơ mi mẹ tớ mới mua.”

Rae chậm chậm xoay người lại. “Bà Talbot bảo hôm nay tớ có thể làm việc ấy, vì vậy chúng ta phải hoãn lại trong khi...” Mắt cô ấy sáng lên khi nhìn sang tôi, và cô ấy khẽ cười giống như hồi lỗi “... Chloe ổn định chỗ ở cái đã.”

“Vậy là cậu đã không giặt quần áo.”

“Tớ mới nói thế đấy.”

“Nhưng tớ muốn...”

“Áo sơ mi. Hiểu rồi. Thì cậu cứ mặc đi. Áo mới toanh mà.”

“Ừ, và những người khác chắc sẽ mặc thử. Thật kinh khủng.”

Rae thấy tay và khuất dạng cuối hành lang. Tori ngoái lại, mặt mày cau có, như thể đây là lỗi do tôi. Khi cô ta quay đi, thứ gì đó vụt hiện ra giữa hai chúng tôi, làm tôi lao đảo lùi ra sau một bước, chụp lấy thanh chắn.

Cô ta nhăn nhó. “Xì, tôi không định đánh cậu đâu.”

Bên kia vai Tori, một bàn tay xuất hiện, mấy ngón tay trắng bệch ngoe nguẩy y hệt lũ sâu.

“Chloe?” Liz gọi.

“Tớ-tớ-tớ...” Tôi cố không nhìn bàn tay đứt rời nọ. “Tớ bị v-vấp.”

“Nghe này... cô gái...” Một giọng đàn ông thì thào bên tay tôi.

Liz bước xuống hai bậc và để tay lên cánh tay tôi. “Cậu ổn chứ? Trông cậu tái mét.”

“Tớ ch-chỉ nghĩ là mình ngh-ngh-nghe thấy tiếng gì đó.”

“Sao cậu ta lại nói chuyện như vậy?” Tori hỏi Liz.

“Chứng cà lăm.” Liz siết chặt tay tôi. “Không sao đâu. Em trai tớ cũng bị mà.”

“Em trai cậu năm tuổi đấy Liz. Nhiều đứa trẻ con khác cũng bị như vậy. Không phải đám thanh thiếu niên tụi mình.” Tori liếc xuống chỗ tôi. “Hay cậu bị đần?”

“Gì cơ?”

“Cậu biết đấy, cậu có lái một chiếc xe buýt dàiiii...” Cô ta giơ hai tay ra cách xa nhau, sau đó từ từ thu hẹp lại “... hay một chiếc ngắn không?”

Mặt Liz đỏ bừng. “Tori, đấy không phải là...”

“Ái chà, cậu ta nói chuyện như con nít, và trông cậu ta cũng có khác gì con nít đâu...”

“Tớ mắc chứng khó giao tiếp,” tôi ngắt lời, thận trọng diễn đạt thật rõ ràng, như thể cô ta cũng là một đứa đần. “Tớ đang học cách vượt qua.”

“Cậu đang làm rất tốt.” Liz nhỏ nhẹ. “Cậu nói nguyên cả một câu mà không lặp chỗ nào.”

“Các cô gái?” Gần ngưỡng cửa nơi hành lang phía dưới, bà Talbot ló đầu ra. “Các em biết là người ta cũng không nói các em ngốc khi tụ tập chỗ cầu thang đâu. Ai đó có thể bị thương đấy. Mười phút nữa vào lớp. Chloe, chúng tôi đang đợi thư từ giáo viên của em, nên hôm nay em không phải lên lớp. Khi nào em thay quần áo xong, chúng ta sẽ thảo luận về thời khóa biểu.”

Nhà mở Lyle chuộng các thời khóa biểu như trại huấn luyện lính thủy ưa thích các phương pháp rèn luyện.

Chúng tôi dậy lúc bảy rưỡi sáng. Ăn uống, tắm táp, thay quần áo và đến lớp lúc chín giờ, nơi chúng tôi làm việc độc lập dưới sự phân công của giáo viên chủ nhiệm, bị trợ giáo Vương giám thị. Lúc mười rưỡi sẽ giải lao ăn nhẹ – bổ dưỡng, dĩ nhiên rồi. Quay lại lớp học. Tan học vào buổi trưa để dùng bữa. Vào vài thời điểm trong quá trình lên lớp – giờ giấc sẽ có chút khác biệt – chúng tôi sẽ tham gia những buổi điều trị tâm lý riêng kéo dài cả giờ với tiến sĩ Gill; buổi đầu tiên của tôi sẽ là sau buổi trưa hôm nay. Ngoài các giờ học và giờ điều trị tâm lý, chúng tôi được rỗi rãi... theo một kiểu nào đó. Ngó qua danh sách thì thấy khá nhiều việc vặt. Nhưng việc này phải được hoàn tất trong suốt thời gian rảnh, trước và sau giờ ăn tối. Thêm vào đó, mỗi ngày chúng tôi có ba mươi phút bắt buộc tham gia các hoạt động thể chất. Và sau một bữa ăn nhẹ là đến giờ đi ngủ, lúc chín giờ, mười giờ thì tắt đèn hết.

Các bữa ăn nhẹ giàu dinh dưỡng ư? Các buổi điều trị tâm lý? Danh sách việc vặt? Các bài tập thể dục bắt buộc? Đi ngủ lúc chín giờ?

Trại huấn luyện lính thủy mới tuyển bắt đầu có vẻ hay ho rồi đấy.

Tôi không thuộc về nơi này. Thực sự thế.

Sau cuộc nói chuyện, một cú điện thoại gọi đến nên bà Talbot hồi hả rời đi, đồng thời hứa hẹn sẽ trở lại với cái danh sách công việc của tôi. Thật mới vui làm sao.

Tôi ngồi trong phòng khách, cố nghĩ ngợi, nhưng sự bài trí vui mắt cứ như một tia sáng chói lòa chiếu vào mắt tôi không ngớt, khiến tôi khó chú tâm cho nổi. Một vài ngày sống giữa màu sơn vàng nọ và hoa cúc đại, thế là tôi biến thành một kẻ sống dở chết dở vui vẻ như Liz.

Cõi lòng tôi nhói lên vì hổ thẹn. Liz đã làm cho tôi thấy mình được chào đón và bênh vực tôi trước bạn cô ấy. Nếu vui vẻ là một chứng bệnh tâm thần, nó chẳng phải là điều tệ hại gì mà bạn có – chắc chắn là còn tốt hơn nhìn thấy mấy người chết cháy.

Tôi xoa xoa sau gáy và nhắm mắt lại.

Thật tình mà nói, Nhà mở Lyle là một nơi chấp nhận được. Còn tốt hơn nhiều so với những căn phòng có tường đệm bông và những hành lang dài bất tận đầy rẫy những kẻ sống dở chết dở thực thụ ngơ ngơ ngẩn ngẩn chẳng buồn mặc quần áo, huống chi là tắm rửa. Có lẽ ảo cảnh về ngôi nhà đã làm tôi lo lắng. Biết đâu, nói theo cách nào đó, tôi sẽ hạnh phúc hơn với những chiếc ghế tràng kỷ xấu xí, vách tường trắng toát và các cửa sổ được rào chắn, như thế sẽ không có những lời hứa hẹn dối trá nào nữa. Đừng tưởng không có thanh chắn nghĩa là cửa sổ cũng toang hoác như bề ngoài. Làm gì có chuyện đó.

Tôi rảo bước đến chỗ cửa sổ chính. Đóng lại rồi, dù hôm nay trời đang nắng. Trên đó có cái khe, chắc là dành cho then cửa. Tôi nhìn ra ngoài. Cây cối rậm rịt, đường sá vắng lặng, còn có nhiều ngôi nhà cũ kỹ hơn các khu đất trống rộng lớn. Không có hàng rào điện. Chẳng có biển báo trên thảm cỏ ghi rõ NHÀ MỞ LYLE CHO TRẺ BỊ ĐIÊN. Mọi thứ hoàn toàn bình thường, nhưng tôi hoài nghi nếu tôi chộp lấy ghế và đập mạnh vào cửa sổ, chuông báo động sẽ kêu.

Vậy chuông báo động ở đâu nhỉ?

Tôi bước vào sảnh, liếc nhìn về phía cửa trước và trông thấy cái chuông, đồng thời cố tình nhắm mắt làm ngơ. Không hề tìm cách che đậy. Một dấu hiệu nhắc nhở, tôi đoán thế. Nơi này trông giống nhà của bạn đấy, nhưng đừng có mà thử bước ra ngoài cửa trước.

Còn cửa sau?

Tôi vào phòng ăn, nhìn qua cửa sổ trông ra một khoảng sân rộng cũng có nhiều cây như ở mặt tiền. Ngoài đấy có một nhà kho, một cái ghế bố và vườn tược. Một quả bóng da nằm trên một cái ghế gỗ và một vành bóng rổ trên một sân lát xi măng như ám chỉ chúng tôi được phép ra ngoài – chắc là dành cho “ba mươi phút vận động thể chất”. Nơi đó có bị giám sát không? Tôi không nhìn thấy chiếc ca-me-ra nào cả, nhưng sổ cửa sổ thì dư sức cho các y tá để mắt đến bất cứ ai ngoài sân. Và dây hàng rào cao một mét tám kia cũng đủ làm bạn nản lòng.

“Em tìm cách ra ngoài đấy à?”

Tôi quay lại, nhìn thấy cô Van Dop. Đôi mắt cô ấy ánh lên một cái nhìn tựa như thích thú, nhưng vẻ mặt lại trông nghiêm nghị.

“K-không. Em chỉ tham quan tí chút. À, trong lúc thay quần áo, em mới nhận ra là mình bị mất vòng cổ. Có lẽ em đã bỏ quên trong bệnh viện, và em muốn chắc là mình sẽ có lại nó. Đó là một vật đặc biệt.”

“Tôi sẽ báo cho cha em biết, nhưng ông ấy sẽ giữ cái vòng trong khi em ở đây. Chúng tôi không thích nữ sinh mang đồ trang sức. Còn bây giờ, về việc tham quan...”

Nói cách khác, tôi đã cố làm tốt việc phân tán tư tưởng, nhưng vô ích. Cô Van Dop kéo ghế trong phòng ăn ra, ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Tôi vâng theo.

“Tôi tin là em đã nhìn thấy hệ thống an ninh ở cửa trước,” cô nói.

“Em... em không...”

“Tìm cách trốn thoát. Tôi biết.” Cô ấy nhoen cười. “Hầu hết các em sống ở đây không thuộc thành phần thanh thiếu niên bỏ nhà đi bụi, trừ khi có báo cáo gì về việc đó. Các em ấy đủ thông minh để biết bên ngoài còn tệ hơn trong này nhiều. Và cuộc sống ở đây cũng không tệ gì cho lắm. Chẳng phải Thế giới thần tiên của Walt Disney, nhưng cũng chẳng phải là nhà tù. Những nỗ lực trốn thoát duy nhất chúng tôi từng biết đến là từ những đứa trẻ tránh né gặp gỡ bè bạn. Không nghiêm trọng mấy, nhưng các bậc phụ huynh mong rằng hệ thống an ninh sẽ khá khăm hơn; và, trong khi chúng tôi thấy hãnh diện về việc cung cấp một môi trường giống như ở nhà, tôi nghĩ việc sớm chỉ ra những giới hạn rất quan trọng.”

Cô ấy yên lặng chờ như thể đợi một hồi đáp. Tôi gật đầu.

“Các cửa sổ đều được trang bị một còi báo động, tương tự như cửa chính ở bên ngoài. Em chỉ được phép ra phía sau và không có cái cổng nào hết. Vì có chuông báo động nên em phải báo cho chúng tôi biết trước khi ra ngoài, để chúng tôi vô hiệu hóa chuông và, ừ, trông chừng em. Nếu có bất cứ câu hỏi nào về những việc em được và không được làm, hãy đến gặp tôi. Tôi sẽ không làm việc đó bất khó chịu vì em đâu, Chloe. Tôi tin trung thực là bước đầu tiên để thiết lập sự tin tưởng, và niềm tin là một yếu tố then chốt cho một nơi như ở nơi đây.”

Một lần nữa, cái nhìn chòng chọc của cô ấy như xuyên thấu ruột gan tôi, thăm dò, chắc chắn là tôi hiểu được khía cạnh khác của câu nói vừa rồi – sự trung thực có hai chiều và mong tôi sẽ giữ vững lập trường.

Tôi gật đầu.

Chương 6

BÀ TALBOT BẢO TÔI GỌT CÀ RỐT cho bữa trưa. Tôi không dám nói với bà mình chưa từng gọt củ cà rốt nào trong đời. Sau khi cắt phải ngón tay cái, tôi đã hiểu rõ công việc của mình.

Vừa gọt củ, tâm trí tôi bắt đầu suy nghĩ lan man... về những nơi tôi thà là không bén mảng đến. Vậy nên tôi thu về trạng thái phòng ngự tốt nhất của mình: biến hết chúng thành một bộ phim.

Khi những trải nghiệm đau buồn qua đi, vài ngày gần đây là chất liệu chưa được gọt giũa cho bộ phim hay nhất của tôi từ trước đến nay. Nhưng biết xếp nó vào thể loại nào bây giờ? Kinh dị thông thường? Tâm lý hồi hộp? Có lẽ là sự kết hợp các yếu tố, đồng thời gây ngạc nhiên cho người xem với...

“Bắt đầu nhiệm vụ gọt rau củ rồi à?” một giọng rì rầm vang lên. “Cậu đã làm gì mà phải chịu như vậy?”

Lần này, khi quay người lại, tôi không hề nhìn thấy một bàn tay đứt lìa không có phần thân. Thật ra thì đó là một nam sinh, có lẽ lớn hơn tôi một tuổi, cao hơn tôi mười lăm phân, và thân hình gầy gầy, xương gò má cao với mái tóc vàng sậm cắt ngắn rối rùi. Đôi mắt nâu màu quả hạnh lấp lánh tỏ vẻ hứng thú.

“Chắc cậu là Chloe.”

Cậu ta chìa tay ra. Tôi giật lùi ra sau. Củ cà rốt vọt ra khỏi tay tôi và văng trúng cánh tay cậu ta. Một cánh tay thật sự. Đi kèm với một anh chàng thực thụ.

“Tớ... tớ...”

Cậu ta đặt một ngón tay lên môi, đoạn chỉ về phía cửa phòng ăn. Xa xa bên đó, bà Talbot đang nói chuyện với Liz.

“Tớ không được vào trong này,” cậu ta thì thầm. “Nhân tiện, tớ là Simon.”

Đột nhiên tôi để ý thấy cậu ta đứng chặn giữa tôi và lối ra. Nụ cười trên môi cậu thân thiện và dứt khoát là cậu ta trông dễ thương, nhưng dễ thương không được tính với người đồn bạn vào góc trong một nhà mở.

Cậu ta lùi về phía phòng cất chứa thực phẩm, giơ một ngón tay lên ý bảo tôi đợi, đoạn lùi mất vào trong. Tôi nghe tiếng cậu ta lục lọi các kệ. Khi tôi ghé mắt vào, cậu ta đang lấy xuống một hộp bánh quy làm bằng bột chưa rây.

Một vụ lục lọi nhà bếp à? Tôi không khỏi mỉm cười. Cô lẽ chuyện này chẳng can dự gì đến việc nơi này là nhà mở hay trại hè hay không, các nam sinh và dạ dày của họ không hề thay đổi. Simon kéo ra một bao bánh quy chưa khui.

“Có bao khác mở sẵn rồi đấy,” tôi nhỏ giọng, giơ tay chỉ chỉ.

“Cám ơn, nhưng anh tớ sẽ thích những vật nguyên vẹn hơn. Đúng không anh trai?”

Hướng theo ánh mắt của cậu ta qua vai mình, tôi ré lên. Nam sinh đứng sau lưng tôi chắc phải cao đến một mét tám hai, vai rộng bằng cửa ra vào. Mặc dù to con như người lớn nhưng anh ta sẽ không bao giờ bị nhầm với một người trưởng thành. Gương mặt anh ta có thể dùng như tấm ảnh “lúc trước” trong một quảng cáo trị mụn trứng cá. Mái tóc sẫm màu phủ lấy mắt, râu, thẳng và xỉn xỉn.

“Tôi... tôi... tôi...” Tôi nuốt xuống. “Tôi không nhìn thấy anh ở đó.”

Anh ta với tay ra sau lưng tôi, nhận lấy mớ bánh quy từ tay Simon. Khi anh ta bắt đầu rút lui, Simon chộp lấy đuôi áo anh ta.

“Tụi mình vẫn đang dạy anh ấy cách cư xử,” cậu ta bảo tôi. “Derek, đây là Chloe. Chloe, giới thiệu với cậu, anh trai tớ, Derek.”

“Anh trai ư?” tôi hỏi lại.

“Ừ.” m vức của Derek là một giọng trầm khẽ. “Anh sinh đôi cùng trứng.”

“Anh ấy là anh nuôi của tớ.” Simon nói. “Nên em vừa định kể với Chloe là...”

“Xong việc ở đây chưa?” Derek ngắt lời.

Cậu ta xua tay đuổi anh trai mình đi, đoạn tròn tròn mắt. “Xin lỗi nhé. Dù sao tớ cũng chỉ định nói hoan nghênh...”

“Simon?” Giọng Tori vang vọng qua nhà bếp. “A ha. Tớ biết cậu ở đâu rồi.” Mấy ngón tay của cô ta thò ra trên cửa phòng chứa thực phẩm. “Cậu và Derek lúc nào cũng lục lọi trong...”

Cô ta nhận ra tôi đứng đấy, liền nheo mắt lại.

“Tori?” Simon nói.

Biểu cảm trên mặt Tori chuyển từ kì m nén sang cười điệu.

“Ừ?”

Simon chỉ tay về phía cửa phòng ă.

“Suyt!”

Khi cô ta lấp bắ xin lỗi, tôi liền chuôn.

Sau khi gọt hết cà rốt, bà Talbot bảo tôi được rảnh rang đến giờ ăn trưa và chỉ đường cho tôi đến phòng nghe nhìn. Nếu đang hy vọng về một màn hình TV bự khủng cùng dàn âm thanh nổi kèm theo máy vi tính đời mới nhất thì tôi không may mắn rồi. Chỉ có một chiếc TV màn hình hai mươi inch, một đầu chiếu DVD/VCR rẻ tiền, một máy trò chơi điện tử Xbox xưa lắc và một chiếc máy vi tính thậm chí còn cổ lỗ sĩ hơn. Liếc mắt sơ qua bộ sưu tập phim, tôi biết mình sẽ không dành nhiều thời gian ở đây lắm... trừ khi tôi trở nên hoài cổ vì hai chị em sinh đôi nhà Oslen. Bộ phim duy nhất được giới hạn PG là Công viên kỷ Jura và nó được dán nhãn “vui lòng hỏi trước khi xem”, giống như việc tôi phải trình thẻ học sinh ra để chứng minh là mình trên mười ba tuổi.

Tôi mở máy tính. Tốn năm phút khởi động. Hệ điều hành Windows 98. Tôi mất thêm năm phút để cố nhớ xem làm thế nào để sử dụng hệ điều hành Windows. Ở trường chúng tôi dùng hệ điều hành Macs và tôi từng tận dụng đó làm cơ để thuyết phục cha mua cho một cái laptop hiệu Apple – làm đầy đủ chức năng cho mọi chương trình biên tập phim cao cấp.

Tra trình duyệt, tôi hy vọng nó là Firefox, nhưng chẳng có gì khá khẩm hơn anh bạn IE đơn giản mà cũ xì. Tôi gõ vào đấy một đuôi URL, và nín thở, mong nhận được tin báo “không thể kết nối Internet”. Thay vào đó, trang màn hình bất thành linh vọt ra. Ước chừng là chúng tôi không cắt đứt với thế giới bên ngoài như tôi hằng lo sợ.

Tôi nhấp qua một lượt các trang ưa thích, giết thời gian cho đến khi can đảm kiểm tra hộp thư đến. Vài phút..., và tôi gõ Url vào để truy cập tài khoản MSN.

Trình duyệt kêu ò ò í e khoảng một phút, sau đó đưa ra thông báo “Trang này không thể hiện”. Tôi thử Hotmail xem sao. Cũng y hệt.

“Chloe, em đây rồi.”

Tôi vừa quay người lại thì bà Talbot bước vào.

“Em chỉ...” Tôi vẫy tay chỉ vào màn hình. “Em muốn kiểm tra thư, nhưng em toàn nhận được cái này.”

Bà bước sang, thoáng nhìn qua màn hình và thở dài. “Đó là phần mềm Net Nanny hay bất cứ thứ gì mà họ sử dụng. Tôi e nó còn làm vài việc khác ngoài nhiệm vụ chặn một số trang web. Em có thể gửi và nhận thư thông qua tài khoản của chúng tôi. Em cần sử dụng chương trình tương thích với máy và gặp cô Van Dop để gõ mật khẩu vào, thế là em gửi được thư. Tôi biết là phiền phức thật, nhưng năm ngoái chúng tôi đã gặp vấn đề với một nam sinh truy cập vào những địa chỉ không được cho phép và khi hội đồng quản trị tìm ra thì...” Bà lắc đầu. “Chúng tôi phạt hết những ai đã làm gương xấu, tôi rất tiếc phải nói thế. Nào, đến giờ ăn trưa rồi.”

Giờ ăn trưa, tôi gặp được người sống cùng nhà cuối cùng, Peter. Cậu chào tôi, hỏi xem mọi chuyện thế nào, sau đó chuyển sự chú ý sang cái máy chơi game PSP khi đang dùng bữa. Giống như mọi chuyện khác ở Nhà mở Lyle, việc đó cũng bình thường. Quá sức bình thường. Mỗi lúc ai đó chuyển động, tôi căng thẳng, đợi chờ cô ấy nói chuyện một cách khó hiểu hoặc la hét về đám rệp bò trên đĩa cậu ta. Chẳng ai làm thế hết.

Thức ăn vừa đủ thơm tất. Món thịt hầm tự chế, đầy ắp rau củ và thịt. Có lợi cho sức khỏe, tôi tin là vậy, giống như súp sữa và bánh mì nguyên khúc mà chúng tôi phải ăn kèm. Chúng tôi được hứa hẹn sẽ có món tráng miệng thạch Jell-O. Thật vui sướng.

Tiếng còi báo động và tiếng rít của lốp xe từ trò chơi của Peter đóng vai trò tạo nên phần lớn tiếng ồn cho bữa ăn. Rae bảo đến nhưng lại chẳng thấy tăm hơi. Tori và Liz líu ríu với nhau, bé giọng đến nỗi tôi không dự vào được. Derek thì bận ngấu nghiến đồ ăn, còn rồi đâu mà tám chuyện với tôi.

Vì vậy nhiệm vụ nghinh tiếp bị bỏ lại cho Simon. Cậu ta hỏi tôi sống ở đâu trong thành phố. Khi tôi thú nhận rằng mình chẳng định cư ở khu nào quá lâu, cậu ta bảo hai anh em mình cũng chuyển chỗ ở nhiều lần – cậu ta và Derek. Chúng tôi bắt đầu so sánh xem chuyện nào dở ẹ nhất, rồi Tori nhảy bổ vào với câu chuyện kinh dị thương tâm của chính mình – từ phòng ngủ trên lầu cho đến tầng hầm của cô ta. Simon để mặc cô nàng huyền thuyên trong khoảng hai phút, trước khi hỏi xem tôi học lớp mấy và học ở trường nào.

Tôi biết cậu ta chỉ đang tỏ ra lịch sự – kể cả cô gái mới tới trong đoạn hội thoại – nhưng nếu Tori là một nhân vật hoạt hình, khói sẽ xì liên tục từ hai tai cô ta. Tôi từng gặp những cô gái như vậy rồi. Chuyện đó mang tính “địa bàn”, dù cho có là một cái bàn chải tóc, bạn thân nhất, hay một chàng trai mà họ để mắt tới đi chăng nữa.

“Trường nghệ thuật.” Tori thở ra. “Nghe chẳng hấp dẫn tẹo nào. Kể cho tớ nghe xem Chloe. Cậu học gì ở đấy? Chụp ảnh ma? Hay là viết về ma?”

Tôi sặc một miếng thịt.

“Ồ.” Ánh mắt vô tội của Tori hướng sang Simon. “Chloe chưa kể với cậu vì sao cô ấy ở đây phải không? Cô ấy nhìn thấy người chết.”

Peter ngẩng mặt lên khỏi trò chơi. “Thật sao? Ngầu quá xá.”

Khi tôi ngược mắt lên, cái nĩa đang trên đường đến miệng của Derek khựng lại, đôi mắt màu lục xuyên thấu qua lọn tóc phủ mắt khi anh ta chăm chú nhìn tôi, môi cong lên như thể muốn nói Cô ta dị hợm cỡ nào khi thấy ma nhỉ?

“Chuyện không phải thế. Tớ-tớ-tớ...”

“Cô ấy là vậy đấy.” Tori thở dài. “Liz, vỗ lưng cô ấy đi. Coi như khởi động lại.”

Simon trừng mắt giận dữ. “Thôi cái thói cư xử mất nết đó đi, Tori.”

Tori khựng lại, miệng há hốc, đứng bất động khiếp sợ vì bẽ mặt. Derek tiếp tục dùng bữa trưa của mình.

“Ý tứ không phải thế,” Tori nói, lời lẽ thốt ra lộn xộn hết. “Như Peter vừa bảo ấy, chuyện đó ngẫu mà. Nếu thực sự thấy ma, có lẽ cô ấy giúp được Liz, cậu biết đấy, yêu tinh.”

“Tori!” Liz hét lên, làm rơi cái nĩa trên tay.

“Thôi hết đi,” Derek càu nhàu.

Liz tròn mắt trượt ghế ngồi ra sau, báo hại cái ghế kêu ken két. Tori ríu rít xin lỗi lần nữa. Simon chụp lấy cái ly của Liz trước khi cô làm rơi nó. Peter lại cúi xuống hí hoáy chơi game. Derek chớp lấy thời cơ, nhân lúc hỗn loạn vốc lấy miếng thịt hầm cuối cùng.

Cửa bếp bật mở và bà Talbot xuất hiện, nhưng những lời bà nói bị tiếng ồn át mất.

Rae xuất hiện tại một cánh cửa khác, trên tay cầm cái giỏ giặt quần áo bẩn.

“Lần cuối nhé?” cô ấy nói to. “Thêm nữa chứ?”

Chẳng ai chú ý, huống chi là thấy cô ấy nói. Tôi liếc nhìn xung quanh và hết sức choáng váng khi nhận ra sẽ chẳng có ai để ý đến việc tôi rời đi. Nên tôi cất bước ra khỏi phòng ăn.

Họ biết. Tất cả mọi người đều biết.

Tôi, một đứa dị hợm. Một đứa điên nhìn thấy ma. Tôi thuộc về nơi này.

Bữa trưa đang lộn tùng phèo trong dạ dày tôi. Tôi chạy vội lên cầu thang, đồng thời ý nghĩ về cái giường trải nệm mỏng bốc mùi va-ni thành linh trở

nên cực kỳ hấp dẫn. Kéo rèm che xuống, tôi cuộn tròn trong chăn với iPod và cố quên đi...

“Tôi giúp gì được em không, Chloe?”

Cách đầu cầu thang hai bước, tôi thôi không chạy nữa và quay lại, thấy cô Van Dop đứng bên dưới.

“Em... em muốn nằm một chút. Em bị nhức đầu và...”

“Vậy thì đến chỗ tôi lấy vài viên Tylenol nhé.”

“Em... em hơi mệt thôi. Em không có tiết, nên em nghĩ là...”

“Xuống đây nào, Chloe.”

Cô ấy đợi đến khi tôi gần tới nơi rồi bảo, “Ở Nhà Lyle, phòng ngủ là để ngủ.”

“Em...”

“Tôi biết, chắc em mệt và thấy choáng, nhưng em cần tích cực vận động và giao tiếp với người khác, chứ không phải cô lập bản thân. Rae đang bận rộn bên phòng giặt trước giờ học buổi chiều. Nếu ăn trưa xong rồi thì em có thể qua đó giúp bạn.”

Tôi gắng sức mở cửa tầng hầm ra, mong sẽ nhìn thấy cầu thang bằng gỗ kê cột kệ hướng xuống một tầng hầm tối tăm, ẩm ướt, loại nơi chốn mà tôi rất ghét. Thay vào đó, tôi bắt gặp một cầu thang sáng bóng, lối hành lang sáng trưng, tường quét sơn màu lục nhạt viền hoa. Lần đầu tiên trong ngày, tôi thấy vui vẻ hào hứng.

Sàn phòng gạch được lát gạch, trong phòng có một ghế tựa cũ, một chiếc máy giặt và máy sấy kèm theo một dãy tủ ly cùng kệ. Chẳng có chút dấu tích của một “tầng hầm cũ kỹ”.

May giặt đang chạy ro ro, nhưng không thấy tăm hơi Rae đâu hết.

Tôi nhìn qua bên kia phòng, mắt hướng về phía cánh cửa đóng kín. Khi bước sang đó, tôi ngửi thấy mùi hăng hắc.

Khói thuốc ư?

Nếu Rae đang hút thuốc dưới này, sẽ không phải là tôi bắt quả tang cô ấy làm thế. Tôi xoay người đi lên trở lại và nhìn thấy Rae đang luồn qua hai dãy kệ cao ngất.

Môi Rae mấp máy giống như đang thầm mắng chửi khi cô ấy phẩy tay làm tắt một que diêm. Tôi mong sẽ nhìn thấy mọi điều thuốc. Chẳng có gì – chỉ là một que diêm cháy âm ỉ.

Tôi lại nghe thấy giọng nói của Liz: Cô ấy sử hữu “thứ” tạo ra lửa đấy.

Hắn tôi đã phản ứng gì đó vì Rae nhảy bổ tới trước, đứng chắn giữa tôi và cửa ra vào, hai tay chấp chới lơ lên cao.

“Không, không, chuyện này không phải vậy. Tớ không định làm gì hết. Tớ không...” Rae nói chậm lại, đồng thời nhìn thấy sự quan tâm của tôi. “Tớ không môi lửa. Họ sẽ không cho tớ ở lại đây nếu tớ làm thế. Hỏi mọi người xem. Tớ chỉ thích lửa thôi.”

“Ồ.”

Cô nhận ra tôi đang nhìn chăm chăm vào hộp diêm, bèn đút nó vào túi.

“Tớ, ừ, thấy cậu chưa ăn trưa...” tôi nói. “... tớ mang cho cậu chút gì nhé?”

Nét mặt Rae sáng rỡ. “Cảm ơn cậu. Nhưng tớ sẽ chôm một quả táo trước giờ lên lớp. Tớ tận dụng mọi cố để tránh phải ăn trưa với Nữ hoàng Victoria. Cậu thấy cô ta thế nào rồi đấy. Với tớ, đó là thức ăn. Nếu tớ nhận

lấy một suất bự, suất thứ hai hay phần tráng miệng thì thế nào cô ta cũng chỗ mũi vào.”

Hắn tôi trông có vẻ lúng túng, bởi vì Rae liền vẫy tay theo dọc thân hình mình.

“Ừ, tớ có thể chịu mất vài cân, nhưng tớ không cần cô ta cư xử như chuyên gia dinh dưỡng của mình tớ.” Rae di chuyển một chồng quần áo bẩn chưa phân loại. “Lời khuyên của tớ á? Tránh xa cô ta ra. Cô ta trông như lũ quái vật trong một bộ phim khoa học viễn tưởng xưa lơ xưa lắc, ma cà rồng vũ trụ, chỉ có họ mới không hút máu, họ hút hết tất cả năng lượng của cậu.”

“Lifeforce. Tobe Hopper. Ma cà rồng huyền bí.”

Rae cười toe, khoe ra một chiếc răng khểnh cong cong. “Những tên ma cà rồng huyền bí. Tớ sẽ ghi nhớ từ đó.”

Ban đầu, tôi nghĩ mình không thuộc về nơi này vì tôi không thấy mình điên. Tôi cá chẳng có ai trong số bọn họ bị vậy. Có lẽ chỉ là vài bệnh lý như chứng lặp lặp. Tôi sẽ dành cả đời để thuyết phục mọi người mình chỉ mắc tật nói lặp chứ không có gì khác bất ổn. Chỉ có một rắc rối, tôi sẽ phải cố gắng hơn để bỏ được tật đó.

Giống như việc nhìn thấy người đã khuất.

Giống như bị lửa khơi dậy hứng thú.

Những điều đó không đồng nghĩa với việc bạn bị tâm thần hay mắc chứng gì.

Càng chóng lấy lại tinh thần bao nhiêu thì tôi sẽ sớm rời khỏi Nhà mở Lyle bấy nhiêu. Tôi sẽ càng mau trở nên khá hơn... và được ra ngoài.

Tôi nhìn mấy chồng quần áo. “Tớ giúp nhé?”

Rae chỉ tôi cách làm – một việc nữa mà tôi chưa từng động tay động chân vào bao giờ. Ngay cả khi đi cắm trại cũng có người làm giúp chúng tôi việc này.

Sau vài phút làm việc cùng nhau, Rae nói, “Cậu có cảm tưởng thế nào?”

“Sao cơ?”

“Về việc đưa một cô gái vào một nơi thế này vì cô ấy thích lửa.”

“Ừ thì, đó là tất cả...”

“Còn hơn thế ấy chứ, nhưng chỉ là việc vất thôi, chuyện liên can tới lửa ấy. Chẳng có gì nguy hiểm hết. Tớ không làm mình hay người khác bị thương đâu.”

Cô lại tiếp tục phân loại.

“Cậu thích manga không?” sau một phút, cô ấy hỏi. “Anime nữa?”

“Anime rất thú vị. Thật tình thì tớ không mê cho lắm, nhưng dù có là anime hay không thì tớ vẫn thích phim Nhật.”

“Chà, tớ thì có. Tớ đi xem các buổi trưng bày, đọc sách, tám trên các diễn đàn, tất tần tật. Nhưng cô gái mà tớ quen, cô ấy ghiền anime lắm. Cô ấy tiêu hết tiền tiêu vặt của mình vào sách và DVD. Có thể học thuộc lòng các mẫu đối thoại nằm trong ấy.” Rae bắt gặp cái nhìn chăm chăm của tôi. “Vậy cậu sẽ cho rằng cô ấy thuộc về nơi này sao?”

“Không. Chẳng phải lúc nào lũ trẻ cũng mê một thứ gì đó sao? Với tớ thì là phim ảnh. Giống như việc biết được ai là người đạo diễn một bộ phim viễn tưởng trước khi tớ ra đời ấy.”

“Nhưng không ai bảo cậu bị điên vì chuyện đó hết. Chỉ là cuồng phim thôi. Bị mê hoặc. Giống như là...” Rae cầm lấy cặp đựng diêm làm từ giấy cứng

trong túi ra, vẫn vậy, “...tớ và lửa.”

Cánh cửa trên đầu cầu thang kêu lách cách.

“Các cô gái?” Bà Talbot cất tiếng gọi. “Các em còn dưới đó à?”

Tiếng bước chân lộc cộc vọng xuống trước khi chúng tôi kịp đáp lời. Bóng bà Talbot vừa phủ xuống góc phòng, tôi tranh thủ chộp lấy cái cặp đựng diêm trên tay Rae rồi giấu dưới áo sơ mi.

“Rae?” Bà Talbot hỏi lại. “Giờ học của em bắt đầu rồi đấy, Chloe...”

“Em xong việc dưới này rồi lên ngay.”

Bà Talbot rời đi. Tôi đưa lại cái cặp cho Rae và cô ấy nói cảm ơn, đoạn theo bà y tá bước lên lầu. Giờ chỉ còn có mình tôi trong tầng hầm.

Chương 7

TÔI VỨT BỘ ĐỒ CON MÀU HỒNG có đánh dấu tên Liz vào đồng quần áo của cô rồi khựng lại. Đừng nói chúng tôi giặt đồ con cho nam sinh luôn đấy? Thật lòng hy vọng là không. Tôi xem xét kỹ chõng đồ, chỉ tìm thấy mấy món của Rae, Liz và Tori, thế là tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Cô gái...”

Một giọng đàn ông vang lên trên đầu tôi. Tôi chờ người ra, nhưng vẫn cố buộc mình tiếp tục công việc phân loại. Chẳng có ai ở đây. Ồ, nếu như có, ông ta không có thực. Đây là cách tôi cần để xử lý việc này. Không giặt náy mình như là một con mèo bị cháy sém lông. Quyết tâm chịu đựng. Nghe thấy các giọng nói, nhìn thấy những bóng ma và lờ đi tất.

“... đến đây nào...”

Giọng nói vọng qua bên này phòng. Tôi cầm cái quần lọt khe ren đỏ đánh dấu tên Tori lên và nghĩ đến mớ đồ con bằng vải cotton của mình.

“... đấng này...”

Tôi cố chú tâm vào việc làm thế nào kiếm được đồ con khá khấm hơn trước khi có ai đó giặt đồ của tôi, nhưng hai tay tôi bắt đầu run lên vì nỗ lực lờ giọng nói kia đi. Nhìn một cái thôi. Chỉ một...

Tôi liếc mắt qua bên kia phòng. Đấng đó chẳng có ai. Tôi thở dài, tiếp tục phân loại.

“... cửa... bị đóng...”

Tôi nhìn cánh cửa đóng kín. Ngay từ đầu tôi đã nhìn qua đó, cửa đóng chặt cứng, chứng tỏ giọng nói chỉ là tưởng tượng thái quá của tôi thôi.

Sao mà phải cần đến bằng chứng đó? Chuyện đó sẽ có gì khác sao?

Tuyệt. Có đến hai giọng nói phải lờ đi.

“Mở cửa ra xem nào... có cái này... cho cô xem...”

Ha! Giờ thì hết như một cảnh phim kinh điển rồi nhé: Chỉ việc đến đây và nhìn ra sau cánh cửa đóng kín thôi cô gái. Tôi phá lên cười, nhưng tiếng cười nghe cứ run run, the thé thế nào.

Bình tĩnh. Hoặc chịu đựng, hoặc là bạn sẽ không tài nào thoát được họ.

Tôi lén nhìn ra chỗ cánh cửa. Trông giống một phòng để đồ thông thường. Nếu thực sự tin giọng nói từ trong đầu mình phát ra, vậy thì cái gì đang ngăn tôi mở cửa?

Tôi sai bước đi đến đây, đồng thời ép mình đặt chân này ra trước chân kia, như thể thừa biết, nếu ngừng lại, tôi sẽ mất tinh thần chắc luôn.

“Tốt rồi... đến đây...”

Tôi nắm lấy tay nắm cửa, lớp kim loại dưới tay tôi thật lạnh lẽo.

“... mở ra...”

Tôi từ từ xoay tay cầm. Vặn được một phần tư, tôi ngừng lại, lắc lắc tay nắm.

“Bị khóa rồi. Giọng tôi vang vọng qua phòng giặt.

Tôi xóc xóc nắm đấm cửa nghe chói tai thêm lần nữa, đoạn thành linh vặn mạnh. Cánh cửa chẳng hề nhúc nhích.

“Chìa khóa... tìm thử... mở ra...”

Tôi ấn ấn hai bên thái dương. “Cửa khóa rồi nên tôi đi lên đây,” tôi đáp.

Vừa quay người lại, tôi đâm sầm vào một bức tường thật rắn chắc và lần thứ hai trong ngày, tôi bật ra tiếng hét chói lói đúng kiểu con gái. Ngược mắt lên, tôi thấy ngay bản mặt lần trước đã làm mình thét váng.

Tôi sây chân bật ngửa ra sau và thiếu chút nữa là ngã nếu không có cánh cửa ở đó. Derek chẳng làm gì để đỡ, chỉ đứng đó thọc tay vào túi quần khi tôi hoàn hồn lại.

“Cô đang nói chuyện với ai vậy?” anh ta hỏi.

“Một mình tôi.”

“Ừm hừm.”

“Giờ, nếu anh không phiền, tôi...”

Khi Derek không máy may suy suyễn, tôi bước sang mặt bên, đi vòng qua. Anh ta chặn tôi lại.

“Cô vừa thấy ma đúng không?” anh ta nói.

Lòng thấy nhẹ nhõm, tôi gượng cười. “Tôi không thích làm anh phải thất vọng, nhưng làm gì có ma cỏ nào chứ.”

“Ừm hừm.”

Derek đảo mắt nhìn quanh phòng giặt như một cảnh sát tìm kiếm một tên tù vượt ngục. Khi quay lại nhìn tôi, ánh mắt sầm soi dữ dội ấy làm sống lưng tôi như bị rút ra ngoài.

“Cô nhìn thấy gì thế, Chloe?”

“Tôi-tôi-tôi chẳng t-t-t...”

“Nhỏ tiếng nào.” Derek gặt gồng một cách thiếu kiên nhẫn. “Trông họ thế nào? Họ có nói chuyện với cô không?”

“Anh thật muốn biết sao?”

“Phải.”

Tôi cắn môi đoạn kiễng chân lên. Anh ta cúi xuống, dỏng tai lắng nghe.

“Họ mặc ga trải giường trắng và có hố mắt to đùng. Rồi họ kêu ‘Ê!’”. Tôi quắc mắt nhìn lên anh ta. “Giờ thì tránh đường cho tôi.”

Tôi cho rằng Derek sẽ cười nhạo. Khoanh tay lại và nói, Đến lượt tôi, cô nhóc.

Anh ta cong môi và tôi làm ra vẻ cứng rắn hơn, rồi tôi nhận ra là anh ta đang cười. Đang chế giễu tôi.

Derek đứng sang một bên. Tôi chạy vụt qua anh ta về phía cầu thang.

Tiến sĩ Gill là một phụ nữ nhỏ con với chiếc mũi dài sọc của loài gặm nhấm và đôi mắt ốc nhồi như chuột. Đôi mắt ấy nhìn tôi chăm chú như thể tôi thuộc họ nhà chuột – với từng cú co giật phải được ghi chép vội vàng vào sổ tay. Trước kia tôi từng có bác sĩ trị liệu. Hai người. Sau khi mẹ tôi qua đời. Tôi ghét người đầu tiên, một ông già thờ ra thối hoặc ư nhắm mắt, hết như đang ngủ trưa mỗi khi tôi nói chuyện. Tôi than phiền xong, bác sĩ thứ hai được cử đến, Tiến sĩ Anna, một phụ nữ có mái tóc đỏ rực thường nói đùa với tôi, làm tôi nhớ đến mẹ, và đã giúp tôi tiến bộ. Sau mười phút tiếp xúc với Tiến sĩ Gill, tôi biết cô ấy là người chừng mực. Dường như cô tử tế vừa phải, lắng nghe cẩn thận, nhưng cô sẽ không khơi mào mẫu chuyện cười nào khi chưa đúng lúc.

Chúng tôi chuyện trò về việc nghỉ ngơi; ăn uống; tôi nghĩ gì về những người khác; và phần lớn là, tôi thấy thế nào khi sống ở đây. Tôi đã nói dối

phần cuối. Tôi có ngực đau. Nếu muốn ra khỏi đây, tôi sẽ không rên rỉ là mình không thuộc về nơi này hay phàn nàn rằng ai đó đã phạm sai lầm kinh khủng.

Thế nên tôi nói là tôi biết cha và dì đã làm một việc đúng đắn khi cho tôi vào Nhà mở Lyle, và tôi quyết tâm sẽ tiến bộ hơn, dù cái giá có như thế nào đi nữa.

Gương mặt như chuột của Tiến sĩ Gill giãn ra. “Thế rất ư chín chắn. Cô rất vui khi nghe em nói vậy.”

Tôi gật đầu và cố tỏ ra thành thật.

“Giờ thì, Chloe, em có bao giờ nghe nói đến chứng tâm thần phân liệt chưa?”

Tim tôi ngừng đập. “Tâm-tâm thần phân liệt?”

“Phải. Em biết gì về chứng đó không?”

Mồm tôi há ra rồi khép lại, não bộ từ chối nhập thêm từ đó.

“Chloe?”

“C-cô nghĩ là em bị tâm thần ư?”

Tiến sĩ mím chặt miệng. “Chúng tôi không dùng từ đó đâu, Chloe. Thực ra thì chúng tôi chẳng thích dùng những từ như vậy lắm. Nhưng chẩn đoán là một bước quan trọng trong quá trình trị liệu. Một bệnh nhân phải được biết tình trạng của mình, hiểu và chấp nhận tình trạng đó trước khi chúng tôi bắt tay vào chữa trị.”

“Nh... nhưng em mới đến đây. Làm sao cô-cô có thể nhận định là...”

“Em còn nhớ lúc ở bệnh viện không? Bác sĩ em nói chuyện? Bài kiểm tra em đã làm?”

“Họ phát hiện thấy chứng tâm thần phân liệt ạ?”

Tiến sĩ Gill lắc đầu. “Trong khi các nhà khoa học đang nghiên cứu để tìm ra cách chuẩn đoán căn bệnh này thật chính xác thì chúng ta chưa có kết luận nào thuyết phục. Dù sao những bài kiểm tra đó cũng loại bỏ các khả năng, như là khối u hay dùng thuốc. Sau khi nhận được kết quả và kết hợp với các triệu chứng của em, chẩn đoán thích hợp nhất có vẻ là chứng tâm thần phân liệt.”

Tôi nhìn chăm chăm xuống sàn. “Cô nghĩ em bị tâm thần phân liệt.”

“Em biết chứng bệnh đó chứ?” Tiến sĩ từ tốn hỏi, như thể cô ấy bắt đầu nghi ngờ trí thông minh của tôi.

“Em đã từng xem bộ phim A beautiful mind.”

Lại thêm một lần mím môi. “Đó là kiểu của Hollywood, Chloe à.”

“Nhưng nó được dựa trên một câu chuyện có thật phải không?”

“Dựa trên thôi.” Giọng tiến sĩ thật êm ái. “Qua hồ sơ của em, cô được biết em thích phim ảnh, điều đó thật tuyệt. Nhưng đây không phải là nơi tốt lành để học hỏi về bệnh tâm thần. Bệnh tâm thần phân liệt có nhiều hình thái và cấp độ, nhưng bệnh trạng của em thì không giống thế.”

Không ư? Tôi đã nhìn thấy những người không có thực, giống như người đàn ông trong bộ phim đó.

Tiến sĩ Gill nói tiếp. “Em biết gì về chứng bệnh mà chúng tôi gọi là tâm thần phân liệt vô định hình chưa, nghĩa là em đang có một số triệu chứng

ban đầu nhất định – trong trường hợp của em là thấy ma và nghe thấy các giọng nói. Chứng ảo thính và gặp ảo giác ấy?”

“Thế còn hoang tưởng thì sao ạ?”

“Chúng tôi không phát hiện thấy chứng ấy. Em không có dấu hiệu của việc cư xử vô tổ chức và nói năng mất trật tự.”

“Còn nói lắp thì thế nào hả cô?”

Tiến sĩ lắc đầu. “Chẳng liên quan gì. Em chưa biểu lộ một triệu chứng nào khác.”

“Em sẽ chứ? Sau này ấy?”

“Không nhất thiết là vậy. Dĩ nhiên, chúng ta sẽ thận trọng, nhưng chúng ta sẽ không mắc mớ gì đến chứng sớm. Thường thì việc chẩn đoán không được thực hiện cho đến khi bệnh nhân sắp qua tuổi vị thành niên hay hai mươi mấy. Cũng giống như việc phát hiện một căn bệnh vào giai đoạn đầu vậy, khi đó chúng ta sẽ có cơ hội tốt nhất để giảm thiểu sự phát triển của nó.”

“Vậy thì tổng khứ nó đi.”

Im lặng một hồi, tiến sĩ sờ lên sợi dây đeo cổ dài thòng buộc dây. “Bệnh tâm thần phân liệt... không phải như một cơn cảm cúm đâu Chloe. Là vĩnh viễn đấy.”

Máu lưu thông rần rật trong hai tai tôi, át đi những lời lẽ của tiến sĩ. Có ấy cú người chạm vào đầu gối tôi.

“Chloe, em đang nghe tôi nói đấy chứ.”

Tôi gật đầu.

Tiến sĩ ngồi ngay lại. “Bệnh này không phải là một bản án chung thân. Nhưng nó kéo dài suốt đời. Giống bệnh suyễn. Bằng việc thay đổi lối sống và dùng thuốc điều trị, ta sẽ kiểm soát được nó và em có thể hưởng đến một cuộc sống bình thường. Sẽ chẳng có ai nhận ra là em bị bệnh này, trừ phi em nói cho họ biết.” Tiến sĩ ngả người ra sau, bắt gặp cái nhìn chăm chăm của tôi. “Lúc này em có nói mình đã quyết tâm làm bất cứ điều gì cần thiết để vượt qua tình trạng bây giờ. Tôi biết em đang hy vọng chữa trị nhanh chóng, nhưng căn bệnh này đòi hỏi cả sự cẩn trọng lẫn quyết tâm đấy. Em vẫn sẵn sàng tiến hành chứ, Chloe?”

Tôi lại thêm thắc mắc. Vậy là bệnh này thường bùng một cái xuất hiện mà không báo trước sao? Một ngày kia bạn đang đi lòng vòng, hoàn toàn bình thường, ngày kế tiếp bạn đã thấy ảo giác và sẽ vừa chạy vừa la hét khắp hành lang? Rồi, ầm, bạn được bảo là bạn bị mắc chứng tâm thần phân liệt, trường hợp kín?

Mọi chuyện có vẻ quá sức đột ngột. Nhưng khi nhìn Tiến sĩ Gill, người đang quan sát tôi một cách mong đợi để chuyển qua giai đoạn tiếp theo, tôi e nếu mình mở miệng nói gì thì sẽ nghe như tôi đang phủ nhận; và nếu làm vậy, tôi sẽ không bao giờ được ra khỏi Nhà mở Lyle.

Vậy nên tôi gật đầu. “Em chỉ muốn tiến bộ hơn.”

“Tốt. Thế chúng ta bắt đầu nhé.”

Tiến sĩ Gill giải thích việc kê thuốc được cho là sẽ chặn được chứng ảo giác. Một khi họ điều chỉnh lại liều lượng, sẽ không có bất cứ tác dụng phụ đặc biệt nào, nhưng thời gian đầu có lẽ tôi sẽ bị ảo giác từng phần, trầm cảm và hoang tưởng. Tuyệt! Nghe cứ như chữa trị thì cũng tệ hại chẳng khác nào mắc bệnh.

Tiến sĩ Gill đảm bảo với tôi đến lúc tôi rời khỏi nhà mở, việc uống thuốc sẽ không khác mấy việc uống thuốc chữa hen suyễn mỗi ngày. “Đấy là cách

em cần nghĩ đến bệnh tâm thần phân liệt đấy Chloe. Giống như một căn bệnh cần dùng thuốc. Em chẳng làm gì gây ra nó cả.”

Và có khả năng vô phương cứu chữa nốt.

“Em sẽ phải trải qua một thời kỳ trầm cảm, bức bối và thậm chí là cực tuyệt. Đó là chuyện tất yếu, và chúng ta sẽ giải quyết nó trong buổi gặp mặt. Mỗi ngày em sẽ gặp tôi một giờ.”

“Và cũng có những buổi gặp mặt nhóm chứ ạ?” tôi hỏi.

“Không. Một ngày nào đó biết đâu em sẽ cho là mình muốn học hỏi động lực từ việc trị liệu theo nhóm và chúng ta sẽ thảo luận vấn đề đó sau, nhưng ở Nhà mở Lyle, chúng tôi tin riêng tư là yếu tố then chốt. Em cần hoàn toàn chấp nhận tình trạng của mình trước khi thấy thoải mái để chia sẻ với người khác.”

Tiến sĩ đặt cuốn sổ ghi chép trên bàn rồi bắt chéo tay trên đầu gối. “Và việc đó dẫn đến chủ đề cuối cùng của chúng ta trong hôm nay. Sự riêng tư. Tôi tin em đã đoán ra, tất cả những người sống ở đây đều có vấn đề về tâm thần. Nhưng đó là chuyện ai ai cũng cần phải biết. Chúng tôi sẽ không tiết lộ chi tiết bệnh trạng của em, các triệu chứng hay liệu pháp điều trị với bất kỳ ai ở đây. Nếu có người nào gây áp lực với em về tình trạng cụ thể, em phải đến gặp chúng tôi ngay lập tức.”

“Họ biết cả rồi.” Tôi lầm bầm.

“Sao cơ?”

Vẻ giận dữ trong mắt tiến sĩ mách bảo với tôi rằng lẽ ra tôi nên giữ mồm giữ miệng. Sau lần chữa trị trước, tôi biết việc chia sẻ bất cứ điều gì gây phiền hà cho mình là rất quan trọng, nhưng tôi không cần thiết phải bắt đầu trú ngụ tại Nhà mở Lyle bằng cách ngồi lê đôi mách.

“K-không phải về bệnh tâm thần phân liệt đâu ạ. Chỉ là... người nào đó biết em nhìn thấy thứ gì. Ma ấy. Điều em chưa bao giờ thổ lộ. Với bất cứ ai.”

“Ai thế?”

“Em-em không nên nói thì tốt hơn. Chẳng phải chuyện to tát đâu cô.”

Tiến sĩ thôi không bắt chéo tay nữa. “Chà, đây là chuyện lớn đấy Chloe. Nhưng tôi cũng đánh giá cao việc em không muốn người khác gặp rắc rối. Tôi nghĩ mình biết người đó. Ất hẳn em ấy đã nghe trộm chúng tôi bàn về chứng ảo giác của em và tự mình đưa ra kết luận...” Tiến sĩ phẩy tay một cách coi thường. “Các hồn ma. Tôi lấy làm tiếc về việc này, nhưng tôi cam đoan chuyện ấy sẽ được xử lý thật thận trọng.”

“Nhưng...”

“Em ấy sẽ không biết em đã kể gì với chúng tôi, nhưng việc đó phải được giải quyết.” Tiến sĩ dựa lưng vào ghế. “Tôi lấy làm tiếc vì ngay ngày đầu em đến đây đã có sự cố. Những người trẻ tuổi thì, lẽ tự nhiên thôi, tò mò, và, cũng khó khăn tựa như chuyện chúng tôi cố mang đến sự riêng tư, chuyện này không phải lúc nào cũng khả dĩ, giống như việc sống trong các khu phố vậy.”

“Sẽ ổn thôi ạ. Chẳng ai làm to chuyện này đâu.”

Tiến sĩ gật đầu. “Những bạn trẻ ở đây có hạnh kiểm tốt. Nói chung bọn họ rất lễ phép và không kêu ca phàn nàn gì. Điều đó rất quan trọng với Nhà mở Lyle. Em có một chặng đường gian nan phía trước và tất cả chúng tôi có mặt ở đây để giúp chuyến hành trình đó trôi chảy hết mức có thể.”

Bệnh tâm thần phân liệt.

Tiến sĩ Gill có so sánh chứng ấy với một căn bệnh hay một sự bất lực của cơ thể bao nhiêu lần đi nữa thì cũng chẳng hề gì, chuyện đó không giống

nhau. Chỉ là không đúng thôi. Tôi bị tâm thần phân liệt.

Nếu bắt gặp hai người đàn ông trên vỉa hè, một người ngồi xe lăn và người kia đang nói chuyện với ông ta, tôi sẽ vội vã mở cửa cho ai nào? Và ai sẽ là người tôi né qua tránh?

Tiến sĩ Gill nói đó chỉ là vấn đề tiếp nhận điều trị và học cách đương đầu. Nếu chuyện đó dễ như trở bàn tay, tại sao mọi người lại đi thơ thẩn trên đường và làm nhảm một mình? Tại sao những người vô gia cư với đôi mắt điên dại lại la hét vào không khí?

Việc nhìn thấy những người không có thực. Nghe thấy những tiếng nói mà bản thân chúng không tồn tại.

Chứng tâm thần phân liệt.

Như tôi vậy.

Sau buổi học, tôi trốn vào phòng nghe nhìn suy nghĩ. Khi Simon bước vào thì tôi đang cuộn tròn trên ghế sofa đôi ôm chặt gối vào lòng.

Không nhìn thấy tôi, cậu ta băng qua phòng và chớp lấy mũ chơi bóng chày trên bàn máy vi tính. Ê ê a a khe khẽ, cậu ta tung mũ lên cao rồi bắt lấy.

Trông cậu ta thật vui vẻ.

Làm sao cậu ta có thể vui vẻ ở đây được chứ? Thoải mái, có lẽ vậy. Nhưng còn vui vẻ?

Simon thả nhẹ cái mũ lên rồi chụp lấy, đoạn khựng lại, mắt nhìn chăm chú vào cửa sổ. Tôi không thấy biểu cảm trên mặt Simon, nhưng cậu ta cứ bất động như thế. Và rồi đầu cậu ta bất ngờ giật giật. Simon quay lại và trông thấy tôi. Chút ngạc nhiên thoáng qua, sau đó là một nụ cười ngoác tận đến mang tai.

“Ờ này.”

“Chào cậu.”

Simon bước đến gần, nụ cười nhạt đi. “Cậu khỏe chứ?”

Câu Tớ khỏe đã chực sẵn trên môi nhưng tôi không sao thốt ra được. Tôi không khỏe. Tôi những muốn nói rằng mình không hề khỏe chút nào. Tôi muốn chuyện sẽ đâu vào đấy khi nói ra câu đó. Nhưng so với nụ cười toe toét kia thì sự quan tâm trong giọng Simon không sâu sắc lắm, ánh mắt cũng thế. Cả hai đều lạnh nhạt, giống như cậu ta đang cố tỏ ra tốt bụng vì mình là một anh chàng tử tế và đó là việc đúng đắn phải làm.

“Tớ khỏe.” Tôi nói.

Simon cuộn vành nón lại, quan sát tôi, sau đó gật đầu. “Ừ. Nhưng một lời khuyên nhé? Đừng để họ bắt gặp cậu trốn ở đây. Tương tự như việc cậu đi vào phòng suốt ngày. Cậu sẽ được nghe ca một bài về chuyện thơ thần vô bổ.”

“Tớ không...”

Simon giơ tay lên. “Là họ nói chứ không phải tớ. Tớ chỉ đang cảnh báo cậu thôi. Cậu có thể gỡ gạc bằng cách bật TV lên và vờ là cậu đang xem chẳng hạn. Nhưng họ sẽ vui vẻ hơn nếu cậu rời giường và tham gia các hoạt động, như là thường xuyên đi với chúng tớ. Chúng tớ là một nhóm được đấy. Cũng không điên rồ gì cả.”

Nụ cười tươi rói của Simon làm dạ dày tôi hẫng nhẹ. Tôi ngồi dậy, cố nói gì đó nhằm níu kéo cậu ta ở lại. Tôi thực sự muốn được trò chuyện. Không phải về Tiến sĩ Gill. Cũng chẳng phải về căn bệnh tâm thần phân liệt. Bất cứ điều gì, nhưng điều đó làm Simon trông có vẻ bình thường và tôi cần một thứ bình thường đến chết mất.

Nhưng ánh mắt Simon đã chuyển về hướng cửa ra vào. Chắc thế, cậu ta nghĩ tôi nên ra ngoài mà... với một ai khác. Cậu ta chỉ đang cho cô gái mới đến một lời khuyên.

Nơi đăng cửa tối lại và nụ cười trên môi Simon chợt xán lạn.

“Ồ anh. Đừng lo. Em không quên anh đâu. Em đang nói chuyện với Chloe thôi.”

Simon vẫy vẫy về phía tôi. Derek nhìn vào, mặt ngậy ra như thể nghĩ Simon đang ra hiệu với đồ đạc trong phòng.

Cảnh tượng trong tầng hầm chợt lóe trở lại – Derek đã cho là tôi đang nói chuyện với ma. Anh ta có mách lẻo với Simon không nhỉ? Chắc là có. Tôi cá họ đã cười nhạo một đứa con gái bị điên đến đau ruột thì thôi.

“Chúng tớ sắp ra ngoài sân sau.” Simon nói. “Lòng vòng banh bóng trong giờ giải lao. Hoan nghênh cậu tham gia.”

Lời mời tuôn ra nhẹ bẫng, thản nhiên, và thậm chí cậu ta còn không đợi lấy một câu trả lời trước khi đi ra và khẽ chạm trúng Derek. “Em sẽ bảo bà Talbot vô hiệu cái chuông.”

Derek vẫn đứng yên một chỗ. Quan sát tôi.

Nhìn chăm chăm vào tôi.

Như thể tôi là một đứa dị hợm.

Như thể tôi là một kẻ mắc chứng tâm thần phân liệt.

“Chụp hình lại đi.” tôi gắt gỏng. “Như thế sẽ lưu giữ được lâu hơn đấy.”

Anh ta chả chớp mắt đến một cái. Cả bỏ đi cũng không nốt. Chỉ chăm chú nhìn tôi, như thể tôi chưa từng nói gì hết. Anh ta sẽ rời đi khi anh muốn. Và

Derek làm thế thật, cất bước bỏ ra ngoài mà chẳng hề nói lời nào.

Khi tôi ra khỏi phòng nghe nhìn, chỉ có bà Talbot ở gần đấy. Những đứa trẻ khác đã về lớp sau giờ giải lao. Bà sai tôi vào bếp gọt củ – lần này là khoai tây.

Trước khi bắt tay vào việc, bà đưa tôi một viên thuốc khác. Tôi những muốn mở miệng thắc mắc khi nào mình có thể mong đợi số thuốc bắt đầu có tác dụng, nhưng nếu làm thế, tôi sẽ phải thừa nhận việc mình vẫn nghe thấy các giọng nói. Mặc dù tôi chẳng nhìn thấy gì hết. Chỉ là một bàn tay vào lúc sáng, ngay sau khi tôi uống thuốc. Vậy nên có lẽ là chúng đã hiệu nghiệm. Biết đâu là chẳng có gì khá khẩm hơn chuyện này thì sao? Và rồi sau đó tôi sẽ làm gì đây?

Giả vờ đi. Chặn các tiếng nói lại và giả vờ là chẳng nghe thấy gì. Học cách...

Một tiếng thét vang vọng khắp nhà.

Tôi giật thót, dụng cụ bóc vỏ rơi xuống chậu rửa kêu loảng xoảng. Tim đập mạnh trong ngực, tôi nghe ngóng chờ xem có phản hồi gì không. Nếu chẳng có gì thì nghĩa là tiếng hét đó ở trong đầu tôi. Ngó nghiêng, tôi đang học cách đấy.

“Elizabeth Delaney! Quay trở vào đây ngay!”

Có tiếng cửa sập lại thật mạnh. Tiếng bước chân rầm rập dọc theo hành lang, được nhấn mạnh bởi những tiếng nước nở. Lông tóc trên cổ tôi dựng đứng lên khi tôi nghĩ đến cô gái khóc thít thít ở trường. Tôi cố buộc mình nhìn ra phía cửa và mở cửa hé hé ra, đúng ngay lúc đó tôi nhìn thấy Liz lao đảo đi lên cầu thang.

“Thượng thức màn trình diễn đấy à?”

Giật mình, tôi bắt gặp cú quắc mắt của Tori trước lúc cô ta vội vã theo sau bạn mình. Cô Van Dop từ phòng khách sai chân bước ra, đi vào hành lang.

“Tôi thấy rồi nhé!” một giọng nói khác oang oang vọng ra từ phòng học. “Tôi trông chờ một vài rắc rối từ cách cư xử trong việc giám hộ ở một nơi thế này, nhưng em học sinh đó cần đến sự giúp đỡ chuyên môn.”

“Cô Vương, làm ơn đi!” Cô Van Dop nói. “Không phải trước mặt...”

“Em ấy đã ném bút chì vào tôi đau điếng. Như vũ khí ấy. Thêm cỡ phân rưỡi nữa là lòi mắt tôi rồi. Em ấy cào lên da. Máu. Từ một cây bút chì! Tất cả chỉ vì tôi dám gợi ý một học sinh lớp mười lăm ra nên hiểu được đại số căn bản!”

Cô Van Dop quày quả đi vào hành lang, nhưng người phụ nữ kia đã bỏ đi mất vào một lớp học khác.

“Số của giám đốc đâu? Tôi bỏ việc. Em học sinh ấy là một mối đe dọa...”

Một bóng đen lướt qua chỗ tôi, tôi quay lại và nhìn thấy Derek đang đứng ngay bên cạnh. Khi cửa phòng ăn đóng sầm lại sau lưng anh ta, tôi thoáng thấy mấy quyển sách và một cái máy tính nằm ngổn ngang trên bàn. Hẳn là anh ta đã ở đó suốt, tự học một mình.

Khi Derek chĩa mắt nhìn tôi, tôi những mong nghe thấy những lời châm biếm về việc nghe trộm, thế nhưng anh ta chỉ lầm bầm, “Chào mừng cô đến với nhà thương điên,” đoạn bước qua và thoáng đụng phải tôi trên đường trở vào bếp hâm thêm vài món ăn vặt.

Chương 8

SAU VỤ ĐÓ, MỌI THỨ YÊN ẮNG NHƯ CŨ. Giống như sự yên lặng trước cơn bão, chỉ là nghịch đảo lại mà thôi. Các cô y tá đặt bữa tối vào trong lò, kế đó là tập trung hết vào phòng Tiến sĩ Gill để thảo luận, nhằm tránh bị làm phiền.

Chẳng ai tán đồng với cách giải thích của cô Vương về sự việc nói trên. Không một ai cố bảo đó chỉ là một tai nạn. Dường như cũng chẳng có ai ngạc nhiên rằng Liz suýt chút nữa chọc mù mắt một ai đó.

Đến giờ ăn tối, bà Talbot dọn thức ăn ra bàn, sau đó lại quay vào văn phòng. Liz nhập nhóm với chúng tôi, mệt mỏi và im thin thít. Simon lén đưa cho cô một hộp nước ép, dù chúng tôi nghĩ đáng ra phải uống sữa mới đúng. Tori lớn vờn bên cạnh dỗ cô ăn. Thậm chí cả Rae và Peter cũng cố nói chuyện như thể muốn làm cho cô xao lãng. Chỉ có Derek và tôi là không dự phần.

Sau bữa tối, Tori nhắc Liz đây là tối xem phim, khi bọn họ có thể nhận một đĩa DVD được chuyển đến. Cô ta ưu tiên cho Liz chọn, nhưng Liz có vẻ như bị choáng trước trách nhiệm và nhìn bọn tôi cầu cứu. Simon gợi ý, nhưng bảo là cậu ta sẽ không xem đâu – cậu ta và Derek có đồ án phải làm mà ngày mai là đến kỳ nộp rồi. Cuối cùng Liz chọn một bộ phim hài lãng mạn. Trong khi Liz và Tori đến bảo các y tá, Rae thông báo rằng cô ấy phải đi gấp quần áo mới giặt. Tôi bảo để tôi giúp.

Mỗi đứa chúng tôi mang một giỏ vào phòng của Rae với Tori. Một lần nữa tôi thấy có sự không hài lòng với sự xếp phòng. Xin thề là tôi đã nhìn thấy những vệt bút chì nguệch ngoạc trên bậu cửa sổ ngăn đôi căn phòng.

Phía bên Tori sạch sẽ y hệt chỗ tôi khi tôi mới vào đây. Chẳng có gì trên tường. Trên giường và dưới sàn cũng không có nốt. Bề mặt nào cũng sạch

nhấn, ngoại trừ hai khung hình trên tủ cá nhân. Một bức chụp Tori cùng cha mẹ cô ta, bức kia chụp một con mèo giống Siamese bự chẳng.

Còn bên Rae thì đủ đồ bừa bãi cho cả hai bọn họ. Áo thể thao có mũ trùm giăng trên cột giường, sách giáo khoa vất tứ tung trên bàn học, đồ trang điểm để mở trên tủ cá nhân, áo quần lòi ra khỏi ngăn kéo. Phòng của một người chẳng hiểu sao mình lại phải vứt đi các thứ đi trong khi cô ấy chỉ việc dùng lại vào hôm sau. Tường bên ấy kín ảnh dán băng keo.

Rae đặt giỏ lên giường Tori, sau đó đóng cửa lại. “Được rồi, tớ có thể nói quanh co, nhưng tớ ghét phải làm vậy, nên tớ sẽ vào thẳng vấn đề ngay đây. Không biết tớ có nghe đúng không nhỉ? Rằng cậu ở đây vì cậu thấy ma?”

Câu nói Tớ không muốn nhắc đến chuyện này chực sẵn trên môi tôi. Nhưng tôi thực sự muốn thổ lộ. Tôi tha thiết muốn cầm điện thoại lên và gọi cho Kari hay Beth, nhưng tôi không chắc họ đã nghe được bao nhiêu về chuyện của mình và liệu họ thấu hiểu cho tôi chẳng. Người không mấy giống như lấy tôi làm trò đùa hay bàn tán xôn xao về rắc rối của tôi đang ở ngay đây, hỏi han tôi. Vậy nên tôi kể hết cho Rae nghe.

Khi tôi dứt lời, Rae khuyu gối xuống, cầm lên một cái sơ mi trong ít nhất là ba mươi giây trước khi nhận ra mình đang làm gì và gấp nó lại.

“Ồi chà!” cô nói.

“Chả trách tớ lại ở đây chứ gì?”

“Và mọi chuyện bắt đầu như vậy trước khi cậu “có” lần đầu tiên à? Có lẽ là như thế. Bởi vì cậu thuộc vào dạng đến kỳ trễ, hết thầy mọi thứ gia tăng dần, và rồi...bùm.”

“Như siêu năng lực ấy à?”

Rae bật cười. “Vậy thì cậu tìm kiếm thông tin về chuyện đó chưa?”

“Tìm kiếm gì cơ?”

“Người bảo vệ ấy.”

Thấy tôi cau mày. Rae nổi tiếp. “Không phải cậu bị một ông mặc đồng phục bảo vệ đuổi theo sau? Và ông ta bị bỏng, hết như bị chết cháy hay nổ gì đó. Nếu như có chuyện đó thật thì báo chí sẽ đăng tin. Cậu có thể tìm trên mạng.”

Tôi sẽ không nói rằng mình chưa từng nảy ra ý nghĩa đó, nhưng tôi chỉ cho phép nó nhẹ thoáng qua não bộ của mình giống như một gã trần như nhộng chạy qua một sân bóng để mua vui, di chuyển nhanh đến nỗi tôi còn không nhìn rõ nữa là.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi thật sự thấy ma?

Tâm trí tôi loé lên cảnh báo đừng nghĩ đến, nhưng phần nào đó sâu thẳm hơn trong tôi lại thấy hứng thú, muốn tìm hiểu mọi việc cặn kẽ.

Tôi xoa xoa hai bên thái dương.

Hồn ma không có thật. Chỉ người điên mới thấy ma. Những gì tôi nhìn thấy chỉ là do chứng hoang tưởng, và tôi càng sớm chấp nhận chuyện đó thì sẽ càng mau được ra khỏi đây.

“Nếu là thật thì ngẫu quá xá,” tôi cẩn trọng nói. “Nhưng Tiến sĩ Gill bảo việc thấy ma là một dấu hiệu rõ ràng cho bệnh tâm thần.”

“À, chuyện bệnh lí ấy hả. Chúa ơi, ở đây họ thích mấy tên bệnh lắm đấy. Thậm chí còn không để một cô gái trải qua ngày đầu tiên của cô ấy mà không gán cho một bệnh. Của tớ là chứng cuồng phóng hoả.” Rae bắt gặp ánh mắt của tôi. “Phải rồi, tớ biết. Đáng ra chúng ta không được phép chia sẻ. Bảo vệ sự riêng tư của chúng ta. Tào lao quá! Họ chỉ không muốn chúng ta so sánh những bản ghi chép.”

Rae xếp mấy cái vớ thành hàng và bắt đầu phân cặp. “Cậu đừng cho là thế.”

“Có lẽ với một chứng như cuồng phóng hoả thì nghe gần như...ngẫu. Nhưng còn có những thứ khác, mấy bệnh lý, rằng chúng ta có thể không muốn chia sẻ.”

“Như là gì ?”

Tôi tập trung vào việc sắp xếp vớ được một phút. Tôi muốn kể cho Rae nghe. Chuyện hồn ma. Việc tôi thấy sợ hãi vì nghe như mình là một đứa dị hợm, tôi muốn kể cho một ai đó, để xem xem người ấy nói gì và nhận được một ý kiến khác.

“Họ nói tớ mắc chứng tâm thần phân liệt.”

Tôi chăm chú nhìn phản ứng của Rae. Chỉ duy nhất một cái cau mày khẽ vì lung túng.

“Đó có phải chứng đa nhân cách không?”

“Không. Tâm thần phân liệt là, giống như, cậu biết đấy, tâm thần phân liệt.”

Tôi giơ một cái áo phong thuỷ thủ màu trắng với những vệt bẩn mờ mờ dưới nách lên. Không cần phải kiểm tra tên. Tôi gấp áo lại và thêm vào chồng của Derek. “Còn cả mớ các triệu chứng khác, nhưng tớ không mắc phải.”

“Chẳng triệu chứng nào hết sao?”

“Chắc là không.”

Rae ngả lưng ra sau, chân để thông xuống. “Thấy chưa. đó chính là rắc rối của tớ. Cậu phát sinh một triệu chứng quái dị dính ngay vào đó một tên bệnh, cho dù cậu chỉ có một vấn đề thôi. Và giống như cậu bị ho và họ

phán cậu viêm phổi. Tớ cũng cá là còn cả đống dấu hiệu của chứng cuồng phóng hoả. Tớ không mắc những dấu hiệu đó.”

Ánh mắt Rae dán chặt vào một đôi vớ đỏ-xanh dương, và cô ấy bắt đầu chú ý vào đó, như thể cô có thể biến chúng thành màu tía đồng bộ. “Bệnh tâm thần phân liệt còn có gì khác nữa không?”

“Tiến sĩ Gill không nói cụ thể.”

“Hừ.”

“Tớ đoán tớ có thể tìm kiếm thông tin trên Internet. Tớ nên làm thế.”

“Chúng ta nên làm thế. Bệnh tâm thần phân liệt và chứng cuồng phóng hoả. Tớ muốn biết thêm nhiều hơn. Cậu biết đấy để chắc chắn? Nhất là cái cách mọi thứ đang xảy ra với Liz...” Rae dùng mu bàn tay quệt lên miệng và vẫn nhìn chăm chăm vào đôi vớ lệch màu. “Tớ nghĩ cậu sẽ có phòng riêng. Có lẽ là sớm thật sự ấy.”

“Họ sẽ chuyển cậu ấy đi sao?”

“Chắc vậy. Họ cân nhắc chuyện này lâu rồi. Nơi đây dành cho những đứa có vấn đề, nhưng tình trạng của chúng không đến nỗi quá tệ và chúng tiến bộ hơn. Vài tuần trước khi tớ vào đây, họ vừa chuyển một anh chàng tên Brady đi đấy. Cậu ta chẳng tệ đi hay gì cả. Không giống Liz. Cậu ta chỉ không muốn tiến bộ, nghĩ mình chẳng có gì không ổn. Thế là cậu ta đi khỏi đây... Việc đó dạy tớ một bài học. Có lẽ là tớ không ưa chuyện họ gán bệnh và trị liệu đấy, nhưng tớ sẽ phải liệu mà giữ mồm giữ miệng, chơi đùa và ra khỏi đây đúng quy cách.”

“Và về nhà.”

Một khoảnh khắc yên lặng, chẳng ai trong hai đứa tôi động đậy. Sau đó Rae giật chiếc vớ xanh dương trên tay tôi và phe phẩy trước mắt tôi.

“À”. Thậm chí tôi còn chẳng biết là mình đang cầm nó.

Rae gấp chiếc màu xanh cùng cặp vào rồi vút phắt chiếc đồ lê đôi vào dưới giường Tori. “Xong. Chắc sắp đến giờ xem phim rồi.” Cô chất chồng quần áo đã gấp vào giỏ. “Cậu có để ý thấy Simom chuồn nhanh khỏi buổi xem phim thế nào không? Cặp đôi tri thức đúng nghĩa, hai người đó ấy. Bất cứ chuyện gì để khỏi phải lẫn lộn với đám trẻ điên.”

“Tớ có chút ấn tượng. Simon có vẻ tử tế, nhưng...”

Rae trao đổi cho tôi một giỏ và cầm lấy một cái khác. “Cậu ta kênh kiệu kiểu Tori thôi. Họ sẽ là một đôi trời sinh. Derek có lẽ là một tên ngốc, nhưng ít nhất thì anh ta còn cư xử thành thật. Simon suốt ngày tỏ ra tử tế khi đi chung với chúng ta, sau đó thì biến mất cùng anh trai nhanh như chớp. Hành xử như thế cậu ta không thuộc về nơi này. Giống như cậu ta chẳng có rắc rối gì và toàn bộ chuyện này là một sai lầm to đùng.

“Vậy thì cậu ta làm gì ở đây?”

“Tin tớ đi, tớ cũng muốn biết lắm. Cả hai người họ, cậu ta và Derek. Simon chưa bao giờ đi trị liệu tâm lý, nhưng Derek thì đến đó còn nhiều hơn bất cứ ai. Chưa từng có ai đến thăm họ, nhưng thi thoảng cậu sẽ nghe thấy họ nói chuyện về cha mình. Cha của Simon, tớ cho là thế. Nếu tuyệt vời như vậy, sao ông ta lại bỏ mặc họ ở đây và biến mất? Và làm thế nào anh chàng sống cùng một gia đình nhưng không chung dòng máu đều có những vấn đề tâm thần? Tớ muốn xem hồ sơ của họ đến chết được.”

Hắn sẽ là đối trá nếu tôi nói mình không tò mò về Simon. Và có lẽ là Derek nữa, giá mà tôi có cảm giác rằng mình cần lời đả kích để chọi lại anh ta. Nhưng tôi không muốn sẽ đọc hồ sơ của mình và tôi sẽ không giúp Rae làm thế.

“Dù gì thì chúng ta cũng không thể mạo hiểm xem trộm vào tối nay.” Rae nói. “Sau chuyện xảy ra cho Liz, họ sẽ cảnh giác cao lắm. Tớ không muốn

bị đá đít ra ngoài vì tội mua chuộc bạn mới đến đâu.”

“Biết đâu tớ sẽ bị tổng khứ vì mua chuộc cậu thì sao.”

Thấy tôi cười toe, cô ấy cũng bật cười. “Ồ phải, cậu thật rắc rối đấy, bạn à. Tớ biết mà.”

Hai chúng tôi linh ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Chương 9

TÔI KHÔNG HỨNG THÚ VỚI NHỮNG BỘ PHIM HÀI LÃNG MẠN. Việc đó có lẽ giống như một anh chàng thú nhận rằng mình không thích những màn rượt đuổi ô-tô, nhưng Rae cũng gà gật suốt mấy lần, nên tôi đoán đây cũng không phải là lựa chọn của cô ấy.

Tôi vẫn thức để phân tích cái kịch bản để đoán đến mức tôi chắc trường tôi đã tài trợ cho biên kịch, học trò của nhà viết kịch bản nổi tiếng Robert McKee.

Thế nhưng khi theo dõi bộ phim góc nghiêng đó và nhai bắp rang bơ chóp chép, rốt cuộc tôi lại thấy được thư giãn. Nói chuyện với Rae rất có ích. Cô ấy không nghĩ tôi bị điên. Thậm chí cô cũng không cho tôi là đứa mắc bệnh tâm thần phân liệt.

Lần đầu tiên sau cú sốc suy sụp tinh thần, tình hình của tôi trông có vẻ khả quan hơn. Có lẽ cuộc đời tôi không thực sự chấm dứt trong phòng học đó. Có lẽ tôi đã phản ứng thái quá và biến thành người thích làm cho mọi việc trở nên lâm li bi đát mất rồi.

Những đứa trẻ ở trường có biết chuyện đã xảy với tôi không? Vài học sinh đã thấy tôi chạy cuống cuồng dọc theo hành lang. Còn lắm người hơn nhìn thấy tôi hôn mê bất tỉnh và bị khiêng đi trên cáng. Chuyện nhỏ. Sau vài tuần nữa tôi có thể quay lại trường và chắc phần lớn mọi người còn không biết là tôi đã biến mất từ đâu.

Ngày mai, tôi sẽ viết e-mail cho Kari, bảo cô ấy tôi bị ốm và xem xem cô ấy hỏi âm thế nào. Chắc cô ấy đã biết hết chuyện rồi, rằng đại khái tôi bị mắc bệnh nhiễm trùng đơn nhân chẳng hạn.

Tôi sẽ vượt qua chuyện này thôi. Dù tôi có nghĩ như thế nào về các chuẩn đoán thì đây cũng không phải lúc để bàn cãi. Tôi sẽ nhận lấy thuốc, nói dối nếu như cần phải vậy, được đưa ra khỏi Nhà mở Lyle và sống tiếp cuộc sống đời mình.

“Chloe? Chloe ời?”

Giọng nói của Liz vang vọng qua các hang động sâu hoắm của cõi mơ, làm tôi mất mấy phút để tìm lối ra. Mở choàng mắt dậy, tôi thấy cô ấy đang chồm sang chỗ mình, hơi thở phảng phất mùi kem đánh răng phả vào mặt tôi, mái tóc dài của Liz chọc chọc vào má tôi. Bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay tôi run rẩy liên hồi, kể cả khi Liz đã thôi lắc lắc.

Tôi nhồm dậy, đưa khuỷu tay chống xuống giường.”Có chuyện gì à?”

“Tớ nằm đây suốt nhiều giờ rồi, cố nghĩ ra cách nào đó để hỏi cậu, cách nghe không quá kỳ cục ấy. Nhưng tớ không thể. Chỉ là tớ không sao làm được.”

Liz xoay lưng đi, gương mặt tái nhợt lập loè trong bóng tối, hai bàn tay giật giật lấy viền áo ngủ trên cổ mình, cứ như nó đang siết cổ cô ấy vậy.

Tôi bò dậy. “Liz?”

“Họ sắp đưa tớ đi rồi. Mọi người đều biết cả và đây là lí do vì sao các bạn đối tốt với tớ. Tớ không muốn đi đâu, Chloe à. Họ sẽ giam tớ lại và...” cô ấy nấc thành tiếng, hai tay khum khum che miệng. Lúc quay sang nhìn tôi, hai mắt Liz mở to đến nỗi tròng trắng hiện rõ quanh tròng đen. “Tớ biết cậu chưa đến đây bao lâu, nhưng tớ thật sự cần cậu giúp.”

“Được.”

“Thật chứ?”

Ngồi yên chỗ rồi, tôi cố kìm lại không ngáp. “Nếu tớ có thể làm gì thì...”

“Có mà. Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu.” Liz quỳ xuống và kéo từ dưới giường mình ra một cái túi. “Tớ không rõ là cậu cần đến những gì, nhưng trong lần ngủ qua đêm hồi năm ngoái tớ có làm một lần rồi. Vậy nên tớ gom hết mọi thứ chúng ta sẽ dùng đến. Ly này, gia vị này, nến này...” Liz bụm lấy miệng. “Diêm! Ôi không. Hai đứa mình không có que diêm nào. Do Rae nên họ cắt hết diêm rồi. Chúng ta có thể tiến hành mà không phải thắp nên không?”

“Làm gì cơ?” Tôi lấy tay xoa xoa mặt. Dù không dùng thuốc ngủ nhưng đầu óc tôi cứ mờ mịt kỳ cục thế nào ấy, giống như tôi đang bơi qua một đại dương toàn là bông. “Chính xác thì chúng ta sẽ làm gì vậy, Liz?”

“Cầu hôn, tất nhiên rồi.”

Cơn buồn ngủ bay biến, và tôi tự hỏi liệu đây có phải là một trò nghịch ngợm không. Nhưng qua ngữ điệu của Liz, tôi có thể khẳng định câu trả lời là không. Tôi nhớ lại những lời của Tori vào giờ ăn trưa.

“Chuyện... yêu tinh?” Tôi cẩn thận hỏi.

Liz lao vào tôi nhanh đến nỗi tôi lùi ngược vào tường, giơ hai tay lên định bụng chặn cô ấy lại. Nhưng Liz chỉ ngồi phịch xuống cạnh tôi, ánh mắt đại đi.

“Ừ!” cô nói. “Tớ có một yêu tinh. Chuyện đó thì rõ như ban ngày rồi, nhưng họ sẽ không trông thấy nó. Họ cứ luôn miệng bảo là tớ gây ra tất cả chuyện này. Nhưng làm sao tớ có thể ném một cây bút chì mạnh đến đường ấy? Có ai thấy tớ ném không? Không. Cô Vương làm tớ nổi đóa rồi cây bút chì bay vèo đến chỗ cô ấy. Thế là mọi người kết luận, ‘Liz đã ném đấy,’ nhưng làm gì có. Không đời nào tớ làm vậy.”

“Là do... yêu tinh đó.”

“Phải! Tớ nghĩ nó đang cố bảo vệ tớ vì mỗi khi tớ tức giận, mọi vật lại bắt đầu bay lên. Tớ đã thử nói chuyện với nó, bảo nó ngừng lại. Nhưng yêu tinh kia không nghe theo tớ vì tớ không nhìn thấy hồn ma. Nên tớ mới cần đến cậu.”

Tôi cố duy trì biểu cảm trên mặt mình bình thường. Tôi từng xem một bộ phim tài liệu về cái gọi là yêu tinh. Chuyện đó quả thực có xảy ra xung quanh những cô gái như Liz – những thanh thiếu niên hay gây rắc rối khao khát có được sự chú ý. Vài người cho là các cô gái đó đang đùa nghịch. Những người khác lại tin vào nguồn năng lượng mà những cô gái này tỏa ra – các hoóc-môn và sự giận dữ - thật sự đã khiến cho mọi thứ chuyển động.

“Cậu không tin tớ,” Liz nói.

“Không, tớ không nói là mình...”

“Cậu không tin tớ!” Liz chồm dậy, khuỵu chân trên đầu gối, ánh mắt như toé lửa. “Không ai tin tớ hết!”

“Liz, tớ...”

Sau lưng cô ấy, những chai keo vuốt tóc lắc lư dữ dội. Dàn móc treo quần áo trống không trong tủ kê lách cách. Tôi vội thò tay vào trong nệm.

“Đ-đ-được rồi, Liz. Tớ th-th-thấy...”

“Không, cậu chưa thấy!”

Liz động tay xuống. Mấy cái chai bay vèo lên không trung, va vào trần nhà mạnh đến nỗi lớp vỏ nhựa bên ngoài vỡ bung. Keo vuốt tóc rớt xuống như mưa.

“Cậu thấy rồi chứ?”

“Ừ-ừ-ừ.”

Liz lại giơ tay lên, động tác giống như lúc người chỉ huy dàn nhạc điều khiển tiết tấu mạnh dần. Một bức tranh vọt ra khỏi tường, đâm mạnh vào sàn nhà gỗ cứng, làm lớp kính vỡ tan, bắn tung toé. Thêm một bức khác nữa. Rồi đến bức thứ ba. Một mảnh kính bay đến cắm phập vào đầu gối tôi. Máu phun ra và chảy dọc chân tôi.

Qua khoé mắt, tôi thấy bức tranh trên giường mình rung rung. Nó đã bị bực ra khỏi chỗ đinh cố định.

“Không!” Liz gào thét.

Tôi thụp người né. Liz huých vào hông tôi, xô tôi ra khỏi hướng bức tranh rơi xuống. Nó rớt trúng vai cô ấy. Liz nhắm mắt. Cả hai chúng tôi đều lăn khỏi giường, té xuống sàn nhà đánh ục ịch.

Tôi nằm nghiêng sang một bên, cố hít thở đều đặn trở lại.

“Tớ rất tiếc,” Liz thở hỗn hển, “Tớ không cố ý... Cậu có thấy chuyện gì xảy ra chưa? Tớ không kiểm soát được. Tớ nổi giận và mọi thứ...”

“Cậu nghĩ là do một yêu tinh.”

Liz gật đầu, đôi môi cô ấy run rẩy.

Tôi không biết chuyện mới rồi thực hư ra sao nữa. Dù không phải là yêu tinh – mà là dở hơi – nhưng Liz lại nghĩ vậy, sau đó cô ấy có ý nghĩ là nếu tôi bảo dừng thì yêu tinh đó sẽ dừng thật.

“Được rồi,” tôi nói. “Lấy nệm đi và hai chúng ta sẽ...”

Cửa lớn bật mở. Bóng bà Talbot mặc áo choàng tắm đứng như trời trồng hiện ra ở ngưỡng cửa. Bà bật đèn lên. Tôi thụp lùi lại, mắt chớp chớp.

“Ôi Chúa tôi,” bà thở hắt ra, âm thanh ấy hầu như chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút. “Elizabeth. Em đã làm gì vậy?”

Tôi vụt đứng dậy. “Không phải bạn ấy ạ. Em-em-em...”

Lần này tôi sẽ không nói cà lăm đâu. Tôi chỉ cố lựa lời giải thích. Bà Talbot quét mắt khắp phòng một lượt, nhìn thấy kiếng vỡ tan tành trên sàn nhà, keo vuốt tóc nhỏ thành giọt từ trần nhà xuống, những bức tranh trang trí trên tường không còn nguyên vẹn, và tôi biết thế là không còn lời giải thích nào hợp lý được nữa.

Tầm mắt bà dời xuống chân tôi và bà kêu lên.

“Em không sao,” tôi co chân lên và quệt vết máu đi. “Chẳng có gì đâu ạ. Tự em gây ra đấy. Vết đứt do cạo trúng. Từ trước.”

Bà Talbot đi ngang quá tôi, mắt nhìn chăm chăm vào số kiếng vỡ trên thảm.

”Không ,” Liz thì thầm. “Đừng mà. Em không cố ý.”

“Không sao đâu cưng. Chúng tôi sẽ tìm cách giúp em.”

Cô Van Dop sai bước tiến vào, trên tay cầm theo kim tiêm. Trong khi bà Talbot cố gắng làm Liz bình tĩnh lại, cô ấy cho Liz dùng thuốc an thần, bảo Liz rằng họ sẽ chuyển Liz đến một bệnh viện tốt hơn, một nơi thích hợp hơn, có thể giúp Liz chóng thấy khá hơn.

Khi Liz mê man rồi, hai người họ xua tôi ra khỏi phòng. Đang lui bước vào trong hành lang, bỗng đâu một bàn tay vụt mạnh vào lưng tôi, xô tôi ngã vào tường. Tôi quay lại thì thấy Tori sừng sừng đứng đấy nhìn xuống mình.

“Mày đã làm gì với Liz?” cô ta gầm lên.

“Không gì cả.” Dù bị choáng váng nhưng tôi vẫn trả lời rành rọt, thậm chí có vẻ thách thức. Tôi cố gượng đứng dậy. “Tôi không phải là người đã nói

với Liz rằng tôi có thể giúp cô ấy”

“Giúp?”

“Bằng cách bắt liên lạc với yêu tinh của cô ấy.”

Hai mắt Tori mở to. Biểu lộ sự kinh hoàng hết như lúc Simon bảo cô ta thôi cư xử mất nết đi. Cô ta quay đi, bước chân lảo đảo tiến về hướng phòng mình.

Chương 10

NHN VIÊN Y TẾ ĐƯỢC GỌI ĐẾN GIÚP LIZ. Tôi nhìn theo cô năm thêm thiệp trên cáng rời đi, không khác gì lúc tôi bị mang đi ở trường. Thật là một cách thức chuyên chở sang trọng cho những đứa trẻ bị điên.

Cô Van Dop khăng khăng bắt tôi uống nửa viên thuốc ngủ. Tôi nhượng bộ, nhưng khi cô ấy bắt uống thêm một liều trong đơn thuốc chống ảo giác, tôi liền giấu thuốc dưới lưỡi.

Kể từ giờ ăn trưa, tôi không nhìn thấy hay nghe thấy gì cả. Trong khi có lẽ là nhờ đơn thuốc góp công vào, tôi không thể ngừng hy vọng giải thuyết vô văn cứ của Rae đã đúng – rằng việc tôi khám phá ra sự thật chỉ là một chuyển nghỉ ngơi tinh thần ngắn hạn, bắt nguồn từ việc bị căng thẳng và các hoóc-môn. Biết đâu, nếu may mắn, tôi có thể trở lại minh mẫn như xưa.

Nhất định tôi phải kiểm tra giả thuyết đó. Vậy nên tôi phải giữ viên thuốc lại, phòng hờ nếu nhìn thấy cái gì đó, tôi sẽ lấy ra dùng.

Tôi đề nghị giúp quét dọn phòng, nhưng bà Talbot nhờ tôi xuống dưới lầu lấy cốc sữa, sau đó để tôi ngồi xuống sofa. Tôi cứ thế ngủ thiếp đi, đoạn tỉnh giấc khi bà đến giục tôi về giường ngủ, sau lại díp mắt mà ngủ vùi trước khi kịp kéo chăn lên đắp.

Mùi keo vuốt tóc hương trái cây của Liz làm tôi thức giấc. Tôi lơ đãng di chuyển về hướng đó, mơ màng rằng mình đang bị kẹt trong một hũ kẹo bông, mùi hương ngọt ngào làm dạ dày tôi nhộn nhạo khi tôi cố băng qua những dải dây nhớt nháp. Cuối cùng, tôi cũng thoát ra được, hai mắt choàng mở, đồng thời há miệng hít hít thở thở.

“Chole?”

Mắt tôi chớp chớp. Nghe như giọng của Liz ấy, rụt rè và do dự.

“Cậu còn thức không, Chloe?”

Tôi lăn về phía bên mình. Liz ngồi mép giường cô ấy, trên người mặc áo ngủ in hình chuột Minnie và mang vớ xám, trên vớ chỉ chút hươu cao cổ màu cam và tía.

Cô ấy ngo ngoáy ngón chân. “Bánh không? Em trai tớ mua cho nhân dịp Giáng sinh năm ngoái đấy.”

Tôi chống người dậy, càng nháy mắt dữ hơn. Giấc mơ kẹt bông do viên thuốc ngủ gây ra vẫn còn làm đầu tôi quay mòng mòng, đau nhức và trì trệ. Dường như tôi không cách nào tập trung nổi. Ánh nắng ủa qua cửa chớp lật, khiến cho lũ hươu trên vớ Liz rung rinh khi cô ngoe nguẩy ngón chân.

“Tối qua tớ mơ thấy giấc mơ khó hiểu nhất,” cô ấy nói, ánh mắt dán chặt vào hai chân mình.

Cả tớ và cậu đều thế, tôi thầm nghĩ.

“Tớ mơ thấy họ đưa tớ đi thật xa và tớ tỉnh dậy trong bệnh viện. Chỉ có điều tớ không nằm trên giường mà là nằm trên một cái bàn kim loại lạnh lẽo. Và có một người phụ nữ trông như y tá mang mặt nạ. Bà ta đang cúi xuống nhìn tớ. Khi tớ mở mắt ra, bà ta giật mình.”

Liz nhìn tôi và cố mỉm cười. “Đại loại như thỉnh thoảng cậu vẫn làm thế ấy. Giống như tớ đã làm bà ta giật thót tim. Bà ta gọi người đàn ông ở bên trên, tớ hỏi là mình đang ở đâu đây, nhưng họ chỉ mãi nói chuyện. Họ bực bội vì cứ nghĩ là tớ chưa tỉnh và giờ họ không biết phải làm gì. Tớ thử ngồi dậy, nhưng tớ bị trói lại rồi.”

Liz lấy tay vò áo ngủ lại, bóp bóp. “Thỉnh thoảng tớ không thử nổi. Không nhúc nhích, không la hét gì được, và rồi...” Cô ấy nhún vai, vòng tay qua

hai bên người. “Tớ thức dậy ở đây.”

Tôi ngồi bật dậy. “Tớ sẽ giúp cậu nhé, Liz. Được chứ?”

Liz vội vàng thụt lùi, ngồi bó gối. Miệng há ra, nhưng cô ấy run rẩy đến nỗi không nói nên lời. Tôi đứng dậy, lớp sàn gỗ dưới chân tôi lạnh băng, sau đó tôi ngồi bắt chéo chân xuống kế bên.

“Cậu có muốn tớ thử nói chuyện với yêu tinh của cậu không?”

Cô ấy gật đầu, cảm gõ gõ liên hồi vào ngực. “Bảo nó thôi đi. Bảo nó tớ không cần giúp đỡ. Tớ có thể tự lo.”

Tôi đặt tay lên cánh tay cô ấy, cứ tưởng sẽ chạm được vào Liz, nhưng không phải. Mấy ngón tay tôi cứ tiến tới, tiến tới mãi, rồi xuyên hết qua tay Liz.

Khi tôi trở mắt ra vì khiếp sợ, Liz nhìn xuống. Cô ấy thấy tay tôi xuyên qua tay mình. Thế là Liz hét toáng lên.

Chương 11

TÔI NGÃ NHÀO KHỎI GIƯỜNG LIZ, va phải sàn đau điếng, đến độ cơn đau xóc cả lưng tôi. Khi tôi lồm cồm đứng dậy, giường bạn tôi trống không, chiếc khăn lông vệt chỉ nhả nhúm ngay nơi tôi ngồi.

Tôi chậm rãi nhìn quanh quất trong phòng. Liz đã biến mất.

Biến mất sao? Hẳn là cô ấy chưa bao giờ xuất hiện ở đây thì đúng hơn? Tối hôm qua họ đã mang cô ấy đi rồi. Tôi không mơ thấy phần đấy – keo vuốt tóc vẫn còn dính lắm tấm trần nhà.

Tôi áp tay lên mắt và ấn ấn cho đến khi chạm phải giường, ngồi xuống đấy và hít vào thật sâu. Một lát sau, tôi mở mắt ra. Những dải mây nhớ nháp trong giấc ngủ vẫn còn vẩn vít quanh não bộ của tôi.

Tôi đang mơ.

Không, không phải mơ. Không tưởng tượng ra thứ gì sất. Là chứng ảo giác thôi.

Tiến sĩ Gill đã đúng. Tôi mắc chứng tâm thần phân liệt.

Nhưng lỡ như không phải? Biết đâu Rae nói đúng, và tôi nhìn thấy ma thật?

Tôi lắc đầu thật mạnh. Không, như thế thì điên quá. Nói vậy nghĩa là Liz đã chết. Thật điên quá đi mất. Tôi đang bị ảo giác, và tôi phải chấp nhận sự thật thôi.

Tôi với xuống dưới nệm lấy ra viên thuốc đã nhét tối qua hôm trước, nuốt khan mà không cần nước, bịt chặt miệng để khỏi nôn ọ.

Tôi phải chấp nhận điều trị. Tiếp nhận và sẽ trở nên khá hơn, hoặc là tôi sẽ bị chuyển vào một bệnh viện tâm thần thật sự, như Liz vậy.

Chỉ có Rae ăn sáng cùng tôi. Tori vẫn còn ở trong phòng và các y tá dường như bằng lòng cho cô ta ở đó.

Tôi vọc vọc phần ngũ cốc của mình, xới xới món Cheerio lên một lúc để trông như tôi đang dùng bữa. Tôi cứ mãi nghĩ về việc Liz đã sợ hãi như thế nào. Kinh hãi vì bị đưa đi. Sau đó là trò chuyện về giấc mơ bị trói chặt, không cách nào thở được của cô ấy...

Là ảo giác đấy mà. Trong đời thực, chuyện như vậy không xảy ra.

Và trong đời thực, các cô gái tuổi vị thành niên không thể làm mấy cái chai phát nổ hay các bức tranh bay ra khỏi tường...

“Cô Van Dop?” tôi lên tiếng khi cô ấy vào đặt đồ ăn sáng lên bàn cho nam sinh. “Về Liz ấy...”

“Em ấy ổn, Chloe. Em ấy đã đi đến một nơi tốt đẹp hơn.”

Những lời ấy làm tôi rùng mình, cái muỗng trên tay tôi rơi loảng xoảng vào trong bát.

“Nếu được thì em muốn nói chuyện với bạn ấy ạ,” tôi nói. “Em chưa có dịp tạm biệt bạn ấy. Hay cảm ơn bạn ấy vì đã giúp em vào ngày đầu tiên em đến đây.”

Khuôn mặt nghiêm nghị của cô Van Dop dịu lại. “Em ấy cần phải thích ứng, nhưng vài ngày nữa chúng tôi sẽ gọi cho em ấy và sau đó em có thể nói chuyện với bạn.”

Thấy chưa nào? Liz ổn cả mà. Tôi đang bị hoang tưởng thôi.

Chúng hoang tưởng. Một triệu chứng khác của bệnh tâm thần phân liệt. Tôi giật lùi lại vì hốt hoảng.

Cô y tá xoay người định rời đi.

“Cô Van Dop? Xin thứ lỗi. Em, ừm, hôm qua em có nói với bà Talbot chuyện viết thư cho một người bạn. Bà bảo em cần báo cho cô.”

“Em chỉ cần dùng chương trình e-mail viết thư và bấm nút gửi. Nó sẽ nằm trong hộp thư gửi cho đến khi tôi gõ mật khẩu vào.”

Và tài liệu từ trường tôi đã được chuyển đến, vì vậy sau bữa sáng, tôi tắm tấp và thay quần áo lúc đám con trai đang dùng bữa, sau đó đến lớp với Rae.

Tori ở lì trong phòng và các y tá để mặc cô ta tự tung tự tác. Điều đó làm tôi ngạc nhiên, nhưng tôi đoán là bởi vì cô ta còn đau buồn sau chuyện của Liz. Tôi nhớ Liz từng nói Tori ở đây là vì tính khí cô ta thất thường. Mấy năm trước từng có một cô gái ở trại làm phim mà tôi tình cờ nghe được từ người cố vấn là có “tính khí thất thường”. Lúc nào cô ấy cũng có vẻ như thật vui sướng cũng như thật buồn bã, không khi nào ở giữa hai trạng thái cảm xúc đó cả.

Vì Tori vắng mặt nên tôi là học sinh lớp chín duy nhất. Peter học lớp tám; Simon, Rae và Derek lớp mười. Hình như chẳng có vấn đề gì to tát lắm. Đại loại như việc điều hành một ngôi trường chỉ duy nhất một phòng học ấy mà, tôi đoán vậy. Chúng tôi chia nhau một phòng với tám cái bàn và cùng nhau làm bài tập riêng của mỗi đứa khi cô Vương lượn lờ xung quanh, chỉ bài và lạng lẽ giảng những bài ngắn.

Có lẽ vì biết cô Vương chịu trách nhiệm phần nào đó về việc ra đi của Liz nên đã làm ảnh hưởng đến nhận định của tôi dành cho cô ấy, nhưng có vẻ cô ấy là một giáo viên chỉ dạy qua loa có lệ, xem giờ, chờ cho ngày qua đi... hoặc tìm một công việc khác hơn thay đổi.

Sáng hôm đó tôi không có nhiều việc lắm. Tôi chẳng tập trung được, không thể ngừng suy nghĩ về Liz, những gì cô ấy đã làm, chuyện đã xảy ra với cô ấy.

Trước đó, các y tá dường như chẳng ngạc nhiên chút nào về thiệt hại trong phòng chúng tôi. Đó chỉ là những gì Liz gây ra, giống như việc cô ấy làm với cây bút chì. Cô ấy bực tức, quăng ném mọi thứ.

Nhưng cô ấy đã không ném món đồ ấy đi. Tôi từng trong thấy mấy bức tranh bay về khỏi tường khi cô ấy đang đứng xa nơi đó.

Hay là tôi đã thấy?

Nếu quả thực bị tâm thần phân liệt, làm cách nào tôi nhận biết được những gì tôi thực sự nhìn thấy hay nghe thấy? Và nếu hoang tưởng là một triệu chứng khác, làm thế nào tôi có thể tin vào trực giác của chính mình rằng đã có chuyện không may xảy ra với Liz?

Rae đang có giờ với Tiến sĩ Gill vào sáng sớm. Khi cô ấy quay lại, tôi trải qua phần còn lại của buổi học trong nỗi háo hức chờ đợi giờ giải lao, để tôi có thể nói chuyện với cô ấy. Không phải về Liz và những nỗi sợ. Chỉ là nói chuyện với nhau thôi. Về lớp học, bộ phim tối qua, thời tiết... bất cứ đề tài nào giúp xoá bỏ chuyện Liz ra khỏi đầu tôi.

Nhưng Rae đang có rắc rối với bảng chấm công và cô Vương đã giữ cô ấy lại hết giờ giải lao. Vậy nên tôi hứa sẽ “chôm” cho cô ấy một phần ăn vặt, sau đó chậm chạp lê bước ra ngoài, thẳng tiến đến phòng bếp, lại kệt thêm một giờ nữa hoặc hai nghĩ về Liz trong đầu.

“Này!” Simon chọc chọc tôi trong hành lang. “Cậu ổn chứ? Sáng nay cậu cứ im thin thít ấy.”

Tôi cố nặn ra một nụ cười mệt mỏi. “Tớ lúc nào chẳng im thin thít.”

“Phải, nhưng sau tối qua thì hẳn là có lí do. Chắc cậu chẳng chớp mắt được mấy, hử?”

Tôi nhún vai.

Simon vươn tay ra với lấy cửa bếp. Một bàn tay xuất hiện trên đầu tôi và chớp lách cánh cửa thay cậu ta. Lúc này tôi không giật mình, chỉ liếc nhìn ra sau và lầm bầm chào buổi sang với Derek. Anh ta không nói gì.

Simon tiến vào phòng chứa thức ăn. Derek ở lại trong bếp, quan sát tôi. Nhìn tôi thật chăm chú, một lần nữa, với ánh mắt đầy vẻ đùa cợt của anh ta.

“Gì vậy?” Tôi không định gắt gỏng, nhưng lời lẽ cứ thế tuôn ra thật cay nghiệt.

Derek với tay ra chỗ tôi. Tôi suýt trượt chân ra sau... và nhận ra rằng anh ta đang với lấy bát trái cây bị tôi chặn mất. Né sang một bên, hai má tôi nóng bừng, miệng lầm bầm một lời xin lỗi. Anh ta cũng lờ đi luôn.

“Vậy tối qua đã xảy ra chuyện gì?” Derek hỏi khi cố giữ hai quả táo trong bàn tay to lớn.

“Đa-đ-đ?”

“Bình tĩnh nào?”

Mặt tôi càng nóng hơn – giờ là vì tức giận. Tôi không thích nghe người lớn bảo tôi bình tĩnh. Từ một đứa trẻ khác thì còn tệ hơn. Là bất lịch sự kèm theo chút trịch thượng gây ra khó chịu.

Simon bước ra khỏi phòng chứa, trên tay cầm một hộp yến mạch granola.

“Lẽ ra em nên lấy một quả táo,” Derek nói. “Món đó không...”

“Em ổn mà, anh trai.”

Cậu ta thấy một thanh granola cho Derek, đoạn chìa hộp về phía tôi. Tôi lấy hai thanh cùng lời cảm ơn, và xoay lưng dợm rời đi.

“Có lẽ bọn tớ sẽ giúp được nếu cậu chịu nói về chuyện đó,” Simon gọi với sau lưng tôi.

Tôi quay ngoắt lại. Simon vẫn chưa xé thanh granola ra, mắt nhìn đi chỗ khác, cố tỏ ra bình thường. Derek chẳng lấy gì làm phiền lòng. Anh ta ngả người tựa vào kệ bếp căn táo rau rầu, nhìn chăm chăm vào tôi, vẻ mong đợi.

“Chà?” Derek cất tiếng khi tôi vẫn giữ im lặng. Anh ta ra hiệu bảo tôi nhanh lên, tiết lộ hết những chi tiết hãi hùng.

Tôi chưa bao giờ một người ưa tám chuyện. Có lẽ đó không phải những gì họ muốn – biết đâu họ chỉ tò mò, thậm chí quan tâm. Nhưng việc này giống y như tán dóc, và Liz xứng đáng được đối xử tốt hơn.

“Rae đang đợi tớ,” tôi nói.

Simon bước tới giơ một tay như muốn chặn tôi lại. Sau đó cậu ta liếc nhìn Derek. Tôi không hiểu cái nhìn trao đổi đó giữa hai người họ có nghĩa là thế nào, nhưng ánh mắt đó khiến Simon lùi ra sau, gạt đầu tạm biệt tôi và bận bịu với thanh granola chưa mở hết vỏ bao.

Cánh cửa vẫn đung đưa đóng lại sau lưng tôi khi Simon thì thầm. “Chuyện gì đó đã xảy ra.”

“Phải.”

Tôi khép cửa và đứng đó. Derek nói thêm gì khác, nhưng cái giọng ồm ồm trầm trầm của anh ta nuốt mất từ ngữ.

“Em không biết.” Simon nói. “Chúng ta không nên...”

“Chloe?”

Tôi quay lại. Bà Talbot từ phòng khách bước vào hành lang.

“Peter có đây không?” bà hỏi, gương mặt rộng bành tươi cười rạng rỡ.

“Ừm, em nghĩ là ở trong lớp.”

“Em nhắn với Peter là có tôi cần gặp trong phòng khách nhé? Tôi có bất ngờ dành cho em ấy đây.”

Tôi liếc nhìn lại cửa bếp, nhưng đám con trai đã im re. Tôi gật đầu với bà Talbot và vội cất bước rời đi.

Cha mẹ Peter đến đưa cậu ấy về nhà.

Cậu ấy biết chuyện này ắt sẽ sớm thôi, nhưng họ muốn làm cậu bất ngờ, vậy nên chúng tôi tổ chức một bữa tiệc nhỏ đầy đủ với bánh kem. Bánh kem cà rốt ít béo, chất hữu cơ, lớp phủ tự do trên mặt. rồi ba mẹ cậu lên lầu giúp cậu đóng gói đồ đạc, trong khi Simon, Derek và Rae quay trở vào lớp học và tôi có giờ với Tiến sĩ Gill.

Hai mươi phút sau, từ cửa sổ văn phòng Tiến sĩ, tôi trông thấy chiếc minivan chở cả nhà Peter lùi ra khỏi ngõ và biến mất ở cuối đường.

Tuần kế tiếp, tôi sẽ làm được việc đó. Chỉ cần tôi không nghĩ về Liz nữa, kể cả chuyện ma quỷ và tập trung vào việc thoát ra ngoài.

Chương 12

SAU BỮA TRƯA LÀ GIỜ TOÁN. Đó là giờ mà giáo viên dạy kèm biết chính xác tôi đang học tới đâu và vì giáo viên Toán chưa gửi kết quả học tập của tôi qua nên cho đến giờ tôi vẫn được phép bỏ qua môn đó. Trước đây, vào giờ này, Derek luôn ngồi ở ngoài và anh ta tiếp tục làm thế, mang bài tập vào phòng ăn khi cô Vương dạy một bài ngắn. Tôi đoán là anh ta đang hoàn thành bài tập dành cho học sinh yếu kém và cần yên tĩnh. Anh ta có việc của anh ta, tôi có việc của tôi: vào phòng nghe nhìn và gửi e-mail cho Kari.

Việc lựa chọn câu từ mất thời gian thật. Cuối cùng, bức thư được viết lần thứ ba lời lẽ có vẻ mơ hồ nhưng không giống như tôi đang né tránh quá lộ liễu. Tôi sắp sửa bấm nút Gửi thì khựng lại.

Tôi đang dùng một tài khoản chung. Tiêu đề gì sẽ hiện ra trong mục người gửi đây? Nhà mở Lyle cho Thanh Thiếu Niên gặp Rắc Rối về Tâm Thần ư? Tôi không chắc sẽ là tiêu đề đó, nhưng chỉ cần “Nhà mở Lyle” thôi cũng đủ để Kari lần theo, có lẽ là đủ cho cô ấy tìm kiếm thông tin. Tôi chuyển qua sử dụng trình duyệt và tra cứu từ “Nhà mở Lyle”. Hơn cả ngàn lượt kết quả. Tôi thêm “Buffalo” vào và kết quả giảm đi một nửa, nhưng xem sơ qua trang đầu tiên là biết toàn bộ những kết quả bày chỉ là ngẫu nhiên thôi – một ngôi nhà Lyle ở Buffalo, một danh sách các bài hát của Lyle Lovett bao gồm các từ “nhà” và “buffalo”, một hiệp sĩ Hạ viện tên Lyle trò chuyện về hồ Buffalo.

Tôi rê chuột vào nút Gửi lần nữa và lại khựng lại.

Nếu chỉ vì Nhà mở Lyle không có một trang web vui mắt trang trí đường viền hoa cúc đâu có nghĩa Kari không tìm được nó trong danh bạ điện thoại.

Tôi lưu e-mail như một văn bản bằng một cái tên tối nghĩa, sau đó xoá thư đi. Ít nhất nếu là một cú điện thoại, tôi còn chặn được cuộc gọi hiển thị. Trong tiền sảnh không có điện thoại nên tôi sẽ phải hỏi dùng tạm các y tá. Tôi sẽ làm việc đó sau. Chờng nào Kari đi học về đã.

Tôi đóng Outlook và sắp tắt cả trình duyệt thì một kết quả tìm kiếm đập vào mắt tôi – một người đang ông ở Buffalo tên Lyle thiệt mạng vì cháy nhà.

Tôi nhớ tối qua Rae có nhắc đến việc tìm thông tin về người bảo vệ bị bỏng. Đây là cơ hội để tôi giải quyết hai luồng tư tưởng đối nghịch trong đầu mình: một là, bạn bị ảo giác - tiếp nhận điều trị rồi im mồm đi và hai là, chuyện đó chưa chắc chắn lắm.

Tôi nhấp chuột vào ô tìm kiếm, xoá cụm từ và ngồi đó, tay để hờ trên bàn phím, từng thớ cơ căng hết lên, như thể gồng mình chống chọi một trận sốc điện.

Tôi sợ gì mới được chứ?

Khám phá ra rằng tôi thực sự mắc bệnh tâm thần phân liệt ư?

Hay ngược lại?

Tôi để tay xuống bàn phím, gõ gõ. Một bảo vệ thiệt mạng tại trường nghệ thuật A.R.Gurney ở Buffalo.

Cà ngàn kết quả hiện ra, phần lớn ngẫu nhiên trùng khớp với A.R.Gurney, nhà viết kịch người Buffalo. Sau đó, tôi nhìn thấy cụm từ tai nạn thảm khốc và biết mình tìm được rồi.

Tôi nhích chuột lên phía trên màn hình, nhấp vào đọc bài báo.

Vào năm 1991, Rod Stinson, 41 tuổi, người quản lý bảo vệ tại trường Nghệ thuật A.R.Gurney ở Buffalo đã thiệt mạng trong một vụ nổ hoá học. Một tai nạn kỳ quái, nguyên nhân là do một bảo vệ bán thời gian đã đổ nhầm dung dịch vào ống nghiệm.

Ông ta chết trước khi tôi trào đời, nên làm sao tôi biết đến vụ tai nạn đó được.

Tuy nhiên, việc tôi chả nhớ mình đã từng nghe nhắc đến tai nạn đó không có nghĩa là tôi chưa nghe thoáng qua. Có thể ai đó trong lớp đã bàn tán và thông tin nọ được lưu giữ sâu trong tiềm thức của tôi, để rồi chứng tâm thần phân liệt đánh động và khôi phục ký ức đó lại thành ảo giác.

Tôi đọc lướt qua bài báo. Chẳng có tấm hình nào. Tôi quay lại trang tìm kiếm, chuyển qua kết quả tiếp theo. Nội dung cơ bản tương tự nhau, nhưng trang này có hình ảnh. Và thế là chẳng còn thắc mắc gì về người đàn ông mà tôi từng nhìn thấy nữa.

Tôi từng trông thấy bức ảnh kia ở đâu rồi chẳng?

Nhất định phải có câu trả lời cho mọi chuyện chứ, đúng không nào? Một “giải thích hợp lý”. Được rồi, mà có nghĩ là mà từng thấy bức ảnh này trong một bộ phim nào đó không?

Tôi nhìn lên màn hình và vỗ vào cô gái ngốc nghếch đang đối mặt với sự thật và quá ngốc để nhìn nhận nó. Không, không phải ngốc. Mà là quá bướng bỉnh.

Mày muốn một giải thích hợp lý ư? Xâu chuỗi các sự kiện đi nào. Các cảnh ấy.

Cảnh một: cô gái nghe thấy những giọng nói kỳ quái và tận mắt chứng kiến một cậu trai biến mất.

Cảnh hai: cô nhìn thấy một người đàn ông đã chết với các vết thương đại khái như bị bỏng.

Cảnh ba: cô khám phá ra rằng người bảo vệ chết cháy có thật và đã thiệt mạng trong trường mình, y như những gì cô đã thấy.

Cô gái, người lẽ ra là nữ anh hùng thông minh lanh lợi của chúng ta, vẫn chưa tin mình nhìn thấy ma ư? Lắc người thật mạnh cái nào.

Thế nhưng tôi cứ cố chối bỏ sự thật ấy. Thích phim ảnh bao nhiêu, tôi cũng hiểu rõ sự khác biệt giữa đời thực và chuyện kể bấy nhiêu. Trong phim, ma quỷ, người ngoài hành tinh và ma cà rồng có tồn tại. Đến cả người không tin vào mấy chuyện ngoài không gian còn có thể vào rạp xem các vai chính đánh vật với mớ bằng chứng thừa nhận người ngoài hành tinh xâm lược và muồn hét lên rằng “Ôi dào, chuyện xưa như Trái đất!” cơ mà.

Nhưng trong đời thực, nếu bạn bảo mọi người rằng mình bị một bảo vệ trường học cháy nhão nhoét đuổi theo, họ sẽ không nói “Chao ôi, chắc là cậu thấy ma rồi.” Thay vào đó, họ sẽ tống bạn vào một nơi như thế này.

Tôi nhìn bức ảnh chăm chăm. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa...

“Cô đã thấy người đó à?”

Tôi quay phắt lại. Derek lù lù xuất hiện ngay sát bên vai tôi. Dù to con vậy nhưng anh ta vẫn có thể di chuyển mà không gây tiếng động, khiến tôi thiếu chút nữa đã tưởng anh ta là ma. Đúng cái kiểu lạng lẽ... và không mời mà đến.

Anh ta chỉ vào tiêu đề trên bài báo. “A.R.Gurney. Trường cô học. Cô đã nhìn thấy người đó à?”

“Tôi không biết anh đang nói cái gì?”

Anh ta nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi nhấp chuột tắt trình duyệt. “Tôi đang làm bài tập ở trường. Cho lúc tôi đi học trở lại, một đề án.”

“Về gì vậy? ‘Người chết trong trường tôi’ à? Cô biết đấy, tôi thường nghe nói là các trường nghệ thuật lập dị lắm...”

Tôi nổi giận. “Lập dị á?”

“Cô muốn có thứ để tra cứu chứ gì?” Derek chồm tới với lấy chuột, và tôi thoáng ngửi thấy mùi cơ thể anh ta. Không phải mùi hoa héo, chỉ là dấu hiệu ban đầu cho thấy hương khử mùi của anh ta sắp bay hết. Tôi cố kín đáo tránh xa ra, nhưng anh ta liền nhận thấy và quắc mắt lên như thể bị xúc phạm, rồi tránh người sang một bên, khép khuỷu tay lại.

Derek mở trình duyệt mới, gõ vào một từ và nhấp Tìm kiếm. Sau đó anh ta đứng thẳng người lại.

“Xem thử đi. Có lẽ cô sẽ biết được gì đó.”

Tôi chong mắt nhìn từ Derek vừa gõ vào ít nhất là năm phút. Một từ một. Người gọi hồn.

Đấy là tiếng Anh à? Tôi rê con trỏ lên trước từ đó, gõ thêm “định nghĩa”. Tôi vừa bấm lệnh tìm kiếm, màn hình liền đầy nhóc.

Người gọi hồn: người làm phép tiên tri bằng cách gọi hồn người chết.

Tiên tri? Giống như báo trước tương lai à? Bằng cách nói chuyện với những người chết... trước kia sao? Thật vô lý quá thể.

Tôi lướt đến định nghĩa tiếp theo của Wikipedia.

Gọi hồn là phép tiên tri được thực hiện bằng cách triệu gọi linh hồn từ cõi âm. Từ này có gốc Hy Lạp là từ nekros, nghĩa là “chết” và manteia, nghĩa là “chiêm đoán”. Nó là một nghĩa phụ tương ứng trong hình thức thay thế và dạng cổ là nigromancy[1] (từ nguyên học dân gian thì dùng tiếng La Tinh niger – “đen tối”), mà theo đó, sức mạnh ma thuật của các “thể lực hắc ám” có được là nhờ xác chết hoặc bằng cách nhập vào chúng. Người dùng thuật này được gọi là người gọi hồn.

[1] Tiếng Tây Ban Nha của từ “necromancy”, nghĩa là phép chiêu hồn.

Tôi đọc đi đọc lại đoạn trên những ba lần và từ từ giải đoán mớ thuật ngữ rối rắm, sau đó nhận ra rằng định nghĩa này cũng chẳng rõ ràng hơn định nghĩa đầu là bao. Định nghĩa kế tiếp cũng từ Wikipedia.

Trong thế giới hư cấu của Diablo 2[2], các tu sĩ thờ phụng Rathma...

[2] Một tựa game nhập vai.

Hiển nhiên không phải là thông tin tôi đang tìm, nhưng tôi vẫn tra cứu sơ qua và biết được người gọi hồn là một dạng nhân vật trong game nhập vai, người có khả năng đánh thức và điều khiển người chết. Derek biết từ kia nhờ game à? Không. Tuy Derek có làm tôi sồn gai ốc đấy, nhưng nếu không phân biệt đâu là đời thực và đâu là thế giới ảo trong game, chắc chắn anh ta sẽ bị tống vào nhà thương điên cho mà xem.

Tôi trở lại Wikipedia, lướt mắt qua các định nghĩa còn lại và chỉ tìm thấy các biến thể theo định nghĩa đầu tiên. Một người gọi hồn dự báo trước tương lai bằng cách trò chuyện với người chết.

Lúc này đây, vì tò mò quá, tôi xoá từ định nghĩa đi và thay từ người gọi hồn vào. Vài trang web đầu là các trang tôn giáo. Theo đấy, gọi hồn là thuật kết nối với thế giới các linh hồn, được cho hành động tội lỗi, một chiêu trò của ma thuật hắc ám và thờ phụng Satan.

Derek cho là tôi dính líu đến ma thuật hắc ám à? Anh ta đang cố cứu rỗi linh hồn tôi sao? Hay cảnh báo là anh ta đang quan sát tôi đấy? Tôi rùng mình.

Phòng chăm sóc sức khỏe phụ nữ của dì Lauren từng vô tình trở thành mục tiêu của quân đội. Tôi thừa hiểu mọi người kinh sợ thế nào khi họ tưởng bạn đã làm gì đó chống lại đức tin của họ.

Tôi lướt trở lại danh sách kết quả tìm kiếm và chọn một cái nghe vẻ học thuật hơn. Theo đó, thuật gọi hồn được định nghĩa không giống thế - mà xưa cổ hơn - được đặt theo tên của các ông đồng bà cốt, nhà duy linh và những người có khả năng nói chuyện với ma. Định nghĩa này xuất phát từ một đức tin cổ cho rằng, nếu bạn nói chuyện được với người đã khuất, họ có thể dự báo trước tương lai, vì họ biết tất tần tật mọi thứ - họ sẽ biết kẻ địch của bạn đang làm gì hay bạn sẽ tìm được kho báu bị chôn giấu ở đâu.

Tôi nhấp vào trang tiếp theo, và một bức tranh khủng khiếp che lấp hết màn hình - một đám cương thi mình mẩy đứt đoạn cùng thối rữa do một người đàn ông có đôi mắt sang rực ngoác mồm cười độc ác dẫn đầu. Tiêu đề của bức tranh là: *Đội quân của Tử Thần*.

Tôi kéo trang đó xuống. Toàn các bức tranh tương tự, những người sống bị thây ma bao vây.

Tôi vội chuyển sang một trang khác. Trang đó mô tả “gọi hồn” là một người chết sống lại. Run rẩy hết cả người, tôi chuyển nhanh sang trang kế tiếp. Đó là một trang tôn giáo trích dẫn câu nói huênh hoang rỗng tuếch từ cuốn sách cổ nào đó về “những người gọi hồn xấu xa” đã thi hành những tội ác chống lại tạo hoá, kết nối các linh hồn và cải tử hoàn sinh người chết.

Còn nhiều trang nữa. Những bản in khắc và các bức hoạ thời xa xưa. Các hình vẽ trong hang động của người nguyên thủy. Những xác chết tái sinh. Các linh hồn đã thức tỉnh. Những tay sai của Quỷ dữ trỗi dậy.

Tay run run, tôi tắt phụt trình duyệt.

Chương 13

TÔI THẬN TRỌNG BƯỚC RA NGÀI CĂN PHÒNG, những mong tìm thấy Derek ẩn nấp gần đây trong góc, chực thành linh nhảy bổ ra.

Chất giọng đùng đục của anh ta làm tôi giật thót, nhưng giọng đó phát ra từ phòng ăn. Derek đang hỏi bà Talbot khi nào Tiến sĩ Gill có thời gian gặp anh ta. Tôi ba chân bốn cẳng chạy vào lớp. Giờ Toán chưa kết thúc, và cô Vương vẩy vẩy ra hiệu tôi ngồi kế cửa ra vào.

Cuối cùng, khi giờ học chấm dứt, Derek lết xác vào. Tôi cố ngó lơ anh ta. Rae vẫy tay, ý bảo tôi tới ngồi bàn bên cạnh. Tôi chớp lấy cơ hội. Derek còn chẳng dòm ngó lấy tôi một cái, chỉ ngồi xuống vị trí quen thuộc của mình cạnh Simon, đoạn hai anh em nhà đấy gục đầu thấp giọng nói chuyện.

Simon cười rộ lên. Tôi rướn người tới nghe xem Derek nói gì. Có phải anh ta đang kể cho Simon nghe “trò đùa” của mình không? Hay tôi đang hoang tưởng?

Hết giờ tiếng Anh, thế là một ngày cần mẫn học hành kết thúc. Derek và Simon biến đâu mất, còn tôi theo Rae đến phòng ăn làm bài tập về nhà.

Tôi chỉ mới hoàn tất một trang phân tích cú pháp câu. Loại bài tập này giống như giải đoán ngoại ngữ thôi.

Tôi đang thấy ma. Những con ma đúng nghĩa.

Có lẽ những ai thực sự tin có ma sẽ cảm giác khác. Bản thân tôi thì không như vậy.

Việc bồi dưỡng tín ngưỡng tôn giáo của tôi bị hạn chế với các lần viếng thăm nhà thờ và trường dòng với bạn bè không cố định, và một sự cố gắng không hết sức mình vô vùng ngăn ngại ở một trường Cơ Đốc tư thực khi

cha không có khả năng gửi tôi vào trường công. Tuy nhiên, mức độ tin tưởng gửi gắm nơi đức Chúa trời lẫn kiếp sau của tôi không khác nào niềm tin vào thái dương hệ mà tôi chưa bao giờ trông thấy – rằng tôi chấp nhận là hai điều ấy đều hiện hữu một cách đương nhiên, dẫu cho tôi chưa bao giờ suy ngẫm tường tận.

Nếu có ma, phải chăng thiên đường chẳng hề tồn tại? Và liệu có phải nhân loại chúng ta tất sẽ là những vong hồn vĩnh viễn rong đuổi trên thế giới này, hy vọng tìm thấy ai đó nhìn ra hay nghe được chúng ta nói gì và...?

Và thế nào nữa? Những hồn ma muốn gì ở tôi?

Tôi hồi tưởng lại giọng nói trong tầng hầm. Tôi biết người đó muốn gì – mở một cánh cửa. Vậy nghĩa là sau bao năm vất vưởng, rốt cuộc linh hồn đó cũng tìm được người nghe thấy ông ta và yêu cầu động trời của ông ta như sau “Này, cháu mở giúp ta cánh cửa đó được không?”

Còn chuyện trông thấy Liz thì sao? Ất là tôi nằm mơ thôi. Gì cũng được... Tâm trí tôi không cách nào chứa đựng thêm việc đó nữa.

Nhưng có một điều thì tôi chắc chắn. Tôi cần tìm hiểu nhiều hơn, và nếu những viên thuốc kia đang ngăn tôi tiếp xúc với các hồn ma, tôi sẽ ngừng uống thuốc.

Tôi đang đứng ngăn người cạnh cửa sổ phòng khách thì Rae bước vào phòng.

“Việc đó sẽ không xảy ra với cậu.”

Tôi xoay người lại nhìn cô ấy.

“Chuyện Liz bị đưa đi ấy, cậu sẽ không gặp chuyện đó đâu.” Cô ấy ngồi xuống trường kỉ. “Cậu đang lo bị chuyển đi à? Sao cả ngày hôm nay cậu chưa nói đến mười từ thế?”

“Xin lỗi. Tớ chỉ...”

“Sợ hãi.”

Tôi gật đầu. Thật vậy, dù ý nghĩ của tôi và của cô ấy không giống nhau. Tôi ngồi xuống cái ghế bập bênh.

“Tối hôm qua tớ đã nói rồi mà, Chloe, có mảnh lời để ra khỏi đây.” Cô ấy nhỏ giọng xuống. “Chuyện cậu nghĩ gì ư? Những bệnh lý họ gán cho cậu? Kệ, cứ gật đầu và cười cười thôi. Mở miệng ra là ‘Vâng, Tiến sĩ Gill. Bất kỳ điều gì tiến sĩ bảo. Em chỉ muốn trở nên tốt hơn, thừa Tiến sĩ Gill.’ Hãy làm thế, và rồi một ngày nào đó cậu sẽ theo gót Peter ra ngoài bằng lối cửa trước cho xem. Cả hai chúng ta luôn. Và tớ sẽ gửi cậu một hoá đơn thanh toán cho lời khuyên của tớ.”

Tôi cố mỉm cười. Theo tôi biết thì Rae là một bệnh nhân gương mẫu. Tại sao cô ấy vẫn còn ở đây?

“Trung bình thì mỗi người phải ở đây bao lâu?” tôi hỏi.

Cô ấy ngồi dựa vào sofa. “Vài ba tháng, tớ cho là thế.”

“Th... tháng ư?”

“Peter ở chừng đâu cỡ đó. Tori còn lâu hơn. Derek và Simon thì sắp được ba tháng.”

“Ba tháng?”

“Tớ nghĩ vậy. Nhưng biết đâu tớ nhầm. Trước cậu, Liz và tớ là người mới. Mỗi đứa chúng tớ ở đây ba tuần rồi, tớ nhiều hơn cô ấy vài ngày.”

“Tớ... tớ được bảo là chỉ phải ở lại hai tuần.”

Cô ấy nhún vai. “Tớ đoán với cậu thì khác, cô nàng may mắn.”

“Hay ý họ là tối thiểu hai tuần?”

Rae duỗi chân đẩy nhẹ đầu gối tôi. “Đừng rầu rĩ quá. Có bạn đồng hành cũng tốt mà, hử?”

Tôi gượng cười. “Chút chút thôi.”

“Không đùa đâu, biết không? Peter với Liz đi rồi, còn chúng ta bị kẹt lại với Frankenstein và các ngôi sao. Nhắc mới nhớ, Nữ hoàng Victoria đã bình phục, thế nào cô ta cũng sẽ... huênh hoang kha khá cho xem.”

“Hửm?”

Rae thấp giọng thêm tí nữa. “Cô ta bị tọng đầy thuốc và hoàn toàn khỏi rồi.” Ất là tôi trông hoảng, vì cô ấy liền cuống quýt dính chính. “Ồ, chuyện đó không bình thường đâu. Họ không làm thế với bất cứ ai ngoài Tori, cô ta muốn vậy mà. Cô ta là chúa dùng thuốc đấy. Nếu không có thuốc đúng giờ, cô ta sẽ hỏi xin. Một lần, vào cuối tuần, họ hết thuốc, đành phải liên lạc với Tiến sĩ Gill để bổ sung và than ôi...” Rae lắc đầu. “Tori chạy vào phòng tự tử, khoá cửa lại và sẽ không ra ngoài cho đến khi có người mang thuốc đến. Sau đó cô ta mách lẻo với mẹ mình và lần đó não động rất lớn. Mẹ cô ta đã liên hệ với ban điều hành Nhà mở. Dù gì thì giờ phút này cô ta hoàn toàn mê man vì bị bỏ thuốc rồi, nên cô ta sẽ không gây phiền toái gì cho chúng ta đâu.”

Đến lúc bà Talbot tập trung chúng tôi lại ăn tối, tôi mới nhớ là tôi chưa kể cho Rae nghe chuyện mình đã làm theo lời khuyên cô ấy, tìm kiếm thông tin về người bảo vệ.

Tori ăn tối với chúng tôi – ít nhất là phần xác. Suốt bữa ăn, cô ta mãi tập luyện cho vai diễn trong bộ phim xác ướp sắp tới, người đờ ra, mặt mày vô cảm, động tác đưa nĩa vào miệng đúng quy cách, đôi khi còn có thức ăn trên đó. Cả người tôi vô cùng khó chịu, không biết nên cảm thông với cô ta hay là thấy nổi gai ốc.

Tôi không phải người duy nhất có thái độ ngờ vực. Mỗi lúc ngậm đầy thức ăn trong miệng, Rae căng thẳng, như thể chờ xem “Tori trước đây” nhảy bổ ra xía xói chuyện ăn uống của cô ấy. Simon mạo hiểm bắt chuyện với tôi và ngó nghiêng hỏi han thăm dò chuyện Tori, như sợ cô ta đang vờ vịt, tìm kiếm sự thông cảm.

Sau bữa tưởng chừng vô tận, ơn trời là chúng tôi có những việc vặt phải làm – Rae và tôi ở lại dọn dẹp bữa tối, đấm con trai lo phần rác và tái chế mấy món vặt còn dùng được. Tiếp đó Rae có bài tập nghiên cứu phải tiếp tục hoàn thành, và cô Vương đã báo trước với các y tá rằng bà muốn Rae làm một mình thôi.

Vậy nên sau khi bảo cô Van Dop rằng mình sẽ quay lại ngay, tôi đi lên phòng lấy Ipod. Vừa mở cửa, tôi đã thấy trên sàn có một mẫu giấy gấp lại.

Chloe,

Chúng ta cần nói chuyện. Gặp tớ ở phòng giặt ủi lúc 7h:15 nhé.

Simon

Tôi gấp mẫu giấy làm tư. Có phải Derek đã xúi Simon làm chuyện này khi tôi tỏ ra chẳng sợ việc anh ta gọi tôi là người gọi hồn không? Anh ta hy vọng tôi sẽ đưa ra câu trả lời thoả đáng hơn cho em trai mình chẳng?

Hay Simon muốn tiếp tục đoạn đối thoại của chúng tôi trong bếp, khi họ hỏi tôi về Liz? Biết đâu tôi không phải là người duy nhất thấy lo cho cô ấy.

Lúc bảy giờ hơn, tôi xuống dưới lầu và tận dụng thời gian dôi ra để tìm mấy con ma, lấy can đảm đi vào phòng giặt ủi, nghe ngóng quan sát. Trong lòng tôi mâu thuẫn, vừa muốn tiếp xúc với ma vừa không.

Liệu tôi có thể liên lạc với họ không? Hay đây chỉ là cách giao tiếp một chiều, tôi phải đợi cho đến khi có người chọn nói chuyện với tôi? Tôi

những muốn kiểm tra cho chắc bằng cách gọi to lên, nhưng Derek từng bắt gặp tôi làm nhảm một mình. Với Simon, tôi sẽ không liều lĩnh làm thế.

Vậy nên tôi chỉ đi loanh quanh, tâm trí vô thức lướt ra đằng sau ống kính ca-me-ra.

“... đằng này...” một giọng thì thầm vang lên, nhẹ nhàng và khô khốc như tiếng gió lùa qua cỏ khô. “... nói chuyện với...”

Một bóng đen lừng lững án ngữ bên kia vai tôi. Cố lấy hết can đảm để đối mặt với một cảnh tượng kinh khủng, tôi ngược lên, nhìn vào... mặt Derek.

“Lúc nào cô cũng bồn chồn thế này à?” anh ta nói.

“A... anh từ đâu chui ra vậy?”

“Trên lầu.”

“Tôi đang đợi...” Tôi khựng lại và nhìn kỹ biểu cảm trên mặt anh ta. “Là anh đúng không? Anh đã nhờ Simon gửi...”

“Simon chẳng gửi gì cả. Tôi biết lẽ như ký tên tôi, cô sẽ không đến. Nhưng Simon thì sao?” Anh ta liếc nhìn đồng hồ trên tay. “Nếu là Simon thì cô đến sớm thật đấy. Vậy cô tìm thông tin gì nào?”

Ra vậy. “Ý anh là từ kia à? Ng...” Tôi bĩu môi, thử phát âm xem sao. “Người gọi hồn? Anh đọc thế chứ gì?”

Derek xua xua tay, ý mặc kệ chuyện phát âm đó đi. Chả quan trọng. Anh ta dựa người vào tường, cố tỏ ra thản nhiên, có lẽ là không hứng thú. Nhưng những ngón tay đang co ra duỗi vào lại cho thấy anh ta háo hức lắng nghe câu trả lời. Háo hức nhìn thấy phản ứng của tôi.

“Cô đang tìm gì sao?” Anh ta hỏi lại.

“Ừ. Chà, tôi không biết phải diễn tả thế nào.”

Anh ta chà chà tay vào quần như muốn lau khô. “Được rồi. Vậy, cô đang tìm kiếm và...”

“Đó không phải là điều tôi mong đợi.”

Anh ta lại khẽ chạm vào quần mình, sau đó thu tay về. Khoanh tay lại. Bỏ tay xuống. Tôi đưa mắt quan sát xung quanh rồi lôi anh ta lại, làm anh ta nhào tới, suýt nữa thì nổi nóng.

“VẬY...” anh ta nói.

“Ừ, tôi phải thú nhận là...” Tôi hít một hơi sâu. “Thật ra tôi không mê chơi trò chơi trên máy vi tính đâu.”

Anh ta híp mắt lại, mặt mày nhăn nhó. “Trò chơi trên máy vi tính?”

“Hay ý anh là trò chơi điện tử? Trò đóng vai? Tôi có chơi vài trò, nhưng không phải loại anh đang nói đâu.”

Anh ta nhìn tôi, vẻ mặt thân trọng, như thể hoài nghi tôi thật sự thuộc về một ngôi nhà dành cho lũ nhóc bị điên.

“Nhưng đừng nói anh cũng mê chơi trò chơi đó nhé?” Tôi thoáng nở nụ cười. “VẬY thì tôi sẽ sẵn lòng thử chúng.”

“Chúng?”

“Mấy trò chơi. Trò đóng vai đúng không? Nhưng tôi nghĩ vai người gọi hồn không dành cho tôi, dù đúng là tôi đánh giá cao gợi ý của anh.”

“Gợi ý...” Derek chậm rãi lặp lại.

“Rằng tôi đóng vai người gọi hồn ấy mà? Đó là lý do vì sao anh nhờ tôi tìm thông tin phải không?”

Derek há miệng trợn mắt như đã hiểu. “Không, ý tôi là...”

“Tôi thấy việc sắm vai một nhân vật có thể gọi hồn người chết oách đấy, nhưng... anh cũng biết nhân vật đó không thật sự là tôi. Hơi u ám, lại nhiều biểu cảm nữa, anh biết mà? Tôi thà đóng vai pháp sư còn hơn.”

“Tôi không...”

“Vậy tôi không cần trở thành người gọi hồn chứ gì? Cảm ơn nhé. Thật tình tôi rất cảm kích vì anh đã chịu bỏ thời gian làm tôi thấy mình được chào đón. Anh thật tốt bụng.”

Khi tôi chăm chú nhìn anh ta, trên môi bày ra một nụ cười ngọt ngào, cuối cùng Derek cũng nhận ra mình đang dưới cơ tôi. Anh ta sa sầm mặt. “Tôi không định mời cô chơi game đâu, Chloe.”

“Không á?” tôi mở to mắt. “Vậy sao anh lại cho tôi xem những trang viết về người gọi hồn? Cho tôi xem tranh gã điên xây dựng một đội quân xác ướp thối rữa? Thì ra đó là cách mà anh tìm thú vui sao Derek? Doạ dẫm mấy đứa mới đến? Thế thì anh làm được rồi đấy, và nếu anh còn kiếm chuyện với tôi lần nữa hay dụ dỗ tôi vào tầng hầm...”

“Dụ cô? Tôi chỉ cố bắt chuyện với cô thôi.”

“Không.” Tôi ngược mắt lên nhìn anh ta. “Anh đang cố ý dọa tôi sợ thì có. Cứ là thế nữa đi, tôi sẽ mách các y tá đấy.”

Khi những dòng kịch bản này xuất hiện trong đầu tôi, chúng tràn đầy uy lực và mang tính thách thức – cô gái mới đến vùng lên chống lại việc mình bị bắt nạt. Nhưng những lời tôi vừa thốt ra nghe chẳng khác gì một đứa trẻ hư ngang bướng đang dọa sẽ đi mách lẻo.

Đôi mắt xanh lục của Derek thắm lại, nét mặt anh ta rúm ró thành thứ gì đó trông không giống con người, thêm vào đó là cơn thịnh nộ sắp bùng nổ. Hoảng hốt, tôi loạng choạng trượt ra sau suýt ngã, sau đó chạy như bay về phía cầu thang.

Anh ta túm lấy tôi, mấy ngón tay bấu chặt vào cẳng tay tôi. Anh ta kéo mạnh đến nỗi tôi hét lên, khớp vai bị trật khi tôi ngã nhào. Anh ta buông tay ra và tôi té sấp xuống sàn.

Trong một chốc, tôi chỉ nằm yên đó, người co rúm, cẩn thận che lại cánh tay bị đau và chớp mắt lia lịa, không tin nổi chuyện vừa mới xảy ra. Sau đó bóng Derek phủ lên trên người tôi, và tôi lóp ngóp bò dậy.

Anh ta vờ tới chỗ tôi. “Chloe, tôi...”

Tôi lùi giật lại trước khi Derek chạm vào. Anh ta nói gì đó nhưng tôi chẳng nghe thấy. Cũng chẳng liếc mắt nhìn anh ta lấy một cái. Chỉ cầm đầu chạy đến chỗ cầu thang.

Tôi chạy một mạch vào phòng, sau đó ngồi xếp bằng lên giường hít thở. Vai tôi đau điếng. Khi xắn tay áo lên, đập vào mắt tôi là mấy dấu tay hằn đỏ đến từng ngón một của Derek.

Tôi trân mắt nhìn vào vết hằn. Trước đây chưa có ai làm tôi bị đau. Cha mẹ chẳng bao giờ đánh tôi. Không ai phát vào mông tôi, huống gì là đe dọa. Tôi không phải loại con gái thích dùng nắm đấm hay cào cấu. Đúng là tôi từng bị đẩy ngã, chen lấn, huých cùi chỏ... nhưng còn bị túm lấy và ném bay như vậy thì sao?

Kéo ống tay áo xuống, tôi tự hỏi chuyện vừa rồi có làm mình ngạc nhiên không? Ngay từ lần đầu tiên đụng mặt nhau tại quầy bếp trong phòng để thức ăn, Derek đã gây cho tôi cảm giác bất an. Khi nhận ra anh ta là người gửi mẫu giấy, lúc ấy lẽ ra tôi nên đi lên trên mái phái. Nếu anh ta cố gắng cản, tôi có thể hét toáng lên. Nhưng tôi đã không hành động như thế. Thay

vào đó, tôi phải chứng tỏ là mình thật can đảm. Thật khôn ngoan. Bằng cách trêu chọc anh ta.

Tôi chưa có bằng chứng nào ngoài những vết bầm đang phai đi trên tay mình. Nếu đưa cho các y tá xem, dù các vết này có còn thì Derek vẫn có thể bảo rằng tôi đã dụ anh ta vào tầng hầm rồi nổi điên, và anh ta phải nắm lấy tay tôi để ngăn tôi lại.

Nói cho cùng thì tôi đã được chuẩn đoán là mắc bệnh tâm thần phân liệt. Kèm theo đó là chứng ảo giác và hoang tưởng.

Tôi phải tự mình lo liệu chuyện này.

Tôi nên tự giải quyết.

Tôi nổi tiếng là đứa luôn có người đùm bọc che chở. Tôi cũng ý thức được nếu cứ như vậy mình sẽ thiếu kinh nghiệm sống cần có để trở thành một biên kịch. Đây là dịp để bắt đầu tích lũy.

Tôi sẽ tự lo lấy chuyện này. Nhưng để chu toàn, tôi cần biết chính xác là mình đang phải đối mặt với chuyện gì?

Tôi kéo Rae sang một bên.

“Cậu còn muốn xem hồ sơ của Simon với Derek không?” tôi hỏi.

Cô ấy gật đầu.

“Vậy thì tớ sẽ giúp cậu. Tối nay.”

Chương 14

HAI ĐỨA TÔI NHẬN THẤY BÀ TALBOT đang dọn bữa nhẹ buổi tối. Cà rốt xắt lát và nước chấm. Tuyệt. Dù hay than phiền về Annette nhưng chí ít ở nhà, lúc nào tôi cũng còn mong có món bánh sô-cô-la hạnh nhân.

“Hai em đói rồi à? Tôi chẳng lấy làm lại đâu. Lúc tối ai cũng ăn ít cả.”

Bà chìa ra một cái đĩa. Mỗi đứa chúng tôi nhón lấy một que cà rốt và chấm.

“Bà Talbot, Chloe với em đang bận tâm về Tori.” Rae lên tiếng.

Bà đặt cái đĩa lên bàn, cúi mắt xuống khi bà gật đầu. “Tôi biết. Em ấy khó chấp nhận việc Liz rời đi. Hai đứa nó rất thân. Tôi tin là tâm tình con bé sẽ khá hơn một khi hai đứa được phép nói chuyện với nhau, nhưng cho đến lúc đó, có lẽ Tori sẽ thấy mệt mỏi một chút khi chúng tôi... điều chỉnh lại đơn thuốc. Chúng tôi cần các em thân thiện hơn với em ấy.”

“Vâng ạ.” Rae búng tay cái tách. “Dù vậy bọn em cũng đang băn khoăn là liệu Tori có thấy dễ chịu hơn nếu được ở riêng một phòng không. Em có thể ngủ cùng Chole.”

Bà Talbot đưa khăn ăn cho Rae. “Tôi không muốn tách biệt em ấy quá nhưng thôi, tôi đồng ý, chắc hiện giờ em ấy sẽ vui hơn khi ở một mình.”

“Chỉ hiện giờ thôi ư?”

Bà y tá mỉm cười. “Em có thể dọn qua ở với Chloe luôn cũng được, nếu cả hai em đều thích như vậy.”

Trong khi Tori xuống dưới lầu xem ti-vi, Rae bắt đầu dọn đồ qua, như thể lo rằng cô Van Dop hoặc Tiến sĩ Gill sẽ không cho cô ấy đổi phòng.

Cô ấy đưa cho tôi một chồng sơ mi. “Là Simon phải không?”

“Hừm?”

“Cậu muốn biết vấn đề của Simon là gì?”

“Tớ không...”

Rae xếp quần jeans lên tay rồi xua tay ý bảo tôi ra ngoài. “Lúc nào đang ăn hai cậu chả tán gẫu. Ban đầu tớ ngỡ là cậu ta lợi dụng cậu để thoát khỏi Tori. Nhưng hôm nay, khi cô ta ngồi ngây ra đấy, cậu ta vẫn cứ huyền thuyên.”

“Tớ không...”

“Này, cậu thích cậu ta rồi đấy. Có sao đâu.” Rae mở ngăn kéo dưới cùng của Liz ra. Trong đó trống không – mọi đồ đạc của cô ấy đã được dọn sạch sẽ lúc chúng tôi đang ngồi trên lớp. “Tớ không bận tâm đến anh chàng, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của tớ thôi. Có thể Simon bệnh vực tớ chỉ vì tớ không cùng đẳng cấp với cậu ta.”

“Đăng cấp?”

Rae cầm một cái quần jeans lên, chỉ vào mác quần. “Cậu có gặp ai ở đây mà mặc quần jeans mua ở Wal-Mart chưa? Đây là nhà mở tư nhân. Cậu phải trả phí, và tớ cá là khoản đó còn tốn hơn cả Motel 6[1] nữa đấy. Tớ là trường hợp được chọn vì mục đích từ thiện thôi.”

[1] Một chuỗi khách sạn giá rẻ dành cho khách vắng lai nghỉ lại với hơn 1000 nơi dừng chân trên khắp nước Mỹ và Canada.

“Tớ...”

“Oách mà. Cậu đối xử với tớ rất tốt. Với Peter và cả...” – cô ấy ngó quanh căn phòng mới với vẻ buồn buồn – “Liz nữa. Mọi người nghĩ Derek là một

tên ngốc, tớ không có ý xúc phạm đâu. Simon và Tori đối xử lạnh nhạt với tớ cũng chẳng sao. Đó là lý do vì sao tớ nói hai người đó là một đôi trời sinh, nhưng nếu cậu thích Simon và cậu ta cũng thích cậu? Chẳng phải chuyện của tớ. Dù vậy, cậu rất khôn ngoan khi tiến hành kiểm tra lý lịch gốc gác của cậu ta đấy.”

Rae quay lại phòng cũ của mình, tôi theo sát gót cô ấy. “Mẹ của bạn tớ từng làm thế với một chú mà cô ấy định kết hôn. Sau đó mới biết là chú kia đã có ba con, trong khi chú ta chẳng hề đã động đến.” Cô ấy ngoảnh lại, tươi cười. “Tớ khá chắc là Simon không có con cái gì đâu, nhưng làm thế quái nào mà cậu biết được.”

Khi đã dọn hết đồ trong tủ cá nhân của Rae xong, tôi cân nhắc có nên kể cô ấy nghe chuyện xảy ra giữa mình và Derek không. Tôi không muốn cô ấy cho tôi là loại con gái vừa đến một nơi mới mà đã tăm tia ngay lũ con trai. Nếu đã định sẽ không báo lại cho các y tá, tôi nên kể với một ai đó. Ít ra lỡ như mai này có việc gì cần, tôi còn có biện pháp dự phòng.

“Không phải là Simon,” lúc vào lại phòng Rae và việc thu dọn quần áo đã kết thúc, tôi mới mở lời. “Mà là Derek.”

Đang dở tay giật một tấm ảnh trên tường, Rae lóng ngóng làm rơi ảnh xuống, đồng thời thốt ra tiếng chửi khi tôi đưa tay chụp lấy.

“Derek á? Cậu thích...”

“Chúa ơi, không. Ý tớ là, Derek mới là người tớ định kiểm tra – và chuyện cũng không phải như thế.”

Rae thở phào và dựa người vào tường. “Tạ ơn Chúa. Tớ biết là vài cô gái thích nhảy bổ vào những tên ngốc, nhưng chuyện này nghe kinh quá.” Mặt Rae đỏ lên khi cô ấy nhận lại tấm ảnh và với tay lên giật tấm khác. “Tớ không nên nói vậy. Có phải lỗi của anh ta đâu, toàn bộ chỉ là...” Cô ấy ngập ngừng tìm từ.

“Cú sốc tuổi dậy thì.”

Rae cười toét tận mang tai. “Chính xác. Lẽ ra tớ nên lấy làm tiếc cho anh chàng, nhưng thật khó để làm vậy khi mà thái độ cư xử của Derek cũng khó chịu chẳng thua gì bản mặt anh ta.” Cô ấy khựng lại, bức ảnh vẫn cầm trên tay và ngoái qua vai nhìn tôi. “Phải chuyện kia không? Anh ta... đã làm gì hả?”

“Sao vậy? Anh ta có dớp gì à?”

“Còn tùy thuộc vào chuyện đó là chuyện gì. Cư xử thô lỗ, có nhé. Một tên ngốc, có luôn. Bất đắc dĩ lắm thì Derek mới không phớt lờ tụi tớ và, tin tớ đi, chẳng ai phàn nàn gì cả. Thế anh ta đã làm gì?”

Tôi cân nhắc từ ngữ. Vì không muốn Rae sẽ khăng khăng bảo tôi đi mách với các y tá, do đó tôi bỏ qua phần ném-bay-qua-bên-kia-phòng và chỉ thuật lại là Derek đã bám theo tôi, bất thành linh xuất hiện khi tôi ở một mình.

“À, anh ta thích cậu.” Cô ấy đưa tôi cầm một bức ảnh.

“Không, không giống vậy đâu.”

“Ừm hừm. Chà, so với có thì chắc cậu muốn phủ nhận là không rồi, nhưng nghe sao chuyện cũng giống thế mà. Biết đâu cậu là mẫu người của anh ta. Hồi còn đến trường, tớ có thích một anh chàng trong đội bóng rổ. Cậu ấy còn cao hơn cả Derek, nhưng lúc nào cậu ấy cũng xấp tới những cô nàng nhỏ nhắn như cậu.”

Tôi nhận lấy một bức ảnh khác. “Không phải mà. Tớ chắc như đinh đóng cột đó.”

Rae há hốc miệng và tôi thấy hơi bực mình. Tại sao chuyện một cô gái than thở rằng có một anh chàng đang quấy rầy cô ấy muôn đời luôn được đúc

kết ngữ ngắn thế này: Ồ, chỉ vì anh ấy thích cậu đó thôi, cứ như không còn kết luận nào chuẩn xác hơn vậy?

Nhìn thấy biểu cảm của tôi, Rae lập tức khép miệng lại và tiếp tục gỡ ảnh xuống.

Tôi nói, “Derek làm tớ sợ và tớ muốn xem xem hồ sơ của anh ta có gì trong đấy. Có lý do gì để tớ sợ hãi hay không. Cậu biết đấy, ngộ nhờ anh ta có vấn đề thì sao.”

“Một hành động khôn ngoan. Cho tớ xin lỗi. Nếu anh ta làm cậu sợ thì nghiêm trọng rồi đây. Tớ không đùa đâu. Tối nay chúng ta sẽ biết sự thật thôi.”

Chương 15

TẠI NHÀ MỞ LYLE, cứ đến chín giờ là chúng tôi lên giường đi ngủ, đồng thời việc tắt đèn và quy định không được nói chuyện có hiệu lực một tiếng sau khi các y tá đi nghỉ.

Ở mỗi bên trên tầng trên đều có một phòng ngủ cho y tá được phân công. Liz từng nói không có cửa ngăn giữa khu nam sinh và nữ sinh, nhưng theo Rae, giữa phòng ngủ của các y tá có một cánh cửa như thế, giúp họ nhanh chóng di chuyển lên toàn bộ tầng trên khi xảy ra tình huống khẩn cấp.

Vì vậy, trong lúc Rae cam đoan rằng bà Talbot là người dễ ngủ và say giấc, chúng tôi còn phải tính đến cô Van Dop. Đột nhập sớm thì quá mạo hiểm. Rae đặt báo thức trên đồng hồ thể thao của cô ấy là hai rưỡi rồi chúng tôi đi ngủ.

Hai giờ ba mươi phút sáng, căn nhà yên ắng, tĩnh lặng. Quá yên ắng và tĩnh lặng là đáng khác. Từng tiếng rắc rắc trên sàn nhà ván gỗ thối cũng nghe như tiếng súng ấy. Và trong một ngôi nhà cổ, hầu hết mọi tấm ván đều kêu như thế.

Rae theo tôi vào trong bếp. chúng tôi lấy hai hộp nước ép trong tủ lạnh ra đặt lên quầy. Sau đó tôi mở cửa phòng chứa thực phẩm, bật đèn lên và quay trở vào hành lang, để hai cánh cửa khép he hé.

Văn phòng Tiến sĩ Gill nằm cuối mé nhà phía tây, gần cầu thang của nam sinh. Tuần trước Rae đã ngó qua ổ khoá rồi. Chỉ có mỗi chìa chính để vào bên trong, không gian nan hơn chuyện bạn nhật được tiền xu là mấy. Cũng có khả năng Rae nói vậy thôi. Trước giờ tôi làm gì có lý do để mở một ổ khoá trong nhà – chắc do tôi là con một. Vì thế tôi quan sát và ghi nhớ hết các bước vào trong đầu. Hết thấy là vì mục đích tăng thêm kinh nghiệm sống.

Có lần trong buổi điều trị, Rae thấy Tiến sĩ Gill lấy hồ sơ của mình ra ngoài, nên cô ấy biết tiến sĩ cất hồ sơ ở đâu. Văn phòng có một chiếc máy in đa chức năng, để cho tiện ấy mà. Tôi đứng gác. Chỉ có chút khó khăn khi cô ấy sao chép lại giấy tờ, tiếng máy scan kêu xuyt-xuyt khá lớn, làm tôi lo lắng. Nhưng ắt là hồ sơ cũng ngăn, vì lúc tôi nhìn vào, cô ấy đang bỏ lại giấy tờ vào bìa đựng, việc sao chép đã hoàn tất.

Rae đưa cho tôi hai tờ giấy được gấp làm đôi, đặt hồ sơ vào lại trong ngăn kéo rồi cùng tôi quay trở lại. Khi cô ấy khoá cửa lại, tiếng rắc rắc trên sàn gỗ không lẫn vào đâu được làm cả hai chúng tôi cứng người. Một khoảng lặng dài đặc trôi quá. Rồi thêm một tiếng rắc nữa. Có ai đó đang đi xuống cầu thang của nam sinh.

Chúng tôi rời đi, rón rén bước chân trần xuôi theo dọc hành lang. Đến chỗ cửa bếp khép hờ, tôi với Rae phóng như bay vào trong, sau đó chui vào phòng chứa thực phẩm.

“Thôi nào,” tôi thì thầm, giọng rất kịch. “Cứ lấy vài món thôi.”

“Tớ không tìm được kẹo Rice Krispie. Tuần trước có vài thanh ở đây mà.”

“Chắc là đám con trai...” tôi im bật rồi rít lên. “Có người đến. bật đèn lên nào!”

Tay Rae sượt qua công tắc, còn tôi thì khép hẳn cửa lại nhưng vẫn để hé một chút. Ghé mắt qua khe hở, tôi nhìn thấy Derek dừng bước phía trong cửa bếp. Không mở đèn, anh ta nhìn quanh quất, ánh trăng từ cửa sổ rọi vào toả ra thứ ánh sáng dịu dịu lên mắt anh ta. Anh ta quét mắt khắp căn bếp và dừng trước phòng chứa thực phẩm.

Tôi mở cửa bước ra.

“Anh lấy bánh quy giòn à?” tôi giơ lên một cái hộp.

Derek nhìn tôi. Trong một thoáng, tôi có cảm giác như mình quay trở lại thời điểm trong tầng hầm, khi tôi lao đi trên không. Nụ cười trên miệng tắt ngóm, tôi dúm hộp bánh vào tay anh ta.

“Bọn tôi đang kiểm đồ ăn vặt,” Rae lên tiếng.

Anh ta vẫn nhìn tôi chăm chặp, mắt nheo lại.

“Tớ sẽ đi lấy nước ép,” Rae chen người bước qua.

Derek nhìn sang chỗ mấy hộp nước ép bị bỏ lại từ trước trên quầy bếp. Bằng chứng cho thấy chúng tôi chỉ lục lọi trong bếp. Đó là kế hoạch của tôi, và tôi nghĩ làm thế thật thông minh. Nhưng khi ánh mắt của Derek quay ngoắt lại, tóc tai trên cổ tôi dựng đứng lên và tôi biết là anh ta không bị lừa rồi.

Tôi bước lên trước. Trong tích tắc, Derek cứ đứng im đấy và âm thanh duy nhất tôi nhận thức được là tiếng thở của anh ta, mặt khác, bị dáng người cao lớn án ngữ trước mặt mình áp đảo.

Anh ta bước sang một bên.

Lúc tôi đi ngang qua, anh ta lấy một bọc bánh quy trong hộp chùi ra cho tôi.
“Cô quên này.”

“À phải. Cảm ơn.”

Tôi nhận lấy bánh và lẩn và hành lang, Rae đi sau tôi. Derek cũng nổi gót chúng tôi đi lên lầu, tôi thoáng liếc xuống hành lang. Derek đã ngừng lại bên ngoài văn phòng tiến sĩ Gill và đứng đó nhìn cánh cửa dăm dăm.

Tôi với Rae nằm trên giường, đèn đã tắt mười lăm phút, đủ lâu để Derek mách chuyện chúng tôi cho các y tá cũng như quay vào giường ngủ. Mấy

ngón tay tôi cứ sượt qua xấp giấy nhét trong cặp đồ ngủ. Cuối cùng, Rae trượt sang giường tôi, trong tay cầm đèn pin.

“Thiếu chút nữa là tiêu đời,” Rae nói.

“Cậu có nghĩ là anh ta sẽ báo lại với các y tá không?”

“Không đâu. Anh ta đang đi lấy đồ ăn thôi. Anh ta không dám hốt lẻo đâu.”

Derek chỉ tình cờ thức dậy đi tìm đồ ăn trong khi chúng tôi đột nhập vào trong văn phòng của Tiến sĩ Gill thôi sao? Tuy ghét việc ngẫu nhiên trùng hợp, nhưng tôi vẫn tin là cái máy in không kêu ầm đến mức đang ngủ trên lầu mà anh ta cũng nghe được.

Tôi lấy mấy tờ giấy ra, đặt trên đệm vuốt thật phẳng.

“Là của Derek,” Rae vừa thì thầm vừa bật đèn pin lên.

Tôi giật tờ thứ hai và chìa cho cô ấy. “Cậu muốn tờ của Simon chứ?”

Rae lắc đầu. “Trang thứ hai cũng của Derek. Không có tờ nào về Simon đâu.”

“Cậu không tìm được à?”

“Không phải, mà là chẳng có gì cả. Các ngăn kéo trong tủ đánh dấu theo tên của chúng ta, các tập hồ sơ cũng tương tự. Không có ngăn hay hồ sơ nào để tên Simon hết.”

“Chuyện đó thật...”

“Quái lạ, tớ biết. Có lẽ họ cất chúng ở nơi khác. Dù gì thì cái cậu cần là của Derek mà, nên tớ cho là mình không nên phí thời gian tìm hồ sơ của Simon làm gì. Giờ mình xem xem Frenkenstein đang gặp chuyện gì nào.” Cô ấy

rọi đèn lên đầu trang giấy. “Derek Souza. Ngày tháng năm sinh, vân vân và vân vân...”

Rae chuyển ánh đèn xuống phần tiếp theo. “Hừ. Một cơ quan chăm sóc trẻ em đưa anh ta đến Nhà mở Lyle. Chẳng đề cập gì đến người cha mà họ luôn nhắc đến. Nếu có liên quan đến cơ quan chăm sóc trẻ em thì cá với cậu là năm đó anh ta không có cha. À, đây rồi. Chuẩn đoán... rối loạn nhân cách chống đối xã hội[1].” Cô ấy phì cười. “Không phải chứ? Cung cấp cho tớ vài điều mà tớ chưa biết đi nào. Có thật đó là một loại bệnh không vậy? Cư xử thô lỗ sao? Với loại bệnh này thì họ kê cho cậu phương thuốc nào mới được chứ?”

[1] Rối loạn nhân cách chống đối xã hội (tiếng Anh: Antisocial personality disorder-ASPD): một dạng trong nhóm bệnh rối loạn nhân cách. Là một trạng thái không bình thường của nhân cách, biểu hiện chủ yếu bằng sự khó hoặc không thích ứng thường xuyên với các quy tắc đạo đức xã hội và pháp luật.

“Dù có là gì thì hiện tại cũng không hiệu quả.”

Rae cười toét miệng. “Đúng đấy. Chả trách anh ta bị kẹt ở đây lâu vậy.”

Có tiếng mở đèn tách tách ngoài hành lang. Rae chui tọt vào giường, bỏ đèn pin lại. Tôi vừa tắt đèn pin thì cửa phòng tắm khép lại. Khi tôi nhúc nhích để ném nó sang, Rae lắc đầu ý bảo đừng, sau đó chồm sang thì thào, “Cậu thầu hết né. Có tìm được gì thú vị không? Sáng mai nhớ kể cho tớ.”

Cho dù ai đang ở trong nhà tắm – Tori hay bà Talbot – thì có vẻ như định ngủ luôn trong đó thì phải. Đến lúc toa lét vọng ra tiếng dội nước thì Rae đã ngủ mất rồi. Tôi đợi thêm vài phút nữa rồi bật đèn pin lên.

Càng đọc thì nỗi sợ hãi trong dạ dày tôi càng lớn dần. Chứng rối loạn nhân cách chống đối xã hội chẳng liên quan gì đến việc cư xử thô lỗ cả. Người mang bệnh này chẳng thèm đếm xỉa gì đến những người xung quanh, thiếu

khả năng thông cảm – không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác. Biểu hiện rối loạn được mô tả là có tính khí nóng nảy và hay nổi cơn thịnh nộ, điều chỉ làm cho mọi việc thêm tồi tệ thêm. Nếu bạn không hiểu rằng bạn đang làm đau ai đó thì còn gì có thể ngăn cản bạn lại được đây?

Tôi chuyển qua trang thứ hai đề là “lý lịch cá nhân.”

Việc thực hiện điều tra lý lịch bài bản về DS tiến triển chậm chạp. Không tìm được giấy khai sinh hay giấy tờ tùy thân. Có khả năng là có, nhưng thiếu thông tin cụ thể về cuộc sống trước đây của cậu ta, khiến cho việc tìm kiếm theo đúng quy tắc là bất khả thi. Theo DS và em nuôi cậu ta, SB, Derek đến sống với gia đình họ vào lúc khoảng năm tuổi. DS không có ký ức – hay từ chối chia sẻ - những thông tin chi tiết về cuộc đời mình trước thời gian này, mặc dù những câu trả lời của cậu ta đưa ra giả thuyết rằng có thể cậu ta được một tổ chức nuôi lớn.

Cha của Simon, Christopher Bae, xuất hiện và nhận lấy trách nhiệm chăm sóc DS mà không có hồ sơ nhận nuôi chính thức hay sắp xếp nhận nuôi. Hai cậu bé được ghi danh ở trường là “Simon Kim” và “Derek Brown.” Không rõ lý do vì sao lại lấy tên giả.

Các ghi chép của trường học cho thấy DS bắt đầu có vấn đề về hành vi cư xử vào năm lớp bảy. Vốn là một đứa trẻ không cởi mở hay vui vẻ, DS ngày càng trở nên ủ rũ, quá trình điều trị của cậu ta chậm dứt vì những cơn tức giận đột ngột, thường là những cơn giận nóng nảy lên đến đỉnh điểm.

Những cơn giận nóng nảy...

Những vết thâm trên tay tôi âm ỉ đau. Tôi lơ đãng xoa xoa lên đấy, mặt nhăn lại.

Trên giấy tờ chính thức thì không có sự vụ nào được nhắc đến, nên việc nghiên cứu mang tính pháp lý hoàn chỉnh về quá trình tiến triển của chứng rối loạn này là bất khả. DS dường như tránh được việc bị đuổi hay kỷ luật

ngghiêm trọng cho đến khi một trận cãi nhau được nhân chứng mô tả “một trận đánh nhau bình thường trong sân trường” xảy ra. DS thô bạo tấn công ba bạn học trong một vụ mà các nhân viên ngờ là do tức giận quá khích. Sự bộc phát adrenaline cũng có thể là lời giải thích cho màn phô diễn sức mạnh phi thường được nhân chứng tường thuật lại. Đến lúc chính quyền can thiệp, một thiếu niên đã bị gãy xương sống. Các chuyên gia y tế sợ rằng cậu ta không bao giờ đi lại được nữa.

Trang lý lịch cá nhân chi tiết vẫn còn dòng cách dẫn xuống dưới, nhưng câu chữ trước mắt tôi đã biến đi đâu mất. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là sàn nhà vụn qua mặt khi Derek ném bay tôi trong phòng giặt ủi.

Sức mạnh phi thường...

Những cơn nóng giận...

Có lẽ không bao giờ đi lại được nữa...

Họ đã đưa Liz đi vì tội ném bút chì và chai keo xịt tóc và họ giữ Derek lại? Một anh chàng to con với quá khứ chứa đựng những cơn thịnh nộ thô bạo? Với chứng rối loạn mà theo đó, anh ta chẳng quan tâm gì đến người anh ta làm đau hoặc là còn tệ hơn nữa?

Tại sao không ai cảnh báo tôi?

Tại sao anh ta không bị giam lại?

Tôi dúm mấy tờ giấy vào dưới nệm, không cần đọc tiếp nữa. Tôi biết phần còn lại viết gì rồi. Rằng anh ta đang được điều trị. Rằng anh ta đang hồi phục. Rằng anh ta đang hợp tác và chẳng có biểu hiện gì bạo lực khi đang sống tại Nhà mở Lyle. Rằng anh ta đang nằm trong tầm kiểm soát.

Tôi chiếu đèn pin lên tay mình. Những dấu tay đang dần bầm tím.

Chương 16

TRONG GIẤC NGỦ CHẬP CHỜN, tôi thấy mình mắc lại một nơi kỳ lạ giữa mộng mị và tình giấc. Tại đây, tâm trí tôi xem xét lại hết các ký ức trong ngày, làm chúng rối tung và xoắn cục lại. Tôi sẽ trở lại thời điểm ở tầng hầm, khi Derek chộp lấy cánh tay tôi và ném tôi bay qua bên kia phòng. Sau đó tôi tỉnh dậy trong một bệnh viện với bà Talbot bên cạnh, bà bảo rằng tôi sẽ không bao giờ đi lại được nữa.

Có tiếng gõ cửa đánh thức, thế là tôi vùi đầu vào dưới gối.

“Chloe?” bà Talbot mở cửa. “Hôm nay em cần thay quần áo trước khi xuống dưới nhà.”

Dạ dày tôi thắt lại. Sau sự ra đi của Liz và Peter, có phải họ đã quyết định là chúng tôi nên cùng nhau ăn sáng không? Tôi không sao đối mặt được với Derek. Đơn giản là tôi không thể.

“Tám giờ dì em sẽ đến đưa em đi ăn sáng đấy. Em chuẩn bị đi là vừa.”

Tôi thôi bám chặt cứng lấy gối và bò dậy.

“Con giận dì phải không, Chloe?”

Tôi ngừng day day món trứng bác trong đĩa và ngược lên. Sắc mặt dì Lauren tràn ngập vẻ lo lắng. Nhìn quầng thâm dưới mắt gì, tôi biết là dì thiếu ngủ. Ban này tôi đã không trông thấy những vết mờ mờ được lớp trang điểm che lại cho đến khi chúng tôi ngồi dưới ánh đèn huỳnh quang ở quán Denny.

“Giận gì cơ ạ?” tôi hỏi.

Dì cười khẽ. “Ừm, dì không biết nữa. Có lẽ là vì dì đã vứt bỏ con trong một nhà mở với người lạ và biến mất.”

Tôi đặt nĩa xuống. “Dì không ‘vứt bỏ’ con. Nhà trường cứ khăng khăng buộc con phải đến đó và bên nhà mở lại nhất quyết cách li dì và cha trong khi con thích nghi. Con có phải là một đứa nhóc đâu. Con hiểu chuyện gì đang xảy ra mà.”

Tiếng thở ra của dì lớn đến nỗi có thể nghe rõ mồn một trong một nhà hàng âm ỉ náo nhiệt.

“Con đang gặp rắc rối,” tôi nói tiếp. “Con phải học cách xử lý rắc rối ấy, và đó không phải là lỗi của dì hay của cha con.”

Dì cúi người tới trước. “Cũng không phải là lỗi của con. Con hiểu mà, đúng không? Chỉ là một đợt điều trị sức khoẻ thôi. Trong chuyện này con vô can.”

“Con biết.” Tôi nhắm nháp miếng bánh mì nướng.

“Con đang tỏ ra cực kỳ chín chắn đấy Chloe. Dì tự hào về con lắm.”

Tôi gật đầu và tiếp tục thưởng thức bánh mì. Các hạt mầm xôi trong mứt vớ kê tanh tách.

“À, dì có mấy thứ này cho con.” Dì với vào trong túi xách, lấy ra một cái túi đựng bánh sandwich. Bên trong là sợi dây chuyền hồng ngọc của tôi. “Các y tá ở nhà mở gọi đến và bảo dì là con đã bỏ quên nó. Lúc ở bệnh viện, khi con đi khỏi, cha con đã quên cầm nó về.”

Tôi nhận lấy sợi dây, sờ lên mặt dây quen thuộc qua lớp bì nhựa, sau đó đưa trả lại. “Dì giữ giúp con đi. Con không được phép mang đồ trang sức ở nhà mở.”

“Đừng lo, dì mới nói chuyện với các y tá. Dì bảo là nó rất quan trọng với con, và họ đã đồng ý cho con đeo rồi.”

“Cảm ơn gì.”

“Dù vậy, phải chắc là con sẽ đeo nhé. Chúng ta không muốn mất nó nữa đâu.”

Tôi lấy sợi dây chuyền ra khỏi túi và đeo vào. Dẫu biết đó chỉ là chuyện mê tín ngốc nghếch, nhưng thực sự là sợi dây làm tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Chắc là làm tôi yên lòng. Một lời nhắc nhở của mẹ và một vật mà tôi đã đeo nhiều năm, không có nó, tôi thấy có chút lạc lõng.

“Dì không thể tin là cha con lại bỏ nó trong bệnh viện,” vừa nói, dì vừa lắc đầu. “Chỉ có Chúa mới biết khi nào ông ấy mới nhớ ra, giờ thì ông ấy lại bay đi đâu mất rồi.”

Đúng thế, cha tôi đã đi rồi. Trước đây, qua di động của dì Lauren, ông có gọi giải thích với tôi rằng ông phải đi Thượng Hải vào tối hôm qua vì có chuyện làm ăn khẩn. Dì đã nổi đóa với cha, nhưng tôi không hiểu việc đó liên quan gì đến chuyện tôi đang sống trong nhà mở. Ông đã sắp xếp nghỉ một tháng khi tôi được ra ngoài, và tôi thích sau đấy ông lại đi đây đi đó hơn.

Dì tôi bàn bạc lên kế hoạch “một chuyến đi đến New York dành cho chị em phụ nữ” khi tôi được về nhà. Tôi không nở bảo với dì là mình thà ở nhà, gặp cha tôi, tụ tập với bè bạn. Trở lại cuộc sống bình thường là nhiệm vụ quan trọng nhất – tôi có thể hình dung ra bữa tiệc ăn mừng ở Nhà mở Lyle rồi đấy.

Cuộc sống bình thường của tôi...

Tôi nghĩ đến những hồn ma. Liệu cuộc đời tôi còn trở lại như xưa được không? Liệu tôi có bình thường lại được không?

Tôi đảo mắt qua các khuôn mặt trong quán. Ở đây có ai là ma không nhỉ? Làm sao tôi nhận biết được đây?

Là người đàn ông mặc áo sơ mi theo phong cách rock ngồi trong cũi, trông như bước ra từ chương trình truyền hình Tôi yêu những năm 80 của đài VH1 kia chẳng? Hay là bà lão với mái tóc dài bạc phơ mặc áo sơ mi loang lổ? Có khi nào là ông chú đóng bộ vest đang đứng đợi bên cửa? Nếu không có ai đụng vào họ, làm sao tôi biết họ không phải là hồn ma đang đứng đợi tôi chú ý đến?

Tôi cúi mắt xuống ly nước cam của mình.

À, có cách rồi, Chloe. Cứ việc sống nửa đời còn lại mà không nhìn vào mắt ai là được.

“Vậy con thích nghi tới đâu rồi? Hoà đồng với các bạn khác chưa?”

Những lời của dì như một cát tát nhắc tôi nhớ đến những vấn đề còn quan trọng hơn là chuyện ma quỷ.

Dì đang mỉm cười, câu hỏi kia chỉ có ý pha trò thôi. Rõ rồi, tôi sẽ hoà đồng cũng đám trẻ. Có lẽ tôi không phải là cô gái tính tình cởi mở mắt, nhưng mọi người tin là tôi không gây chuyện hay mang phiền phức đến. Khi tôi nhìn lên, nụ cười của dì nhạt đi.

“Chloe?”

“Hừm?”

“Con gặp rắc rối với các bạn khác à?”

“K-không. Mọi chuyện đều t-t-t...” Răng tôi va vào nhau khi tôi ngậm miệng lại. Với những người đều hiểu rõ tôi mà nói, chuyện tôi nói cà lăm đồng nghĩa với việc tôi căng thẳng hoặc có rắc rối. Nếu đến một lời nói dối

mà tôi không nói ra hồn thì chuyện bảo rằng mọi chuyện ổn thoả thật bất hợp lý.

“Có chuyện gì sao?” Dì siết chặt nĩa và con dao trên tay, như thể sẵn sàng sử dụng chúng làm vũ khí tấn công bất kỳ ai chịu trách nhiệm.

“Khô...”

“Đừng có nói với dì là không có chuyện. Khi dì nhắc đến những bạn khác, con trông như sẽ phát ốm không bằng ấy.”

“Là chuyện mấy quả trứng thôi. Con cho quá nhiều sốt cay ấy mà. Những bạn khác đều ổn mà.” Ánh mắt dì xoáy vào như muốn nhìn thấu tôi, và tôi biết là mình trốn không thoát rồi. “Chỉ có một rắc rối, nhưng chẳng to tát gì đâu. Dì đâu thể hoà hợp với tất cả mọi người, đúng không?”

“Là ai?” Dì phẩy tay xua người phục vụ đang ngập ngừng mang phin cà phê đến đi chỗ khác. “Đừng trợn mắt lên với dì, Chloe. Con đến đó là để nghỉ ngơi thư giãn, và nếu có ai quấy rầy con...”

“Con tự lo được.”

Dì buông lỏng đôi tay đang giữ rít lấy dao nĩa, đặt chúng xuống và vuốt phẳng miếng vải lót cốc phai bên mình. “Đó không phải vấn đề trọng điểm. Hiện tại con lo lắng như thế là đủ rồi. Nói cho dì biết tên nhóc đó là ai và dì cam đoan là cậu ta sẽ không làm phiền cháu nữa.”

“Anh ta không...”

“Vậy ra đúng là một cậu con trai thật. Ai thế? Có ba – không, hiện tại là hai. Là cái cậu bự con phải không? Sáng nay dì có thấy cậu ta. Trong lúc dì thử giới thiệu mình thì cậu ta bỏ đi mất. Darren, Damian...”

Tôi buộc mình kìm lại trước khi buột miệng sửa tên giúp dì. Dì đang gạt tôi thú nhận người chòng ghẹo tôi là con trai. Tôi thật sự ước ao rằng, lần này, dì chỉ lắng nghe những phiền muộn của tôi, biết đâu là khuyên nhủ vài câu, chứ không can thiệp vào và cố thu xếp mọi thứ.

“Derek,” dì nói. “Tên cậu ta là Derek. Sáng nay lúc cậu ta phớt lờ dì, bà Talbot có nói tính tình cậu ta là như thế. Thô lỗ. Dì nói đúng chứ?”

“Chỉ là anh ta... không thân thiện thôi. Nhưng có sao đâu ạ. Như con nói rồi đấy, ta không thể hoà hợp hết với tất cả mọi người, và những bạn khác thì có vẻ ổn. Một cô bạn thường bệnh con, giống như bạn ở chung trại với con năm ngoái ấy. Dì nhớ bạn ấy chứ? Người đã...”

“Cậu Derek này đã làm gì con vậy, Chloe?” dì không chịu chú tâm đến chuyện khác. “Cậu ta chạm vào con sao?”

“K-không, dĩ nhiên là k-không.”

“Chloe.” Giọng dì sắc nhọn, việc cứ cà lăm làm tôi lộ tẩy. “Đây không phải chuyện mà con che giấu được đâu. Nếu cậu ta làm gì không phải phép, dì cam đoan...”

“Chuyện không như thế mà. Bọn con đang nói chuyện. Con cố bỏ đi nhưng anh ta đã tóm tay con lại...”

“Cậu ta tóm tay con?”

“Trong, chừng, một giây ạ. Chỉ làm con sợ. Là con phản ứng dữ dội quá thôi.”

Dì nhòai người tới trước. “Con có phản ứng dữ dội đâu nào. Bất cứ lúc nào có ai đặt tay lên người con mà con không muốn, con có quyền cảm thấy khó chịu, phàn nàn và...”

Và mọi chuyện cứ thế tiếp diễn cho đến hết bữa sáng. Một tràng thuyết giảng về chuyện “động chạm không đứng đắn”, cứ như tôi mới năm tuổi ấy. Tôi không hiểu vì sao trông dì lại quá lo lắng. Thậm chí dấu tôi có cho dì xem mấy vết thâm tím cũng không đến mức như thế. Dù vậy, tôi càng tranh cãi thì dì lại càng nổi giận. Và tôi bắt đầu nghĩ có lẽ đây không hẳn là chuyện một cậu con trai quấy rầy hay túm lấy tay tôi. Dì đang tức chuyện cha tôi đã bay đi Thượng Hải lẫn chuyện nhà trường đưa tôi đến nhà mở. Và vì không có cách nào bám sát những chuyện trên, dì sẽ tìm một ai đó mà dì lần theo được, một rắc rối mà dì có thể thu xếp cho tôi.

Khi hai dì cháu ngồi trong xe và vẫn để động cơ nổ máy trên lối đi, tôi lên tiếng.

“Làm ơn đừng mà dì. Anh ta thực sự chẳng làm gì cả. Con xin dì đấy. Bao nhiêu đó là đủ khó...”

“Đó là lý do vì sao dì sẽ không biến chuyện này thêm phức tạp cho con đâu, Chloe. Dì đâu có khua chiêng gõ mõ, mà là dì làm nó lắng xuống đấy chứ.” Dì mỉm cười. “Phòng ngừa trước một chút thôi.”

Dì siết chặt đầu gối tôi. Khi tôi nhìn ra ngoài cửa xe, dì thở dài và tắt động cơ. “Dì hứa là dì sẽ cẩn trọng. Dì biết cách giải quyết các rắc rối như thế theo cách tế nhị khéo léo, vì điều cuối cùng mà một nạn nhân trong tình huống này cần là bị khiển trách đã mách lẻo.”

“Con nào phải nạn...”

“Derek không đời nào biết ai đã phàn nàn đâu. Thậm chí đến các y tá còn không biết là con đã nói gì với dì cơ mà. Dì sẽ thận trọng bày ra vẻ quan tâm, dựa vào những quan sát mang tính chuyên môn của mình.”

“Chỉ cần dì cho con vài ngày thôi...”

“Không, Chloe,” dì kiên quyết ngắt lời. “Dì sẽ nói chuyện với các ý tá, nếu cần, với cả bên quản lý. Dì sẽ là một người vô trách nhiệm nếu không làm thế.”

Tôi quay sang nhìn dì, miệng há ra định tranh cãi, nhưng dì đã ra khỏi xe mất rồi.

Khi tôi về đến nhà mở, Tori đã quay-trở-lại. Trở lại lớp học và trở lại với thái độ cư xử như cũ.

Nếu như đang lên kịch bản cho màn này, nhất định tôi sẽ rất muốn viết về một nhân vật đảo ngược tính cách. Cô gái nhìn thấy người bạn duy nhất của mình bị đưa đi, phần nào nguyên nhân là vì một nhận xét ác ý của cô nàng. Khi những người sống cùng nhà với cô ta tập hợp lại, cố làm cô ta bớt phiền não bằng cách cố vũ và quan tâm, cô ta nhận ra rằng mình chưa đánh mất người bạn kia và thề sẽ trở thành một người tử tế, lịch thiệp hơn.

Dù vậy, trong đời thực, không ai thay đổi sau một đêm cả.

Tori bắt đầu giờ học đầu tiên bằng việc thông báo cho tôi rằng chỗ tôi đang ngồi là ghế của Liz, và tốt hơn là tôi đừng nên hành xử kiểu như cô ấy không trở về nữa. Sau đó, cô ta theo Rae và tôi vào hành lang.

“Cậu dùng bữa sáng với dì cậu ngon miệng chứ? Chắc là cha mẹ cậu bận bịu chăm lo cho cậu lắm nhỉ?”

“Tôi tin là mẹ tôi sẽ làm thế. Nhưng vậy là làm khó cho bà khi bà đã mất.”

Một đôi im lặng thật lâu. Thậm chí Tori còn không chớp mắt.

“Vậy cậu đã làm gì để xứng đáng qua ải thế Chloe? Có phải cậu được thưởng vì có công tống khứ được Liz không?”

“Cậu ấy không...” Rae lên tiếng.

“Cứ như cậu tốt đẹp hơn đây, Rachelle. Cậu còn không đợi được đến khi giường Liz lạnh đi rồi mới xếp chỗ ngủ với bạn chí cốt của cậu. Thế nào, Chloe, có chuyện gì với việc điều trị đặc biệt à?”

“Chả đặc biệt gì sất,” Rae nói. “Mẹ cậu chẳng dẫn cậu ra ngoài suốt đây thôi. Trong trường hợp của Chloe, chắc là phần thưởng về cậu ấy cư xử tốt. Còn cậu, chỉ là vì mẹ cậu có chân trong Ban giám đốc.”

Ở lứa tuổi của chúng tôi, “cư xử tốt” không hẳn là mục tiêu để phấn đấu. Nhưng lúc này Tori đã bùng bùng tức giận, mặt mày co rúm lại, như thể Rae vừa thốt ra một lời xúc phạm kinh khủng nhất.

“Không phải chứ?” cô ta đáp trả. “Chà, tụi mình đâu thấy cha mẹ cậu đến đây bao giờ đâu nhỉ, Rae? Từ khi cậu vào đây, họ ghé thăm hay gọi điện được bao lần vậy kìa? Để xem nào... ồ, đúng rồi, chẳng có một lần.” Cô ta làm dấu số 0 bằng ngón cái và ngón trỏ. “Và việc đó chẳng liên quan gì đến chuyện cư xử phải phép hay không. Mà là họ có quan tâm đến.”

Rae xô cô ta vào tường. Tori thét chói tai.

“Cô ta đốt tôi.” Tori đưa tay siết lấy bả vai.

“Tôi đẩy cậu thì có.”

Từ trong lớp, cô Vương vội vã chạy ra, theo sau là Simon và Derek, người đã ngồi phía sau thảo luận bài tập.

“Rae đốt em. Cô ta có diêm hay gì đấy. Nhìn này, nhìn này...” Tori kéo cổ áo phông xuống.

“Đừng kéo áo nữa, Tori.” Simon giơ tay che mắt lại. “Làm ơn đi.”

Derek bật ra một âm thanh khùng khục trầm thấp nghe rất giống một tràng cười.

Rae chìa tay. “Không diêm. Không bật lửa. Trong tay áo em không có gì hết ạ...”

“Cô chỉ thấy một vết mờ đỏ do bị đẩy thôi Tori à,” cô Vương nói.

“Cô ta đốt em! Em cảm nhận được mà! Cô ta lại giấu diêm đấy. Lục soát người cô ta đi. Làm gì đó đi.”

“Còn việc cậu đã làm thì sao hả Tori?” Simon nói khi khẽ lướt qua chúng tôi. “Như là tước đi một sinh mệnh ấy.”

Tori xoay người lại – không phải sang phía Simon mà là Rae – rồi bất thành linh huých cô ấy một phát trước khi bị cô Vương tóm chặt lại. Các y tá đang chạy đến.

Vâng, Tori đã quay trở lại.

Chương 17

SUỐT GIỜ HỌC ĐẦU TIÊN, tôi thấp thỏm lo âu, sợ rằng cô Van Dop hoặc Tiến sĩ Gill sẽ xông xộc bước vào lớp và lôi Derek ra ngoài vì một “cuộc họp”. Lẽ ra tôi nên tin tưởng dì mình. Khi chúng tôi trở về sau bữa sáng, dì đã lặng lẽ kéo bà Talbot sang một bên, bảo rằng dì muốn thảo luận về sự tiến bộ của tôi. Chẳng ai hoài nghi chuyện đó cả. Và cũng chẳng người nào đột nhiên xông vào lớp rồi kéo Derek đi.

Chuyện của Tori là vụ âm ỉ duy nhất trong một buổi sáng yên tĩnh. Derek vào học và lờ tôi đi. Trước giờ ăn trưa, anh ta đến gặp Tiến sĩ Gill. Khi anh ta bước ra ngoài, tôi đang đứng trong hành lang đợi đến lượt sử dụng phòng tắm. Simon đang tắm tấp bên trong, thói quen của cậu ta trước lúc dùng bữa. Tôi chưa từng quen biết anh chàng nào lại chu đáo tắm rửa sạch sẽ trước khi ăn đến vậy.

Tôi đang cân nhắc đến chuyện lên lầu dùng phòng tắm của nữ sinh thì cửa phòng Tiến sĩ Gill bật mở, sau đấy dáng người âm u của Derek choán hết lối cửa. Tôi cố tỏ ra thật tự tin. Anh ta bước ra ngoài và nhìn tôi. Tim tôi đập ác liệt đến nỗi tôi tin chắc là anh ta nghe rõ mồn một âm thanh thành thịch thành thịch, cũng như tôi cam đoan là anh ta vừa mới bị mắng một trận xối xả. Ánh mắt chúng tôi giao nhau. Anh ta gật đầu, làu bàu trong miệng từ gì đó nghe như “chào”, sắp sửa lướt qua tôi thì cửa phòng tắm bật mở.

Simon cúi đầu từ trong đi ra. Trông thấy tôi, cậu nhét vật gì đó vào túi quần sau. “Ồi chà! Tớ mà chiếm dụng phòng tắm lần nữa thì chắc sẽ có người xếp hàng dài mất.”

“Chỉ có Chloe thôi.” Derek đẩy cửa mở giúp tôi. Dường như anh ta chẳng hề tức giận. Thậm chí là còn tử tế hơn bình thường. Ất là dì tôi đã xử lý mọi chuyện êm đẹp. Tôi nên biết là dì sẽ làm tốt chứ.

Lúc tôi bước vào nhà tắm, Simon nói với Derek, “Này, bữa trưa ở lối này.”

“Cứ ăn mà không có anh đi. Anh cần lấy ít thứ trong phòng.”

Một khoảng lặng. Rồi “Đợi đã!”. Tiếng bước chân Simon theo sau Derek hướng lên trên cầu thang.

Sau giờ ăn trưa, đến lượt tôi đi đổ rác. Kinh nghiệm sống, tôi luôn miệng nhủ thầm như thế trong khi tay thì đẩy xe goòng vào trong kho, đồng thời đập mạnh lũ ruồi cứ bay lờn vờn trong tầm mắt. Tất cả kinh nghiệm sống. Có trời mới biết khi nào tôi sẽ cần đến một cảnh quyết định với một vai chính đang chở rác.

Tràng cười của tôi khẽ vang qua bên kia sân. Ánh mặt trời chói chang như thiêu như đốt trên mặt tôi, cây cối và mấy bông hoa thủy tiên đang tung bừng khoe sắc, mùi cỏ mới cắt ngai ngái gần như che đi mùi rác rữa hôi thối.

Một buổi chiều với một khởi đầu khá tốt đẹp đây. Còn tốt hơn tôi từng mong đợi...

Tôi khựng người lại. Đằng kia, ở mảnh sân sau sân nhà chúng tôi, là một hồn ma. Một cô bé chưa quá bốn tuổi.

Nhất định cô bé là ma rồi. Trên sân chỉ có mỗi mình em đang chơi đùa. Em mặc một chiếc áo đầm có diềm xếp nếp – giống một cái bánh cưới kết hợp giữa nơ bướm và dây ruy băng. Trên những lọn tóc xoăn của em còn lăm ruy băng buộc xoăn hơn và thêm nhiều nơ bướm trên đôi giày da tinh xảo bóng loáng. Trông cô bé giống hệt Shirley Temple bước ra từ tấm áp phích một bộ phim cũ.

Tôi quăng mấy cái túi vào trong kho, tránh cho mấy con gấu trúc Mỹ và chồn hôi phá phách. Những cái túi rơi xuống sàn gỗ kêu thịch thịch, nhưng cô bé chỉ đứng cách tôi chừng sáu mét lại không hề ngược lên. Tôi đóng

cửa lại, vòng ra sau kho đến chỗ hàng rào, cúi người xuống, di chuyển đến chỗ cô bé đứng.

“Chào em!” tôi lên tiếng.

Cô bé nhướn mày, như thể thắc mắc tôi đang nói chuyện với ai.

Tôi mỉm cười. “Ừ, chị có thể nhìn thấy em. Cái đầm đó đẹp đấy. Hồi tầm tuổi em chị cũng có một cái giống vậy.”

Cô bé liếc mắt ra sau ngần ngừ lần cuối, sau đó em rụt rè lại gần. “Mẹ mua nó cho em.”

“Của chị cũng là mẹ chị mua cho. Em thích nó chứ?”

Cô bé gật đầu, nụ cười của bé con ngời sáng cả đôi mắt đen lay láy.

“Chị cá là em sẽ thích mà. Chị cũng thích cái đầm của chị cực kỳ. Em có...?”

“Amanda!”

Cô bé giật mình lùi lại, ngã phịch xuống đất và khóc thét. Một phụ nữ mặc quần thụng và khoác áo da đột nhiên chạy đến, chùm chìa khóa phát ra âm thanh leng xeng trên tay, cánh cửa hậu đóng sầm lại sau lưng bà ta.

“Ôi Amanda, con làm dơ váy hết rồi. Mẹ sẽ phải bố trí lại mấy tấm chụp riêng của con thôi.” Người phụ nữ trừng mắt nhìn tôi, đoạn bế xốc bé con lên và bồng em về nhà. “Mẹ đã bảo con đừng đến gần hàng rào rồi mà, Amanda. Đừng bao giờ, bắt chuyện với những đứa trẻ ở đó. Đừng bao giờ, con có nghe mẹ nói không?”

Đừng nói chuyện với lũ trẻ bị điên. Tôi những muốn gào trả lại rằng chúng tôi bình thường. Tôi chỉ nhằm con gái bà ta là một hồn ma, thế thôi.

Tôi tự hỏi liệu họ có sách về những tình huống kiểu này không. Năm mươi Cách người Chết Nói chuyện với người Sống Trước khi Bận Tiêu Đời trong một Căn phòng Độn bông. Chắc, tôi tin chắc trong thư viện sẽ có cuốn đó.

Tôi không thể nào là người duy nhất trên đời này trông thấy ma. Khả năng ấy có phải là do di truyền như đôi mắt xanh này không? Hay là thứ gì đấy mà tôi bị mắc phải, như là một loại virus?

Còn phải có những người khác nữa. Làm sao tôi tìm ra họ đây? Tôi tìm được không? Có nên không?

Có bước chân thịch thịch vọng lại. Ai đó đang đến. Người sống hẩn hoi. Một bài học mà tôi vừa nhận biết: hồn ma có thể la hét, khóc lóc và nói chuyện, nhưng khi di chuyển thì họ không gây ra tiếng động.

Tôi vẫn đứng sau kho, khuất khỏi tầm nhìn. Tương tự như lúc trong tầng hầm, chỉ có ở đây, sẽ chẳng ai nghe thấy tiếng tôi la lên kêu cứu.

Tôi lao vụt ra đúng lúc một bóng người đến gần nhà kho. Là Simon.

Cậu ta sai bước đến chỗ tôi, nét mặt sầm lại vì tức giận. Tôi khựng lại, nhưng vẫn giữ vững lập trường.

“Cậu đã nói gì vậy?” Simon chậm rãi cân nhắc lời lẽ, như thể đang cố giữ giọng bình tĩnh.

“Nói gì cơ?”

“Vớ các y tá. Về anh trai tôi. Cậu đã kết tội anh ấy.”

“Tôi chẳng nói gì với các y tá...”

“Dì cậu thì có.” Cậu ta gõ gõ tay lên vách kho. “Cậu biết tôi đang nói chuyện gì rồi đấy. Cậu mách với dì cậu, dì cậu báo lại cho y tá, sau đó trước

bữa trưa Tiến sĩ Gill đưa Derek đến một cuộc họp đặc biệt, cảnh cáo anh ấy không được quấy rầy cậu. Nếu anh ấy tái phạm, họ sẽ đuổi cổ anh ấy.”

“S-sao cơ?”

“Chỉ cần cậu nói một lời thôi, anh ấy sẽ biến mất. Bị chuyển đi.” Mạch đập trên cổ cậu ta rung rung. “Kể từ lúc đến đây anh ấy hoàn toàn ổn. Bỗng nhiên sau khi có chuyện với cậu, anh ấy bị chú ý. Nếu nhìn cậu khác lạ quá mức, anh ấy sẽ ra đi.”

“Tớ-tớ-tớ...”

“Đã có chuyện gì xảy ra với cậu hai đêm trước, đúng không? Derek trở lên cầu thang mà hoảng hết cả hồn. Bảo rằng anh ấy có nói chuyện với cậu và cau có mặt mày. Anh ấy kể với tôi bấy nhiêu đó thôi.”

Tôi xem xét lại sự thật, rằng mình không cố ý mách lẻo về Derek. Lúc dùng bữa sáng, tôi im thin thít và dì tôi đã đoán ra là tâm trạng tôi không tốt. Nhưng nếu kể lại như vậy thì nghe như thể tôi đã hờn dỗi, muốn dì mình bảo tôi nói ra mọi chuyện.

Và thái độ của Simon làm tôi bị chọc tức. Từ đầu đến cuối ý cậu ta là buộc tội tôi đã bịa chuyện, đồng thời chơi không đẹp khi nhắm đến ông anh trai bị hiểu lầm tội nghiệp của cậu ta.

“Ở nhà hàng rất nóng nực,” tôi nói. “Nên tớ đã xắn tay áo lên.”

“Gì cơ?”

Tôi vén tay áo bên trái lên, chỉ vào bốn vết thâm tím đậm đen như vết mực trên tay mình. Simon tái mặt.

“Dì tớ muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Khi tớ không chịu kể, dì gạt tớ thừa nhận vấn đề có liên quan đến một nam sinh. Sáng nay dì đã gặp Derek và

anh ta xử sự thô lỗ, nên dì kết luận nhất định là anh cậu. Tớ không mấy may xác nhận gì cả. Nếu anh ta gặp rắc rối thì cũng không phải lỗi của tớ. Tớ có quyền kể lại cho ai đó và tớ đã không làm vậy.”

“Được, được rồi.” Cậu ta dụi dụi miệng mình, mắt vẫn nhìn chăm chăm lên tay tôi. “VẬY RA ANH ẤY ĐÃ TÚM TAY CẬU. CHUYỆN TRÔNG NHƯ VẬY CHỨ GÌ. ĐÚNG KHÔNG? CHỈ LÀ DEREK CÓ PHẦN MẠNH TAY HƠN ANH ẤY NGHĨ THÔI.”

“Anh ta đã ném bay tớ.”

Simon mở to mắt lên, rồi cụp mi xuống để giấu đi sự kinh ngạc. “Nhưng thực tâm anh ấy không cố ý. Nếu tối qua cậu thấy anh ấy hốt hoảng như thế nào thì cậu sẽ hiểu.”

“VẬY COI CHƯ CHẴNG CÓ GÌ HẾT PHẢI KHÔNG? NẾU TỚ GIẬN QUÁ MẤT KHÔN VÀ ĐÁNH CẬU THÌ CŨNG CHẢ SAO, VÌ TỚ KHÔNG CỐ Ý, THỰC SỰ KHÔNG ĐỊNH LÀM VẬY.”

“Cậu không hiểu đâu. Anh ấy chỉ...”

“Cô ta nói đúng đấy.” Giọng nói của Derek vang lên trước khi anh ta đến gần góc tôi với Simon đang đứng.

Tôi thụt lùi lại. Tôi không thể không làm thế. Lúc tôi làm vậy một biểu cảm thoáng hiện ra trong đáy mắt Derek. Hối hận? Thấy có lỗi? Anh ta chớp mắt, biểu cảm ấy biến mất.

Anh ta ngừng lại sau vai Simon, đứng cách tôi ít nhất một mét rưỡi.

“Tối qua tôi có chuyện muốn nói cô. Khi cô một mực đòi đi, tôi đã kéo cô lại và...” Nói đến đây anh ta im bặt, ánh mắt hướng sang một bên.

“Anh đã ném bay tôi đấy.”

“Tôi không... Phải, cô nói đúng. Như tôi nói đấy. Không bào chữa gì hết. Simon. Ta đi thôi.”

Simon lắc đầu. “Cô ấy không hiểu. Nghe này, Chloe, không phải lỗi của Derek đâu. Anh ấy mạnh mẽ và...”

“Và em đang không đeo cái vòng cổ bằng kryptonite[1],” Derek ngắt lời. Miệng anh ta méo xệch thành một nụ cười cay đắng. “Phải, tôi to con. Tôi lớn rất nhanh. Không chừng tôi còn chẳng ý thức được sức mạnh của chính mình.”

[1] Loại đá mà Superman, nhân vật anh hùng trong loạt truyện tranh cùng tên của DC Comics, luôn e dè vì nó có khả năng khống chế sức mạnh của anh.

“Đó không phải là...” Simon mở lời.

“Không bào chữa, cô có nói rồi đấy. Cô muốn tôi tránh xa cô chứ gì? Được thôi.”

“Derek, anh hãy kể với cô ấy...”

“Bỏ đi, nhé? Cô ta không hứng thú. Thái độ của cô ta rất, rất rõ ràng đấy. Giờ thì chúng ta hãy đi khỏi đây trước khi ai đó bắt gặp anh ở chung chỗ với cô ta rồi anh lại bị phạt.”

“Chloe!” Giọng bà Talbot vang vọng qua cửa sân.

“Đúng lúc chưa kìa,” Derek càu nhàu. “Àt là có ESP”

“Đợi em một chút,” tôi gọi với lại, di chuyển ra mé bên hông để bà ấy nhìn thấy mình.

“Đi đi,” khi cửa hậu đóng sầm một cái, Derek nói. “Cô không muốn bị trễ lượt điều trị đâu.”

Mặt tôi nóng bừng lên, rồi tôi né ra, đi vòng qua hai anh em họ đến chỗ cửa. Simon thì thầm gì đấy như đang nói chuyện với Derek.

Trước mặt tôi, khói bốc lên. Tôi loạng choạng lùi lại. Đám khói lơ lửng trên mặt đất, y hệt một cụm sương mù bay là là.

“Simon!” Derek rít lên.

Tôi xoay người lại, chỉ tay vào cụm sương nọ. “Cái gì thế?”

“Cái gì là cái gì?” Derek nhìn theo hướng tay tôi. “Hừ. Chắc là ma đấy. Không, đợi đã, cô làm gì thấy ma nào. Cô bị ảo giác thôi. Cứ cho đó là một ảo giác đi.”

“Cái đó không phải...”

“Chẳng có gì hết đâu, Chloe.” Anh ta thọc tay vào túi quần, tỏ vẻ ngạc nhiên. “Chỉ là cô tưởng tượng thôi, y hệt những thứ khác ấy. Giờ thì biến đi, tiếp nhận điều trị và trở thành một cô gái ngoan đi nào. Đừng lo lắng, từ giờ trở đi tôi sẽ giữ khoảng cách với cô. Cứ xem như tôi làm rồi. Một sai lầm quan trọng.”

Ý Derek là anh ta đã nhìn lầm tôi. Rằng tôi chẳng đáng để anh ta quan tâm đến. Tôi siết chặt tay lại.

“Xem nào, Chloe. Cô sẽ không muốn đánh tôi đâu. Rồi tôi sẽ phải mách chuyện cô đấy.”

Simon bước lên trước. “Thôi đi Derek. Cô ấy đâu có mách...”

“Anh ta biết thứ đó,” tôi xen vào, mắt nhìn Derek. “Anh ta đang phỉnh tôi. Anh ta là kẻ ngớ ngẩn, thích bắt nạt và bất cứ ‘bí mật’ nào anh ta muốn dụ dỗ tôi thì cứ đi mà giữ lấy. Anh ta nói đúng. Tôi cóc thèm quan tâm.”

Tôi xoay người sai bước đến chỗ xe goòng và chộp lấy tay cầm.

“Này này,” Simon gọi với theo. “Tớ sẽ mang...”

“Đủ rồi.”

Tôi quay lại, thấy Derek để tay lên vai Simon.

Simon nghiêng vai hất tay anh mình xuống. “Chloe...”

Tôi đẩy xe goòng quay trở vào nhà.

Chương 18

BƯỚC VÀO CỬA HẬU, suýt nữa tôi tông phải Tori.

“Gạt hết rác rưởi đi rồi thì cậu vui chứ?” cô ta hỏi.

Tôi liếc mắt ra sau, qua những tấm màn treo xếp nếp rườm rà nhìn Simon ở gần nhà kho. Tôi có thể bảo cậu ta đang cần giúp đỡ hay, chưa kể là, chỉ ra rằng Derek cũng đang ở ngoài đó, nếu cô ta trông thân thiện hơn.

Nhưng tôi không trông mong vào điều ấy là mấy.

Derek đổ lỗi cho tôi đã lôi anh ta vào rắc rối. Simon trách tôi vì đã khiến Derek gặp phiền phức.

Nếu Tori định trách móc tôi vì tội lém phéng với cậu bạn trai chưa chính thức của cô ta, thì cứ để cô ta làm thế. Tôi không hơi đâu mà bận tâm đến.

Cả buổi chiều, Rae chẳng nói lấy một lời. Những lời bình của Tori về việc cha mẹ Rae không thăm nom gì đã làm tinh thần cô ấy sa sút. Vào giờ giải lao, chúng tôi được phép lên trên lầu trước giờ học và chuyển hết các bức ảnh của cô ấy vào phòng chúng tôi.

“Cảm ơn cậu đã giúp.” Rae nói. “Tớ biết mình không cần phải dọn sạch hết mọi thứ ngay bây giờ. Nhưng nếu tớ mà để lại thứ nào, rất có thể Tori sẽ quăng chúng đi và bảo cô ta cứ tưởng tớ không còn cần chúng nữa.”

Tôi nhìn bức ảnh trên cùng chụp một cô bé tóc vàng khoảng ba tuổi và một cậu nhóc trông như thổ dân châu Mỹ lớn hơn một chút. “Đễ thương quá. Bạn cậu à? Hay là những đứa trẻ cậu coi sóc?”

“Không, là em trai và em gái tớ.”

Tôi tin chắc mặt mình đã đỏ bừng khi tôi lắp bắp xin lỗi.

Rae bật cười. “Chẳng cần phải xin lỗi đâu. Tớ là con nuôi. Mẹ tớ là người Jamaica. Hoặc là người ta bảo với tớ thế. Khi mang bầu tớ, mẹ tớ hãy còn là một đứa trẻ, vậy nên bà chỉ có cách là bỏ rơi tớ. Đó là...” cô ấy chỉ vào bức ảnh chụp một cặp đôi người da trắng trên bãi biển “... cha mẹ tớ. Và kia...” rồi chỉ sang một cô gái người Mỹ gốc Tây Ban Nha đang cau mặt vì chiếc ca-me-ra có dòng chữ Vịt Donald “... là chị gái tớ, Jess. Chị ấy mười hai tuổi. Đây...” Rae vẫy tay về phía một cậu bé tóc đỏ có nét mặt nghiêm nghị “... là em trai tớ, Mike. Thằng bé tám tuổi. Một gia đình thật đa văn hóa, như cậu thấy đấy.”

“Năm đứa trẻ ư? Ôi chao.”

“Jess và tớ là con nuôi. Những người khác được nuôi có thời hạn. Mẹ tớ thích trẻ con.” Cô ấy ngừng một lát. “Được rồi, theo lý thuyết là vậy.”

Chúng tôi đi vào phòng. Tôi đưa Rae số ảnh chụp và cô ấy cất chúng vào tủ cá nhân mới.

Lúc bỏ cái máy chơi trò chơi Nintendo DS sang bên, cô ấy nhিপ tay lên lớp vỏ nhựa bị xước. “Cậu có biết một số đứa trẻ phản ứng như thế nào khi được nhận một thứ mà mình không biết nên gọi là gì không? Trong nhiều tuần, nhiều tháng, đó là thứ ngẫu nhất, đẹp nhất, thú vị nhất chúng từng được sở hữu và không sao ngừng bàn tán về món đồ đó. Chúng mang theo đồ vật nọ đi khắp nơi. Cho đến một ngày, chúng bị kích thích bởi một món đồ mới lạ khác. Cái cũ chẳng có gì không ổn. Chỉ là nó không ngẫu và cũng không còn mới nữa. Chà, mẹ tớ là như thế đấy.” Cô ấy xoay người đi đến bên giường. “Riêng với bà ấy, đó không phải là những món đồ mới lạ, mà là những đứa trẻ.”

“Ồ.”

“Khi còn nhỏ thì chúng thật tuyệt. Lúc chúng lớn lên rồi... không tuyệt nhiều như xưa nữa.” Rae ngồi trên giường và lắc đầu. “Phải, chắc là tớ quá gay gắt với bà ấy. Cậu biết sao rồi đấy. Khi cậu còn nhỏ, mẹ cậu là người thật tuyệt vời và chẳng thể làm chuyện gì sai được, rồi lúc cậu lớn hơn thì...” Cô ấy ngừng lại và đỏ mặt. “Không, tớ đoán cậu sẽ không hình dung được chuyện đó như thế nào đâu nhỉ? Tớ xin lỗi.”

“Không sao đâu mà.” Tôi ngồi xuống giường.

“Cha cậu chưa tái hôn lần nào sao?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy ai chăm sóc cho cậu?”

Khi đi xuống lớp học, tôi kể cho Rae nghe về dì Lauren và chuỗi các quản gia bất tận, làm cô ấy phì cười vì những cảm tưởng của mình và quên băng đi có những chuyện khác... ít nhất là trong một chốc.

Chiều hôm đó, trong suốt buổi học với Tiến sĩ Gill, tôi đã trình diễn một màn đáng đoạt giải Oscar. Tôi thú nhận rằng, lúc tiến sĩ còn ngờ vực, tôi đã ngỡ là mình nhìn thấy ma thật. Giờ đây, sau khi nghe chẩn đoán của cô ấy và đơn thuốc phát huy hiệu lực, tôi đã hiểu là mình mắc chứng ảo giác. Tôi bị tâm thần phân liệt. Tôi cần sự giúp đỡ.

Tiến sĩ đã hoàn toàn mắc lừa.

Tất cả những gì tôi phải làm bây giờ là duy trì cách hành xử đó một tuần hoặc tầm đấy, và tôi sẽ được tự do.

Giờ học kết thúc, tôi và Rae cùng nhau làm bài tập về nhà trong phòng nghe nhìn. Simon đi ngang qua cửa vài lần và tôi tưởng có lẽ cậu ta muốn

nói chuyện với mình, nhưng khi tôi thò đầu ra cửa, cậu ta đã mất dạng trên lầu.

Lúc làm bài tập, tôi lại nghĩ đến vết sương mù trong sân. Nếu không phải Derek cũng trông thấy, chắc tôi đã nghĩ là mình thấy ma.

Tại sao anh ta lại bảo Simon im miệng? Có phải bằng cách nào đó Simon đã gây ra “ảo giác” cho tôi? Hay đó là một kiểu hiệu ứng đặc biệt?

Chắc vậy rồi, điều đó giải thích lý do vì sao tôi thấy ma ở trường – những ảnh chiếu dạng không gian ba chiều do một cậu trai ma tôi chưa từng gặp tạo ra. Đúng đấy.

Nhưng còn có chuyện gì đó nữa.

Hoặc, chí ít thì đấy là điều mà Derek muốn tôi tin.

Bằng cách không chịu giải thích và từ chối làm lớn chuyện, Derek muốn tôi rơi vào đúng tình trạng mà tôi đang trải nghiệm hiện tại - phát điên lên tự hỏi anh ta đang giấu mình chuyện gì. Derek muốn tôi đến chỗ anh ta, nài nỉ đòi biết đáp án, để rồi anh ta có thể trêu chọc và chòng ghẹo tôi thêm nữa.

Simon hoặc Derek chẳng thể nào tạo ra mấy con ma trong trường, nhưng đám sương mù đó hẳn là một hiệu ứng đơn giản dễ thực hiện. Có khi Derek đã từng làm thế. Đây là lý do vì sao Simon phản đối, còn Derek thì lại bảo cậu ta im miệng.

Simon e ngại anh trai mình chẳng? Cậu ta giả vờ bệnh Derek và hành xử như là chiến hữu tốt nhất, nhưng cậu ta còn lựa chọn nào khác? Cậu ta bị kẹt lại với Derek cho tới khi cha cậu ta quay về mà.

Thế thì cha cậu ta đâu rồi?

Tại sao ông ấy lại đăng ký cho Simon và Derek đi học ở trường bằng tên giả?

Tại sao Simon lại có mặt ở đây, nếu cậu ta chẳng có lấy một hồ sơ?

Quá nhiều vấn đề cần giải đáp. Tôi cần bắt đầu tìm kiếm câu trả lời thôi.

Khi bà Talbot bước vào phòng ăn và giới thiệu Tiến sĩ Davidoff, chủ tịch hội đồng quản trị điều hành Nhà mở Lyle, chúng tôi đang thu dọn bàn ăn. Sở hữu mái tóc chỉ có vài sợi lơ thơ chải gọn cùng chiếc mũi bự sắc nét, Tiến sĩ Davidoff rất cao, đến nỗi có vẻ ông ta phải cúi người xuống mãi để nghe cho rõ. Với mái tóc cùng chiếc mũi đó, không may là ông ta còn trông hao hao một con kền kền, đầu rúc rúc, hai mắt nhỏ tí thì cứ lóe sáng đằng sau cặp kính.

“Hắn đây là Chloe Saunders bé nhỏ.” Ông ta tươi cười rạng rỡ với vẻ thân mật giả tạo của một người đàn ông trung niên không có con cái và chẳng bao giờ nghĩ rằng một cô gái mười lăm tuổi có lẽ không thích bị gọi là Chloe Saunders “bé nhỏ”.

Ông ta vụng về vỗ lưng tôi. “Tôi thích tóc em đấy, Chloe. Mấy sọc đỏ. Rất ngẫu.”

Ông ta nói từ “ngẫu” y hệt như tôi nói một từ tiếng Tây Ban Nha mà tôi không rành cách phát âm vậy. Đứng sau lưng tiến sĩ, Rae trợn tròn mắt, rồi vòng lên trước.

“Xin chào Tiến sĩ D.”

“Rachelle. Ồ quên mất, là Rae mới đứng chứ nhỉ? Em hết gặp rắc rối chưa đấy?”

Rae liền cười thật tươi, một nụ cười dành riêng cho những người lớn mà cô nàng muốn nịnh bợ. “Lúc nào cũng vậy thôi, tiến sĩ D.”

“Cô gái của tôi có khác. Giờ thì Chloe, Tiến sĩ Gill bảo tôi hôm nay em đã có bước tiến kha khá. Cô ấy rất hài lòng với tiến bộ của em, cách em thích nghi nhanh chóng với việc chữa bệnh hằng ngày và chấp nhận chẩn đoán của mình.”

Tôi cố không tỏ ra lúng túng. Ông ta có ý tốt, nhưng một bệnh nhân ngoan ngoãn không phải là điều mà tôi muốn được chúc mừng công khai. Nhất là khi Derek đã ngừng ăn mà nhìn tôi mãi.

Giờ thì biến đi, chấp nhận điều trị và tỏ ra là một cô gái ngoan.

Tiến sĩ Davidoff nói tiếp. “Thường thì tôi không gặp gỡ các bạn trẻ cho đến khi họ ở đây ít nhất một tuần. Tuy nhiên, vì em đang tiến bộ mau chóng, Chloe ạ, nên tôi muốn đẩy nhanh tiến độ. Tôi tin chắc là em háo hức được trở lại trường và gặp lại bạn bè càng sớm càng tốt.”

“Vâng ạ.” Tôi bắt chước nụ cười tươi tắn của Rae, lờ đi cái nhìn âm u của Derek.

“Đi nào, chúng ta sẽ trò chuyện thêm trong văn phòng Tiến sĩ Gill.”

Ông ta đặt tay lên vai tôi, đẩy tôi đi ra.

Tori bước đến trước mặt hai chúng tôi. “Chào Tiến sĩ Davidoff. Liệu thuốc mới mà Tiến sĩ kê cho rất hiệu quả. Bệnh tình em đang tiến triển rất tốt.”

“Nghe tốt đấy, Victoria.”

Ông ta lơ đãng vỗ lên tay cô ta, đoạn dẫn tôi ra ngoài.

Buổi điều trị này cũng tương tự như buổi đầu tiên của tôi với Tiến sĩ Gill, toàn hỏi về thông tin cá nhân. Chloe Saunders là ai? Chuyện gì đã xảy ra cho cô ấy? Cô ấy cảm thấy thế nào về chuyện đó?

Tôi chắc mẫm là Tiến sĩ Davidoff có thể lấy hết những thông tin này từ ghi chép của Tiến sĩ Gill, và hôm nay cô ấy đã ngồi lại thật trẻ để hỗ trợ, nhưng y như một bộ phim hình sự trong đó các thám tử tra hỏi đối tượng tình nghi, người hỏi tất tần tật các câu hỏi như nhau là người cuối cùng. Đó không phải là thông tin quan trọng, nhưng làm thế nào tôi kể ra đây. Phản ứng cảm xúc của tôi là gì? Lần này tôi sẽ thêm vào những tình tiết nào? Tôi có bỏ sót gì không?

Dù có tỏ ra thân mật nồng nhiệt giả dối thì Tiến sĩ Davidoff vẫn là người giám thị Tiến sĩ Gill, nghĩa là ông ta có mặt ở đây để kiểm tra công việc của cô ấy.

Tiến sĩ Gill ngồi bất động và căng thẳng, người chồm tới trước, nheo mắt nhìn tôi khi cô ấy vội vàng bắt lấy từng từ một, từng nét biểu cảm, giống như một học sinh lo sợ bỏ qua một từ khóa cho bài kiểm tra. Tiến sĩ Davidoff thoải mái thong dong lấy cho mình một tách cà phê và một hộp nước trái cây cho tôi, ngồi thư giãn trên ghế của Tiến sĩ Gill, tán gẫu với tôi trước khi chúng tôi bắt đầu.

Khi ông ta hỏi từ lúc ở đây tôi có thấy ảo giác lần nào không, tôi bảo có, tôi từng nhìn thấy một bàn tay vào buổi sáng thứ hai và cũng vào ngày hôm đó là nghe thấy một giọng nói. Tôi không nhắc gì đến chuyện hôm qua, nhưng thành thực bảo rằng hôm nay mọi việc đều ổn.

Cả buổi điều trị trôi qua suôn sẻ. Cuối buổi, ông ta bảo tôi đang làm “tốt, rất tốt” vỗ lưng tôi và đưa tôi ra khỏi văn phòng.

Đi ngang qua cửa phòng nghe nhìn để mở, tôi liếc vào trong. Derek đang ngồi chỗ bàn máy tính, đưa lưng về phía tôi chơi một trò công như trò hoạch định chiến lược chiến tranh. Simon cũng đang nằm nghiêng qua một bên trên ghế dựa chơi điện tử trên máy Nintendo DS, hai chân gác lên trên tay vịn.

Cậu ta để ý thấy tôi và ngồi thẳng dậy, há miệng ra như thể định gọi tôi lại.

“Nếu em định đi kiểm đồ ăn vặt thì lấy cho anh một chai cô-ca nhé.” Derek nói, vẫn một mực dán mắt vào màn hình. “Em biết chỗ giấu chúng rồi đấy.”

Simon khựng lại, hết nhìn tôi lại nhìn Derek. Anh trai Simon vừa cho cậu ta cái cơ hoàn hảo để chuồn ra ngoài nói chuyện với tôi. Tuy nhiên cậu ta vẫn ngập ngừng như thể cảm thấy đây là một việc ngon xơi nhưng cũng có thể là một bài kiểm tra. Đời nào có chuyện Derek biết tôi đang ở sau lưng anh ta. Đoạn Simon ngồi thụt lại vào ghế.

“Anh muốn uống cô-ca thì tự đi mà lấy.”

“Anh không sai em đi lấy cho anh. Anh bảo là nếu em có ra ngoài.”

“Em có đi đâu đâu.”

“Thì anh chỉ nói thế thôi. Tối nay em sao vậy?”

Tôi tiếp tục xuôi dọc theo hành lang.

Tôi tìm thấy Rae trong phòng ăn, bài tập về nhà thì bày bừa trên bàn.

“Cậu có một cái máy DS phải không?” tôi hỏi.

“Ừ. Tiếc là nó chỉ có mỗi trò Mario Karts thôi. Cậu muốn mượn à?”

“Phải.”

“Trong tủ của tớ ấy.”

Tôi rảo bước đi ngang cửa phòng nghe nhìn lần nữa. Hai tên con trai vẫn còn ở đó, trông cứ như chẳng hề nhúc nhích kể từ lần tôi vừa đi qua. Một lần nữa Simon lại ngược mắt liếc nhìn - Tôi vẫy vẫy cái máy DS của Rae và ra hiệu. Cậu ta cười toe, kín đáo giơ ngón cái lên.

Giờ thì tìm cái nào đó trong tầm thôi... Tôi từng có một cái máy DS ở nhà và biết là mình có thể kết nối được với một người khác trong khoảng cách mười lăm mét. Phòng nghe nhìn nằm giữa tiền sảnh và phòng học, mà cả hai nơi đều hạn chế trao đổi thoải mái. Nhưng đồng thời nó cũng nằm ngay dưới phòng tắm. Vậy nên tôi đi lên trên khởi động PictoChat, cầu là mình kết nối được với Simon.

Xong.

Tôi dùng bút viết tin nhắn: cậu muốn nói chuyện à?

Cậu ấy vẽ một dấu tích, đoạn viết một chữ D kèm theo một hình vẽ mà lát sau, tôi mới nhận ra là một con mắt. Đúng thế, Simon muốn nói chuyện, nhưng Derek luôn để mắt dõi theo cậu ấy.

Trước khi tôi kịp trả lời, cậu ấy gửi thêm một tin nhắn. D 8? một cái hộp với “xà phòng” được vẽ trong đó, bao quanh là bọt bong bóng. Tuy phải mất một chốc nhưng rốt cuộc tôi cũng dịch được là “Chừng tám giờ Derek sẽ đi tắm.”

Simon xóa tin nhắn đi và vẽ một số 8 theo sau từ yard. Gặp cậu ấy bên ngoài lúc tám giờ.

Tôi gửi lại một dấu tích.

Chương 19

7:50 LÚC TÔI ĐANG GIÚP Rae lấy chén bát trong máy rửa chén ra thì nghe tiếng Simon trong sảnh, đại để hỏi xin phép ra sân sau và chơi bóng một chút trong lúc Derek tắm. Bà Talbot báo trước là trời sắp tối và Simon không được ở ngoài đó quá lâu, nhưng bà vẫn tắt chuông báo động và cho cậu đi. Xong việc bên này rồi, tôi bảo Rae sẽ bắt kịp cô ấy sau, đoạn theo Simon chuồn ra ngoài.

Đúng như lời bà Talbot nói, lúc này trời đã nhá nhem tối. Những bóng cây to lớn trải dọc quanh khoảnh sân tối thui, tạo ra thêm nhiều cái bóng nhấp nhèm. Rõ bóng nằm trên một thửa sân lát xi măng cách xa ánh đèn nơi hành lang. Tôi chỉ có thể nhìn thấy chiếc sơ mi trắng chợt ẩn hiện và nghe thấy tiếng bóng dội xuống nền thịch-thịch-thịch. Tôi khoanh tròn phạm vi lại.

Simon không thấy tôi, tay vẫn tiếp tục đập bóng, mắt dán chặt vào đây, nét mặt nghiêm nghị.

Giấu mình vào những khoảng tối, tôi di chuyển lại gần và đợi Simon nhìn thấy mình. Trông thấy tôi, người cậu giật nảy như thể giật mình, sau đó vẫy tay ý bảo tôi đến một chỗ còn tối hơn bên kia rồi.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” tôi hỏi “Trông cậu... có nhiều việc phải làm quá.”

“Nghĩ ngợi một lúc ấy mà.” Simon quét mắt qua hàng rào. “Không thể đợi đến lúc được ra khỏi đây. Tớ đoán những người khác cũng vậy, nhưng...”

“Rae bảo cậu ở đây một thời gian rồi.”

“Có thể nói vậy.”

Đôi mắt Simon thoáng tối lại, như thể cậu ấy đang nhìn lướt qua tương lai của mình và chẳng nhìn thấy dấu hiệu nào cho thấy sẽ được thả. Ít nhất tôi còn có nơi để đi. Hai anh em họ nằm trong sự quản lý của cơ quan chăm sóc trẻ em. Từ đây họ sẽ đi về đâu?

Simon đập bóng thật mạnh, cố mỉm cười. “Có phải tớ đang lãng phí thời gian không? Tớ có chừng mười phút trước khi Derek theo đấu đến đây. Trước hết, tớ muốn nói rằng tớ rất lấy làm tiếc.”

“Về chuyện gì? Cậu có làm gì đâu nào.”

“Về Derek.”

“Anh ta là anh trai cậu chứ chẳng phải trách nhiệm của cậu. Cậu không thể ngăn chặn những việc anh ta làm.” Tôi gật đầu về phía ngôi nhà. “Sao cậu lại không muốn anh ta nhìn thấy chúng ta nói chuyện? Anh ta sẽ nổi giận à?”

“Anh ấy sẽ không vui, nhưng...” Nhìn thấy nét mặt của tôi, Simon cười khanh khách, “Ý cậu là, Có phải tớ sợ anh ấy sẽ trút giận lên tớ chứ gì? Không đời nào. Derek hoàn toàn không giống vậy. Ngộ nhỡ nổi giận anh ấy chỉ đối xử với tớ theo cách anh ấy làm với những người khác – phớt lờ tớ đi. Hầu như cách đó không gây hại gì hết, nhưng nếu có thể, tớ không muốn chọc giận anh ấy. Chỉ là...” Cậu đập bóng, mắt nhìn chăm chăm vào đó. Một lát sau, Simon ngừng lại và thấy bóng lên. “Derek bực mình khi tớ bênh vực anh ấy - Derek ghét thế - và giờ nếu tớ đang trò chuyện với cậu, cố gắng giải thích mọi chuyện, khi anh ấy không muốn giải thích thì...”

Simon xoay bóng trên ngón tay. “Cậu biết đấy Derek thực sự không phải là người thích sống chung và thân thiện với người khác.”

Tôi cố không tỏ ra bị sốc.

“Khi anh ấy cho rằng có lẽ cậu nhìn thấy ma thật, lẽ ra tớ nên nói, Được rồi anh trai, để em nói chuyện với Chloe. Hẳn là tớ sẽ đảm đương lo liệu... ừ thì, chuyện không phải như vậy nhỉ. Derek không biết khi nào thì nên lùi bước. Đối với anh ấy, việc chỉ đơn giản như hai cộng hai. Nếu cậu không tự nhận định được tình huống và không lắng nghe khi anh ấy cho cậu biết câu trả lời, anh ấy sẽ tiếp tục ném cậu bịch bịch cho tới khi cậu tỉnh ra thì thôi.”

“Bỏ chạy la hét cũng chả ích gì.”

Simon bật cười. “Này, giả sử Derek cứ lù lù đi tới chỗ tớ thì tớ cũng hét toáng lên thôi. Và hôm nay cậu không chạy biến đi đâu hết. Cậu cứ thẳng người tiến đến chỗ anh ấy, tin tớ đi, Derek không quen với vụ đó đâu.” Một nụ cười toét tận mang tai. “Làm tốt vào. Cậu chỉ cần xử như thế. Đừng để anh ấy áp đảo.”

Simon ném thêm cú nữa. Lần này, bóng vào rổ cực kỳ đẹp mắt.

“Vậy Derek nghĩ tớ là... một người gọi hồn sao?”

“Cậu nhìn thấy ma mà, đúng không? Một người đàn ông đã chết nói chuyện với cậu, đuổi theo cậu, đề nghị cậu giúp đỡ?”

“Làm thế nào mà cậu...?” Tôi khựng lại, tim đập thành thịch, nhịp thở trở nên gấp gáp. Tôi vừa mới thuyết phục được Tiến sĩ Gill là mình đã đồng ý với các chẩn đoán. Càng muốn đặt lòng tin vào Simon bao nhiêu, tôi lại càng không dám bấy nhiêu.

“Làm thế nào tớ lại biết ấy à? Vì đó là những việc các hồn ma làm với những người gọi hồn. Chỉ có cậu mới nghe thấy họ nói gì, và bọn họ thì ai mà chẳng có nỗi niềm để bộc bạch. Đây vì sao họ lảng vảng ở đây, trong lao tù hay là gì cũng được.” Simon nhún vai ném bóng đi. “Thật sự tớ không biết tường tận đâu. Tớ chưa bao giờ gặp một người gọi hồn đích thực mà. Nghe kể sao thì tớ biết vậy thôi.”

Tôi hít vào, thở ra trước khi lên tiếng, cố tỏ vẻ như bình thường, “Chuyện đó thật vô lý. Đây là những gì cậu trông đợi các hồn ma sẽ làm với những người nghĩ là mình có khả năng trò chuyện với cõi âm. Đồng cốt, nhà tâm linh, ông đồng bà đồng, gì cũng được.”

Simon lắc đầu. “Đúng thế, đồng cốt, nhà tâm linh, ông bà đồng là những người nghĩ mình nói chuyện được với người đã khuất. Nhưng người gọi hồn thì là có thể. Khả năng đó được di truyền.” Cậu mỉm cười. “Như chuyện tóc vàng vậy. Cậu có thể nhuộm đỏ, nhưng bên trong, chúng vẫn là màu vàng. Cậu cũng có thể lờ những hồn ma đi, nhưng họ vẫn cứ đến thôi. Họ biết là cậu nhìn thấy họ.”

“Tớ không hiểu.”

Simon tung bóng và ngửa tay ra bắt lấy. Sau đó cậu lăm bằm gì đấy trong miệng. Tôi sắp sửa cất lời bảo mình không nghe rõ thì quả bóng vọt lên. Bay cao.

Tôi trở mắt nhìn theo.

“Phải, tớ biết, nó cũng sắp vô dụng như chuyện vệt sương,” Simon nói, mắt không rời khỏi quả bóng đang bay bồng trên không trung, như thể đang tập trung vào đấy. “Giờ thì, nếu tớ nâng nó lên cao thêm vài phân, có lẽ là trên chóp rỗ, rồi thực hiện một cú úp rỗ như mọi khi, hẳn đó sẽ là một trò bịp. Nhưng tớ không phải là Harry Potter và pháp thuật thực thụ không xảy ra như thế.”

“Đó là... pháp thuật?” tôi lắp bắp hỏi.

Quả bóng rơi vào tay Simon. “Cậu không tin tớ phải không?”

“Không, tớ...”

Simon bật cười, cắt ngang lời tôi. “Cậu cho đấy là trò bịp hay một hiệu ứng đặc biệt chứ gì. Được rồi, cô gái thích phim ảnh, đi qua bên này và kiểm tra xem nào.”

“Tớ...”

“Lại đây nào.” Cậu chỉ vào vị trí bên cạnh. “Tận mắt chứng kiến xem cậu có thể tìm thấy dây nhợ gì không.”

Tôi bước đến. Simon lăm lăm lớn hơn, vậy nên không bỏ sót từ nào. Không phải tiếng Anh.

Khi quả bóng không nhúc nhích, cậu ấy liền rửa. “Chẳng phải tớ đã nói mình không phải là Harry Potter sao? Chúng ta thử lần nữa vậy.” Simon lặp lại những từ ban nãy lần nữa, giọng nhỏ hơn, nhìn chăm chăm vào quả bóng. Bóng vọt lên khoảng năm phân.

“Giờ thì kiểm tra xem dây, khung hay bất cứ thứ gì cậu nghĩ là giúp quả bóng bay lên không nhé.”

Tôi chần chừ, thế là Simon cứ khiêu khích và cười giễu mãi cho đến khi tôi chịu đến gần hơn, thọc một ngón tay vào khoảng giữa quả bóng và tay cậu ấy. Thấy không chạm trúng gì, tôi xòe hết mười ngón tay ra, vẫy vẫy. Simon khép tay lại, chụp lấy tay tôi, làm tôi ré lên khi quả bóng nảy qua thừa sân lát xi măng.

“Xin lỗi,” Simon cười toe toét, tay vẫn cầm lấy tay tôi. “Tớ không ngăn mình lại được.”

“Phải rồi, tớ là đứa ỡng ẹo như anh cậu từng chỉ ra đấy. Vậy thì làm thế nào mà cậu...” Tôi nhìn quả bóng đang lăn đều rồi ngừng lại trên bãi cỏ.

Simon cười xán lạn. “Giờ thì cậu tin tớ chưa?”

Mắt nhìn theo quả bóng không chớp, tôi cố tìm kiếm những cách lý giải khác, nhưng vô hiệu.

“Cậu dạy tớ được không?” Cuối cùng tôi nói.

“À há. Thế thì có khác gì chuyện cậu dạy tớ thấy ma đâu nào. Dù cậu có khả năng đó hay không...”

“Chơi bóng buổi tối sao, Simon?” một giọng nói vọng qua sân “Lẽ ra cậu nên gọi tớ chứ. Cậu biết là lúc nào tớ cũng thích...”

Nhìn thấy tôi, Tori ngừng phất lại. Tầm mắt cô ta chuyển đến tay tôi, lúc bấy giờ vẫn còn nằm trong tay Simon.

“... đổi đầu trực tiếp mà,” cô ta nói nốt câu.

Tôi giăng tay ra. Cô ta vẫn nhìn không chớp mắt.

“Chào Tori,” Simon lên tiếng, đồng thời đi tìm nhật bóng về. “Có, chuyện gì không?”

“Tớ thấy cậu đang chơi bóng ngoài này và nghĩ có lẽ cậu cần người chơi cùng.” Cô ta dứt mắt khỏi chỗ tôi, biểu cảm trên mặt có vẻ khó hiểu. “Tớ đoán là không rồi.”

“Tớ nên vào trong,” tôi nói. “Cảm ơn cậu về những lời khuyên, Simon.”

“Khoan, đợi đã.” Simon bước tới một bước, đoạn liếc nhìn Tori. “Ừ, được rồi. Chuyện nhỏ ấy mà. Trời tối rồi nhỉ? Đến lúc ăn thêm gì đó rồi đây...”

Nói xong, cậu ấy liền vội đi vào nhà.

Tôi nằm trên giường, không tài nào chớp mắt trở lại. Dù vậy, lần này không phải là do những cơn ác mộng làm tôi thức giấc, mà do những ý nghĩ cứ xoay mòng mòng làm tôi nhức đầu nhức óc. Đến nửa đêm, chịu không

thấu, tôi nghiêm túc suy xét việc đột kích vào nhà bếp chộp lấy tuýp Tylenol mà tôi từng trông thấy ở đó.

Tôi là một người gọi hồn.

Lẽ ra khi đã biết mình là gì tôi sẽ thấy dễ chịu hơn mới phải, tuy nhiên, tôi không chắc tên gọi này có tốt đẹp hơn người bệnh tâm thần phân liệt hay không. Chỉ ít thì hội chứng tâm thần phân liệt còn là tình trạng sức khỏe được biết đến và được chấp nhận. Tôi có thể kể cho mọi người nghe, nhận sự giúp đỡ để theo dõi bệnh, điều trị bằng thuốc và đẩy lùi các triệu chứng.

Những đơn thuốc giống nhau đó có thể che đậy các dấu hiệu chứng tỏ tôi là một người gọi hồn, nhưng như Simon nói, tương tự như việc tôi nhuộm tóc, những phần nằm bên dưới vẫn sẽ không khác gì nhau, phần bản chất thực sự chực chờ xuất hiện ngay khi tôi giảm dùng thuốc.

Thuật gọi hồn.

Thuật này di truyền từ đâu? Mẹ tôi ư? Nếu là vậy, tại sao dì Lauren lại không biết gì chứ? Từ cha tôi chẳng? Có lẽ ông không có can đảm để báo trước cho tôi và đó là lý do vì sao lúc ở bệnh viện trông ông có vẻ có lỗi, mặt khác lại tỏ ra vô cùng háo hức làm tôi vui và thấy thoải mái. Cũng có khi là cả cha lẫn dì đều chẳng hề hay biết. Có thể đây là một ghen lặn nhảy lớp qua các thế hệ.

Simon thật may mắn. Ất là cha cậu ấy đã chỉ bảo cho cậu ấy về siêu năng lực, hướng dẫn cậu ấy cách sử dụng nó. Sự ghen tị của tôi vụt tan biến. May mắn ư? Simon đang mắc kẹt trong một nhà mở. Tại đây, siêu năng lực kia dường như chẳng giúp ích cho cậu ấy mấy.

Pháp thuật. Từ này cứ thế nghiêm nhiên nảy ra trong đầu tôi, như thể tôi đã chấp nhận sự việc. Thật là tôi đã chấp nhận rồi ư? Tôi có nên chẳng?

Những ngày qua, tôi đã trốn tránh việc mình thấy ma, và giờ đây, bất chợt, tôi tin vào pháp thuật mà chẳng hề có chút hoài nghi nào. Lẽ ra, tôi nên cần thêm nhiều bằng chứng thuyết phục hơn. Nhiều lý giải thay thế. Nhưng tự tôi thấy đủ rồi, và hiện tại, tôi ý thức là mình đã thực sự nhìn thấy những người ở thế giới bên kia. Ngoài ra, việc thừa nhận như vậy gần như còn mang đến cảm giác dễ chịu, rằng tôi không phải là người duy có sức mạnh kỳ quặc.

Thế còn Derek? Simon nói Derek không tự nhiên mà mạnh đến vậy. Là do pháp thuật chăng? Tôi đã từng “thưởng thức” qua sức mạnh đó. Sau khi đọc hồ sơ của anh ta, tôi biết lúc trước ngay cả các cơ quan chức năng cũng bị làm khó dễ là có nguyên do.

Mới nghe thôi thì đã thấy kỳ cục rồi, lý giải có lý nhất lại là điều khó tin nhất. Những người sở hữu siêu năng lực chỉ có thể tồn tại trong các truyền thuyết và trên phim. Và chúng tôi là một phần tử trong đó.

Suýt nữa thì tôi bật cười nắc nẻ. Chuyện này cứ như trong truyện tranh bước ra. Những đứa trẻ với sức mạnh siêu nhiên giống những siêu anh hùng. Siêu anh hùng ư? Phải. Không hiểu sao, tôi chẳng hề nghĩ việc thấy ma và làm mấy quả bóng rổ bay lên sẽ giúp chúng tôi sớm giải cứu thế giới thoát khỏi thảm họa.

Nếu cả Derek lẫn Simon đều có sức mạnh, thì làm thế nào họ lại ở chung chỗ như anh em nuôi? Cha họ đã kể cho họ nghe những gì? Liệu việc ông ấy biến mất có liên quan gì đến chuyện sở hữu năng lực kỳ diệu không? Vì sao hai người phải đăng ký đi học bằng tên giả và cứ chuyển chỗ suốt? Đó có phải là việc mà những người như chúng tôi phải làm chăng? Chạy trốn ấy?

Những thắc mắc cứ đổ xô vào đầu tôi mà chẳng câu nào trong số đấy tự nguyện biến mất, không cần đến câu trả lời... những câu trả lời mà tôi vô phương nghĩ ra đến tận hai giờ sáng. Chúng cứ nảy lên dội xuống hết như

quả bóng của Simon. Sau một hồi, tôi thề rằng mình có thể cảm nhận được chúng - những quả bóng màu cam nảy tung tung qua tạt trong đầu tôi, cứ thế cứ thế, cho đến khi tôi thiếp vào giấc ngủ.

Một giọng nói vụt qua giấc ngủ u ám nặng nề, làm tôi bật dậy, cố lấy lại ý thức cho tỉnh táo.

Tôi hít vào một hơi quan sát căn phòng, căng hết cả tai ra nghe lẫn mắt ra nhìn. Bốn bề yên ắng, tĩnh lặng. Tôi liếc nhìn sang Rae. Có vẻ cô ấy đang say ngủ.

Là mơ thôi. Tôi ngả lưng nằm lại xuống giường.

“Dậy đi nào.”

Lời thì thầm thoảng qua cánh cửa ra vào đang hé mở nửa chừng. Tôi nằm xuống, cưỡng lại thôi thúc kéo chăn lên cao hơn.

Tôi tưởng cô sẽ không co rúm lại nữa cơ mà? Kế hoạch là thế, phải không? Đừng lờ những giọng nói mà hãy nhận lấy câu trả lời, nắm quyền kiểm soát đi nào.

Hít vào thật sâu. Sau đó tôi trượt xuống giường và đi đến chỗ cửa.

Hành lang trống không. Tôi chỉ nghe thấy mỗi tiếng tích-tích-tích của chiếc đồng hồ cổ dưới lầu. Khi tôi xoay người, một cái bóng nhạt nhòa thoáng hiện ra cạnh một cánh cửa đóng kín trong hành lang. Một phòng để đồ, lúc trước tôi đoán vậy. Giữa các hòm ma cùng mấy cái phòng chứa đồ trong nhà có có liên hệ thế nào nhỉ?

Tôi rón rén bước dọc theo hành lang, chậm chậm mở cửa ra. Những bậc thang tối om hướng lên trên.

Tầng áp mái.

Ừ thì, chỗ này so với tầng hầm cũng tám lạng nửa cân thôi, có khi còn í ẹ hơn. Tôi sẽ chẳng đi theo con ma nào lên trên đó đâu.

Cái cơ hay lắm

Đấy không phải là...

Cô đâu muốn nói chuyện với họ. Cũng không hẳn. Cô không muốn biết sự thật thì đúng hơn.

Hết xây. Giờ đây, tôi không những phải lo đối phó với cái trò trêu chọc chế nhạo của Derek mà đến cả giọng nói vang lên trong tôi còn tựa tựa giọng anh ta nữa chứ.

Tôi hít sâu vào một hơi và bước vào trong.

Chương 20

TÔI TRƯỢT TAY DỌC THEO TƯỜNG, sờ tìm công tắc đèn, rồi khựng người lại. Đấy có phải là ý hay không? Chiếu theo vận may của tôi, hẳn Tori sẽ đang trên đường đi tới phòng tắm, thấy đèn tầng gác mái sáng trưng và điều tra ngay cho xem... Kết quả là tìm thấy mỗi tôi đứng đó mà làm nhảm một mình.

Tôi không mở đèn.

Một tay đặt trên thanh chắn, tay kia lướt trên bức tường đối diện, tôi leo lên cầu thang, cứ thế hòa mình vào trong bóng tối.

Chạm đến điểm cuối rào chắn, tôi vọt người tới trước. Hẳn là tôi đã lên đến nơi. Ánh trăng lùa vào trong qua khung cửa sổ tầng áp mái bé tí, nhưng sau đó, dù đã đứng lại điều chỉnh cho mắt mình thích nghi, tôi vẫn chỉ có thể trông thấy những cái bóng mơ hồ.

Vừa đi, tôi vừa chìa tay ra trước dò đường, đoạn đâm sầm vào vật gì đấy, làm lớp bụi trên đó bay tán loạn. Tôi đưa tay che lấy mũi để không phải hắt xì.

“Cô gái...”

Người tôi cứng ngắc. Đấy là hồn ma trong tầng hầm, người đã cố nài tôi mở cánh cửa bị khóa. Tôi hít vào một hơi thật sâu. Cho dù có là ai thì ông ta cũng không thể làm hại đến tôi. Kể cả người bảo vệ trường học trước kia cũng vậy, có cố đến mấy thì việc duy nhất ông ta làm được là dọa tôi khiếp mà thôi.

Ở đây, tôi là người có sức mạnh. Tôi là người gọi hồn

“Ông là ai?” tôi hỏi.

“... kết nối... qua...”

“Tôi không hiểu ông nói gì.”

“... bị chặn rồi...”

Có thứ gì đang chặn không cho ông ta kết nối liên lạc ư? Những thứ thuốc còn sót lại trong cơ thể tôi chẳng?

“... tầng hầm... cổ...”

“Thử mở cánh cửa kia phải không? Quên chuyện đó đi. Không có tầng hầm nào nữa hết. Không một tầng áp mái nào nữa hết. Nếu ông muốn nói chuyện với tôi thì cứ giáp mặt nhau đi. Ông hiểu chưa?”

“... không thể... chặn lại rồi...”

“Phải rồi, ông bị chặn. Tôi nghĩ đây là điều mà tôi nhận thức được, nhưng hẳn là ngày mai sẽ khá hơn. Nói chuyện với tôi trong phòng tôi nhé. Khi tôi ở một mình. Được chứ?”

Yên tĩnh. Tôi lặp lại lời vừa rồi nhưng ông ta không trả lời. Mình mấy run rẩy, tôi đứng đó ít nhất là năm phút trước khi thử thêm một lần cuối. Khi ông ta không hồi âm lại, tôi xoay người ra hướng cầu thang.

“Chloe đấy à?”

Tôi quay phắt lại, nhanh đến nỗi đầu gối tôi va phải thứ gì đó, đôi chân trần cạ vào sàn gỗ phát ra tiếng sột soạt, hai tay đụng phải đầu cầu thang đánh ạch một tiếng, thế là một đám bụi phủ lên người tôi. Tôi hắt xì.

“Chúa phù hộ cậu.” Một tiếng cười khúc khích. “Cậu có biết vì sao chúng ta nói thế không?”

Máu chảy rần rật trong tai tôi khi tôi nhận ra giọng nói đó. Tôi nhìn thấy Liz mặc áo ngủ in hình chuột Minnie đứng cách mình vài mét.

“Là vì khi hắt xì, linh hồn sẽ bay khỏi mũi chúng ta và nếu người nào không nói ‘Chúa phù hộ bạn’, quý dữ sẽ vô mất phần hồn.” Thêm một tràng cười khúc khích nữa. “Hoặc là bà ngoại của tớ hay bảo vậy. Vui chứ hả?”

Tôi há miệng ra nhưng lại chẳng thốt nên nổi từ nào.

Liz nhìn quanh quất, khịt khịt mũi. “Trên này là tầng áp mái phải không? Hai đứa mình làm gì ở đây vậy?”

“Tớ-tớ-tớ-tớ...”

“Hít thật sâu vào nào. Lúc nào em tớ làm thế cũng có tác dụng hết đấy.” Cô ấy lại đưa mắt nhìn xung quanh. “Làm sao chúng ta lên được đây? Ồ phải rồi. Là lẽ cầu hồn. Tớ với cậu sắp tiến hành một lễ cầu hồn.”

“Cầu hồn ư?” Tôi ngần ngừ, “Cậu không nhớ gì sao?”

“Nhớ gì cơ?” Liz cau mày. “Cậu ổn chứ Chloe?”

Không, tôi khá chắc là mình có vấn đề. “Cậu... đừng bận tâm. Tớ... tớ chỉ đang nói chuyện với người đàn ông kia thôi. Cậu nhìn thấy ông ta không? Ông ta có ở đây chứ?”

“Ừm, không. Chỉ có chúng ta thôi.” Cô ấy tròn mắt “Cậu nhìn thấy ma à?”

“M-ma ư?”

“Chloe?”

Giọng nói này lạnh lạnh và tôi giật bắn người khi nhìn thấy bà Talbot đang dò đường đi đến chỗ mình. Tôi quay sang nhìn Liz. Chẳng có ai ở đấy hết.

“Chloe, em đang làm gì trên này vậy?”

“Em... em... em... em nghĩ là mình nghe thấy... một con chuột. Hoặc là chuột cống. Có thứ gì đó đang rục rịch quanh đây.”

“Thế là cậu nói chuyện với thứ đó sao?” Tori từ trong lối cửa lên tầng áp mái bước ra.

“Kh... không, tớ... tớ...”

“Ồ, tớ khá chắc là đã nghe thấy cậu nói từ ma. Rõ ràng cậu đang nói chuyện với ai đó. Hình như không hẳn là cậu đã khỏi như cậu từng nói nhỉ.”

Bà Talbot đưa cho tôi một viên thuốc ngủ và chờ tôi uống thuốc. Suốt khoảng thời gian đó, bà không hé răng lấy một lời, nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân bà đảo lên rồi lại xuống cầu thang, tôi biết là Tiến sĩ Gill và Tiến sĩ Davidoff nghe bà mách lại không ít.

Tôi đã làm hỏng việc.

Hai mắt tôi cay xè. Tôi đưa tay quệt nước mắt đi.

“Cậu thật sự trông thấy ma phải không?” Rae thì thầm .

Tôi chẳng nói gì.

“Tớ biết chuyện rồi. Dù cậu sẽ chẳng thừa nhận điều đó với tớ đâu, đúng không?”

“Tớ muốn thoát khỏi nơi này.”

“Tin mới đây. Tất cả chúng ta đều thế.” Giọng điệu Rae pha lẫn chút châm chích. “Nói dối họ cũng chẳng sao. Nhưng tớ cứ tưởng trước khi nói vậy thì cậu đã thấy ma rồi. Ai đã gợi ý cho cậu tìm kiếm thông tin về người đàn

ông mà cậu từng nhìn thấy trong trường? Cậu đã tìm hiểu về ông ta chứ gì? Vậy mà cậu chẳng thèm kể cho tớ.”

“Không phải...”

Rae cuộn người quay lưng lại với tôi. Tôi biết mình nên nói gì đấy, nhưng tôi không chắc là phải nói thế nào.

Nhắm mắt lại, tôi lại nhìn thấy Liz và dạ dày tôi quặn thắt,

Có thật là tôi đã trông thấy Liz không? Hai đứa còn nói chuyện nữa? Tôi cố gắng tìm ra lý giải khác. Chẳng thể có chuyện Liz là ma vì tôi đã nghe lần thấy cô sờ sờ ra đấy - không giống con ma đã gọi tôi lên trên tầng áp mái. Và Liz chưa thể chết được. Các y tá từng cam đoan chúng tôi có thể nói chuyện với cô ấy kia mà.

Mà chừng nào chúng tôi được phép trò chuyện với Liz đây?

Tôi cố nhồm dậy, bỗng nhiên muốn biết câu trả lời ngay lúc ấy. Nhưng rồi thuốc ngủ phát huy hiệu lực, cơ thể tôi rã rượi, đầu vầng vất, đến cả suy nghĩ cũng bắt đầu xiên xẹo, đành tựa cả người lên hai khuỷu tay.

Chuyện về Liz. Tôi muốn kiểm tra lại...

Đầu tôi rơi ra sau gối.

Chương 21

SÁNG HÔM SAU, khi bị gọi lên gặp các bác sĩ, tôi hết sức cố gắng để kiểm soát được sự việc. Tôi khẳng định là mình thực sự đã qua khỏi giai đoạn Nhìn-thấy-người-đã-khuất và chấp nhận tình trạng sức khỏe của bản thân, nhưng một giọng nói vang lên trong đêm đã đánh thức tôi dậy và bảo tôi đi đến tầng áp mái. Lúc ấy tôi mơ mơ hồ hồ, còn chưa tỉnh ngủ, mơ mình thấy ma chứ không phải thấy thật.

Tiến sĩ Gill và Tiến sĩ Davidoff hoàn toàn không đánh giá cao sự khác biệt.

Rồi dì Lauren đến. Tình huống giống hệt như hồi tôi bị bắt quả tang nhìn lén trong giờ kiểm tra năm tôi mười một tuổi, đồng phạm lôi kéo chính là bạn cùng lớp mới đến mà tôi háo hức muốn tạo ấn tượng. Bị đưa đến văn phòng thầy hiệu trưởng là đã đủ âm ỉ rồi. Nhưng vẻ thất vọng trên mặt dì Lauren còn làm tôi tổn thương hơn bất cứ hình phạt nào.

Ngày hôm đó, tôi đã nhìn thấy vẻ mặt tương tự của dì, và nó vẫn khiến tôi đau lòng như cũ.

Sau cùng, tôi thuyết phục được tất cả bọn họ là mình chỉ còn chút ít trở ngại, nhưng tình huống này y hệt câu chuyện chú bé chăn cừu nói dối. Lần tới, khi tôi nói mình sắp tiến bộ, hẳn là họ sắp từ từ mất lòng tin vào tôi. Giờ thì chẳng còn con đường nào để được ra ngoài nhanh chóng cả.

“Chúng tôi cần em cung cấp mẫu thử nước tiểu vào tuần tới,” Tiến sĩ Gill nói.

“Thật buồn cười,” dì Lauren bất bình. “Làm sao chúng ta biết con bé sẽ không mộng du và ngủ mơ? Nó có kiểm soát được các giấc mơ đâu.”

“Giấc mơ là cửa sổ dẫn lối đến tâm hồn đấy,” Tiến sĩ Gill không vừa.

“Là đôi mắt mới đúng,” dì tôi gặt gông.

“Bất cứ ai làm thơ trong lúc bị bệnh tâm thần cũng sẽ bảo với cô y hệt như vậy về các giấc mơ.” Giọng Tiến sĩ Gill nghe vẫn bình thường, nhưng cái nhìn trong mắt tiến sĩ cho thấy cô ấy phát ốm với các bậc phụ huynh và người giám hộ ý kiến ý cò về chẩn đoán của mình và bệnh vực con cái họ. “Dù Chloe chỉ nằm mơ là mình thấy ma đi chẳng nữa, việc ấy cũng đưa ra giả thuyết rằng, về mặt tiềm thức, con bé chưa chấp nhận tình trạng sức khỏe của mình. Chúng tôi cần kiểm tra con bé bằng cách thử nước tiểu.”

“Em... em không hiểu,” tôi nói. “Tại sao em lại cần kiểm tra nước tiểu?”

“Để đảm bảo là liều thuốc của em thích hợp với vóc dáng, mức độ tích cực hoạt động, việc tiêu hóa thức ăn và các yếu tố khác. Đó là một độ cân nhạy.”

“Cô không tin là...” dì Lauren xen vào.

Tiến sĩ Davidoff đặng hăng. Dì Lauren mím môi lại thành một đường kẻ mảnh và bắt đầu giật xơ vải trên chiếc váy len của dì. Hiếm khi dì lùi bước trong một cuộc tranh cãi nhưng những người này nắm giữ tương lai của tôi.

Tôi biết dì định nói gì. Mẫu thử nước tiểu không phải dùng để kiểm tra liều lượng, mà là để chắc chắn tôi có uống thuốc.

Vì đã lỡ buổi học lúc sáng nên tôi được phân công nhiệm vụ vào giờ ăn trưa. Tôi đang ngồi tại bàn suy nghĩ mông lung thì một giọng nói vang lên, “Tôi ở sau lưng cô.”

Tôi giật mình khi nhìn thấy Derek.

“Tôi chịu thua,” anh ta nói. “Cô lì lợm cứ như mèo con ấy.”

“Vậy nếu anh cứ thập thập thò thò và thông báo sự hiện diện của anh bằng cách ấy thì sẽ làm tôi ít kinh ngạc hơn là gõ gõ lên vai tôi à?”

“Tôi đâu có thập thò...”

Anh ta lắc đầu, đưa tay chộp lấy hai ổ bánh mì trong giỏ bánh rồi xếp những ổ khác gọn lại nhằm che giấu. “Tôi muốn nói nếu cô và Simon cần trò chuyện thì không phải lén lút sau lưng tôi đâu. Trừ phi là cô muốn vậy.”

“Chúng tôi chỉ...”

“Tôi biết cô đang làm gì. Simon đã kể cho tôi nghe. Cô muốn có câu trả lời. Ngay từ đầu tôi đã cố nói rõ hết với cô đấy thôi. Cô chỉ việc mở miệng hỏi là được.”

“Nhưng anh nói là...”

“Tối nay. Tám giờ. Phòng của bọn tôi. Bảo bà Talbot là chúng ta sẽ học nhóm môn toán.”

“Bên anh bị hạn chế nói chuyện thoải mái mà. Bà ấy sẽ để tôi một mình lên trên đấy với một nam sinh chắc?”

“Cứ nói là học nhóm môn toán đi. Bà ấy sẽ không thắc mắc đâu”

Tôi cho là vì anh ta học toán dở thật.

“Liệu làm thế có... ổn không? Người ta cho là anh và tôi không...”

“Bảo bà ấy còn có Simon ở đó nữa. Và xin phép bà Talbot, chứ không phải là cô Van Dop đâu đấy.”

Chương 22

CẢ NGÀY HÔM ĐÓ, RAE VÀ TÔI ĐỀU ít nói. Rae không tỏ vẻ khó chịu; cô ấy không phải là người như thế. Trong giờ học, cô ấy ngồi cạnh tôi và đặt câu hỏi, nhưng không huyên thuyên tán chuyện, không cười rộ hay làm gì chung với nhau. Hôm nay, chúng tôi chỉ là bạn cùng lớp, chẳng phải bạn bè.

Trước giờ ăn tối, nếu như mọi khi chúng tôi sẽ đi lang thang thơ thẩn hay cùng nhau làm bài tập, thì lần này Rae lại cầm sách lên, lui vào phòng ăn và đóng cửa lại.

Sau bữa tối, tôi theo cô ấy vào bếp, tay cầm mấy cái đĩa bẩn của mình.

“Đến lượt tớ giặt quần áo,” tôi nói. “Cậu có thể dành một phút chỉ cho tớ cách dùng máy giặt không?” Tôi nhỏ giọng hơn. “Và tớ muốn nói chuyện với cậu.”

Rae nhún vai. “Được thôi.”

Khi Rae giải thích về mấy cái nút trên máy giặt, tôi mở lời.

“Tớ xin lỗi vì đã giữ bí mật với cậu. Tớ... tớ đang có một quãng thời gian khó khăn.”

“Vì sao? Cậu có thể nói chuyện với người chết. Điều đó chẳng phải là tuyệt biết bao ư?”

Việc đó có gì mà tuyệt chứ, kinh khủng thì có. Nhưng tôi không muốn ra vẻ như mình đang rên rỉ. Hoặc đơn giản là tôi không muốn mình than vãn như một kẻ nhu nhược.

Tôi cho hết lượt quần áo đầu tiên vào máy và đổ thêm bột giặt.

“Ồi ối! Cậu sẽ làm chỗ thảm này đầy nhóc bột giặt trên tay tôi và xúc lại một ít trong máy ra. Nếu cậu chứng minh được là cậu nhìn thấy ma, sao không cứ việc kể lại cho họ thôi?”

Một câu hỏi hợp lý quá thể, nhưng khi nghĩ đến đấy, vài bản năng ẩn sâu trong người tôi lại gào thét **Đừng kể! Đừng bao giờ nói gì hết!**

“Tớ... tớ không muốn kể thật với ai. Chưa phải lúc. Cũng không phải ở đây.”

Rae gật đầu, đặt hộp bột giặt sang một bên. “Gill là một nhân viên văn phòng có trí tưởng tượng hạn hẹp lắm. Cô ấy sẽ giam cậu ở đây cho đến khi cậu ngừng 'cái vụ ma cỏ vớ vẩn' này. Nếu cậu muốn thoát khỏi đây, tốt hơn hết là nên tránh bớt mấy chuyện liên quan đến ma quỷ đi.”

Chúng tôi lặng lẽ phân loại một giỏ quần áo, đoạn tôi nói, “Lý do tớ cần nói chuyện với cậu dưới này là, được rồi, ở đây có một con ma.”

Rae chăm chăm quan sát xung quanh, đồng thời cuộn một cái áo sơ mi quanh tay mình như một vận động viên quyền anh buộc tay lại chuẩn bị đánh nhau.

“Ngay bây giờ thì không có đâu. Ý tớ là, nơi này có ma. Cùng một người mà tớ nghe thấy trên lầu tối hôm qua” Trước khi Liz xuất hiện. Cả ngày hôm nay tôi đã cố không nghĩ đến Liz. Nếu hồi tối người tôi nhìn thấy đúng là cô ấy thì có nghĩa là...

Tại sao tôi không hỏi bà Talbot chừng nào mình được phép nói chuyện với Liz nhỉ? Tôi sợ nghe câu trả lời chẳng?

“... ông ta nói sao?”

Tôi gạt chuyện đó qua và quay sang nhìn Rae. “Hừm?”

“Con ma ấy nói gì?”

“Thật khó để kể cho rõ. Ông ta cứ ngắt quãng mãi. Chắc là do số thuốc tở uồng. Nhưng ông ta nói ông ta muốn tở mở cánh cửa kia.”

Tôi giơ tay chỉ. Rae quay phắt về hướng ấy nhanh đến nỗi cô ấy nhăn mặt và đưa tay xoa cổ.

“Là cửa kia hả?” Đôi mắt Rae sáng rực lên. “Cánh cửa tầng hầm bị khóa sao?”

“Ừ, tở biết là chuyện nghe nhảm nhí. Hừ, đừng đi vào căn phòng khóa trái cửa đấy, bé con à.”

Rae đã sải bước đến chỗ cánh cửa.

Tôi nói, “Theo tở thì có lẽ chúng ta có thể, cậu biết đấy, ngó qua thử. Mở nó ra chẳng hạn.”

“Dĩ nhiên. Hồi trước tở có làm thế rồi.” Rae lắc tay nắm. “Làm sao cậu sống mà cứ thấp thỏm hồi hộp vậy được nhỉ?”

“Trước hết, tở khá chắc là ở đó chẳng có gì.”

“Vậy thì sao nó lại bị khóa?”

Vì trong đó cất giữ vài món đồ mà họ không muốn chúng ta lục tung lên. Bàn ghế trưng ngoài bãi cỏ. Bộ đồ giường dành cho mùa đông. Đồ trang hoàng Giáng sinh.”

“Thi thể của những đứa trẻ sống trong Nhà Lyle mà không bao giờ quay về nhà...”

Rae cười toét miệng, nhưng tôi cứng người lại khi nghĩ đến Liz.

“Xì, tớ đùa thôi mà. Cậu đúng là đồ con gái.”

“Không, chỉ là tớ xem phim nhiều quá.”

“Cũng có lý.” Rae quay trở lại kệ để quần áo đã giặt và thọc tay vào một cái hộp. “Một ổ khóa không hấp dẫn khác, một nhóc tí sáu tuổi có thể dùng thẻ tín dụng cạy mở dễ như bỡn.”

“Không nhiều trẻ con sáu tuổi có thể tín dụng đâu.”

“Tớ cá Tori có. Cô ta đích thị là loại người mà ngôi nhà này được xây để nhốt lại.” Rae cầm lên một miếng bọt biển, lắc đầu và thả nó lại vào trong hộp. “Mấy đứa nhà giàu dùng thẻ tín dụng chỉ để mua một đôi Timbs mới. Tụi nó gắn những ổ khóa rẻ tiền ngoài cửa, biết tổng tụi con trai sẽ xoay tay nắm rồi nói ‘hở, bị khóa’ và bỏ đi mất.”

“Nói thế thì...”

Cái nhìn của Rae làm tôi nín bật. “Bất công chứ gì? Vâng, đó chính là những gì mà cậu làm đấy, bạn à.” Cô ấy huơ huơ một miếng bìa các-tông, vốn là nhãn giá bị xé ra từ một cái sơ mi mới.

“Chẳng lý tưởng lắm,” Rae vừa nhét tấm bìa qua khe cửa vừa lầm bầm. “Nhưng sẽ...” Cô ấy xóc xóc miếng bìa và buông miệng chữi. “Hoặc có lẽ...” Cô ấy vụt nó xuống thật ngọt, có tiếng roạt khi miếng bìa đứt làm hai “... sẽ không.”

Thêm nhiều tiếng chữi nữa, vài từ trong số đó khá sáng tạo.

“Có một miếng bị kẹt... Này, để tớ.”

Tôi dùng móng cầm chắc phần mép, sẽ thuận lợi hơn nếu móng tay tôi dài chút xíu. Hồi tôi mới tỉnh dậy trong bệnh viện, mười đầu móng tay đã bị cắt cụt ngắn, xem chừng là họ lo tôi sẽ tự sát bằng cách cào cẩu. Tôi tìm cách

giữ chặt tấm bìa, đoạn kéo mạnh ra... rồi xé toạc thêm một phần khác, trong kẽ sót lại một góc chữ V mà dù có cố bao lâu nữa cũng không thể với tới.

“Cậu hiểu cái cảm giác có ai đó không muốn chúng ta vào trong ấy chưa?” Rae nói.

Tôi cố cười hưởng ứng, nhưng kể từ lúc cô đề cập đến từ “các thi thể”, trong miệng tôi có vị rất khó chịu.

“Chúng mình sẽ cần chìa khóa,” Rae tuyên bố, sau bổ sung thêm. “Có lẽ nó nằm cùng một xâu với cái chìa mở cửa kho trong bếp.”

“Tớ sẽ đi lấy.”

Thời điểm tôi chui vào bếp, Derek đang lóng ngóng thò vào giỏ trái cây. Cánh cửa hé mở không gây chút tiếng ồn nào và anh ta quay lưng lại với tôi. Cơ hội trời cho để ăn miếng trả miếng. Tôi nhắm đếm đến ba, âm thầm bước đến chỗ anh ta, hầu như là không dám thở...

“Chiếc chìa cô cần không có trên cái vòng đó đâu,” anh ta lên tiếng mà chẳng hề quay lại nhìn tôi.

Tôi sững sờ đứng khựng ra đấy. Anh ta moi một quả táo ra, cắn một miếng, sau đó bước qua chỗ tủ lạnh với ra đằng sau một chùm chìa khóa từ xuất hiện trên tay anh ta. “Thử mấy cái này đi.” Anh ta thả chùm chìa vào tay tôi và tiến ra phía cửa bếp. “Tôi không biết các cô định làm gì dưới đó nhưng lần tới, nếu muốn mở một cánh cửa bị khóa thật kín đáo, đừng có tông mạnh vào nó đến nỗi sập nhà luôn đấy.”

Cầm chùm chìa khóa xuống lầu dưới, tôi không kể với Rae là Derek đã biết chúng tôi định làm gì. Biết đâu cô ấy sẽ bỏ ngang kế hoạch không chừng. Dẫu sao Derek cũng không phải loại người ngồi lê đôi mách. Hoặc tôi hy vọng là vậy.

Lúc Rae thử chìa, tôi nhăn nhó xoa xoa sau gáy, cố giảm bớt nhịp đập âm ỉ của cơn đau đầu chực chờ. Tôi thật sự lo lắng như thế về thứ nằm sau cánh cửa ư? Tôi duỗi duỗi hai bả vai, cố xua cơn đau kia đi.

“Ra rồi,” Rae rù rì.

Cô ấy đẩy mạnh cửa, làm lộ ra...

Một phòng để đồ trống không. Rae bước vào trong, tôi theo sau. Chỗ này hẹp đến độ hai đứa chúng tôi chen nhau là vừa khít.

“Được rồi,” Rae nói. “Nơi này thật kỳ cục. Ai mà lại đi xây một phòng chứa đồ để trống rồi khóa lại thế nhỉ? Hẳn là cài bẫy đây.” Cô ấy gõ lên tường. “Úi chà! Bằng bê tông này. Phủ bê tông. Tiếng gõ nghe rất vang.” Cô ấy sờ vào những bức tường kế bên. “Tớ không hiểu lắm. Phần còn lại của tầng hầm đâu nhỉ?”

Tôi xoa tay lên thái dương giờ đang đập thành thịch. “Đây là tầng bán hầm. Dì tớ từng sống trong một ngôi nhà kiểu Victoria trước khi dì ấy phát ốm vì việc sửa chữa và dọn tới một căn hộ chung cư. Dì bảo khi căn nhà ấy được xây thì không có tầng hầm nào hết, chỉ có một khoảng trống dưới sàn nhà dùng làm nơi lắp thiết bị ống nước, đường dây điện và ống thoát khí. Sau đó có người đã tìm ra một phòng dùng để giặt quần áo. Dì ấy từng gặp rắc rối với chuyện ngập lụt và những thứ khác ghê lắm. Có lẽ đó là lý do vì sao nơi này trống không và bị khóa trái. Nên không ai dùng tới nó.”

“Thôi được, vậy con ma kia muốn cậu nhìn thấy gì? Mọi nơi cất giữ đồ đạc không ai ngó tới ư?”

“Tớ đã bảo cậu chắc là chẳng có gì đâu mà.”

Những lời này tuôn ra khỏi miệng tôi nghe chói tai hơn đã định. Tôi lại duỗi vai và xoa cổ lần nữa.

“Có chuyện gì à?” Rae đặt tay lên cánh tay tôi. “Chúa ơi, bạn thân mến, người cậu sờn gai ốc hết rồi này.”

“Ồn lạnh tí thôi.”

“Có lẽ do trong này lạnh.”

Tôi gật gật, nhưng lại không hề thấy lạnh. Chỉ... bất an. Giống như một con mèo cảm nhận được mối đe dọa và xù lông lên ấy.

“Có một con ma ở đây phải không?” Rae hỏi, mắt nhìn quanh quất. “Thử nói chuyện với nó đi.”

“Bằng cách nào?”

Cô ấy ném cho tôi một cái nhìn. “Nói ‘xin chào’ trước đi.”

Tôi làm theo.

“Thử thêm đi,” Rae nói. “Cứ tiếp tục nói chuyện.”

“Xin chào? Có ai đăng đó không?”

Rae trợn tròn mắt. Tôi phớt lờ. Chẳng cần đến đoạn đối thoại bị phê bình, tôi cũng đã thấy mình đủ ngốc rồi.

“Lờ như có ai trong này thì tớ sẽ báo cho cậu.”

“Nhắm mắt lại đi,” Rae nói. “Chú tâm vào.”

Có thứ gì đấy mách bảo với tôi rằng chuyện còn phức tạp hơn nhiều so với việc “nhắm mắt lại, chú tâm và trò chuyện với họ.” Nhưng tôi chả nảy ra được ý nào hay ho hơn. Vậy nên tôi cứ thử cầu may xem sao.

Sau một hồi, tôi kết luận. “Chẳng có gì hết.”

Khi tôi mở mắt ra, một cái bóng thoáng vụt ngang qua người tôi nhanh đến nỗi thoát nhìn chỉ như là một vệt mờ mờ. Tôi xoay lại, cố dõi theo, nhưng cái bóng đã mất hút.

“Gì thế?” Rae hỏi. “Cậu nhìn thấy gì?”

Tôi nhắm mắt, cố hồi tưởng lại. Lát sau, rớt cuộc thì ký ức lúc nãy cũng hiện ra. Tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc vest xám, mày râu nhẵn nhụi, đầu đội mũ phớt mềm và đeo kính gọng sừng, trông chừng ngoài năm mươi.

Tôi kể cho Rae nghe những gì mình trông thấy. “Chuyện xảy ra trong chớp nhoáng. Là do đơn thuốc. Hôm nay tớ đã uống thuốc và có vẻ như... chúng đã chặn việc truyền hình ảnh. Tớ chỉ thấy thoáng qua thôi.”

Tôi chậm chậm quay lại, nheo mắt, cố tập trung tối đa tìm kiếm dù là ánh sáng mờ nhạt nhất. Khi xoay người, khuỷu tay tôi va phải cánh cửa, khiến cửa động vào tường và phát ra âm thanh kỳ lạ của kim loại.

Ra hiệu cho Rae đứng sang một bên, tôi kéo cánh cửa lại ghé mắt nhìn ra phía sau nó. Rae chen vào nhìn theo.

“Xem chừng chúng ta đã bỏ lỡ thứ gì đó thì phải?” Cô cười toe toét.

Phòng để đồ nhỏ đến nỗi khi cửa mở thì làm chắn mất bức tường bên trái. Lúc này, khi nhìn ra sau cửa, tôi trông thấy một cái thang kim loại được buộc chặt vào tường. Bậc thang dẫn lên một cái cửa gỗ nhỏ nhỏ chặn lấy nửa bức tường, lớp sơn màu xám hòa lẫn với màu bê tông. Tôi trèo lên thang. Chỉ có một then cài đóng chặt cửa lại. Tôi đẩy mạnh một cái và cửa bật mở, lộ ra một chỗ tối om om.

Mùi ẩm mốc hôi thối theo đó thoát ra ngoài.

Mùi xác chết thối rữa.

Đúng vậy. Cứ như tôi biết xác chết thì bốc mùi ra sao ấy. Thi hài duy nhất tôi từng tận mắt trông thấy từ trước đến giờ là của mẹ tôi. Bà không có mùi như thế, chỉ toát ra mùi của mẹ. Tôi gạt ký ức đó đi.

“Tớ nghĩ đây là một khoang trống giống như cái trong nhà dì tớ hồi xưa.” Tôi nói. “Để tớ quan sát xem nào.”

“Này.” Rae giật giật phía sau áo sơ mi của tôi. “Đừng nóng vội. Trên đó tối lắm đấy, quá tối cho người nào đó ngủ mà mở rèm.”

Tôi rà tay khắp tường. Âm thấp, bụi đóng thành lớp. Tôi dò dẫm dọc theo bức tường.

“Một cái khoang nền đất,” tôi nhận xét. “Chẳng có công tắc đèn. Chúng ta sẽ cần đèn pin. Tớ thấy có một...”

“Tớ biết rồi. Đến lượt tớ nào.”

Chương 23

LÚC RAE QUAY LẠI, cô ấy xòe hai tay trống không của mình và nói, “Được rồi, đoán thử thứ gì giấu đồ ở đâu nào.”

Thậm chí cô ấy còn quay một vòng cho tôi xem, nhưng chẳng thấy chỗ nào phòng lên đủ lớn để giấu một chiếc đèn pin. Miệng cười toe toét, Rae thò tay vào đằng trước áo sơ mi, giữa áo ngực, vung tay lấy đèn pin ra.

Tôi bật cười.

“Khoảng hở này tuyệt thật đấy,” Rae hóm hình nói. Giống như có thêm một túi quần.”

Rae đập đèn pin vào tay tôi đánh bốp. Tôi soi đèn vào khoang trống. Ánh đèn chiếu càng xa thì phần sàn đất càng mở rộng thêm ra trong bóng tối. Tôi lia đèn pin. Ánh đèn loang loáng di động lên xuống rồi dừng lại tại vật gì đó bên tay trái tôi. Một cái hộp kim loại.

“Có cái hộp này,” tôi reo lên. “Nhưng thứ với không tới.”

Tôi trèo lên hai bậc thang còn lại và bò vào. Nơi này bốc mùi bùn hôi hôi và không khí có mùi ôi tanh, chừng như nhiều năm rồi chẳng có người ngó ngang đến.

Trần khoang thấp tè, vì thế tôi phải cúi gập người lóng ngóng bò sang, thận trọng tiếp cận cái hộp. Nó có màu kim loại xám đục với nắp hộp dạng rời, giống như một hộp quà.

“Có bị khóa không?” Rae thì thầm. Cô ấy đã trèo lên thang và đang nhòm vào.

Tôi rọi đèn quanh cái nắp một lượt. Không có dấu hiệu của ổ khóa.

“Vậy thì mở nó ra đi,” Rae giục.

Tôi quỳ xuống, kẹp chặt đèn pin giữa hai đầu gối, đoạn trượt đầu ngón tay sờ dưới vành nắp.

“Mau nào, mau nào,” Rae hối liên hồi.

Tôi phớt lờ cô ấy. Đây là căn phòng mà hồn ma kia muốn tôi tìm thấy. Chắc chắn thế. Còn cái hộp này là đồ vật duy nhất tôi trông thấy tại nơi tối hù và trơ trọi này.

Tôi đã từng thấy qua mấy cái hộp tương tự trên phim, và thứ nằm bên trong chẳng bao giờ hay hóm cả. Thường thì sẽ bị dính đến các bộ phận cơ thể con người.

Nhưng tôi phải tìm hiểu cho bằng được. Nắp hộp dần hé ra rồi vướng lại. Tôi lắc lắc. Một bên hộp đã hé mở nhưng bên kia lại kẹt. Tôi dùng đầu ngón tay rà quanh mép hộp, cố tìm ra xem rốt cuộc là bị mắc ở đâu. Thì ra là một mảnh giấy.

Tôi giật mạnh, thế là mảnh giấy rách toạc, trong tay là góc bị xé. Trên đó là những chữ viết tay, nhưng chỉ là những cụm từ rời rạc. Thấy nửa còn lại vẫn còn kẹt trong hộp tôi kéo mạnh vừa dùng tay kia cạy cái nắp. Phần bị vướng giật bung ra, tôi lấy được tờ giấy... còn cái nắp thùng bật lên, đáp xuống trong lòng tôi. Trước khi kịp nghĩ là mình có muốn nhìn một cái hay không, hai mắt tôi đã nhìn chăm chăm thẳng vào trong hộp.

“Tài liệu gì à?” Rae hỏi.

“Trông giống hồ sơ.”

Tôi vội lấy tập hồ sơ đánh dấu năm 2002 và lấy ra một thếp giấy. Tôi đọc trang đầu tiên.

“Thuế tài sản[1].” Tôi giờ qua những trang khác. “Trong này chỉ ghi chép lại các thông tin mà họ cần lưu giữ. Họ cất chúng vào một cái hộp chống cháy và cất ở đây. Chắc là cửa bị khóa để chúng ta không rình mò lung tung.”

[1] Thuế tài sản là tên gọi chung của các sắc thuế đánh vào quyền sở hữu hoặc quyền sử dụng tài sản. Thuế được thu hàng năm một lần. Sắc thuế tài sản phổ biến nhất là thuế bất động sản (ở một số nước, chính quyền tách bất động sản thành nhà ở và đất ở, tương ứng là hai sắc thuế riêng).

“Hoặc đây không phải là thứ mà con ma định tiết lộ với cậu. Nghĩa là nhất định ở đây còn vật khác.”

Chúng tôi mất mười phút bò loanh quanh và chẳng tìm được gì ngoài một con chuột chũi chết thối cực kỳ, làm tôi thiếu suýt nữa nôn mửa.

“Mình đi thôi,” tôi chuyển qua tư thế ngồi xõm, hai tay khoanh lại. “Đã chẳng có gì trên này mà còn lạnh cóng nữa chứ.”

Rae rọi đèn pin vào mặt tôi. Tôi quay phắt đi.

“Đừng cúi” Rae nói. “Tớ chỉ định bảo là nơi này không lạnh thôi.”

Tôi cầm lấy tay cô ấy chụp lên cánh tay mình. “Tớ thấy lạnh sờn hết cả gai ốc rồi đấy nhé? Cậu cảm nhận được chưa?”

“Tớ có bảo là cậu không...”

“Tớ sẽ đi. Nếu muốn, cậu cứ ở lại.”

Tôi bắt đầu bò đi. Rae tóm lấy chân tôi, tôi giằng ra thật mạnh, suýt làm cô ấy ngã.

“Cậu sao vậy?” Rae hỏi.

Tôi chà chà hai cánh tay, lòng thấy âu lo căng thẳng. Hàm tôi đau điếng, và tôi nhận ra là mình đang nghiến răng thật chặt.

“Tớ chỉ... Lúc trước thì tớ thấy ổn nhưng giờ thì... Tớ chỉ muốn đi ra ngoài.”

Rae lồm cồm bò đến bên tôi. “Cậu cũng đang đổ mồ hôi nữa. Mồ hôi và sần gai ốc. Và mắt cậu đang hoa cả lên, y như cậu đang bị sốt đấy.”

“Có lẽ. Vậy chúng ta có thể...?”

“Có thứ gì đó ở đây phải không?”

“Không, tớ...” Tôi khựng lại và nhìn xung quanh. “Có thể. Tớ không biết nữa. Chỉ là... Tớ cần phải đi thôi.”

“Được rồi.” Rae đưa đèn pin cho tôi. “Cậu dẫn đường.”

Đúng lúc tôi cầm lấy đèn, ánh đèn bắt đầu mờ mờ. Trong tích tắc, ngọn đèn chỉ còn lại chút ánh sáng vàng vọt yếu ớt.

“Hãy bảo với tớ là đèn sắp hết pin đi,” Rae thì thào.

Tôi liền đưa đèn lại cho cô ấy. Đèn vụt sáng lên trong nháy mắt rồi tắt lịm, nhấn chìm hai đứa chúng tôi vào trong bóng tối đen kịt. Rae bật ra một tiếng chửi. Có tiếng rột roạt. Thứ gì đó rục rịch sáng. Khuôn mặt Rae ửng lên đằng sau một que diêm đang cháy.

“Tớ biết một ngày nào đó những thứ này sẽ hữu dụng mà,” cô ấy nói. “Lúc này...”

Rae đờ người ra, mắt nhìn chăm chăm vào ánh lửa. Cô ấy không rời mắt khỏi nó lấy một giây, giống như một đứa trẻ bị đóng lửa trại làm cho mê mẩn.

“Rae!” tôi kêu lên.

“À, ừ, xin lỗi,” Cô ấy lắc đầu thật mạnh. Chúng tôi đang sát bên cánh cửa thì tôi thoáng nghe thấy tiếng ai đó mở cửa tầng hầm.

“Que diêm!” Tôi thì thầm.

“À.”

Rae dập tắt nó. Không phải bằng cách vẫy tay hay thổi đâu, mà là khum tay bao ngọn lửa lại. Sau đó cô ấy quăng que diêm đã tắt lẩn bao diêm qua vai mình.

“Các cô gái?” Tiếng bà Talbot từ trên đầu cầu thang vọng lại.” “Các em làm xong bài tập về nhà rồi chứ?”

Bài tập về nhà. Simon và Derek. Tôi nhìn lại đồng hồ trên tay mình. 7:58.

Tôi bò ra khỏi khoang trống.

Chương 24

TÔI BIẾT RAE THẤT VỌNG vì những gì chúng tôi tìm được - hoặc là không. Trong lòng tôi dâng lên cảm giác có lỗi kỳ cục, kiểu như một người trình diễn mà không làm người ta tiêu khiển được ấy. Nhưng Rae chẳng bao giờ hoài nghi việc tôi thấy ma hay việc con ma đó bảo tôi mở cánh cửa kia, và tôi thấy biết ơn vô cùng.

Tôi để chìa khóa lại chỗ cũ, rửa tay, đoạn tìm thấy bà Talbot và bảo bà ấy rằng tôi định lên lầu học nhóm môn toán với Derek và Simon sẽ có mặt trên đó. Bà ngần ngại trong phút chốc rồi cho phép tôi đi.

Tôi vào phòng tìm lại đề toán mới nhất của mình và đi đến chỗ ở của nam sinh. Cửa mở. Simon đang nằm ườn trên giường đọc truyện tranh. Derek thì đang khom người trên bàn học bé tẹo tẹo làm bài tập.

Phòng hai người ấy ngược lại với bên nữ sinh chúng tôi, nằm ở phần hậu thay vì mặt tiền. Tường bên phía Simon dán đầy các trang thoát nhìn như được xé ra từ truyện tranh, nhưng khi nheo mắt nhìn kỹ, tôi nhận ra là tranh vẽ tay. Một số là tranh trắng đen, nhưng hầu hết là tranh màu, phong cách vẽ vừa ít mang nét manga vừa chẳng giống truyện tranh phương Tây lắm. Simon từng hơn một lần gặp rắc rối vì tội vẽ nguệch ngoạc trong giờ học. Giờ thì tôi hiểu cậu ấy bận làm gì rồi.

Tường phía bên Derek lại trống không. Trên tủ cá nhân của anh ta chất đầy những sách là sách và trên giường bày bừa mớ tờ tạp chí đang để mở. Bị nhét vào sau góc bàn học là máy móc kỳ lạ đầy nhóc dây nhợ và ròng rọc. Một đồ án ở trường chẳng, tôi cho là thế, nhưng nếu năm tới mà phải chế tạo ra thứ phức tạp gì thì tôi xong đời chắc rồi.

Tôi gõ gõ lên khung cửa.

“Chào cậu.” Simon ngồi dậy, ụp phất cuốn truyện tranh xuống giường. “Tớ vừa mới định bảo Derek là tụi tớ nên xuống dưới để chắc chắn là các y tá không làm khó dễ cậu. Mà có thể đâu, phải không?”

Tôi lắc đầu.

Derek đặt đề toán của anh ta trên chiếc bàn cạnh giường ngủ để dàn cảnh, đoạn bỏ cái kẹp hồ sơ lên đó. “Anh đi tắm đây. Cứ bắt đầu mà không có anh.”

“Liệu các y tá có nghe thấy tiếng nước chảy không?”

Derek nhún vai vén mái tóc lòa xòa ra sau, màu tóc xin nhờn ánh lên dưới ánh đèn. “Bảo họ là tôi mới vừa vào. Mất vài phút thôi.”

Derek đi đến chỗ cửa, vòng tránh tôi càng xa càng tốt. Hành động này khiến tôi thắc mắc anh ta cần đi tắm đến mức nào. Tôi không khịt khịt đánh hơi hay làm gì cả.

Derek định tắm ban đêm thì có lẽ đó là vấn đề của anh ta. Kari bảo mình có thói quen tắm vào buổi tối, nhưng cô ấy đã phải chuyển sang tắm buổi sáng, không thì tóc Kari sẽ ám mùi bữa tối. Tôi không dám gợi ý điều này với Derek tuy nhiên khi anh ta đi ngang qua, tôi không khỏi thốt ra miệng một câu vô hại, “Sao anh không tắm vào buổi sáng là được rồi?”

“Tôi tắm rồi,” khi rời đi, anh ta lầm bầm như thế.

Simon quăng cuốn truyện tranh ra xa. “Vào trong này đi. Tớ không cần đâu.”

Cậu ấy nằm ngửa ra giữa giường, làm lò xo kêu cọt két cọt két, đoạn vỗ vỗ lên một chỗ trên mép giường.

“Tớ sẽ bảo đây là lần đầu tiên có con gái ngồi lên giường tớ đấy... nếu tớ không bận tâm là chuyện đó nghe cứ như tớ là một kẻ chẳng ra gì.”

Tôi đi đến đặt sách lên chiếc bàn cạnh giường, hòng che giấu khuôn mặt đã đỏ ửng. Khi mở đề bài của mình, để trông chúng tôi giống như đang xem bài vở, tôi gỡ kẹp hồ sơ kẹp đề bài của Derek ra. Thoáng nhìn qua phần bìa, tôi thực sự ngạc nhiên, đến nỗi phải nhìn kỹ lại lần nữa.

Đại số và Lượng giác bậc Đại học.

Tôi lật qua các trang bên trong.

“Nếu cậu hiểu trong đó viết gì thì cậu hơn đứt tớ rồi,” Simon nói.

“Tớ cứ tưởng Derek đang học lớp mười.”

“Ừ, nhưng không chỉ đại số thôi đâu. Còn hình học này. Hóa học, vật lý, rồi sinh học nữa, dù về phần các môn khoa học thì anh ấy mới học tới chương trình lớp mười hai.”

Mười lớp mười hai thôi á...?

Khi Derek bảo sẽ chẳng ai thắc mắc chuyện chúng tôi học toán với nhau, anh ta không hề có ý là mình cần trợ giúp. Hết xãy. Nội chuyện lúc trước anh ta nghĩ tôi là một đứa tóc vàng đồng bóng chuyên có mặt ở mọi chỗ nào nhiệt đã đủ tệ rồi. Hình như anh ta cũng nhận định luôn là tôi không sáng dạ lắm.

Tôi kẹp cái bìa hồ sơ lên trên đầu đề toán.

“Tori... cô ta không gây phiền hà hay làm gì cậu chứ?” Simon hỏi. “Hôm qua ấy.”

Tôi lắc đầu.

Simon thở phào và khoanh tay ra phía sau đầu. “Tốt. Tớ không biết cô ta bị gì nữa. Tớ đã tỏ rõ là tớ không thích mà. Lúc đầu tớ còn cố nhẹ nhàng lịch sự, chuyện từ chối Tori đây. Khi cô ta không hiểu lời gợi ý tế nhị, tớ đã bảo là tớ chẳng thích rồi. Giờ thì tớ thẳng thừng đối xử bất lịch sự với cô ta và cô ta càng bám dai, không chịu rút lui.”

Tôi xoay người lại để nhìn Simon rõ hơn. “Tớ đoán là chuyện đó khó xử lắm - nếu có ai đó thật lòng thích cậu mà cậu lại không thích người ta ấy.”

Simon bật cười. “Chỉ có tuýp người như Tori mới hành xử theo kiểu Tori như thế. Tớ chỉ là vật thể thân cho đến khi cô ta tìm lại được những anh chàng đội trưởng đội bóng bầu dục của mình. Những cô gái như Tori cần có một anh chàng - cứ ai cũng được - và ở đây, tớ là lựa chọn duy nhất của cô nàng. Peter còn non quá, và Derek thì - anh Derek không phải mẫu người của Tori. Tin tớ đi, nếu có thằng con trai nào khác cô ta sẽ quên bống sự tồn tại của tớ ngay.”

“Tớ không rành lắm. Tớ tưởng Tori thật lòng...”

“Thôi nào. Trong mắt cậu, tớ giống một anh chàng hấp dẫn lắm à?” Simon nằm nghiêng người sang, đầu tựa trên cánh tay. “À, chắc là vậy rồi, khi Derek và tớ mới nhập học ở trường mới, tớ sẽ làm bọn con gái chú ý đôi chút. Đại loại như” - cậu ấy cất cao giọng - “Này Simon, tớ tự hỏi liệu cậu có thể cậu biết đấy, giúp tớ làm bài tập về nhà sau giờ học không? Vì đấy là môn toán, và, cậu là người Hoa phải không? Tớ cá là cậu gi-giỏi Toán lắm.”

Simon trợn tròn mắt. “Đầu tiên, cha tớ là người Hàn mẹ tớ là người Thụy Điển. Thứ hai, tớ ngu toán thôi rồi. Tớ cũng không thích đồng hồ chim cúc-cu, môn trượt tuyết hay bánh sô-cô-la đâu.”

Tôi phì cười. “Tớ cho là ở Thụy Sĩ mới có những món đó.”

“Hô. Thế thì Thụy Điển có gì?”

“Ừm, tớ không biết. Thịt viên chẳng?”

“Được rồi, tớ có chút thích món ấy. Nhưng chắc không ưa mấy món Thụy Điển đâu.”

“Thế cậu thích gì nào?”

“Ở trường hả? Môn lịch sử. Đừng có cười. Tớ cũng học khá môn tiếng Anh lắm. Tớ biết làm thơ haiku tạm tạm, mi nhân tiện, nó xuất xứ từ Nhật Bản.”

“Tớ biết thể thơ đó.” Tôi liếc nhìn những bức vẽ trên tường. “Dù vậy, nhất định là cậu giỏi các môn nghệ thuật. Những môn đó thật thú vị.”

Mắt Simon sáng lên, màu hổ phách lấp lánh trong đôi mắt màu nâu sậm.

“Về khoản thú vị thì tớ không chắc lắm, nhưng cảm ơn nhé. Thật ra mà nói tớ không giỏi mấy môn đó đâu. Năm ngoái tớ rớt đấy. Tớ chọc giận cô giáo vì tội mãi vẽ truyện tranh. Lúc đó tớ đang làm bài tập, chỉ là tớ nhận các dụng cụ và áp dụng vào việc của tớ. Cô giáo cho rằng tớ là đứa làm ra vẽ ta đây.”

“Làm vậy là bất công.”

“Chà, khi tớ cứ tiếp tục làm việc riêng sau mấy lời cảnh cáo thì chắc tớ là kẻ ta đây thật rồi. Hoặc cứng đầu cứng cổ. Dẫu nói chung thì tớ cũng không giỏi giang gì mấy - một học sinh toàn nhận điểm B trừ ấy mà. Derek là thiên tài. Môn tớ giỏi nhất là môn thể dục. Chạy việt dã này, chạy vượt rào, bóng rổ, bóng đá này...”

“Ồ, tớ có chơi bóng đá đấy.” Tôi ngừng lại. “À, cũng một thời gian rồi. Khá lâu. Cứ như được trở lại cái thời bọn mình cùng đuổi theo một quả bóng như một bầy ong nghệ ấy.”

“Tớ vẫn nhớ mà. Nhất định tớ sẽ cho cậu mấy lời khuyên trau dồi lại kỹ năng, để chúng ta có thể lập một đội. Câu lạc bộ bóng đá Nhà Lyle”

“Một câu lạc bộ bé tí.”

“Không, một câu lạc bộ độc nhất vô nhị.”

Tôi ngả người ra sau, chống tay lên cùi chỏ và dựa vào giường. Lần cuối cùng tôi trò chuyện thế này với một cậu con trai là... được rồi, chắc phải quay ngược lại thời điểm trước khi tôi thôi nghĩ họ là “những đứa nhóc khác” và bắt đầu xem họ “con trai”.

“Nhắc đến chuyện câu lạc bộ mới nhớ” tôi nói, “Tớ hy vọng cậu kêu tớ lên đây là để trả lời cho tớ vài thắc mắc đấy chứ.”

“Tớ bầu bạn với cậu như vậy chưa đủ sao?” Hai hàng chân mày của Simon nhướn lên, vờ ra vẻ tổn thương, nhưng lại bị tia lấp lánh trong mắt làm hồng hết. “Mà thôi, cậu tỏ ra kiên nhẫn thế cũng đủ lâu rồi. Cậu muốn biết gì nào?”

“Tất tần tật.”

Chúng tôi nhìn nhau cười.

“Được thôi, cậu là một người gọi hồn, còn tớ là một pháp sư. Cậu nói chuyện với người đã khuất trong khi tớ tung thần chú.”

“Đấy là lý do vì sao cậu ở đây à? Cậu đã làm gì sao?”

“Không.” Simon ngừng lại một lúc, nét mặt thoáng u ám. “Ừ, tớ có gây chút chuyện, nhưng không phải là pháp thuật. Có chuyện đã xảy ra. Với Der...” Cậu không nói gì nữa. Lúc xem qua hồ sơ của Derek, tôi đã biết nguyên nhân anh ta đến đây, dù tôi không định thú nhận chuyện đó. “Dẫu sao thì cùng là có chuyện, và rồi cha tớ biến mất. Một câu chuyện dài,

nhưng nói tóm gọn là bọn tớ mắc kẹt ở đây cho đến khi có người biết nên làm gì với hai anh em tớ.”

Và cho đến lúc Derek được “chữa khỏi”, tôi cho là vậy. Đó là lý do tại sao Simon không có hồ sơ hay phải điều trị. Cậu ấy chẳng có vấn đề gì để phải có mặt tại nơi này. Khi cha hai người bỏ đi, ắt là các cơ quan có thẩm quyền đã đưa Derek đến đây và quyết định để Simon ở lại với anh trai mình.

“Vậy còn gì khác nữa không? Kiểu như...” tôi cố tìm ra từ

“Siêu năng lực. Những loại khác nhau thì được gọi là các giới. Không nhiều lắm đâu. Các giới đông đảo nhất là đồng cốt, pháp sư, phù thủy - những cô gái biết yểm bùa ấy. Tương tự như nhau cả thôi, nhưng là một giới khác không mạnh bằng các pháp sư hay theo như mọi người nói vậy. Gì nữa nào? Bán yêu, nhưng đừng hỏi tớ về họ vì tớ chả biết gì đâu đấy. Derek rành hơn. À, và các thầy pháp. Họ thông thạo việc trị thương và giới thoát xác.”

“Thoát...”

“Rời bỏ thân xác. Di chuyển lòng vòng như một hồn ma. Gian lận trong giờ kiểm tra hay lén lút chui vào phòng thay đồ nữ sinh thì quá xá đã... ý tớ là dành cho mấy thằng con trai thích làm loại chuyện đó ấy...”

“À há. Cậu vừa bảo là Derek rành hơn cậu về các bán yêu. Thế Derek có phải là bán yêu không?”

Simon liếc mắt về phía hành lang, đầu nghênh lên như để chắc là vẫn nghe thấy tiếng nước chảy.

“Là cậu ép tớ nói ra đấy nhé?”

“Hả?”

Cậu nghiêng người sang một bên, nhích lại gần đến mức chạm vào chân tôi, đoạn nhỏ giọng nói. “Về Derek ấy. Chuyện anh ấy là gì. Ngộ nhớ anh ấy có hỏi thì coi như cậu ép tớ nói ra nhé.”

Tôi ngồi thẳng người dậy, tỏ vẻ tức giận. “Vậy ra Derek không muốn tớ biết anh ta là ai chứ gì? Cũng chính anh ta đã bảo là người gọi hồn và yêu cầu tớ thừa nhận. Nếu anh ta không muốn...”

“Có chứ. Sẽ muốn mà. Chỉ là... chuyện phức tạp lắm. Nếu cậu không hỏi thì anh ấy sẽ không hé răng đâu. Nhưng lỡ như cậu chịu hỏi...”

Simon nhìn vào mắt tôi, vẻ nài xin tôi chấp thuận.

Tôi thở dài. “Được, tớ sẽ hỏi. Derek là gì? Một trong các giống nòi bán yêu à?”

“Không. Thật ra anh ấy không được gọi là 'bán yêu'. Tớ đoán cậu sẽ gọi đó là gien của siêu nhân, nhưng thế thì yếu kém quá.”

“À há.”

“Đấy là lý do vì sao họ không gọi như vậy. Những anh chàng giống Derek có... sức mạnh thể chất vượt trội, cậu có thể bảo vậy. Cực mạnh, cậu cũng thấy rồi đấy. Giác quan nhanh nhạy hơn người thường. Đại loại thế.”

Tôi liếc qua đề toán. “Thông minh hơn nữa chứ?”

“Không, chỉ mỗi Derek thôi. Hay theo lời cha tớ thì là thế.”

“Chắc cha cậu cũng là một... pháp sư. Nên ông ấy nhận biết được những người khác... như chúng ta?”

“Phải. Có một cộng đồng những người sở hữu siêu năng lực. Có lẽ dùng từ hội thì hay hơn. Cậu biết mình có thể thoải mái trò chuyện với ai, nhận lấy những thứ mà thế giới của người thường không thể mang đến cho cậu, tất

tần tật. Cha tớ từng chú tâm thẳng vào khía cạnh này. Ngày nay thì không hẳn. Những chuyện... xảy ra ấy.”

Simon lặng đi một hồi, đưa tay giật sợi chỉ bị bung ra trên cái chần lông vịt, sau đó lại lẩn phịch ra giường. “Chúng ta sẽ trở lại với toàn bộ câu chuyện sau nhé. Dài lắm đấy. Câu trả lời ngắn gọn là, ừ, cha tớ từng có liên quan đến cả cái hội ấy. Ông làm việc cho công ty nghiên cứu này, các bác sĩ và các nhà khoa học có siêu năng lực cố giúp những người giống họ có được cuộc sống dễ chịu hơn. Cha tớ là một luật sư, nhưng họ cũng cần những người giống thế. Dù sao đi nữa, đó là cách cha con tớ đã thu nhận Derek.”

“Thu nhận Derek sao?”

Simon nhăn mặt. “Không khó nghe thế đâu. Kiểu như cha mang về nhà một chú cún con lạc mẹ ấy. Nhưng chuyện là vậy. Cậu thấy Derek thuộc giới nào rồi đấy? Rất hiếm. Tất cả chúng ta đều hiếm có, nhưng anh ấy đích thực là cực kỳ hiếm. Những người mà cha tớ làm việc dưới trướng, họ đã nhận nuôi anh ấy. Có lẽ anh ấy là trẻ mồ côi hoặc bị bỏ rơi khi còn bé, và họ muốn đảm bảo là anh ấy sẽ sống hết đời trong một nhà nhận con nuôi nào đó. Chuyện sẽ tệ lắm khi anh ấy bị đánh, cậu có thể hình dung ra một đứa trẻ mười hai tuổi tung ném mọi người bay vèo vèo khắp phòng là thế nào mà. Chỉ là, công ty của cha tớ không thực sự phù hợp để nhận nuôi một đứa trẻ. Derek không kể nhiều về cuộc sống lúc đó, nhưng tớ nghĩ nó giống như việc lớn lên trong một bệnh viện vậy. Cha không thích thế, vậy nên họ để cha mang Derek về nhà. Chuyện đó thật... kỳ lạ. Hệt như anh ấy chưa bao giờ được ra ngoài. Những thứ như trường học hay trung tâm mua sắm, hay ngay cả một con đường cao tốc cũng làm anh ấy hoảng sợ. Anh ấy không quen với sự có mặt của con người, tất cả những tiếng ồn đó...”

Simon im lặng, nghiêng đầu về phía hành lang. Mấy cái kêu lách cách khi nước ngừng xả.

“Để sau nhé.” Cậu nói nhỏ.

“Anh ta mới bước ra thôi, không nghe...”

“Ồ có đấy, anh ấy nghe được.”

Tôi nhớ Simon vừa bảo Derek có “giác quan vượt trội”.

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao Derek luôn có vẻ nghe được những tiếng động tưởng chừng như không thể. Tôi thầm nhủ trong đầu phải cẩn trọng hơn.

Tôi húng hắng điều chỉnh sao cho giọng mình bình thường. “Được rồi, vậy là chúng ta có pháp sư, phù thủy, bán yêu, đồng cốt, thầy pháp và các chủng loài cực kỳ hiếm như Derek chứ gì. Vấn đề là như thế đúng không? Tôi sẽ không chạm mặt với người sói hay ma cà rồng nào đấy chứ?”

Simon bật cười. “Tuyệt.”

Tuyệt ư, có lẽ thế, nhưng tôi thấy vui vì đã quăng lại người sói và ma cà rồng cho Hollywood. Tôi có thể tin vào pháp thuật, hồn ma lẫn cả linh hồn đi lang thang, nhưng còn chuyện tin là có một loài động vật hay một giống loài khác như trên thì nghe xa vời quá.

Hàng tá câu hỏi chực vọt ra khỏi miệng tôi. Chuyện về cha họ? Những người mà ông ấy làm việc cho? Tại sao ông ấy lại bỏ rơi họ? Về phần mẹ Simon thì sao? Nhưng Simon có nói là “để sau nhé”. Gặng hỏi chuyện riêng tư của hai anh em họ thì thật là tọc mạch.

“Vậy ra có ba đứa chúng ta thôi à? Ở cùng một chỗ? Việc này phải có ý nghĩa sao đó.”

“Derek cho rằng là vì các sức mạnh siêu nhiên – giống của cậu và của anh ấy - chẳng có cách nào giải thích rõ ràng, nên con người mới xếp chúng vào bệnh tâm thần. Có những đứa trẻ trong vài gia đình có siêu năng lực. Hầu hết thì không. Cậu nên nói chuyện đó với Derek. Anh ấy sẽ giải thích cặn kẽ hơn.”

“Được rồi, quay lại chuyện của tớ. Các hồn ma kia muốn gì?”

Simon nhún vai. “Giúp đỡ, tớ cho là vậy.”

“Bằng cách nào? Tại sao lại là tớ?”

“Vì cô có thể nghe thấy họ,” khi bước vào phòng, Derek lên tiếng, tay dùng khăn tắm lau khô tóc. “Thật vô nghĩa khi chuyện trò với người chẳng nghe được cô nói gì.”

“À phải đấy.”

“Tôi không định nói thế.”

Tôi trừng mắt nhìn Derek, nhưng anh ta quay lưng về phía tôi, gấp khăn tắm ngay ngắn treo lên ghế bàn học.

Anh ta nói tiếp. “Cô nghĩ có bao nhiêu người gọi hồn luân quần quanh đây nào?”

“Làm sao mà tôi biết chứ?”

“Chà, nếu câu trả lời là 'hằng hà sa số', cô có cho là cô sẽ nghe nói đến họ không?”

“Nhẹ nhàng thôi, anh trai,” Simon kêu ca.

“Chúng ta đang nói đến hàng trăm người trên xứ sở này đấy.” Derek giật mạnh cái lược chải tóc.

“Cô có bao giờ gặp qua người bị bệnh bạch tạng chưa?”

“Chưa.”

“Nói theo kiểu số liệu thống kê thì, khả năng cô tình cờ một người bệnh bạch tạng cao hơn gặp một người gọi hồn chừng ba lần. Vậy nên, thử tưởng

tượng cô là một con ma. Nếu cô gặp được người gọi hồn, việc đó khác nào cô bị kẹt lại trên hoang đảo rồi nhìn thấy một chiếc máy bay bay trên đầu. Cô sẽ làm gì để lôi kéo sự chú ý? Đương nhiên rồi. Khi đó họ muốn gì nào?” Anh ta xoay ghế qua và ngồi lên đó. “Ai mà biết chứ? Nếu cô là ma và cô tình cờ gặp được một người sống sờ sờ nghe thấy cô nói, tôi tin chắc là cô muốn cô ấy giúp gì đó. Muốn biết họ muốn gì thì cô sẽ cần bắt chuyện để hỏi cho ra lẽ.”

“Nói lúc nào chẳng dễ hơn làm,” tôi lầm bầm.

Tôi kể cho hai anh em họ nghe về hồn ma trong tầng hầm.

“Ở đó có thể vẫn còn vật nào đấy mà cô chưa tìm thấy. Vật quan trọng với ông ta.” Derek biếng nhác gãi gãi má, nhăn mặt và thu tay lại.

“Có khi là giấy tờ hay vật mà ông ta muốn cô chuyển đến gia đình.”

“Hay chúng có phạm tội,” Simon nói. “Hoặc là một kho báu bị chôn vùi.”

Derek ném cho em mình một cái nhìn rồi lắc đầu. “Cứ lạc đề suốt... chắc là một vật ngớ ngẩn nào đấy, như một lá thư ông ta quên gửi cho vợ. Thật vô vị.”

Việc đó với tôi thì không ngớ ngẩn đâu. Vô vị cũng thế. Thật tình thì nghe lãng mạn đấy chứ. Một hồn ma cứ nấn ná nhiều năm trời, muốn chuyển lại một bức thư chưa kịp gửi đến vợ mình, giờ đã là một bà lão trong một viện an dưỡng. Không phải kiểu phim của tôi, nhưng tôi sẽ không cho đó là chuyện ngớ ngẩn.

“Dù có là gì,” tôi nói, “vấn đề cần bàn thảo là chừng nào còn dùng thuốc thì tôi sẽ không kết nối được để hỏi.”

Derek quệt giọt máu trên má, nơi một cái mụn bị xước. Anh ta cau có bực bội, giọng nói tràn ngập lửa giận khi anh ta gất gông, “Thế thì cô cần

ngừng uống thuốc đi.”

“Tôi cũng muốn lắm chứ. Nếu tôi có thể. Nhưng sau chuyện xảy ra tối hôm qua, họ sắp cho tôi làm kiểm tra nước tiểu.”

“Chắc. Thật khắt khe.” Simon thôi không nói gì nữa, đoạn bật ngón tay tách tách.

“Này, tớ có ý này. Hơi gớm chút, nhưng nếu cậu nhận được thuốc thì nghiền chúng ra và trộn vào, à cậu biết đấy, nước tiểu của cậu nhé.”

Derek nhìn cậu em mình chăm chăm.

“Sao cơ?”

“Năm trước em đã qua nổi môn hóa thật không đấy?”

Simon búng tay. “Được rồi mà thiên tài, chứ anh có sáng kiến nào không?”

“Anh sẽ suy nghĩ. Chúng ta nên vứt số thuốc của Chloe đi. Anh chẳng bận tâm là con ma đó muốn gì, nhưng có thể ông ta hữu dụng đấy. Chừng nào chúng ta còn một đối tượng sẵn lòng, Chloe nên tận dụng cơ hội để học hỏi. Việc đó khác với việc cô ấy sẽ sớm đi bất cứ đâu... trừ phi là họ tổng khứ cô ấy đi.”

Simon trở mắt nhìn anh mình. “Thế không vui xúu nào đâu anh.”

Derek cào cào tay lên mái tóc còn ướt. “Anh có cố ý tỏ ra hài hước đâu nào. Không dễ che giấu chuyện thấy ma đâu. Việc đó không giống chuyện yếm bùa chú. Sau sáng hôm nay, anh có nghe Tiến sĩ Davidoff và Tiến sĩ Gill nói chút chuyện...” Derek liếc nhìn tôi. “Lúc ấy tôi đang đi dạo gần đó và nghe thấy...”

“Cô ấy biết thính lực của anh tốt rồi, anh trai à.” Derek cau mặt với Simon, anh chàng chỉ nhún vai và nói, “Chloe đoán ra đấy. Cô ấy chả ngốc đâu. Dù

sao thì anh đã nghe lỏm...”

Simon dừng lại, nhồm đầu lên. “Có người đang đến.”

“Các chàng trai? Chloe?” Bà Talbot từ cầu thang gọi với lên. “Đến giờ ăn thêm rồi. Xuống đây nào.”

Simon đáp với lại rằng chúng tôi sắp đi xuống.

“Một giây thôi nhé,” tôi nói. “Anh đã nghe thấy họ nói chuyện với nhau. Về chuyện gì vậy?”

“Về cô. Và Nhà mở Lyle có phải là nơi dành cho cô không.”

Chương 25

CÓ PHẢI DEREK ĐANG CỐ hù tôi sợ không? Vài ngày trước, hẳn tôi sẽ trả lời là đúng ngay tắp lự. Nhưng hiện tại tôi biết việc đó căn bản là thật. Derek đã nghe được chuyện đó, thế là anh ta cứ cho qua mà chẳng thiết làm giảm nhẹ tai họa, vì ý nghĩ đó không hề thoáng qua đầu anh ta.

Nhưng chuyện này thực sự càng khiến tôi thêm sục sôi quyết tâm nhận được ít nhất một câu hỏi có câu trả lời khi một y tá thành linh thò đầu vào và thông báo tắt đèn.

“Bà Talbot ời?”

“Sao vậy cưng?” bà đáp, lại ghé đầu vào nhìn.

“Bọn em gọi cho Liz được chưa ạ? Em rất muốn trò chuyện với bạn ấy. Để giải thích về chuyện tối qua.”

“Chẳng có gì cần giải thích đâu cưng. Liz là người sẽ thấy sợ những chuyện như vậy, khiếp hãi em như thế nữa. Tôi chắc chắn vào cuối tuần em có thể gọi cho em ấy.”

“Cuối tuần này ạ?”

Bà di chuyển vào phòng và đóng cửa lại. “Các bác sĩ khác bảo tôi rằng Liz đang gặp khó khăn trong việc thích nghi hoàn cảnh.”

Rae thành linh thò đầu ra khỏi giường. “Có chuyện không ổn ạ?”

“Đó là chứng trầm cảm. Tối qua em ấy khổ sở lắm. Các bác sĩ ở bệnh viện mới không muốn em ấy nhớ đến chuyện kia.”

“Sẽ thế nào nếu em không đề cập lại chuyện đó ạ?”

“Chỉ tán gẫu thôi em cũng đã khiến cho bạn ấy nhớ lại rồi đó cưng. Đến Chủ nhật họ nói Liz sẽ ổn thôi. Muộn nhất là tuần tới nhé”

Nỗi khiếp sợ trong tôi len lỏi xuất hiện.

Không phải bây giờ, cưng à.

Có lẽ là cuối tuần tới.

Có lẽ là tuần tới.

Có lẽ là không bao giờ.

Tôi liếc nhìn Rae, nhưng thay vào đó là lại ngỡ là Liz ngồi ở mép giường goe nguây mấy đầu ngón chân, chiếc tất in hình hươu cao cổ màu cam-tía nhảy múa.

Liz chết rồi.

Kia là hồn ma của cô ấy.

Dĩ nhiên điều đó nghe thật buồn cười. Cho dù tôi có tưởng tượng ra nỗi lý do vì sao Nhà mở Lyle lại muốn giết lũ trẻ, thì gia đình chúng sẽ thế nào? Đây có phải là những đứa trẻ lang thang ngoài đường ngoài xá và bỏ nhà ra đi đâu chứ. Cha mẹ chúng sẽ nhận thấy là chúng đã biến mất. Chú ý đến và quan tâm.

Mày có chắc vậy không? Vậy chuyện cha mẹ Rae là như thế nào? n cần chu đáo, luôn gọi điện hỏi thăm và đến đây gặp cô ấy à? Và cha của Simon cùng Derek nữa? Người Tàng Hình chẳng?

Tôi cuộn người lại trên giường và lấy gối chụp kín hai tai, như thể làm thế có thể làm giọng nói nhỏ xuống.

Rồi tôi nhớ ra điều Simon từng nhắc đến trước đó. Thuật hồn ra khỏi xác.

Có một giới sở hữu sức mạnh siêu nhiên có khả năng rời khỏi thân xác của mình và dịch chuyển bằng ý chí. Liệu người gọi hồn có thể nhìn thấy những linh hồn biết xê dịch ấy không? Tôi cá là có - rằng linh hồn là phần rời khỏi cơ thể khi người ta chết đi hay trong quá trình hồn lìa khỏi xác.

Thì ra Liz là như vậy. À... Simon đã gọi những người đó là gì nhỉ? Thầy pháp. Tại căn phòng này Liz đã dùng thuật ấy và tôi đang nhìn thấy cô. Điều đó giải thích lí do vì sao tôi trông thấy và nghe thấy cô ấy nói chuyện, chứ chẳng phải là ma cỏ. Có lẽ điều này cũng dùng để lý giải về chuyện yêu tinh. Liz làm di chuyển đồ vật mà không hề nhận thức được và ném mọi thứ lung tung.

Đó nhất định là lời giải đáp. Nhất định là thế.

“Đây này,” Derek vừa thì thầm vừa dúm một lọ Mason rỗng vào tay tôi. Sau giờ học, anh ta đã kéo tôi sang một bên và hiện tại chúng tôi đang đứng dưới chân cầu thang dẫn lên chỗ ở của nam sinh. “Bỏ cái này vào phòng cô và giấu đi nhé.”

“Đây là một cái . . . lọ.”

Derek làu bàu, tức giận rằng tôi quá ư là tối dạ đến nỗi quên sự quan trọng then chốt trong việc giấu một cái lọ Mason rỗng trong phòng mình.

“Nó dùng để đựng nước tiểu.”

“Gì cơ?”

Derek tròn tròn mắt, một âm thanh nghe như tiếng hầm hè thoát qua kẽ răng khi anh ta cúi người xuống gần sát tai tôi. “Nước tiểu. Nước giải. Gì cũng được. Cho lần kiểm tra.”

Tôi nâng cái lọ lên ngang tầm mắt. “Tôi cứ tưởng họ sẽ đưa cho tôi thứ gì đấy nhỏ hơn chứ.”

Lần này thì rõ là Derek hằm hè rồi nhé. Liếc nhìn quanh thật nhanh, đoạn anh ta vươn tay nắm lấy cánh tay tôi trước khi khựng lại và vẫy tôi đi lên cầu thang. Anh ta làm cả hai việc ấy cùng một lúc và đứng trên đầu cầu thang trong giây lát, sau đó ngoảnh lại trừng mắt với tôi, như thể tôi đang dưng dưng phí thời gian.

“Hôm nay cô có uống thuốc phải không?” anh ta thì thào.

Tôi gật gật.

“Thế thì dùng cái lọ này để giữ lại thứ kia đi.”

“Giữ lại . . .”

“Nước tiểu của cô. Nếu ngày mai cô đưa cho bọn họ một ít nước tiểu của ngày hôm nay thì có vẻ như là cô vẫn còn dùng thuốc.”

“Anh muốn tôi... đánh tráo à? Vào mớ lọ thí nghiệm ấy?”

“Có ý gì khác hay hơn không?”

“Ồ, không, nhưng . . .” Tôi giơ cái lọ lên và nhìn chăm chăm vào đấy.

“Ôi Chúa ơi. Giữ nước tiểu của cô. Đừng giữ lại nước tiểu của cô. Với tôi thì chả khác gì nhau đâu.”

Simon từ một góc gần đấy thò đầu vào, mày nhướng lên. “Em định thắc mắc xem hai người đang làm gì nhưng nghe xong thì em biết câu trả lời rồi.”

Derek xua tôi đi xuống cầu thang. Tôi nhét cái lọ vào ba lô. Thật sự tôi chẳng muốn dùng đến nó mấy, nhưng nếu tôi lấy lúng túng vì ý nghĩ giữ lại nước tiểu của mình thì điều đó hẳn chứng minh rằng tôi là đứa con gái nhông nha nhông nhảnh đồng bóng mà anh ta mong được thấy.

Chương 26

TÔI THỰC SỰ DỪNG ĐẾN CÁI LỌ. Vì đã chuẩn bị “mẫu” của mình rồi nên lần kế tiếp này tôi sẽ làm việc đó trong phòng tắm trên lầu và giấu cái lọ đằng sau chỗ để đồ lau chùi dưới bồn rửa. Một trong những việc vặt của chúng tôi là dọn dẹp nhà tắm, vậy nên tôi mong như thế có ý nghĩa là các y tá sẽ không bao giờ đụng chạm đến nơi ấy.

Ngày hôm đó, giờ lên lớp, chúng tôi không học hành gì nhiều. Chúng tôi có cố nhưng cô Vương không hợp tác. Hôm ấy là thứ sáu và cô Vương biết là sắp đến cuối tuần, vì thế cô chỉ giao bài tập cho chúng tôi rồi chơi bài paxien trên máy tính xách tay.

Rae điều trị tâm lý gần như cả sáng, lúc đầu là với Tiến sĩ Gill, sau đó là một buổi đặc biệt với Tiến sĩ Davidoff, trong khi đến lượt Tori trị liệu với Tiến sĩ Gill. Nghĩa là khi cô Vương cho phép chúng tôi ra sớm để ăn trưa, tôi được phép giết thời gian cùng Simon và Derek, và tôi xoay sở việc đó khá ổn. Tôi vẫn còn muốn biết nhiều chuyện. Việc hỏi han thắc mắc cũng không dễ dàng, nhất là khi đây không phải vấn đề mà chúng tôi có thể thảo luận trong phòng nghe nhìn.

Lựa chọn hiển nhiên hẳn là phải đi ra ngoài mà bàn luận, nhưng cô Van Dop vẫn đang làm việc ngoài vườn. Vậy nên Simon đề nghị giúp tôi hoàn tất việc giặt giũ. Derek bảo anh ta sẽ lén xuất hiện sau.

“Vậy ra đây là nơi hồn ma thoát ẩn thoát hiện của chúng ta cư trú,” Simon nói, đoạn đảo qua phòng giặt ủi một lượt.

“Tớ cho là vậy, nhưng . . .”

Cậu ấy giơ một tay lên, sau đó cúi người xuống và bắt đầu phân loại giỏ quần áo cuối cùng. “Cậu không cần bảo tớ là có lẽ đây chẳng có ma, và tớ

sẽ không ép cậu cố bắt liên lạc với con ma đó. Nếu Derek xuống đây thì nói không chừng anh ấy sẽ làm thế. Đừng để anh ấy có cơ hội chi phối cậu.”

“Anh không chi phối cô ấy.” Giọng Derek vang vọng gần góc phòng.

“Nếu anh bảo ai đó làm gì và họ tuân theo?” Derek nói, đồng thời đi loang quanh gần góc ấy. “Thì đấy cũng có phải là vấn đề của anh đâu. Tất cả những gì Chloe phải làm là từ chối. Cô ta có miệng mà?”

Tuyệt. Người này có thể khéo bao biện để tôi thấy mình thật ngốc ngay cả khi anh ta định bảo rằng chả nhờ đến anh ta thì tôi cũng đã tự thấy mình là đồ ngu ngốc rồi.

“Vậy nếu họ quyết định chuyển cô đi thì cô sẽ làm thế nào?”

Simon vò vò một chiếc sơ mi. “Nhờ ơn Chúa, Derek, họ sẽ không . . .”

“Họ đang xem xét. Cô ta cần một kế hoạch.”

“Thật không?” Simon ném cái áo vào đống đồ màu. “Còn anh thì sao, anh trai? Nếu có quyết định người đi kế tiếp là anh, anh có kế hoạch nào không?”

Họ nhìn nhau. Tôi không trông thấy nét mặt Simon nhưng hàm Derek thì căng cứng lại.

Tôi đứng đấy và gom một chồng quần áo để giặt. “Nếu họ làm vậy, tôi thấy mình chẳng có nhiều lựa chọn lắm. Chính xác là tôi không thể không tuân lời.”

“Vậy cô sẽ nhượng bộ? Nghe theo họ như một cô gái ngoan sao?”

“Đừng gay gắt thế, anh trai!”

Derek phớt lờ Simon, ôm mớ đồ bẩn mà tôi bỏ xót vào trong máy giặt và tiến đến gần tôi khi anh ta làm thế. “Họ sẽ không cho cô nói chuyện với Liz chứ gì?”

“Hả... sao cơ?”

“Sáng nay Tori có hỏi thế. Tôi nghe thấy. Bà Tabot bảo không với cô ta và nói rằng bà ấy đã trả lời cô y vậy khi cô xin phép vào tối hôm trước.” Anh đoạt lấy hộp đựng bột giặt trên tay tôi, cầm lấy dụng cụ đong đo trên kệ và lắc lắc nó. “Cái này hữu ích lắm.”

“Họ nói là tôi có thể gọi cho Liz vào cuối tuần.”

“Vẫn có chút kì lạ, cô không mấy thân với cô gái đó, thế mà cô lại là người đầu tiên muốn gọi cho cô ấy?”

“Như vậy gọi là chu đáo. Có lẽ anh đã từng nghe đến rồi chẳng?”

Derek gạt tay tôi ra khỏi chỗ nút nhấn trên máy giặt. “Màu tối, nước lạnh. Hoặc là cô sẽ làm dây màu lung tung.” Anh ta liếc trả lại tôi. “Thấy chưa? Tôi chu đáo.”

“Chắc chắn rồi, khi mà đa phần là quần áo của anh.”

Simon phì cười sau lưng chúng tôi.

“Còn về chuyện của Liz,” tôi nói tiếp, “tôi chỉ muốn đảm bảo là cô ấy bình an.”

“Vì sao lại không chứ?”

Hắn Derek sẽ cười nhạo sự ngốc nghếch của tôi khi tôi cho là Liz đã chết, bị giết chết. Kỳ quặc vừa đủ, đó chính xác là điều tôi muốn. Đoán chắc lần nữa là đầu tôi đã nhét ứ cả đống kịch bản phim rồi.

Tôi bắt đầu kể lại chuyện mình thức dậy và nhìn thấy Liz trên giường, miệng mồm huyền thuyên.

“Vậy thì...” Derek nói xen vào. “Liz đã quay trở về từ một nơi xa xôi nào đó để chỉ cho cô xem mấy chiếc váy thật bảnh của cô ấy à?”

Tôi kể cho họ nghe “giấc mơ” của Liz và sự xuất hiện của cô trên tầng áp mái.

Khi tôi kể xong, Simon ngồi đó, mắt không chớp, một chiếc sơ mi đong đưa trên tay cậu ấy. “Nghe chắc chắn là một hồn ma rồi.”

“Là hồn ma thì cũng đâu có nghĩa là cô ấy bị giết”. Derek nói, “Biết đâu trên đường đến bệnh viện Liz tình cờ gặp tai nạn. Nếu có việc đó thì họ sẽ không muốn báo cho chúng ta gay đâu.”

“Hoặc có lẽ Liz chưa chết hẳn,” tôi nói. “Có khi nào là hồn cô ấy lìa khỏi xác? Các thầy pháp làm như vậy mà, phải không? Điều đó cũng có thể lí giải cho việc làm thế nào cô ấy di chuyển đồ vật lung tung. Không phải là một yêu tinh - mà là linh hồn của cô ấy hoặc là cách nó hoạt động chẳng hạn. Cậu nói sức mạnh của chúng ta sẽ thức tỉnh đâu đó trong tuổi dậy thì mà? Nếu không nhận biết được mình là gì khi sức mạnh ập đến thì đây đúng là một loại nơi chốn mà chúng ta sẽ sống đến cuối đời. Một ngôi nhà dành cho các thanh thiếu niên gặp những rắc rối kì quặc.”

Derek nhúng vai nhưng không tranh cãi.

“Liệu việc Liz là thầy pháp có giải thích cho chúng ta biết cô ấy đang làm gì không? Ném đồ vật bay lung tung? Hay có thể thành linh rời khỏi thân xác mình mà không hề hay biết?”

“Tôi... không rõ.” Câu trả lời thừa nhận vấn đề được thốt ra chậm rãi và do dự. “Để tôi suy nghĩ đã.”

Đang đi được nửa đường đến chỗ dùng điểm tâm thì chúng tôi lại gặp bà Talbot. “Tôi biết là các em được rảnh rỗi sau bữa trưa, và tôi ghét phải can thiệp vào. Nhưng tôi phải yêu cầu các em trải qua khoảng thời gian đó sau nhà để Victoria và mẹ em ấy có chút không gian riêng. Vui lòng không vào lớp học cho đến khi giờ học bắt đầu, và cũng đừng chơi trong phòng nghe nhìn nhé. Các em có thể ra ngoài hoặc sinh hoạt trong phòng khách.”

Hiện tại thì, vào tuần trước, nếu có người nào bảo tôi cho ai đó chút không gian riêng tư thì tôi chắc rằng mình sẽ tránh thật xa ra. Đây đơn giản đó chỉ là phép lịch sự. Dù vậy, sau vài ngày sống tại nhà mở Lyle, không có ai nói “Đừng đi đến tầng ấy,” tôi sẽ không trả lời “được thôi”, mà hỏi “tại sao?”... và quyết định tìm hiểu nguyên nhân. Trong ngôi nhà này, am hiểu là sức mạnh và tôi là đứa học hỏi nhanh lắm.

Vấn đề đặt ra là: Làm cách nào tiếp cận văn phòng của Tiến sĩ Gill đủ gần để nghe lỏm được Tori cùng mẹ cô ta nói gì, và biết lý do vì sao chúng tôi phải để họ có không gian riêng tư vì cuộc tán gẫu thân mật giữa mẹ và con gái. Tôi có thể đề nghị anh chàng có thính lực vượt trội giúp sức nhưng lại không muốn nợ nần gì Derek cả.

Bà Talbot bảo các nữ sinh được phép lên lầu còn các nam sinh thì không, vì lối ấy sẽ đi ngang qua văn phòng Tiến sĩ Gill. Câu nói này làm chúng tôi nảy sinh một ý tưởng. Tôi đi lên lầu, rón rén vào phòng bà Talbot, thông qua cánh cửa nối liền hai phòng đi vào văn phòng cô Van Dop, sau đó xuôi theo hành lang bên nam sinh dẫn lên cầu thang.

Thời điểm tôi nép mình trên cầu thang thì hành động bạo gan của tôi cũng được đền đáp.

“Mẹ không thể tin là con có thể làm thế này với mẹ đấy, Tori. Con có biết con làm mẹ xấu hổ đến mức nào không? Việc con nghe trộm các y tá bàn luận về Chloe Saunders khi mẹ ở đây vào hôm chủ nhật và đã háo hức đi kể với các bạn khác ấy.”

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra mẹ của Tori đang nói đến chuyện gì. Tuần này có quá nhiều chuyện. Rồi tôi chợt nhớ ra – Tori đã kể cho những người khác nghe vụ tôi cho rằng mình thấy ma. Rae từng nói mẹ của Tori có quan hệ làm ăn với nhà mở Lyle. Vậy nên khi bà ấy đến đưa áo mới cho Tori vào chủ nhật, ắt là các y tá đã nhắc đến chuyện của một nữ sinh mới đến và “chứng ảo giác” mà nữ sinh nọ mắc phải. Tori đã nghe lén.

“Nếu bấy nhiêu đó chưa đủ, họ còn bảo với mẹ là con đang hờn dỗi về chuyện chuyển một nữ sinh đi.”

“Liz,” Tori nhỏ giọng. “Tên bạn ấy là Liz.”

“Mẹ biết tên con bé. Vấn đề là mẹ không hiểu tại sao con lại quá xúc động mà cư xử không đúng?”

“Quá xúc động và cư xử không đúng ạ?”

“Giận dỗi trong phòng. Cãi vặt với Rachelle. Hả hê khi nhìn thấy tình trạng của nữ sinh mới đến trở lại như cũ vào hôm qua. Thuốc của con vô hiệu sao Victoria? Mẹ bảo con rồi, nếu toa thuốc mới không có tác dụng, con phải cho mẹ biết . . .”

“Có mà mẹ.” Giọng Tori khàn khàn nghệt nghệt giống như đang khóc.

“Con vẫn uống thuốc đấy chứ?”

“Thường xuyên ạ. Mẹ biết mà.”

“Tất cả những gì mẹ biết là, nếu con đang dùng thuốc thì con đã khá hơn và tuần này cho thấy là con không thể.”

“Nhưng chẳng phải làm gì với vấn đề của con hết. Là... là đưa con gái mới đến. Nó làm con tức phát điên. Cô nàng Goody Two-shoes[1] bé nhỏ. Lúc nào cũng cố làm cho con xấu mặt. Luôn ra vẻ ta đây giỏi giang.” Tori cao

giọng đầy gay gắt. “Ồ, Chloe là một nữ sinh ngoan hiền.Ồ, Chloe không mất thời gian để ra khỏi đây đâu.Ồ, Chloe đang nỗ lực cần mẫn lắm đấy.” Giọng cô ta trở lại bình thường. “Con đang cố hết sức. Còn hơn cô bé đó khối lần. Nhưng Tiến sĩ Davidoff đã ghé qua thăm cô ta.”

[1]. Một nhân vật truyện thiếu nhi nổi tiếng vào những năm 1780.

“Marcel chỉ muốn động viên các con nỗ lực thôi.”

“Con cũng nỗ lực vậy. Mẹ nghĩ là con thích chết dí ở đây với mấy đứa dì hợm và chẳng làm nên trò trống gì hay sao? Nhưng con đâu chỉ muốn ra ngoài - con muốn mình khá hơn. Chloe thì không quan tâm đến chuyện đó. Nó nói dối, nó bảo với mọi người là nó không tin mình thấy ma. Chloe Saunders là một con nhãi hai mặt gh...” Tori nuốt xuống nửa từ còn lại và nói, “...xấu tính.”

Tôi chưa từng bị gán một biệt danh nào như vậy cho dù là nói xấu sau lưng.

Nhưng tôi có nói dối. Tôi từng làm thế trong khi đang tỏ ra tin tưởng người khác. Liệu có phải là định nghĩa của từ “hai mặt” không?

“Mẹ hiểu là con không bận tâm đến con bé đó...”

“Con ghét nó. Nó chuyển vào rồi, bạn thân nhất của con bị tống ra ngoài, làm con bẽ mặt trước mặt các bác sĩ và y tá, cuỗm mất cậu bạn của con...” Tori dừng lại, đoạn lẩm bầm, “Dù sao đi nữa thì con nhỏ đó cũng đáng lắm.”

“Chuyện này thì liên quan gì tới một cậu con trai thế?” Giọng mẹ cô ta trở nên the thé, đầy cáu giận.

“Không có gì đâu mẹ.”

“Con để ý một nam sinh ở đây à, Tori?”

“Không mẹ ời, con không để ý đến ai đâu.”

“Đừng nói chuyện với mẹ bằng cái giọng đó. Và hỉ mũi đi. Mẹ khó mà hiểu con nói gì nếu con cứ khóc bù lu bù loa mãi như thế.” Im lặng một hồi. “Mẹ chỉ muốn hỏi con thêm một lần nữa. Chuyện về một nam sinh là như thế nào?”

“Con chỉ...” Tori hít vào lớn đến nỗi tôi cũng nghe thấy. “Con thích một nam sinh ở đây. Và Chloe biết chuyện đó, thế là nó theo đuổi cậu ấy để làm con xấu mặt.”

Theo đuổi ư?

“Nam sinh nào thế?” Giọng mẹ cô ta quá nhỏ, tôi phải cố căng tai ra mà nghe.

“Ồi mẹ ời, chuyện đó không quan trọng. Chỉ là...”

“Đừng có nói ‘Ồi mẹ ời’ với mẹ. Mẹ nghĩ là mẹ có quyền quan tâm...” Giọng bà ấy hạ xuống một tông khác. “Đừng bảo với mẹ là Simon đó, Tori. Đừng cả gan nói với mẹ là Simon nhé. Mẹ đã dặn con là tránh xa thằng nhóc ấy ra mà...”

“Tại sao vậy mẹ? Simon ổn mà. Thậm chí cậu ấy còn không dùng đến thuốc nữa. Con thích cậu ấy và... Ồi! Mẹ!Mẹ làm gì vậy?”

“Con tập trung cho mẹ. Mẹ đã bảo con tránh xa thằng nhóc ấy và mẹ mong là con vâng lời cơ mà. Con có bạn trai rồi. Nếu mẹ nhớ đúng là hơn một cậu đấy. Những cậu bạn trai hoàn toàn tử tế đang đợi con ra khỏi nơi này.”

“Vâng, y như rằng chuyện đó sớm muộn gì cũng xảy đến.”

“Nó sẽ xảy đến khi con quyết định như vậy. Con có biết một thành viên hội đồng quản trị như mẹ hồ thẹn biết bao nhiêu khi chính con gái mình bị gửi

đến chỗ này không? Được thôi, để mẹ nói cho con biết nhé quý cô Victoria, chẳng có gì sánh bằng nỗi mất mặt sau khi gần hai tháng sau đưa con gái ấy vẫn còn mắc kẹt ở đây đâu.”

“Mẹ từng nói câu đó với con rồi. Mẹ cứ nhắc đi nhắc lại mãi.”

“Không đủ nhiều hoặc là con lơ là lời dạy dỗ của mẹ rồi. Giống như công việc nỗ lực tiến bộ hơn ấy.”

“Con đang cố đẩy thôi.” Giọng Tori trở nên rầu rĩ tức tối.

“Là lỗi của cha con... ông ấy đã chiều hư con. Con không bao giờ phải đấu tranh bất cứ thứ gì trong cuộc đời mình. Không một lần học cách khát khao muốn có một thứ gì.”

“Mẹ, con đang cố gắng mà...”

“Con đâu có biết cố gắng là như thế nào.” Giọng điệu gay gắt nặng nề của mẹ cô ta làm tôi sồn gay ốc. “Con ngang bướng, ương ngạnh, lười biếng, ích kỷ và con chẳng thèm để tâm là mình đã làm mẹ đau lòng đến mức nào, biến mẹ trông như một bà mẹ tồi tệ, phá hỏng danh tiếng nghề nghiệp của mẹ...”

Tori chỉ đáp lại bằng một tiếng nức nở đáng thương. Tôi ôm chặt lấy hai đầu gối của mình, đồng thời chà chà lên hai cánh tay.

“Con đừng lo về con bé Chloe Saunders.” Giọng mẹ Tori nhỏ lại thành một tiếng rít. “Nó sẽ không ra khỏi đây nhanh như nó nghĩ đâu. Con để tâm chuyện Victoria Enright và mẹ con là được rồi. Hãy làm mẹ hạnh diện, Tori à. Mẹ chỉ đòi hỏi có thế.”

“Con đang cố...” Cô ta khựng lại. “Con sẽ cố.”

“Phốt lờ cả Chloe Sauders lẫn Simon Bae đi. Hai đứa nó không đáng để con nhọc lòng.”

“Nhưng Simon...”

“Con có nghe mẹ nói không đấy? Mẹ không muốn con đến gần thằng nhóc ấy. Nó phiền phức... cả anh nó cũng thế. Mẹ mà còn nghe nói lại là bọn con gặp gỡ nhau, chỉ hai đứa, thì thằng nhóc đó sẽ biến mất. Mẹ sẽ buộc nó phải chuyển đi.”

Kinh nghiệm sống. Tôi có thể ngợi ca điều ấy, hứa hẹn sẽ mở rộng tầm hiểu biết của mình, nhưng tôi vẫn bị giới hạn với những trải nghiệm trong đời mình.

Làm thế nào mà người ta hiểu được một trải nghiệm hoàn toàn lạ lẫm nhỉ? Người đó có thể chứng kiến, cảm nhận, tưởng tượng ra trải nghiệm đó sẽ ra sao, nhưng như vậy chẳng khác gì ta nhìn thấy những trải nghiệm kia trên phim và bảo là “Tạ ơn Chúa, không phải là tôi.”

Sau khi nghe mẹ của Tori nói chuyện, tôi thề rằng mình sẽ không bao giờ nói xấu dì Lauren nữa. Tôi thật may mắn khi có một “phụ huynh” mà lỗi lầm lớn nhất của người đó là bà ấy quan tâm tôi quá mức. Dù là lúc thất vọng về tôi, dì vẫn để tâm đến lời bào chữa của tôi. Hẳn là ý nghĩ cho rằng tôi làm dì hổ thẹn chưa bao giờ dì nghĩ đến đâu.

Bảo tôi lười biếng vì tôi không đủ cố gắng, không đủ chăm chỉ siêng năng ư? Dọa sẽ tống khứ nam sinh mà tôi thích đi ư?

Tôi rùng mình.

Tori đang nỗ lực tiến bộ. Rae từng gọi cô ta là nữ hoàng thuốc men. Giờ thì tôi có thể hiểu vì sao. Tôi mừng tưởng ra được cuộc sống của Tori là như thế nào, dấu cho trí tưởng tượng của tôi không đủ tốt để liên tưởng xa hơn.

Làm sao mà một bậc làm cha làm mẹ lại đi trách móc con mình vì đã không tìm cách khắc phục một căn bệnh tâm thần được nhỉ? Nó khác với việc bắt buộc học sinh miễm cưỡng đạt đủ điểm đậu, mà là giống khi ta đổ lỗi cho một người mắc chứng khó học vì đã không uống Aspirin vậy. Dù “tình trạng sức khỏe” của Tori có như thế nào thì cũng tương tự bệnh tâm thần phân liệt – không phải lỗi của Tori và hoàn toàn nằm ngoài khả năng kiểm soát của cô ta.

Không ngạc nhiên là chiều hôm đó Tori bỏ giờ. Quy định về việc trốn tránh trong phòng dưỡng như không áp dụng cho cô ta, có lẽ vì tình trạng sức khỏe của Tori hoặc vì vị thế của bà mẹ. Giữa các tiết học, tôi có chuồn lên lầu tìm Tori. Cô ta đang ở trong phòng ngủ, tiếng nấc nghèn nghẹt khẽ vang lên kề cánh cửa đóng kín.

Tôi đứng trong hành lang nghe Tori khóc, nóng lòng muốn làm một việc gì đấy.

Trong phim, hẳn tôi sẽ bước vào phòng an ủi cô ta, có khi trở thành bạn thân của cô ta cũng nên. Tôi thấy cảnh đó trên ti-vi hàng tá lần. Nhưng một lần nữa, việc đó không giống một trải nghiệm ngoài đời thực, hành động mà thật lòng thì tôi không thể đánh giá cao cho đến khi tôi đứng đấy, bên ngoài cửa phòng.

Tori ghét tôi.

Ý nghĩ đó làm dạ dày tôi nhói đau. Trước đây, tôi chưa từng bị ai ghét bỏ. Tôi thuộc tuýp trẻ con kiêu như, nếu có ai hỏi những người khác nghĩ sao về tôi, thì mấy người đó sẽ trả lời thế này, “Chloe ấy à? Cô ấy được lắm, tôi cho là vậy.” Họ không yêu thích tôi, không ghét, cũng không nghĩ về tôi nhiều cho lắm.

Dù tôi có bị Tori ghét hay không là một vấn đề khác, nhưng tôi không thể cãi cọ với Tori về những việc cô ta đã trải qua. Đối với Tori, tôi là một kẻ

không mời mà đến và đã chiếm mất vị trí của cô ta. Tôi sẽ trở thành một “bệnh nhân biết nghe lời”, điều cô ta khao khát muốn thực hiện.

Nếu lúc này mà tôi bước vào phòng cô ta, chắc cô ta sẽ không nhìn ra được vẻ mặt đầy cảm thông của tôi đâu, mà là một gương mặt hả hê vì thắng lợi, và cô ta sẽ càng ghét tôi thêm bội phần. Vậy nên tôi để cô ta lại đấy, một mình khóc lóc rên rỉ trong phòng.

Hết giờ nghỉ trưa, bà Talbot thông báo các tiết học trong ngày hôm nay đến đây là chấm dứt. Chúng tôi sắp được ra ngoài đi chơi, hiếm hoi lắm đấy. Sẽ không xa lắm đâu - chỉ là thả bộ đến hồ bơi công cộng trong nhà cách đây một tòa nhà.

Tuyệt hết chỗ nói. Giá mà tôi có đồ bơi nhỉ.

Bà Talbot đề nghị tôi gọi cho dì Lauren, nhưng tôi không định làm phiền dì, nhất là sau khi thái độ cư xử không tốt của tôi vào hôm qua đã gây cho dì quá nhiều rắc rối.

Dù vậy, tôi không phải là người duy nhất bị bỏ lại phía sau. Derek phải đến điều trị với tiến sĩ Gill. Dường như làm vậy là không công bằng, nhưng lúc tôi nói với Simon, cậu ấy bảo Derek không được phép đi chơi. Tôi đoán lệnh cấm ấy là có lý, xét đến nguyên nhân mà anh ta phải vào đây. Còn nhớ ngày tôi đến trường mở, khi họ đưa những đứa trẻ khác đi ăn trưa còn tôi thì ổn định cuộc sống mới, ắt là thời điểm đấy anh ta đang bị nhốt trong phòng.

Sau khi mọi người đi hết, lợi dụng lúc các y tá vắng mặt, tôi ở trong phòng nghe nhạc. Được vài phút thì tôi nghĩ là mình nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi lấy tai nghe ra. Thêm một tiếng gõ nữa. Khá chắc là hồn ma là không thể làm thế. Vậy nên tôi cất lời chào.

Cửa bật mở. Tori đứng đấy, trông... không-giống-Tori-chút nào. Mái tóc sẫm màu của cô ta dựng ngược, như thể cô ta vừa dùng tay vuốt dựng lên ấy. Áo sơ mi trên người thì nhàu nhĩ, phần áo phía sau còn lòi ra khỏi quần jeans.

Tôi ngòai dậy. “Tôi tưởng cậu đi bơi rồi.”

“Tôi bị chuột rút. Cậu hài lòng chứ?” Lời lẽ của Tori sắc bén, âm điệu nhỏ hơn cái giọng kiêu kỳ phách lối mọi khi, nhưng vẫn đầy vẻ hống hách. “Dù sao thì tôi không đến mượn chìa khóa của cậu đâu. Cũng không giống là cậu sẽ có thứ đó. Tôi chỉ đến để tuyên bố là cậu có thể có được Simon. Tôi quyết định là...” Cô ta nhìn sang chỗ khác. “Tôi không hứng thú. Dù gì thì cậu ta cũng không phải là mẫu người của tôi. Quá... con nít.” Cô ta bĩu môi. “Chưa chín chắn. Thế đấy. Tiếp nhận đi. Simon là của cậu.”

Tôi những muốn đáp trả lại là “Xì, cảm ơn nhé!” Nếu điều đó hiển nhiên không làm cô ta tổn thương nhiều hơn thế. Simon nhầm rồi. Tori thật lòng thích cậu ấy.

“Đăng nào thì” – cô ta hung hăng – “Tôi đến đây để tuyên bố tạm hòa.”

“Tạm hòa á?”

Sốt ruột phẩy phẩy tay, Tori bước vào phòng và đóng cửa lại. “Mối hận thù này của chúng ta vớ vẩn quá. Cậu không đáng để tôi...” Cô ta ngập ngừng, đoạn thông vai xuống. “Không cãi nhau nữa. Cậu muốn có Simon ư? Cứ việc. Cậu nghĩ mình nhìn thấy ma chứ gì? Đấy là vấn đề của cậu. Tất cả những gì tôi muốn, là cậu báo lại với Tiến sĩ Gill rằng tôi xin lỗi về việc đã kể với mọi người về chuyện cậu thấy ma vào ngày đầu tiên ấy. Thứ Hai này họ định cho phép tôi ra ngoài, nhưng giờ thì hết rồi. Và đấy là lỗi của cậu.”

“Tôi không...”

“Tôi chưa nói xong.” Thái độ cư xử có phần giống lúc trước khiến cho giọng Tori the thé. “Cậu sẽ bảo với Tiến sĩ Gill là tôi xin lỗi và có lẽ là cậu đã chuyện bé xé ra to. Tôi tưởng việc cậu thấy ma rất bảnh và cậu tiếp nhận chuyện đó không đúng cách rồi, nhưng từ nay trở đi tôi sẽ đối đãi tử tế với cậu.”

“Về chuyện ‘giao phó’ Simon lại cho tôi... Tôi không...”

“Đó là một phần của thỏa thuận. Phần tiếp theo à? Tôi sẽ chỉ cho cậu thấy vài thứ mà cậu muốn.”

“Là gì thế?”

“Thứ đó nằm trong...” cô ta búng tay “...khoang bắn thủ dưới nhà. Tôi định xuống lầu để xem xem khi nào thì cậu giặt xong quần jeans của tôi, và tôi nghe thấy cậu với Rae đang tìm kiếm thứ gì đấy.”

Tôi cố gắng không để lộ một biểu cảm nào trên mặt. “Tôi không biết cậu...”

“Ôi thôi đi. Để tôi đoán nhé. Brady bảo với Rae là có thứ gì trong đó phải không nào?”

Tôi không hiểu ý cô ta nhưng vẫn gật đầu.

“Đấy là một cái hộp đựng đồ trang sức đầy nhóc mấy thứ cũ xì.” Cô ta cong môi, vẻ chán ghét. “Brady từng cho tôi xem. Cậu ta tưởng tôi thực sự hứng thú với cái hộp đó. Nó giống như mấy thứ đồ cổ ấy, cậu ta bảo thế. Tờm.” Cô ta rùng mình. “Khi tôi không nói là ‘Ôi chao, thật dễ thương và lãng mạn biết bao. Mình chỉ thích mấy cái vòng cổ đã hỏng và mấy khoang trống dơ dáy,’ ắt là cậu ta đã đề cập nó với Rae. Nếu cậu muốn tôi sẽ chỉ cho cậu.”

“Dĩ nhiên rồi. Có lẽ tối nay . . .”

“Cậu nghĩ là tôi sẽ mạo hiểm chuốc thêm rắc rối à? Giờ tôi sẽ cho cậu xem qua, vì sau đó tôi có thời gian để tắm. Và đừng tự cho rằng cậu sẽ tự tìm được, vì cậu sẽ không tìm thấy nó đâu.”

Tôi ngần ngại.

Tori mím môi. “Được. Cậu không muốn giúp tôi chứ gì? Chỗ đó tuyệt lắm đấy.”

Cô ta hướng ra cửa.

Tôi vắt chân qua thành giường. “Đợi đã. Tôi đi với cậu.”

Chương 27

TÔI TRÈO LÊN THANG, đẩy cửa ra và nhòm vào trong – vào khoảng không tối om. Tôi kéo cửa lại và nhìn xuống nơi Tori đang đứng.

“Rae có đèn pin. Chúng ta cần đến nó.”

Một cú thở dài bực mình. “Nó để ở đâu?”

“Tôi không biết. Tôi tưởng cậu . . .”

“Tại sao tôi lại biết chỗ họ cất đèn pin chứ. Cậu nghĩ là tôi lén lút thập thò đi khắp nơi vào buổi tối à? Đọc những cuốn sách tục tĩu dưới chăn? Chỉ là đi . . .” Cô ta ngừng lại, vành môi cong lên thành một nụ cười chế giễu. “Ồ, phải rồi. Cậu sợ bóng tối hả?”

“Cậu nghe chuyện đó từ đâu . . .”

Cô ta giật giật ống quần tôi. “Xuống đây đi nào, bé con. Tôi sẽ dẫn đường . . . và chặn đỡ tất cả các hồn ma kinh tởm ấy cho cậu.”

“Không, tự tôi xoay xử được. Chỉ cần chờ tôi giây lát để mắt tôi thích ứng đã.”

Rae và mấy que diêm của cô ấy ở đâu khi bạn cần đến đây? Chờ đã. Diêm. Cô ấy đã vứt diêm lại trong này. Tôi sờ soạng xung quanh, nhưng phần sàn đất tối thui đã che mất cặp đợng diêm.

“Này?” Tori lên tiếng. “Cậu chết điếng vì sợ rồi à? Một là cậu di chuyển, hai là tránh đường cho tôi.”

Tôi bắt đầu tiến lên phía trước.

“Hướng về phía bên trái nhé,” Tori bảo khi cô ta lồm cồm bò vào đằng sau tôi. “Chừng nữa đường từ đây đến chỗ bức tường.”

Chúng tôi di chuyển được tầm sáu mét thì cô ta nói, “Rẽ phải. Nhìn thấy cái cột đó chưa?”

Tôi nheo mắt lại và nhìn thấy một cột chống.

“Ngay phía sau cái cột đó đấy.”

Tôi bò đến chỗ cột và lấy tay mò quanh phần bệ.

“Đằng sau chứ không phải bên cạnh. Cậu vô tích sự vậy à? Thôi, để tôi.”

Cô ta với tới nắm lấy cánh tay tôi, cầm trúng khuỷu tay rồi kéo mạnh, làm tôi mất thăng bằng.

“Này!” Tôi kêu lên. “Cậu . . .”

“Đau à?” Cô ta bặm mạnh hơn. Khi tôi cố giật lùi lại, Tori thúc gối vào bụng tôi, và tôi gập người lại. “Mày có biết là mày khiến tao gặp nhiều phiền phức cỡ nào không Chloe? Mày đến đây, Liz bị tống đi, cuỗm mất Simon, khiến tao mất cơ hội được ra khỏi đây. Chà, mày sắp rời khỏi nơi này rồi đấy. Vào nhà thương điên vĩnh viễn lun nhé. Tao với mày cùng xem xem, thực sự thì mày sợ bóng tối đến đâu nào.”

Tori giơ một vật vuông vuông lờm chờm lên. một viên gạch vỡ ư? Cô ta quật thật mạnh. Gáy tôi nhói lên đau điếng và tôi ngã vật tới trước, miệng nếm được vị đất trước khi mọi vật xung quanh tôi tối sầm.

Có vài lần tôi gượng dậy, người nghiêng ngả loạng choạng, vài bộ phận bên trong cơ thể tôi gào thét, “Nhất định phải tỉnh dậy!” trước khi cơn bù ngủ chệnh choáng làu bàu, “Lại là do thuốc đây mà” và tôi tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng, khi nhớ ra mình chưa uống thuốc, thế là tôi tỉnh lại. Có tiếng thở hỗn hển nặng nhọc. Tôi nằm đó, đầu óc quay cuồng, tim đập thình thịch, cổ cất tiếng gọi, “Có ai không?” Nhưng môi tôi không động đậy.

Tôi lấy đà ưỡn người thật mạnh nhưng vẫn không dậy nổi, tay cũng không cựa được, chỉ vừa vặn là còn hít thở được chút ít. Sau đó khi giãy giụa để hít vào, tôi nhận ra tiếng thở ồ ồ đó phát ra từ đâu. Tôi.

Tôi cố ép mình nằm yên, để bình tĩnh lại. Có vật gì đó áp chặt qua hai má tôi, kéo căng da thịt tôi khi cử động. Băng keo. Trên miệng tôi có dính băng keo.

Tay tôi bị trói quặc ra sau lưng, và chân tôi thì... Tôi nheo mắt nhìn vào bóng tối, cố thấy rõ chân, nhưng cửa đã đóng kín và chẳng có chút ánh sáng nào lọt vào, do đó tôi chả thấy gì sất. Thử động đậy, tôi cảm thấy có thứ gì, đang giữ chặt hai chân mình lại với nhau gần chỗ mắt cá. Bị trói rồi.

Cái con ả điên khùng mất nết đó!

Trong đời mình, tôi chưa từng nghĩ sẽ mắng ai bằng từ đó, nhưng với Tori thì chẳng còn từ nào thích hợp hơn cả.

Không chỉ dụ tôi vào trong khoang trống này và đánh tôi bất tỉnh, cô ta còn trói tôi lại rồi bịt miệng tôi nốt.

Cô ta điên rồi. Rõ ràng là mất trí rồi.

Chà, chuyện xưa như trái đất, đấy chính là vì sao cô ta bị nhốt ở nơi này. Thần kinh có vấn đề. Mà biết từ trước rồi mà Chloe. Mà thật ngốc khi quên bém chuyện đó.

Giờ thì tôi chết dí ở đây, bị bịt miệng và trói lại trong bóng tối, đợi chờ ai đó đến tìm.

Liệu có người nào tìm thấy mày không?

Tất nhiên là có. Họ sẽ không bỏ mặt tôi chết rữa tại đây đâu.

Chắc là mày đã bất tỉnh được vài giờ. Có lẽ họ sẽ ngừng tìm kiếm. Có lẽ họ cho là mày bỏ trốn rồi.

Chuyện đấy không quan trọng. Một khi Tori vui thỏa - với công cuộc báo thù rửa hận này - cô ta sẽ tìm cách để mọi người biết tôi đang ở đâu.

Cô ta có làm vậy không? Cô ta điên mà, quên rồi à. Tất cả những gì cô ta quan tâm là loại bỏ mày. Có khi cô ta còn cho rằng nếu mày vĩnh viễn không được tìm thấy thì sẽ tốt hơn. Vài ngày chả có lấy tí nước. . .

Thôi đi nào?

Họ sẽ nghĩ là có người đột nhập. Chloe đáng thương bị trói và bỏ lại đây trong khoang trống này. Hẳn sẽ tạo nên một câu chuyện hay ra trò đấy. Câu chuyện cuối cùng về Chloe.

Thật tức cười. Họ sẽ tìm ra tôi. Cuối cùng cũng sẽ tìm thấy. Nhưng tôi sẽ không nằm chịu chết ở đây và đợi người tới cứu đâu.

Tôi nằm ngửa ra và cố lấy tay chống đỡ để nhồm dậ. Khi không thể nằm lấy thứ gì, tôi cuộn người sang một bên, vắn vẹo cho đến khi quỳ được trên hai đầu gối.

Được rồi. Ít nhất tôi có khả năng di chuyển tới trước vài phân. Nếu tới được bên khi khoang trống, tôi sẽ có thể đập cửa, làm ai đó chú ý. việc này hẳn là lâu la lắm, nhưng . . .

“Chloe?”

Giọng đàn ông. Tiến sĩ Davidoff chăng? Tôi cố đáp lại, nhưng chỉ phát ra được âm thanh “ừm ừm” nghệt nghệt.

“... tên cháu... Chloe...”

Khi giọng nói vang lên gần hơn, và tôi nhận ra đấy là giọng của ai, lông trên tay tôi dựng đứng lên hết cả. Hồn ma trong tầng hầm.

Tôi cố tỏ ra can đảm và đưa mắt nhìn quanh quất, dẫu biết là mình chẳng thể nhìn thấy gì trong bóng tối.

Nơi này tối đen như mực.

“... thả lỏng nào... ta đến đây vì cháu...”

Tôi nhích người tới trước và mũi tôi va phải một cái cột. Đau điếng, mắt tôi nhá đom đóm, ngân ngấn nước mắt. Khi cúi đầu thấp hơn, mặt mày nhăn nhó, tôi lại đụng đầu trúng cột rồi té nhào.

Đứng dậy nào.

Thế thì có ích gì? Tôi hầu như không cục cựa nổi. Tôi không nhìn ra được mình đang đi đâu. Trong này tối như hũ nút.

Tôi ngẩng đầu lên, nhưng, tất nhiên là tôi chả thấy gì rồi. Các hồn ma có thể xuất hiện xung quanh tôi, ở khắp mọi nơi . . .

Ôi, thôi nào! Họ là ma đấy. Họ không làm hại được mày đâu. Họ không thể “đến đây vì mày.”

“... triệu hồi họ... cháu phải...”

Tôi nhắm mắt lại và tập trung hô hấp. Chẳng làm gì thêm nữa mà chỉ hít vào thở ra, chặn giọng nói đó lại.

“... giúp cháu... nghe đây... ngôi nhà này...”

Hoảng hết cả hồn vía. Thời khắc mà từ “ngôi nhà này” lọt vào tai tôi với giọng điệu khẩn nài như vậy, tôi càng phải lắng nghe.

“... tốt rồi... thả lỏng nhé... tập trung nào...”

Tôi đánh vật với thứ đang trói mình, cố hết sức để nhõm dậy.

“Đừng, thả lỏng đi... đến vì cháu... tận dụng thời gian... liên lạc... ta không thể... phải có... câu chuyện của họ... khẩn cấp đấy...”

Tôi căng tai ra để nghe cho rõ, cố hiểu thêm nhiều hơn. Thả lỏng và tập trung ư? Nghe giống như những gì Rae gợi ý. Việc đó từng hiệu quả khi tôi ở cạnh cô ấy, ít nhất đủ để tôi nhìn thấy một tia sáng lóe lên.

Tôi nhắm mắt lại.

“... tốt... thoải mái nhé... triệu hồi nào ...”

Tôi nhắm nghiền hai mắt và tưởng tượng ra cảnh mình bắt liên lạc với ông ta. Họa ra ông ta. Hình dung là mình thoát được khỏi ông ta. Cả người tôi căng lên cho đến khi hai bên thái dương bắt đầu đập.

“... đứa trẻ... đừng nên quá...”

Giọng người đàn ông lớn dần. Tôi siết chặt hai tay, dùng ý chí của mình vượt qua rào cản, kết nối với người đã khuất...

“Không!” hồn ma kêu lên. “Đừng...!”

Tôi ngẩng phắt lên, hai mắt choàng mở nhìn vào vùng bóng tối.

Ông có đó không? Tôi nghĩ nghĩ, sau đó cố nói ra tiếng, nhưng chỉ phát ra âm thanh “ừm, ừm” qua chỗ bịt miệng.

Tôi đếm được chừng hai phút hoàn toàn tĩnh lặng. Thế là quá đủ để thoát khỏi hồn ma. Ất là tôi đã đẩy ông ta ra xa tít rồi.

Ít nhất là thời gian giữa hai sự kiện cũng cho tôi thêm phút chốc để bình tĩnh lại. Tim tôi đã thôi đập nhanh như trống trận vì sợ hãi, ngay cả bóng tối bao phủ khắp nơi dường như cũng dễ thở hơn hẳn. Nếu tôi có thể tiến vài phân về phía cửa và đập cửa thì ...

Mà cửa nằm hướng nào?

Tôi sẽ chỉ phải tìm cho ra.

Tôi bắt đầu di chuyển về phía vệt sáng chắc là phát ra xung quanh cửa. Sàn khoang trống rung rung khiến tôi ngã nhào.

Khi vươn thẳng người dậy, dây buộc trên tay tôi sột soạt lơ ra. Tôi vừa vặn vẹo vừa giật giật cổ tay sang hai bên. Dù Tori thắt gút có chặt thì phần gút thắt cũng thật kém cỏi, thế là cái gút tuột ra.

Con gái nhà giàu có khác, tôi thầm nghĩ. Hẳn Rae sẽ nhận xét như vậy cho xem.

Tôi tháo dây trói trên tay ra. Khi tôi với tới cởi nút buộc trên chân thì chấn động lặp lại, lúc này còn mạnh hơn, và tôi cố trụ vững để không ngã.

Động đất ư?

Với vận may của tôi thì chả phải nghi ngờ. Tôi chờ cơn chấn động chấm dứt rồi bắt đầu mò lấy sợi dây thừng quanh chân. Dây bị xoắn lại và thắt gút vài chỗ như thể trước khi Tori tìm thấy thì nó đã thế. Tìm cho đúng mẫu gút trong bóng tối mịt mùng thế này quả là ...

Có tiếng lạo xạo cắt qua suy nghĩ của tôi. Nghe như có người đang bước trên lớp đất. Nhưng hồn ma thì làm gì gây ra tiếng động khi di chuyển cơ

chứ. Tôi đóng tai nghe ngóng. m thanh lặp lại lần nữa, thứ gì đó chuyển động lổp rổp, hết như ai đẩy đang thả xuống một nắm đất đầy sỏi.

Tôi nuốt xuống và tiếp tục tháo gút buộc.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như có một người bằng xương bằng thịt đang ở dưới này với tôi? Ai có thể làm đau tôi ấy?

Một tiếng ồn lụn vụn vang lên sau lưng tôi. Giật mình, tôi xoay người nhìn sang xem sao. Băng keo bịt miệng chặn mất tiếng kêu the thé trong họng tôi, và tôi quan sát thật kỹ bóng tối, tim đập rộn rã to, đến nỗi xin thề là tôi nghe thấy tiếng tim mình đập đấy.

Thịch - thịch - thịch.

Đó không phải là nhịp đập trừ trái tim tôi.

m thanh đó từ phía tay trái tôi vọng đến, quá khẽ, không thể nào là tiếng bước chân. Như là ai đó đang dùng tay vỗ vào nền đất thì đúng hơn. Giống như có người đang bò đến chỗ tôi.

“Thôi đi.”

Tôi không định thốt nên thành lời, nhưng tôi lại nghe thấy câu nói đó từ họng mình ré lên, bị miếng bịt miệng bóp nghẹt. m thanh thịch thịch kia dừng lại. Có tiếng khào khào phát ra từ yết hầu, nghe như tiếng gầm gừ.

Lạy Chúa tôi, không phải là có ai đó dưới này, mà là có thứ gì đấy, là con gì đấy.

Là chuột. Hôm qua Rae và tôi có nhìn thấy một xác chuột chết.

Một con chuột ư? Gầm gừ? Phát ra cái tiếng thình thịch rõ to đủ để vọng từ bên này sang bên kia phòng sao?

Chỉ việc ở yên một chỗ. Nếu bạn không động đậy thì thứ kia không tìm thấy bạn đâu.

Là cá mập! Khờ quá, cá mập và khủng long không tìm ra mà nếu mà bắt động. Mà đây có phải là công viên kỷ Jura đâu chứ!

Tiếng cười khủng khục vang lên từ trong họng tôi. Tôi nhin xuống, bóp méo tiếng cười ấy thành tiếng rên rĩ. m thanh thịch thịch nọ dần biến gần hơn, lớn hơn, lúc này được nhấn mạnh thêm bằng một tiếng động mới. Một tiếng... lách cách.

Lách – cách – lách – cách.

Cái quái gì vậy?

Mày định ngồi đây và để nó tìm thấy mày à?

Tôi với lấy miếng bít miệng nhưng không giật được bằng keo xuống, vậy nên tôi bỏ cuộc và lần mò đoạn giây thừng buộc quanh chân lần nữa, đầu ngón tay cuống quýt vòng theo mấy vòng dây trói vội đến nỗi sợi dây làm xước da tôi. Tại mỗi gút thắt, tôi dò tìm mẫu dây thòng ra và, không tìm thấy gì cả , cứ thế cho đến khi...

Đây rồi. Phần dây dư ra.

Tôi tìm cách tháo rồi giật mạnh mẫu dây kia ra, đoạn tìm kiếm đoạn dây dẫn đến chỗ tháo nút. Tôi tập trung vào mỗi việc này, có tiếng động gì vọng lại cũng không thềm bận tâm.

Tôi đang cố lần dò bên dưới một phần gút thắt thì có thứ gì đó kêu lạch cạch ngay bên cạnh. Sột soạt, sau đó là lách – cách.

Múi móc meo hôi hám xông vào mũi tôi. Rồi những đầu ngón tay lạnh ngắt chạm nhẹ vào cánh tay trần của tôi.

Thứ gì đấy trong họng tôi... vọt ra. Một chút nước ươn ướt đọng thành giọt xuống dưới chân, nhưng hầu như tôi không chú ý. Tôi ngồi đó, người cứng ngắt, giữ cho chính mình trở ra như phồng, đến nỗi hàm tôi bắt đầu thấy đau.

Tôi dõi theo tiếng thình thịch, sột soạt rồi lách cách kia, dường như nó đang xoay quanh tôi. Một tiếng động khác vang lên. Là tiếng rên rỉ trầm thấp kéo dài. Tiếng rên của tôi. Tôi cố ngừng rên nhưng không thể làm khác, chỉ còn cách nép người tại đấy, tâm trí vô cùng hoảng sợ vì khoảng trống hoàn toàn trống không.

Rồi thứ ấy lại chạm vào tôi. Thật dài, thật khô, thật lạnh lẽo, những vật tựa như ngón tay cù vào gáy tôi. Tiếng động sột soạt, tanh tách, vỗ vỗ không cách nào không cách nào miêu tả được làm tóc tai tôi dựng đứng cả lên. Tiếng động ấy lặp đi lặp lại cho đến khi nghe không còn như là một âm thanh nữa, mà là một câu nói. Lời nói khào khào khinh khủng ấy không thể nào phát ra từ cổ họng của một người. Một từ duy nhất mãi lặp lại.

“Cứu. Cứu. Cứu.”

Thốt nhiên tôi nhào tới trước, tránh thật xa vật kia. Với mắt cá chân vẫn bị trói cứng, tôi liền té sấp xuống, mặt “hạ cánh an toàn” trên sàn nhà, sau đó bật người dậy trên cả tứ chi di chuyển càng nhanh càng tốt về chỗ cửa ở phía xa xa.

Một tiếng rít, thịch thịch, lách cách vọng lại từ bên hông tôi.

Một bàn tay khác.

Ôi lạy Chúa tôi, chúng là gì vậy? Có bao nhiêu thứ như thế trong này?

Chẳng quan trọng gì nữa. Chạy thôi!

Tôi cứ vậy lê lết cho đến khi đến được chỗ cửa. Đầu ngón tay tôi chạm vào mặt gỗ. Tôi đẩy. Cánh cửa im lìm chẳng chịu nhúc nhích.

Bị khóa rồi.

Tôi dịch lui lại và dấn mạnh lên cửa, gào thét, đập âm ỉ, kêu cứu.

Những ngón tay giá buốt chộp lấy cổ chân trần của tôi.

Chương 28

TAY TÔI SỜ TRÚNG VẬT GÌ ĐÓ trên mặt đất. Một bao diêm. Tôi liền vồ lấy nó, cầm lên và lóng ngóng mò mẫm lớp vỏ bao. Tôi lấy một que diêm ra rồi lật cái cặp lên, dò tìm phần đánh lửa. Đây rồi.

“Cứu. Cứu. Tôi.”

Tôi thụt về phía sau, đoạn cố xoay xở để đá bật dây trói dưới chân đi, thế là que diêm rơi xuống. Tôi khựng người lại, rà tay dò dẫm trên nền đất tìm kiếm.

Lấy một que khác đi.

Tôi tức tốc làm ngay. Thêm một lần dò tìm nơi đánh lửa. Kẹp que diêm giữa kẽ tay... và tôi nhận ra rằng mình không biết làm thế nào để đánh diêm. Vì sao ư? Lúc cắm trại, chỉ có mỗi người cố vấn làm công việc nhóm lửa thôi. Tôi chưa bao giờ hút thuốc. Tôi cũng chẳng dự vào sở thích nể nôi với những đứa con gái khác.

Hẳn là trước kia mày từng làm việc này.

Chắc có đấy, nhưng tôi không nhớ nổi...

Ai mà thèm quan tâm nào? Mày đã thấy cảnh đó trên phim mà, không phải sao? Việc đó có khó lắm đâu?

Tôi lại kẹp lấy que diêm rồi đánh lên... vừa chạm vào là nó gãy đôi. Tôi lấy một que khác. Có tất cả bao nhiêu que nhỉ? Không nhiều lắm – nó giống hệt hộp Rae đã từng dùng vào ngày đầu tiên tôi bắt gặp cô ấy đang đánh diêm.

Lần này, tôi cầm gần phần đầu diêm. Đánh thật lực vào. Chẳng có gì xảy đến cả. Tôi lại đánh tiếp và que diêm tóe lửa và cháy sém đầu ngón tay tôi, nhưng tôi không buông bỏ, ngọn lửa bùng lên rực rỡ, dầu vậy, chỉ tỏa ra chút ánh sáng tí teo. Tôi nhìn thấy tay mình, nhưng xa hơn thế thì – duy nhất một màn đen u tối.

Không, có vật gì đó bên phía tay phải đang động đậy trên nền đất. Tôi nhìn ra đấy chỉ là một hình thù đen ngòm, bản thân vật đó đang lê lét về phía tôi. To và dài ngẫng. Thứ gì đấy vươn ra. Trông như một cánh tay bần bần, bàn tay hầu như trắng bệch, những ngón tay dài dài lập lòe tương phản với nền khoang.

Đôi bàn tay với ra trước, cào cào lên lớp đất, sau đó kéo phần thân theo. Có thể thấy đấy là quần áo với lớp vải vóc rách bươm. Mùi đất và mùi vật nào đấy ẩm ướt nhớp nháp xộc kìn mũi tôi.

Tôi dơ que diêm cao hơn. Vật ấy ngẫng đầu lên. Một hộp sọ nhìn chăm chăm vào tôi, những mẩu thịt đen thui và lớp tóc bần thiu rũ rượi bám quanh cái sọ. Hai hốc mắt trống hoác đối mặt với tôi. Hàm hộp sọ há ra, bộ răng đánh lách cách khi nó cố nói chuyện, tuy nhiên, âm thanh duy nhất cất lên chỉ là tiếng rên rỉ phát ra từ yết hầu, nghe thật kinh khủng.

“Cứu. Cứu tôi với.”

Mặc cho miếng bịt miệng, tôi vẫn gào thét lớn đến nỗi tôi ngỡ đầu mình sẽ nổ tung mất. Quần tôi còn ướt hơn nữa. Que diêm bị tôi làm rơi xuống nền rồi tắt ngúm, nhưng trước đó tôi đã kịp nhìn thấy một bàn tay xương xẩu vươn tới tóm lấy chân mình và một xác chết thứ hai trượt đến bên cạnh cái xác đầu tiên.

Giây lát sau, tôi ngồi đờ ra đấy, gần như rung lên bần bật vì khiếp sợ, tiếng la hét giờ chỉ lớn hơn mấy tiếng kêu the thé một chút. Rồi bàn tay nọ chụp lấy chân tôi. Lớp xương lạnh lẽo và những mảnh quần áo tả tơi chạm nhẹ

vào làn da trần. Dù chẳng tận mắt chứng kiến, tôi vẫn có thể hình dung ra được cảnh ấy, và bấy nhiêu đấy cũng đủ để tiếng thét trong miệng tôi ngưng bật, khiến tôi hoàn hồn.

Tôi giăng ra thật mạnh để tìm đường thoát thân, hươ chân loạn xạ khi chân tôi có cảm giác trở lại, tôi nghe thấy một âm thanh tách tách khô khốc. Lúc xoay người bỏ chạy, tôi nghe ai đó đang gọi tên mình, bảo tôi ngừng lại.

Tôi cố giật miếng bịt miệng xuống, nhưng tay tôi quá run, không sao tìm thấy mép băng keo. Tôi bỏ cuộc, bò đi càng nhanh càng tốt, cho đến khi nghe tiếng thịch thịch, lách cách cùng những tiếng rít điên tiết mỗi lúc càng xa dần.

“Chloe. Thôi nào!” Một bóng đen lừng lững án ngữ bên trên tôi được chiếu rọi bởi một luồng ánh sáng mờ mờ. “Đấy là...”

Tôi giơ chân đá thật lực. Một tiếng rên xuýt xoa vì đau và một câu chửi bực ra.

“Chloe!”

Mấy ngón tay bấu chặt cánh tay tôi. Tôi giãy giụa. Một bàn tay khác giữ lấy cánh tay ấy rồi kéo mạnh làm tôi mất thăng bằng.

“Chloe, là tôi. Derek đây!”

Tôi không ý thức được hành động tiếp theo của mình. Tôi nghĩ chắc là mình đã lao ào vào vòng tay của anh ta, nhưng nếu vậy thì thà tôi quên cái cảnh đó đi còn hơn. Tôi nhớ rõ cảm giác lúc miếng bịt miệng được xé ra, sau đấy là nghe thấy âm thanh thịch thịch kinh khủng nọ, liền mò mẫm đứng dậy.

“C... c... có...”

“Thây ma, tôi biết. Hẳn là họ đã được chôn cất dưới này. Cô chỉ tình cờ làm họ sống dậy thôi.”

“S... s... sống dậy...”

“Nói sau đi. Ngay bây giờ, cô cần ...”

Cái tiếng thịch thịch kia lại vang lên, và lúc này tôi đã nhìn thấy họ - trong đầu tôi - những cái xác bò lê lết. Quần áo họ kêu sột soạt và phần thịt thì khô khốc. Xương cốt va vào nhau lóc cóc, lách cách. Linh hồn bị giam hãm bên trong. Bị mắc kẹt trong thi thể ...

“Chloe, tập trung nào!”

Derek túm chặt lấy khuỷu tay và giữ cho tôi ở yên một chỗ, kéo tôi vào gần đến mức tôi nhìn thấy hàm răng trắng lóa khi anh ta nói chuyện. Sau lưng anh ta là ánh sáng mờ mờ mà tôi đã thấy lúc trước. Cánh cửa được mở sang trái, ánh sáng lọt vào trong chỉ vừa đủ để thấy những cái bóng.

“Họ sẽ không làm hại cô. Không phải là những cương thi ăn não người như trên phim đâu, được chưa? Họ chỉ là những thây ma có linh hồn nhập trở lại thân xác thôi.”

Chỉ là thây ma sao? Với linh hồn nhập lại xác? Tôi đã đưa những người - hồn ma - quay về với thân thể của họ ư? Tôi nghĩ nghĩ xem chuyện nào sẽ như thế nào, đẩy phần hồn về lại với phần xác đã mục rữa - bị kẹt lại đó ...

“Tôi... tôi... tôi cần đưa họ trở về.”

“Ừ, nói chung chung là vậy.”

Sự căng thẳng làm mất đi vẻ chế giễu trong lời nói của anh ta, và khi hết run, tôi có thể nhận thấy toàn thân anh ta đang căng lên, đôi tay đang giữ

chặt lấy cánh tay tôi đang run run, và tôi biết anh ta đang cố giữ bình tĩnh. Tôi chà tay lên mặt, mùi đất khó chịu xộc vào mũi tôi.

“Đ... được rồi, vậy làm cách nào tôi đưa họ trở về đây?”

Im lặng như tờ. Tôi ngược lên.

“Derek?”

“Tôi... tôi không biết.” Anh ta ngừng run, lắc lắc vai. Giọng điệu lại thô lỗ như mọi khi. “Cô triệu hồi họ, Chloe à. Cô đã làm thế nào thì giờ cứ làm ngược lại. Hãy đảo chiều thôi.”

“Tôi không có...”

“Thử đi nào.”

Tôi nhắm mắt lại. “Trở về. Quay lại thế giới bên kia của các người. Tôi giải thoát cho các người đấy.”

Tôi lặp lại những lời ấy lần nữa, và tập trung cao độ đến nỗi mồ hôi chảy ròng trên mặt. Nhưng âm thanh thịch thịch ấy vẫn cứ vang đến. Gần hơn. Gần hơn.

Tôi nhắm mắt và nghĩ ra một bộ phim mà trong đấy, tôi đóng vai một người gọi hồn trẻ tuổi gốc nghề cần đưa những linh hồn quay trở về với cõi âm. Tôi buộc mình hình dung ra những xác chết. Tôi thấy mình kêu gọi phần hồn của họ, giải thoát họ khỏi những ràng buộc trên cõi trần. Tôi tưởng tượng ra linh hồn họ đang bay lên...

“Cứu. Cứu.”

Họng tôi khô khốc. Giọng nói đang ở ngay đằng sau tôi. Tôi mở mắt ra.

Derek mở miệng chửi và siết lấy khuỷu tay tôi.

“Nhắm mắt lại đi, Chloe. Hãy nhớ là, họ không làm hại cô.”

Một ngón tay xương xương chạm vào cù chó. Tôi giật bắn.

“Ồn rồi, Chloe. Tôi ở ngay đây. Tiếp tục đi nào.”

Khi tôi cố không nhút nhích gì nữa, mấy đầu ngón tay chọc chọc vào cánh tay tôi, sau đó trượt dài xuống, mò mẫm sờ soạng, như chuyện người đàn ông mù và con voi ấy. Lớp xương lướt qua da tôi. m thanh sột soạt lóc cóc vang lên khi cái xác lết đến gần hơn. Nó bốc mùi...

Hãy tưởng tượng đi nào.

Tôi làm như thế!

Mà không phải như lúc trước.

Tôi nhắm mắt lại – hành động vô nghĩa vì có mở mắt thì tôi cũng có thấy gì đâu, nhưng làm vậy khiến tôi dễ chịu hơn. Mấy ngón tay bò bò chọc chọc trên lưng tôi, giật áo tôi, cái xác phát ra tiếng ga-ga-ga như thể đang cố nói chuyện.

Tôi ngiên chặt răng, không thốt lên một lời nào. Việc đó chẳng hề dễ khi biết cái thứ đó đang chạm vào tôi, còn bò lên trên ấn ấn vào hông tôi...

Đủ rồi!

Thay vào đó, tôi tập trung vào nhịp thở của Derek. Hơi thở thật trầm, thật sâu phát ra từ miệng anh ta khi anh ta cố giữ bình tĩnh.

Hít thở thật sâu. Hít thở thật sâu. Tìm một nơi yên tĩnh. Một chỗ mang tính chất sáng tạo.

Những âm thanh, những cú chạm cùng các loại mùi trong hiện thực từ từ nhạt nhòa. Tôi nhắm nghiền mắt lại và thả lỏng toàn thân - toàn tâm toàn ý

tưởng tượng. Tôi tập trung vào mấy cái xác, mừng tượng là mình đang kéo linh hồn bên trong ra ngoài, khiến cho bọn họ được giải thoát, hết như những chú chim bồ câu bị nhốt trong lồng võ cánh bay đến nơi có ánh nắng mặt trời chiếu rọi.

Tôi lặp lại những hình ảnh đó - giải phóng các linh hồn, nguyện cho họ bình an, cất lời xin lỗi khi tiễn họ lên đường. Tôi nghe thấy giọng Derek văng vẳng đâu đây, bảo rằng tôi đang làm rất tốt, nhưng giọng anh ta cứ nhẹ tênh bay bổng, nghe xa xôi như tôi đang ở giữa ranh giới của ý thức và việc mê đi. Thực tại là đây, khi tôi không tái phạm sai lầm của mình, đảo nghịch lại...

“Họ biến mất rồi, Chloe,” anh ta thì thầm.

Tôi ngừng lại. Tôi vẫn cảm giác thấy mấy ngón tay xương xẩu. Lúc này đang ở trên chân tôi, một cái xác tựa vào người tôi, nhưng lúc này đã hết cục cựa. Khi tôi vịn người sang hai bên, cái xác đổ nhào, lớp vỏ rỗng toác ập xuống chân tôi.

Derek thở hắt ra thật sâu, cào cào tóc. Một chốc sau, anh ta cất tiếng hỏi, như giờ mới nghĩ đến là tôi có ổn hay không.

“Tôi không sao.”

Lại thêm một lượt hít sâu nhẹ nhẹ. Rồi anh ta nhìn cái xác.

“Tôi đoán chúng ta còn có việc cần làm đây.”

Chương 29

THEO Ý DEREK THÌ “VIỆC ĐỂ LÀM” là dọn dẹp sạch sẽ. Chôn lại xác chết. Và tôi sẽ bảo là tôi rất vui lòng dù kể cả khi cánh cửa có đang mở thì trong này vẫn tối om om. Chẳng thấy rõ mấy cái xác đó nằm ở đâu.

Mấy ngôi mộ cạn lắm, hình như lớp đất bề mặt chỉ cách cái xác vài phân thôi, đủ để họ chọc ra ngoài khi lỡ như linh hồn thành linh quat phất lại với phần xác. Nhưng tôi không muốn nghĩ đến chuyện đó.

Tôi khẳng định là những cái xác này đã được chôn từ cách đây khá lâu, chắc là trước khi Nhà Lyle trở thành một nhà mở. Và toàn là xác người lớn không thôi. Hiện tại, đó là tất cả những điều tôi cần biết.

Khi tiến hành chôn xác, tôi hỏi Derek làm sao tìm được tôi. Anh ta bảo khi thấy Tori không đi mà ở lại nhà, biết Tori đang âm mưu gì đấy, nên anh ta đi kiểm tôi. Còn chính xác tìm ra tôi thế nào thì anh ta không nói, chỉ nhúm vai và làm bầm trong miệng về việc kiểm tra “những nơi hiển nhiên” khi tôi có vẻ bị mất tích.

Vấn đề lúc này là: Nên làm gì với Tori đây?

“Chả làm gì cả,” tôi nói, đoạn phải sạch đôi tay còn đang run run sau khi san phẳng đất trên ngôi mộ thứ hai.

“Hử?”

Thật hay ho khi nghe giọng điệu anh ta có sự thay đổi.

“Tôi sẽ làm ra vẻ như chưa có chuyện gì.”

Anh ta cân nhắc ý kiến đó, rồi gật đầu. “Phải đấy. Nếu cô trách mắng cô ta, mọi chuyện sẽ chỉ thêm căng thẳng. Tốt hơn là nên lờ cô ta đi và hy vọng

cô ta từ bỏ.”

“Cầu nguyện là cô ta sẽ từ bỏ chứ,” tôi cầu nhàu khi bò đến chỗ cánh cửa.

“Còn có bộ quần áo sạch nào dưới này không?” Derek hỏi.

“Một chõng trong máy sấy khô. Đồ sạch ở trong đấy. Tại sao...? À phải. Tốt hơn là ta không nên lên trên lầu với quần áo dính đầy đất thế này.” Tôi trèo xuống thang. “Phần lớn đồ trong máy sấy là của anh nên...”

“Chloe? Derek?” Bà Talbot đang đứng trong phòng giặt. “Hai em đang làm gì với nhau đấy? Derek, em biết là em không được phép...” Tầm mắt bà dạo khắp bộ quần áo bẩn thiu của tôi. “Ôi chúa ơi, chuyện gì xảy ra với em vậy?”

Thật vô lý khi chối là hai đứa tôi đã chui vào khoang trống, vì bà ấy đã bắt gặp chúng tôi bước ra từ phòng chứa đồ, người tôi đầy đất bẩn. Tôi vừa đi vừa khép hai chân lại, hy vọng tư thế ấy sẽ che giấu được vết ướt trên quần. Chỗ bị đánh sau gáy tôi gĩan giặt và tôi cố thốt nên lời, lòng cầu mong là Derek sẽ nói đỡ. Anh ta không làm thế. Làm nhân viên cứu hộ một ngày ắt là giới hạn của anh ta rồi.

“Em đang giặt quần áo thì D-Derek đi xuống, tìm...”

Tiến sĩ Gill bước vào phòng. Tôi nhìn cô ấy.

“Tiếp đi nào, Chloe.”

“Anh... anh ấy muốn tìm áo sơ mi. Em... em hỏi về vết bẩn, vì chẳng thấy cái áo nào hết nên em mở phòng chứa đồ xem sao, và Derek nói nó thường bị kh... khóa. Bọn em t... tìm thấy cái thang và phần khoang tr... trống, nên bọn em tò mò.”

“Ồ, tôi cá là em mới là người tò mò,” Tiến sĩ Gill nói, hai tay khoang lại trước ngực. “Mấy đứa nhóc tuổi em là chúa tò mò mà, phải không?”

“Em... em cho là thế. Bọn em đang thám hiểm...”

“Tôi cá là em,” Tiến sĩ Gill cắt ngang.

Tôi nhận ra cô ấy nghĩ Derek và tôi vừa mới làm gì.

Ngay lúc định phủ nhận, tối thấy cô ấy đã cho chúng tôi một lối thoát hoàn hảo. Nếu tôi chỉ việc bẽn lễn cụp mắt và nói “Vâng, cô đã bắt quả tang bọn em,” hẳn là câu nói ấy cũng có ý nghĩa nào đấy, khi mà chẳng có lí do gì để cô ấy vào trong khoang trống kia và khám phá ra mấy cái xác vừa được chôn vùi vàng.

Nếu đối tượng là Simon, nhất định tôi sẽ chọn cách giải thích ấy ngay tắp lự. Nhưng với Derek thì sao? Tôi không phải là người giỏi nói dối cho lắm.

Việc đấy không quan trọng. Tôi càng chối bao nhiêu thì họ càng chắc mẫm là chúng tôi đã hú hí với nhau bấy nhiêu. Tiến sĩ Gill có suy nghĩ của cô ấy. Nếu bạn tìm thấy một đứa con trai và một đứa con gái tuổi vị thành niên trong một chỗ tối riêng tư, thì câu hỏi người ta muốn đặt ra nhất là, bọn họ đang làm gì?

Dù bà Talbot trông có vẻ bị thuyết phục môi bà ấy vẫn mím lại vì không tán thành với những gì tôi ba hoa.

Còn Derek á? Anh ta chẳng nói một lời.

Lúc được tha bổng, tôi ba chân bốn cẳng chạy lên lầu thay quần trước khi có người phát hiện đến vết ướm. Kiểm tra đầu mình, tôi phát hiện ra hai cục u to như trứng ngỗng, một do Tori gây ra, còn lại là do tôi va vào cột.

Quay xuống dưới lầu, tôi chỉ cho Tiến sĩ Gill xem cục u nhỏ hơn, hy vọng nó sẽ hỗ trợ thêm cho câu chuyện của tôi rằng lúc đấy rằng chúng tôi đang tìm tòi thám hiểm – rõ rồi, tôi còn đắm vào đầu mình. Cô chỉ nhìn lướt qua, đưa cho tôi một viên Tylenol và bảo tôi vào phòng nghe nhìn nằm nghỉ. Dì Lauren đang trên đường đến.

“Dì không biết phải nói gì đây, Chloe.”

Dì Lauren khẽ giọng. Đây là lời đầu tiên dì nói với tôi kể từ khi đến Nhà mở Lyle. Trước đấy, tôi nghe thấy dì tranh cãi với Tiến sĩ Gill và các y tá, gặng hỏi muốn biết vì sao họ không đảm bảo sẽ cách ly Derek khỏi tôi như đã từng cam kết. Nhưng giờ đây, khi ngồi nói chuyện với tôi, cơn giận dữ ấy tan biến đâu mất.

Chỉ có hai dì cháu trong phòng Tiến sĩ Gill. Giống như lúc Tori trò chuyện cùng mẹ cô ta. Biết cuộc gặp này sẽ không kết thúc với những lời hăm dọa và vết thâm tím, tôi hình dung là mình sẽ bỏ lại cái cảm giác không tiến bộ hơn mà Tori đã có ra sau.

Dì Lauren ngồi thẳng người, đặt tay khum khum trên đùi, cứ xoắn xít chiếc nhẫn lục bảo trên tay dì mãi.

“Dì biết là con mười lăm rồi. Cho dù con chưa thực sự hẹn hò bao giờ, con cũng sẽ thấy tò mò. Ở một nơi thế này, bị cô lập khỏi bạn bè và gia đình, sống cùng các nam sinh, sự cám dỗ muốn được thử nghiệm...”

“Chuyện không phải như vậy đâu ạ. Chẳng có bất cứ điều gì giống thế cả.” Tôi xoay người đối mặt với dì mình. “Bọn con đã tìm thấy cái khoang đó và Derek muốn xem qua, còn con thì nghĩ việc ấy sẽ thật thú vị.”

“Nên con theo cậu ta vào trong à? Sau đó cậu ta có làm gì con không?” Dì tôi không ngồi yên được nữa, nổi thất vọng trong mắt dì nhường chỗ cho sự khiếp sợ. “Ôi Chloe, dì không thể tin là... Con có nghĩ là việc quá rối và làm đau con ngày đó có nghĩa là cậu ta thích con không?”

“Gì cơ? Không, tất nhiên là không rồi ạ. Derek không... Anh ta lỡ tay. Anh ta không cố ý làm đau con và thực tâm không có ý như thế. Chỉ là hiểu lầm thôi ạ.”

Dì cầm tay tôi thật chặt. “Ôi Chloe, không đâu. Con không thể gạt dì. Con không biện hộ được cho cậu ta đâu.”

“Biện hộ á?”

“Có lẽ đây là nam sinh đầu tiên thổ lộ với con ‘tớ thích cậu’, và dì biết cảm xúc ấy thật ngọt ngào, nhưng sẽ không phải là nam sinh duy nhất nói thích con, Chloe à. Cậu ta chỉ là người đầu tiên dũng cảm nói ra điều đó. Cậu ta lớn hơn con. Xét về hoàn cảnh thì cậu ta cũng có ưu thế. Ở trường, dì hình dung ra là các nữ sinh sẽ không thèm ngó đến cậu ta lần thứ hai và ở đây, với một nữ sinh xinh đẹp, trẻ trung, dễ bị tổn thương, bị kẹt lại...”

“Dì Lauren!” Tôi giật tay ra. “Chúa ơi, không...”

“Con có thể làm tốt hơn mà, Chloe. Tốt hơn nhiều ấy chứ.”

Từ vẻ chán ghét trên mặt dì, tôi biết dì không muốn nói đến chuyện Derek đã đối xử với tôi thế nào. Bỗng nhiên tôi cảm thấy tức giận. Chắc hẳn tôi không thể cứ giả vờ là mình đã hú hí với anh ta. Nhưng tôi cảm thấy chẳng ra sao khi nghĩ về sự việc theo hướng đó.

Derek trông thế nào không phải là lỗi của anh ta. Hiển nhiên là anh ta có nhận thấy điều đó - và cái cách những người khác phản ứng lại - và đương nhiên việc ấy không giống như lúc anh ta cố tỏ ra lạnh lùng xa cách. Một người lớn nên biết phải làm thế nào cho tốt. Lẽ ra dì Lauren nên là người ca cho tôi nghe một bài rằng đừng-nhìn-mặt- mà-bắt -hình-dong một ai đó.

Mọi ý niệm muốn nói thật với dì Lauren trong tôi đồng loạt tan biến. Dì nhìn Derek và khiếp đảm người tấn công cháu gái dì. Mặt khác, tôi chẳng thể nói gì để thuyết phục dì, bởi vì có vẻ như anh ta giống mẫu người làm

cho người ta khiếp sợ. Và tôi cũng chẳng nói ra được điều gì khác hơn khiến dì chịu tin là tôi thực sự thấy ma, vì tôi trông giống một đứa bị tâm thần phân liệt.

“Con không định nói gì sao, Chloe?”

“Sao cơ?” tôi nghe thấy sự ớn lạnh chất chứa trong giọng mình. “Con đã cố. Dì có suy nghĩ riêng của dì mà.”

Dì tôi cựa người trên ghế, dịch lần lần ra phía mép, thu hẹp khoảng cách giữa hai chúng tôi. “Dì muốn nghe từ phía con.”

“Chỉ vì con đang ở nơi này, chỉ vì con bị ‘bệnh’, không có nghĩa là con khác với con của một tuần trước. Nhân tiện, hẳn dì biết chuyện này có gì đó không bình thường cơ mà, dì nên đề nghị con giải thích trước khi buộc con tội gì. Nhưng giờ thì sao?” Tôi đứng dậy. “Lúc này con chỉ là một đứa điên thôi.”

“Chloe, dì không cho là...”

“Con biết chính xác dì nghĩ thế nào,” tôi nói, sau đó đi ra ngoài.

Dì Lauren cố đuổi theo, nhưng tôi sẽ không nghe dì nói nữa. Tôi đang vô cùng tức giận. Bị tổn thương sâu sắc. Dì ấy nghĩ tôi đã chui vào trong khoang trống trong tầm hầm để bôn cọt với nam sinh đầu tiên thấy hứng thú với tôi ư? Điều đó làm tôi đau lòng quá đỗi.

Có Chúa mới biết dì nghĩ hai đứa bọn tôi đã làm gì. Tôi khá chắc là dì đã hồi tưởng lại nụ hôn đầu của mình trong quá khứ. Rồi cho là tôi đã đi từ giai đoạn “Chưa từng có lấy một cuộc hẹn hò” đến “Lăn lộn trên nền đất với một người lạ” ư? Ý nghĩ ấy xúc phạm tôi quá. Không, còn hơn cả xúc phạm. Chuyện ấy làm tôi nổi cơn thịnh nộ.

Chẳng phải dì Lauren hiểu tôi rõ hơn ai hết? Và nếu dì không hiểu, thì là ai đây?

Khi tình huống trở nên rõ ràng rằng tôi sẽ không “bình tĩnh” mà nói chuyện lại với dì mình, đã đến lúc chuẩn bị cho vấn đề tiếp theo. Cuộc họp phán xét. Tôi bị triệu tập trở lại văn phòng, với sự có mặt của đồng phạm Derek, còn Tiến sĩ Gill và Tiến sĩ Davidoff thì đóng vai trò thẩm phán và bồi thẩm đoàn. Đó là một phiên tòa kín. Ngay cả dì Lauren cũng không được phép bước vào.

Tôi chẳng buồn tranh cãi về việc vì sao chúng tôi lại ở trong khoang trống. Tôi đã vượt qua tốt gia đoạn “Ôi chúa ơi, em không muốn có ai cho em là loại nữ sinh đó”. Nếu họ nghĩ là Derek và tôi đã vật nhau trên nền đất, rồi chỉ ít điều đó nghĩa là họ sẽ không bén mảng đến khoang trống và nhìn thấy những dấu hiệu xáo trộn thì... hoặc là, nếu làm vậy, hẳn là họ sẽ biết được nguyên do.

Dẫu dì Lauren có tin vào chuyện gì, tôi đảm bảo Derek sẽ kinh hoàng nếu biết đến ý nghĩ của tôi cho xem. Khi tiến sĩ Gill cố buộc anh ta thú tội, anh ta chỉ nhún vai và làu bàu “sao cũng được”, hai tay khoanh lại, cả cơ thể to lớn sụp xuống ghế ngồi, cảm vênh lên vẻ thách thức. Giống như tôi, hẳn anh ta đã nhận ra là có tranh cãi cũng chẳng ít gì, nhưng anh ta cũng không định thú tội.

“Đây không phải là lần đầu tiên hai em... gây rối,” mãi sau Tiến sĩ Gill nói. “Và tôi có dự cảm rằng sẽ cũng chẳng phải là lần cuối. Chúng ta cần chấm dứt chuyện này ngay từ đầu và cách duy nhất chúng tôi định tiến hành là một người sẽ chuyển đi. Một trong hai em sẽ phải đi khỏi đây.”

“Em đi ạ.” Mất một chập tôi mới nhận thức được chính mình đã thốt lên câu đó.

Tôi điên rồi ư? Tình nguyện bị chuyển đi khi vừa mới lo rằng một vụ chuyển chuyển như vậy nghĩa là sao?

Nhưng tôi không thu hồi ý định trên. Nếu một trong hai người phải rời đi thì người đó nên là tôi. Vì tuy khiếp hãi rằng mình sẽ bị đưa đi thật đấy, tôi cũng sợ cả việc chia cắt Simon với Derek nữa.

Dẫu vậy, chẳng biết tại sao tôi lại mong Derek sẽ nói gì đó - chắc chắn không phải vì phép lịch sự với phụ nữ. Tuy nhiên, có vẻ như đấy đơn giản chỉ là vấn đề quyền lợi, chí ít thì cũng kháng nghị một câu chiếu kê chứ nhỉ. Một hành động nên làm... cho tôi biết lí do vì sao anh ta chẳng nói lời nào.

“Sẽ chẳng có ai đi đâu hết,” tiến sĩ Davidoff dụi giọng. “Kể từ giờ phút này tôi sẽ để mắt tới hai em. Nhưng đừng cho tôi lí do ghé qua cuộc thảo luận này nữa đấy. Rõ rồi chứ?”

Cả hai chúng tôi đều hiểu tiến sĩ muốn nói gì.

Chương 30

KHI CÁC BÁC SĨ CHO PHÉP CHÚNG TÔI ra ngoài, Derek và tôi cũng đi thẳng vào hành lang. Tôi cố tình lẫn lữa, chú tâm đến một vết bẩn tưởng tượng trên áo và để mặc anh ta đi trước, tránh để hai bên lúng túng ngượng nghịu. Anh ta ngồi xuống trước mặt tôi, hai tay bắt chéo trước ngực, nhịp nhịp trên hai bắp tay, vẻ thiếu kiên nhẫn.

Tôi tự nhủ là anh ta đã cứu mình như thế nào. Tôi nên thấy biết ơn. Mà quả vậy. Dù chuyện sau đó thì... tôi không biết nữa. Đầu tôi đau nhức và lòng tôi vẫn có cảm giác mất mát đau khổ vì thái độ không tiếp nhận sự thật của dì mình, và khi tôi đề nghị được chuyển đi, anh ta đã không cãi lấy một lời, biểu hiện ấy làm tôi tổn thương. Thật lòng thì tôi không muốn cảm thấy như vậy. Nhưng cảm xúc ấy vẫn hiện hữu.

“Cô phải gì đấy?” mã sau anh ta mới khẽ lên tiếng.

“Một vết bẩn.”

“Làm gì có vết bẩn nào.”

Tôi đứng thẳng người lên, kéo áo sơ mi xuống và cĩnh lại cho ngay ngắn.
“Đó là vì tôi đã phải sạch rồi.”

Tôi thử bước ngang qua anh ta. Derek không nhúc nhích.

“Chúng ta cần nói chuyện,” anh ta thì thào

“Anh thật sự cho đấy là ý hay à?”

“Simon sẽ có mặt ở đó” anh ta nói. “Năm phút nữa. Ra sau nào.”

Thật tình tôi không nghĩ đây là hành động khôn ngoan khi để người khác thấy tôi lang thang cũng Derek, dù có cả Simon bên cạnh. Vậy nên năm phút sau đó, tôi ru rú trong phòng nghe nhìn, nằm dài trên ghế sofa đôi, nghe nhạc trên Ipod và cố để tâm trí mình tập trung vào âm nhạc.

Một cái bóng lướt qua đầu tôi, tôi nhồm dậy.

Rae đứng dậy, giơ tay ra. “Năm xuống đi cô gái. Là tớ”

Tôi tháo tai nghe ra.

Cô ấy xếp chiếc áo len chui đầu của mình lên trên ghế “Thế đã có chuyện gì nào?”

“Không như mọi người nghĩ đâu.”

“Cà, ai mà không biết.”

Rae thả người xuống đầu kia sofa, xếp chân lên, đặt gối vào lòng, điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái rồi đợi nghe tôi kể chuyện thật sự. Cô ấy quen biết tôi chưa đến một tuần, và cô ấy thừa hiểu tôi không hề hú hí với Derek trong khoang trống.

“Tớ sẽ kể cậu nghe sau,”, tôi thì thầm, “khi hai đứa mình vào phòng đã.”

“Nhưng cậu sẽ kể cho tớ phải không?”

Tôi gật đầu.

“Được thôi. Vậy diễn biến sau đây thế nào?”

Tôi kể cô ấy nghe về cuộc họp với các bác sĩ và cuộc gặp với dì Lauren. “Đấy là điều mà người lạ nghĩ về cậu trong khi cậu không hề làm như vậy. Họ không quen biết cậu. Nhưng trong trường hợp là một ai đó nên biết chuyện thì sao? Người mà cậu nghĩ thực sự cần biết ấy?” Tôi lắc đầu.

“Phải, tớ cũng từng có kinh nghiệm tương tự. Ở trường, nếu mắc lỗi, tớ sẽ bị lôi vào phòng cố vấn và nghe một tràng thuyết giáo về những cám dỗ từ đường phố và việc trường lớp thì quan trọng thế nào. Chuyện đó kiểu như là, xin lỗi? Trong hồ sơ của tớ có nhắc gì đến chuyện tớ từng sống gần một băng cướp không? Hoặc tớ cho rằng chuyện học không quan trọng? Tớ toàn nhận điểm B, và tớ chưa bao giờ bỏ tiết – hay lên lớp ai.”

Cô ấy ôm chặt gối vào ngực. “Tớ tự nhủ với mình rằng chuyện đó thật tuyệt – họ không quen biết tớ. Nhưng những chuyện tào lao tương tự cũng đến từ phía mẹ tớ. Mỗi lần có chuyện, bà cứ lôi đứa bạn Trina của tớ ra mà nói. Bỏ nhà đi năm mười bốn tuổi, dính líu đến một băng cướp rồi chết vì bị bắn bởi một chiếc xe đang chạy. Xin chào? Chuyện đó thì can hệ thế nào với tớ chứ? Có lý do khiến tớ và Trina đã không còn là bạn của nhau nữa. Tớ không thích như vậy.”

“Họ có ý tốt, tớ đoán thế. Nhưng làm vậy thật khó chịu.”

“Điều tồi tệ nhất là...” Cô ấy hướng mắt lên trên đầu tôi. “Anh muốn gì?”

Derek bước tới trước mặt tôi và gõ gõ đồng hồ đeo tay của mình. “Tôi bảo cô là năm phút?”

“Ừ. Và tôi có nói đó chẳng phải là ý hay.”

“Chúng tôi cần nói chuyện với cô.”

Rae nhồm người đứng dậy. “Tớ gọi y tá nhé?”

Tôi phẩy tay ra hiệu cho cô ấy ngồi xuống, đoạn quay sang Derek. “Không.”

Anh ta thọc tay vào túi quần jeans, có vẻ ngạc nhiên, rồi nói, “Simon muốn nói chuyện với cô.”

“Bộ Simon không có chân sao?” Rae hỏi. “Có miệng nữa? Anh là gì nào? Chú chó Saint Bernard trung thành ì ạch chạy lăng quăng truyền tin cho cậu chủ mình chắc?”

Anh ta xoay người đối lưmg với Rae. “Chloe?” Giọng anh ta có vẻ nài xin, khiến cho sự kiên quyết trong tôi chùng xuống. “Chloe, là..” Anh ta không nói dứt câu, chỉ kéo dài ra như thế; trong tích tắc, tôi tưởng rớt cuộc thì anh ta sẽ nhượng bộ, dẫu có phần nghi ngại việc người ta thấy chúng tôi đi cùng nhau. Nhưng sau một giây, anh ta im bặt và hiên ngang bước ra ngoài.

“Tạm biệt nhé!” Rae gọi với sau lưng anh ta. “Lúc nào cũng hân hạnh được tán chuyện với anh hết đấy!” Cô ấy quay sang tôi. “Cậu sẽ kể tở nghe toàn bộ chuyện này là như thế nào phải không?”

“Tở hứa. Thế còn buổi đi bơi thì sao?”

“Ồn, tở cho là vậy. Thật dễ chịu khi được ra ngoài, nhưng không vui về gì mấy. Simon bơi vài vòng, tở thì hầu như chỉ bơi được kiểu chó, vì thế bọn tở bơi mỗi đũa một nẻo. Ở đó cũng chả có gì mới mẻ. Dù họ có đường trượt tuyệt lăm, và..”

Cô ấy lại nhìn ra phía sau tôi và thận trọng gật đầu.

“Chào,” Simon lên tiếng.

Cậu ấy ngồi xuống chỗ tay vịn. Tôi nhích người qua để nhường chỗ, nhưng Rae đã ngồi đầu kia mất rồi nên tôi không di chuyển được mấy, thế là hông cậu khẽ chạm vào vai tôi.

“Tở...” Tôi mở lời.

“Không muốn ra ngoài,” cậu ấy nói nốt câu. “Thật tuyệt. Hai đũa mình có thể ngồi trong này và trốn Derek, để xem anh ấy mất bao lâu mới tìm được chúng ta.”

“Tớ sẽ để hai cậu lại...” Rae cất lời, nhõm người rời khỏi sô-pha.

“Không, cậu cứ ở lại,” Simon nói. “Tớ không có ý chen ngang.”

“Cậu có làm vậy đâu nào. Đã đến giờ tớ làm việc nhà, nên tớ đi đây.”

Khi Rae khuất dạng rồi, tôi nhích người sang. Simon trượt xuống ngồi bên cạnh. Tôi đã nhường cho cậu kha khá chỗ, nhưng cậu vẫn cứ ngồi sát vào, không chạm phải tôi nhưng suýt chút nữa là thế, và tôi nhìn chăm chăm vào khoảng cách giữa hai đứa, khoảng vài phân trên chiếc sô pha trống, bởi vì, được rồi, tôi không biết phải làm gì hay nói gì.

Nỗi kinh hoàng khiếp đảm trong khoảng trống từng lừng lơ trên đầu, tôi, sau đó bị sự choáng váng, hoang mang lúng túng và áp lực đối mặt giải quyết vấn đề với các bác sĩ và dì Lauren gạt sang một bên, nhưng giờ đây, khi nỗi lo ấy đã qua đi, gánh nặng sợ hãi kia từ từ ập xuống, nhưng ký ức kinh khủng lại quay trở về.

“Tớ thấy Tori đáng sợ quá,” Simon nói. “Tớ biết là cô ta nổi điên khi thấy tớ với cậu ở cạnh nhau nên đã cố thuyết phục cô ta bình tĩnh lại, nhưng tớ nghĩ là mình chỉ khiến chuyện thêm tồi tệ.”

“Không phải lỗi do cậu. Là cô ta có vấn đề thôi.”

Một tiếng cười khe khẽ. “Phải, đó là một cách để diễn đạt mọi chuyện.”

Sau một phút, Simon liếc nhìn tôi. “Cậu ổn rồi chứ?”

Tôi gật đầu.

Cậu ấy ngả người sang, vai khẽ chạm vai tôi, hơi thở ấm áp của cậu phả vào tai tôi. “Nếu là tớ thì tớ sẽ không bình thản đến thế đâu. Tớ sẽ sợ mất mặt chứ chẳng chơi.”

Tôi gục đầu xuống, làm một món tóc xòa tới trước. Simon với bàn tay còn rỗng rỗng như thể khẽ vén nó ra sau, rồi ngừng lại. Cậu ấy húng hắng giọng, nhưng chẳng nói gì.

Thêm một lát nữa, tôi lên tiếng.

“Việc đó khá thú vị.”

“Tớ cá là vậy. Loại chuyện chắc sẽ thật tuyệt vời trong các bộ phim, nhưng ngoài đời thực thì...” Ánh mắt chúng tôi giao nhau. “Không hẳn vậy, phải không?”

Tôi gật đầu. “Ừ.”

Simon nhăn mặt, lùi vào góc sofa. “Vậy thì, cậu thích xem bộ phim tâm ma nào nhất?”

Tôi phì cười, và khi nỗi kinh hoàng bốc hơi bay đi mất, áp lực đang đè nặng trên đầu tôi vơi dần. Tôi cảm thấy ý nghĩ của mình biến chuyển, an ổn đi dờn đến một nơi mà tôi có thể suy nghĩ hợp lý. Tôi đang cố quên chuyện đã xảy ra, cố vượt qua nó, mạnh mẽ hơn, không nhượng bộ, giống như Derek. Làm người chết sống dậy ư? Có gì to tát đâu. Đưa họ trở lại, chôn cất các thi thể, rắc rối kế tiếp nào.

Nhưng tôi không thể làm vậy. Tôi vẫn nhìn thấy, ngửi thấy họ, cảm giác được sự đụng chạm. Ruột gan tôi cứ phập phồng khi nhớ đến nỗi kinh hoàng ấy, sau đó nghĩ đến việc tôi đã làm với họ, nỗi kinh hoàng của họ. Cách tốt nhất để tôi xử lý việc này ngay bây giờ là giữ khoảng cách. Đừng quên việc ấy – chỉ cần dờn nó qua một bên với những hình ảnh an toàn trên phim là được.

Vậy nên chúng tôi tán gẫu về các bộ phim tâm ma, tranh cãi và thảo luận độ xuất sắc của các bộ phim đó dựa theo bảng xếp hạng tỷ lệ người xem, dù cả hai chúng tôi chưa ai xem qua.

“Không thể nghi ngờ là phim đó có hiệu ứng đặc biệt nhất,” Simon nói.

“Chắc chắn rồi, nếu tạo đủ những thứ cháy nổ thì cậu có thể giấu đi những lỗ hổng to tướng trong cốt truyện ấy chứ.”

“Cốt truyện ư? Đây là phim tâm mà mà.”

Simon đang nằm ườn trên sàn nhà, dàn cảnh một thầy ma què quặt chết chóc. Tôi nằm trên giường kĩ nhìn xuống.

“Tớ đoán nhé,” Simon nói. “Cậu sắp viết kịch bản một phim tâm ma nghệ thuật đầu tiên trên thế giới đoạt giải nhất tại LHP Sundown.”

“Sundance chứ. Và, câu trả lời là không. Nếu tớ mà đạo diễn một bộ phim kiểu ấy á?” Tôi rùng mình. “Bản tớ đi cho rồi.”

Simon cười rộ và ngồi dậy. “Tớ sẽ ủng hộ. Không phim nghệ thuật gì với tớ hết. Không phải lúc nào tớ cũng sẽ viết kịch bản hay đạo diễn mọi bộ phim đâu. Vậy cậu muốn làm gì? Biên kịch hay đạo diễn?”

“Cả hai, nếu có thể. Kịch bản là nơi cốt truyện hình thành mà, nhưng nếu cậu muốn nhìn thấy câu chuyện sống động trước mắt thì cậu phải làm đạo diễn, vì ở Hollywood đạo diễn là người uy quyền tột bậc. Còn các biên kịch ư? Hầu như chỉ có thể dò tìm và định vị thôi.”

“Vậy ra đạo diễn chiếm vị trí tối quan trọng.”

“Không, là trường quay. Đạo diễn là vua thì trường quay là Chúa trời. Và họ chỉ muốn thứ mà họ có thể bán, thứ có thể phù hợp với mọi khán giả.”

“Mọi khán giả?”

“Có bốn nhóm nhân khẩu học chính. Nam và nữ, được chia ra là già và trẻ. Đánh đúng thị hiếu của cả bốn nhóm này thì cậu sẽ có một bộ phim bom

tấn... và một xưởng phim cực kỳ tài tình. Tuy nhiên, điều đó không xảy ra đến với một bộ phim về thân ma, dù là có hay đến đâu đi chăng nữa.”

Simon nằm sấp xuống. “Làm sao cậu biết hết chuyện này?”

“Có thể tớ chỉ quanh quẩn ở Buffalo, nhưng tớ biết khá rộng. Tớ đặt mua Variety, Creative Screewriting, một phần trong ngành công nghiệp giải trí, đánh dấu các trang blog... Nếu muốn dẫn thân vào nghề này thì tớ phải biết rõ về nó. Càng sớm thì càng tốt.

“Ôi trời. Thậm chí tớ còn chưa biết mình muốn làm gì.”

“Tớ có thể thuê cậu tạo hiệu ứng sương mù.”

Câu ấy bật cười, sau đó nhìn ra sau lưng tôi. “Chào anh trai. Hít thở đủ không khí trong lành rồi à?”

“Anh muốn nói chuyện.” Cú trừng mắt của Derek chĩa sang cả tôi. “Với cả hai đứa.”

“Thế thì kéo ghế ngồi đi. Bọn em đang thảo luận phim thân ma.” Simon liếc nhìn tôi. “Mình tiếp tục nhé?”

“Tớ nghĩ vậy.”

“Phim thân ma?” Derek chậm rãi hỏi, như thể nghe nhầm. Mặt sầm lại, anh ta khẽ nói. “Hai người đã quên hôm nay có chuyện gì rồi?”

“Không hề. Đây là lý do vì sao bọn em chọn đề tài này.” Simon cười toe với tôi. “Đại loại là vậy.”

Giọng Derek lại hạ thấp sang một tông khác. “Chloe đang gặp nguy hiểm. Cực kỳ nguy hiểm. Thế mà em lại nằm ườn ở đây phỉếm chuyện phim điện ảnh?”

“Năm ườn? Phiếm chuyện? Anh dùng hai từ hay đấy. Rất có sức liên tưởng. Bộ anh nêu rõ vấn đề chắc? Em biết rõ việc gì đã xảy ra và nó có thể ảnh hưởng thế nào đến Chloe. Nhưng trời cũng chẳng sập nếu ta không thảo luận từng giây từng phút đâu, Gà Nhỏ[1] ạ.” Cậu duỗi người. “Ngay bây giờ, em nghĩ tất cả chúng ta có thể dành chút ít thời gian để thư thả bình tĩnh.”

[1] Tên một bộ phim hoạt hình của hãng Disney. Trong phim, chú gà nhỏ siêu quậy tưởng một quả đầu rụng là một mảng trời rơi xuống đất và cho rằng trời sắp sập.

“Thư thả bình tĩnh? Em thường thế chứ gì?” Derek bước qua chỗ Simon. “Thực tế thì, đây là hầu hết những gì em làm.”

Tôi đứng lên. “Tôi... tốt hơn hết là tôi đi xem Rae có cần giúp gì không? Việc nhà ấy.”

Simon ngồi dậy. “Đợi đã. Bọn tớ sắp nói xong rồi.” Cậu quay sang Derek. “Đúng không?”

“Chắc vậy. Cứ đi mà thư giãn. Anh tin là bất cứ lúc nào cha cũng sẽ bước vào cửa và giải cứu chúng ta. Và ngộ nhờ cha gặp rắc rối thì sao? Ngộ nhờ cha cần giúp? Chà, quá nghiêm trọng rồi, vì như thế sẽ cần đến sự nỗ lực và em thì quá bận... thư thả bình tĩnh.”

Simon đứng phắt dậy. Derek vẫn giữ vững lập trường. Hai anh em họ nhìn nhau chốc lát, rồi Simon kéo tôi đi ra cửa.

“Ta đi thôi.”

Thấy tôi ngần ngại, cậu ấy mấp máy môi, “xin cậu đấy.” Tôi gật đầu và chúng tôi rời đi.

Chương 31

KHI CHÚNG TÔI XUÔI DỌC hành lang, tối liếc nhìn Simon. Nét mặt cậu ấy đanh lại, không chút biểu cảm. Bắt gặp ánh mắt của tôi, cậu gượng cười như thể cam đoan rằng cậu không nổi giận với tôi.

“Bà Talbot?” cậu cất giọng gọi. “Em ra ngoài được không? Làm vài quả trước khi trời tối ấy mà?”

“Dĩ nhiên là được rồi.”

Chúng tôi đợi ở cửa. Bà Talbot từ trong bếp bước ra, dùng khăn lau tay rồi bấm mã số an ninh. Chỉ đến lúc đó bà mới nhìn qua và thấy Simon không chỉ có một mình.

“Ồ, Chloe... Tôi không chắc là hai em...”

“Tụi em chỉ chơi bóng thôi, bà Talbot.” Cậu đẩy cửa chắn ra rồi giữ lại, chờ tôi. “Nếu cần thì cô có thể quan sát từ cửa sổ.”

“Chỉ... chỉ là đừng đi đến chỗ nào tôi không nhìn thấy hai em.”

Simon đóng sầm cửa chắn lại và tiến ra sân nhanh đến nỗi tôi phải bước vội theo mới kịp. Tôi ngoảnh nhìn ra sau. Cửa ra vào đã đóng lại, chẳng thấy bà Talbot đâu.

Simon nhìn quanh quất. “Cậu thấy quả bóng đâu không?”

“Chắc là ở trong kho. Để tớ vào...”

Cậu chạm vào cùi chỏ tôi. “Không cần. Trừ phi cậu thực sự muốn chơi.”

Tôi lắc đầu và Simon dẫn tôi đến chỗ cái ghế đá gần giữa vườn. “Từ góc đó bà Talbot vẫn nhìn thấy chúng ta.” Cậu thở ra. “Derek biết cách để tớ nghe

theo ý muốn của anh ấy. Điều tệ nhất của việc đó là gì? Tớ biết anh ấy đang làm thế, cố làm tớ phát khùng lên, và dù sao thì tớ cũng đã nổi khùng thật. Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc.”

Một lát sau, Simon chẳng nói chẳng rằng, ánh nhìn chuyển qua phía bên kia sân.

“Derek muốn tớ đi tìm cha chúng tớ.”

“Bằng cách nào? Kiểu như chạy trốn ấy à? Cậu không thể....”

“Dễ ợt.” Cậu ngả lưng ra ghế. “Khi cậu được nuôi dạy như hai anh em tớ, những người sở hữu siêu năng lực, chuyện sẽ... khác. Các quy tắc thay đổi. Chúng nhất định phải thay đổi. Ngộ nhỡ có rắc rối, cậu phải bỏ chạy.”

“Nhưng cậu không muốn đi?”

“Ồ, có chứ. Từ trước đến giờ kể từ lúc đến đây tớ luôn rất sốt ruột. Cha tớ ở ngoài kia – một nơi nào đó – có khi là gặp rắc rối và tớ cứ ngồi ì trong một nhà mở? Đi học? Lãng phí thời gian với Derek? Cư xử như thế chẳng có chuyện gì xảy ra? Chuyện đó đang giết dần giết mòn tớ đấy Chloe. Derek biết tớ muốn được ra khỏi đây như thế nào. Như tớ vừa bảo rồi đấy, anh ấy đang làm tớ mất hết lý trí.”

“Vậy cha các cậu đang ở đâu?”

Cậu lắc đầu. “Bọn tớ không biết. Ông chỉ - Tình hình trở nên không ổn, ông biến mất và thế là bọn tớ chết dí ở đây. Một câu chuyện dài...”

“Thế thì có thể đợi mà.”

“Cảm ơn cậu. Vấn đề là, ông ấy biến mất chẳng có chút tăm tích và tớ tin chắc là cha tớ không tự nguyện rời đi. Vậy nên bọn tớ kẹt lại nơi này, cứ cho là bọn tớ đang chờ đợi được phóng thích, nhưng sau đấy thì sao? Hai

anh em tớ sẽ đi đâu? Chẳng có người bà, ông bác hay người bạn nào của gia đình chào đón chúng tớ. Hai đứa tớ sẽ vào trung tâm nhận con nuôi rồi sẽ cần trốn khỏi nơi đó, thế thì ý nghĩa của việc chờ đợi là gì đây?”

“Cậu muốn ra ngoài bây giờ, nhưng cậu không trốn được đâu.”

“Chúng ta có thể. Derek lên kế hoạch rồi.” Một tiếng cười khê. “Tin tớ đi, lúc nào anh ấy chẳng lập sẵn kế hoạch. Nhưng đấy là kế hoạch bỏ trốn cho một người – tớ. Anh ấy sẽ không đi. Toàn cự tuyệt ngay lập tức.”

“Sao cơ? Anh ta định khiến cậu thấy có lỗi vì đã ở lại trong khi chính mình thì không chịu đi à? Anh ta nghĩ mình đang làm gì vậy?”

“Phải, tớ biết, và tớ không muốn tỏ ra như là đang bênh anh tớ, nhưng anh ấy có lý do để không muốn đi. Nghe vớ vẩn lắm, nhưng với anh ấy lại là chuyện hệ trọng và thật vô lý để thay đổi ý định đó. Chỉ là anh ấy... sợ.”

“Sợ á?”

Simon siết chặt tay lại, nhìn chăm chăm vào đấy. “Chuyện phức tạp lắm. Dù vậy, ý tưởng của Derek là tớ trốn ra ngoài và đi tìm cha bọn tớ. Cha đã dạy tớ cách liên lạc với ông. Các câu bùa chú và đại loại thế. Nhưng tớ không thể bỏ mặc Derek.”

“Không thể ư?”

“Sẽ không. Tớ lo cho cha, nhưng ông ấy tự chăm sóc mình được, còn tốt hơn Derek nhiều.”

Ắt là tôi vừa bày ra vẻ mặt hoài nghi, vì cậu ấy đã nói tiếp, “Tớ biết là trong Derek có vẻ biết tự xoay xở theo nhiều cách, nhưng trong những lúc...” Cậu lắc đầu. “Khó nói lắm. Lỡ như tớ rời đi và có gì bất ổn, tớ e là anh ấy sẽ cứ... để mặc vậy thôi.”

“Tớ không hiểu.”

“À.” Cậu nhìn chăm chăm vào tay mình. “Tớ biết những lời mình nói chả hợp lý tí nào, tuy nhiên...”

“Chuyện rắc rối lắm chứ gì?”

“Ừ. Nhưng mà...” Cậu hít vào. “Tớ đang dần nghĩ là mình nên nắm lấy cơ hội này. Derek nói đúng. Cứ ngồi ì ra đấy thì chuyện sẽ chẳng đi đến đâu cả. Giờ đến lượt cậu cân nhắc. Cậu thật sự cần thoát ra ngoài.”

“Tớ á?” Tôi ré lên.

“Derek nói có lý. Chuyện bọn tớ vất vả che giấu sức mạnh cho cậu không quan trọng, mà là nguồn sức mạnh ấy không giống của chúng tớ. Không có cách nào giấu được, khi mà cậu đang bị theo sát từng li từng tí thế này.”

“Ngộ nhờ bị chuyển đến một bệnh viện thì tớ sẽ qua cửa êm xuôi thôi.”

“Nhưng nếu đó không phải thuyên chuyển?” Cậu ấy liếc qua, vẻ lo lắng hiện ra trong mắt. Những gì cậu kể về Liz làm tớ lo lắng. Có thể cô ấy là một thầy pháp. Nhưng nếu cô ấy chết rồi thì nói không chừng đấy là một tai nạn. Tại sao bọn họ lại sát hại những đứa trẻ không tiến bộ? Nghe điên thật, nhưng kể cả Derek cũng thấy bất an.”

“Derek à? Nhưng anh ta bảo...”

“Tớ biết Derek đã nói gì. Nhưng trong cuộc trò chuyện kế tiếp, anh tớ vẫn lưu tâm đến chuyện đó. Thậm chí còn nêu ra vài câu hỏi. Với Derek mà nói. Như thế nghĩa là cậu đang tiến gần hơn đến việc đạt được thỏa thuận. Nhưng cậu vẫn cần trợ giúp. Bảo mọi việc sẽ ổn thỏa và cậu được thả đi ư, cậu sẽ làm gì nào? Cậu sẽ nói chuyện với ai đây? Làm sao cậu biết cách quay lại với cuộc sống bình thường?”

Cuộc sống bình thường. Một cụm từ đơn giản đến nhàm. Giờ mà nhắc đến nó thì nghe buồn cười làm sao, giống như chiếc vòng đồng thau trên lưng ngựa gỗ vậy, chỉ là ngoài tầm với mà thôi.

Ra ngoài hẳn sẽ không giải quyết được vấn đề của tôi. Dì Lauren sẽ luôn để mắt giám thị, hiểu sai mọi biểu hiện “bất bình thường” tôi gây ra, coi như đây là dấu hiệu cho thấy tôi cần quay trở lại Nhà mở Lyle... hay còn tệ hơn nữa.

Nhưng bỏ trốn thì sao?

Tôi thừa biết Derek sẽ nói gì. Thậm chí tôi còn hình dung ra được biểu cảm của anh ta, vẻ mặt cau có khinh khỉnh và thất vọng. Tôi không phải là Chloe Saunders, đứa con gái học trường nghệ thuật được nâng niu bảo vệ nữa. Kể cả Chloe Saunders bị tâm thần phân liệt cũng không. Nếu là Chloe Saunders, người gọi hồn, chiếu theo những nguyên tắc trước đây, cuộc đời cô nàng sẽ kết thúc trong buồng giam mà huênh hoang về những giọng nói chẳng ai nghe thấy.

Tôi không phải đứa ngây thơ chân chất. Tôi hay đọc tin tức. Tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra với những đứa trẻ bỏ trốn, và cuộc đời tự do thì đâu có đẹp như chúng mơ tưởng. Sẽ mất bao lâu mới tìm được cha Simon? Chúng tôi sẽ làm gì trong khi chờ đợi? Ăn gì? Ngủ ở đâu? Tôi có ít tiền, nhưng sẽ chống chọi được bao lâu đây? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ảnh của chúng tôi được trưng khắp các mục tin tức? Khi mà mọi cảnh sát và những người có quan tâm sẽ sục sạo tìm kiếm chúng tôi?

Tôi có thể nướng náu ở đây, nhắm mắt nhắm mày lại và cầu mong không có chuyện gì tồi tệ xảy đến. Hoặc là đích thân tôi giải quyết các rắc rối. Bắt tay vào hành động.

Sự giúp đỡ từ người cha đang mất tích của Simon không hẳn là ý tưởng của tôi về một kế hoạch chắc ăn. Tuy nhiên, nếu thoát được khỏi nơi này, tôi có

thể lần theo dấu vết mà tìm ra Liz. Chuyện đó sẽ không mấy khó khăn. Số lượng bệnh viện ở Buffalo có giới hạn. Và nếu Liz đã ở trong bệnh viện mà còn không được an toàn thì liệu chuyện gì sẽ xảy đến cho những người còn lại như chúng tôi đây? Có phải chúng tôi đang gặp nguy hiểm? Tôi chẳng thể cứ tỏ ra không hay không biết và vờ như mọi thứ đều đâu vào đây.

“Nếu cậu định đi khỏi đây, tớ sẽ đi với cậu,” tôi nói.

“Cậu không cần làm vậy. Ý tớ muốn nói là phải rời đi thì có tớ, Derek, và bây giờ là cậu. Tìm được cha tớ rồi thì ông ấy sẽ có cách giúp chúng ta.”

“Ai sẽ giúp cậu? Thoát ra bên ngoài ấy?”

Simon nhếch miệng cười. “Tớ còn có bùa tạo sương mù chết người.”

“Cậu cần hỗ trợ. Hẳn trong chuyện này Derek sẽ hữu ích hơn, nhưng cậu sẽ bị tớ bám lấy đấy. Tớ sẽ đi.”

Chương 32

TÔI ĐỢI TRONG PHÒNG TẮM CỦA NAM SINH, nép người vào chỗ cất khăn. Mỗi khi trong hành lang vang lên tiếng động là tim tôi lại đánh “Thịch”, bảo với tôi rằng tôi còn chưa trở thành kẻ đại dột nhất đâu.

Nhưng tôi không hề sai. Giống Derek, tôi có thể cộng hai với hai và xem kết quả. Tôi chùi lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi vào quần jeans, mắt liếc nhìn đồng hồ đeo tay và thầm nguyện cầu mình sắp tìm ra kết luận thích hợp. Và, theo cách nào đó khác nữa, thì mong sao là tôi đã lầm.

Khi đồng hồ trên tay tôi hiển thị đúng 8:00, cửa phòng mở ra. Derek bật đèn lên và đóng cửa lại. Khi xoay người về phía gương, anh ta nhìn thấy tôi và ré lên kinh ngạc, trong bất kỳ tình huống nào khác thì tiếng kêu ấy sẽ làm tôi thỏa mãn lắm đây.

“Cô điên à?” anh ta rít lên. “Cô làm gì ở đây thế?”

Tôi đi ngang qua chỗ anh ta đang đứng và khóa cửa lại.

“Nếu cô muốn thảo luận kế hoạch thì nơi này không được” anh ta nói.

Anh ta xoay người sang, ánh mắt dõi theo tôi khi tôi bước đến chỗ vòi sen và mở khóa nước lạnh, tiếng nước chảy sẽ khóa lấp đoạn đối thoại của chúng tôi mà không bốc hơi um lên khắp phòng.

“Tuyệt thật,” anh ta càu nhàu. “Giờ họ sẽ nghĩ chúng ta tắm chung với nhau. Có lẽ tôi với cô có thể kể với họ là chúng ta đang gột sạch lớp bụi đất trong khoang trống và cố tiết kiệm nước.”

Tôi đứng chắn trước mặt Derek. “Anh đã làm tôi bẽ mặt khi phải mở miệng nói dối.”

Anh ta há hốc mồm, nhưng lần này thì không nói gì, mặt mày nhăn nhó.

“Tất cả những gì tôi muốn làm lúc này là đoán cho ra vì sao anh lại muốn giúp tôi. Vì sao anh quan tâm tôi có biết mình là một người gọi hồn không? Vì sao anh để ý chuyện tôi bị tổng khứ ra ngoài? Vì sao lại thách thức tôi, giống như lúc trưa?”

“Tôi chỉ muốn...”

“Giúp đỡ chứ gì. Chắc chắn rồi, anh khó chịu và kiêu căng ngạo mạn, nhưng dưới lớp vỏ bọc bề ngoài ấy là một anh chàng tử tế muốn giúp một người bạn có sức mạnh siêu nhiên giống mình. Đúng vậy đấy. Dứt khoát là có lý do khác nữa. Hôm nay tôi đã tìm ra. Là vì Simon”

Anh ta khoanh tay trước ngực. “Phải, Simon muốn tôi đối tốt với cô. Được chưa? Giờ tôi có thể tắm chứ? Một mình?”

“Anh muốn Simon bỏ trốn. Tìm cha anh. Tuy nhiên cậu ấy sẽ không đi mà không có anh. Cậu ấy cần một cái cớ để rời đi ngay lúc này. Thế là anh đưa ra thôi. Một tiểu thư đang gặp nạn chẳng hạn.”

“Tôi chẳng hiểu cô đang nói gì,” miệng thì cầu nhàu, nhưng anh ta không nhìn thẳng vào tôi. Những mối nghi ngờ còn lại trong tôi cho đến bây giờ chợt tan biến khi một cơn tức giận mới bùng lên.

“Giờ thì có tôi tại đây, một người gọi hồn bằng xương bằng thịt nhẹ dạ cả tin và hoang mang bối rối. Một môi nhử hoàn hảo quá nhỉ. Chỉ việc đẩy chúng tôi đi cùng nhau, làm to chuyện rằng tôi cần giúp đỡ như thế nào, thế là Simon sẽ khoác lên người chiếc áo giáp hiệp sĩ sáng loáng. Một kế hoạch không chê vào đâu được. Những vẫn thiếu thiếu một yếu tố nào đấy. Tiền đặt cược. Trong bất kỳ tình huống gay cấn thót tim nào thì người hùng của anh cũng cần ba yếu tố. Mục tiêu, động lực và tiền cược. Mục tiêu: tìm kiếm người cha đang mất tích. Động lực ra tay trợ lực cho cô nàng gọi hồn đáng thương. Dù vậy, vẫn còn thiếu tiền cược. Anh cần cô nàng kia dính

vào một rắc rối thật sự. Chuyện sẽ thế nào đây nếu cô ta sắp sửa bị chuyển đến một bệnh viện tâm thần thực thụ? Nơi mà cô ta sẽ nằm ngoài tầm với của Simon và không thể tiếp nhận sự giúp đỡ? Hoặc giả như tệ hơn là nơi cô ta có thể mất mạng, nạn nhân của một kế hoạch độc ác nào đó. Nên anh móc nối với Tori...”

“Không!” Derek giơ tay lên, trong ánh mắt có vẻ choáng váng thực sự. “Tôi không nhúng tay gây ra việc đó. Kể cả khi Tori có xán đến chỗ tôi để bắt chuyện – lẽ ra cô nên nhận thấy chứ nhỉ, cô ta chẳng làm thế - Tôi sẽ không hành động như vậy. Tôi chẳng liên quan gì đến việc người ta định chuyển cô đi.”

“Được thôi, vậy anh cứ thế mà thành ‘ngư ông đắc lợi’ chứ gì.”

Tôi cho anh ta cơ hội phản biện. Thế mà anh ta vẫn im lặng, câu trả lời tôi cần chỉ có thế.

“Lần đầu tiên tôi kể cho anh nghe chuyện tôi nhìn thấy Liz, anh tỏ ra như không có gì. Nhưng sau khi nhận ra chuyện đó có lợi cho mình, thế là anh thay đổi thái độ với Simon. Anh gieo rắc mầm mống nghi ngờ, rồi ngồi đợi chúng ươm chồi nảy lộc. Đó là lý do vì sao anh không tranh cãi khi tôi đề nghị mình sẽ bị chuyển đi. Đó đích xác là điều anh muốn tôi thực hiện. Anh thao túng mọi thứ và anh đã nói dối...”

“Tôi không bao giờ nói dối.”

Tôi nhìn anh ta không chớp mắt. “Có thật hôm qua anh đã nghe thấy các bác sĩ bảo sẽ chuyển tôi đi không?”

Derek thọc tay vào túi quần. “Tôi nghe thấy họ trò chuyện về cô và có vẻ họ đang được đề nghị...”

“Rồi rồi, coi như anh không nói dối. Anh chỉ phóng đại sự việc lên.”

Anh ta cau có. “Cô đang gặp nguy hiểm. Càng nghĩ đến Liz, tôi càng...”

“Đừng nói chuyện tào lao nữa, được chứ Derek? Anh đã có những gì anh muốn. Simon sắp rời đi. Tôi sẽ đi cùng cậu ấy. Anh nói đúng. Cậu ấy cần ra khỏi đây tìm cha mình. Tất nhiên, anh có thể đưa chúng tôi ra khỏi mớ rắc rối này, chỉ việc tự giác đi với Simon thôi. Nhưng làm thế biết đâu lại nguy hiểm. Nói cho cùng thì cậu ấy nào phải cha anh, vậy chuyện đó cũng chẳng phải là mối lo thực sự cho anh...”

Anh ta lao vụt đến chỗ tôi, nhanh đến nỗi làm tôi trượt ngã ra sau, may thay là vẫn đứng trụ được và lấy lại thăng bằng. Thật chẳng dễ gì cho anh ta khi phải đứng lom lom nhìn tôi như thế trong lúc hai mắt tóe lửa.

“Tôi nghĩ thế thật sao Chloe?”

Tôi cố giữ nguyên tư thế, mắt vẫn nhìn anh ta chăm chăm.

“Tôi không biết anh nghĩ gì, Derek,” tôi bình thản đáp lời – hoặc tôi hi vọng mình làm được như vậy. “Simon nói có lý do để anh không chịu đi. Theo cậu ấy thì là một lý do ngu ngốc. Vậy nên đây có khi là một cái cớ. Biết đâu anh chỉ không muốn gặp phiền hà.”

“Một cái cớ hả?” Một tiếng cười chua chat vang lên. Đoạn Derek chậm rãi lùi cách ra, như thể anh ta đang buộc mình làm vậy. “Cô đã đọc hồ sơ của tôi?”

“Tôi...”

“Tôi biết câu trả lời là có, cái đêm mà cô với Rae lên vào nhà bếp.”

“Chỉ vì những việc anh đã làm thôi. Tôi cần phải biết...”

“Là tôi nguy hiểm đến mức nào. Tôi không trách cô. Nhưng cô đã có đáp án rồi chứ gì? Cô biết chính xác mức độ nguy hiểm của tôi đến đâu.”

Tôi nuốt xuống. “Tôi...”

“Cô biết tôi đã làm gì, và cô cho là tôi nên lang thang đầu đường xó chợ thì hơn?” Anh ta nhếch môi. “Chính xác tôi là người như thế.”

Có điều gì đó trong ánh mắt, trong giọng nói, trên vẻ mặt anh ta làm họng tôi đau nhức. Tôi thoáng nhìn sang bên vôi hoa sen, quan sát những vệt nước bắn tung tóe lên cửa khi tiếng nước xả ào ào lấp đầy không gian tĩnh lặng.

Một lát sau, tôi lại nhìn Derek. “Ắt có lý do anh mới phải làm vậy.”

“Có ư?” Khi tôi cố nhìn tránh đi chỗ khác lần nữa, anh ta bước sang chặn lấy tầm nhìn của tôi. “Đó là điều cô muốn sao, Chloe? Lắng nghe lý do của tôi? Hay tôi biện hộ như thế nào? Rằng gã đó chĩa súng vào tôi và nếu không quăng gã vào tường thì chắc là tôi sẽ toi đời? Chà, chuyện đâu phải như thế. Một thằng nhóc không bao giờ đi lại được nữa, tôi không thanh minh gì đâu. Là lỗi của tôi. Là do tôi hết. Cha chúng tôi biến mất. Simon bị vút vào trong này. Tôi...”

Derek đột nhiên ngưng bật, lại thọc tay vào túi quần khi đưa mắt nhìn chăm chăm trên đầu tôi, quai hàm căng cứng.

Sau một hồi, anh ta nói, “Nên, chuyện là thế đấy, tôi muốn Simon thoát ra ngoài, và tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì để đưa nó ra khỏi đây, nhưng khiến cô lâm vào nguy hiểm thì không. Cô đang thổi phồng lên đấy. Mà cô đâu có cố gì để phàn nàn nhỉ.”

Tôi chỉ có thể đứng đấy mà giương mắt lên, bất kỳ lý lẽ logic nào để tôi hiểu được anh ta tan biến như mọi khi nó luôn thế. Tôi thoáng nhìn thấy bản chất sự việc, mà anh ta sẽ nhanh chóng gạt nó đi, chỉ còn lại những dấu vết mơ hồ gợi nhắc tôi nhớ mình là đồ khờ khi đi ôm hi vọng anh ta sẽ cho mình biết thêm.

“Không nguy hiểm gì ư?” Tôi từ tốn nói. “Tôi sẽ chạy trốn. Khỏi nhà mở. Từ bỏ gia đình. Từ bỏ cuộc sống của tôi.”

“Cô sẽ đi cùng Simon. Đừng vờ ra vẻ đấy là thử thách gian khó.”

“Sao cơ?”

“Cô hiểu ý tôi mà. Được ở riêng vài ngày bên cạnh Simon? Sẽ khắc nghiệt lắm đấy. Và việc ấy rất có ý nghĩa với em tôi. Nhiều lắm. Bỏ trốn để giúp nó tìm cha ư? Nó sẽ không bao giờ quên điều đó đâu.”

Tôi trợn mắt. “Ôi Chúa ơi, anh nghĩ thế à? Thật chứ? Nghe tuyệt cú mèo. Tôi cá là cậu ấy sẽ đề nghị tôi hẹn hò và mọi thứ khác. Chúng tôi có thể gửi thư tình qua lại giữa hai trại giam thanh thiếu niên, có lẽ họ sẽ cho chúng tôi gặp mặt nhau vào những buổi khiêu vũ tập thể...”

Anh ta trừng mắt nhìn tôi.

“Anh cho tôi là đồ ngốc à?” tôi nói, đoạn giơ phất tay lên. “Đừng trả lời câu đó. Xin anh đấy. Tin bất ngờ nhé: kiếm được một cậu bạn trai không phải mục tiêu tối quan trọng trong danh sách những điều ưu tiên của mọi đứa con gái đâu. Ngay lúc này thì anh biết nó chiếm vị trí cỡ nào với tôi đấy – còn kém hơn cả những mối lo nghĩ không đáng kể là làm thế nào để cuộc sống của tôi trở lại như xưa.”

“Được rồi...”

“Sau khi những chuyện này chấm dứt, tôi chẳng ngạc nhiên nếu Simon không muốn gặp tôi nữa. Chỉ là để hết thấy lại sau lưng thôi. Anh biết sao không? Thế thì tốt. Bởi vì tôi cần tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy đến cho Liz. Và tôi muốn giúp Simon vì đó là việc đúng đắn nên làm, không phải vì tôi nghĩ cậu ấy thật đáng yêu. Có lẽ tôi không giống anh, một thiên tài...”

Cái quắc mắt ban nay lại xuất hiện. “Tôi không...”

“Nhưng tôi đủ khôn để biết đây sẽ không là một cuộc phiêu lưu lãng mạn. Tôi sắp bỏ trốn. Tôi sẽ sống ngoài đường ngoài sá. Ngay cả khi hai đứa chúng tôi tìm được cha anh, tôi cũng không chắc ông ấy có khả năng đưa cuộc đời tôi trở về như cũ.” Tôi nghĩ đến dì Lauren và thấy lòng nhói đau. “Tôi không chắc mọi thứ có thể thay đổi, trở lại như lúc ban đầu.”

“Vậy với cô thì tôi thật đáng để biết ơn vì vụ ra đi này à?”

“Tôi có nói thế đâu...”

Anh ta tiếp tục tư thế lừng lững ngó xuống như lúc nãy. “Cô cũng cần phải đi khỏi đây như Simon, có lẽ còn cấp bách hơn. Có thể cô không ý thức được tình trạng nguy hiểm của mình lúc này, nhưng tôi thì có. Và tôi thấy lo.”

“Lo à? Cho tôi sao?”

Anh ta nhún vai. “Đương nhiên rồi. Chu đáo. Cô biết đấy.” Thậm chí anh còn không thèm nhìn mắt tôi khi nói câu ấy. “Phải, chúng tôi cần cô, nhưng tôi thực lòng muốn giúp một người cùng có siêu năng lực như mình.” Anh ta tránh ánh mắt của tôi. “Chúng ta gắn kết với nhau.”

“Anh không dám đâu.”

“Sao cơ?”

Derek nhìn sang chỗ khác, mắt dần hướng lan man đi khắp phòng.

“Anh nói đúng,” tôi nói. “Tôi rất cần được giúp sức. Cuộc đời tôi tan tành mây khói và nói không chừng một ngày nào đó, khi nhìn lại, tôi sẽ thấy đấy là sai lầm lớn nhất, ngu xuẩn nhất mà tôi từng mắc phải, nhưng vào lúc này, nó là giải pháp duy nhất mà tôi biết. Anh cần tôi trở thành cô tiểu thư đang mắc nạn của anh chứ gì? Được thôi. Nhưng đừng bao giờ bảo anh đang làm

điều này vì tôi. Chẳng liên quan gì đến tối cả. Anh không dám vờ bảo là nó mang lại ích lợi cho tôi đâu.”

Nói xong, tôi xoay người bước ra ngoài.

Chương 33

TÔI MONG RẰNG, SAU cuộc đào thoát, mình sẽ có thời gian chớp mắt. Vì từ lúc vào ở Nhà Lyle đến giờ, rõ ràng tôi không ngủ được mấy.

Đêm đó tôi mệt lử, đến nỗi còn không có lấy cơ hội nằm xuống đấm bực tức vì Derek hay bắn khoăn vì bước đi kế tiếp. Tôi thả người xuống giường và liền mơ thấy còi báo động của cảnh sát rền rĩ âm í cùng lũ chó đánh hơi sủa inh tai. Một nam sinh bị mắc vào giường bệnh viện, một nam sinh kẹt lại trong nhà mở và những hồn ma vương lại trong các cái xác thối rữa. Những thầy ma gào thét xin dung thứ, một cô gái la hét thảm thiết, “Nhưng tôi không cố ý,” và một nam sinh nói, “Tôi cũng không cố ý mà. Chẳng hề gì đâu.”

Các giấc mơ cứ xoay vòng vòng rồi cùng tan biến cho đến khi một trong số chúng thư thả trôi đến. Một hình ảnh thì bị những cái khác năng hơn, mạnh mẽ hơn lấn át phải tách ra và cất tiếng la lối, “Còn tôi thì sao?”

Tôi bừng tỉnh, ngồi ngẩn ra đó trong bóng tối, đầu óc quay cuồng vì ký ức chòng chẹo mới rồi, câu hỏi đặt ra cùng lời giải đáp hứa hẹn trong ký ức đó.

Rồi tôi phóng xuống giường.

Tôi gõ cửa phòng ngủ.

“Derek?”

Chỉ có tiếng ngáy khò khò đáp lại.

Tôi lại gõ, gắng lấy hết can đảm gọi lớn hơn một chút.

“Derek ơi?”

Ngón chân tôi co quắp lại khi tiếp xúc với nền gỗ cứng lạnh ngắt, đồng thời tôi chà chà lên hai cánh tay đã nổi hết cả da gà. Lẽ ra tôi nên chộp lấy cái áo len dài tay mới phải. Thêm cả vợ nữa.

Và lẽ ra tôi cũng không nên ở đây. Tôi đã nói hết những điều cần thiết cho Derek nghe, cả việc đưa ra một lối thoát hoàn hảo nữa... thế mà lúc này tôi lại lén đến đây nài nỉ anh ta nói chuyện với tôi.

Nói về việc hóa giải một trận cãi nhau.

Tôi vừa đưa tay định gõ tiếp thì nắm tay cửa kêu lách cách. Khi cánh cửa cọt kẹt hé mở, tôi ngược mắt lên, lời xin lỗi còn nằm trên môi thì nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào ngực ai đó. Ngực trần nhé... và không phải khuôn ngực của một cậu nhóc đâu. Rộng này, vạm vỡ này, mảng mụn trứng cá sừng đỏ là dấu hiệu duy nhất cho thấy vầng ngực này không dính dáng gì đến một người đàn ông trưởng thành.

Derek lúc nào cũng đi khắp nhà với áo len dài tay quá khổ và quần jeans rộng thùng thình. Nếu phải hình dung ra thân hình anh ta thế nào dưới lớp quần áo – điều mà tôi chưa từng nghĩ đến – hẳn tôi sẽ đoán thế này, bè bè chắc nịch, gần như béo ị. Bao nhiêu thức ăn anh ta vội vã tống vào đi đâu hết rồi ấy. Và nhìn bề ngoài, thân hình này – đúng là không béo thật.

Má tôi đỏ lên và từ ngực Derek, tôi hạ tầm mắt xuống... để rồi nhận ra anh ta chỉ mặc độc quần đùi.

“Chloe?”

Tôi vội hướng mắt nhìn lên – thật biết ơn làm sao – mặt anh ta.

Anh ta nhìn tôi chăm chăm. “Chloe? Cô...?”

“Anh nợ tôi.”

“Hả?” Anh ta dùng ngón cái và ngón trỏ dụi dụi hai mắt, ngáp hừ hừ rồi duỗi duỗi vai. “Biết bây giờ là mấy giờ không?”

“Muộn rồi. Hoặc sớm. Chả quan trọng. Tôi cần anh giúp một tay và anh nợ tôi. Mặc quần áo vào và xuống dưới lầu trong năm phút nữa nhé.”

Tôi quay gót rời đi, hướng đến cầu thang.

Derek sẽ đi theo tôi chứ? Chắc là không, khi cân nhắc đến việc tôi đã phớt lờ mệnh lệnh “năm phút nữa gặp tôi” của anh ta lúc chiều.

Tôi đã định sẽ không rời cửa phòng Derek một bước cho đến khi anh ta chịu giúp tôi, nhưng không hề mong gặp Derek trong tình trạng thiếu vải như thế trong suốt cuộc nói chuyện. Cảnh tượng ấy cũng nhắc tôi nhớ là mình chỉ mặc mỗi quần ngủ và áp thun ba lỗ. Lúc xuống dưới nhà, tôi trông thấy cái áo Rae bỏ lại trong phòng nghe nhìn. Vừa mặc áo tôi vừa vào trong hành lang, suýt đâm sầm vào Derek.

Anh ta đã xỏ quần dài giữ ấm và khoác thêm áo phong, lúc này đang đứng giữa hành lang, giận dữ gãi gãi một bên cẳng tay để trần.

“Có bọ chét à?” tôi hỏi.

Ngay từ đầu, phải thừa nhận câu bông đùa vừa rồi là một cố gắng xoa dịu tâm trạng chẳng đâu vào đâu, và tôi nghĩ câu nói ấy không đáng phải hứng lấy cú trừng mắt của anh ta

“Giải quyết cho xong đi,” Derek lên tiếng. “Tâm trạng tôi đang không tốt.”

Tôi có thể hỏi như thế thì có khác mấy lúc bình thường, nhưng rồi kìm lại được, đoạn ra hiệu cho anh ta vào phòng nghe nhìn rồi đóng cửa lại. Sau đó, tôi nghiêng đầu, bày ra điệu bộ lắng nghe.

“Trong này không sao,” anh ta nói. “Chỉ cần nhỏ tiếng. Có người đến thì tôi biết ngay.”

Tôi dẫn bước qua bên kia phòng, ngừng lại ngay chỗ ánh trăng chiếu vào. Khi Derek theo sau, mãi đến giờ tôi mới nhìn rõ anh ta ở nơi sáng. Sắc mặt tái nhợt, hai má ửng đỏ, và đây không phải do mụn trứng cá. Mồ hôi làm tóc anh ta bết lại trên mặt, đôi mắt có vằn đỏ sáng rực, cổ đánh vật để tập trung.

“Anh bị sốt,” tôi nói

“Có lẽ vậy.” Anh ta cào cào tóc ra sau. “Chắc do ăn phải thứ gì.”

“Hay do con bọ nào anh chụp phải.”

Derek lắc đầu. “Tôi không...” Anh ta ngần ngừ, sau nói tiếp. “Tôi không ốm. Dù gì thì cũng không thường lắm. Phần nào là do... tình trạng sức khỏe của tôi. Có vẻ là một phản ứng của cơ thể.” Anh ta lại gãi tay. “Chuyện nhỏ thôi. Tôi khỏi rồi, Simon sẽ cười tôi yếu ớt hơn thường lệ cho xem.”

“Anh nên về giường. Quên chuyện này...”

“Không, cô nói đúng. Tôi nợ cô. Cô cần gì?”

Dẫu muốn cãi thì tôi cũng khẳng định là anh ta có suy tính riêng rồi.

“Chờ một lát,” nói rồi tôi bước vội ra hành lang.

“Chloe!” Giọng điệu thầm thì tức giận của Derek vang lên sau lưng tôi, theo sau đây là một tràng chửi bậy không mấy hào hứng, như thể đến chút sức để chửi cho ra hồn anh ta còn chẳng có.

Lát sau tôi quay lại, đưa cho Derek một cốc nước lạnh với bốn viên Tylenol.

“Giờ uống hai viên, sau thêm hai viên nữa, trong trường hợp anh...”

Anh ta dốc hết cả bốn viên thuốc vào miệng và uống nửa cốc nước,

“Hoặc anh cứ uống hết bốn viên một thể.”

“Mức trao đổi chất trong người tôi khác cao,” Derek nói. “Một phần khác trong tình trạng sức khỏe.”

“Tôi biết khá nhiều cô gái sẽ không lấy đó làm phiền.”

Anh ta lăm bằm trong miệng rồi uống hết cốc nước. “Cảm ơn cô, nhưng...” Anh ta bắt gặp ánh mắt của tôi. “Cô không cần tử tế với tôi chỉ vì tôi không khỏe. Cô cứ tức giận. Cô có quyền cảm thấy như thế. Tôi đã lợi dụng cô và khiến cho sự việc thêm tồi tệ khi giả vờ như không có lỗi gì. Nếu là cô, tôi sẽ không mang nước đến, trừ phi đầu tôi hỏng rồi.”

Derek quay đi, đặt cái cốc không lên bàn. Tôi thấy vui khi anh ta làm thế, vì tôi khá chắc là hàm mình đã rớt xuống rồi. Một là cơn sốt đã thẳng tiến đến não bộ của anh ta, hai là tôi vẫn đang mơ ngủ, bởi câu nói kia nghe như là một lời nhận sai. Thậm chí còn là một câu xin lỗi quanh co vòng vèo.

Anh ta xoay lưng lại với tôi. “Được rồi, vậy cô cần...?”

Tôi vầy vầy, ý bảo Derek đến bên chiếc sofa đôi. Trên mặt anh ta thoáng hiện vẻ bực bội – việc tôi cố tình làm anh ta xao lãng bằng ý tốt ấy khiến anh ta không thể lấy làm phiền lòng được – nhưng khi tôi chọn ngồi là ghế đối diện, anh ta liền ngồi phịch xuống sofa. Nếu không thể làm cho anh ta chịu quay vào giường, chí ít anh ta cũng có thể nghỉ ngơi trong lúc tôi nói chuyện.

“Anh cũng biết ít nhiều về thuật gọi hồn?” Tôi mở lời.

Anh ta nhún vai. “Tôi không phải chuyên gia.”

“Nhưng anh biết rõ hơn tôi, Simon hay bất cứ ai khác mà hiện tại tôi có thể hỏi thăm. Vậy làm thế nào những người gọi hồn liên lạc với người đã khuất?”

“Cô muốn nói đến người trong tầng hầm à? Nếu ông ta xuất hiện ở đó thì cô ta thấy ông ta. Sau đó cô chỉ việc chuyện trò như tôi với cô lúc này.”

“Ý tôi là bắt liên lạc với một người cụ thể. Tôi có làm được thế không? Hay chỉ giới hạn những người tôi tình cờ gặp?”

Anh ta im lặng. Khi lên tiếng trở lại, giọng anh ta mềm mỏng khác thường. “Chloe, nếu cô đang nhắc đến mẹ cô thì...”

“Không.” Tôi vốn không định phủ nhận rõ ràng như thế. “Thậm chí tôi còn chẳng nghĩ đến... Được rồi, đúng, tôi luôn cân nhắc việc ấy, vì một ngày nào đó có lẽ là, dĩ nhiên tôi muốn lắm chứ, cực kỳ muốn...” Tôi nghe thấy mình đang nói dông dài, liền hít sâu vào một hơi. “Chuyện này can hệ đến tình huống hiện nay của chúng ta.”

“Ý cô là Liz?”

“Không. Tôi... tôi cho là mình nên thử kết nối với bạn ấy. Ch... chỉ để cho chắc chắn. Nhưng cũng không hẳn thế. Quên lý do vì sao tôi muốn biết đi.”

Anh ta tựa vào chông gối trên ghế sofa. “Nếu biết lý do, tôi có thể dễ trả lời hơn.”

Chắc thế, nhưng tôi không định kể cho anh ta nghe trước khi tôi có đủ bằng chứng để trình bày giả thuyết của mình một cách tự tin.

“Nếu bắt liên lạc được với một cá nhân cụ thể thì tôi sẽ làm thế nào?”

“Việc đó nằm trong khả năng của cô, nhưng không dễ và ở tuổi này cũng không đảm bảo là cô sẽ làm được. Giống như Simon và mớ bùa chú của nó,

cô đang ở... trình thực tập thôi.”

“Giả sử tôi tình cờ thực hiện được, kiểu như làm người chết sống lại ấy.”

“Không có đâu.” Anh ta lơ đãng gãi gãi tay, trong bầu không khí lặng ngắt như tờ toàn nghe tiếng soạt soạt. “Theo tôi biết thì làm người chết sống lại là việc khó nhất và cần đến nghi thức phức tạp.” Anh ta lắc đầu, thôi gãi. “Àt tôi nghe nhầm. Đã nói rồi, tôi không phải chuyên gia.”

“Quay trở lại với cách thức. Làm thế nào tôi triệu hồi được một hồn ma nhất định?”

Derek nằm thượt xuống, ghé đầu lên lưng sô pha, nhìn trần nhà không chớp mắt trước khi gật đầu, như thể cho phép mình trả lời câu hỏi. “Nếu tôi nhớ chính xác thì có hai cách. Cô có thành dùng đến tài sản cá nhân.”

“Kiểu như chó đánh hơi.”

Một tiếng động khẽ nghe như tiếng cười vang lên. “Phải, tôi cho là vậy. Hoặc là như mấy bà đồng cô thấy trong phim, lúc nào cũng xin xỏ mấy thứ đồ vật riêng tư.”

“Cách thứ hai thì sao?” Tôi cố không để lộ ra là mình thấp thỏm chờ đợi câu trả lời này đến mức nào, rằng tôi hy vọng mình đã đoán đúng đáp án ra sao.

“Cô cần đến chỗ ngôi mộ.”

Tim tôi đập thành thạch, chỉ một lát thôi trước khi tôi mở miệng thành lời. “Đến chỗ ngôi mộ. Ước chừng xem cái xác được chôn ở đâu. So với vị trí của mộ thì phần xác mới quan trọng.”

Tôi vừa tỏ ra sáng dạ một chút thì đã bị kiến thức của Derek làm mất khí thế, Derek trước đây lại tái xuất. “Phải, phần xác. Tài sản cá nhân sau

cùng.”

“Tôi cho là mình biết hồn ma trong tầng hầm muốn gì rồi.”

Tôi giải thích cho anh ta nghe hồn ma kia đã thúc giục tôi “bắt liên lạc” để “triệu hồi” và “biết được chuyện của họ” như thế nào.

“Ý ông ta là những cái xác bị chôn. Đây là lý do ông ta muốn tôi vào khoang trống. Làm thế tôi có thể tiếp cận đủ gần những cái xác để liên lạc với các hồn ma.”

Derek lại với tay ra sau gãi giữa hai bả vai. “Vì sao?”

“Theo những điều ít ỏi mà ông ta tiết lộ thì là về Nhà mở Lyle. Họ sẽ cho tôi biết chuyện gì đó.”

“Nhưng mấy cái xác đó đã nằm sâu dưới ba tấc đất trước khi nơi này trở thành nhà mở một thời gian dài. Và nếu con ma đó biết chuyện gì, tại sao ông ta không đích thân kể cho cô nghe?”

“Tôi không biết. Ông ta nói...” Tôi cố sức nhớ lại. “Hình như ông ta bảo mình không có cách kết nối với những người kia.”

“Thế thì làm sao ông ta biết họ có điều quan trọng muốn kể với cô?”

Hỏi hay. Đây là lý do vì sao tôi đi tìm Derek. Bởi lẽ anh ta sẽ hoài nghi giả định của tôi, cho tôi thấy các lỗ hổng trong lập luận và tôi biết được điều gì trước khi bỏ đi kết luận.

“Chịu,” mãi sau tôi nói. “Tuy nhiên, khi họ được chôn ở đó, tôi tin là họ chết không bình thường đâu. Chắc anh đã đúng, và khi tuyệt đường kết nối với chúng ta, hồn ma này đã hoang mang, mất đi khái niệm về thời gian. Hoặc nói không chừng ông ta muốn tôi tìm ra người giết họ.” Tôi đứng dậy.

“Nhưng dù ông ta có muốn tôi nghe gì thì tôi vẫn sẵn lòng. Hoặc ít ra là thử cũng được.”

“Khoan đã.”

Anh ta giơ một tay lên, và tôi gắng sức để chuẩn bị tranh cãi. Việc này phí thời gian quá. Cả nguy hiểm nữa, sau khi chúng tôi từng bị bắt quả tang dính chum với nhau. Và đừng quên là lần mới đây nhất, khi cố liên lạc với các hồn mà, tôi đã đưa linh hồn họ quay lại với hài cốt. Nếu chuyện đó tái diễn thì tốt hơn là tôi không nên gọi anh ta lại để chôn cùng mấy bộ xương.

Anh ta ngồi dậy. “Tôi với cô nên kiếm một chiếc đèn pin. Tôi cầm đèn. Cô cầm giày cho hai chúng ta.”

Chương 34

TÔI KHÔNG ĐỊNH ĐI – dù là chân không, đi vớ hay đi giày – vào cái khoang đó cho đến khi tôi nói chuyện với hồn ma đầu tiên và hỏi hết những câu hỏi Derek đặt sẵn.

Chúng tôi xuống phòng giặt. Derek đứng sang một bên, lưng tựa vào máy sấy. Tôi ngồi xếp bằng tại giữa phòng, mắt nhắm lại, tập trung tinh thần.

Không mất nhiều thời gian lắm, như thế các hồn ma đã đợi tôi từ trước. Tôi vẫn chưa hiểu được nhiều các cụm từ và ý niệm lơ mờ thoáng qua. Tôi bảo Derek điều đó rồi nói, “Tôi đã ngừng uống thuốc sau khi anh đưa tôi cái lọ. Nhưng ắt là thuốc vẫn còn ngấm trong người tôi.”

“... không phải do thuốc...” hồn ma thều thào. “... chặn...”

“Cái gì bị chặn?”

“Bùa chú... các hồn ma... đang chặn lối..”

“Một bùa chú ngăn chặn hồn ma à?” tôi đoán thế.

Điều này làm Derek chú ý và anh ta dịch tới trước, tay thôi bắt chéo trước ngực. “Có phải ông ta nói một lá bùa đang chặn ông ta? Loại nào?”

Tôi định dịch lại thì hiển nhiên là hồn ma đã nghe được câu hỏi kia, nên mới trả lời. “Pháp thuật... nghi thức... quan trọng.”

“Quan trọng ư?”

“Không... không quan trọng,” ông ta thốt ra dứt khoát.

Tôi liên tưởng cách nói ấy với lối nói chuyện của Derek, người đang làu bàu là cách liên lạc này chả lý tưởng tí nào khi anh ta tức tối gãi gãi căng

tay, đoạn bảo, “Kêu ông ta nói một lúc một từ thôi. Lặp lại cho đến khi cô hiểu và cô nhắc lại từ đó. Việc này sẽ mất thời gian, nhưng ít ra chúng ta sẽ không bỏ lỡ...”

Anh ta ngưng bật, tầm mắt hướng theo ánh nhìn của tôi vào cẳng tay mình. Bề mặt da Derek đang... nhúc nhích. Gờn gợn lăn tăn.

“Cái gì...?” Anh ta kêu lên, tức tối hăm hè rồi lắc tay mình thật mạnh. “Sự co thắt cơ bắp. Gần đây tôi hay bị vậy.”

Anh ta nhìn kỹ lớp da đang khê lay động một lần nữa, nắm chặt tay lắc lên xuống, cố để tay mình trở lại bình thường. Tối sắp sửa đề nghị anh ta nên đi gặp một bác sĩ thì nhận ra là chuyện đi khám sẽ không dễ tí nào với mẫu người như Derek. Hiện tại tôi thấy cơ bắp anh ta đang tự nở ra co lại. Một phản ứng khác từ tình trạng sức khỏe của Derek, tôi đoán vậy, các bắp thịt phát triển quá mức. Giống như các bộ phận còn lại trên cơ thể anh ta đang la ó gào thét trong quá trình dậy thì.

“Miễn anh đừng xé toạc hết quần áo và biến xanh lè là được,” tôi nói.

“Sao cơ?” Cơ mặt Derek rúm rỏ, rồi anh ta cũng hiểu ý tôi. “Người Không Lồ Xanh ấy à. Ha ha. Một bộ phim Vớ vẩn Không tưởng không hơn.” Anh ta xoa xoa cẳng tay. Mặc kệ tôi và qua lại với hồn ma của cô đi.”

Hồn ma kia đã nghe thấy Derek bảo mình làm gì và sau đó chúng tôi cứ thế thực hiện. Cách này hiệu quả hơn nhiều lắm, dù có chút giống tìm kiếm manh mối trong trò đố chữ, hồn ma nói đi nói lại một từ và tôi thì hào hứng lặp theo khi đã hiểu rõ ráo.

Tôi bắt đầu hỏi về cá nhân hồn ma và được biết ông ta là một người gọi hồn. Ông ta từng ở trong bệnh viện mà trước đây tôi được nhận vào. Một ít chuyện vụn vặt về việc ngăn cản các con ma quấy rối những bệnh nhân tâm thần, dù tôi không thực sự hiểu mấy, nhưng chuyện đó không quan trọng.

Hồn ma nhận ra những người gọi hồn nên từ trước ông ta đã biết tôi là gì. Biết tôi không rõ mình là ai, ông ta hiểu tôi cần hỗ trợ. Nhưng chưa kịp bắt liên lạc thì họ đã đưa tôi đi. Thế là ông ta theo tôi đến Nhà mở Lyle. Chỉ là, không hiểu sao có thứ gì đó ngăn chặn các hồn ma tiếp cận ngôi nhà. Ông ta nghĩ do bùa chú, dầu vậy, khi Derek hoài nghi giả thiết này, hồn ma thú thật có thể là do bất cứ vật gì, từ vật liệu xây dựng cho đến phong thủy căn nhà. Ông ta chỉ biết những nơi mình có khả năng kết nối với tôi một cách rời rạc là tầng hầm và tầng áp mái.

Còn về phần mấy cái xác trong khoang trống, ông ta biết được hai việc. Thứ nhất, họ bị giết. Thứ hai, họ là những người sở hữu siêu năng lực. Liên kết hai điều đó với nhau, ông ta tin rằng chuyện của họ sẽ rất quan trọng. Ông ta không tự nói chuyện với họ được vì việc liên lạc với người đã khuất lúc ông ta chết rồi chẳng dễ dàng như khi ông ta còn sống.

“Nhưng giờ họ chỉ còn mỗi hài cốt.” Derek nói. “Như mấy xác ướp ấy. Dù đã có chuyện gì xảy đến với họ thì hiện tại, ở đây, cũng không quan hệ đến chúng ta.”

“Có lẽ thế,” hồn ma đáp vồn vện như vậy.

“Có lẽ ư?” Derek có vẻ hết hy vọng và bắt đầu đi đi lại lại. Anh ta làm ba lần bầm gì đấy nhưng lại không tỏ vẻ tức giận, chỉ thất vọng, cố chấp nhận vấn đề này và nhận thấy mối tương quan với việc anh ta thực sự nên về giường và chăm lo cho cơn sốt của mình.

“Samuel Lyle,” hồn ma lại truyền lời. “Chủ nhà đầu tiên. Biết ông ta chứ?”

Tôi trả lời rằng mình không biết và hỏi Derek.

“Làm sao tôi biết đến người đã xây nơi này cách đây một trăm năm cơ chứ?”

“Sáu mươi.” Hồn ma chỉnh lại, và tôi lặp theo.

“Sao cũng được.” Derek tiếp tục đi tới đi lui. “Ông ta có biết năm nay là năm bao nhiêu không?”

Tôi có thể chỉ ra rằng nếu hồn ma biết rõ căn nhà này bao nhiêu tuổi thì hiển nhiên ông ta cũng biết hiện tại là năm nào, nhưng lúc này Derek cứ mãi gặt gồng càu nhàu, cơn sốt khiến anh ta khó mà tập trung suy nghĩ vấn đề nan giải này.

“Siêu năng lực,” hồn ma nói. “Lyle. Pháp sư.”

Nghe thấy tôi nhắc đến từ đó, Derek dừng sững lại.

“Người xây căn nhà này là một pháp sư ư?”

“Pháp thuật hắc ám. Nhà giả kim. Tiến hành thí nghiệm. Lên những người có siêu năng lực.”

Tôi bắt chéo hai cánh tay vừa mới rùng mình vì ớn lạnh lên trước ngực. “Ông cho đây là lý do người trong khoang kín mất mạng? Vị pháp sư tên Lyle đây, đã thí nghiệm trên người họ?”

“Sao hồn mà biết được lắm thế về chủ nhà?” Derek hỏi. “Ông ta đã theo cô đến đây mà?”

“Ai ai cũng biết chuyện ấy,” hồn ma hồi đáp. “Tại Buffalo này. Tất cả những người có siêu năng lực. Biết ông ta sống ở đâu. Và tránh xa ông ta. Hoặc là không.”

Derek lắc đầu. “Tôi vẫn chưa hình dung ra được chuyện này có liên quan đến chúng tôi.”

“Có lẽ có,” hồn ma đáp. “Mà cũng có thể không. Cần đi hỏi.”

Derek rít lên chửi và động tay thật mạnh vào tường, làm tôi nhăn mặt. Tôi bước sang chỗ anh ta đứng.

“Về giường đi. Chắc anh nói đúng. Tôi tin là chẳng có chuyện gì...”

“Tôi không nói thế. Ý tôi là... Một pháp sư xây nên nơi này từ sáu mươi năm trước, những người sở hữu siêu năng lực bị chôn trong khoang trống, và giờ thì chúng ta có mặt ở đây, ba đứa nhóc có năng lực siêu nhiên. Nhà mở được đặt theo tên ông ta. Điều này mang ý nghĩa gì đây? Hay chỉ đơn giản là lấy theo tên người đã xây dựng căn nhà? Quá nhiều yếu tố để kết luận đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng tôi chưa tìm được mối tương quan nào cả.”

“Tôi lo được việc đó. Về...”

“Không, ông ta nói đúng. Chúng ta cần đi hỏi. Tôi chỉ...” Anh ta gãi gãi sau áo mình. “Tôi thấy chuyện này thật vớ vẩn và nó làm tôi phát quạu. Nhưng vẫn phải tiến hành thôi.”

Hồn ma theo chúng tôi vào khoang trống.

“Làm sao tôi tránh được sai lầm trước kia?” Tôi hỏi. “Đưa họ quay về hài cốt ấy?”

Bốn bề lặng ngắt. Tôi đếm đến sáu mươi rồi nói, “ Xin chào? Ông còn ở đó không?”

“Cứ bình tĩnh. Tập trung. Nhưng thả lỏng nhé. Nhẹ nhàng thôi. Sức mạnh của cô. Quá lớn.”

“Sức mạnh của tôi quá lớn ư?”

Tôi không nhịn được cười. Có thể tôi còn chả chắc mình muốn có những sức mạnh này không, nhưng chuyện tôi không phải là một người gọi hồn thường thường bậc trung nghe thật mát lòng mát dạ. Kiểu như bạn tham gia làm bài kiểm tra IQ và phát hiện ra bạn thông minh hơn bạn tưởng ấy.

“Tuổi của cô. Lẽ ra không bao giờ có khả năng...”

Im lặng. Tôi nhẫn nại đợi nghe từ tiếp theo. Và đợi.

“Xin chào?”

Ông ta lại lên tiếng, từng từ một. “Quá sớm. Quá nhiều. Quá...”

Một khoảng lặng dài đằng đẵng.

“Có gì đó không ổn,” mãi sau ông ta nói nốt.

“Không ổn sao?”

Lặng lẽ quan sát trong góc tối từ nãy đến giờ, Derek chậm chậm bước ra.

“Ông ta nói gì vậy?”

“Về sức mạnh của tôi. Rằng chúng... bất ổn.”

“Quá mạnh,” hồn ma nói. “Không bình thường.”

“Không bình thường?” tôi thầm thì.

Hai mắt Derek rục sáng. “Đừng nghe ông ta nói, Chloe. Vậy là cô có sức mạnh. Thế thôi. Cô ổn. Chỉ việc giảm nhẹ nó xuống.”

Hồn ma nói lời xin lỗi. Ông ta chỉ dẫn thêm tí nữa, rồi nói sẽ quan sát từ “phía bên kia”, tránh trường hợp sự hiện diện của ông ta làm sức mạnh của tôi tăng vọt như lúc nãy. Nếu tôi cần thì ông ta sẽ quay lại. Sau khi dặn tôi đừng gắng quá sức, ông ta biến mất.

Chương 35

DEREK QUAY TRỞ VÀO GÓC tối, để tôi ngồi đẩy xếp chân lại như lúc nãy với chiếc đèn pin đặt trước mặt. Tôi rất muốn dùng nó như nền thấp xua đi bóng tối, tận dụng nó chiếu thẳng vào chỗ chôn cất các bộ hài cốt với hy vọng rằng, nếu nền nhà rung lắc dữ dội quá, Derek sẽ báo cho tôi biết trước khi tôi làm người chết sống dậy.

Tôi từng dùng đến trí tưởng tượng của mình để đưa các hồn ma lìa khỏi thân xác, nên tôi sẽ làm thế lần nữa. Tôi hình dung ra chính mình đang lôi bật các hồn ma từ thế giới bên kia, giăng kéo họ giống như một nhà ảo thuật kéo từ ống tay áo ra một chiếc khăn quàng cổ dài bất tận.

Sau vài lần manh nha nắm bắt được chút hy vọng mong manh, tôi lại để vuột mất cơ hội. Không nản chí, tôi tiếp tục tưởng tượng, chậm rãi và kiên định, cưỡng lại thôi thúc muốn chú tâm cao độ hơn nữa.

“Người muốn gì?” có tiếng phụ nữ gắt lên, nghe thật gần và thật rõ ràng đến nỗi tôi chụp ngay lấy đèn pin, bụng nghĩ là một trong các y tá đã tìm thấy chúng tôi.

Thay vào đó, tôi đang chiếu đèn vào một phụ nữ mặc đồ công nhân vệ sinh. Hay đó là trang phục của nửa thân trên. Bà ta đứng đấy, đầu chạm vào trần khoang thấp tè, điều đó nghĩa là dưới lớp đất nền kia, bà ta đã bị “chôn” đến giữa bắp đùi. Bà ta khoảng chừng ba mươi, có mái tóc vàng ngắn quá vai. Những đường nét sắc sảo trên khuôn mặt bà ta đành lại, lộ vẻ tức giận.

“Này con bé đồng cốt kia, người muốn gì?”

“Bảo nó để chúng ta yên,” từ trong bóng tối truyền đến tiếng rên rỉ của một người đàn ông.

Tôi chiếu đèn vào hướng phát ra giọng nói nhưng chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mờ ảo kể bên bức tường xa nhất.

“Cháu chỉ m... muốn nói chuyện với mọi người,” tôi nói.

“Chừng đó là quá hiển nhiên rồi,” người phụ nữ cúi kính. “Nào gọi, nào kéo, nào quấy nhiễu cho đến khi người lôi được bọn ta ra thì thôi.”

“Cháu không c... cố ý...”

“Bọn ta muốn yên thân mà cũng không được à? Đấy chúng ta quay ngược về thân xác vẫn chưa đủ chứ gì. Người có biết làm thế giống gì không? Đang ngồi thưởng thức một buổi chiều đẹp trời rồi dùng một cái chui lại vào hài cốt của mình, bị chôn, quơ quào mò đường đi và thấy khủng hoảng vì mình đã bị một đũa đồng cốt điên khủng tìm kiếm nô lệ thầy ma nào đó bẫy lại.”

“Cháu không cố tình...”

“A, anh nghe rồi chứ Michael? Nó bảo nó không cố tình.” Người phụ nữ di chuyển đến chỗ tôi. “Vậy nếu ta ngẫu nhiên gây ra một trận bão lửa địa ngục trên đầu người thì cũng chả bị gì phải không, miễn ta vô ý là được hả? Người có sức mạnh đấy, bé con à, và tốt hơn là người nên học cách sử dụng hợp lý trước khi có người nào dạy cho người một bài học. Cứ triệu hồi ta lần nữa xem, ta sẽ cho người ném mùi.”

Nói rồi bà ta dần mờ đi.

“Chờ đã! Bà là...” Tôi cố nhớ xem Simon từng gọi phụ nữ biết tung bùa chú là gì. “... một phù thủy phải không? Đã có chuyện gì xảy ra với bà ở đây?”

“Ta bị giết, nếu điều đó chưa rõ mồn một như thế.”

“Bà bị giết vì một phù thủy sao?”

Bà ta quay phắt lại, khiến tôi giật đống người. “Ý người là ta tự rước lấy kết cục này à?”

“Kh... không. Có phải Samuel Lyle, chủ ngôi nhà này, đã giết bà không? Vì bà là một phù thủy?”

Môi bà ta cong lên thành một nụ cười đáng sợ. “Ta tin chắc việc ta là phù thủy đã làm lão ta thêm khoái trá. Lẽ ra ta nên biết là đừng tin một pháp sư, nhưng ta thật dại dột. Ngốc hết chỗ nói. Sam Lyle hứa hẹn với chúng ta một cuộc sống nhẹ nhàng hơn. Ai trong chúng ta mà không muốn thế, phải không nào? Muốn có sức mạnh mà không phải trả giá. Sam Lyle rao bán những giấc mơ. Một tên bán hàng bịp bợm. Hoặc lão ta mất trí rồi.” Lại thêm một nụ cười nữa. “Chúng ta không bao giờ đoán được kết cục đó, đúng không Michael?”

“Một gã điên,” tiếng thì thầm vang lên từ phía sau. “Những việc lão ta đã làm với chúng ta...”

“À, nhưng chúng ta là những đối tượng cam tâm tình nguyện. Ít nhất thì lúc đầu là thế. Bé con, người thầy dạy, mọi bước tiến của khoa học đều đòi hỏi việc thí nghiệm, mà đã thí nghiệm thì cần có đối tượng để thử, ta và Michael là những người như vậy. Những con chuột trong phòng thí nghiệm hy sinh vì ảo tưởng của một tên điên.”

“Thế còn cháu?”

Bà ta cười khẩy. “Người thì sao?”

“Chuyện đó có liên quan đến việc cháu có mặt ở đây không? Lúc này ấy? Chúng cháu đông người hơn. Những người có năng lực siêu nhiên. Trong một nhà mở.”

“Họ có làm thí nghiệm với người không? Trói gô người vào giường và châm điện vào người người cho đến khi người cắn đứt lưỡi mình?”

“Kh... không ạ. Họ ch... chẳng làm như vậy.”

“Người gặp may đấy nhóc, thôi làm phiền bọn ta nhé. Sam Lyle đã đi đòi nhà ma, và nếu số phận công bằng, thì lão đang thối rữa dưới địa ngục rồi.”

Hình dáng của bà ta lại nhạt nhòa.

“Đợi đã! Cháu cần biết...”

“Thế thì tìm hiểu đi!” Bà ta lại lao vọt trở lại. “Nếu người nghĩ mình có mặt ở nơi này vì một pháp sư đã ngoè từ tám đời, rồi người cũng khùng điên không kém gì lão thì ta không có đáp án cho người đâu. Ta chỉ là một vong hồn, không phải nhà tiên tri. Tại sao người lại đến đây hỏi ta chết ở đâu? Làm sao ta biết chứ? Mà tại sao ta phải bận tâm?”

“Có phải cháu đang gặp nguy hiểm không?”

Bà ta chau môi. “Người là người có siêu năng lực. Lúc nào mà người chẳng gặp nguy hiểm.”

Lúc đứng trong phòng giặt ủi quần áo với Derek, tôi lên tiếng.

“Nhiệm vụ hoàn thành, nhưng không thu được gì. Trừ việc có thêm nhiều rắc rối. Rốt cuộc thì anh cũng được quay về giường rồi đấy.”

Derek lắc đầu. “Chẳng sao cả. Tôi sẽ không ngủ nghề gì.”

“Vì chuyện này hả? Xin lỗi. Tôi không cố ý...”

“Trước khi cô làm tôi tỉnh giấc thì tôi cũng có ngủ đâu.” Anh ta giật lấy giày mình và gạt hết lớp đất dính trên đây xuống bồn rửa. “Cơn sốt này, hay là gì cũng được, làm tôi bực mình. Bồn chồn mãi không yên.” Như là chứng minh cho lời nói mới rồi, cơ bắp trên cẳng tay anh ta bắt đầu giật giật. “Một phần gây ra rắc rối này là do tôi không tập thể thao đầy đủ. Lòng vòng ném bóng với Simon thôi không hết được. Tôi cần thêm... thời gian. Năng tham gia nhiều hoạt động hơn. Tôi nghĩ đây là lý do.” Anh ta chà mạnh hơn lên những bắp thịt đang nổi gờn gợn.

“Anh có thể hỏi xin thêm đồ tập thể thao không? Có vẻ chúng khá hữu ích trong những trường hợp thế này.”

Anh ta liếc nhìn tôi. “Cô đã đọc hồ sơ của tôi rồi mà. Cô thực sự cho là họ sẽ mua cho tôi một bộ tạ với bao cát à?” Anh ta đưa mắt rảo khắp phòng giặt. “Cô mệt chưa?”

“Sau vụ lúc nãy à? Chưa.”

“Đi hóng gió được không? Ra ngoài, đi dạo một lúc ấy?”

Tôi bật cười. “Chắc rồi, nếu không phải có một vấn đề nhỏ với hệ thống báo động trên lối đi.”

Anh ta đưa tay cào cào tóc, rũ cho hết lớp bụi đất bám vào lúcanh ta chạm trúng trần khoang. “Tôi biết mã số.”

“Sao cơ?”

“Cô cho là tôi sẽ đưa Simon đi mà không biết mã số an ninh à? Tôi có thể đưa cô ra ngoài, và chúng ta nên đi dạo sao cho đúng nghĩa đây, xem xét lộ trình đào thoát, nơi ẩn nấp. Tôi chưa đi thăm thú được nhiều nên cũng không rõ lắm về những nơi gần đây.”

Tôi khoanh tay lại. “Anh có thể ra ngoài bất cứ lúc nào ư? Tập bài thể dục mà anh cần? Nhưng anh chưa bao giờ thực hiện sao?”

Anh ta luân phiên đổi chân trụ. “Tôi không có ý nghĩ đó...”

“Dĩ nhiên là có rồi. Nhưng có khả năng còn có hệ thống báo động khác khi chuông báo bị ngắt. Hoặc thiết bị ghi nhận tín hiệu bị đứt. Nên anh mới chưa khi nào có cơ hội. Nhưng giờ chúng ta nên thử. Nếu bị bắt quả tang, được rồi, mọi người đều đã nghĩ là chúng ta đang tí tởn với nhau. Tôi với anh sẽ gặp phiền phức vì tội lén lút làm trò này, nhưng không giống tình huống tôi và Simon gặp phải nếu như hai đứa tôi bị bắt trên đường bỏ trốn.”

Derek gãi cằm. “Ý hay đấy.”

“Và anh chưa bao giờ nghĩ đến ý này.”

Anh ta lặng thinh không đáp. Tôi thở dài rồi hướng đến chỗ cầu thang.

“Chloe,” anh ta nói. “Khoan đã. Tôi...”

Tôi thoáng liếc ra sau. “Đi không nào?”

Chương 36

NĂM PHÚT SAU, CHÚNG TÔI rảo bước dọc theo vỉa hè, sau lưng là ánh đèn mờ mờ của Nhà mở Lyle. Tôi và Derek cuốc bộ một vòng quanh dãy nhà và vạch ra hết mọi tuyến đường từ nhà trở ra. Đây là một khu ở Buffalo mà tôi không rõ lắm, đâu đâu cũng là các ngôi nhà cổ nằm trên những khu đất rộng lớn mà bạn trông mong là sẽ tìm thấy một chiếc Mercedes hay Cadillac trên khắp các ngõ. Nhưng tôi hiểu vì sao lại chẳng có bóng dáng chiếc xe nào – những ống khói cao ngun ngút khói đã che khuất một vài dãy nhà về phía đông.

Sau hai dãy nhà xuôi theo hướng tây, ánh đèn lúc nhúc trước mắt cho thấy đây là một khu mua bán tấp nập. Derek cũng xác nhận như thế. Tương tự khu dân cư này, nơi đó cổ kính và tao nhã vừa đủ, không hề hào nhoáng. Không cửa hiệu cầm đồ, không cửa tiệm bán đồ khiêu dâm, không hộp đêm lẫn quán cà phê nào hết. Dựa theo hiểu biết từ những chuyến đi chơi hiểm hoi của Simon thì hẳn cậu sẽ bảo Derek mình từng trông thấy những khu buôn bán thường thường và cổ hơn, nơi có nhiều ngõ ngách cùng những góc phố tối om om.

“Khi nào đến khu buôn bán, cô sẽ tự do trở về nhà. Nếu cô không đi được đường đó thì sao?” Derek vẫy tay chỉ về phía đông, hướng các nhà máy. “Đi lối đó. Toàn là khu công nghiệp thôi. Tôi nghĩ chắc chắn cô sẽ tìm được một kho hàng bỏ hoang hoặc là nơi cô cần ẩn náu một thời gian.” Anh ta nhìn quanh quất, xem xét tỉ mỉ khu dân cư, hai cánh mũi phập phồng khi anh ta hít khí lạnh của trời đêm, chắc làm vậy anh ta sẽ đỡ sốt. “Cô nhớ hết chứ?”

“Anh nói lại lần nữa nhé? Chậm thôi? Hay là viết ra cho tôi đi? Vẽ thêm hình minh họa vào?”

Anh ta cau mày. “Tôi chỉ đang kiểm tra, được chưa? Việc quan trọng đấy.”

“Nếu anh lo hai đứa bọn tôi không xoay xử được thì có biện pháp liền đây. Anh đi với chúng tôi.”

“Không.”

“Tôi chỉ định bảo là...”

“Được rồi, không là không.”

Anh ta đi nhanh hơn, bỏ lại tôi vội bước gấp gáp để đuổi kịp. Tôi khẳng định là Simon đã đúng, chủ đề này không nên nhắc đến nữa, nhưng tôi không thể không nói.

“Simon lo cho anh lắm.”

“Phải không đấy?” Anh ta dừng bước, xoay người lại và dang rộng tay ra. “Cô thấy tôi không ổn sao?”

“Không, anh trông như nên đi về giường lo cho cơn sốt của anh, đừng có đi thơ thẩn...”

“Tôi có đi thơ thẩn đâu,” anh ta ngắt lời tôi, giọng điệu nghe chói tai hơn thường lệ. “Ý tôi là, tôi đang ở đâu đây? Trên đường, đúng không? Cách Nhà Lyle mấy dãy nhà thôi. Chẳng có chiếc xe cảnh sát nào chạy hết tốc lực trên đường đuổi theo tôi hết. Nếu có chuyện thì tôi có thể tự lo. Cô nghĩ là bà Talbot và cô Van Dop ngăn được tôi ư?”

“Vấn đề không nằm ở chỗ anh có thể trốn thoát hay không, mà là anh sẽ đi chứ.”

Derek khựng lại. Trong khi hài lòng vì biết lúc này anh ta sẽ không khẳng định điều mà mình muốn nghe, tôi không thích phải thấy câu trả lời này cần suy nghĩ lâu đến vậy. Simon từng nói cậu ấy lo nếu có chuyện không ổn xảy đến, có thể Derek sẽ để mặc mọi chuyện. Anh ta đã quyết là mình

thuộc về Nhà Lyle. Nếu đối mặt với nguy hiểm thì anh ta có chịu rời đi không? Hay anh ta chỉ biết đến mỗi hiểm nguy mà mình đặt ra... hoặc nghĩ mình sẽ làm thế?

“Derek à?”

Anh ta thọc tay vào túi quần. “Ừ.”

“Ừ gì?”

Anh ta lại gãi mạnh lên tay cho đến khi trên đấy hiện ra những vết cào đỏ.

“Nếu có nguy hiểm, tôi sẽ trốn đi tìm hai người, được chưa?”

“Thế thì tốt.”

Khi thức giấc, nhìn thấy một bóng người trên giường mình, tôi liền ngồi dậy, định hỏi có phải là Liz không. Nhưng đấy là Rae. Cô ấy đang ngồi bó gối tựa vào tường, anh mắt long lanh thích thú.

“Cậu tưởng mà à?” cô ấy hỏi.

“Kh... không. Mà cũng có thể vậy.” Tôi đưa tay dụi mắt và ngáp dài.

“Tớ cho rằng chẳng phải là ý hay khi lấy làm kinh ngạc với một người nhìn thấy ma phải không?”

Tôi ngó quanh phòng ngủ, mắt chớp chớp đến mấy lần. Ánh nắng ban mai đang tràn vào phòng. Tôi liếc sang giường Rae và tưởng tượng là Liz đang ngồi đó ngoe nguẩy chân dưới ánh mặt trời.

“Liz có để lại thứ gì không?” Tôi hỏi.

“Sao cơ?”

Tôi cựa mình ngồi dậy rồi gạt chăn ra sau. “Khi chuyển vào đây cậu có thấy gì không?”

“Tớ thấy mỗi cái sơ mi của Tori, nhưng tớ cóc thèm đưa lại. Không giống Tori cuống cuống trả lại cái áo nỉ màu xanh lá mà cô ta mượn của Liz đâu. Hôm nọ tớ thấy cô ta mặc cái áo đó. Sao thế? Rốt cuộc thì Liz cũng gọi à?”

Tôi duỗi người. “Không. Chỉ là tớ...” Tôi ngáp thêm cái nữa. “Trời còn sớm và đầu óc tớ chưa tỉnh táo hẳn thôi. Bà Talbot đã gõ cửa chưa?”

“Chưa, mình còn vài phút nữa. Tớ muốn nói chuyện với cậu trước lúc mọi người thức dậy.”

“Chắc chắn rồi, chuyện...” Tôi ngồi phắt dậy ngay lập tức. “Hôm qua bọn mình đã định nói chuyện. Tớ quên bég mất.”

“Cậu bận mà.” Cô ấy giật gấu váy ngủ trên người búp bê. “Thế tớ sẽ được tham dự chứ?”

“Tham dự gì?”

“Vào cuộc đào thoát hay ho kia kìa. Tối qua cậu định kể cho tớ nghe mà? Đây là những gì cậu, Simon và Derek đã nhốn nháo bàn luận vài ngày trước.”

Tôi không muốn hình dung ra vẻ mặt mình lúc bấy giờ. Choáng váng, khiếp sợ, không tài nào tin nổi – Tôi tin chắc tất cả những biểu cảm ấy đều dồn hết lên trên mặt tôi rồi, hiển nhiên là đủ để xua tan bao hoài nghi của Rae.

“Tớ kh... không...”

“...không biết là tớ đang nhắc đến chuyện gì à?” Cô ấy xoắn xoắn rồi giật đứt một sợi dây lũng nhùng trên tay mình, ánh mắt dán chặt vào đấy. “VẬY

lúc ấy cậu định kể với tớ gì thế? Bịa ra một câu chuyện khác để đánh lạc hướng?”

“Kh... không. Tớ định kể với cậu chuyện xảy ra trong khoang trống với Derek. Tớ lại bắt liên lạc với hồn ma kia.”

“Ồ.”

Rae hạ tầm mắt xuống. Thường thì câu chuyện về thầy ma của tôi sẽ rất lôi cuốn, nhưng đó không phải là những gì Rae muốn nghe lúc này. Cô ấy thả sợi dây xuống giường.

“Vậy là tớ không được mời tham dự chứ gì?”

“Kh... không có...”

Rae giơ hai tay lên. “Tớ có nghe Simon và Derek tranh cãi với nhau chuyện đào thoát một lần rồi. Giờ, dù cuộc nói chuyện này chỉ nhắc đến việc chuyển cậu hay Derek đi, và bỗng nhiên ba người các cậu cùng trốn thoát...”

“Đó không...”

“Tối qua, khi tớ thức giấc thì không thấy cậu đâu hết. Tớ xuống dưới lầu ngay đúng lúc cậu và Derek lên ra ngoài. Tớ đi theo hai người đủ xa để biết là các cậu không hề tản bộ ngắm trăng.”

“Derek sẽ không trốn.” Điều này là sự thật, trừ phi đây không hẳn là ý cô ấy muốn nói đến.

Rae lại ngồi dựa ra sau tường, tiếp tục bó gối. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tớ đáp ứng được yêu cầu của hội các cậu. Liệu tớ sẽ phá lệ được mời chứ?”

“Hả?”

“Hội những đứa trẻ có siêu năng lực các cậu ấy. Những người sở hữu sức mạnh siêu nhiên.”

Tôi cười phá lên, giọng cười nghe còn ghê hơn tiếng chó xù giật mình kêu ăng ăng. “Sức mạnh... siêu nhiên? Tớ ước gì là vậy. Sức mạnh của tớ còn không giúp tớ tải chương trình trên Cartoon Network nhanh hơn được nữa là... trừ khi là một phân cảnh hài hước nào đấy. Ghost Whisperer Junior. Hay là Ghost Screamer, nghe giống hơn đấy. Mở ti-vi và điều chỉnh kênh đi, mỗi tuần, sẽ thấy Chloe Saunders chạy dài la hét khi có một con ma đến cầu cạnh cô ấy cho mà xem.”

“Được rồi, có lẽ siêu năng lực sẽ giúp cậu làm thế. Nhưng chuyện gì sẽ xảy đến nếu cậu có thể đẩy một đứa trẻ khỏi lối đi của mình bằng cách búng tay? Cá là một lúc nào đấy khả năng đó sẽ có ích cho xem.”

Tôi bật dậy, rời giường rồi đi đến chỗ tủ cá nhân. “Chắc chắn rồi, nhưng đấy không phải điều Derek đã làm. Anh ta chộp lấy tớ. Tin tớ đi, tớ có cảm giác là sức mạnh đó có liên quan đến thể chất đấy.”

“Tớ không nói đến Derek. Vài ngày trước khi Brady bị đưa đi, cậu ta và Derek đã gây nhau. Hoặc Brady đã cố làm vậy. Derek chẳng muốn dính đến rắc rối làm gì, vậy mà Brady cứ chọc ghẹo anh ta mãi, cố làm anh ta nổi khùng, và khi cậu ta đâm vào mặt Derek, Simon đã búng tay và, rầm, Brady bay ào vào tường. Tớ có mặt ở đó. Derek và Simon còn không chạm đến cậu ta một cái. Đấy là lý do vì sao tớ muốn xem hồ sơ của Simon.”

“Chà, cậu cũng thấy Simon đâu có hồ sơ. Cậu ấy ở lại đây vì Derek. Cha họ biến mất và Derek bị đưa tới đây vì anh ta có vấn đề, nên tiện thể họ cũng tống Simon vào luôn.”

“Cha họ đã biến mất thế nào?”

Tôi nhún vai, lấy ra một cái áo sơ mi. “Hai anh em họ không mấy khi nhắc đến. Tớ không muốn lắm chuyện.”

Một tiếng thạch vang lên. Ngoái nhìn lại, tôi thấy Rae đã nằm ưỡn ra trên giường.

“Cậu tốt bụng quá đấy bạn à,” cô ấy nói. “Từ chuyện đó tớ luôn chú ý đến hai anh em họ.”

Tôi lắc đầu. “Tớ cho là mình vừa nghe thấy bà Talbot...”

“Thôi nào. Hôm nay là thứ Bảy. Chúng ta có thể ngủ đây giấc, và cậu sẽ không cho qua chuyện dễ thế đâu nhỉ. Tớ biết Simon có pháp thuật, như cậu vậy. Và tớ khác chắc là Derek cũng có. Đây là nguyên nhân họ luôn đi kè kè với nhau như hình với bóng. Tớ cá là chà Simon nhận nuôi Derek cũng vì lý do đó.”

Tôi nhìn vào gương, lấy bàn chải tóc.

“Điều gì khiến tớ kết luận chắc chắn về toàn bộ chuyện này như vậy?” Rae tiếp tục nói. “Còn nhớ tớ từng kể với cậu các chuẩn đoán của tớ không? Làm thế nào mà chúng không khớp với nhau ấy? Tớ chưa kể cho cậu nghe hết. Cậu chưa đọc hồ sơ của tớ phải không?”

Tôi từ từ quay lại, cái bàn chải vẫn giơ lên.

Rae nói tiếp. “Theo như báo cáo thì tớ cãi nhau với mẹ mình và làm bà ấy bị bỏng bằng bật lửa. Chỉ là lúc ấy tớ có cầm bật lửa đâu. Tớ chỉ chộp lấy tay mẹ mình và làm bỏng bà ấy sơ sơ thôi.”

“Tại sao cậu lại không...?”

“Kể với cậu?” cô ấy ngắt lời. “Tớ đang đợi đến lúc hiểu rõ cậu hơn. Cho đến khi cậu chịu tin tớ. Nhưng sau đó cậu khám phá ra cậu thấy ma và tớ hiểu chuyện đó nghe thế nào. Giống như một đứa con nít thấy ganh tị vì bạn nó sắp được đi Disney World, rồi sẽ cho thấy là nó cũng đặc biệt. Sức

mạnh của tớ không giống cậu. Tớ không kiểm soát được. Chỉ xuất hiện khi tớ nổi điên thôi.”

“Giống như lúc cậu cãi nhau với Tori. Thật là cậu đã đốt Tori sao?”

Cô ấy ôm chặt cái gối của tôi vào lòng. “Tớ cho là vậy. Nhưng bằng chứng đâu? Cô ta cảm thấy như bị bỏng và chỉ có một vết đỏ, nhưng việc đó khác lúc tớ đốt cái áo sơ mi của cô ta.” Rae cười toe toét. “Có lẽ trò đó khá thú vị. Tớ đã nói dối mẹ mình và bảo là tớ đang đùa với bật lửa, khi tớ chỗ bà thì tớ quên khuấy là mình còn cầm nó trên tay. Có ai bậm tâm đó có phải là bật lửa không nào. Họ thấy những gì họ muốn thôi. Gán cho chúng ta một căn bệnh, điều trị, và nếu gặp may thì cậu sẽ khỏi. Chỉ là những khả năng chúng ta sở hữu không biến mất mà thôi.”

Não bộ tôi đánh vật để thấm thấu hết mớ thông tin ấy. Tôi biết mình nên nói gì đó những phải nói sao bây giờ? Thừa nhận? Chối bỏ?

Rae rời giường, đứng đấy xoắn xoắn những lọn tóc xoắn trên đầu và chìa tay ra. Khi tôi ngồi im không cục cựa, cô ấy nói, “Dây chun? Sau lưng cậu hả?”

“Phải.”

Tôi ném cho cô ấy một sợi. Rae lấy chun buộc tóc thành kiểu đuôi ngựa và tiến đến chỗ cửa.

“Chờ đã,” tôi nói.

Rae lắc đầu. “Cậu phải nói chuyện với hai người kia trước.”

“Tớ không...”

Rae quay lại đối mặt với tôi. “Có chứ. Cậu nên làm vậy. Cậu có muốn họ tiết lộ bí mật của cậu trước khi thông qua ý cậu không? Nói chuyện với họ

đi. Sau đó đến chỗ tớ. Tớ sẽ đợi.”

Chương 37

TÔI ĂN SÁNG VỚI Tori. Tôi tin hôm qua cô ta đã hy vọng nhìn thấy tôi bị cột trên cáng mang đi khỏi nhà mở, la hét, nổi điên sau nhiều giờ bị trói và bịt miệng trong bóng tối. Vậy mà sáng hôm nay, cô ta chỉ ngồi ngay đó dùng bữa, mắt đăm đăm nhìn về phía trước, gương mặt trống rỗng vô hồn, y như là cô ta bỏ cuộc rồi vậy.

Nếu tôi đi báo với các bác sĩ việc Tori đã làm, cô ta sẽ bị đá đít ra ngoài, bà mẹ có quyền cao chức trọng thế nào cũng vô dụng. Nói không chừng, khi tôi ra khỏi cái khoang và không mách lại với ai, Tori đã nhận ra rằng cô ta sẽ nhanh chóng bị chuyển đi thế nào. Có lẽ cô ta đã biết trò nguy hiểm của mình có thể gây chết người.

Mà cũng có lẽ cô ta còn lo âu về chuyện đã xảy ra. Bao nhiêu đó là quá nhiều để ôm ấp hy vọng, nhưng từ vẻ mặt của Tori sáng nay cho thấy, dẫu có hiềm khích gì từng tồn tại giữa chúng tôi thì giờ đây cũng đã tiêu tán mất rồi. Cô ta đã loại bỏ hiềm khích đó và biết sớm chút nữa mình đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng. Thật khó chịu khi phải ngồi gần Tori, nghĩ đến những gì cô ta đã bắt mình phải chịu đựng, tôi sẽ không để cô ta được đặc ý. Vậy nên tôi ngồi xuống và cố ăn uống bình thường, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Mỗi lần ngậm một mồm đây cháo yến mạch, tôi đều cố nuốt cho trôi. Không chỉ vì tôi phải ăn sáng với người có thể đã làm mình mất mạng, mà còn vì lúc này tôi phải xem xét nên làm sao với Rae đây. Tôi sẽ nói sao với hai người kia? Chắc Derek sẽ khiển trách tôi.

Tôi cố thu tóm hết các ý nghĩ lại như chúng chẳng tồn tại cho đến khi tôi tắm xong, quay trở xuống và nghe thấy y tá theo tuần, cô Abdo, đang nói đến một “cánh cửa” và một “ổ khóa mới”, nhắc tôi nhớ lại chuyện đi vô vị tối hôm trước. Có phải chúng tôi bị bắt quả tang rồi không?

“Tiến sĩ Davidoff muốn thêm một cái then cửa, loại không lò xo,” bà Talbot đáp lời. “Tôi chả biết là liệu họ có gắn nó lên mấy cái cửa bên trong không, nhưng nếu chị không tìm được cái nào trong cửa hàng bán dụng cụ và đồ dùng trong nhà thì chúng ta sẽ gọi Rob đến thay cửa. Sau ngày hôm qua, Tiến sĩ Davidoff không muốn lũ trẻ chui vào cái khoang đó.”

Cửa tầng hầm. Tôi thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục đi xuống. Đúng lúc tôi đặt chân đến nơi thì Simon từ phòng ăn nhìn trộm ra.

“Tớ vừa nghĩ là cậu. Đúng y chóc.” Cậu ấy thả cho tôi một quả táo. “Tớ biết cậu thích những quả còn xanh. Derek đang tích trữ chúng.” Cậu vẫy tay ra hiệu cho tôi vào trong. “Ngồi xuống và ăn cùng chúng tớ nào. Cậu cần bổ sung năng lượng đấy. Hôm nay là thứ Bảy và khoảng tầm này, lúc nào cũng có việc vặt cho cậu làm.”

Khi tôi đi qua, Simon cúi xuống thì thầm. “Cậu không sao chứ?”

Tôi gật đầu. Cậu ấy đóng cửa lại. Tôi đưa mắt nhìn cái bàn trống không.

“Derek sao rồi?” tôi nhỏ tiếng hỏi.

“Anh ấy trong bếp, nạp năng lượng. Tớ nghe nói tối qua hai người đã có một chuyến phiêu lưu nho nhỏ.”

Derek đã khẳng khẳng bảo với Simon rằng việc liên quan đến các thây mà là ý kiến của anh ta, vậy nên nếu Simon cáo tiết vì bị loại qua một thì đó là lỗi của Derek. Tôi cho là anh ta đang cố giành lấy sự ngưỡng mộ - vờ rằng anh ta sẽ khám phá ra các hồn ma của tôi muốn gì. Nhưng biểu cảm của Simon cho tôi biết cậu ấy đã bỏ lỡ cơ hội được lợi từ một điều gì đó. Vì thế, tôi hồ như thấy mừng vì cậu ấy không cho là tôi đã để mặc cậu ấy ngủ và đi với Derek.

Khi tôi ngồi xuống bàn, Derek bước vào, một tay cầm ly sữa, tay kia cầm nước ép. Simon lấy một món, nhưng Derek đã đặt hết cả hai xuống đĩa của

mình, miệng càu nhàu, “Em tự đi mà lấy.” Simon nhồm người đứng dậy, vỗ vỗ lưng Derek, sau đó thông dong đi vào bếp.

“Anh khỏe chứ?” Tôi thì thầm.

Derek hướng mắt vào cửa bếp đang đóng kín. Anh ta không muốn Simon biết mình đang ốm. Tôi không chắc mình cũng thích vậy, thế là hai đứa chúng tôi bốn mắt trừng nhau, tuy nhiên, nhìn quai hàm nghiến chặt của Derek là tôi biết anh ta sẽ không chịu mở miệng thảo luận.

“Tôi khỏe,” sau một chốc, anh ta làu bàu. “Tylenol cũng có công dụng.”

Đôi mắt Derek trũng sâu, thâm quầng, thoáng đỏ ngầu, nhưng mắt tôi cũng chẳng kém gì. Nước da anh ta xanh xao tái nhợt, mấy cái mụn trứng cá đỏ đậm hơn bình thường. Mệt bã đấy, nhưng đang hồi phục. Trong mắt anh ta không còn vẻ lờ đờ vì cơn sốt, và theo cái cách Derek ngẫu nhiên món bột yến mạch trên bàn thì anh ta vẫn ăn uống ngon miệng như thường.

“Tôi qua ả chữa vậy, Tiến sĩ Saunders?” anh ta lằm bằm trong miệng.

“Tôi cho là rồi.”

Lại thêm một tiếng làu bàu khi Derek múc thêm đường nâu^[1] cho vào tô. “Vài kiểu phản ứng như tôi từng nói.” Anh ta ăn ba muỗng đầy cháo đặc. Kể đó, mắt vẫn không rời khỏi bữa sáng của mình, Derek hỏi tôi, “Có chuyện gì à?”

[1] Có màu từ đậm tới nhạt. Đây là đường cát (trên 90%) được nhà sản xuất trộn thêm mật đường. Có người nghĩ rằng ăn đường nâu thơm ngon và tốt cho sức khỏe hơn ăn đường cát trắng.

“Tôi có nói gì đâu.”

“Tôi bảo có là có. Sao vậy?”

“Chẳng có chuyện gì cả.”

Derek xoay sang nhìn thẳng vào tôi. “Phải không đấy?”

“Ừ.”

Derek khịt mũi, lại cắm đầu vào tô cháo. Simon quay trở ra.

“Có ai thấy danh sách việc vặt sáng nay chưa?” Simon vừa hỏi vừa đưa cho tôi cốc nước cam. Cậu ấy ngồi xuống, với lấy tô đường. Derek chuyển cái tô qua cho cậu, đoạn khựng lại, sau đó lại cắm cúi ăn tiếp. Nét mặt hai người họ có vẻ không tự nhiên. Simon há miệng hớp nước cam rồi bảo, “Chúng ta sẽ phụ trách việc cào lá. Cô Van Dop muốn đám lá khô rụng từ mùa thu năm ngoái được dọn sạch sẽ...”

Nghe Simon nói vậy, Derek lại đưa mắt sang chăm chú nhìn tôi. Tôi liếc đi chỗ khác và cạp lấy quả táo.

Thứ Bảy quả đúng là ngày để làm việc vặt. Thường thì nghĩ đến đây tôi sẽ rên rĩ ỉ ôi, ước gì thay vào đó là mình đến trường, nhưng ngày hôm nay lại trôi qua vô cùng êm ả. Với việc Tiến sĩ Gill, cô Vương và cô Van Dop đều không có mặt, cô Abdo ra ngoài xử lý chuyện lật vặt, bà Talbot lo công việc giấy tờ, mấy đứa chúng tôi tự quản lý lấy nhà mở và tôi có cơ để ra ngoài cùng Simon, bằng cách đề nghị giúp cậu ấy cào lá, trong khi Derek lên trên lầu đổi khăn trải giường.

Khi hai chúng tôi đi được một quãng khá xa, đủ để không ai nghe lỏm được gì, Simon cất lời.

“Cậu đang cân nhắc.”

“Sao cơ?”

Simon cúi xuống buộc lại dây giày, mặt cúi gằm. “Chuyện chạy trốn ấy. Cậu ngại phải nói với Derek vì anh ấy sẽ cãi cọ, quát tháo vào mặt cậu.”

“Chuyện đó không phải...”

“Không, đúng là chuyện đó. Lúc cậu đề nghị trước tớ ngạc nhiên lắm. Ngạc nhiên theo phương diện tốt ấy, nhưng nếu cậu đổi ý thì cũng không sao. Tớ không trách cậu.”

Tôi tiếp tục hướng đến nhà kho. “Tớ sẽ đến mà... trừ phi cậu đang suy xét việc mang tớ theo.”

Simon mở tung cửa và ra hiệu cho tôi ở yên một chỗ rồi biến mất trong nhà kho tối hun hút. Dưới bước chân của cậu ấy, bụi đất bay lên tứ phía. “Chắc tớ nên nói là tớ không cần ai giúp hết. Nhưng thành thật mà nói thì sao?” Lời lẽ của Simon ngắt quãng trong tiếng khua lách cách loảng xoảng khi cậu ấy lục tìm mấy cái cào. “Mặc dù không mong gặp rắc rối, nhưng nếu lần trốn chạy này mà có thêm người thì một lúc nào đó cũng sẽ có ích.”

Khi Simon xuất hiện với hai cái cào trên tay, tôi nói. “Tớ thà là người thứ hai đó còn hơn là ngồi đây chờ được giải cứu.”

“Ý cậu là như Dereck ấy à?”

“Không, câu đó không có ý phê bình chỉ trích gì đâu.” Tôi đóng cửa kho và cài chặt then cửa. “Tối hôm qua Derek có nói cho tớ nghe lý do anh ấy ở lại. Anh ấy làm vậy vì cái gì. Tớ đã biết điều đó từ hồi tớ...”

“Đọc hồ sơ của anh ấy?”

“Tớ-tớ...”

“Cậu kiểm tra anh ấy sau khi anh ấy túm lấy cậu trong tầng hầm. Derek nhận định như thế. Một nước cờ khôn ngoan.” Simon ra hiệu bắt đầu công

việc trong góc sân xa nhất, nơi một lớp lá mù từ năm ngoái phủ đầy mặt đất. “Đừng để anh ấy chọc ghẹo cậu vì vụ đó. Anh ấy đọc hồ sơ của cậu rồi.”

Tôi nhún vai. “Có qua có lại thôi.”

“Derek đã đọc hồ sơ của cậu trước khi cậu đọc của anh ấy. Tớ cá là anh ấy không đề cập đến chuyện đó khi cậu thú nhận nhỉ.”

“Ừ, không có.”

Chúng tôi bắt tay vào cào lá mục. Ít nhất là trong một phút, Simon hoàn toàn nín lặng, rồi cậu ấy liếc sang chỗ tôi. “Tớ cũng cá luôn là anh ấy không nhắc lại chuyện gì đã xảy ra. Một trận đánh nhau.”

Tôi lắc đầu. “Derek chỉ bảo người đó không chĩa súng vào anh ấy. Anh ấy không nói nhiều lắm.”

“Chuyện là vào hồi mùa thu năm ngoái. Chúng tớ chuyển đến một thị trấn ngoại ô tỉnh lẻ nào đó nằm ngoài Albany. Không có ý xúc phạm mấy thị trấn nhỏ đâu, tớ tin chắc đó là nơi tuyệt vời để sinh sống... với một số người. Môi trường thuận lợi cho sự quy tụ nhiều nền văn hóa khác nhau thì lại không. Nhưng ngặt nỗi cha tớ có công việc ở Albany và đây là nơi duy nhất ông ấy kiếm được một chỗ cho thuê trước khi bắt đầu năm học mới.”

Simon cào lá mục vào cái hố tôi đã dọn sẵn. “Lúc ấy, tớ đang tha thẩn sau giờ học, chờ Derek nói chuyện xong với giáo viên dạy toán. Bọn họ đang cố đưa ra một chương trình giảng dạy đặc biệt cho anh ấy. Trường học bé tí teo, nên không mấy khi xuất hiện những học sinh như Derek. Hoặc hóa ra là, như tớ.”

Một chú chuột dưới một gốc cây chạy vụt ra. Simon cúi người nheo mắt nhìn xuống hố để chắc là chẳng còn thứ gì lao ra trước khi cậu cào xung quanh. “Tớ đang ném bóng thì ba thằng lớp trên lù lù xuất hiện. Bọn chúng

mang bột Dr Martens và xách gậy theo. Ba tên đó thản nhiên cản lối tớ và tớ cảm thấy có mùi định kiến quanh đây. Tớ không định bỏ chạy, nhưng nếu bọn nó muốn chiếm chỗ chơi bóng, tớ sẽ nhường, cậu hiểu ý tớ chứ?”

Gió thổi lớp lá khô trên cùng trong hố bay rải rác. Simon thở dài, hai bả vai sụp xuống. Tôi ra hiệu cho cậu ấy nói tiếp còn mình thì cào gọn chỗ lá kia lại.

“Chỉ là bọn nó không muốn giành sân chơi, mà là muốn tớ. Hình như mẹ của một tên làm việc tại cửa hàng 7-Eleven ở đây trước khi nó được một gia đình người Việt đuổi việc bà ta mua lại. Chuyện hình như đã một năm trước nhưng, theo lẽ tự nhiên, ắt tớ có liên quan đến họ, phải không? Thật tồ tẹt là tớ lại chỉ ra rằng, không phải tất cả những người châu Á đều liên quan và đâu phải bọn tớ chiếm hết các cửa hàng tiện lợi.”

Simon ngừng cào cỏ. “Khi tớ bảo mình không phải là người Việt, một thằng cứ cho là phải. Tớ nói mình là người Mỹ, nhưng sau rốt tớ đã cho chúng biết câu trả lời mà chúng muốn, bằng cách nói thẳng ra cha tớ là người Hàn. Chà, cậu không tưởng tượng ra đâu, chú một thằng trong đám đó đã thiệt mạng trong chiến tranh Triều Tiên. Nếu tên đó có bao giờ chịu học giờ lịch sử thì chắc là hăn ngủ suốt giờ học rồi. Hăn nghĩ người Hàn đã tuyên chiến với người Mỹ. Vậy nên tớ đã chinh hăn. Và, phải, tớ là đứa có chút ra vẻ ta đây. Lúc nào cha tớ cũng dặn dò rằng nếu không thể học cách ngậm mồm lại, tốt nhất là tớ nên dùng đến bùa phòng vệ. Ngày hôm đó...” – cậu ấy tiếp tục cào lá, giọng đã hạ xuống” ... ngày hôm đó, cha tớ đã đúng.

“Tớ khéo mồm khéo miệng nhưng lại dễ khinh suất, cậu hiểu chứ? Tớ đã mắc sai lầm. Điều tiếp theo tớ ý thức được là, một thằng rút dao bấm tự động ra. Dù vậy con dao chưa bật ra và tớ cứ nhìn chăm chăm vào nó như một thằng ngốc tự hỏi đấy là gì. Di động à? Máy nghe nhạc MP3 chẳng? Rồi, tách một cái, lưỡi dao hiện ra. Tớ cố tìm lối thoát, nhưng muộn rồi. Một thằng khác đá chân tớ và tớ ngã xuống. Tên cầm dao đứng bên cạnh

nhìn xuống tớ, và tớ đang chuẩn bị tung bùa đẩy lùi đối phương ra sau thì Derek chạy đến góc sân. Anh ấy tóm lấy tên cầm dao, quăng hẳn sang một bên, cho tên thứ hai một đấm, thế là thằng thứ ba bỏ chạy. Tên thứ hai đứng dậy cúp đuôi chạy theo thằng bạn mình, hẳn không sao cả. Nhưng tên đầu tiên? Cái tên làm tớ ngã ấy?”

“Hẳn không đứng dậy nữa,” tôi thì thào.

Simon xiên một chiếc là vào răng cái cào. “Derek nói đúng. Chẳng có súng ống gì hết. Nhưng cậu biết sao không?” Cậu ấy ngược mắt lên nhìn tôi. “Nếu có ai tiến đến chỗ Derek với một khẩu súng, anh ấy sẽ vẫn giữ thái độ không hề nao núng và xử lý thật tốt. Nhưng anh ấy không phải là người gặp nguy hiểm, mà là tớ. Với Derek mà nói, đó là một chuyện hoàn toàn khác. Nó nằm trong bản năng của anh ấy, cha tớ nói, sự...” Simon mạnh tay hơn, cào qua lớp cỏ mới và lớp đất. “Chuyện là thế đấy. Tớ là một đứa thích ra vẻ ta đây không tài nào chịu lùi bước trước một đám nam sinh mang định kiến, và giờ Derek...”

Nói đến đây Simon im bặt, và tôi biết Derek không phải là người duy nhất tự trách mình vì chuyện đó.

Sau một lát, Simon mới lên tiếng. “Dẫu sao thì cậu cũng không gọi tớ ra đây để ôn lại chuyện cũ, và nếu tớ nói chuyện phiếm nữa thì Derek sẽ theo chúng ta ra ngoài này mất. Tớ có cảm giác đây là chuyện cậu không muốn thảo luận với anh ấy.”

“Ừ.”

Tôi kể về Rae cho Simon nghe. “Tớ không biết phải nói sao, và điều đó chỉ khiến cho tình huống thêm tồi tệ, nhưng cô ấy đã làm tớ hoàn toàn mất cảnh giác. Giờ thì Derek sẽ nghĩ là tớ đã tình cờ hé môi hoặc là tớ đã tán chuyện với bạn mình, thổ lộ những bí mật, điều mà tớ không làm, tớ thì là...”

“Tớ hiểu. Cậu không phải loại người như thế.” Simon tựa vào cái cào. “Rae nói đúng về Brady đấy. Tớ từng yếm bùa đẩy-lùi trên người cậu ta. Là chuyện bất cần và nguy hiểm thôi, nhưng sau sự việc với đám nam sinh kia, tớ muốn mình nhanh nhạy hơn, cậu hiểu chứ? Khi tớ trông thấy Brady đang cố gây sự với Derek, tớ chỉ... phản ứng lại thôi.”

“Cậu muốn xoay chuyển tình huống.”

“Phải. Và nếu tối qua Rae bắt gặp hai người quay trở vào thì đó là lỗi của Derek. Lẽ ra anh ấy nên cẩn mật đề phòng mới phải. Thính lực anh ấy rất tốt và...” cậu ngừng lại “... cả thị lực nữa. Derek có khả năng nhìn mọi vật trong bóng tối tốt hơn chúng ta. Thường thì anh ấy hẳn sẽ để ý đến Rae, nhưng ắt là mãi nghĩ đến cách thoát thân nên anh ấy mới sơ suất.”

Không bận tâm là vì bị ốm và phát sốt. Nhưng tôi không thể nói ra điều đó.

Simon nói tiếp. “Derek cũng đang có tâm sự. Giờ anh ấy còn cáu kỉnh hơn lúc bình thường. Anh ấy đập vỡ cái vòi hoa sen rồi đấy. Cậu có nghe vụ đó không?” Simon lắc đầu. “Làm gãy luôn tay cầm ngay tức thì nên tớ phải bảo bà Talbot là nó bị lỏng rồi. Nhưng về phần Rae thì chúng ta sẽ phải báo cho anh ấy biết.”

“Cậu có nghĩ cô ấy là một trong chúng ta không? Một người có siêu năng lực ấy?”

“Có thể là bán yếu. Tuy nhiên, nếu đúng vậy thì việc đó có nghĩa gì với chúng ta, khi có mặt tại đây ấy? Bốn trên năm đứa trẻ? Có thể bao gồm cả Liz nữa, liệu cô ấy có phải là thầy pháp? Không trùng hợp ngẫu nhiên vậy đâu. Không thể nào.” Simon ngừng một lát, ngẫm nghĩ. “Để chuyện đó sau đi. Bây giờ tớ bận tâm chuyện Rae biết kế hoạch của chúng ta hơn đấy.”

“Rae không chỉ biết thôi đâu. Cô ấy còn muốn tham gia vào.”

Simon lầm bầm chửi thề trong miệng.

“Rae sẽ hữu ích,” tôi nói. “Cô ấy còn rành đường đi nước bước hơn cả tớ.”

“Tớ nữa. Chỉ là...” Simon nhún vai. “Tớ tin chắc Rae rất giỏi giang tháo vát, nhưng chỉ có hai chúng ta thì đừng tranh cãi vấn đề này làm gì.”

Simon liếc sang tôi. Tim tôi tăng tốc gấp đôi bình thường.

“Tớ có rất nhiều chuyện muốn nói với cậu.” Cậu chạm vào mu bàn tay tôi, dựa sát đến nỗi tôi có thể cảm thấy hơi thở của cậu phả vào tóc mình.

“Chuyện về Rae là sao vậy?” một giọng căn vặn vang lên. Tôi và Simon quay lại, nhìn thấy Derek đang băng qua bãi cỏ.

Simon buột miệng mắng. “Có ai bảo là việc anh phán đoán thời gian chính xác thật chết tiệt chưa.”

“Đó là lý do vì sao anh không chơi trống. Giờ thì có chuyện gì nào?”

Tôi kể anh ta nghe.

Chương 38

SIMON HOÀI NGHI RAE SỞ HỮU năng lực siêu nhiên. Có các bán yêu mang thuộc tính hỏa. Nhưng đến tuổi mười lăm, lý ra sức mạnh của Rae còn ghê gớm hơn là chỉ có những dấu hiệu cho thấy mức độ phỏng hầu như mới đủ tiêu chuẩn cấp độ một. Simon cho là cô ấy không nói dối. Chỉ là Rae tỏ ra quá háo hức để tin tưởng.

Tôi ngờ là cậu ấy nói đúng. Bị bỏ rơi lúc mới sinh, bị thế chỗ bởi những anh chị em nhỏ tuổi hơn, bị ném vào Nhà mở Lyle với những người lạ và bị lãng quên, rất có ý nghĩa với Rae khi cô ấy trở nên đặc biệt. Sáng hôm đấy tôi đã nhìn thấy biểu cảm ấy trên mặt Rae, quá đối hào hứng kích động.

Người ít hào hứng nhất để gạt bỏ ý kiến này là Derek. Anh ta không bảo mình tin Rae là bán yêu, nhưng sự im lặng của anh ta cho thấy Derek đang suy tính đến khả năng điều ấy là thật. Buổi tối hôm qua vẫn còn làm anh ta khó chịu – và tôi – thất bại của chúng tôi khi tìm kiếm hoặc không thừa nhận việc chúng tôi có liên quan đến Samuel Lyle cùng những thầy ma có siêu năng lực trong khoang trống. Nếu Rae là một bán yêu và nói không chừng Liz là một thầy pháp thì khả năng chúng tôi tình cờ có mặt ở đây sẽ đi tong.

Bạn có thể tranh cãi rằng một nhà mở cho những đứa trẻ có tâm lý bất thường không phải là nơi thường xuyên tìm thấy những thanh thiếu niên sở hữu siêu năng lực, nhất là khi chúng còn không ý thức được mình là gì. Các biểu hiện của chúng tôi có thể được xoay chuyển sao cho ăn khớp với các bệnh lý rối loạn tâm thần. Và, vì mọi người đều biết thừa làm gì có chuyện có thể bắt liên lạc với cõi âm, đốt người bằng tay không hay ném một đứa trẻ bay đi và làm gãy cổ cậu ta – giải pháp rõ ràng là kết luận chúng tôi bị bệnh tâm thần. Ảo giác, bị ám ảnh với lửa, thô bạo ngoài tầm kiểm soát...

Nhưng lại chẳng có gì dị thường về chuyện tâm trạng Tori thay đổi xoay quanh. Hình như Peter vào đây vì chứng bồn chồn nào đó, điều cũng không khớp với tình trạng chung của chúng tôi.

Tuy nhiên, tôi không thể xua đi cảm giác là mình đã bỏ qua một điều gì, điều mà sự liên kết nằm ở đó và não bộ tôi quá phân tâm bởi những vấn đề khác nên không nhìn ra được. Tôi ngờ là Derek cũng cảm thấy như vậy.

Dù Rae có sở hữu siêu năng lực hay không thì chúng tôi đều đồng loạt tán thành cô ấy nên đi chung với chúng tôi. Với Derek mà nói thì đây chẳng phải là vấn đề nghiêm trọng khi chúng tôi nên để Rae đi hay chúng tôi có dám để cô ấy ở lại. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ấy trả thù bằng cách mách lại với các y tá? Tôi không sao hình dung ra cảnh đó, nhưng sau khi chúng tôi biến mất, nếu họ trút hết tức giận xuống đầu cô ấy, Rae sẽ đầu hàng trước khi Derek hành động.

Tình trạng sức khỏe của Derek là điều duy nhất chúng tôi sẽ tỉ mỉ tìm hiểu, về sức mạnh và cả kế hoạch mơ hồ của chúng tôi, ít nhất là cho đến hiện tại.

Tôi báo với Rae, rồi sau đó Derek báo một tin động trời mà không ai trong số chúng tôi ngờ đến. Chúng tôi phải rời đi vào đêm đó.

Vì hôm nay là thứ Bảy nên chúng tôi sẽ có cả ngày để chuẩn bị, và các công việc vặt sẽ giúp chúng tôi có cơ quan quân trong nhà thu thập vật dụng. Tối nay cô Van Dop được nghỉ và y tá đến vào cuối tuần rất ít có khả năng nhận ra chúng tôi đang mưu tính gì. Xét theo tình thế hiện tại thì đây là thời điểm khả quan để rời đi, trước khi có thêm chuyện không hay xảy ra.

Khi cơn hoảng hốt “ÔI TRỜI, ý anh là đêm nay!” qua đi, tôi phải tán thành là chúng tôi rời khỏi đây sớm bao nhiêu sẽ càng tốt bấy nhiêu.

Vậy nên, trong khi Rae vừa đứng gác vừa dọn qua phòng tắm nữ, tôi chuẩn bị hành trang.

Trước kia tôi từng sắp xếp đồ đạc đi cắm trại nhiều lần rồi, tuy nhiên, nếu so sánh thì lần này có phần khổ sở. Với từng món đồ bỏ vào, tôi đều phải cân nhắc là mình cần chúng đến mức nào, còn nhiều chỗ trống không, có thể bỏ thêm bao nhiêu nữa và liệu tôi có vác nổi nó suốt chặng đường.

Không cần bàn chải tóc, lược thì có. Lăn khử mùi, dứt khoát phải cho vào. Ipod và sơn bóng có lẽ là không cần thiết mấy cho đời sống hàng ngày nhưng hai món đó vừa gọn để mang theo. Xà phòng, bàn chải đánh răng, kem đánh răng sẽ được mua sau vì tôi sợ từ giờ sẽ có người chú ý đến chúng đã biến mất.

Tiếp theo là quần áo. Hiện trời vẫn còn khá lạnh, đặc biệt vào ban đêm. Mặc nhiều lớp là chính yếu. Tôi thu xếp hành trang theo cách dì Lauren từng dạy khi chúng tôi đi nghỉ một tuần ở Pháp. Tôi sẽ mặc áo ni chui đầu, áo len dài tay với áo phông và quần jeans. Trong túi tôi sẽ cần hơn hai chiếc áo phông, một chiếc áo len dài tay khác, ba đôi vớ cùng đồ con.

Thế là đủ chưa nhỉ? Cuộc trốn chạy này sẽ kéo dài trong bao lâu đây?

Kể từ lần đầu tiên được đề nghị đi khỏi đây cho tới giờ, tôi vẫn luôn né tránh câu hỏi đó. Dường như Simon và Derek cho rằng chúng tôi sẽ sớm tìm được cha họ. Simon có bùa chú nên chỉ cần đi lòng vòng quanh Buffalo và yểm bùa thôi.

Nghe thật dễ dàng. Hay quá dễ rồi chẳng?

Tôi đã trông thấy những ánh mắt của hai người bọn họ. Ánh mắt Derek ẩn chứa vẻ lo lắng. Simon thì tự tin một cách bướng bỉnh. Khi bị ép hỏi, cả hai anh em họ đều thú nhận là, nếu như không tìm thấy cha họ, còn có những người sở hữu năng lực siêu nhiên khác có thể bắt liên lạc.

Nếu việc ấy kéo dài thêm vài ngày, tôi còn thẻ ngân hàng và tiền cha cho. Simon và Derek cũng có thẻ với quỹ viện trợ khẩn cấp mà cha họ đã cấp ở một nơi an toàn cho hai anh em, họ nghĩ mỗi quỹ có ít nhất một ngàn đô. Chúng tôi sẽ cần rút tiền nhiều lần và gấp gáp, trước khi có ai biết chúng tôi đã biến mất và bắt đầu lần theo. Derek sẽ giữ thẻ và tiền mặt của mình phòng trường hợp cần đến, nhưng chúng tôi còn tiền của Simon cộng thêm phần của tôi nữa. Bấy nhiêu đấy cũng đủ giúp cũng tôi vượt qua được cảnh này.

Cho dù có chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa, chúng tôi sẽ ổn hết thôi. Dù vậy, thêm một cái sơ mi cũng không phải là một ý tồi.

Áo sơ mi... Điều đó gợi cho tôi nhớ đến...

Tôi nhét ba lô xuống dưới giường rồi đến phòng Tori. Cửa phòng chỉ khép hờ. Ghé mắt nhìn qua khe cửa, tôi thấy giường Tori trống trơn. Tôi đưa tay đẩy nhẹ.

“Ai đấy?” Từ trên giường cũ của Rae, Tori bật dậy, giật tai phone ra. “Có gõ cửa à?”

“Tôi... tôi tưởng cậu đang ở dưới nhà.”

“Ồ, thế thì cậu định tận dụng thời cơ chứ gì? Lập ra cái mưu đồ nho nhỏ của cậu ấy?”

Tôi mở cửa và bước vào trong. “Mưu đồ gì cơ?”

“Việc mà cậu và nhóm của cậu đang lên kế hoạch. Tôi đã nhìn thấy cậu lần lút quanh đây, bày mưu chống lại tôi.”

“Hử?”

Tori cuộn dây đeo tai phone quanh máy nghe MP3, đoạn thút chặt dây lại, cứ như đang tưởng tượng ra là sợi dây siết quanh cổ tôi. “Cậu nghĩ tôi ngốc à? Cậu không tốt bụng và ngây thơ như thoát nhìn đâu, Chloe Saunders à. Đầu tiên, cậu quyến rũ bạn trai của tôi.”

“Bạn – Quyến rũ?”

“Rồi cậu hạ gục được anh chàng cao to mắt xanh và điều tiếp theo cậu biết là anh ta lẻo đẹo theo cậu như cún con lạc chủ vậy.”

“Sao cơ?”

“Và giờ, để bảo đảm rằng mọi người trong nhà đều chống đối lại tôi, cậu lôi kéo Rae. Đừng tưởng tôi bỏ qua cuộc họp sáng nay của các cậu.”

“Nên cậu nghĩ chúng tôi... đang bày mưu chống lại cậu?” Tôi phì cười và tựa lưng vào tủ đồ cá nhân. “Làm thế nào mà cậu cứ cố chấp mãi vậy Tori? Tôi chả hứng thú trả thù đâu. Tôi cũng chẳng ưa gì cậu. Hiểu rồi chứ?”

Tori trượt ra mép giường, để chân chạm đất, mắt nheo lại. “Cậu cho là cậu thông minh hả?”

Tôi sụm người dựa vào tủ, cố ý thở dài rõ to. “Cậu chưa bao giờ chịu từ bỏ à? Trông cậu cứ như một kỷ lục bị phá vỡ ấy. Tôi, tôi, tôi. Thế giới này quay xung quanh Tori. Chả trách đến cả mẹ cậu cũng nghĩ cậu là đứa ngang bướng...”

Tôi kìm lại, nhưng đã quá muộn rồi. Tori sững người ra đẩy một chốc, rồi từ từ ngã ngửa ra trên giường.

“Tôi không cố ý...”

“Cậu muốn gì đây, Chloe?” Tori cố tỏ ra gay gắt một chút, nhưng những lời cô ta thốt ra lại nhẹ hẫng pha lẫn mỗi mệ.

“Áo sơ mi của Liz,” một lát sau tôi nói. “Rae bảo cậu mượn của Liz một cái áo nỉ màu xanh lá.”

Tori phẩy tay về hướng tủ cá nhân. “Nó nằm trong tủ đằng kia. Ngăn giữa. Cứ lục tìm và cậu có thể gấp mọi thứ lại.”

Chuyện chỉ đơn giản như vậy. Không hỏi “Tại sao cậu muốn có cái áo?” hay thậm chí là “Liz gọi về hỏi à?” Ánh mắt Tori đã trở nên xa xăm. Là dùng thuốc quá liều? Hay là đã không bận tâm đến nữa rồi?

Rốt cuộc tôi cũng tìm được cái áo. Hiệu Gap, màu ngọc lục bảo. Một vật dụng cá nhân.

Tôi đóng ngăn kéo lại và đứng thẳng người lên.

“Cậu lấy được thứ cậu muốn rồi,” Tori nói. “Giờ thì hãy rút đi và ra chơi với các bạn của cậu ấy.”

Tôi đi ra phía cửa, nắm chặt lấy tay nắm rồi xoay lại nhìn thẳng vào Tori.

“Tori?”

“Gì đấy?”

Tôi muốn chúc cô ta gặp may mắn. Tôi muốn bảo với cô ta rằng tôi hy vọng cô ta đạt được thứ mình đang tìm kiếm, thứ cô ta cần. Tôi những muốn nói với Tori mình lấy rất làm tiếc.

Với mọi chuyện xảy ra tại Nhà mở Lyle và việc khám phá ra có ít nhất ba người trong chúng tôi không thuộc về nơi này, thật dễ dàng để quên đi những đứa trẻ khác thì ngược lại. Tori có vấn đề. Việc mong là Tori sẽ cư xử như bất kỳ một cô gái tuổi vị thành niên bình thường khác, sau đó tránh xa và thấy bị xúc phạm khi cô ta không xử sự như vậy, giống như việc chế

nhạo những đứa trẻ chậm tiến ở trường. Cô ta cần giúp đỡ, động viên lẫn quan tâm chiếu cố, và chẳng có ai mang đến điều đó cho Tori ngoài Liz.

Tôi nắm chặt áo của Liz trong tay và cố nghĩ xem mình nên nói gì, nhưng có mở miệng thế nào thì nghe cũng chẳng lọt tai, còn bị mang tiếng là ra vẻ kẻ cả với người khác.

Vậy nên tôi chỉ nói một điều duy nhất trong khả năng. “Tạm-biệt.”

Chương 39

TÔI NHẾT ÁO LIZ VÀO TRONG túi. Dù cái áo chiếm nhiều chỗ hơn là tôi phòng hờ, nhưng tôi cần nó. Nhờ chiếc áo, tôi có thể tìm ra câu trả lời mà mình thắc mắc bấy lâu... miễn là tôi đủ can đảm mở miệng hỏi.

Lúc trước, khi Derek thông báo là đêm đó chúng tôi sẽ rời đi, điều đầu tiên tôi nghĩ đến là sẽ không có đủ thì giờ, nhưng thực tế thì thời gian dư ối ra đấy. Chúng tôi làm phần bài tập về nhà mà chả ai sẽ trình bày, giúp bà Talbot nghĩ ra những bữa ăn mà chúng tôi sẽ không đời nào dùng thử. Đồng thời trong thời gian đó, cả ba cố kìm nén thôi thúc muốn chuồn đi chỗ khác và bàn bạc thêm chút đỉnh. Cả Rae và Tori đều đã chú ý đến “các cuộc họp” của tôi với hai nam sinh. Và nếu chúng tôi tiếp tục hội họp bàn tán thì các y tá sẽ hoài nghi rằng việc không đơn giản là do các hoóc-môn ở tuổi vị thành niên hoạt động.

Tôi dặn dò những người khác cảnh giác Tori, nhưng hình như chẳng ai quan tâm cả. Thái độ này giống như lúc tôi nói chuyện với Tori – cô ta đã hoàn toàn nằm ngoài tâm trí mọi người rồi. Không quan trọng. Tôi tự hỏi có phải điều đó làm cô ta tổn thương nhất hay không.

Tối hôm đó chúng tôi xem phim. Chỉ có lần này tôi chịu để tâm tí đỉnh đến bộ phim đang xem, để lỡ như có bị yêu cầu tóm tắt phim thành một bài lê thê kéo dài mười phút sau khi danh sách những người tham gia bộ phim kết thúc thì tôi còn biết đường.

Derek không nhập bọn với chúng tôi. Simon bảo anh trai mình không khỏe từ tối hôm trước và muốn có thời gian hồi phục để tỉnh táo mà giúp chúng tôi. Tôi thắc mắc không biết có phải anh ta lại bị sốt nữa chẳng.

Khi bà Talbot bảo Simon đi xem Derek thế nào, Simon nói anh ta “thấy không ổn lắm.” Bà tặc lưỡi và nghỉ chơi bài với cô Abdo, dù vậy lại không định lên lầu ngó qua anh ta. Lúc nào Derek ốm cũng thế. Dường như các y tá để mặc anh ta tự xoay xử lấy, như thể thân hình cao lớn của Derek khiến họ quên đi rằng anh ta vẫn còn là một đứa trẻ. Hoặc có lẽ, với hồ sơ cùng các chuẩn đoán của Derek, họ muốn dính dáng đến anh ta càng ít càng tốt.

Derek có để ý đến cách họ đối đãi với mình không? Tôi dám chắc là có. Chẳng có thứ gì thoát khỏi Derek cả, và tôi ngờ rằng điều ấy chỉ càng khiến cho Derek có lý do để phải vào đây.

Bộ phim vẫn đều đều diễn tiến, còn tôi thì băn khoăn lo nghĩ đến anh ta. Trước đó anh ta đã rất thận trọng, không may mắn để Simon biết là mình bị ốm. Nếu Simon khẳng định là Derek “thấy không ổn lắm,” điều đó có nghĩa là anh ta đã ốm nặng đến mức không che giấu được nữa rồi.

Tôi chuẩn khỏi phòng nghe nhìn, lấy bốn viên Tylenol cùng một cốc nước rồi đi lên lầu.

Tôi gõ cửa. Chẳng có ai trả lời. Dưới khe cửa vẫn có ánh đèn, nhưng có thể là Derek đang đọc sách và ngủ quên mất.

Hoặc ốm đến nỗi không lên tiếng đáp lại được.

Tôi lại gõ tiếp, lần này thì mạnh tay hơn.

“Derek? Là tôi đây. Tôi mang nước với Tylenol.”

Trong phòng vẫn im ắng. Tôi sờ vào tay nắm cửa lạnh ngắt. Chắc anh ta ngủ rồi. Hoặc anh ta phớt lờ tôi.

“Tôi ở ngoài này nhé.”

Lúc tôi cúi xuống đặt cốc nước lên sàn thì cửa mở, chỉ hé đủ rộng để tôi nhìn thấy đôi chân trần của Derek. Tôi đứng thẳng người lên. Anh ta lại đang mặc quần đùi, tôi bắt gặp biểu cảm “an toàn” trên mặt anh ta, nhưng đó là trước khi chú ý thấy vùng ngực lấm tẩm mồ hôi. Tóc anh ta ướt đẫm và dính bết lại quanh mặt, đôi mắt có dấu hiệu đang sốt, môi hé mở, hơi thở nặng nề khó nhọc.

“Anh... ồ... ồ...?” Tôi mở lời.

“Ừ.”

Derek liếm môi và chớp mắt tợn, như thể đang cố tập trung nhìn cho rõ. Khi tôi chìa cốc nước ra, anh ta vươn tay qua khe hở nhận lấy rồi uống một ngụm lớn.

“Cảm ơn.”

Tôi đưa mấy viên Tylenol cho Derek. “Anh chắc là mình ổn chứ?”

“Tạm tạm.”

Anh ta lấy chân ngáng cửa lại và với tay ra sau lưng gãi gãi.

“Có lẽ anh nên đi tắm,” tôi nói. “Tắm nước lạnh ấy, để hạ sốt. Thuốc muối sẽ có ích cho cơn ngứa. Tôi có thể lấy...”

“Này, tôi ổn.”

“Nếu anh có cần gì...”

“Chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Cô xuống dưới đi, trước khi có người để ý.”

Tôi quay gót ra phía cầu thang.

“Chloe?”

Tôi ngoảnh lại nhìn. Derek đang thò ra ngoài cửa.

“Đừng nói gì với Simon được không? Về chuyện tôi mệt thế nào ấy?”

“Cậu ấy biết là anh không khỏe lắm. Thật sự thì anh nên kể...”

“Tôi ổn mà.”

“Không có đâu. Cậu ấy sẽ đoán ra...”

“Sẽ không. Tôi sẽ lo liệu chu đáo.”

Derek thụt đầu vào và “cách”, cánh cửa đóng lại.

Tối hôm đó, lúc nằm trên giường, Rae cứ âm ỉ mãi. Cô ấy muốn huyền thuyên về chiếc ba lô của mình, hành lý cô ấy sắp xếp bao gồm những gì, liệu cô ấy có chuẩn bị đúng không và nên mang theo thứ gì khác nữa...

Tôi không thích phải bảo Rae im lặng. Cô ấy phẫn khích như đứa trẻ đang sẵn sàng cho chuyến cắm trại qua đêm đầu tiên. Điều này thật kỳ lạ, bởi vì sau chuyện xảy ra cho bạn mình, lẽ ra Rae nên biết cuộc sống ngoài đường ngoài sá sẽ không tuyệt vời mấy đâu, cuộc phiêu lưu mạo hiểm mà không có người bảo hộ đi cùng.

Theo tôi thì Rae không nghĩ giống tôi. Cô ấy sắp đi chung với Simon và tôi, và sẽ có rất ít những đứa trẻ trở thành Bonnie và Clyde[1]. Đây không phải là một hành động phạm pháp, mà là một nhiệm vụ. Bên cạnh đó, như Simon và Derek đã từng nói, những quy tắc cũng không còn áp dụng cho chúng tôi nữa

[1] Bonnie and Clyde (Bonnie và Clyde): Một bộ phim hình sự năm 1967 xoay quanh câu chuyện về Bonnie và Clyde Barrow, một băng cướp huyền thoại thời Đại khủng hoảng.

“Vì chúng mình đặc biệt.” Rae cười sung sướng. “Nghe nhàm tai quá nhỉ. Nhưng đấy không phải là điều mà mọi người khao khát sao? Trở nên đặc biệt ấy.”

Thật sao? Tôi những muốn có nhiều tốt chất hơn. Thông minh, chắc có rồi. Tài năng, dứt khoát là có luôn. Xinh đẹp? Được rồi, tôi sẽ thú nhận là có cả khoản này. Nhưng còn đặc biệt?

Phần lớn thời gian trong đời mình, tôi “đặc biệt” quá nhiều rồi. Một cô gái mồ côi mẹ giàu sụ. Học sinh mới đến. Học ngành kịch nghệ nhưng lại không muốn trở thành diễn viên. Với tôi mà nói, đặc biệt mang nghĩa khác biệt và không theo một chiều hướng tốt. Tôi từng muốn sống bình thường thôi, và tôi cho rằng, điều mĩa mai ở đây là, trong lúc tôi đang mơ mộng về một cuộc sống bình thường thì tôi đã có một... hoặc càng tiến gần hơn cái đích khác ấy hơn bao giờ hết.

Nhưng giờ đây, khi quan sát Rae le lười nằm sấp trên giường cầm mấy que diêm, cố thắp sáng một que bằng tay không, loay hoay giữa quyết tâm và tuyệt vọng, tôi có thể nhận ra là cô ấy khao khát muốn có một sức mạnh siêu nhiên đến mức nào. Tôi sở hữu một năng lực, và tôi lại ít quan tâm đến nó tới nỗi tôi sẽ vui mừng mà trao nó lại cho Rae.

Tình huống này giống như lúc còn ở trường, khi những đứa con gái khác thèm thuồng quần jeans hàng hiệu, cắc ca cắc cùm tích cóp từng đồng tiền công trông trẻ cho đến khi mua được một chiếc, tôi ngồi đấy, trên người mặc chiếc quần ấy, bốn cái khác trong tủ đồ ở nhà, chẳng có chút ý nghĩa với tôi hơn một chiếc quần vô danh. Tôi cảm thấy có lỗi vì đã không biết cảm kích những gì mình có.

Nhưng thuật gọi hồn nào phải một chiếc quần jeans mặc tiền, và tôi khá chắc là nếu nó không xuất hiện thì cuộc đời tôi sẽ rẽ sang một hướng khác tươi đẹp hơn. Dứt khoát là dễ chịu hơn. Dẫu vậy, nếu ngày mai thức dậy mà

lại không thể nói chuyện với người đã khuất, liệu tôi có thất vọng hay không?

“Tớ nghĩ trời đang âm lên đấy,” Rae nói, tay kẹp lấy đầu que diêm.

Tôi bò ra khỏi giường. “Để tớ xem nào.”

“Không.” Cô ấy rút tay về. “Chưa được đâu. Cho đến khi tớ chắc chắn đã.”

Liệu Rae có phải là bán yêu chăng? Derek từng nói các bán yêu mang thuộc tính hỏa quả thực sẽ đốt cháy mọi thứ bằng tay. Đến tuổi này thì lẽ ra Rae đã dễ dàng thắp sáng được que diêm kia rồi mới phải. Nhưng anh ta chưa bao giờ nghe nói đến một người gọi hồn chỉ tình cờ thức dậy vào một sớm mai nọ và bất ngờ nhìn thấy hồn ma ở khắp mọi nơi. Thường thì đấy là một quá trình diễn tiến từ từ.

Hay đấy không phải quá trình phát triển chung chung? Có lẽ có một cuốn sách nói thế này, “ở tuổi mười hay, trẻ con bắt đầu dậy thì, và quá trình ấy chấm dứt vào năm mười tám tuổi,” nhưng chỉ là nói một cách khái quát thôi. Cũng có những đứa con gái giống tôi, con trai giống Derek, cả hai đều không giống những người bình thường.

Có lẽ sức mạnh siêu nhiên của Rae bùng nổ muộn, giống như tôi và kỳ kinh nguyệt vậy. Và có lẽ sức mạnh của tôi cũng giống như quá trình dậy thì của Derek, mọi thay đổi đều ập đến chỉ trong một lần.

Hình như các bán yêu thường có mẹ là người phạm còn cha là yêu, mang hình hài nhân loại để giúp thụ thai đứa trẻ. Chuyện đó khớp với quá khứ của Rae, mẹ Rae đã bỏ rơi cô ấy từ lúc mới sinh, trên ảnh thì không thấy có cha cô ấy.

“Khói này!” Rae ré lên trước khi lấy tay bịt chặt mồm lại. Cô ấy phẩy phẩy que diêm. “Tớ thấy có khói. Thề đấy. Ừ, tớ biết mình cần mạng, nhưng đơn giản là việc này quá xá đã. Này, cậu xem đi.”

Rae lấy trong cặp đựng diêm ra một que khác.

Liệu Rae có phải là bán yêu không?

Thật lòng, tôi hy vọng thế.

Chương 40

ĐỒNG HỒ RAE đặt báo thức lúc ba giờ. Theo Derek thì đây là thời khắc yên tĩnh nhất trong đêm, khi chúng tôi ít có khả năng bị phát hiện nhất. 2:45, chúng tôi tắt báo thức, và đến 2:50 thì ra khỏi phòng, trên tay cầm theo ba lô.

Khi tôi nhẹ tay đóng cửa phòng lại, cả hành lang tối đen như mực. m thanh tích tắc tích tắc từ chiếc đồng hồ cổ lỗ sĩ dưới lầu dẫn lối cho chúng tôi ra đến cầu thang.

Tôi thề là lần này, mỗi bước chân chúng tôi giẫm lên sàn đều phát ra tiếng cọt kẹt, nhưng dù có căng tai hết mức để nghe lấy động tĩnh của Tori hay tiếng bà Talbot cục cựa, tôi cũng chỉ nghe thấy mỗi âm thanh đến từ chiếc đồng hồ.

Dưới chân cầu thang, ánh trăng lọt qua tấm màn cửa hé mở và xua tan đi bóng tối nhưng chỉ đủ để tôi nhìn ra được bàn ghế trước khi va phải. Tôi đang xoay người chuyển hướng đi vào hành lang thì một bóng đen từ trong tối bước ra. Kìm lại tiếng hét và quắc mắt giận dữ, tôi định bụng sẽ mắng Derek một trận. Nhưng đây là Simon, và vừa nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của cậu ấy thì từ ngữ đang chực chờ trong họng tôi lặn đâu mất tăm.

“Chuyện...?” Tôi mở lời.

“Derek có đi với cậu không?”

“Không, sao...”

“Anh ấy biến mất rồi.” Cậu ấy giơ lên một vật lấp lánh và mất một lúc tôi mới nhận ra đó là đồng hồ của Derek. “Anh ấy đã đặt báo thức lúc 2:45.

Khi chuông kêu thì tớ tỉnh dậy và nhìn thấy nó trên gối tớ. Giường anh ấy trống không.”

Rae bám chặt cánh tay tôi. “Nhưng Derek không định đi mà? Vậy chúng ta chỉ việc xuất phát thôi.”

“Tối hôm qua anh ấy có nói gì với cậu không?” Tôi thăm thì.

Simon lắc đầu. “Anh ấy ngủ. Tớ không đánh thức anh ấy.”

“Có lẽ anh ta trong phòng tắm,” Rae rù rì. “Thôi nào các cậu, chúng ta phải...”

“Tớ kiểm tra hết các phòng tắm rồi. Cả phòng ngủ cho khách. Nhà bếp nữa. Có chuyện không ổn. Có lẽ anh ấy đã gặp bất trắc.”

“Nếu vậy thì anh ấy có để lại đồng hồ cho cậu không? Có khi...” Tôi cố tìm một cách giải thích hợp lý, đấu tranh với nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng rằng lý do không chỉ có một. “Có khi Derek ngại chúng ta sẽ cố lôi anh ấy vào phút cuối và sẽ làm mọi người thức giấc.”

“Nhắc mới nhớ...” Rae nói, mắt hướng thẳng lên trần nhà.

Simon và tôi nhìn nhau. Tôi biết, tương tự như lý giải của tôi là lo-gic, hẳn Derek cũng biết Simon sẽ chẳng chịu đi mà không bảo đảm anh ta sẽ ổn.

“Các cậu...” Rae lên tiếng.

“Hai cậu đi đi,” Simon ngắt lời. “Tớ sẽ đi tìm...”

“Không,” Tôi xen vào. “Tớ sẽ không đi.”

“Nhưng...”

Tôi giơ tay ngắt lời Simon. “Tớ đi mà cậu ở lại thì có gì tốt chứ? Đó là cha cậu. Cậu biết làm thế nào tìm thấy ông.”

Simon nhìn tránh sang một bên.

“Cái gì?” Rae quay sang tôi. “Quên Derek đi, Chloe. Anh ta không đến, nhớ chứ? Anh ta sẽ ổn thôi. Chúng ta phải đi ngay.”

“Tớ sẽ tìm được anh ấy và đuổi theo các cậu,” tôi kiên quyết. “Chúng ta sẽ gặp nhau trong nhà máy, được chứ?”

Simon lắc đầu “Derek là trách nhiệm của tớ...”

“Ngay lúc này thì cha cậu mới là trách nhiệm của cậu. Cậu không thể giúp Derek hay tớ, nếu cậu không tìm thấy ông ấy.”

Bầu không khí rơi vào tĩnh lặng.

“Thế nhé?”

Simon chau mày, và tôi khẳng định cậu ấy không đồng ý, rằng cậu ghét phải bỏ chạy.

“Cậu phải đi, Simon à,” tôi kiên trì nhắc lại.

Simon cầm lấy tay tôi siết thật mạnh. Tôi dám chắc rằng mặt mũi mình đã đỏ dừ, như thể cậu ấy vừa hôn tôi vậy.

“Cẩn thận nhé?” Simon dặn dò.

“Ừ. Tớ sẽ tìm Derek rồi đi tìm cậu.”

“Tớ sẽ đợi.”

Simon nhận lấy ba lô của tôi. Đây sẽ là chứng cứ tố giác chết người nếu tôi bị bắt quả tang là đang mang nó. Nếu giấu ba lô vào một nơi an toàn thì có lẽ tôi lại chẳng có cơ hội mà tìm nó về.

Chúng tôi có mã số an ninh – lúc trước Derek có viết ra, kèm theo là các chỉ dẫn cùng mấy tấm bản đồ vẽ tay. Tôi có thể xem như đây là bằng chứng cho thấy từ trước anh ta đã không định có mặt lúc chúng tôi rời khỏi nhưng tôi biết Derek đơn giản là Derek, mọi thứ đều được lên kế hoạch kỹ càng.

Vậy tại sao anh ta lại không đưa Simon đi? Ký ức cuối cùng của tôi về Derek thoáng vụt qua – anh ra đứng ở cửa phòng, người đầm mồ hôi, chỉ vừa đủ khả năng tập trung – và tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

Nếu Simon trông thấy anh ta như thế, cậu sẽ biết Derek ồm nặng đến đâu. Và nếu biết thì Simon sẽ ở lại. Chẳng còn thắc mắc gì nữa. Thế nên Derek đã làm việc duy nhất mà mình có thể - trốn vào một nơi nào đó, để chuông reo và nguyện cầu là Simon chịu rời đi. Một hi vọng mong manh ít ỏi còn hơn là chẳng có chút cơ may nào.

Hiện giờ Derek đang ở đâu? Trước tiên, tôi hướng về phía tầng hầm. Cửa ở đó đóng kín, đèn tắt, nhưng ngộ nhỡ Derek đang ẩn nấp thì anh ta sẽ không để lại bất kì một dấu hiệu nào. Phòng giặt trống không. Cửa dẫn đến phòng chứa đồ đã bị khóa.

Tối hôm qua, khi ra ngoài đi dạo, Derek đã nuốt vào không ít khí lạnh. Lúc chúng tôi quay trở vào, dường như anh ta đã hết sốt, và tuy tôi bảo Tylenol sẽ góp phần có tác dụng, nhưng có lẽ khí lạnh là đủ. Nếu Derek muốn phục hồi thật nhanh thì anh ta sẽ ra ngoài, hy vọng hạ sốt để tinh táo trông thấy Simon rời đi.

Tôi bước ra hiên nhà phía sau. Trăng hạ tuần đang lấp ló sau mây và ngoài hiên cũng tối đen như hành lang trên lầu. Tôi nhìn ra được ánh đèn le lói

của một nhà hàng xóm, nhưng những ngọn cây cao chót vót đã che chắn hết thứ ánh sáng yếu ớt ấy rồi.

Tôi quét mắt qua khoảng sân tối om, chỉ nhìn thấy độc bóng một khối hình hộp mờ mờ mà tôi biết chắc chắn là nhà kho. Đêm nay lạnh hơn đêm hôm trước, và hơi thở của tôi bay lơ lửng trong không khí. m thanh duy nhất vọng đến là tiếng cây cối ào ào, đều đều buồn tẻ như tiếng kim đồng hồ cổ kêu tíc tắc tích tắc.

Tôi ngậm ngừng rải ba bước băng qua sàn nhà. Đến lúc đặt chân xuống cầu thang dẫn ra sân bê tông, tôi có thể thấy thêm nhiều hình thù mờ ảo khác trong sân – chiếc ghế dài, ghế bố, bức tượng thiên thần đặt trong vườn và một đống hình quả bóng đá nằm gần nhà kho.

Có tiếng động cơ rồ máy và tôi cứng người, nhưng đấy chỉ là một chiếc ô-tô chạy ngang qua. Thêm hai bước chân chậm chạp nữa. Tôi liếc ra sau vai và suy xét đến việc chạy vào nhà kiểm đèn pin, nhưng chiếc đèn pin duy nhất mà tôi biết thì Simon đã lấy đi rồi.

Tôi nhìn kỹ xung quanh, định khẽ gọi Derek nhưng rồi ngậm miệng lại. Liệu anh ta có hồi đáp chăng? Hay anh ta sẽ trốn mất?

Khi thu hẹp khoảng cách với vật được giả định là quả bóng tôi trông rõ đấy là một chiếc giày lớn màu trắng. Giày của Derek. Tôi hất nó lên, mắt đảo dác nhìn xung quanh, đợi chờ.

Một cơn gió thổi qua, lạnh đến nỗi làm tôi chảy cả nước mắt. Tôi xoa xoa chóp mũi lạnh ngắt khi gió cất tiếng than vãn qua những tán cây. Và khi tiếng gió lịm đi... tiếng rên vẫn còn tiếp tục, một thứ âm thanh trầm thấp và dài dặc khiến gáy tôi nổi hết cả gai ốc.

Tôi chậm rãi quay lại. m thanh kia ngưng bật, rồi chuyển thành một tiếng ho nghèn nghẹt, và khi chuyển hướng đi về phía ấy, tôi nhìn thấy một chiếc vớ trắng lấp ló đằng sau nhà kho.

Tôi lập tức vọt sang. Là Derek đang lọt thỏm trong màn đêm tăm tối trên cả tứ chi, chỉ lộ ra đầu và thân trên. Mùi mồ hôi khó ngửi bốc ra từ người anh ta, và gió đưa đến một mùi hăng hắc gắt mũi làm họng tôi thít chặt, theo ý thức mà bịt mặt lại.

Cơ thể Derek căng cứng khi anh ta nôn mửa, một tiếng nôn khô khốc rời rạc.

“Derek?” Tôi thăm thì. “Chloe đây.”

Derek cứng người. “Biến đi.” Tiếng găm ghè phát ra từ yết hầu, nghe không rõ lắm.

Tôi bước đến gần, hạ thấp giọng. “Simon đi rồi. Tôi đã thuyết phục được cậu ấy tiếp tục tiến bước trong khi tôi đi tìm anh.”

Lưng Derek cong lên, hai cánh tay xoạc ra, mấy ngón tay trắng bệch bám sâu xuống nền đất. Lại thêm một tiếng rên trầm trầm, bị cắt ngang khi Derek làu bàu.

“Cô tìm thấy tôi rồi. Giờ thì đi đi.”

“Anh nghĩ tôi sẽ bỏ mặc anh trong tình trạng này sao?” Tôi bước lên trước một bước nữa. Mùi bã nôn khó ngửi khiến tôi lấy tay bịt mũi, đoạn chuyển sang thở bằng mồm. “Nếu anh nôn thế này thì không đơn giản là bị sốt nữa đâu. Anh cần...”

“Đi!” Giờ thì rõ đây là âm thanh găm gừ và tôi giật lùi ra sau.

Derek gục đầu xuống. Thêm một tiếng rên khác, kết thúc là thanh âm cao vút, gần như là rên rĩ. Derek đang mặc áo phông, cơ bắp trên người săn lại khi anh ta bám chặt lấy mặt đất lần nữa. Hai cánh tay của Derek hóa đen, như thể màn đêm đã lướt qua đây, rồi lại xuất hiện, màu da trắng nhợt nhạt tương phản với bóng tối xung quanh.

“Derek, tôi...”

Derek ưỡn lưng lên, căng đến mức tôi có thể thấy rõ đường sống lưng, chiếc áo phông vì thế mà trở nên bó sát, các bó cơ vạm vạp ngoằn ngoèo. Rồi Derek chùng lưng xuống, tiếng thở hổn hển, gấp gáp của anh ta tựa như tiếng lá khô xào xạc xào xạc.

“Làm ơn. Đi đi.” m thanh lằm bằm ấy phát ra sâu trong họng, cứ như Derek đang không mở miệng.

“Anh cần giúp...”

“Không!”

“Simon. Tôi sẽ đi gọi Simon. Tôi sẽ ngay...”

“Không!”

Derek vạm người và tôi thoáng nhìn được nét mặt anh ta, méo mó, chẳng ra hình thù gì... không ổn. Anh ta gục phắt đầu trước khi tôi kịp nhận ra mình vừa trông thấy gì.

Derek nôn khan, tiếng nôn nghe khô róc và thật khủng khiếp, giống như anh ta đang khạc hết mọi thứ bên trong ra ngoài. Một lần nữa lưng anh ta cong lên, tay chân duỗi ra hết cỡ, xương cốt kêu răng rắc. Hai cánh tay Derek biến đen rồi bình thường trở lại, cơ bắp và dây chằng trên người ngoằn ngoèo chuyển động. Vầng trăng chọn thời điểm ấy ló ra khỏi mây, và khi hai cánh tay Derek hóa đen tiếp, tôi có thể trông thấy lớp lông nhú ra trên ấy, chỉ vừa đủ để phá lớp da chui ra, sau đó lại biến vào trong như chưa hề xuất hiện. Và hai bàn tay Derek thì... Ngón tay dài sọc và hay hình đôi dạn, giống móng vuốt, cào cấu vào đất khi anh ta ưỡn lưng.

Tôi nhớ lại những gì Simon từng nói. “Những anh chàng giống Derek có... sức mạnh thể chất vượt trội, cậu có thể bảo vệ. Cực mạnh, cậu cũng thấy

rồi đấy. Giác quan nhanh nhạy hơn người thường. Đại loại thế.”

Đại loại thế.

Rồi tôi nghe thấy chính mình nhẹ giọng hỏi, “Tớ sẽ không chạm mặt với người sói hay ma cà rồng nào đấy chứ?”

Và Simon cười ha hả. “Sẽ tuyệt lắm đấy.”

Đấy không phải là đáp án trọn vẹn. Mà là sự né tránh cho câu trả lời mà Simon không thể đưa ra.

Derek co giật, đầu anh ta ngửa ra sau, hàm nghiến chặt, một tiếng tru kinh khủng rít qua kẽ răng. Rồi anh ta lại gục đầu xuống và nôn khan, nước bọt cứ thế rỉ ra mãi.

“Derek?”

Anh ra nôn, cả người rung động nhấp nhô theo đợt nôn mửa. Đợi cho cơn phập phồng thở gấp lắng xuống, tôi dịch lần lần tới trước. Derek nghiêng đầu đi.

“Tôi giúp gì được không?”

Một giọng nói trong tôi vang lên, “Chắc chắn có đấy. Chạy ngay đi, để còn cứu lấy mạng mình.” Nhưng đấy chỉ là một lời cảnh báo nhỏ, thậm chí còn không nghiêm trọng, thật đấy, vì tôi chẳng có lý do để bỏ chạy. Đây không phải là một quái vật trong buổi diễn kịch ban chiều. Ngay cả lúc này, với lớp lông nhú trên hai cánh tay, ngón tay biến thành những móng vuốt, khi anh nhìn đi nơi khác và hét bảo tôi rời đi, tôi biết, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, anh vẫn là Derek.

“Em giúp gì được không?”

Một câu hỏi ngớ ngẩn. Tôi có thể hình dung ra phản ứng của anh vào lúc khác – khước môi nhếch lên, hai mắt trợn tròn.

Nhưng sau câu nói “đi đi” không thật tâm, anh cúi người xuống đấy, đầu ngoảnh sang một bên, cơ thể rung rung, từng hơi thở rin rít kết thúc trong âm điệu run rẩy.

“Đừng.” Derek lại bấm tay sâu vào đất, hai cánh tay căng cứng rồi thả lỏng.
“Đi.”

“Em không thể bỏ anh lại đây. Nếu em giúp được gì thì...”

“Đừng.” Anh rít vào một hơi, sau đó thốt ra thành lời. “Đừng đi.”

Anh khẽ ngước lên, chỉ đủ để tôi nhìn thấy một bên mắt màu lục mở to chất chứa nỗi kinh hoàng.

Tay chân Derek cứng ngắc, lại gồng lên khi anh nôn ọe ra bãi cỏ. Trong không khí chỉ toàn mùi tanh khiến người ta buồn nôn.

Và tôi cứ ngồi yên đó, chẳng hề động chân động tay, vì tôi chẳng thể làm gì giúp Derek. Hàng loạt ý tưởng lướt qua óc tôi và bị loại bỏ cũng nhanh như lúc nó xuất hiện. Tôi nhích từng chút sang và đặt tay lên cánh tay anh, cảm nhận thấy lớp lông thô trên lấn nóng hôi hổi đang quặn quại và rung động. Tất cả những việc tôi có thể làm chỉ có vậy – ngồi đấy và bảo cho anh biết là có tôi ở bên.

Sau đó, khi Derek nôn ọe lần cuối cùng, chất nôn đáp xuống hàng rào gần đấy chừng một mét, mọi thứ chấm dứt. Đơn giản là chấm dứt.

Dưới tay tôi, các cơ bắp của Derek vẫn còn cứng, nhưng lớp lông thô thì đã rút xuống. Rồi từ từ Derek thả lỏng người, hạ lưng, hai bàn tay đang bám lấy nền đất cũng lơ lửng dần. Anh cúi người tại đấy, thở hồng hộc, đầu tóc bù xù.

Sau đấy anh sụm người nằm nghiêng sang một bên, đưa tay kiểm tra mặt mình, các ngón tay vẫn còn dài, rúm ró, móng tay dày cộm như móng vuốt. Derek cuộn người, co gối lại và rên rĩ.

“Em nên...? Simon. Em có nên gọi Simon không? Liệu cậu ấy có biết...?”

“Không.” Giọng Derek khan khan trong yết hầu, như thể thanh quản anh không còn giống con người.

“Xong rồi,” một phút sau, anh nói. “Tôi nghĩ vậy. Khá chắc.” Derek xoa xoa gương mặt vẫn được hai bàn tay che lấy. “Lẽ ra không có chuyện này. Chưa đâu. Không, sau nhiều năm trời.”

Nói cách khác Derek biết thừa tình trạng sức khỏe của bản thân, chỉ là anh ta đã không mong đến... thời khắc biến đổi cho tới lúc anh trưởng thành. Tôi có chút tức giận khi biết anh đã lừa mình, khiến cho Simon nói dối tôi, nhưng tôi không có cách nào giận lâu được, không phải sau những gì tôi vừa thấy, không phải lúc tôi ngồi đây, nhìn anh trong chiếc áo ướt đẫm mồ hôi khi anh cố thở, người run run vì kiệt sức và đau đớn.

“Đi đi,” anh khẽ bảo. “Giờ tôi sẽ ổn thôi.”

“Em không...”

“Chloe,” anh nạt, qua giọng nói, tôi biết Derek nguyên bản đã quay trở lại.

“Đi đi. Giúp Simon, bảo nó là tôi không sao.”

“Không.”

“Chloe...” Anh gọi tên tôi, giọng gằm gừ trầm thấp.

“Năm phút. Em muốn đảm bảo là anh ổn.”

Anh càu nhàu, nhưng đã chịu yên lặng năm thả lỏng trên bãi cỏ.

“Xem kìa, anh làm rách quần áo rồi,” tôi nói, cố duy trì giọng thật nhẹ nhàng. “Hy vọng anh không thích cái áo đó, vì nó te tua quá cỡ.”

Đấy chỉ là một câu chuyện gây cười lãng nhách, nhưng Derek lại nói, “Ít ra thì tôi không biến xanh.”

“Ừ, chỉ...” tôi đang sửa nói “toàn lông lá” thì không sao thốt nổi từ ấy, nào bộ tôi không tiêu hóa nổi cảnh tượng vừa xảy ra.

Cửa hậu sập mạnh. Derek đột ngột vụt dậy, hai tay nãy giờ ôm lấy mặt hạ xuống. Mũi anh trông rúm ró, to bự và tẹt, hai bên xương gò má nhô ra như thể đang vươn lên để chạm vào mũi, hai hàng chân mày rậm rịt. Chẳng hề quái dị, mà trông giống một người Neanderthal[1] được họa sĩ tái dựng lại hơn.

[1] Người Neanderthal là một loài trong chi người đã tuyệt chủng, các mẫu được tìm thấy trong thế Pleistocene (thế Canh Tân) ở châu u và một vài nơi thuộc phía Tây và trung Á.

Tôi vội nhìn sang nơi khác và lồm cồm bò đến góc nhà kho. Derek chụp lấy chân tôi.

“Em sẽ cẩn thận,” tôi nhỏ nhẹ trấn an. “Chỉ nhìn một cái xem sao thôi mà.”

Tôi nằm áp xuống đất, rón rén di chuyển đến ngã rẽ và quan sát kỹ xung quanh. Có ánh đèn pin rọi ngang qua sân.

“Một phụ nữ,” tôi khẽ giọng, cố nói càng nhỏ càng tốt. “Chắc là Rae – không đúng, quá gầy. Là cô Abdo chẳng?”

Derek giật giật mắt cá chân tôi. Vì lúc nãy tôi đã xắn quần nên bàn tay anh giờ đang phủ trên làn da trần trên vớ tôi. Tôi có thể cảm nhận lòng bàn tay thô ráp của Derek, giống phần đệm thịt trên chân một chú cún.

“Đi đi,” anh thì thào. “Tôi sẽ nâng cô lên, giúp cô leo qua hàng rào. Bám chặt lấy và trèo...”

Ánh đèn pin vụt qua một vệt cỏ bị cắt trên sân sau.

“Ai ngoài đó?” Giọng người kia cao vút và the thé, nhấn trọng âm không rõ cho lắm.

“Là tiến sĩ Gill,” tôi thì thầm với Derek. “Cô ấy làm gì...?”

“Đừng bận tâm. Đi ngay!”

“Tôi biết có người đang ở đây,” tiến sĩ nói. “Tôi nghe thấy tiếng nói chuyện.”

Tôi liếc nhìn Derek, gương mặt anh vẫn méo mó. Tiến sĩ Gill không thể nhìn thấy anh trong tình trạng thế này.

Tôi chộp lấy chiếc giày của anh mà mình đã làm rơi và đá văng ra thêm một chiếc của mình. Hành động ấy đủ làm anh bối rối để tôi vung chân khỏi tay anh và lao về phía hàng rào, len người vào giữa bờ rào và nhà kho. Vào giây cuối cùng, Derek chồm dậy và nhào đến chỗ tôi, nhưng vì tôi bị kẹt quá xa để với tới nên anh không theo kịp.

“Chloe! Trở lại đây! Sao em dám...”

Tôi cảm đầu đi tiếp.

Chương 41

TÔI CHEN QUA KHE hờ giữa hàng rào và nhà kho, một tay nắm chặt chiếc giày của Derek, tay kia giật áo ra khỏi quần, đoạn vò rối đầu tóc. Đến được cuối nhà kho, tôi thò đầu ra ngoài. Tiến sĩ Gill đang đứng xoay lưng lại, ngọn đèn trong tay cô quét qua một khoảng sân khác.

Tôi phóng ra sau đám cây bụi và tiếp tục di chuyển dọc theo bờ rào cho đến khi đến được chỗ hiên nhà. Rồi tôi ngồi nép mình tại đó, bôi bôi ít bùn đất lên má và trượt chân ngã ra ngoài, mấy nhánh cây con kêu rắc rắc.

“Tiến... Tiến sĩ Gill.” Tôi lóng ngóng nhét áo lại vào quần. “Em... em chỉ ra ngoài h... hít thở chút thôi.”

Tôi nhảy lò cò trên một chân, cố mang giày của Derek vào.

“Cô không nghĩ đây là giày của em đâu, Chloe à,” vừa nói tiến sĩ vừa đi tới, ánh đèn pin rọi vào mắt tôi.

Tôi lấy tay che mặt tránh ánh đèn và giơ chiếc giày lên, nheo mắt nhìn, đoạn buông một tiếng cười lo âu căng thẳng. “Trời ạ. Chắc là em đã vơ nhầm giày ai đó khi ra ngoài này.”

“Cậu ta đâu?”

“Ai ạ?” Tôi ré lên.

Tiến sĩ chỉ vào chiếc giày. “Derek.”

“Derek ạ? Đây là giày anh ấy sao?” Tôi lén lút liếc nhìn ra sau vai mình, hướng mắt vào bụi cây, thu hút sự chú ý của tiến sĩ về phía ấy. “Em... em không gặp Derek kể từ bữa tối. A... anh ấy cũng ở ngoài đây sao?”

“Ồ, tôi đảm bảo là có đấy. Nói thế nào nhỉ, chắc là cao chạy xa bay rồi, với Simon và Rae. Tiến hành bỏ trốn trong khi em đứng gác và làm nghi binh.”

“S... sao cơ ạ?” Thời khắc đó, việc tôi nói cà lăm là thật. “B... bỏ trốn ấy ạ? Không. Derek và em...” Tôi ra dấu chỉ vào đám cây bụi. “Anh ấy biết mặt mã nên chúng em ra ngoài để được riêng tư và... cô biết đấy.”

Tiến sĩ bước đến gần hơn, chiếu thẳng đèn vào mắt tôi. “Cùng một giải thích như chiều thứ Sáu sao?”

“Vâng ạ.” Tôi kéo áo xuống và cố tỏ ra xấu hổ.

“Em thật sự nghĩ là tôi sẽ tin chuyện đó sao Chloe? Những cô gái như em sẽ không dành thời gian cho những cậu con trai như Derek Souza đâu, huống hồ là chuyện vụng trộm với nhau trong bụi cây hay mấy cái khoang trống.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên. “Nh... nhưng cô đã bắt quả tang tụi em. Thứ sáu rồi. Cô đã nói là...”

“Tôi ý thức được mình nói gì, Chloe à. Và tôi biết chính xác lúc ấy em đang làm gì trong khoang trống. Và tôi cũng biết cả những người bạn mới của em nữa.”

Tôi đứng đấy như trời trồng, không thể tin vào những gì tai mình đang nghe thấy.

“Họ kể em nghe gì nào?” Tiến sĩ chạm vào tay tôi. “Họ là của ông ấy, đúng không? Những đối tượng nghiên cứu của Samuel Lyle.” Cô ta cúi người xuống bên tôi, hai mắt sáng lên, nhìn thì giống như Derek lúc bị sốt nhưng trong ánh mắt tiến sĩ ánh lên vẻ điên cuồng. “Họ có kể em nghe những bí mật của ông ấy không? Những phát hiện của ông ta? Tôi sẽ đảm bảo rằng không một ai biết em bỏ trốn đâu. Tôi sẽ nói là tôi tìm thấy em ngủ quên

trong phòng xem ti-vi. Em chỉ việc kể lại cho rôi nghe các hồn ma đó đã nói gì thôi.”

“Em... em không nói chuyện được với hồn ma.”

Tôi cố giật tay ra, nhưng tiến sĩ đã bấu chặt thêm. Người tôi lả đi, như thể chịu thua, đoạn lại lách người sang hướng khác. Thoát được bàn tay của tiến sĩ, nhưng vì giật ra quá mạnh nên tôi trượt chân, mất thăng bằng té xuống đất. Tiến sĩ ngã nhào theo. Khi tôi vụng về tìm đường thoát khỏi cô ta, một bóng đen nhảy qua rào chắn.

Tiến sĩ Gill chỉ có đủ thời gian để nhận thấy một cái bóng vọt qua người mình. Cô ta xoay người sang, miệng há hốc. Derek đáp xuống ngay trước mặt cô ta. Tiến sĩ chơi với giơ tay lên cao, thốt ra một tiếng rít rồi ngã ngửa ra sau, do còn đà nên cô ta vướng phải chân mình và ngã luôn ra đấy. Đoạn cô ta lần mò trong túi quần tìm kiếm. Derek lao tới và ghì chặt cánh tay tiến sĩ khi cô ta lấy ra một chiếc bộ đàm hai chiều. Bộ đàm rơi xuống bãi cỏ. Đầu tiến sĩ va vào nền xi măng.

Tôi chạy đến. Derek dang cúi người bên cạnh tiến sĩ Gill kiểm tra mạch đập.

“Cô ta không sao,” anh nói, thở phào nhẹ nhõm. “Chỉ bị bất tỉnh. Đi thôi. Trước khi cô ta tỉnh lại.”

Derek cầm lấy tay tôi. Mấy ngón tay tuy có bản nhưng lại rất con người, gương mặt và hai bàn tay anh đã trở lại bình thường. Chiếc áo rách bươm và ướt mồ hôi là dấu hiệu duy nhất cho trải nghiệm đau đớn mới ròi của anh. Tôi gạt tay anh ra, chậm chậm đi sang chỗ giày anh rơi và nhặt nó lên, sau đó quay sang thì thấy anh đang cầm chiếc giày mà tôi ném đi trước đó.

“Đổi nhé?”

Chúng tôi mang giày vào.

“Simon đang đợi ở nhà máy,” tôi nói. Chúng ta phải báo cho cậu ấy. Họ đã biết chúng ta định chạy trốn.”

Derek đẩy tôi về phía hàng rào. “Đường phố không an toàn. Băng qua mấy cái sân ấy.”

Tôi ngoảnh nhìn anh.

“Tôi ở ngay phía sau em,” Derek nói. “Giờ thì đi thôi!”

Tôi bắt đầu trèo lên bờ rào, nhưng so với Derek, người đã chụp lấy tôi và giúp tôi leo qua bên kia, sau đó nhảy qua y như trong một cuộc thi vượt rào thì tôi quá chậm. Thêm hai cái cửa, tiếng còi báo động rền rĩ khiến chúng tôi lao vào nấp sau một ngôi nhà mô hình dành cho trẻ con.

“Cảnh sát à?” Tôi hỏi nhỏ.

“Không chắc được.”

Sau một chốc, tôi nói, “Tiến sĩ Gill biết vụ các hài cốt. Khi em đánh thức họ, ắt hẳn cô ta đã không ở trong văn phòng như chúng ta tưởng. Cô ta biết em có thể liên lạc với những người đã khuất, về Samuel Lyle, và...”

“Để sau đi.”

Derek nói đúng. Tôi cố thu ý nghĩ đó về và tập trung vào tiếng còi báo động. Nó lướt qua chỗ chúng tôi theo hướng ngược lại, sau đó biến mất.

“Nó dừng tại nhà mở à?” Tôi hỏi.

Derek lắc đầu. “Tôi vẫn nghe thấy tiếng còi. Đi thôi.”

Theo Derek, có khoảng bảy cái sân sau giữa Nhà mở Lyle và đích cuối dãy nhà. Tin tưởng anh thì sẽ có hi vọng. Chúng tôi đang chạy qua sân thứ năm thì anh giơ tay ra như một thanh chắn an toàn trên đường ray xe lửa và tôi

va vào đấy. Tôi quay sang, thấy anh hếch đầu lên, nghe ngóng. Mười giây trôi qua. Tôi kéo kéo áo anh, nhưng anh lờ tôi đi, chờ thêm mười giây nữa. Rồi Derek hạ thấp đầu xuống và thì thầm, “Tôi nghe thấy tiếng ô-tô nổ máy. Có ai đó ngoài kia.”

“Ở đâu cơ?”

Một cái phẩy tay thiếu kiên nhẫn. “Đằng đó. Trên con đường chúng ta cần băng qua.” Anh chỉ. “Tiếng bước chân. Có người đang nói chuyện. Một phụ nữ. Bà ta nói khễ lắm. Tôi không nghe ra được.”

“Anh có nhận ra là giọng ai không?”

Derek lắc đầu. “Ở lại đây. Tôi sẽ đến gần xem xét thử, biết đâu có ích gì thì sao.”

Anh bình tĩnh di chuyển đến gần ngôi nhà, dừng bước sau một đám cây bụi.

Tôi đưa mắt nhìn quanh quất. Tôi đang đứng ở giữa sân, bất cứ ai nghe thấy tiếng ồn và liếc ra ngoài cửa sổ đều rất dễ phát hiện ra tôi. Vị trí của Derek trông an toàn hơn nhiều. Khi tôi tiến đến, Derek chợt quay ngoắt sang, trừng mắt nhìn tôi, làm tôi đứng im một chỗ.

“Xin lỗi,” tôi khễ nói, đoạn bước chậm hơn, nhẹ nhàng hơn.

Anh phẩy tay ra hiệu cho tôi lùi lại. Thấy tôi vẫn đi tiếp, Derek lại quắc mắt, sau đó ngoảnh mặt đi. Tôi rón rén đến bên anh và đứng bất động. Derek chậm rãi ngó nghiêng bốn bề, theo dấu các tiếng động, tôi đoán chừng thế. Nhưng khi anh xoay sang hướng tôi, tôi để ý thấy cằm anh hếch lên, mũi khịt khịt, và nhận ra là anh đang đánh hơi.

Khi thấy tôi đang quan sát anh, mặt mày Derek cau có.

“Anh có thể nhận thấy được, à...?”

“Các mùi.” Anh thốt lên. “Phải, tôi có thể lần theo dấu bằng cách ngửi mùi. Như một con chó.”

“Em không cố ý...”

“Sao cũng được.”

Anh lại quay mặt đi hướng khác, xem xét tỉ mỉ đường bờ rào. “Tôi tưởng em đoán ra tôi là gì rồi chứ.”

“Một người sói.”

Tôi cố nói ra điều đó một cách bình thản, nhưng không chắc mình có thành công hay không. Tôi không muốn tỏ ra khiếp sợ vì đây hẳn là những gì Derek mong đợi – lý do tại sao anh không nói thật cho tôi biết. Tôi tự nhủ rằng cũng chẳng khác mấy giữa việc là một người gọi linh hồn, một pháp sư hay một bán yêu. Nhưng có đấy.

Khi bầu không khí im lặng cứ thế kéo dài, tôi biết mình nên nói gì đó. Nếu lúc trước Derek từng kể cho tôi anh ấy là một bán yêu thì hẳn tôi sẽ hỏi dồn anh cả mớ thắc mắc, và khi tôi chẳng biết gì như bây giờ, sự im lặng của tôi chẳng khác nào một sự chỉ trích với Derek rằng có sự khác biệt giữa chúng tôi, thứ gì đấy ít theo quy luật tự nhiên hơn, hoặc là... tồi tệ hơn.

“Vậy lúc này... có chuyện gì xảy ra? Anh đã, à...”

“Biến hình.” Derek bước qua bên phải, nghiêng người để nghe được rõ hơn, sau đó đứng thẳng lại. “Đáng lý thì việc này sẽ không bắt đầu cho đến khi tôi ít nhất mười tám. Cha tôi cho là vậy. Đêm hôm qua, những triệu chứng như ngứa ngáy, sốt, cơ bắp co thắt, ất hẳn đấy là một dấu hiệu cảnh báo. Tôi nên đoán ra mới phải.”

Anh nghiêng đầu sang khi một làn gió nhẹ thổi qua, hít sâu một hơi, đoạn lắc đầu. “Tôi chẳng nhận ra ai cả.” Anh chỉ vào phần sân sau. “Chúng ta sẽ trèo ra sau hàng rào, di chuyển qua lối đó rồi đi vòng quanh. Hy vọng đến lúc đó họ sẽ khởi động ô-tô.”

Chúng tôi lao ra phía sau hàng rào và băng qua khoảng sân kế tiếp đến đường lái xe vào nhà. Derek quan sát kỹ con đường, ngó nghiêng, nghe ngóng và, tôi đoán là, cả đánh hơi nữa, sau đó vẫy tay ra hiệu cho tôi qua đường. Chúng tôi đến được cái sân đầu tiên và tiếp tục đi theo hướng đông, cắt ngang các khoảng sân.

Đến được đường cái, tôi nhìn thấy chiếc ô-tô mà Derek đã nhắc đến. Một chiếc SUV bạc đậu bên một tòa nhà xập xệ. Đèn pha xe đã tắt, nhưng ai đó đang đứng bên cửa lái xe cúi thấp người, như thể đang trò chuyện.

“Chúng ta phải chạy thôi,” Derek nói. “Hi vọng họ không chú ý đến.”

“Anh có nghĩ họ đang tìm anh với em không?”

“Không, nhưng...”

“Thế thì nếu chúng ta bỏ chạy sẽ khả nghi lắm.”

“Giờ là ba rưỡi sáng. Dù sao thì chúng ta cũng đang trông đáng nghi rồi.” Derek nhìn chiếc ô-tô một chốc. “Được rồi. Nhưng nếu có tín hiệu rắc rối thì sao? Nhớ theo tôi đấy.”

“Vâng thưa ngài.”

Chương 42

CHÚNG TÔI TRÈO QUA HÀNG RÀO nằm dưới một cây liễu rủ cành, tán cây và bóng cây phủ lên, che khuất chúng tôi. Sau đó Derek xếp tôi đứng bên trái anh, cách xa chiếc ô-tô ra. Từ khoảng cách này thì họ chỉ nhìn thấy một hình thù nào đấy tựa tựa một người đàn ông trưởng thành và có lẽ là một phụ nữ đứng gần anh ta.

“Chúng ta sẽ vừa đi vừa nói chuyện được không? Một cặp đôi bình thường đi dạo vào tối muộn. Không che giấu gì hết nhé.”

Tôi gật đầu, và Derek cầm tay tôi. Chúng tôi nhanh chóng bước ra chỗ vỉa hè, rồi chậm rãi rảo bộ khi đi tắt lên lề đường.

“Được rồi, nói chuyện nào,” Derek thì thầm.

“VẬY khi anh... biến...”

Một tiếng cười khẽ vang lên, rõ ràng câu hỏi này không nằm trong dự trù của Derek. Tuy nhiên tôi vẫn cố nhỏ giọng, và nếu tôi không thể nghe thấy họ trò chuyện thì họ cũng sẽ chẳng nghe được gì nhiều hơn ngoài âm thanh rì rầm của tôi.

“Anh biến hình thành...” Tôi cố nghĩ ra một từ chính xác cho hình ảnh nảy ra trong tâm trí mình – một người sói trong phim Hollywood, nửa người, nửa quái thú.

“Sói.” Derek hướng chúng tôi đi sang bên trái, giữ khoảng cách với chiếc ô-tô.

“Sói á?”

“Cô biết mà. Một động vật hoang dã to lớn thuộc họ chó. Thường thấy trong sở thú.”

“Anh biến thành...?” Nhưng đó không phải...” Tôi buộc mình ngừng lại.

“Khả năng thể chất?” Lại thêm một tiếng cười khẽ khác. “Phải, cơ thể tôi cũng đang gào thét như thế đấy, Làm thế nào lại trở thành như vậy. Chắc là sau này tôi sẽ tìm ra thôi. Khá lâu, nếu tôi may mắn. Chúng ta đang hướng về phía con đường bên trái. Nhà máy chỉ nằm ngay trên đó...”

Derek ngừng bật, đoạn thành linh xoay người lại đúng lúc đèn pha của chiếc ô-tô đang rờ máy vụt sáng. Anh nắm chặt tay tôi và bắt đầu bỏ chạy, lôi tôi theo.

“Họ nhận ra chúng ta rồi,” anh nói.

“Nhưng họ có đi tìm chúng ra đâu.”

“Có đấy.”

Derek kéo tay tôi, đẩy tôi hướng đến cái sân kế tiếp. Khi chúng tôi gần tới được hàng rào, anh ôm chặt eo tôi rồi ném tôi sang bên kia. Tôi tiếp đất bằng cả tay lẫn chân, đoạn bật người dậy rồi chạy đến chỗ ẩn nấp gần nhất – một nhà kho bằng kim loại.

Derek lao đến đằng sau tôi và, một lát sau, tôi cứ đứng đó, áp má đang nóng hổi vào lớp kim loại lạnh lẽo và hít vào từng ngụm khí lạnh. Rồi tôi đứng thẳng người dậy.

“Làm thế nào...?”

“Tôi nghe họ nói ‘Bọn nhóc kia’ và ‘Gọi cho Marcel đi’.”

“Marcel? Có phải tên của Tiến sĩ Davidoff không?”

“Ừ, và có điều gì đấy mách bảo với tôi rằng không phải là trùng hợp ngẫu nhiên.”

“Nhưng làm cách nào...”

Derek bịt miệng tôi lại và tôi nếm phải vị đất. Anh ghé vào tai tôi, nói. “Họ đang đi vòng quanh dãy nhà. Tôi nghe thấy tiếng động. Ất họ đã hạ các cửa sổ xuống và đang nghe ngóng tim chúng ta.”

Nhưng họ là ai mới được chứ? Họ từ đâu đến? Simon và Rae chưa đi được hơn bốn mươi phút. Làm thế nào họ lại đến đây nhanh vậy?

“Tori,” tôi khẽ nói.

“Sao cơ?”

“Tori biết về vụ tàu thoát. Đây là lý do vì sao cô ta lặng lẽ như vậy. Cô ta chưa từ bỏ; cô ta...”

“Không quan trọng. Họ đang lái xe dọc theo con đường,” Derek chỉ cho tôi thấy. “Đi nào.”

Anh giục tôi đi theo hướng ngược lại.

“Nhà máy ở cuối đường. Chúng ta chỉ cần đến được nơi đó. Chạy trên cỏ nhé, như thế sẽ ít gây tiếng ồn.”

Chúng tôi chạy hết tốc lực xuôi theo lối đi giữa vỉa hè và đường cái, giày chúng tôi nện lộp bộp xuống nền đá lát trên lối xe vào nhà, sau đó thì khẽ hơn khi chạy trên bãi cỏ. Từ đây đến cuối đường chỉ còn ba căn nhà nữa, nhà máy sừng sững hiện ra trước mắt thì Derek thốt ra một tiếng chửi. Chạy thêm ba sải chân nữa thì tôi biết vì sao: xung quanh bãi đậu xe của nhà máy có một hàng rào mắt cáo cao chừng hai mét rưỡi và cửa đã bị khóa móc.

“Trèo lên đi,” Derek nói.

Tôi chộp lấy mắt lưới và bắt đầu trèo lên. Derek cố nâng tôi nhưng tôi ra hiệu cho anh quên chuyện đó đi và theo sau mình. Tôi sắp trèo lên đến chóp rào thì một bên hông nhà máy sáng bừng lên với hai vòng tròn ánh sáng. Tôi ngoảnh lại nhìn. Động cơ chiếc SUV gào rú khi nó tiến nhanh hơn đến chỗ chúng tôi.

“Đi mau nào!” Derek thì thầm.

Chiếc ô-tô bất ngờ dừng lại, phanh xe thẳng két. Tôi nhanh chóng trèo qua chóp rào và bắt đầu bò xuống. Bên cạnh tôi, Derek ngồi lom khom trên chóp rào và nhảy phóc xuống. Anh vừa tiếp đất và xoay người sang thì cửa xe mở bung ra.

“Nhảy đi nào! Tôi đỡ em.”

Lúc này tôi đã leo xuống được nửa đường, nhưng tôi buông tay. Derek bắt được tôi và xoay tôi đứng lên với một cái đẩy về phía nhà máy.

“Derek, Chloe!”

Giọng một phụ nữ. Tôi cứ cảm đầu chạy nhưng vẫn phải liếc mắt ra sau khi nghe thấy tên mình. Một phụ nữ nhỏ nhắn tóc bạc đang nắm chặt hàng rào lưới. Một người lạ hoắc.

Một người đàn ông vạm vỡ vàng vòng ra trước xe. Ông ta mang theo một vậ dài dài đen đen và khi ông ta nhắc nó lên, tim tôi đập thình thịch.

“Súng!” Tôi hét lên, chân vẫn tiếp tục chạy.

Derek ngoảnh sang nhìn tôi, mắt mở to.

“Họ có...”

Anh ôm chặt lấy tôi và nghiêng người tránh đúng lúc thứ gì đó vọt qua. Hai chúng tôi chui vào một chõng pa-lét gỗ. Mấy tấm pa-lét đổ ầm xuống xung quanh, đập mạnh vào lưng và vai tôi. Tôi lồm cồm bò dậy và lẩn ra sau chõng gỗ tiếp theo, sau đó ba chân bốn cẳng chạy tới trước, cho tới khi chúng tôi tới được chỗ tường nhà máy.

Chúng tôi chạy dọc theo rìa phía bắc và trốn vào trong một kho vận chuyển hàng. Derek kéo tôi ra sau một chiếc thùng kim loại lớn đã gỉ.

“H...họ b... bắn chúng ta,” tôi thì thào, hầu như khó lắm mới nói nổi lên lời. “Không được. Ất là em đ... đã... có lẽ là do bộ đàm. Hoặc di động. Em đã phạm sai lầm.”

“Em không gây ra sai lầm nào đâu.” Derek vịn người, với tay sờ sờ quanh lưng.

“Nh... nhưng họ đã b... bắn chúng ta. Họ cố giết chúng ta. Đ... điều đó thật vô lý.”

Derek giật một vật từ trong nếp gấp dưới cùng trên áo anh ra. Một cái ống kim loại dài và hẹp nhọn một đầu.

“Trong áo tôi có cái này. Nó cắt trúng tôi, nhưng không sao đâu. Phải cần liều mạnh hơn thì mới gây mê tôi được.”

“Gây mê anh ư?” Tôi nhìn chăm chăm vào vật ấy. “Phi tiêu thuốc mê?”

“Tôi nghĩ vậy. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy thứ này ngoài một chương trình thế giới động vật.”

Nhưng chúng tôi không phải là động vật. Người ta không truy đuổi những đứa trẻ với súng gây mê.

“Em kh... không hiểu.”

“Tôi cũng thế. Vấn đề là, họ muốn chúng ta quay về. Tệ thật. Tất cả các lý do giải thích cứ trôi tuột đi hết.” Derek thả phi tiêu gây mê xuống và di chuyển qua tôi đến chỗ mép thùng và hít vào, giờ thì chẳng che giấu tí gì nữa. “Simon ở đây. Không gần lắm, nhưng nó vừa mới đi qua đây thôi.”

“Anh có thể tìm thấy cậu ấy?”

“Ừ. Ngay lập tức, tuy nhiên, tôi tin là nó có thể tự chăm sóc bản thân và lo lắng cho chúng ta. Nó sẽ trốn cho đến khi thấy cô. Chúng ta nên tìm một nơi để làm vậy trước lúc họ tiến vào đây.”

Derek sai bước đến chỗ cửa chuyển hàng nhưng chúng đã bị khóa và không suy chuyển gì, tay cầm nằm phía bên trong. Tôi rón rén di chuyển dọc theo cái thùng và xem xét tỉ mỉ sân nhà máy.

“Trông như đằng đây có một cái kho ở phía sau. Anh đã đề cập đến thứ gì vào hôm thứ Sáu nhỉ? Đó có phải là một nơi ẩn náu tốt không?”

Derek ngoảnh nhìn tôi. “Chỗ đó quá gần với nhà máy bỏ hoang.” Anh sẫm soi. “Nhưng hiện tại thì được. Tôi có khả năng đột nhập vào.”

Derek quan sát thật kỹ khoảng sân rồi đẩy tôi đi dọc theo bức tường tối om, và chúng tôi lao đến chỗ nhà kho. Một cú giật cửa gây gọn và chúng tôi đã ở bên trong.

Derek đã đúng: nơi này không bỏ hoang mà chật ních những súc thép, tạo cho chúng tôi nhiều chỗ trốn. Tôi phải di chuyển chậm rãi, dò đường và lần theo dấu vết Derek để lại, chú ý bước thật cẩn thận để không gây ra tiếng động.

Khi chúng tôi đi được chừng hai mươi bước, Derek tìm thấy một khe hở và chúng tôi chui vào trong. Vừa mới kịp chen xong thì một giọng nói bên ngoài vang lên oang oang.

“Derek? Tôi biết em ở đây. Tiến sĩ Davidoff đây.”

Tôi liếc nhìn Derek, nhưng anh đã ngoảnh mặt về phía giọng nói.

“Derek? Tôi biết em không muốn bỏ trốn thế này. Em muốn tình hình khá hơn. Và em sẽ không thấy thế bằng cách bỏ chạy đâu.”

Giọng nói càng lúc càng vọng đến rõ hơn khi tiến sĩ băng qua sân nhà máy. Derek ngẩng đầu lên, nghe ngóng, sau đó thầm thì, “Bốn, không năm tiếng bước chân khác nhau. Tất cả đều tách ra. Đang tìm kiếm.”

Hy vọng là chúng tôi sẽ để lộ dấu vết.

“Derek? Em biết mình không nên ra ngoài này mà. Nơi này không an toàn. Chúng ta từng nhắc đến chuyện đó rồi, em nhớ chứ? Em không muốn làm tổn hại đến ai. Tôi hiểu, và em cũng biết là mình cần sự trợ giúp của chúng tôi để khá hơn mà.”

Tôi ngược lên. Hàm Derek khê cử động, ánh mắt trở nên xa xôi.

“Tôi có thể,” anh thì thào. “Đánh lạc hướng để em chạy trốn. Simon ở quanh đây thôi. Em chỉ cần tìm thấy...”

“Anh sẽ quay về ư? Sau khi họ bắn anh?”

“Chỉ là thuốc mê thôi.”

“Chỉ? Chỉ là sao?” Tôi cao giọng rồi vội hạ thấp xuống. “Họ đang truy lùng chúng ta đấy Derek. Tiến sĩ Gill biết em là ai.”

“Cô ta biết. Nhưng không có nghĩa những người kia cũng vậy.”

“Anh chắc không?”

Derek ngần ngừ, lại gượng mắt về phía giọng nói.

“Derek?” Tiến sĩ Davidoff tiếp tục. “Thôi nào. Tôi muốn giải quyết chuyện này nhẹ nhàng, nhưng chính em phải hợp tác thì việc mới ổn thỏa. Giờ thì bước ra đây và chúng ta sẽ nói chuyện. Vậy thôi. Chỉ nói chuyện. Không ký luật gì cả và chúng tôi sẽ không chuyển em đi.”

Derek cựa người áp vào tôi. Suy xét.

“Anh không thể...” tôi mở lời.

“Nếu em không ra đây, Derek, chúng tôi sẽ tìm được em, và em sẽ bị đưa... đến trại tạm giam dành cho thanh thiếu niên vì tội bắt cóc Chloe.”

“Bắt...” Tôi kêu oai oái.

Derek bịt mồm tôi lại cho đến khi tôi ra hiệu mình sẽ giữ im lặng.

Tiến sĩ Davidoff nói tiếp. “Em từng có tiền sử cư xử không tốt với Chloe. Khi cảnh sát thấy hồ sơ và nghe những tuyên bố chứng thực của chúng tôi, em sẽ gặp rắc rối to đấy Derek, và tôi biết em không muốn thế. Cho dù Chloe có biện hộ cho em thì cũng không ăn nhằm gì với phía cảnh sát đâu. Em, một cậu con trai mười sáu tuổi bỏ trốn với một cô bé mười bốn tuổi.” Ông ta ngừng một chốc. “Em đâu biết cô bé mới chỉ mười bốn tuổi, phải không Derek?”

Tôi lắc đầu lia lịa và thì thào, “Ông ta nói dối. Tháng trước em mười lăm rồi.”

Tiến sĩ Davidoff nói, “Về bên cảnh sát thì đây sẽ rõ là một trường hợp bắt cóc và quấy rối, thậm chí có thể còn là tội cưỡng hiếp.”

“Cưỡng...!” Tôi ré lên.

Cái trừng mắt của Derek khiến tôi ngậm miệng lại, hiệu quả không thua gì tay anh lúc này.

“Đây là lựa chọn của em, Derek à. Biến nó thành ra khó khăn thì chỉ có hại cho em thôi.”

Derek khịt mũi khinh thường và với biểu hiện ấy, tiến sĩ Davidoff đã không còn thuyết phục được anh nữa. Nếu cứ nhắm vào nỗi sợ hãi của Derek rằng anh sẽ làm hại đến người khác thì may ra còn thuyết phục nổi anh đâu hàng. Nhưng đe dọa đến bản thân Derek ư? Giống như Simon từng nói, đấy hoàn toàn là một vấn đề khác.

“Ở lại đây,” anh thì thầm. “Tôi sẽ tìm lối thoát.”

Tôi những muốn phản đối, khẳng khẳng muốn giúp một tay, nhưng tôi lại không có đủ thị lực để nhìn trong đêm tối tốt như anh. Nếu trong lúc tìm đường tháo chạy mà tôi va vấp lung tung thì tiến sĩ Davidoff và những người khác sẽ chạy đến đây mất.

Vì thế, tôi ở yên đấy, chờ đợi.

Chương 43

SAU VÀI PHÚT, Derek quay lại và không nói không rằng đưa tôi đến bức tường phía sau, ở đây có một cửa sổ đã hỏng. Ất là nó được đóng ván kín lại, nhưng giờ thì tấm ván ấy đang nằm trên sàn nhà.

“Chờ đã.”

Derek dẹp hết mớ kính vỡ chỗ ngưỡng cửa thấp hơn rồi đan tay lại, tạo thành bậc cho tôi bước lên. Khi bò qua, tay áo tôi vướng phải một mảnh vỡ còn sót.

Cánh cửa gần nhất mở toang ra.

“Chloe? Derek? Tôi biết các em đang ở trong này. Cửa bị phá rồi.”

Tôi giật mạnh tay áo, cảm thấy da thịt mình đau nhói. Keng. Mảnh kính rơi vỡ xuống nền lát bên dưới khi tôi lồm cồm bò qua.

Tôi ngã nhào xuống đất, hồi phục tinh thần rồi cuống cuồng tháo chạy, mục tiêu là nơi ẩn nấp gần nhất – một tấm che bằng vải dầu trên một đồng gỗ xẻ. Tôi hạ thấp người bò bên dưới đồng gỗ, Derek đẩy tôi đi xa hơn. Tôi tìm ra một chỗ, nơi tấm che có dạng như một chiếc lều căng ra. Thời điểm tôi hít thở lại được như bình thường, cánh tay tôi bắt đầu run run, nhắc tôi nhớ rằng mảnh kính không chỉ đơn giản làm xước da.

“Em bị thương,” Derek khẽ nói, như thể đọc được ý nghĩ của tôi.

“Trầy xước chút thôi.”

“Không, sâu hơn đấy.”

Anh chộp lấy tay tôi và kéo thẳng ra. Đau. Tôi cố kìm lại, không há hốc miệng ra. Tối quá, tôi chẳng nhìn thấy gì, nhưng có cảm giác là tay áo đã ướm nhẹ, dán sát vào da. Máu. Hẳn Derek đã ngửi thấy mùi máu.

Anh thận trọng cuộn tay áo tôi lên rồi chửi thề.

“Sâu lắm sao?” Tôi khẽ hỏi.

“Ừ. Phải cầm máu đã. Chúng ta cần vải buộc.”

Anh buông tay tôi ra. Một vật gì đấy màu trắng loáng lên, và tôi nhận ra anh đang xé áo mình.

“Đợi chút,” tôi nói. “Anh chỉ mặc có chùng ấy. Em mặc nhiều lớp.”

Derek quay mặt đi chỗ khác. Tôi cởi hết cả ba chiếc áo ra, nghiền chặt răng khi lớp vải chạm vào vết thương. Tôi tự nhắc mình nhớ tôi đã cảm nhận được ít nhiều tình hình sẽ thế này trước khi Derek bảo tôi là vết cắt sâu lắm.

Tôi mặc lại hai áo và đưa Derek một cái. Roạt. Anh xé nó ra. Hẳn là vẻ mặt tôi hết hoảng lắm, vì anh nói, “Không có ai quanh đây đâu. Tôi nghe thấy họ đang tìm kiếm trong nhà kho.”

Anh quấn băng quanh tay tôi. Rồi anh ngẩng đầu lên, chùng như phát hiện ra gì đó, và tôi chợt nhận thấy có tiếng gọi văng vẳng rồi một tiếng trả lời.

“Lúc này tất cả bọn họ đang ở trong nhà kho,” anh khẽ giọng. “Đến lúc đi tiếp rồi. Tôi sẽ cố bắt mùi Simon. Theo tôi nào.”

Derek luôn lách qua các chướng ngại vật là các hàng gạch vụn, không hề giảm tốc độ. May thay là tôi đi phía sau nên anh không thấy tôi đã bao lần va đầu gối hay đụng cùi chỏ khi thành linh quay ngoặt qua một vài chướng ngại vật.

Rốt cuộc anh cũng bước chậm lại. “Tìm thấy Simon rồi,” anh thì thầm và chìa tay về phía nam nhà máy. Chúng tôi hướng theo lối đó. Khi tới gần được khúc quanh, một bóng người từ một góc khuất thò ra rồi nhanh chóng thụt vào. Là Simon. Một lát sau, Rae bước ra và vẫy tay lia lịa trước khi bị kéo nhủi lại, có lẽ người kéo cô ấy là Simon.

Chúng tôi lập tức chạy sang và tìm thấy họ trong một hốc tường vừa sâu vừa hẹp toàn mùi khói thuốc và trông giống như một lối vào chính.

“Anh làm gì ở đây?” Rae khẽ hỏi, nhìn chăm chăm Derek như thể hốt hoảng. “Đáng lý ra anh phải ở...”

“Kế hoạch thay đổi.”

“Thật tốt khi gặp anh, anh trai,” Simon nói, đồng thời vỗ lưng Derek. “Em đã lo là Chloe không bao giờ tìm thấy em với Rae. Có cả đồng người đang tìm chúng ta.”

“Anh biết.”

Simon di chuyển đến chỗ rìa hốc, ngó nghiêng rồi bước sang chỗ tôi đưa ba lô. “Cậu ổn chứ?”

Tôi gật đầu, giấu đi cánh tay bị thương. “Họ có súng.”

“Sao cơ?” Rae trợn tròn mắt. “Không đời nào. Họ sẽ không khi nào...”

“Súng gây mê,” Derek chữa lời.

“Ồ.” Rae gật gù, như thể mấy khẩu súng gây mê là vật dụng đạt chuẩn để theo dấu những đứa trẻ bỏ trốn vậy.

“Em nhìn thấy những ai?” Derek hỏi Simon.

“Cô Van Dop, Davidoff, và, em nghĩ là bà Talbot, nhưng không chắc lắm. Không thấy Tiến sĩ Gill đâu hết.”

“Cô ta ở sau nhà,” tôi nói. “Nhưng còn có hai người khác mà bọn tớ không nhận ra. Một người đàn ông và một người phụ nữ.” Tôi nhìn Derek. “Anh có nghĩ đây là cảnh sát tay trong không?”

“Không biết. Chúng ta sẽ lo vụ đó sau. Ngay lúc này thì chỗ trú ẩn của chúng ta rất dễ bị tìm thấy. Cần ra khỏi đây đã.”

Khi Derek ra phái ngoài quan sát, Simon ghé sát tai tôi. “Cảm ơn cậu. Vì đã tìm thấy anh ấy. Mọi chuyện ổn hết chứ?”

“Để sau đi,” Derek nói. “Sau chỗ này còn một nhà kho khác xa hơn, cửa sổ bị hỏng. Chắc là bỏ hoang. Nếu chúng ra có thể đi đến đó thì...”

“Chloe?” Rae kêu lên, trở mắt nhìn cánh tay tôi. “Cái gì dính đây trên tay cậu thế? Trông như...” Cô ấy sờ vào lớp vải. “Ôi trời. Cậu đang chảy máu kìa. Chảy máu thật ấy.”

Simon cúi xuống gần hông bên kia tôi. “Ướt nhẹp rồi. Cái...?”

“Chỉ là một vết cắt thôi,” tôi nói.

“Sâu lắm đấy,” Derek nói. “Cô ấy cần khâu.”

“Em không...”

“Cô ấy cần khâu,” anh lặp lại. “Anh sẽ tìm được cách thôi. Giờ thì...” Anh chửi thề và thụt cào. “Họ đến rồi.” Derek nhìn quanh quất, nhăn mặt. “Đây là chỗ trốn tồi tệ nhất.”

“Em biết,” Simon lên tiếng. “Em muốn tìm một chỗ đỡ hơn, nhưng...” Ánh mắt của Simon chiếu vào Rae, ý bảo là cô ấy đã không chịu rời đi.

“Chỗ này có sao đâu?” cô ấy nói, đoạn dịch lui ra, tựa vào tường. “Nơi này tối hù. Họ sẽ không thấy tôi.”

“Cho tới lúc họ chiếu đèn pin vào cô.”

“Ồ.”

Derek sai bước đến chỗ cửa, chộp lấy tay nắm và thử giật ra. Sau đấy anh lấy chân làm trụ, giữ chặt tay cầm bằng cả hai tay và ra sức kéo cho đến khi gân trên cổ anh căng lên. Cánh cửa rung rung, sau đó bật mở với một tiếng “rắc” to như tiếng súng bóp cò.

Derek vẫy tay lia lịa, ra hiệu cho chúng tôi vào trong. “Tìm chỗ nấp đi.” Anh khẽ nói khi tôi vội vàng chạy qua.

Chúng tôi tức tốc chạy vào một hành lang rộng mà bên hông toàn cửa, có cái mở, cái đóng. Rae hướng đến cánh cửa mở đầu tiên. Derek đẩy cô ấy đi tiếp tới trước.

“Tiếp tục chạy!” anh thì thào.

Anh chạy đều bước cạnh Rae và dẫn chúng tôi đến hành lang thứ hai. Sau đó ra hiệu cho chúng tôi im lặng để anh nghe ngóng, nhưng thậm chí chẳng cần đến các giác quan vượt trội tôi cũng nghe thấy tiếng cửa mở rít vè và tiếng bước chân ầm ĩ.

“Cửa mở kìa!” một người đàn ông hét lớn. “Bọn nhóc chạy qua lối này.”

“Chúng ta phải ra khỏi đây,” Derek nói. “Chia ra nhé. Tìm một lối thoát. Lối nào cũng được. Sau đó thì huýt sáo khe khẽ. Tôi sẽ nghe thấy.”

Chương 44

GẦN KHÚC QUANH TIẾP THEO, chúng tôi chia nhau tìm lối thoát.

Cánh cửa đầu tiên tôi cố mở dẫn đến một căn phòng dài và hẹp toàn bàn làm việc. Chẳng có dấu hiệu nào của một lối đi dẫn ra ngoài. Quay trở lại hành lang, tôi có thể nghe thấy những giọng nói văng vẳng đang sục xạo các phòng gần lối vào nhất, đoán chừng là chúng tôi đã trốn trong căn phòng đầu tiên lúc nãy.

Vội vã bước đến chỗ cánh cửa kế tiếp, tôi nhận thấy một bóng người trong căn phòng bên kia hành lang. Tôi khựng lại, nhưng đã quá muộn rồi. Rõ ràng là tôi đã đứng ngay tầm ngắm của người khác.

Bình tĩnh lại, tôi nhận ra người đàn ông đó quay lưng về phía mình. Trên người vận quần jeans và áo sơ mi kẻ ô, ông ta trông tựa tựa người đã mang theo súng, và cũng có mái tóc sẫm màu đó. Tôi không nhớ rõ lắm về chiếc áo kẻ ô, nhưng khi đấy người kia đang mặc áo jacket.

Ông ta đang đứng trên một cái bục được dựng lên, tay nắm chặt thanh chắn và nhìn xuống một giàn cửa lớn, dường như đang mãi mê xem cái gì đó thu hút sự chú ý của ông ta.

Tôi thận trọng bước tới một bước. Người đàn ông chợt nhúc nhích khiến tôi cứng cả người, nhưng có vẻ như ông ta chỉ đang điều chỉnh tư thế nắm thanh chắn. Tôi nhắc chân lên. Người kia cũng thực hiện động tác ý hệt – bước lên trên một thanh rào thấp hơn.

Ông ta trèo lên một thanh chắn và cúi người xuống, tay giữ chặt thanh rào. Thứ gì đấy di chuyển bên dưới ông ta và tầm mắt tôi liền chiếu thẳng vào giàn cửa. Những lưỡi cửa đang xoay vòng – nhanh đến nỗi ánh đèn báo

khăn cấp xa xa lóe sáng dội lại như một thứ ánh sáng nhấp nháy. Nhưng lại chẳng có một chút âm thanh nào, thậm chí là tiếng động cơ vang rền.

Người đàn ông kiểm tra xem mình đã bám chắc vào thanh chắn chưa. Rồi, bất thành linh, ông ta ngã nhào tới trước. Tôi chứng kiến cảnh ông ta ập xuống những lưỡi cửa, phụt máu và tôi ngã ngửa ra bức tường phía sau, giơ tay bịt chặt mồm nhưng không kịp trước khi một tiếng kêu thất thanh thoát ra ngoài.

Thứ gì đấy – vài bộ phận cơ thể ông ta – bay ra từ giàn cửa và rơi bộp xuống chỗ cửa. Tôi vội đảo mắt nhìn sang hướng khác trước lúc kịp nhìn rõ đấy là gì, lao đảo lùi lại khi có tiếng bước chân chạy đến sau lưng tôi.

Những cánh tay ôm chặt lấy tôi. Tôi nghe thấy giọng Simon vang lên bên tai mình. “Chloe?”

“C... có một người đàn ông. Ông ta...” Tôi siết tay lại thành đấm, cố xua hình ảnh ban nãy đi. “Một hồn ma. Một người đàn ông. Ông ta nh... nhảy xuống giàn cửa.”

Simon kéo tôi vào lòng, đặt tay lên sau đầu tôi và vùi mặt tôi vào ngực cậu ấy. Người cậu thoang thoang mùi nước xả vải hương va-ni lẫn chút mồ hôi, thế nhưng lại mang đến sự dễ chịu lạ kỳ. Tôi nấn ná thêm tí nữa, hít thở đều trở lại.

Derek đi đến gần khúc quanh. “Chuyện gì thế?”

“Một hồn ma,” tôi nói, đoạn tách ra khỏi người Simon. “Tớ xin lỗi.”

“Ai đó đã nghe thấy. Chúng ta phải đi thôi.”

Khi xoay người lại, một lần nữa tôi trông thấy hồn ma kia đang đứng trên bục. Derek dõi theo tầm mắt của tôi. Hồn ma đứng ngay tại vị trí lúc này, tay giữ lấy thanh rào. Rồi ông ta nhảy xuống.

“Chuyện này l... lặp lại. Như một đoạn phim ấy.” Tôi gạt cảnh tượng kinh hoàng kia đi. “Đừng bận tâm. Chúng ta...”

“Phải đi thôi,” Derek ngắt lời, đoạn đẩy tôi. “Đi nào!”

Khi chúng tôi bắt đầu xuôi dọc theo hành lang, có tiếng huýt sao lạnh lạnh của Rae.

“Tôi đã bảo là khê mà?” Derek rít nhỏ.

Chúng tôi đổi hướng, chạy đến chỗ hành lang của Rae thì thấy cô ấy đang đứng tại một cánh cửa có đề LỐI RA. Cô ấy đưa tay nắm lấy tay cầm.

“Đừng làm vậy!” Derek sai bước ngang qua Rae và mở cửa he hé, nghe ngóng và dùng mũi đánh hơi trước khi đẩy cửa ra. “Thấy cái kho đó không?”

“Phía sau, chừng một dặm?” Rae nói.

“Nhiều nhất là một phần tư quãng ấy thôi. Giờ thì đi đi. Bọn tôi sẽ chạy ngay phía sau...” Derek hếch đầu lên, nghe ngóng một tiếng động. “Họ đang đến. Họ đã nghe thấy tiếng huýt sáo. Tôi sẽ đánh lạc hướng rồi theo sau.”

“Ừ, ừ,” Simon nói. “Em sẽ để mắt trông chừng cho anh. Chloe, cầm lấy tay Rae và chạy đi.”

Derek há miệng định tranh cãi.

Simon cắt lời anh. “Anh muốn đánh lạc hướng chứ gì?” Cậu ấy thì thầm đọc một bùa chú và phẩy tay, sương mù hiện ra. “Em là lựa chọn đúng đắn mà,” Cậu quay sang tôi. “Đi đi. Bọn tớ sẽ đuổi kịp.”

Tôi những muốn phản đôi nhưng, một lần nữa, tôi chẳng thể đưa ra sáng kiến gì. Sức mạnh của tôi vừa được chứng minh là gây cản trở hơn giúp đỡ.

Rae đã băng qua được lô đất chừng sáu mét, nhảy nhót tại chỗ như một võ sĩ đấm bốc, đồng thời vẫy tay bảo tôi nhanh lên.

Khi tôi xoay người chuẩn bị chạy, Derek vượt mặt Simon. “Vào trong kho và ở yên đấy. Khoảng một giờ, đừng ló mặt ra ngoài. Nếu hai bọn tôi không đến thì tìm một chỗ mà nấp. Bọn tôi sẽ quay lại.”

Simon gật đầu. “Mong là thế.”

“Đừng có ru rú ở trong nhà kho nếu có nguy hiểm, nhưng đó sẽ là nơi chúng ta hẹn gặp nhau. Nhớ kiểm tra đấy. Nếu cô không thể ở lại thì kiếm cách để lại lời nhắn. Bọn tôi sẽ gặp các cô ở đó. Hiểu chưa?”

Tôi gật đầu.

“Bọn nhóc ắt ở sau này,” giọng ai đó vang lên. “Lục soát từng phòng một.”

Derek đẩy tôi qua lối cửa.

Simon cúi xuống mấp máy môi “Hẹn sớm gặp lại cậu,” đồng thời làm động tác chìa ngón cái lên, sau đó quay sang Derek. “Đến lúc rồi.”

Tôi bắt đầu chạy.

Chương 45

CHÚNG TÔI ĐỢI TRONG NHÀ KHO một giờ bốn mươi phút.

“Họ bị bắt rồi,” tôi khẽ nói.

Rae nhún vai. “Có lẽ không đâu. Biết đâu họ có cơ hội để cao chạy xa bay và đã tận dụng.”

Một lời phản bác vụt thoát ra khỏi môi tôi, nhưng tôi đã kịp kìm lại. Cô ấy nói đúng. Nếu có được cơ hội tẩu thoát và khó mà báo lại với chúng tôi, tôi cũng muốn họ tận dụng.

Tôi nhắc mông khỏi sàn xi măng lạnh buốt. “Chúng ta đợi ở đây thêm chút nữa rồi đi. Nếu chạy thoát thì sau đây họ sẽ đến gặp chúng ta.”

Rae lắc đầu. “Tớ sẽ không trông mong điều đó đâu, Chloe. Việc này giống như tớ từng nói ấy, cách họ hành xử, thái độ của hai anh em họ, luôn luôn là chúng ta với họ, và ‘chúng ta’ nghĩa là hai bọn họ thôi. Không ai khác cả, có lẽ là ngoại trừ người cha đã mất tích của họ.”

Cô ấy chuyển sang tư thế ngồi cúi người. “Thậm chí họ có từng bảo với cậu là họ nghĩ cha mình ở đâu chưa? Hay lý do tại sao ông ấy không đến tìm họ?”

“Không, nhưng mà...”

“Tớ không có ý tranh cãi đâu, tớ chỉ muốn nói là...” Rae bò ra ngoài chỗ khe hở và thò đầu nhìn ra ngoài. “Cũng giống năm ngoái, khi tớ hẹn hò với anh chàng kia. Cậu ấy là thành viên trong một nhóm những đứa trẻ xuất sắc ở trường.” Cô ấy vừa huơ tay vừa nói thêm. “Và, chắc chắn, hầu như là tớ thích đi lang thang với họ. Tớ cứ tưởng như thế sẽ biến tớ thành một thành viên. Nhưng không. Họ tử tế vừa phải, nhưng họ đã trở thành bạn bè từ hồi,

chừng như là, lớp ba. Có sức mạnh không có nghĩa là một thành viên trong ấy. Cậu cũng có những siêu năng lực. Điều ấy mang lại cho cậu sự tin nhiệm với Simon và Derek. Tuy nhiên...” Cô ấy nhìn tôi. “Cậu chỉ mới biết họ có một tuần. Giả như trong tình huống bất đắc dĩ thì...”

“Họ ưu tiên cho nhau trước. Tớ biết chứ. Và tớ không bảo cậu sai đâu, chỉ là...”

“Simon đối xử tốt với cậu, chắc chắn vậy. Tớ hiểu mà. Nhưng...” Rae cắn môi, sau đó từ từ ngẩng lên nhìn tôi. “Khi cậu quay lại đó tìm Derek, Simon không lo lắng cho cậu. Thậm chí cậu ta cũng không đề cập đến cậu. Chỉ toàn về Derek mà thôi.”

Dĩ nhiên cậu ấy phải lo cho Derek rồi. Derek là anh trai cậu ấy cơ mà; còn tôi, tôi chỉ là một cô gái nào đó mà cậu ấy gặp cách đây một tuần. Dù vậy, vẫn có chút nhói đau khi cậu ấy chẳng hề nhắc đến tôi.

Tôi sắp sửa kể cho Rae nghe phần kế hoạch cô ấy đã bỏ lỡ, biến nơi này thành nơi hẹn gặp cố định của chúng tôi và sẽ quay lại kiểm tra thường xuyên. Nhưng giờ thì việc ấy nghe như thể tôi đang cố chứng tỏ là hai cậu con trai kia không quay lưng lại với tôi? Thế thì thảm hại biết bao nhiêu?

Tôi vẫn cho là họ sẽ quay lại sau khi mọi việc lắng xuống. Điều ấy chẳng liên quan gì đến chuyện Simon có thích tôi hay không. Họ sẽ quay trở lại vì đây là điều đúng đắn phải làm. Vì họ đã nói như thế. Và có lẽ điều đó biến tôi thành một cô gái khờ dại xem phim quá nhiều, trong phim thì thể nào người đàn ông tốt cũng quay lại để cứu vãn tình hình. Nhưng đây là niềm tin của tôi.

Tuy nhiên, không có nghĩa là tôi cứ mãi ở đây như một cô bạn gái trong phim hành động, ngồi chơi không đợi chờ được giải cứu. Có lẽ tôi ngây ngô thật đấy, nhưng không ngu ngốc. Chúng tôi đã chọn điểm hẹn, vậy thì không cần ngồi chết dí tại đây thêm nữa.

Tôi bò ra khỏi gian nhà kho nhỏ, nhìn ngó và nghe ngóng. Tôi vẫy tay, ý bảo Rae ra theo.

“Việc đầu tiên tớ cần làm là lấy tiền,” tôi nói. “Cha tớ từng cho một ít nhưng có lẽ chúng ta sẽ cần thêm. Có một khoản tiền được rút giới hạn trong ngày, và chắc đấy sẽ là số mà tớ lấy được, thế nên tớ cần hành động thật nhanh, gọn, trước khi họ điều tra ra hoặc đóng băng tài khoản. Derek bảo trụ ATM gần nhất là...”

“Cậu đang làm gì vậy?” Rae hỏi.

“Sao cơ?”

Cô ấy cầm lấy tay tôi và chỉ vào vết máu. “Cậu không cần tiền; cậu cần một bác sĩ.”

Tôi lắc đầu. “Tớ không thể đến bệnh viện. Kể cả khi họ chưa phát APB[1] vì tớ, tớ còn quá trẻ. Họ sẽ gọi cho dì Lauren của tớ...”

[1] Viết tắt của từ “all-points bulletin”: Chương trình phát thông báo khẩn cấp cho mọi cảnh sát trong vùng (thường chuyển tải thông tin khẩn cấp hoặc cảnh báo).

“Ý tớ là dì Lauren của cậu kìa. Dì ấy là bác sĩ mà?”

“Kh... không. Tớ không thể. Dì ấy sẽ chỉ đưa chúng ta trở lại...”

“Sau khi họ bắn chúng ta ư? Tớ biết lúc này cậu đang giận dì ấy, nhưng cậu từng kể với tớ là dì ấy luôn lo lắng, luôn để ý đến cậu và bảo vệ cho cậu đấy thôi. Nếu cậu xuất hiện trước cửa nhà dì, bảo rằng Tiến sỹ Davidoff và đồng bọn của ông ta đã bắn cậu, cho dù là súng gây mê đi nữa, cậu nghĩ là dì ấy sẽ đưa cậu trở lại Nhà mở Lyle sao?”

“Còn tùy thuộc dì ấy có tin tớ hay không. Một tuần trước kia, có. Nhưng giờ thì sao nào?” Tôi lắc đầu. “Khi dì trò chuyện với tớ về Derek, cuộc nói chuyện ấy giống như tớ không còn là Chloe của ngày xưa nữa. Tớ là một đứa mắc bệnh tâm thần phân liệt. Tớ bị hoang tưởng và thấy ảo giác. Dì ấy sẽ không tin tớ đâu.”

“Thế thì mô tả thật chi tiết về khẩu súng và mũi phi tiêu cho tớ nghe đi, và tớ cũng sẽ nói là mình đã nhìn thấy hai thứ ấy. Không, đợi đã! Phi tiêu. Derek đã rút một mũi ra khỏi áo của anh ta? Cậu có biết nó nằm đâu không?”

“Tớ... nghĩ là có.” Tôi nhớ lại cảnh Derek thả mũi phi tiêu trong kho vụn chuyển. “Ừ, tớ biết chính xác nó ở chỗ nào.”

“Thế thì bọn mình đi lấy nó thôi.”

Việc tìm mũi phi tiêu chẳng dễ dàng như vậy. Theo như chúng tôi được biết thì sân nhà máy đang đầy nhóc cảnh sát tìm kiếm hai đứa trẻ vị thành niên bỏ trốn. Nhưng khi nhìn ra ngoài, trước mắt chúng tôi chỉ thấy nửa tá công nhân nhà máy chuẩn bị tặng ca ngày Chủ nhật đang cười nói vui vẻ, những xô đồ ăn trưa đựng đĩa cùng những ly cà phê tiện lợi nghi ngút khói.

Tôi cởi chiếc áo sũng máu ra và đổi sang áo nỉ của Liz. Sau đó chúng tôi rón rén di chuyển ra ngoài, từ chỗ nấp này đến chỗ nấp khác. Chẳng có dấu hiệu gì cho thấy có người đang tìm kiếm chúng tôi. Điều này cũng hợp lý thôi. Hằng ngày, ở Buffalo, có bao nhiêu đứa trẻ như chúng tôi bỏ trốn cơ chứ? Kể cả trốn khỏi một nhà mở dành cho trẻ gặp rắc rối thì cũng sẽ không cho phép một cuộc truy bắt toàn lực đâu.

Tối hôm qua, chắc chỉ có những người làm ở Nhà mở Lyle truy tìm chúng tôi. Có thể là những thành viên trong hội đồng quản trị như mẹ của Tori, họ lo cho tiếng tăm của nhà mở hơn là an toàn của chúng tôi. Nếu muốn giữ kín cuộc đào tẩu này thì hẳn họ sẽ biến mất trước khi có công nhân của nhà

máy đến làm việc. Nhưng giờ chắc họ đang mở một cuộc họp, quyết định xem nên làm gì, khi nào thì thông báo cho phụ huynh chúng tôi – và cảnh sát.

Tôi dễ dàng tìm thấy mũi phi tiêu và bỏ nó vào trong ba lô. Đoạn chúng tôi thẳng tiến đến khu buôn bán, đi vòng quanh ba tòa nhà ngang qua Nhà mở Lyle và để mắt quan sát. Chẳng có gì xảy ra cả. Chúng tôi tìm thấy một trạm điện thoại, tôi gọi một chiếc taxi và cho tài xế địa chỉ nhà dì Lauren.

Dì Lauren sống trong một căn hộ hai tầng gần trường đại học. Khi chúng tôi bước lên bậc thềm nhà dì thì tờ Buffalo News vẫn còn nằm đó. Tôi nhặt tờ báo lên và ấn chuông.

Sau một phút, một bóng người lướt qua đằng sau tấm rèm. Ổ khóa kêu lách cách và cửa bật mở. Dì Lauren đứng đó, trên người khoác một chiếc áo choàng tắm kiểu ngắn, tóc còn ướt.

“Chloe? Ôi chúa ơi. Con ở đâu...” Dì đẩy cửa ra. “Con làm gì ở đây? Con có sao không? Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Dì kéo phải cánh tay bị đau của tôi và tôi cố không nhăn mặt. Rồi dì nhìn thấy Rae.

“Dì Lauren, đây là Rae. Ở Nhà mở Lyle. Bọn con cần nói chuyện với dì.”

Vào trong nhà, tôi giới thiệu lại cho phải phép rồi kể cho dì nghe mọi chuyện. Được rồi, là câu chuyện đã được tóm lược. Rất chi là gọn ghẽ nhé, không đề cập đến xác chết, pháp luật hay người sói gì hết. Các nam sinh đã lên kế hoạch bỏ trốn và mời tôi với Rae tham dự. Chúng tôi chỉ đi theo cho vui thôi – ra ngoài, trốn việc và sau đó sẽ quay về. Biết dì Lauren không ưa Tiến sĩ Gill, tôi kể luôn phần cô ta tấn công mình trong sân cùng những lời cáo buộc điên rồ. Sau đó là chi tiết về khẩu súng.

Dì nhìn chăm chăm xuống mũi phi tiêu đặt trên một chồng tạp chí New Yorker tại bàn nước. Dì thận trọng cầm phi tiêu lên như thể nó có thể nổ và xem đi xem lại thật kỹ.

“Đây là phi tiêu thuốc mê,” dì nói, giọng rất khẽ.

“Bọn con cho là vậy.”

“Nhưng... Họ bắn cái này vào con ư? Vào con?”

“Vào bọn con ạ.”

Dì ngồi sụp ra sau ghế, lớp da thuộc rít lên kin kít.

“Cháu cũng ở đó, Tiến sĩ Fellows,” Rae nói. “Chloe nói thật đấy ạ.”

“Không, dì...” Dì ngược mắt lên nhìn tôi. “Dì tin con. Dì chỉ không tin được là... Chuyện này hoàn toàn...” Dì lắc đầu.

“Dì tìm được Nhà mở Lyle ở đâu thế?” Tôi hỏi.

Dì chớp mắt. “Tìm?”

“Làm thế nào dì tìm được nhà mở đó cho con? Trên cuốn Những Trang Vàng ạ? Hay có ai giới thiệu?”

“Đó là một lời giới thiệu rất uy tín đấy Chloe. Cực kì uy tín. Có người ở bệnh viện đã kể cho dì nghe về nơi đó và dì đã khảo sát kỹ càng. Tỷ lệ bình phục rất cao và các bệnh nhân cũng như gia đình của họ hài lòng lắm. Dì không thể tin là lại có chuyện này.”

Vậy ra chẳng ngẫu nhiên mà tôi đến Nhà Lyle. Nơi đó được giới thiệu. Thế có nghĩa gì đây? Tôi sờ chiếc áo của Lizz và nghĩ về chúng tôi – tất cả chúng tôi. Chẳng có nhà mở bình thường nào lại đi lùng bắt bệnh nhân bỏ trốn bằng súng gây mê. Hồn ma kia đã đúng. Có lý do để chúng tôi sống tại

Nhà Lyle và bây giờ, khi giấu dì Lauren sự thật, tôi có thể khiến dì lâm vào nguy hiểm.

“Về những hồn ma...” tôi mở lời.

“Ý con là những gì mà Tiến sĩ Gill nói à?” Bộp. Dì Lauren đặt mũi phi tiêu về lại trên mớ tạp chí, làm chông tạp chí đổ nghiêng rồi trượt xuống mặt bàn kính. “Bản thân người phụ nữ đó cũng cần trị liệu tinh thần đi là vừa. Sao lại nghĩ con có thể giao tiếp với hồn ma được nhỉ? Chỉ cần tới tai một ủy ban đánh giá là cô ta bị rút giấy phép hành nghề ngay. Nếu như chưa xảy ra chuyện đó thì cô ta còn may đấy. Không một ai đầu óc tỉnh táo lại tin người ta có thể nói chuyện với người đã khuất cả.”

Được rồi, quên vụ thú nhận đi.

Dì Lauren cao giọng. “Dì sẽ gọi cho cha con trước, rồi đến luật sư, và ông ấy sẽ liên lạc với Nhà mở Lyle.

“Tiến sĩ Fellows?”

Dì Lauren nhìn sang Rae.

“Trước khi làm vậy, tốt hơn cô xem qua tay Chloe đã.”

Chương 46

VỪA NGÓ MỘT CÁI, DÌ LAUREN đã hốt hoảng. Tôi cần khâu ngay tức khắc. Dì tôi không có sẵn đồ cấp cứu ở nhà, và tôi cần được chăm sóc y tế đầy đủ. Ai mà biết tôi đã bị thứ gì cắt trúng hay mảnh kính vỡ ấy có bắn hay chứa mầm bệnh không? Trong khi băng bó lại cho tôi, dì Lauren cho tôi uống một chai Gatorade để bù sức vì mất máu. Trong vòng mười phút, Rae và tôi đã ngồi sau chiếc Mercedes của dì và lao vút khỏi gara.

Tôi chợp ngủ lơ mơ trước khi chúng tôi đến được chốt đèn giao thông đầu tiên. Tôi cho rằng tất cả những đêm mất ngủ kia đã phần nào biến mình trở nên như thế. Thêm vào đó là còn được ngồi rong xe của dì Lauren nữa, với mùi hương quen thuộc của hạt làm thơm, những chiếc ghế da màu be mềm mại cùng cái đốm màu xanh mờ mờ mà tôi dây bẩn ba năm trước. Trở về nhà. Trở lại cuộc sống bình thường.

Tôi biết chuyện không đơn giản vậy. Tôi không thể sống như trước kia nữa. Derek và Simon vẫn còn ở bên ngoài và tôi lo cho họ. Và có vẻ nỗi lo ấy cũng nhạt nhòa dần khi chiếc xe rung mạnh suốt dọc đường, như thể tôi đã bỏ lại nó phía sau một cuộc đời khác. Một giấc mơ trong đời. Phần ác mộng, phần... không.

Làm người chết sống dậy, thoát khỏi nanh vuốt một bác sĩ độc ác, lao ra khỏi những nhà kho bỏ hoang và bị bắn. Tất cả những điều ấy dường như không thực trong chiếc ô-tô thân thuộc này, radio trên xe phát chương trình WJYE, dì tôi cười phá lên khi Rae nói gì đấy về gu nhạc nhẽo của dì, bảo rằng cả tôi cũng than phiền. Quá thân thuộc. Quá đổi bình thường. Quá ư là dễ chịu.

Và, chưa hết, cùng lúc thiếp vào giấc ngủ, những ký ức về cuộc đời khác đó vẫn bám lấy tôi. Những người chết tái sinh, các ông bố biến mất, các pháp sư tiến hành những thí nghiệm kinh khủng và chôn các xác chết dưới ngôi

nhà, những cậu con trai có thể làm sương mù xuất hiện từ đầu ngón tay hay biến thành sói. Giờ thì cuộc đời ấy đã kết thúc và nó giống như khi tỉnh dậy và phát hiện là tôi không thấy ma nữa. Cái cảm giác rằng tôi đã đánh mất một thứ gì đấy sẽ khiến cuộc đời tôi trở nên chông gai nhưng có lẽ cũng sẽ làm nó thay đổi. Một chuyến phiêu lưu. Đặc biệt.

Dì Lauren đánh thức tôi dậy.

“Dì biết con mệt mỏi. Vào trong đi và con có thể ngủ tiếp.”

Tôi loạng choạng bước ra khỏi xe. Dì đỡ lấy tôi, Rae cúi giúp một tay.

“Bạn ấy ổn chứ ạ?” Rae hỏi dì tôi. “Bạn ấy mất nhiều máu quá.”

“Nó kiệt sức thôi. Cả cháu chắc cũng thế.”

Tiếp xúc với không khí giá lạnh, tôi ngáp dài và lắc mạnh đầu một cái. Tôi có thể nhìn ra trước mặt mình có một ngôi nhà. Tôi chớp mắt lia lịa và nhìn rõ nó hơn. Ngôi nhà hình chữ nhật xây bằng gạch màu vàng với cánh cửa giản dị, không đánh số.

“Đây là bệnh viện ạ?”

“Không, một phòng khám không cần hẹn trước. Nơi này là Buffalo General & Mercy và thường kín mít các ca cấp cứu khẩn. Một buổi sáng Chủ nhật điển hình đấy. Tối thứ Bảy với vết thương do đạn bắn và những người tài xế say xỉn thì hỗn loạn lắm. Dì quen một bác sĩ ở đây và chúng ta sẽ vào thẳng luôn.”

Dì ngược lên thì thấy một người phụ nữ nhỏ con tóc bạc vòng qua ngã rẽ. “Ôi, Sue kia rồi. Bà ấy là y tá ở đây. Rae, Sue sẽ dẫn cháu đến phòng đợi để ăn sáng và kiểm tra cho cháu.”

Tôi nhìn kỹ người phụ nữ, cố tập trung hết sức. Bà ta trông quen lắm. Khi bà ta dừng bước nói chuyện với dì tôi, tôi nghĩ chắc đây là bạn của dì. Nhưng kể cả khi bà ta đi xa rồi, những ký ức rời rạc mà tôi không kết nối được cứ quấy nhiễu mãi trong bộ não mơ hồ của tôi.

Mãi cho tới khi vào trong phòng khám, tôi mới nhớ ra mình đã gặp bà ta ở đâu. Ngay tối hôm qua, nắm chặt lấy hàng rào mắt cáo và gọi tên tôi.

Tôi quay sang dì Lauren. “Người đó...”

“Sue hả, ừ. Bà ấy là y tá ở đây. Bà ấy sẽ chăm sóc chu đáo cho...”

“Không! Tối qua con đã nhìn thấy bà ta đi chung với người bạn con.”

Dì Lauren nhăn mặt và choàng tay ôm tôi. “Không đâu, không cùng một người đâu con. Con đã trải qua nhiều chuyện và con bối rối...”

Tôi đẩy dì ra. “Không mà. Con đã nhìn thấy bà ta. Có phải bà ta đã giới thiệu Nhà mở Lyle cho dì không? Chúng ta cần ra khỏi đây.”

Tôi tránh né cái ôm ghì của dì và vội vàng chạy ngược về hướng cửa. Tôi nắm lấy tay nắm cửa, nhưng dì đã đổi kịp và giữ cửa đóng lại.

“Chloe, nghe dì nói này. Con cần...”

“Con cần ra khỏi đây.” Tôi kéo cửa bằng cả hai tay, dù vậy, dì còn nhanh hơn tôi. “Làm ơn, dì Lauren, dì không hiểu đâu, chúng ta cần phải ra khỏi đây.”

“Có ai vui lòng giúp tiến sĩ Fellow không?” một giọng nói vang vọng dọc hành lang. Tôi quay sang thì thấy Tiến sĩ Davidoff đang sải bước về hướng này.

Một người đàn ông vội vã chạy ngang qua ông ta đến chỗ tôi, cầm theo ống tiêm.

“Không cần thiết đâu Marcel,” dì Lauren gắt. “Tôi đã cho con bé uống thuốc rồi.”

“Và tôi có thể thấy là thuốc có tác dụng tốt đấy. Bruce, cho Chloe dùng thuốc an thần đi.”

Tôi ngược nhìn dì Lauren. “D... Dì bỏ thuốc con?”

Dì lại choàng tay qua người tôi. “Con sẽ không sao đâu. Dì hứa đấy.”

Tôi đẩy dì thật mạnh, làm dì lao đảo lùi ra sau. Sau đó dì quay sang nói với Tiến sĩ Davidoff.

“Tôi đã nói với anh đây không phải là cách để giải quyết chuyện này. Tôi bảo là để tôi lo cơ mà.”

“Để cho dì lo cái gì?” tôi nói, đồng thời lùi lại một bước và đung vào cửa.

Dì vươn tay đến chỗ tôi, nhưng tôi đã vung tay né tránh.

“Để dì lo cái gì vậy?”

Người đàn ông cầm theo ống tiêm chụp lấy cánh tay tôi. Tôi cố giãy nhưng mũi kim đã chọc vào. Dì Lauren bước về phía tôi, miệng hé ra. Rồi một người phụ nữ tất tả chạy vào hành lang gọi Tiến sĩ Davidoff.

“Thưa ngài, đội tìm kiếm vừa gọi để báo cáo. Vẫn chưa tìm thấy dấu vết của hai đứa trẻ kia.”

“Ngạc nhiên, ngạc nhiên chưa,” Dì Lauren nhìn sang tiến sĩ Davidoff. “Kit dạy bọn trẻ khá lắm. Một khi đã thoát được thì chúng sẽ di chuyển suốt. Tôi đã cảnh báo anh rồi.”

“Chúng tôi sẽ tìm thấy bọn nhóc.”

“Tốt hơn nên là thế, và khi anh làm vậy, tôi hi vọng cái tên nhãi cục súc ấy sẽ được xử lý theo cái cách mà lẽ ra nhiều năm trước đã nên như vậy. Bị đàn áp như một con thú hoang. Hãy đợi cho đến khi anh thấy thẳng bé ấy đã làm gì tay Chloe.”

“D... Derek?” Tôi cố kháng cự lại hiệu lực của thuốc an thần. “Không phải Derek gây ra đâu. Con bị đứt...” Dì Lauren đỡ lấy tôi khi tôi ngã gục vào tường. Tôi cố đẩy dì ra, nhưng hai tay tôi không phản ứng. Dì hét bảo họ mau mang cáng đến, rồi cúi xuống bên tôi, giữ cho tôi ngồi vững.

“Con không cần phải bao che cho cậu ta đâu, Chloe,” dì tôi khẽ nói. “Chúng ta biết cậu ta là gì.” Dì trừng mắt nhìn Tiến sĩ Davidoff. “Một quái vật. Một sinh vật không thuộc về...”

Tôi không nghe rõ những từ tiếp theo của dì. Hành lang nhập nhòe trước mắt tôi.

Khi định thần lại, tôi thấy dì đang cúi xuống nhìn mình. “Nhưng chúng ta sẽ không để cậu ta làm hại Simon đâu, Chloe. Dì hứa với con. Khi nào tỉnh dậy, con sẽ giúp chúng ta tìm Simon và mang cậu ấy về nhà mở. Dì biết Simon rất quan trọng với con. Cậu ấy cũng quan trọng với tất cả chúng ta vậy. Tất cả các con. Con, Rachele, Simon và Victoria. Rất đặc biệt. Con là...”

Mọi thứ trở nên tối sầm.

Chương 47

TÔI THỨC DẬY, HAI MẮT NHÌN CHĂM CHĂM VÀO tường. Tôi không thể tự lặn người và nhìn xung quanh. Thậm chí còn không buồn nhắc đầu lên khỏi gối. Tôi có thể cảm nhận được tác động của thuốc an thần đang cố làm mình ngủ tiếp, nhưng tôi tiếp tục mở mắt nhìn mãi vào bức tường sơn màu xanh lá cây.

Dì Lauren đã lừa dối tôi.

Lúc trước, khi dì nghĩ tôi đang hú hí với Derek thì tôi đã có cảm giác mình bị phản bội. Hiện tại, khi nhìn lại mọi việc, tôi vô cùng tức giận và hòng tôi thít chặt lại khi tôi cầu mong là mình có thể quay lại đó, quay lại nơi đã xảy ra hành động tồi tệ nhất mà tôi từng tưởng tượng được là do mình gây ra.

Tất cả chỉ là một lời nói dối.

Dì ấy là một kẻ dối trá. Mọi quan hệ giữa chúng tôi cũng là giả dối.

Thậm chí khi tôi còn bé và nhìn thấy ông kẹ trong tầng hầm thì dì đã biết tổng là tôi đang thấy ma. Mẹ tôi biết điều ấy – đó là lý do vì sao bà khẳng khẳng bảo chúng tôi dọn đi.

Tôi lần mò sợi dây chuyền của mình. Liệu đó có phải một vật mang lại may mắn ngốc nghếch nhằm thuyết phục là tôi được an toàn, hay còn mang ý nghĩa gì khác? Mẹ có thật sự cho là nó sẽ bảo vệ tôi không? Có phải đây là nguyên nhân dì Lauren một hai dặn tôi đeo nó tại Nhà mở Lyle chẳng? Simon nói thuật gọi hồn có tính kế thừa. Nếu như cả mẹ và dì đều biết chuyện hồn ma thì thuật ấy phải chảy trong huyết quản của họ.

Cha tôi biết không? Là nguyên do ông sống xa tôi chẳng? Vì tôi là một đứa dị hợm?

Tôi nghĩ đến mẹ mình. Về vụ tai nạn. Người tài xế gây ra tai nạn rồi bỏ chạy ấy chưa bao giờ được tìm thấy. Có thật đó là một tai nạn không? Hay có người đã sát hại...?

Không. Tôi tìm lại ý nghĩ đó khi tôi siết mạnh cái gối hơn. Tôi không thể để cho tâm trí mình đi xa như vậy hoặc là tôi sẽ phát điên.

Điên.

Dì Lauren biết tôi không hề điên, và dì để tôi nghĩ vậy. Gửi tôi đến một nhà mở, nơi đầy nhóc những đứa trẻ sở hữu siêu năng lực khác. Khi dì Lauren bảo chúng tôi đặc biệt, dì tính cả Rae. Thế thì ắt cô ấy thực sự là một trong các bán yêu. Còn Tori? Cô ta là gì? Mẹ cô ta biết không? Nếu mẹ Tori làm việc cho họ thì ắt hẳn bà ta biết rõ, và nếu vậy, việc bà ta trách cứ Tori vì đã không cố gắng tiến bộ hơn...

Loại cha mẹ nào sẽ làm như vậy đây?

Nhưng dì tôi đã không làm điều tương tự? Dì ấy chỉ xoa dịu chuyện đó bằng nụ cười cùng những cái ôm và có lẽ, điều ấy còn tệ hơn. Giờ thì, những việc dì ấy từng làm mang lại cho tôi cảm giác đó thật.

Có phải Nhà mở Lyle là nơi họ đưa chúng tôi đến khi có chuyện bất ổn chăng? Bỏ chúng tôi lại đó điều trị và cố bảo với chúng tôi rằng bọn tôi mắc bệnh tâm thần? Nhưng tại sao? Nói thật không phải dễ hơn sao? Vì sao không nói ra khi chúng tôi còn nhỏ và chuẩn bị, dạy chúng tôi cách kiểm soát năng lực của mình?

Từ những gì Simon từng nói thì đấy được cho là phương cách làm việc. Bạn bảo với những đứa trẻ của bạn, huấn luyện chúng cách sử dụng và che giấu các sức mạnh trước khi những siêu năng lực kia mất kiểm soát.

Thế Nhà mở Lyle là gì?

Tôi nhớ Simon từng kể thế nào về cha cậu ấy.

Ông làm việc cho công ty nghiên cứu này, các bác sĩ và các nhà khoa học có siêu năng lực cố giúp những người cùng cảnh ngộ có cuộc sống dễ dàng hơn.

Rồi tôi nghe thấy giọng nói của hồn ma phù thủy bị chôn trong tầng hầm.

Sam Lyle hứa hẹn với chúng ta một cuộc sống nhẹ nhàng hơn. Ai trong chúng ta mà không muốn thế, phải không nào? Muốn có sức mạnh mà không phải trả giá... Bé con, người thấy đấy, mọi bước tiến của khoa học đều đòi hỏi việc thí nghiệm, mà đã thí nghiệm thì cần có đối tượng để thử, ta và Michael là những người như vậy. Những con chuột trong phòng thí nghiệm hy sinh vì ảo tưởng của một tên điên.

Tôi chồm dậy, tim đánh thịch thật mạnh, đến mức tôi không thở được.

Dì Lauren nói chúng tôi đặc biệt. Tất cả chúng tôi. Rae, Simon, Tori và tôi. Nhưng dì không tính Derek.

Tôi hy vọng cái tên nhãi cục súc ấy sẽ được xử lý theo cái cách mà lẽ ra nhiều năm trước đã nên như vậy. Bị đàn áp như một con thú hoang.

Tôi phải tìm thấy Derek trước họ.

Tôi xoay người nhìn xung quanh. Một chiếc giường đôi với những chiếc gối lớn và một chiếc chăn dày sụ. Thảm lót sàn. Một bàn làm việc. Một ghế bành. Nhà vệ sinh riêng nằm sau cánh cửa đang hé mở. Giống một phòng khách sạn được bài trí đẹp mắt.

Bên kia phòng là một cánh cửa sơn màu trắng. Nó trông giống bất kỳ cánh cửa trong nhà nào, nhưng khi tôi bước qua và đặt tay lên, đấy là một cánh cửa bằng thép lạnh lẽo. Một cánh cửa thép thật dày mà chẳng có ô cửa, thậm chí là cả lỗ rình.

Và cũng chẳng có tay nắm.

Dẫu tôi có đang ở đâu cũng không phải là nơi nguy trang như một nhà mở có những việc vặt, các giờ học và những chuyến tham quan mà tôi đã bỏ trốn. Tôi đang ở trong căn phòng này và không ra ngoài được.

Đành quay lại giường vậy.

Tôi đã bị kẹt. Tôi sẽ không bao giờ thoát khỏi đây, không đời nào...

Ồ, thật tuyệt. Mà vừa mới thức dậy được năm phút, nhìn loáng qua một cái mà đã bỏ cuộc. Sao mà không chỉ việc ngả lưng ra đấy đợi họ đến và cột mà vào bàn? Phù thủy kia đã nói gì nào? Về việc bị châm điện vào người cho đến khi bà ta cắn đứt lưỡi phải không?

Tôi rên lên.

Và Derek thì sao? Anh ấy đã mang mà đi khỏi Nhà mở Lyle và giờ thì thậm chí mà còn không định cảnh báo cho anh ấy sao? Chỉ để họ tóm được anh ấy? Giết anh ấy?

Derek sẽ không bị bắt. Anh ấy quá thông minh. Anh ấy đã thoát khỏi Nhà mở Lyle...

Anh ấy đã mang mà đi sao? Derek không định đi. Đó hoàn toàn chỉ là may mắn. Nhớ lúc tiến sĩ Davidoff cố bảo anh ấy quay về không? Suýt nữa anh ấy nghe theo rồi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ lại làm vậy. Có lẽ Derek sẽ cân nhắc, quyết định rằng anh ấy thật sự cần được giam giữ cẩn thận.

Sẽ không như thế, miễn là anh ấy còn phải bảo vệ Simon.

À, Simon nữa. Derek sẽ không bao giờ giao nộp Simon. Nhưng nhờ như có chuyện đánh lạc hướng họ để Simon trốn thoát thì sao, như anh ấy đã làm

với mày và Rae? Nếu Derek nghĩ việc xuất đầu lộ diện sẽ cho Simon cơ hội trốn đi thì anh ấy sẽ làm thế. Mày thừa hiểu Derek mà.

Tôi phải báo cho Derek. Nhưng để cảnh báo anh ấy, tôi cần phải ra khỏi đây. Lần này thì tôi không thể chỉ ngồi đây và để người khác lên kế hoạch. Tôi phải tự thân vận động.

Có thể lúc này tôi bị nhốt ở đây thật, nhưng sau rồi tôi sẽ được thả ra. Tôi không hẳn là một phạm nhân liều lĩnh cao độ. Họ sẽ thả tôi ra thôi – chẳng hạn như để ăn uống, tiến hành thí nghiệm trên người... Tôi cố không nghĩ đến tình huống cuối cùng.

Vấn đề là, tôi sẽ ra ngoài, và khi làm vậy, tôi cần chuẩn bị bỏ trốn. Dù vậy, trước hết, tôi cần quan sát tốt tình hình chung quanh và lên kế hoạch chu đáo. Nhưng tôi sẽ làm gì với căn phòng khóa kín này bây giờ? Cầu mong có một bản kế hoạch chi tiết thật thuận lợi được nhét dưới đệm sao? Xuất hồn ra bên ngoài cánh cửa và ngó quanh ngó quất ư?

Tôi khựng lại và chậm chậm nhìn xuống chiếc áo ni mình đang mặc. Là chiếc áo màu xanh lá của Liz.

Nếu cô ấy đã chết, có lẽ tôi có thể triệu hồi cô, nhờ cô do thám tòa nhà và...

Lỡ như cô ấy chết rồi thì sao? Vậy ra mày đang mong cô ấy không còn trên đời này nữa?

Tôi bấu chặt lấy chân và hít một hơi thật sâu. Từ bấy đến nay tôi luôn không tin Liz đã chết. Dù cho bằng chứng có rành rành bao nhiêu thì tôi cũng không thể tin vì ý nghĩ ấy quá điên rồ.

Nhưng hiện tại, khi ngồi đây, bị nhốt trong phòng này, bị dì mình phản bội, đợi họ lần tìm và giết Derek như một loài thú nào đó thì...

Liz đã chết...

Họ đã giết cô ấy.

Liz có một loại siêu năng lực nào đó và sức mạnh đã nằm ngoài tầm kiểm soát, nên họ đã xử lý cô ấy. Ất là họ đã làm vậy hoặc họ sẽ tính cả cô ấy trong cái danh sách đó. Còn Peter thì sao? Có phải bố mẹ cậu ta giả vờ đến đón đi chỉ để những người này giết cậu không? Hoặc có lẽ vì đã trở nên khá hơn nên cậu ra được ra ngoài. Liz thì không vậy... nên đó là kết cục của cô ấy.

Tôi vẫn còn chút hy vọng mong manh rằng mình đoán sai chuyện của Liz. Nhưng tôi biết là không thể.

Tôi cởi chiếc áo ra, nhìn cánh tay được băng bó lại. Vết thương đã được khâu trong lúc tôi hôn mê bất tỉnh. Nếu họ chữa lành cho tôi thì có nghĩa là họ chưa định giết tôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc áo, nghĩ đến Liz và cái chết. Cảm giác khi chết đi ở tuổi mười sáu sẽ như thế nào đây, khi mà phần đời còn lại của bạn biến mất ấy...?

Tôi nhắm nghiền mắt lại. Giờ không phải lúc nghĩ đến điều ấy.

Tôi tìm xem trong phòng có gắn ca-me-ra không. Chả thấy gì, nhưng thế không nghĩa là chẳng có một cái. Nếu họ thấy tôi đang làm nhảm một mình, họ sẽ đoán ra tôi đang làm gì, có lẽ sẽ quyết định là sức mạnh của tôi cũng mất kiểm soát luôn rồi, như của Liz vậy.

Có làm vậy hay không thì đây cũng là lựa chọn của tôi.

Tôi ngồi xếp bằng trên giường, cầm lấy áo Liz và triệu hồi gọi cô ấy giống như tôi từng làm với các hồn ma khác. Tôi không cần phải lo lắng về việc mình sẽ hành động quá trớn và đánh thức người đã khuất. Ở đây chẳng có

thây ma nào hết. Hoặc tôi hy vọng là vậy. Nhưng tôi chẳng biết có gì bên ngoài cửa kia, có lẽ là một phòng thí nghiệm, hoặc là những thi thể nghiên cứu thất bại của họ, như Liz...

Không phải lúc nghĩ linh tinh nhiều như thế.

Hồn ma người gọi hồn từng nói Nhà mở Lyle được bảo vệ bằng một bùa chú ngăn chặn các hồn ma. Chắc nơi này cũng như vậy, nên tôi cần có nhiều sức mạnh hơn từ siêu năng lực mà ông ta bảo là tôi sở hữu.

Tôi tập trung tinh thần dữ dội đến nỗi hai bên thái dương đau nhói, nhưng chẳng có gì xảy ra.

Tôi nhắm mắt và mừng tượng thêm nữa, nhưng tôi cứ lén nhìn trộm rồi mất tập trung. Cuối cùng, tôi cố nhắm mắt, tập hợp sức mạnh mình có vào việc tưởng tượng kéo Liz ra từ không khí và...

“Ôi chao. Tớ đang ở đâu đây?”

Là Liz.

Không, hồn ma của Liz thì đúng hơn.

“Xin chào?” Cô ấy vẫy vẫy tay trước mắt tôi. “Có chuyện gì thế Chloe? Chẳng có gì phải sợ cả. Tớ biết Nhà mở Lyle không hẳn là khu vui chơi Disneyland nhưng...” Cô ấy đưa mắt nhìn quanh, chau mày. “Đây không phải là Nhà mở Lyle? Tớ đang...? Ôi Chúa ơi. Chúng ta đang ở trong bệnh viện. Họ cũng đưa cậu vào đây luôn rồi. Khi nào thế?”

Liz chớp mắt lia lịa, lắc lắc đầu. “Ở đây họ có vài phương pháp điều trị hiện đại. Tớ cứ ngủ và mơ suốt, và khi tỉnh dậy, tớ hoang mang ghê lắm. Họ cũng làm vậy với cậu chứ?”

Vậy thì suốt thời gian này Liz đã ở đâu? Bị kẹt trong trạng thái lập lờ ư? Điều ấy là lẽ đương nhiên. Cô ấy không biết mình đã chết. Và giờ tôi phải nói cho cô ấy nghe?

Nói với cô ấy ư? Không đời nào? Cô ấy đang vui. Nếu Liz không hay biết gì thì tốt hơn.

Vậy mà nghĩ sẽ mất bao lâu để cô ấy đoán ra sự thật? Mà không nên là người nói ra điều đó với cô ấy ư?

Tôi không muốn làm thế. Thật sự, thật sự thì tôi không hề muốn. Nhưng tôi cần cô ấy giúp mình trốn thoát, cứu Rae và cảnh báo cho Simon cùng Derek. Nếu lần này trách nhiệm thuộc về tôi thì tôi cần làm vài việc kinh khủng thôi.

Tay run run, tôi nắm chặt lấy áo của Liz và hít vào thật sâu.

“Liz này? Tớ có vài chuyện muốn kể cho cậu nghe.”

KELLEY ARMSTRONG

THỰC TÌNH

PHẦN 2 SERIES
SỨC MẠNH HẮC ÁM

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Thức Tỉnh

[Giới thiệu:](#)

[Về tác giả:](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

Giới thiệu:

Kỳ ảo, mơ hồ, kịch tính và hấp dẫn, cuốn sách tiếp theo trong bộ ba tác phẩm best-seller Sức mạnh hắc ám - một sê-ri hoàn toàn mới của tiểu thuyết gia ăn khách Kelley Armstrong, với nhan đề Thức tỉnh, sẽ dẫn dắt độc giả vào một không gian của những điều kỳ lạ, bao trùm là vô số những bí ẩn, cảm giác ám ảnh, hồi hộp để rồi khi phát hiện ra sự thật, khi mọi thứ vỡ lẽ, cảm giác nghi ngờ không những không tan biến đi mà lại như càng gia tăng gấp bội...

Bạn không phải còn sống để được thức tỉnh.

Chloe Saunders từng là một cô gái tuổi vị thành niên bình thường - hoặc cô nghĩ vậy. Sau đó Chloe biết được sự thật gây choáng váng - cô là một thí nghiệm khoa học biết đi. Bị một nhóm các nhà khoa học độc ác, Hội Edison, biến đổi gen từ lúc mới sinh. Chloe là phế phẩm của họ - một người gọi hồn đầy uy lực có thể nhìn thấy hồn ma và thậm chí là làm người chết sống lại, điều thường gây ra những hậu quả kinh khủng. Tồi tệ hơn, sức mạnh ngày càng tăng tiến của Chloe đã khiến cô trở thành mối đe dọa với những thành viên còn sống sót trong Hội Edison, thế là họ quyết định, đã đến lúc kết thúc thí nghiệm này - vĩnh viễn...

Giờ đây, Chloe đang bỏ trốn với ba người bạn cùng sở hữu các siêu năng lực khác nhau - một pháp sư điển trai, một người sói hay bực bội và một phù thủy trẻ tuổi tính khí thất thường. Đồng hành cùng nhau, họ có cơ hội được tự do - nhưng liệu Chloe có thể tin tưởng các bạn mới của mình hay không?

Cuốn sách thứ hai trong bộ ba Sức mạnh Hắc ám đây kịch tính, Thức tỉnh là một câu chuyện lý thú của tác giả ăn khách Kelley Armstrong.

Về tác giả:

Kelley Armstrong (14/12/1968) người Canada, chuyên viết về thể loại tiểu thuyết kỳ ảo từ năm 2001.

Đã xuất bản 18 tiểu thuyết kỳ ảo, 2 tiểu thuyết hình sự.

Đã tốt nghiệp ngành tâm lý học ở Đại học Western Ontario, Armstrong, từng học lập trình máy tính ở trường Cao đẳng Fanshawe.

Các tác phẩm tiêu biểu:

- Tiểu thuyết đầu tay Bitten (2001).
- Series Women of the Otherworld.
- Tiểu thuyết hình sự đầu tiên Exit Strategy (7.2007).
- Triệu hồi đứng số 1 trong danh mục sách thiếu niên bán chạy nhất của tờ New York Times (17/5/2009).

Trọn bộ Sức mạnh hắc ám:

1. Triệu hồi (The Summoning).
2. Thức tỉnh (The Awakening).
3. Đền tội (The Reckoning).

Sẽ ra sao khi một ngày... bạn nhìn thấy ma và ma cũng nhìn thấy bạn?

Cuốn sách mở đầu cho bộ ba tác phẩm Sức Mạnh Hắc Ám – một sê-ri hoàn toàn mới của tiểu thuyết gia ăn khách Kelley Armstrong.

Tất cả những gì Chloe Saunders muốn là một cuộc sống như bao thiếu niên bình thường khác – có cơ hội hoàn thành chuyện học hành, kết bạn, và có lẽ là hẹn hò với một chàng trai. Nhưng đến khi Chloe bắt đầu trông thấy ma, cô biết cuộc sống ấy sẽ chẳng bao giờ còn như xưa nữa.

Không lâu sau thì đâu đâu cũng có ma và họ muốn Chloe chú ý đến mình. Cuối cùng, khi tinh thần Chloe cũng bị suy sụp, cô được đưa vào một nhà mở dành cho trẻ gặp rắc rối. Ban đầu Nhà Lyle có vẻ ổn, nhưng thời điểm bắt đầu quen biết với những bệnh nhân khác – Simon quyến rũ và người anh trai lạnh lùng đáng ngại của cậu, Derek, Tori xấu tính và Rae, người có “thứ” tạo ra lửa – Chloe dần nhận ra rằng có điều gì đó kỳ lạ và hiểm ác đang ràng buộc họ với nhau, và đây không đơn thuần là do thái độ cư xử “rắc rối” bình thường.

Và họ cũng sắp sửa khám phá ra Nhà Lyle không phải là một nhà mở thông thường...

Dành tặng Julia

Chương 1

KHI CỬA PHÒNG bật mở, điều đầu tiên thoáng qua trí óc mụ mị của tôi là Liz đã nghĩ lại và quay về. Tuy nhiên, ma đâu thể làm vậy. Thỉnh thoảng, họ sẽ nhờ tôi, để rồi tôi có thể triệu hồi và cất vãn những người có năng lực siêu nhiên đã bị giết bởi một nhà khoa học điên khùng. Còn bình thường, làm gì có cánh cửa nào ngăn được hồn ma?

Tôi ngồi dậy, dụi cặp mắt chỉ chực díp lại, cố xua đi hiệu ứng ngầy ngật của thuốc an thần. Cửa chỉ mở hé rồi dừng. Tụt xuống giường, tôi rón rén băng ngang qua tấm thảm dày trải trên nền căn phòng được bài trí giống như một phòng khách sạn, nguyện cầu cho người đằng sau cửa đã bị gọi đi nơi khác và tôi có thể trốn thoát trước khi trở thành đối tượng thí nghiệm của những kẻ đã mang tôi tới đây...

“Chào Chloe.” Tiến sĩ Davidoff vừa đẩy toang cửa vừa nở nụ cười phúc hậu nhất có thể có được. Ông ta không già lắm, tầm năm mươi. Nhưng nếu được phân vai trong một bộ phim, tôi sẽ để vị tiến sĩ này vào vai một nhà khoa học lẩm cẩm, tay yếu chân run. Đây là hành động mà tôi dám chắc ông ta sẽ thực hiện cho đến khi hoàn hảo mới thôi.

Người phụ nữ đi sau có mái tóc óng vàng hợp mốt, diện bộ cánh đậm chất New York. Bà ta sẽ vào vai mẹ đứa con gái khó ưa nhất lớp. Trớ trêu thay, đó cũng là sự thật. Bà ta là mẹ của Victoria – hay còn gọi là Tori – Enright. Cũng ở tại Nhà mở Lyle, nhưng Tori không nằm trong kế hoạch đào tẩu của chúng tôi. Có lý do chính đáng đấy, vì cô ta là một trong những lý do khiến tôi nảy ra ý định bỏ trốn.

Mẹ Tori xách theo một túi Macy, như thể vừa tiện đường đi mua sắm về và tạt qua đây làm vài thí nghiệm kinh khủng trước giờ ăn trưa.

“Chắc em đang thắc mắc lắm, Chloe,” thấy tôi ngồi ghé xuống mép giường, Tiến sĩ Davidoff bảo. “Vì thế chúng tôi mới đến đây để giải đáp thoả đáng mọi câu hỏi của em. Nhưng trước tiên, chúng tôi cần em giúp.”

“Simon và Derek,” bà Enright tiếp lời. “Chúng đâu rồi?”

Tôi ngược lên, hết nhìn bà ta lại nhìn sang tiến sĩ Davidoff. Ông ta cười cười và gật đầu khích lệ, như thể tôi sẵn sàng giao nộp bạn mình một cách dễ dàng vậy.

Tôi chưa bao giờ là một đứa nhóc cáu bẳn. Chưa một lần bỏ nhà đi bụi. Cũng chưa hề giậm chân gào thét rằng đời thật bất công và ước gì mình chưa được sinh ra. Mỗi khi cha nói chúng tôi lại sắp phải chuyển nhà và tôi cần chuyển trường, tôi đã cố nuốt xuống câu nỉ non “nhưng con mới làm quen bạn mới thôi mà”, chỉ gật đầu và nói với ông rằng tôi hiểu.

Biết thân biết phận. Biết ơn và chấp nhận những gì mình đang có. Hãy người lớn và cứng rắn lên.

Giờ đây, khi nhìn lại cuộc sống đặt đâu ngồi đó trước kia, tôi mới biết cũng vì thế nên mình bị cuốn vào cuộc chơi. Khi người lớn xoa đầu khen tôi chín chắn, chắc đó cũng là lúc họ mừng thầm trong bụng vì thấy tôi chưa đủ chín chắn để hỏi lại, để chống đối.

Trông thấy tiến sĩ Davidoff và mẹ Enright, tôi nhớ đến những việc họ đã làm với mình – lừa gạt, bị nhốt lại – và tôi chỉ muốn giậm chân, gào thét lên cho thoả. Nhưng không đời nào tôi để họ thoả mãn.

Tôi tròn mắt khi bắt gặp ánh nhìn của mẹ Enright. “Thế nghĩa là cô chưa tìm thấy họ à?”

Tôi đoán nếu tiến sĩ Davidoff không kịp thời ra dấu can ngăn, chắc mình đã ăn một cái tát nên thân.

“Chưa, Chloe, chúng tôi chưa tìm thấy,” tiến sĩ bảo. “Hiện mọi người đang lo cho sự an nguy của Simon.”

“Chẳng lẽ tiến sĩ cho rằng Derek sẽ làm hại Simon?”

“Tất nhiên là chỉ vô tình thôi. Tôi biết Derek rất quý Simon.”

Quý ư? Nghe lạ tai thật. Derek tuy không phải là anh ruột của Simon, nhưng họ còn khăng khít hơn bất kỳ cặp anh em ruột thịt nào tôi từng biết. Phải, Derek là người sói, nhưng chính nhờ phần sói ấy nên anh không bao giờ làm Simon tổn thương. Derek sẽ bảo vệ Simon bằng mọi giá – tôi đã tận mắt chứng kiến điều đó.

Thấy tôi nghi ngờ ra mặt, tiến sĩ Davidoff khẽ lắc đầu như thể thất vọng. “Thôi được. Chloe này, dù cho rằng Simon không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng em chắc có nghĩ đến sức khoẻ của cậu ấy chứ.”

“S... sức khoẻ của c... cậu ấy...” Đa phần những lúc căng thẳng, tôi thường lắp bắp. Nhưng vì không muốn họ đặc ý nên tôi hỏi lại, thật chậm. “Simon làm sao ạ?”

“Tình trạng sức khoẻ của Simon.”

Hình như là không chỉ mình tôi xem quá nhiều phim. Chắc họ sắp bảo Simon mắc bệnh hiểm gặp, nguy hiểm đến tính mạng và nếu không có thuốc đặc trị trong vòng mười hai giờ tới, Simon sẽ tự bốc cháy.

“Bệnh gì thế ạ?”

“Simon bị tiểu đường,” Tiến sĩ Davidoff giảng giải. “Simon cần thường xuyên kiểm tra và điều tiết lượng đường trong máu.”

“Và phải có dụng cụ thử máu mới làm được phải không ạ?” Giờ tôi mới nhớ Simon luôn vào nhà vệ sinh trước bữa ăn. Tôi tưởng cậu ấy chỉ muốn

rửa tay cho sạch. Có lần tôi tình cờ thấy cậu ấy vừa đi ra vừa nhét vội một chiếc hộp đen nhỏ vào túi.

“Đúng vậy,” Tiến sĩ Davidoff nói. “Nếu biết chăm sóc đúng cách, tiểu đường không phải là một căn bệnh nguy hiểm. Mọi người đều thấy chưa cần cho em biết vì trước nay Simon vẫn luôn khoẻ mạnh, bình thường.”

“Ngoại trừ một việc,” mẹ Tori xen vào.

Mẹ rút trong túi Macy ra một chiếc ba lô. Trông giống của Simon, nhưng tôi không dễ gì bị lừa – họ có thể mua một cái giống hệt. Mẹ ta còn lôi ra thêm chiếc áo nỉ có mũ của Simon, nhưng Simon bỏ lại hầu hết quần áo và vật dụng cá nhân tại Nhà mở Lyle. Họ có thể lấy nó từ tủ đồ của cậu ấy.

Rồi đến một xấp giấy và túi bút chì màu. Phòng Simon luôn bừa bộn giấy vẽ và bản phác truyện tranh, quá ư dễ dàng để...

Mẹ Enright lật xấp giấy vẽ dở đưa tôi xem. Simon không đời nào quên tác phẩm của mình như thế.

Cuối cùng, mẹ đặt lên bàn một chiếc đèn pin. Lúc ở Nhà mở Lyle, tôi đã tận mắt thấy Simon bỏ nó vào túi.

“Simon bị trượt chân khi trèo qua hàng rào. Ba lô đeo trên vai nó rơi xuống đất. Bị đuôi sát, nó đành bỏ túi lại. Tuy nhiên trong này có một thứ Simon cần hơn hết thảy, hơn cả quần áo và giấy bút.”

Mẹ mở một túi ni lông màu xanh hải quân, bên trong có hai lọ thuốc chỉ bằng cây bút bi: chất lỏng trong một lọ đục vẩn, còn lọ kia trong suốt. “Insulin. Thứ cơ thể Simon không thể tự điều tiết. Nó tự tiêm ba lần mỗi ngày.”

“Nếu ngừng tiêm, Simon sẽ thế nào?”

Tiến sĩ Davidoff đỡ lời. “Chúng tôi không định hù em, bảo Simon sẽ chết dù chỉ thiếu một mũi tiêm. Sáng nay Simon không tiêm. Chắc thằng bé chỉ hơi khó chịu. Nhưng nếu để đến hôm sau, Simon sẽ bắt đầu nôn. Sau ba ngày không tiêm, Simon sẽ hôn mê.” Tiến sĩ lấy cái túi từ tay mẹ Tori và đặt trước mặt tôi. “Chúng tôi cần đưa cái này cho Simon. Để làm điều đó, chúng tôi cần em giúp tìm anh em họ.”

Tôi đồng ý.

Chương 2

TRONG MỘT BỘ PHIM HAY, nhân vật chính không bao giờ đi ngay đến đích. Cô ấy phải khởi hành, gặp vật cản thứ nhất, đi đường vòng để tránh. Sau đó, cô gặp vật cản thứ hai và một đường vòng dài hơn đường cũ. Cứ thế, cô lại gặp vật cản, lại đi đường vòng khác... Chỉ khi hội đủ mọi yếu tố cần thiết, cô mới có được phần thưởng cuối cùng một cách xứng đáng.

Lý ra chuyện đời tôi cũng theo khuôn khổ đó. Tôi vốn học ngành nghệ thuật sân khấu. Nói đúng hơn là một cựu học sinh. Chlo Saunders, mười lăm tuổi, luôn mơ ước được nổi tiếng như đạo diễn lừng danh Steven Spielberg. Nhưng giấc mơ viết kịch bản và đạo diễn cho phim bom tấn Hollywood đã tan tành ngay lần đầu tiên cô ấy đến kỳ. Kể từ đó, Chloe sống cuộc đời của những người mà cô từng muốn đưa lên màn ảnh.

Đây là khi tôi bắt đầu thấy ma. Sau vụ hoảng loạn trong trường, tôi bị một toán người mặc áo khoác trắng mang đi. Họ đưa tôi đến một nhà mở toàn những thanh thiếu niên thần kinh không ổn định. Khổ nỗi tôi không điên, tôi có gặp ma thật mà. Còn nữa, ở Nhà mở Lyle, không chỉ mình tôi có sức mạnh siêu nhiên.

Simon biết dùng bùa phép. Bằng tay không, Rae có thể đốt người ta bỏng. Derek có sức mạnh phi thường, giác quan nhạy bén và sắp biến thành sói nay mai. Còn Tori... tôi không biết khả năng của cô ta. Chắc cô ta hư nên mới phải ở Nhà Lyle, nơi làm việc của mẹ mình.

Simon, Derek, Rae và tôi nhận ra không phải ngẫu nhiên mà bốn chúng tôi ở cùng một chỗ, bèn rủ nhau bỏ trốn. Nhưng Rae và tôi tách khỏi nhóm. Sau khi chạy thực mạng đến chỗ dì Lauren, người tôi tin tưởng nhất trên đời, tôi bị đem tới nơi này, trong một khu thí nghiệm được điều hành bởi chính những người quản lý Nhà mở Lyle.

Giờ họ còn muốn tôi giao nộp Derek và Simon ư?

Đã thế, tôi đành phải tạo một vật cản cho chính mình vậy. Với giọng điệu hết sức thuyết phục, tôi bảo tiến sĩ Davidoff nơi có thể tìm thấy Simon và Derek.

Bước một: đặt mục tiêu. “Theo kế hoạch, Rae và em tìm chỗ trốn. Phép thuật của Simon sẽ đánh lạc hướng người của tiến sĩ,” tôi bảo tiến sĩ Davidoff. “Vì Rae chạy trước nên không nghe thấy, nhưng vào phút cuối Simon đã kéo em lại và dặn, nếu lạc nhau, ta sẽ gặp nhau ở điểm hẹn.”

Bước hai: giới thiệu vật cản. “Điểm hẹn ở đâu ư? Vấn đề chính ở đó đấy. Chính em cũng không biết. Chúng em còn chưa kịp thống nhất một nơi cụ thể, mọi chuyện đã diễn ra quá nhanh và rối tung cả lên. Bọn em chỉ mới quyết định sẽ bỏ trốn, rồi Derek bảo dứt khoát phải là đêm hôm đó. Hai anh em họ chắc đã thống nhất điểm hẹn từ trước. Chỉ có điều họ quên dặn Rae và em.”

Bước ba: vạch lối đi vòng qua vật cản. “Nhưng em có trù liệu sẵn vài nơi đây. Một trong hai người họ ắt sẽ đến điểm hẹn. Em có thể giúp mọi người tìm nơi đó. Nếu không thấy em xuất đầu lộ diện, e rằng Derek và Simon sẽ trốn kỹ đến độ không ai tìm được đâu.”

Thay vì chạy trốn, tôi sẽ để họ dẫn ra ngoài làm mồi nhử. Tôi sẽ khai những nơi chưa hề đề cập với Simon và Derek, thế là họ sẽ không bị bắt. Một kế hoạch tuyệt vời.

Còn phản hồi thì...

“Để chúng tôi suy nghĩ thêm, Chloe. Giờ em cứ cho biết đó là những nơi nào đi. Đến nơi rồi, chúng ta sẽ có cách để tìm ra hai bạn ấy.”

Lại trở ngại nữa rồi. Phần không thể thiếu của mọi cốt truyện. Nhưng ngoài đời thực thì sao? Chúng thật phiền phức.

Lấy được danh sách điểm hẹn ảo, Tiến sĩ Davidoff và mẹ Tori đi ra cửa, bỏ lại tôi một mình trong phòng. Họ không hề cho manh mối hay giải đáp vì sao tôi lại ở đây, sau này tôi sẽ ra sao.

Ngồi xếp bằng trên giường, tôi nhìn đăm đăm sợi dây chuyền trên tay, như thể đây là quả cầu pha lê có thể đưa ra lời giải cho mọi thắc mắc. Ngay khi tôi mới thấy “những ông kẹ” – hay ma, mẹ đã đưa cho tôi vật này. Mẹ nói sợi dây chuyền sẽ cản ma, không cho họ đến gần tôi. Quả đúng thế thật. Tôi cũng biết điều đó thuộc về vấn đề tâm lý, như cha tôi thường nói. Tôi đặt lòng tin vào sợi dây, và nó linh nghiệm. Còn hiện tại thì tôi không dám chắc như vậy.

Hồi còn sống, mẹ biết tôi là một người gọi hồn không nhỉ? Chắc là biết, nếu trong dòng máu của gia đình tôi có khả năng đó. Sợi dây tôi đeo trên cổ có công dụng xua đuổi hồn ma chẳng? Nếu thật thế, chắc nó đã mất đi một phần hiệu lực, thậm chí còn mờ đi nữa. Tôi cam đoan là viên đá quý đỏ rực ngày nào giờ đã ngả sang màu tia tía. Giờ nó nằm đó, im lìm, không cho tôi một lời giải đáp, để mặc tôi phải tự tìm lấy.

Tôi đeo dây chuyền vào cổ. Tiến sĩ Davidoff và đồng sự chắc chắn không có ý tốt với tôi. Chẳng ai giúp trẻ con bằng cách nhốt nó lại cả.

Đừng hòng tôi chỉ chỗ Simon cho họ. Nếu Simon cần insulin, Derek hẳn sẽ tìm về, dù có phải đột nhập vào một hiệu thuốc đi nữa.

Phải tập trung nghĩ cách thoát thân và đem cả Rae theo cùng. Nhưng đây không phải là Nhà mở Lyle, nơi ranh giới giữa tự do và giam cầm chỉ là một hệ thống báo động. Phòng tôi đang ở y như phòng khách sạn, nào giường đôi, nào thảm trải sàn, ghế bành, bàn và phòng tắm riêng... Nhưng nơi này không có cửa sổ và mặt trong cửa ra vào không có nắm cửa.

Tôi từng cầu cứu Liz. Cô ấy là bạn cùng phòng với tôi ở Nhà mở Lyle. Chưa kịp tìm về với tự do, bạn tôi đã bị thủ tiêu. Ngày đầu đặt chân đến

đây, tôi đã thử gọi hồn Liz, mong cô ấy giúp mình tìm một lối thoát. Ngặt nỗi Liz không hề nhận thức là mình đã chết. Tôi tìm mọi cách dễ chịu nhất để thuyết phục Liz tin điều ngược lại. Nhưng cô ấy phát hoảng rồi nổi giận, bảo tôi nói dối và biến mất.

Chắc giờ Liz đã nguôi ngoai. Tuy tôi không dám chắc, nhưng việc này không thể trì hoãn. Tôi đành cố gắng hết sức gọi hồn cô ấy lần nữa.

Chương 3

TÔI BẮT TAY CHỦN BỊ cầu hồn. Khâu chuẩn bị tề đến nỗi tôi tự nhủ sẽ không bao giờ đưa nó lên màn ảnh. Không có ánh nền chập chờn chiếu những hình thù kỳ quái lên tường, không có đầu lâu mốc đen xếp thành vòng tròn, không có ly đựng loại chất lỏng mà khán giả nào cũng biết là vang đỏ nhưng thích tưởng tượng thành máu.

Thầy đồng giới nghề có dùng nến và nhang không nhỉ? Với chút kiến thức còn con về thế giới tâm linh, tôi nghĩ chắc một phần những thứ ta thấy trên phim là thật. Xét theo dòng chảy của lịch sử, có lẽ từ xa xưa mọi người đã biết đến sự tồn tại của giới đồng cốt, phù thủy hay người sói. Những câu chuyện kể về họ, dù ít hay nhiều, đều được dựa trên những sự kiện có thật.

Phương thức gọi hồn của tôi – mới sau hai lần áp dụng, không biết có nên gọi nó là phương thức không nữa – hoàn toàn dựa trên kinh nghiệm và vài lời chỉ dẫn bất đắc dĩ từ Derek. Mười sáu tuổi đã được đặc cách học chương trình đại học, Derek biết việc nắm rõ thông tin là vô cùng quan trọng. Nếu không chắc chắn, anh sẽ chẳng bao giờ hé môi. Mấy lần bị tôi hỏi gặng, Derek đành tiết lộ rằng anh nghe nói thầy đồng triệu gọi hồn ma bằng cách đứng cạnh mộ người đó hoặc dùng một vật dụng cá nhân, như áo của Liz chẳng hạn. Nên giờ đây, khi ngồi xếp bằng trên thảm, tôi cũng cầm chặt áo Liz.

Tôi hình dung ra Liz và tưởng tượng mình đang kéo cô ấy ra khỏi cõi lập lờ, nơi các linh hồn chưa siêu thoát quanh quẩn. Lúc bắt đầu, tôi sẽ nhẹ tay thôi. Trong cuộc gọi hồn gần nhất, tôi trót dốc toàn lực nên đã vô tình đưa những hai linh hồn nhập lại xác cũ. Lần này, tuy không ở cạnh mộ ai, nhưng không có nghĩa quanh đây không có xác chết. Vì thế, tôi kìm sức mạnh ở mức thấp, rồi tăng dần lên, tập trung hơn cho đến khi...

“Cái quái...? Này, cậu là ai thế?”

Tôi mở bừng mắt. Đứng trước mặt tôi là một thiếu niên cùng tuổi có mái tóc sẫm màu. Vóc dáng cùng bản mặt vênh vác kia có thể sánh với một tiền vệ siêu sao. Chẳng phải ngẫu nhiên mà tôi gặp được hồn ma của một thiếu niên ở đây. Tôi chợt nhớ tới một nam sinh từng ở Nhà mở Lyle. Trước khi tôi đến, cậu ta bị thuyên chuyển, có lẽ là đến một nhà thương điên, giống Liz.

“Cậu là... Brady?” tôi dè dặt.

“Ừ, nhưng tôi không quen cậu. Cũng chẳng biết nơi đây là đâu cả.”

Brady xoay người nhìn bao quát căn phòng, đoạn xoa gáy. Suýt nữa tôi buột miệng hỏi cậu ta có sao không? Tất nhiên là có. Brady chết rồi mà. Cũng như Liz. Tôi nuốt khan.

“Cậu đã gặp phải chuyện gì thế?” tôi khẽ khàng.

Brady giật nảy mình, như thể tôi vừa quát nạt cậu ta không bằng.

“Ngoài cậu còn ai khác ở đây nữa không?” tôi thầm mong Brady cảm nhận được sự hiện diện của Liz. Bọn tôi giờ đang ở một nơi mà tôi không tài nào với tới.

“Hình như tôi nghe tiếng ai...” Cậu ta cau mày chăm chú nhìn tôi. “Cậu gọi tôi tới đây à?”

“Tớ... tớ không cố tình đâu. Nhưng... vì cậu ở đây rồi, cậu có thể cho tớ biết...?”

“Đừng, tôi không thể nói gì cả.” Brady so vai. “Tôi không quan tâm cậu muốn gì.”

Brady ngoảnh mặt đi, cương quyết tỏ ra không hứng thú. Thấy cậu ta mờ dần, tôi không buồn giữ lại. Hãy yên nghỉ nhé. Nhưng chợt nghĩ tới Rae,

Simon và Derek, tôi hiểu nếu không tìm ngay giải pháp, nhóm bốn người chúng tôi chắc sẽ sớm sum vầy cùng Brady ở thế giới bên kia.

“Tên tớ là Chloe,” tôi mau miệng nói. “Tớ là bạn của Rae ở Nhà mở Lyle. Chúng tớ từng ở đó, sau khi cậu...”

Brady tiếp tục mờ đi trông thấy.

“Chờ đã!” Tôi kêu lên. “Tớ c... có bằng chứng. Hồi ở Nhà mở Lyle, cậu định gây sự với Derek, nhưng lại bị Simon đẩy ngã. Có điều Simon không chạm vào cậu. Cậu ấy dùng pháp thuật.”

“Pháp thuật ư?”

“Một bùa chú đẩy bật người ta đi. Simon là pháp sư. Mọi đứa trẻ trong Nhà Lyle đều...”

“Biết ngay mà. Biết ngay mà.” Brady vừa rửa thầm vừa hiện hình trở lại. “Hồi nào đến giờ họ toàn đổ lỗi cho tôi, nhồi nhét đủ thứ chẩn đoán này nọ vào tai tôi. Dù muốn cho họ thấy là họ đã lầm, nhưng tôi không có bằng chứng.”

“Cậu mách các y tá chuyện Simon phải không?”

“Y tá nào?” Cậu ta khịt mũi. “Toàn mỹ danh cho đội nhân viên an ninh đấy. Tôi định báo thẳng cho người đứng đầu, là tiến sĩ Davidoff đó. Thế là họ dẫn tôi đến một nơi trông như nhà kho để gặp ông ta.”

Tôi bèn tả những nơi mình biết trong toà nhà này từ khi bị đưa tới đây.

“Phải, đúng rồi. Tôi bị đưa vào trong...” Brady nhăn nhó, cố lục tung trí nhớ. “Rồi tự nhiên có một cô lại gần và gọi chuyện. Một phụ nữ tóc vàng, tự xưng là bác sĩ. Hình như là Bellows...? Hay Fellows nhỉ?”

Dì Lauren. Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. “VẬY bác sĩ Fellows...”

“Cô ta muốn tôi đổ tội cho Derek. Mớm lời bảo tôi khai là anh ta hăm dọa tôi, đâm tôi, xô tôi, gì cũng được. Tôi nghĩ vậy cũng hay, một dịp trả thù tên Derek dần thôi. Tôi mới khích anh ta mấy câu, Simon đã từ đâu xông tới, chưa hiểu mô tê gì liền dùng ngay bùa phép đánh tôi ngã sõng soài.”

Tôi lại nghe nói Brady là người đã đâm vào mặt Derek và Simon có lý do chính đáng để can ngăn – lần ầu đả mới đây, Derek đã làm gãy lưng một thằng bé khác.

“VẬY ra bác sĩ Fellows xui cậu khai rằng Derek gây sự trước...”

“Tôi chẳng dại. Làm theo lời cô ta xúi bẩy, khi trở về Nhà Lyle và nếu chuyện vỡ lở, chính tôi lại phải đầu đầu giải quyết hậu quả. Vừa lúc đó tiến sĩ Davidoff xông vào kéo cô ta ra ngoài và tôi vẫn nghe được tiếng ông ta oang oang ngoài hành lang. Người phụ nữ kia luôn miệng bảo Derek là mối hiểm họa, lý do duy nhất khiến Davidoff giữ anh ta lại là vì ông ta không chịu nhận mình sai khi đưa giống loài của Derek vào đây.”

“Giống loài ư?”

“Vào cuộc thí nghiệm này.”

Bụng tôi quặn thắt. “Th... thí nghiệm nào?”

Brady nhún vai. “Cô ta chỉ nói có thế. Davidoff bảo cô ta không nên dây vào chuyện này. Ngài tiến sĩ còn bảo mình đã phạm sai lầm với những người khác, nhưng riêng Derek thì không.”

Người khác ư? Như vậy ngoài Derek còn có người sói khác? Hoặc đối tượng thí nghiệm khác? Liệu tôi có là một trong số họ?

“Họ có nói gì về...?” tôi dợm hỏi.

Brady chột quay đầu về một bên, như thể tìm một thứ gì ngoài tầm thị lực.

“Chuyện gì thế?” tôi hỏi.

“Cậu không nghe thấy sao?”

Tôi căng tai lắng nghe. “Nghe thấy gì cơ?”

“Có tiếng thì thầm.”

“Chắc là Liz. Cô ấy...”

Brady đột nhiên khựng lại. Mắt tròn tròn. Đầu cậu ta đột ngột bật ngửa, cơ cổ phồng lên. Có tiếng xương răng rắc. Cổ họng co giật, giọng Brady nghèn nghẹn. Tôi lập tức lao tới giúp. Dù bàn tay tôi xuyên qua người Brady, sức nóng bỏng rẫy từ đó phụt ra vẫn khiến tôi hoảng hốt rụt lại.

Tôi nhanh chóng định thần và thấy Brady vẫn đứng im như tượng. Hạ cằm xuống, Brady lắc lắc vai như người bị trật khớp. Rồi cậu ta nhìn xuống tôi. Màu mắt sậm đã bị thay thế bởi màu vàng rực. Nỗi sợ hãi làm bụng tôi quặn thắt giờ mon men bò sang sống lưng.

“Sợ à, cô nhóc?” Từ miệng Brady phát ra tiếng phụ nữ lạnh lót na ná giọng một đứa con gái. “Phản xạ của nhóc khá lắm, nhưng ta chẳng có gì khiến nhóc phải sợ cả.”

“Brady đ... đâu rồi?”

Người kia nhìn xuống thân thể vừa bị chiếm hữu. “Nhóc thích cậu ta à? Cậu ta đáng yêu nhỉ? Không hổ danh là tạo vật của tiến sĩ Lyle, đứa nào cũng xinh xắn. Những quả cầu hoàn hảo chứa đầy nguồn năng lượng tuyệt vời, sẵn sàng bùng nổ mọi lúc mọi nơi.”

Nháy mắt “Brady” đã đến trước mặt tôi, mặt cúi sát xuống. Tôi bị bao trùm bởi hơi thơm ngát quái dị và nóng hừng hực. Người nọ nhìn chăm chăm vào mắt tôi, hai đồng tử màu cam rực sáng xẻ dọc xuống như mắt mèo.

“Thằng bé không giúp được nhóc đâu, nhưng ta thì có. Nhóc chỉ cần...”

Hai tròng mắt ả trợn ngược, bị thế chỗ bởi hai con ngươi nâu sậm của Brady, rồi lại nhanh chóng chuyển về màu cam. ả găm gù.

“Chúng định kéo thằng bé về thế giới bên kia. Mau lên nhóc, hãy gọi hồn ta về đi.”

“G... gọi...”

“Gọi hồn ta đi. Ta có thể...”

Hai mắt ả lại trợn tròn, tiếng găm dần chuyển sang tông điệu không còn là của con người, một âm thanh khiến những mạch máu đang lạnh đi trong người tôi như muốn đông thành đá. Tôi lùi lại cho đến khi lưng đập vào vách tường.

“Gọi hồn ta đi,” giọng ả nhoè đi dần thành giọng ồm ồm của Brady. “Ta có thể giải đáp mọi thắc mắc của nhóc. Gọi hồn ta...”

Dư ảnh của Brady xao động rồi vụt biến mất, như thể có ai thành linh rút phích cắm ti-vi. Một chùm ánh sáng trắng loé lên trước khi Brady rời đi hẳn. Dù có nghe tiếng gõ cửa nhưng tôi chỉ ngây người, đăm đăm nhìn vào chỗ Brady vừa đứng.

Cửa bật mở, tiến sĩ Davidoff bước vào và nhìn thấy tôi nép sát vào tường.

“Chloe?”

Tôi loạng choạng bước đến, đồng thời xoa xoa hai cánh tay.

“Chloe?”

“Nh... nhận,” tôi chỉ lên giường. “Nó ch... chạy xuống dưới đó.”

Tiến sĩ Davidoff cố nén cười. “Không sao. Tôi sẽ gọi người đến xử lý trong lúc chúng ta đi dạo. Chúng ta sẽ đi bộ một lát. Em cũng cần vận động một chút và nghe tôi giải thích.”

Chương 4

CẢM CÚI THEO TIẾN SĨ Davidoff xuống cuối hành lang, tôi cố xua đi bao suy nghĩ rối ren sau khi chứng kiến chuyện vừa rồi. Tôi là một người gọi hồn: chuyên giải quyết những vấn đề liên quan đến hồn ma. Như vậy nhất định ả nọ là ma, dù bản năng thôi thúc tôi nghĩ khác. Hiện tại, tôi chỉ dám chắc một điều là mình chẳng vội quay về căn phòng đó làm gì.

“Chloe...” Thấy tôi liên tục xoa cánh tay sần da gà, tiến sĩ Davidoff dừng bước. “Em lạnh à? Để tôi bảo họ nâng nhiệt độ phòng lên nhé. Em phải thật thoải mái mới được.”

Chúng tôi tiếp tục đi.

“Thoải mái về mặt thể chất thôi chưa đủ, phải không nào?” tiến sĩ nói tiếp. “Một điều quan trọng không kém, thậm chí quan trọng hơn là tinh thần phải ổn định. Phải luôn cảm thấy mình được an toàn. Tôi biết em rất buồn và hoang mang. Nếu không giải đáp những thắc mắc của em, mọi việc còn tệ hơn. Thú thật là chúng tôi đã quá nôn nóng khi bắt tay tìm đến những nơi em chỉ.”

Chắc hẳn họ chưa đi hết mọi chỗ theo lời khai của tôi. Tôi thừa biết ông ta chỉ đang đối chiếu lời tôi xem có khớp với lời khai của Rae hay không. Rae chưa biết điểm hẹn thật sự, tôi chỉ mới nói với cô ấy là thế nào bốn chúng tôi cũng sẽ gặp lại nhau.

Tiến sĩ Davidoff mở cánh cửa ở cuối hành lang. Nơi đây là phòng làm việc của đội an ninh, màn hình theo dõi gắn đầy tường. Đang ngồi trên ghế gần đó, gã bảo vệ trẻ măng vội quay phắt lại, y như anh ta vừa bị phát hiện đang xem web đen vậy.

“Bob này, kiểm cho tôi tách cà phê đi,” Tiến sĩ Davidoff ra lệnh. “Để chúng tôi ở lại đây được rồi.”

Khi tay bảo vệ ra khỏi, Davidoff quay sang tôi. “Em sẽ được xem thêm về toà nhà sau. Còn bây giờ...” – ông ta khoát tay về phía màn hình – “đây là một chuyến tham quan toàn diện nhé.”

Ông ta tưởng tôi khờ lắm hay sao? Tôi thừa biết ý định của tiến sĩ Davidoff: ông ta khoe nơi này được canh phòng cẩn mật và theo dõi sát sao vì sợ tôi định bỏ trốn tiếp. Đồng thời cho tôi thấy mình đang đối đầu với cái gì.

“Như em thấy, phòng em không gắn ca-me-ra. Các phòng ngủ khác cũng vậy. Chỉ ở hành lang là có.”

Mỗi đầu hành lang đều có ca-me-ra theo dõi. Tôi xem qua mấy màn hình khác. Vài cái tự chuyển cảnh giữa các máy quay để người xem tiện theo dõi nhiều góc độ khác nhau giữa hành lang và lối vào. Hai màn hình chiếu cảnh các phòng thí nghiệm vắng vẻ, ánh đèn trong phòng mờ mờ, có lẽ vì hôm nay là Chủ nhật.

Trên bàn còn có một màn hình khác, đời cũ hơn, dây nhợ nhùng nhằng tứ phía như thể vừa được lắp vội vào đây. Trên màn hình nhỏ xíu có hình ảnh đen trắng của một nơi giống nhà kho, thùng hộp linh kính chất chồng cao ngất sát các bức tường. Tôi có thể nhìn thấy lưng một cô gái ngồi lọt thỏm trên một ghế nệm hơi.

Người này đang duỗi đôi chân mang giày đế mềm về phía dàn máy chơi trò chơi điện tử, mái tóc xoắn dài rủ trên lưng ghế và bộ điều khiển kẹp giữa hai bàn tay có nước da ngăm ngăm. Trông giống Rae quá. Nhưng cũng có thể đó chỉ là kẻ giả mạo nhằm đánh lừa tôi, để tôi tin Rae vẫn bình an, hăng say chơi điện tử, không bị nhốt và đang gào thét vì...

Người nọ với lấy chai 7UP dành cho người ăn kiêng nên tôi được thấy rõ mặt. Là Rae.

“Rae chê dàn GameCube đó cũ quá. Nhưng khi nghe hứa sắp có dàn máy chơi trò chơi điện tử mới nhất trên thị trường, cô bé đã chấp nhận chơi tạm trong lúc chờ đợi.”

Vừa nói, tiến sĩ vừa dán mắt vào màn hình. Nét mặt ông ta khi đó có thể gọi là... trù mẫn. Kỳ lạ là, từ ông ta từng dùng để mô tả quan hệ giữa Simon và Derek lại khớp với hoàn cảnh này.

Khi quay sang tôi, mặt tiến sĩ đổi sắc như muốn nói Tôi cũng quý em lắm, nhưng em không phải là Rachele. Và tôi thấy... hoang mang. Có lẽ là hơi bị tổn thương, kiểu như một phần trong tôi cũng muốn được chiều chuộng.

Tiến sĩ chỉ vào màn hình. “Như em thấy đây, nơi này chưa được chuẩn bị chu đáo để đón các em đến ở. Nhưng chúng tôi vẫn đang cố gắng thu xếp. Trông không được ấm cúng bằng Nhà Lyle, nhưng em cùng bốn bạn khác sẽ cảm thấy thoải mái khi ở đây. Thậm chí còn hơn thế, nhất là sau khi ta xoá hết nỗi hiểu lầm trước đây.”

Năm người ư? Vậy nghĩa là ông ta không định “đàn áp Derek như một con thú hoang dại” theo ý của dì Lauren. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi sẽ không xin lỗi đâu, Chloe à. Có lẽ tôi nên làm thế, nhưng chúng tôi nghĩ việc lập nên Nhà mở Lyle là hoàn toàn chính đáng để giải quyết tình huống này.”

Tiến sĩ Davidoff giơ tay chỉ mấy chiếc ghế trong phòng, một chiếc của tên bảo vệ, một kê sát tường. Tôi dậm bước đến gần chiếc ghế thứ hai thì nó tự di chuyển từ trong góc tối ra và dừng lại ngay trước mặt tôi.

“Đừng lo, không phải tại ma đâu. Ma không di dời đồ vật ở thế giới này được, trừ một loại cực kỳ đặc biệt, được gọi là hồn ma của một Agito.”

“Một gì cơ ạ...?”

“Agito. Tiếng La Tinh có nghĩa là ‘đưa vào hoạt động’. Sau này em sẽ biết có rất nhiều loại bán yêu. Đúng như tên gọi, Agito có năng lực điều khiển từ xa.”

“Điều khiển vật thể bằng ý nghĩ.”

“Phải, em cừ lắm. Nhưng người vừa điều khiển chiếc ghế đó là một Agito còn sống đấy.”

“Là tiến sĩ ư?”

Tiến sĩ mỉm cười. Trong một thoáng, lớp vỏ nguy trang một người già nua khù khờ lấm cấm của Tiến sĩ Davidoff như được gỡ bỏ, để lộ con người thật bên trong. Ánh mắt ông ta ánh lên vẻ kiêu kỳ ngạo nghễ, như thằng bạn cùng lớp tôi phe phẩy tờ bài làm được điểm A+ với vẻ mặt hàm ý vượt thử xem.

“Ừ, tôi có siêu năng lực, như đa phần nhân viên ở đây. Chắc các em tưởng chúng tôi là những người thường thấy các em có năng lực siêu nhiên nên tìm cách tiêu diệt những gì nằm ngoài tầm lĩnh hội của mình như trong truyện tranh.”

“X-Men.”

Tôi không biết điều gì làm mình choáng hơn: một tiến sĩ Davidoff chỉ huy nhóm đồng nghiệp có siêu năng lực hay một ông già lụ khụ, tay run lẩy bẩy lật giở truyện X-Men. Liệu hồi bé ông ta có dí mũi vào mấy cuốn truyện rồi tự cho mình là học sinh Trường Xavier, nơi dành riêng cho Thanh thiếu niên có Siêu năng lực không nhỉ?

Chẳng lẽ dì Lauren cũng biết gọi hồn? Và cũng nhìn thấy ma?

Tôi chưa kịp hỏi gì thêm, tiến sĩ Davidoff đã nói tiếp. “Hội Edison được một nhóm người có siêu năng lực thành lập tám mươi năm về trước. Kể từ đó trở đi, dù lớn mạnh rất nhiều, nó vẫn luôn được xem là trụ sở của những người siêu năng lực nhằm phục vụ những người siêu năng lực khác. Những người như tôi và em.”

“Hội Edison?”

“Đặt theo tên của nhà bác học Thomas Edison.”

“Người phát minh ra bóng đèn ư?”

“Chỉ là một phát minh được nhiều người biết đến nhất. Edison còn là cha đẻ của máy chiếu phim đầu tiên, thứ tôi tin chắc các em rất biết ơn. Dù vậy, Chloe, em là người có thể làm được việc mà Edison không thể.” Tiến sĩ Davidoff tiếp tục sau một quãng ngừng dài đầy kịch tính. “Tiếp xúc với hồn ma.”

“Thomas Edison cũng muốn nói chuyện với người chết ạ?”

“Ông tin có thể giới bên kia và từng mong được kết nối với nó bằng khoa học, không qua lễ cầu hồn hay dựa trên thuyết duy linh. Có tin đồn ông chết khi sắp phát minh ra một thiết bị phục vụ cho mục đích đó – điện thoại kết nối với cõi âm. Tuy nhiên, chưa ai tìm được dấu vết của bản thiết kế ấy.” Tiến sĩ Davidoff cười bí ẩn. “Hoặc chí ít là chưa tìm ra. Hội lấy tên ông vì, cũng như Edison, chúng ta muốn giải quyết các vấn đề tâm linh bằng con đường khoa học.”

Nhờ khoa học cải thiện của sống của những người sở hữu siêu năng lực. Tôi từng nghe nói đến điều tương tự ở đâu nhỉ? Một lúc sau, tôi rùng mình khi ký ức chợt ùa về.

Hồi ở tầng hầm Nhà Lyle, tôi từng gọi hồn một loạt đối tượng thí nghiệm của một pháp sư tên Samuel Lyle. Những hồn ma ấy bảo ông ta hứa hẹn đời

họ rồi sẽ tốt đẹp hơn nên lúc mới bắt đầu, họ tình nguyện tham gia thử nghiệm. Một con ma kết luận rằng sau rốt thì họ đã bị biến thành chuột thí nghiệm, thí mạng mình cho ảo tưởng của một kẻ điên rồ. Chính sinh linh kỳ lạ trong căn phòng ban nãy cũng gọi tôi và Brady là những “tạo vật” của Samuel Lyle.

“Chloe?”

“X... xin lỗi, em chỉ...”

“Mệt phải không, tôi đoán thế, thức trắng đêm mà. Hay em nghỉ đi nhé?”

“Không, e... em khoẻ. Em chỉ muốn biết... làm thế nào chúng em thích nghi ạ? Với lại Nhà Lyle... cũng là một phần của cuộc thí nghiệm này?”

Tiến sĩ Davidoff vênh mặt, bấy nhiêu ấy là đủ thể hiện sự khó chịu vì bị tôi vạch ra sơ hở. Ngay sau đó, ông ta vội mỉm cười đôn hậu, xoa đi nét mặt bực bội và tựa hẳn vào lưng ghế.

“Đây đúng là một cuộc thí nghiệm. Tôi biết nghe rất khó lọt tai, nhưng xin đảm bảo với em chúng tôi không hề dùng dao kéo. Chỉ thuần túy sử dụng các phương pháp tâm lý hoàn toàn vô hại.”

Vô hại? Nếu thật sự vô hại thì Liz và Brady đã không ra nông nổi.

“Được rồi, vậy chúng em là nhân tố của cuộc thí nghiệm này...”

“Việc sở hữu năng lực siêu nhiên không chỉ mang đến may mắn, mà còn cả rủi ro nữa. Tuổi thanh niên là khoảng thời gian khó khăn nhất vì đó là khi năng lực của chúng ta bắt đầu bộc lộ. Hội Edison cho rằng sẽ dễ dàng hơn nếu con cháu ta không biết về tương lai không thể tránh khỏi của chúng.”

“Không được phép biết mình có siêu năng lực ư?”

“Phải, chúng tôi tạo điều kiện cho hậu duệ của mình lớn lên như những người bình thường, dung hợp chúng với xã hội loài người mà không phải lo đến sự chuyển hoá trong tương lai. Em và những người còn lại là một phần của công cuộc nghiên cứu đó. Giả thiết này áp dụng thành công cho nhiều cá thể. Nhưng một số khác, như em chẳng hạn, bộc phát quá sớm. Chúng tôi đành nói thật để xoa dịu các em, đảm bảo trong thời gian ấy các em sẽ không tự làm hại chính mình và người khác.”

Vì thế nên họ mới nhốt chúng tôi vào một nhà mở và bảo rằng chúng tôi bị điên? Tiêm thuốc mê cho chúng tôi? Thật vô lý. Còn Simon và Derek, những người đã biết hết sự thật về mình? Làm thế nào mà họ cũng trở thành chuột thí nghiệm? Với lại, nếu những lời của Brady nói là đúng thì hẳn Derek đã tỏ tường mọi chuyện rồi.

Linh hồn từng gọi chúng tôi là tạo vật của Tiến sĩ Lyle, ả là ai mới được? Chuyện về Liz và Brady, những người vĩnh viễn bị xoá tên khỏi cuộc nghiên cứu này là sao? Bị xoá sổ. Người ta sẽ chẳng sát hại một đối tượng mà khi kẻ ấy phản hồi không tốt với cái mà họ gọi là “phương pháp tâm lý vô hại” đâu nhỉ.

Ngay từ đầu, chúng tôi đã bị họ lừa. Giờ làm sao tôi khẳng định họ có nói thật hay không? Nếu muốn biết sự thật, tôi nên trở về với phần công việc còn dở dang: tự đi tìm lời giải đáp.

Vậy nên tôi cứ để tiến sĩ Davidoff huyên thuyên về cuộc nghiên cứu, về các bạn khác, bảo chúng tôi sẽ được “chữa lành” và sẽ sớm ra khỏi đây. Về phần mình, tôi chỉ gật đầu, mỉm cười và tự lên kế hoạch riêng.

Chương 5

KẾT THÚC NHIỆM VỤ tuyên truyền, tiến sĩ Davidoff dẫn tôi đến gặp Rae, người vẫn yên tâm ngồi trong căn phòng tạm thời chơi trò Zelda. Ông ta mở cửa, thấy tay bảo tôi vào trong rồi đóng cửa để chúng tôi lại.

“Hết giờ chơi rồi ư?” Rae từ từ quay lại. “Để em chơi xong...”

Thấy tôi, cô ấy nhảy dựng lên, bộ điều khiển rớt cạch xuống sàn. Vừa vội ôm chầm lấy tôi, Rae đã đột ngột buông tay.

“Tay cậu,” cô ấy nói. “Tớ có làm cậu đau...?”

“Không sao, tớ băng lại rồi. Nhưng chắc cũng nên khâu vài mũi.”

“Coi kìa.” Rae nhìn tôi đăm đăm. “Cậu phải ngủ nhiều hơn đi bạn ạ. Trông cậu cứ như người chết ấy.”

“À, chắc là do phần gien gọi hồn bắt đầu phát triển đấy.”

Rae bật cười, ôm tôi vào lòng trước khi ngồi phịch xuống ghế. Lạ thật, sau một đêm dài trốn chạy mệt mỏi, trông Rae vẫn khoẻ khoắn như thường. Nhưng Rae thuộc tuýp người lúc nào mà chẳng tràn đầy sinh lực – làn da ánh màu đồng nâu; đôi mắt lấp lánh màu đồng nâu, và mái tóc xoăn kia, nếu được ánh mặt trời chiếu sáng, có lẽ cũng sẽ óng ánh màu đồng.

“Cậu dựng một hộp kia lên mà ngồi. Nếu có, tớ đã mời cậu ngồi ghế. Chỉ có điều mấy nhà thiết kế nội thất thời nay thế nào nào?” Rae trợn mắt. “Chậm chạp lắm. Nhưng cứ chờ đấy, thế nào cậu cũng bị choáng khi họ sửa xong phòng này. Dàn âm thanh nổi này, đầu DVD này, cả máy tính... và ghế nữa. Chưa hết, mai tui mình sẽ có máy chơi game Nintendo hiệu Wii đang hoành nhé.”

“Thật ư?”

“Ừ, tớ bảo thằng bọn họ, ‘Nghe đây, nếu muốn tôi giúp làm thí nghiệm, ít nhất cũng nên cho tôi cảm giác được trọng dụng chứ. Cái máy GameCube này hẳn nhiên không đáp ứng đủ yêu cầu...’”

“Sao cậu không đòi chiếc ti-vi lớn hơn?”

“Lẽ ra tớ nên thế. Sau vụ lộn xộn ở Nhà Lyle, họ đang cuống lên tìm cách cung phụng bọn mình. Thế nào chúng ta cũng được chiêu đến phát hư cho xem. Tất nhiên, tại bọn mình xứng đáng mà.”

“Chắc thế rồi.”

Rae cười, mặt mày rạng rỡ. “Cậu nghe gì chưa? Tớ là một bán yêu đấy. Bán Hoả yêu – Exustio. Loài quỷ lửa mạnh nhất. Ngầu nhỉ?”

Bán yêu đúng là ngầu thật. Nhưng là một bán yêu – chuột thí nghiệm, chao đảo trên bờ diệt vong thì sao? Quả là không ngầu tẹo nào. Dù muốn tiết lộ sự thật cho Rae ngay, tôi biết là chưa phải lúc. Chưa thể là lúc này.

Mới tối hôm trước Rae còn nằm lì trên giường ở Nhà mở Lyle, cố dùng tay không đánh diêm, khao khát tìm bằng chứng cho thấy mình có chút siêu năng lực nào đó. Giờ cô ấy đã biết mình là một bán yêu đặc biệt. Dù không thể hiểu tại sao Rae thích thú đến vậy, nhưng tôi vẫn phải chấp nhận cho đến khi thuyết phục được Rae tin đó chẳng phải là tin vui nhất trần đời.

“À này, cậu biết sao không? Họ còn cho tớ xem hình mẹ tớ nữa. Mẹ ruột ấy. Tất nhiên, cha tớ không có hình vì ông ấy là yêu. Kỳ quái thật đấy. Là yêu thì hẳn là không...” Lần đầu tiên ánh mắt Rae thoáng lo âu. Nhưng cô ấy liền vội chớp mắt. “Nhưng tiến sĩ D. bảo điều đó không quyết định bản chất của con người. Chloe này, mẹ tớ tên là Jacinda. Tên đẹp nhỉ?”

Tôi định đồng ý nhưng Rae chưa hết phần khích.

“Mẹ tớ từng làm việc ở đây, giống cha Simon, nên họ có hình của bà. Mẹ tớ đẹp cứ như người mẫu ý. Tiến sĩ D. còn khẳng định họ biết cách tìm mẹ về cho tớ. Họ sẽ cố hết sức làm điều đó, vì tớ.”

“Còn cha mẹ nuôi của cậu thì sao?”

Nỗi lo âu lại thoáng hiện về trong mắt Rae, lâu hơn lần trước. Tôi tự trách mình đã làm hơn một người bạn phải buồn phiền. Đầu tiên tôi bảo thẳng Liz rằng cô ấy đã chết, làm Brady nhớ lại buổi tối cuối cùng của cậu ta, giờ lại khiến Rae nhớ về ba mẹ nuôi của cô ấy... Dù chỉ muốn tìm giải pháp giúp ích cho tất cả chúng tôi, nhưng xử sự như vậy cũng là quá tàn nhẫn.

Sau một hồi lâu, Rae lên tiếng, “Bọn họ không có sức mạnh siêu nhiên.”

“Ồ?”

“Ừ, chỉ là người bình thường thôi.” Lời lẽ từ miệng Rae vụt khó nghe. “Họ bảo khi bỏ con ở lại, mẹ tớ đã cắt hết mọi quan hệ với hội. Sau đó tớ được nhận làm con nuôi. Theo tiến sĩ D., hẳn phải có nhầm lẫn nên mới thế. Mẹ Jacinda thương tớ lắm. Bà không đời nào bỏ rơi tớ. Tiến sĩ bảo đấy là câu chuyện cha mẹ nuôi bịa đặt, khi bảo mẹ ruột tớ không có khả năng nuôi con. Nếu ngày đó Hội Edison sớm phát hiện có chuyện nhận con nuôi, họ đã tìm cho tớ một gia đình giống chúng ta. Tuy nhiên, khi họ tìm được nơi ở của tớ thì đã quá trễ, vậy nên họ chỉ có thể theo dõi tớ lớn lên thôi. Ngay khi biết tớ gặp rắc rối, họ đã liên lạc với cha mẹ nuôi và xin phép cho tớ trú tạm ở Nhà mở Lyle. Chắc phải sau nhiều tuần lễ nữa cha mẹ nuôi mới biết tớ không còn ở đó. Cá với cậu là họ sẽ thờ phào nhẹ nhõm.”

“Tớ không nghĩ...”

“Tớ đã ở Nhà mở Lyle gần một tháng. Cậu có biết cha mẹ nuôi đến thăm hay gọi điện hỏi han được bao nhiêu lần không?” Rae chìa ngón cái và ngón trỏ tạo thành số 0.

“Có thể họ không được phép đến thăm. Có thể họ có nhắn lại nhưng câu không nhận được.”

Rae chun mũi. “Tại sao lại không nhận được?”

“Bởi cha mẹ nuôi của cậu không có siêu năng lực. Để bọn họ nhúng tay vào chỉ khiến mọi việc phức tạp hơn thôi.”

Ánh mắt Rae trở nên xa xăm khi cô ấy cân nhắc đến khả năng đó. Khi mắt Rae sáng lên, tôi mong cô ấy đã lầm, rằng gia đình duy nhất cô ấy từng biết và có được đã không bỏ rơi mình.

Rae lắc đầu cả quyết. “Không, tớ chính là nguyên nhân của mọi rắc rối. Chắc mẹ ruột tớ cũng mừng thầm khi rũ bỏ được tớ.” Rae bấu chặt tay xuống ghế, nhưng lập tức buông ngay. “Như thế này là tiện nhất. Cho tớ.”

Là một bán yêu tự dò dẫm trên còn đường tìm một cuộc sống mới chắc sẽ tốt hơn là làm người thường, về lại cuộc sống hằng ngày với cha mẹ chỉ là người bình thường. Tôi nhào sang với lấy bộ điều khiển.

“Cậu chơi đến đâu rồi?” tôi hỏi.

“Cậu định cướp ngôi của tớ đấy à?”

“Hẳn nhiên rồi.”

Tôi ăn trưa cùng Rae. Pizza. Khác với Nhà mở Lyle, mọi người ở đây hình như chỉ muốn chúng tôi vui, không cần giữ gìn sức khoẻ.

Hay có lẽ bởi họ biết trước cảnh vui vầy này sẽ sớm kết thúc?

Chuyện trò với Rae, lắng nghe đầy tai những câu chuyện đầy hào hứng, tôi tạm quên đi nỗi đau vì bị phản bội. Nhưng thay vào đó là một khả năng rất thật, rất đáng sợ.

Ngộ nhớ tôi hiểu lắm? Suốt từ đầu đến giờ?

Tôi không hề có bằng chứng cho thấy người của Hội Edison đã giết Brady và Liz. Liz từng “mơ” thấy mình bị nhốt vào phòng bệnh trong bệnh viện. Theo những gì tôi biết, Liz gặp tai nạn trên đường đến đây. Hoặc cô ấy đã tự sát ngay đêm đó. Hoặc có thể trong lúc vật lộn tìm chế Liz, họ đã ngộ sát bạn tôi.

Vậy cái chết của Liz và Brady sau khi rời khỏi Nhà mở Lyle chỉ đơn thuần là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Nghe khó tin quá.

Không lẽ sau khi bất đồng với Hội Edison, cả mẹ ruột của Rae và cha của Simon đều mang con mình, vốn là đối tượng thí nghiệm, bỏ trốn?

Không, nghe vô lý lắm. Tôi phải tìm cho ra lời giải, nhưng nếu cứ bị nhốt mãi trong phòng như thế này, tôi sẽ chẳng tìm được gì hết. Còn nữa, tôi muốn tránh linh hồn trong phòng mình.

Đúng lúc đó, tiến sĩ Davidoff đến để đưa tôi trở về. Tôi vừa rảo bước theo ông ta dọc hành lang vừa cố nặn óc nghĩ cố linh đến nơi khác trong toà nhà, bằng mọi cách, tôi phải có tấm bản đồ của nơi này trong đầu.

Tôi định xin gặp dì Lauren. Tôi vờ như đã tha thứ cho dì việc bấy lâu nay dì lừa dối, phản bội và phò mặc tôi cho Hội Edison. Tôi không giỏi diễn, và dì Lauren cũng không khờ khạo. Dì cố tình tránh mặt vì một lý do, chờ thời cơ. Dì chờ đến khi nào tôi thật cô đơn, nhớ nhung một gương mặt thân quen, tuyệt vọng tìm kiếm lời giải đáp. Từ giờ đến lúc đó, dì sẽ không xuất đầu lộ diện.

Còn một người nữa để tôi xin được gặp...

Chỉ mới thoáng nghĩ đến, tôi đã sớn gai gốc, y như khi nghĩ đến viễn cảnh gặp dì Lauren ấy. Nhưng tôi rất cần câu trả lời.

“Tiến sĩ Davidoff?” gần về đến phòng mình, tôi đánh bạo hỏi.

“Chuyện gì thế Chloe?”

“Tori có ở đây không ạ?”

“Có chứ.”

“Em đang nghĩ là... em nên gặp Tori, hỏi thăm bạn ấy một tiếng.”

Chương 6

TIẾN SĨ DAVIDOFF KHEN “ý hay đấy”, thế có nghĩa là ông ta chưa biết chuyện tôi biết Tori chỉ điểm cuộc chạy trốn của chúng tôi. Nếu định khám phá toà nhà thì kế hoạch này lại quá tệ. Hoá ra phòng Tori chỉ cách phòng tôi vài cánh cửa.

Tiến sĩ dẫn tôi vào phòng và khoá cửa lại như cũ. Cửa vừa khoá, tôi liền nhích lui lại, sẵn sàng thét lên khi có dấu hiệu chẳng lành. Trong lần đối mặt mới rồi với Victoria Enright, tôi đã bị cô ta lấy gạch đập đầu ngất xỉu, bị trói lại và bị bỏ mặc trong một khoang trống tối như hũ nút dưới tầng hầm. Vì vậy, hôm nay tôi thấy bất an sau cánh cửa khoá trái này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Ánh sáng duy nhất trong căn phòng đến từ chiếc đồng hồ đặt cạnh giường.
“Tori?”

Một bóng người ngồi dậy trên nệm, mái tóc ngắn rối tung. “Hừ. Cảm ràm tôi chưa đủ, giờ còn tra tấn thêm nữa. Bảo họ là tôi đầu hàng, miễn sao họ đem cậu biến khỏi đây là được. Làm ơn đi.”

“Tôi tới để...”

“Cậu vừa lòng chưa?”

Tôi nhẹ bước đến gần. “Cậu nói phải. Thấy cậu thế này tôi hả hê lắm. Tôi sẽ cười vào mũi cậu vì cậu bị nhốt y như tôi. Chỉ có điều phòng tôi ở cuối hành lang này thôi.”

“Nếu cậu bảo ‘chúng ta đang ở đây với nhau’, tôi sẽ gào lên đấy.”

“Này, tôi với cậu sẽ không ra nông nổi này nếu cậu không báo cho các y tá biết. Có điều cậu đã không tính tới chuyện cũng sẽ bị nhốt ở đây. Như vậy

gọi là ‘thật trớ trêu’ đấy.”

Sau một hồi im lặng, Tori bật cười khô khốc. “Cậu tưởng tôi tố cáo các cậu ư? Nếu biết cậu định chuồn, tôi đã sắp đồ vào túi hộ cậu.”

“Nếu tôi không đi cùng Simon, tất nhiên cậu chẳng buồn lên tiếng rồi.”

Tori thả chân xuống giường. “Vậy là trong một phút lên cơn ghen, tôi phá kế hoạch của cậu, khiến cậu và anh chàng đã từ chối tôi bị gửi đến bệnh viện tâm thần? Cậu trích đoạn đó ở phim nào thế?”

“Trong phim có ả đội trưởng đội cổ vũ đánh cô bạn mới đến bất tỉnh rồi nhốt nạn nhân trong một khoang trống.”

“Tôi không phải đội trưởng đội cổ vũ.” Tori đay nghiến như thể tôi vừa bảo cô ta là đồ hư hỏng. “Tôi định thả cậu ra sau bữa ăn tối, nhưng Chàng Hoàng-tử-Không-mấy-Đáng-yêu kia đã đến trước.” Cô ta tụt xuống giường. “Tôi từng thích Simon, nhưng chẳng có tên con trai nào xứng đáng để tôi tự bôi tro trát trấu vào mặt mình đâu. Cậu muốn tìm người đổ tội ư? Nhìn vào gương đi. Cậu là người đã châm ngòi cho mọi thứ. Cậu và lũ ma của cậu. Cậu khiến Liz bị đưa đi, khiến Derek lâm vào rắc rối, khiến cả tôi lâm vào rắc rối.”

“Chính cậu tự rước họa vào thân. Tôi chả làm gì cả.”

“Phải, cậu thì có lỗi gì chứ?”

Tori tiếng đến gần. Nước da cô ta vàng vọt, hai quầng mắt thâm đen dưới cặp mắt nâu. “Tôi có một con em giống cậu, Chloe. Nó mới là đội trưởng đội cổ vũ, một đứa tóc vàng nhỏ nhắn xinh xắn, chớp mắt một cái là mọi người rầm rập đến bu xung quanh. Giống cậu lúc còn ở Nhà mở Lyle, khiến Simon lúc nào cũng quỳnh lên muốn giúp đỡ. Ngay cả Derek cũng nhào tới bảo vệ cậu...”

“Tôi không...”

“Làm gì cả. Vấn đề chính ở đó đấy. Cậu chẳng thể làm gì. Một em búp bê Barbie dần độn, vô dụng, hết em gái tôi. Tôi thông minh hơn, giỏi chịu đựng và nổi tiếng hơn. Nhưng bấy nhiêu cũng chẳng nghĩa lý gì.” Cao hơn một cái đầu, Tori lừ lừ nhìn xuống tôi. “Mọi người đều quan tâm đến con bé tóc vàng bơ vơ, không biết tự vệ. Nhưng màn kịch yếu đuối chỉ hiệu quả khi xung quanh có người cứu cậu thôi.”

Cô ta giơ tay. Từ mấy đầu ngón tay loé lên những tia sáng. Thấy tôi hoảng hốt lùi lại, Tori ngoác miệng cười.

“Sao không gọi Derek đến giúp nữa đi, Chloe? Hay những người bạn ma bé nhỏ của cậu cũng được?” Tori sẵn đến, những tia sáng xoáy lại thành một quả cầu ánh sáng màu xanh dương giữa hai bàn tay đang đưa lên cao. Cô ta vụt mạnh tay. Tôi ngồi thụp xuống. Quả cầu sượt qua vai tôi, đập vào tường và nổ bung thành một cơn mưa tia sáng làm sém một bên má.

Tôi đứng dậy, lùi về phía cửa phòng. Tori lại vung tay lên rồi quạt xuống, một sức mạnh vô hình đánh bật tôi ra. Căn phòng rung lên, mọi đồ đạc trong phòng lắc lư và kêu lách cách. Chính Tori cũng kinh ngạc.

“C... cậu là một phù thủy.”

“Thế sao?” Tori ngồi đè lên người tôi, ánh mắt man dại và đầu tóc rối bù. “Cám ơn cậu đã cho hay. Mẹ cứ khẳng khẳng bảo tôi hoang tưởng. Bà cho tôi một vé tới Nhà Lyle, chuẩn đoán tôi bị chứng rối loạn lưỡng cực[1] rồi nhét cho tôi một đồng thuốc. Tôi cũng cố nuốt cho trôi vì không muốn làm mẹ buồn lòng.”

[1] Hay còn gọi là chứng hưng trầm cảm, một bệnh tâm thần nội sinh xuất hiện có tính chất chu kỳ với các cơn hưng phấn và trầm cảm xen kẽ nhau.

Tori động mạnh tay xuống. Những tia chớp từ đầu ngón tay cô ta bay vút về phía tôi.

Mắt Tori tròn tròn vì sốc, môi cô ta run rẩy kêu lên không thành tiếng, “Không!”

Tôi lồm cồm tránh nhưng không kịp. Đúng lúc chùm tia chớp bay về phía tôi, một hình hài chợt hiện lên trong chiếc váy ngủ quen thuộc. Liz. Cô ấy đẩy tủ đồ đang dựng sát tường bay tới, chắn ngang chùm tia chớp. Vụn gỗ bay tứ tung, chiếc gương vỡ tan thành cơn mưa miếng thủy tinh sắc nhọn trum xuống đầu tôi. Tôi chỉ biết ôm đầu, khuyu xuống.

Khi tôi ngẩng lên nhìn, căn phòng chìm trong yên lặng. Liz đã biến mất. Chiếc tủ đồ nghiêng, chính giữa có một lỗ thủng cháy đen. Tôi chỉ có thể nghĩ được mỗi một điều: Đó đã có thể là mình.

Tori ngồi thu lu trên sàn, vùi mặt vào hai đầu gối, người run lên. “Tôi không cố ý. Không cố ý đâu. Tôi giận quá, giận quá. Những gì còn lại tự nó đến.”

Cũng như Liz, làm đồ vật bay lên không trung khi tức giận. Như Rae, trong lúc tranh cãi đã làm bỏng mẹ mình. Như Derek, nhắc bóng một thằng bé lên và ném người ta gãy lưng. Vậy nếu tôi tức giận, sự thể sẽ ra sao?

Sức mạnh không thể kiểm soát. Thật không bình thường chút nào, nhất là với người có siêu năng lực.

Tôi rụt rè tiến đến gần Tori. “Tori, tôi...”

Cửa bật mở toang, mẹ Tori sầm sập bước vào. Bà ta khựng lại trước căn phòng tan hoang.

“Victoria Enright!” Giọng bà ta lúc này ngang ngửa với tiếng người sói gầm. “Con đã làm gì thế hả?”

“K-không phải bạn ấy. Tại cháu. Chúng cháu cãi nhau và cháu... cháu...”

Ngó trân trân vào lỗ thủng trên tủ đồ, tôi nói mãi chẳng hết câu.

“Ai gây chuyện, tôi phải biết hơn cô, cô Chloe.” Giọng gầm gừ của mẹ Tori chuyển hướng sang tôi. “Nhưng e là cô cũng nhập vai kẻ xúi bẩy rất khéo đấy.”

“Đủ rồi, Diane,” từ chỗ cửa, tiến sĩ Davidoff gắt lên. “Hai mẹ con cô dọn dẹp chỗ này đi. Chloe, đi theo tôi mau.”

Kẻ xúi bẩy? Tôi ư? Nếu là hai tuần trước, tôi đã cười nhạo ý nghĩ đó. Nhưng giờ thì... Tori nói rằng mọi rắc rối đều bắt nguồn từ tôi, bởi hai anh em Derek luôn sẵn lòng giúp đỡ cô gái bé bỏng, không biết tự vệ. Tôi không thích ý nghĩ đó. Nhưng Tori không phải không có lý.

Derek từng muốn Simon rời bỏ Nhà mở Lyle và đi tìm cha họ. Simon không muốn rời Derek, người chẳng chịu đi vì sợ làm thế sẽ gây hại đến người khác. Khi biết tôi là người gọi hồn, Derek đã tìm được thứ vũ khí để đánh bại hàng phòng ngự của Simon: Một tiểu thư đang gặp nạn.

Tôi, một đứa con gái tội nghiệp không hề biết mình có khả năng gọi hồn. Tôi luôn vấp phải sai lầm, ngày càng tiến gần hơn đến kết cục sớm bị đưa đến một bệnh viện tâm thần. Em thấy chưa Simon? Chloe đang gặp nguy hiểm. Chloe cần em giúp. Hãy đưa Chloe đến tìm cha và nhờ ông gỡ rối cho.

Tôi nổi đóa với Derek, đôi co với anh ấy. Nhưng tôi cũng không từ chối kế hoạch của họ. Chúng tôi cần cha Simon, ai nấy đều trông cậy vào chú Kit. Ngay cả Derek, sau khi kế hoạch của chúng tôi bị vỡ lở, cũng đã miễn cưỡng tham gia.

Nếu biết trước sự việc sẽ đến nông nỗi này, liệu lúc còn ở Nhà mở Lyle tôi có ngưng tìm kiếm câu trả lời? Liệu tôi có chấp nhận những chuẩn đoán

kia, ngoan ngoãn uống thuốc, ngậm miệng lại để được thả ra?

Không. Sự thật đau lòng luôn tốt hơn những lời dối trá dễ chịu. Dứt khoát là vậy.

Tiến sĩ Davidoff đưa tôi về phòng. Vậy cũng tốt. Tôi cần ở một mình để thử liên hệ với Liz một lần nữa, vì bây giờ tôi biết cô ấy vẫn còn quanh quẩn đâu đây.

Tôi bắt đầu chậm rãi, từ từ gắng sức hơn cho đến khi nghe được một giọng nói nhỏ như tiếng hơi phát ra từ đường ống thông gió. Nhìn xung quanh, tôi những mong được nhìn thấy Liz trong chiếc áo ngủ in hình chuột Minnie và mang đôi vớ hươu cao cổ. Nhưng chẳng có ai.

“Liz đấy ư?”

Giọng nói kia ngập ngừng, nhỏ nhẹ “Ừ?”

“Tớ xin lỗi.” Tôi vừa nói vừa đứng dậy. “Vẫn biết cậu giận tớ, nhưng tớ thấy thật không phải chút nào nếu không cho cậu biết sự thật.”

Liz im lặng.

“Tớ sẽ tìm ra kẻ đã sát hại cậu. Tớ hứa đấy.”

Tôi nói trôi chảy như thể đang đọc một kịch bản phim, nhưng ít ra tôi cũng biết tự kiềm chế để không hứa là sẽ trả thù cho Liz. Trên màn ảnh thì điều đó hoàn toàn hợp lý, còn ngoài đời thực, bạn sẽ nghĩ Tuyệt thật... nhưng trả thù bằng cách nào đây? Liz vẫn không trả lời, có vẻ như đang chờ đợi điều gì.

“Cho tớ nhìn thấy cậu một tí nhé?” tôi nói. “Xin cậu đấy?”

“Tớ không... kết nối được. Cậu phải cố hơn nữa.”

Tôi ngồi bệt xuống sàn, tay nắm chặt chiếc áo của Liz và tập trung cao độ.

“Mạnh nữa đi,” Liz thì thào.

Tôi nhắm nghiền mắt lại, hình dung cảnh mình kéo Liz ra đây. Chỉ cần một cú giật mạnh nữa thôi và...

Giọng cười khanh khách quen thuộc vang lên khiến tôi rụt chân lại. Một luồng khí ấm sức trườn dọc theo cánh tay không bị thương của tôi.

Tôi kéo tay áo xuống. “Lại là mi. Ta đâu có gọi mi.”

“Bé con không cần phải gọi. Khi nhóc triệu hồi, linh hồn phải vâng mệnh. Nhóc muốn gọi bạn mình và vong hồn của cả ngàn kẻ khác đã trả lời, hồi hả bay về nhập vào thân xác thối rữa của chúng.” Hơi thở của ả khiến tai tôi nhồn nhột. “Được chôn trong nghĩa trang cách đây gần bốn cây số. Một ngàn thân ma đang chuẩn bị hoá thân thành một ngàn xác sống. Một đội quân mục rữa dưới trướng của nhóc sẵn sàng đợi lệnh.”

“Tôi... tôi không...”

“Đừng nói thế. Chuyện chưa xảy ra đó thôi. Sức mạnh của người cần thời gian hoàn thiện. Và sau đó?” Tiếng cười lạnh lạnh vang vọng khắp phòng. “Tiến sĩ Lyle thân yêu chắc đang nhảy múa dưới Địa ngục vì phần khởi. Nỗi đau đớn bị lấn át bởi niềm hân hoan. Ngài tiến sĩ quá cố thân yêu, không ai thương tiếc hoặc vô cùng điên tiết Samuel Lyle. Người đã tạo ra tạo vật kinh tởm đáng yêu nhất, thú vị nhất ta từng biết.”

“C... cái gì?”

“Thêm cái này một chút, cái kia một tẹo. Chỉnh bên này, vặn bên kia. Và hãy trông xem chúng ta có gì này.”

Tôi nhắm tịt mắt, kiềm chế ý muốn hỏi ngay ả nói vậy là có ý gì. Dù ả có biết nhiều bao nhiêu, tôi cũng không thể tin. Với tiến sĩ Davidoff và Hội Edison cũng thế thôi.

“Mi muốn gì?”

“Cũng như nhóc thôi. Biến khỏi đây.”

Tôi ngồi nghệt trên giường. Càng nhìn kỹ, tôi càng không thấy gì, dù chỉ là một dấu hiệu nhỏ của ả. Chỉ có giọng nói và làn hơi ấm nóng.

“Mi bị kẹt ở đây sao?”

“Theo cách nói ẩn dụ thì như một nàng tiên bị nhốt dưới nắp chuông thủy tinh ấy. Thần tiên là sản phẩm tưởng tượng của con người. Những người bé nhỏ vỗ cánh bay riu rít ư? Kỳ quặc thật và cũng thú vị thay. Nói thế này mới đúng, ta chết đi ở đây như con đom đóm bị mắc kẹt trong chai. Về sức mạnh ma thuật, không gì có thể so sánh với một bán yêu bị khoá hồn. Tất nhiên là ngoại trừ một ác ma thuần nhất, nhưng để gọi hồn một ác mà và cố kiểm soát năng lực của nó thì đúng là tự sát. Cứ hỏi Samuel Lyle thì biết.”

“Ông ta chết khi gọi hồn ác ma à?”

“Việc triệu gọi linh hồn có thể bỏ qua. Nhưng ác ma khó chịu nhất khi bị khoá hồn. Đáng lẽ Lyle nên vui vẻ khi có ta, nhưng con người không bao giờ thoả mãn, đúng không? Quá ngạo mạn, không dự tính được khả năng thất bại, bỏ qua nhân tố bí mật thật sự giúp ông ta thành công: chính là ta.”

“Ma thuật của mi tiếp thêm năng lượng cho nơi này. Vậy mà họ thậm chí không hề hay biết ư?”

“Lyle đã mang bí mật của ông ta xuống mồ, dù chính bản thân ông ta không tính đến điều đó. Chắc Lyle cũng định tiết lộ với họ về ta... chỉ có điều ông ta chết sớm hơn dự kiến. Ngay cả một người gọi hồn mạnh như

nhóc cũng sẽ gặp trở ngại trong việc liên hệ với linh hồn trong ranh giới của Địa ngục. Đó là lý do vì sao ta bị khoá ở đây, sức mạnh của ta giúp phóng đại ma thuật ở nơi này. Những kẻ khác trong Hội Edison lại tưởng mình lấy được năng lượng từ những con đường tâm linh hay những thứ ngu xuẩn đại loại thế.”

“Vậy nếu ta thả mi ra...”

“Toà nhà này sẽ thành một đồng hồ nát cháy nham nhở, mọi linh hồn độc ác sẽ bị hút vào Địa ngục và bị đày đoạ bởi ác quỷ vĩnh viễn.” À ta cười khanh khách. “Một suy nghĩ thú vị, nhưng không, việc ra đi của ta chỉ đơn thuần cản trở những nỗ lực của chúng. Cản trở một cách triệt để, đặt dấu chấm hết cho những công trình nghiên cứu đầy tham vọng.”

Giải thoát cho ác quỷ để tôi được đền ơn một cách hậu hĩ rằng mọi kẻ thù của tôi đều bị tiêu diệt? Chà, hình như tôi đã nghe ở đâu rồi thì phải? À, trong mọi phim kinh dị về ác quỷ. Và phần kinh dị bắt đầu ngay sau phần giải thoát.

“Không được,” tôi nói.

“Được chứ. Cho ta tự do và ta sẽ rửa hận. Châm ngòi cho chiến tranh và nạn đói, tung sấm sét, điều khiển thầy ma đội mồ sống dậy... Bé con cũng muốn giúp một tay chứ?”

Giọng nói một lần nữa trườn đến bên tai tôi. “Nhóc còn bé lắm. Vẫn còn tin vào ông kẹ. Trong thế kỷ trước, ác quỷ là nguyên nhân của khoảng một phần mười cuộc chiến tranh và những trận thảm sát. Có người bảo thế là đánh giá bạn ta quá cao rồi. Khác với loài người, chúng ta đủ khôn ngoan để hiểu rằng việc tiêu diệt thế giới đang bảo bọc chính mình nằm ngoài phạm trù quan tâm của chúng ta. Giải thoát cho ta và, đúng, ta sẽ đi tìm niềm vui của mình, nhưng ở bên ngoài ta không mấy nguy hiểm hơn ở trong này đâu.”

Tôi cân nhắc điều đó... và tưởng tượng cảnh khán giả bên dưới đang gào thét. “Đồ ngu! Đó là ác quỷ cơ mà!”

“Không được.”

Tiếng thở dài của ả khiến áo tôi sột soạt. “Không có một cảnh tượng nào đáng buồn hơn một bán yêu tuyệt vọng. Sau hàng chục năm đơn độc ở chốn này, ngày đêm đập vào song sắt, gào rú vào tai những kẻ điếc, ta phải hạ mình xuống cầu xin một đứa con nít giúp đỡ. Hãy hỏi ta và ta sẽ làm một người thầy, trả lời không công. Ta cũng từng là cô giáo, sau đó thì một phù thủy ngu xuẩn đã gọi hồn ta và yêu cầu ta nhập vào ả. Một ý định điên rồ, điên rồ hơn cả khi nhóc muốn tiêu diệt ngôi làng Thanh giáo bé nhỏ mà khủng khiếp đã buộc tội nhóc là...”

“Tôi không thắc mắc gì hết.”

“Không ư?”

“Không.”

Giọng nói như răn trườn quanh tôi. “Nhân nói đến phù thủy, ta sẽ tiết lộ một bí mật về con bé nhóc vừa đến thăm. Mẹ nó, một người đàn bà đầy tham vọng, nghe thấy chuyện một phù thủy khác mang trong mình đứa con của một pháp sư nên mục cũng đã bắt chước. Và bây giờ mục phải tự gánh chịu hậu quả. Một kẻ dùng bùa phép có dòng máu lai luôn luôn nguy hiểm.”

Tôi buột miệng. “Cha Tori là một pháp sư sao?”

“Người mà con bé gọi là Cha? Không. Cha ruột của nó? Phải.”

“Hoá ra vì thế...” Tôi im bật. “Không, tôi không muốn nghe.”

“Tất nhiên là muốn chứ. Thế còn tên nhóc người sói? Nghe bọn người kia nhắc đến nó trước mặt nhóc, ta chợt nhớ bầy cún con hồi trước. Chúng từng sống ở đây.”

“Ai cơ?”

“Bốn chú cún, đáng yêu không thể tả. Những con thú săn mồi hoàn hảo, vung vuốt nhe nanh trước cả khi chúng có thể biến hình – tất cả bọn chúng, trừ đứa lớn nhất. Con sói cô đơn. Khôn ngoan. Khi anh em của nó thi nhau khoe nanh múa vuốt, những kẻ chống đối lại lũ quỷ nhỏ càng có động cơ để ra tay.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chuyện gì đã xảy ra với chó khi chúng cắn tay chủ? Tất nhiên là giết quách chúng để trừ hậu họa. Tất cả, ngoại trừ đứa khôn ngoan nhất, người đã không tham gia vào trò chơi của cả đàn. Quay lưng lại với tất cả, nó trở thành một cậu nhóc thật sự.” Lời nói của ả lại lớn vờn bên tai tôi. “Bé con muốn biết gì nữa nào...?”

“Không gì cả. Ta chỉ muốn mi đi đi.”

Ả ta cười sảng sặc. “Vậy mà nãy giờ nhóc tin hết từng lời ta nói cứ như uống mật ngọt.”

Cố gắng đánh bại lòng hiếu kỳ, tôi với lấy iPod, nhét tai nghe vào tai và vặn lớn âm lượng.

Chương 7

XẾ CHIỀU HÔM ĐÓ, tiến sĩ Davidoff lại gõ cửa phòng tôi. Chắc đã đến giờ nghe kể chuyện xưa rồi. Dẫn tôi đến trước cửa phòng mình, tiến sĩ nhấp mắt mã để mở cửa một căn hầm cỡ bằng phòng để đồ, hai bên tường là hai kệ sách.

“Ở đây toàn sách tham khảo. Số còn lại trong thư viện, nơi em sẽ đến thăm sau. Tuy nhiên, nơi này...” – ông ta khoát tay chỉ vào căn phòng – “giống bộ sưu tập đặc biệt của một thư viện công cộng chứa những cuốn sách hiếm và quý nhất.”

Ông ta lôi ra khỏi kệ một quyển sách bọc da màu hung. Tựa sách màu bạc in nổi trên bìa: Nekromantia.

“Toàn bộ lịch sử thưở sơ khai của chúng thầy đồng. Quyển tái bản vào thế kỷ mười tám. Hiện nay chỉ có ba bản sao được biết đến. Đây là một trong số đó.”

Ông ta đưa tôi quyển sách với tất cả sự trịnh trọng, như thể trao cho tôi một vương miện cần đá quý. Tôi không muốn tỏ ra bị ấn tượng, nhưng khi chạm vào tấm bìa da sờn rách, ngửi được vị mốc của thời gian, tôi không khỏi rung mình thích thú. Tôi là một siêu anh hùng lớn lên trong sự khinh thường, sau đó được đưa một quyển sách ma thuật và nghe bảo rằng “đây mới là con người thật của con.” Tôi không thể không sướng mê li. Tình tiết đó như đóng đinh vào óc tôi rồi.

Tiến sĩ Davidoff mở cánh cửa thứ hai. Bên trong là một phòng đọc ấm cúng lạ thường với ghế tựa bọc da, một rừng cây cối và cửa sổ gắn trên trần nhà.

“Nơi ẩn náu bí mật của tôi đấy. Em cứ đọc sách ở đây. Còn tôi ra phòng làm việc nhé.”

Ông ta vừa đi khỏi, tôi vội quan sát kỹ khung cửa sổ trên trần nhà. Dù có cố leo lên cao được đến hơn sáu mét, cửa sổ cũng không đủ rộng để cho tôi lọt qua. Nên tôi yên vị trên ghế, cuốn sách mở rộng trong tay.

Tôi vừa giở sách ra xem, tiến sĩ Davidoff đã quay trở lại.

“Chloe? Tôi cần ra đây một lát. Em ở đây được không?”

Bỏ tôi lại một mình trong phòng làm việc của ông ta? Tôi gật đầu, cố kiềm chế không ra vẻ hăm hở quá mức.

“Nếu em cần gì, nhấn số chín để nói chuyện với quầy tiếp tân. Tôi sẽ khoá cửa đấy.”

Tất nhiên...

Tôi chờ cho đến khi nghe tiếng cửa ngoài đóng lại. Chắc chắn là ông ta đã khoá cửa phòng như vừa nói, nhưng tôi vẫn muốn kiểm tra.

Đó là một ổ khoá kiểu con gái nhà giàu, Rae sẽ nhận xét như vậy –loại dùng để chặn những đứa chưa bao giờ phải chia sẻ phòng tắm và, lâu lâu, đột nhập vào lấy trộm bàn chải tóc khi chị mình đang chiêm dụng vòi sen.

Vài cuốn sách đóng bìa mềm chễm chệ trên một chiếc bàn kê sát tường. Tôi tìm được một miếng bìa đủ cứng, rồi bắt chước Rae đưa nó vào lỗ khóa và lay cho đến khi ổ khóa kêu cạch một tiếng.

Tuyệt, lần đột nhập đầu tiên của tôi đây. Hoặc thoát ra thì đúng hơn.

Tôi bước vào văn phòng của tiến sĩ Davidoff. Thứ tôi cần tìm là một ngăn kéo chứa hồ sơ, chất đầy trong đó những thông tin ghi chép của cuộc thí nghiệm, nhưng tất cả những gì tôi thấy chỉ là một màn hình vi tính.

Ít ra thì nó cũng là một chiếc Macbook – tôi quen sử dụng Mac hơn máy tính thường. Tôi đẩy nhẹ chuột và máy tính rời bỏ chế độ Sleep. Màn hình

đăng nhập hệ thống xuất hiện. Chỉ có một tài khoản người dùng duy nhất – Davidoff, với biểu tượng đăng nhập là tám vòng tròn. Tôi nhấp vào và ô mật khẩu hiện ra. Bỏ qua nó, tôi chọn dòng chữ "Quên mật khẩu." Dòng gợi ý hiện lên ghi: như cũ. Nói cách khác là mật khẩu thường dùng của tiến sĩ. Chẳng giúp được gì nhiều.

Tại nơi điền mật khẩu, tôi gõ Davidoff. Rồi Marcel.

Hừm, mà ý tưởng dễ ăn lắm sao?

Tôi thử tất cả những mật ngữ của Nhà mở Lyle và Hội Edison, sau đó sử dụng một chút thông tin vừa biết được: Agito, với một vài cách viết khác nhau. Sau lần đoán sai thứ ba, dòng gợi ý như cũ lại hiện lên. Thử thêm vài lần nữa và hệ thống yêu cầu tôi nhập mật mã chủ để tiến hành thay đổi mật mã tài khoản người dùng. Tuyệt thật. Giá mà tôi biết mật mã chủ là gì...

Tôi nhớ mình từng đọc đâu đó về việc người sử dụng thường viết lại mật khẩu và giấu gần máy tính của mình. Tôi tìm phía dưới bàn phím, dưới tấm lót chuột, dưới màn hình. Khi tôi cúi xuống để kiểm tra dưới bàn, một giọng thì thầm vang lên, "Là Jacinda."

Tôi giật nảy người, đầu đập mạnh vào gầm bàn.

Một tràng cười khanh khách nổi lên. "Cẩn thận chứ nhóc." Lại là ả bán yêu.

"Mật khẩu là Jacinda?" Tôi vừa lồm cồm chui ra khỏi gầm bàn vừa hỏi. "Đó là tên mẹ Rae. Sao ông ta...?" Tôi khựng lại.

"Giữa tiến sĩ Davidoff và mẹ con Rae có quan hệ gì với nhau à? Lại một bí mật tuyệt vời nữa. Tất cả lũ khoa học gia kiêu căng ngạo mạn này tự đặt chúng cao hơn loài người bình thường vốn yếu đuối mỏng manh. Thật là khờ dại. Chính bọn chúng mới là mối cho mọi thứ – lòng tham, tham vọng, tính tự phụ, thói dâm ô. Riêng ta thì lấy điều cuối cùng làm thú vui của mình. Cực kỳ thú vị."

Trong lúc ả đang ba hoa, tôi nhập từ Jacinda vào. Ô mặt khẩu biến mất và màn hình nền của Tiến sĩ Davidoff hiện ra.

Tôi mở một cửa sổ Tìm kiếm và tìm tên mình. Cửa sổ lập tức liệt kê một loạt các truy cập. Tôi thử nhấp vào một truy cập nằm trong thư mục tên “Đối tượng dự án Genesis II”, nhưng tôi nhìn nhầm và thay vào đó mở một truy cập khác với tên “Dự án Genesis II” trong thư mục gốc cùng tên.

Đoạn đầu tiên trông như nhật ký y khoa của dì Lauren – bản tóm tắt của một thí nghiệm. Tôi đọc:

Những lợi thế của siêu năng lực bị làm giảm thiểu bởi hai điều bất lợi vô cùng: các tác dụng phụ khó chịu và nguy hiểm, nỗ lực không ngừng nhằm đồng hoá chúng với xã hội loài người. Nghiên cứu này được đưa ra nhằm mục đích loại bỏ hai bất lợi trên bằng phương pháp biến đổi gen.

Biến đổi gen? Từng sợi tóc trên đầu tôi muốn dựng hết cả lên.

DNA của năm đối tượng thuộc chủng loài chính được điều chỉnh trong ống nghiệm. Sự điều chỉnh này được trù tính chủ yếu nhằm giảm bớt những tác dụng phụ của siêu năng lực. Tất nhiên mục đích của việc giảm bớt tác dụng của siêu năng lực được mong là sẽ giúp việc đồng hoá dễ dàng hơn. Nhưng nghiên cứu vẫn được tiếp tục bằng cách nuôi hai mươi trẻ em và không cho chúng biết về khả năng của mình. Năm cá thể còn lại được cách ly hoàn toàn và được nuôi nấng như những cá thể siêu năng. Trong những năm tháng can thiệp vào quá trình phát triển của chúng, nghiên cứu cho thấy có sự xuất hiện hiện tượng mài mòn tâm lý ở một số đối tượng (Phụ lục A), tuy nhiên việc hàn gắn lại liên lạc đã được thực thi với phần đông đối tượng đó.

Mài mòn tâm lý? Chắc là họ đang nói về những người trốn chạy khỏi họ – như Rae, Simon, Derek. Chẳng lẽ ngoài đời còn nhiều người khác giống chúng tôi, những người họ chưa tìm thấy.

Trong số chín đối tượng (Phụ lục B), ở tuổi dậy thì, các cá thể còn lại cho thấy dấu hiệu giảm sút về tác dụng phụ. Tuy nhiên, trong số những đối tượng không có sự cải thiện, việc sửa đổi gen gây ra những tác dụng phụ nghiêm trọng không lường trước (Phụ lục C).

Mấy ngón tay run lẩy bẩy của tôi nhập vào ô Tìm kiếm “Phụ lục C”. Hệ thống đưa con trỏ xuống phía dưới văn bản.

Vấn đề nhận thấy ở chín đối tượng thành công là sự suy giảm chung về sức mạnh. Đây có thể là nguyên nhân tất yếu của sự giảm bớt những tác dụng phụ. Ngược lại, các đối tượng không thành công cho kết quả ngược với kết luận trên. Sức mạnh tăng lên tỉ lệ thuận với những tác dụng phụ có hại, cụ thể là sự bùng phát năng lực một cách bất ngờ và, nghiêm trọng hơn, là những bản năng tự nhiên không thể kiểm soát được, thường bộc phát dựa trên cảm xúc.

Năng lực không thể kiểm soát. Dựa theo cảm xúc.

Tôi nhớ đến cảnh Tori nức nở bảo rằng cô ta không thể cưỡng lại được, rằng khi tức điên lên cô ta không thể kiềm chế được chính mình. Như Liz. Như Derek. Như Rae. Như tôi?

Tôi đọc lướt qua trang tiếp theo, nói chi tiết về cách họ xử lý với những đối tượng “không thành công” – đưa chúng vào một nhà mở, cố gắng làm thuyên giảm sức mạnh của chúng bằng thuốc và thuyết phục là chúng bị tâm thần. Nếu không thành công thì...

Siêu năng lực sẽ gia tăng trong tuổi dậy thì, có nghĩa là sức mạnh của những đối tượng không thành công sẽ tiếp tục phát triển. Có thể giả định một cách hợp lý rằng sức mạnh của chúng sẽ ngày càng trở nên khó kiểm soát, không ổn định, đe dọa tính mạng của chính chúng, của những người vô tội xung quanh, và, có lẽ quan trọng nhất, đe dọa đến toàn bộ giới siêu nhiên.

Chúng tôi đảm nhiệm cuộc thí nghiệm này với mong muốn cải thiện cuộc sống của mọi nòi giống siêu năng lực. Hành động của chúng tôi không thể gây nguy hại đến giới siêu nhiên. Là những nhà khoa học có trách nhiệm, chúng tôi phải nhận lấy trách nhiệm đối với những đối tượng thất bại và giải quyết chúng một cách kiên định nhằm giảm bớt thiệt hại. Tuy không thể đồng nhất mọi ý kiến, nhưng phần đông đã nhất trí rằng nếu quá trình phục hồi nói trên thất bại, chúng tôi buộc phải, với lòng tiếc thương sâu sắc nhất, tiêu diệt đối tượng không thành công một cách nhanh chóng và nhân đạo.

Bên dưới là danh sách những đối tượng thí nghiệm, bên phải mỗi cái tên là dòng chữ cho thấy tình trạng hiện tại của từng người.

Peter Ricci – phục hồi

Mila Andrews – phục hồi

Amber Long – đã xử lý

Brady Hirsch – đã xử lý

Elizabeth Delany – đã xử lý

Rachelle Rogers – trong quá trình hồi phục

Victoria Enright – trong quá trình hồi phục

Và phía cuối danh sách là hai cái tên:

Derek Souza –???

Chloe Saunders –???

Tôi không rõ mình đã ngó trân trân vào cái danh sách đó trong bao lâu – vào những dấu chấm hỏi – trước khi có cái gì đó đập vào đầu tôi. Tôi đứng

bật dậy khiến cái đập ghim rơi từ trên bàn xuống thảm.

“Café mocha nhé,” giọng tiến sĩ Davidoff vọng lại ngay đằng sau cánh cửa.
“Lọc cà-phê-in, không béo.”

Trong lúc thoát khỏi hệ thống, tôi đưa mắt nhìn cửa phòng đọc và chỗ trốn dưới gầm bàn. Chỗ trống gầm hơn, nhưng nếu núp xuống đó tôi sẽ bị kẹt. Một tia can đảm thúc giục tôi lao về phía cửa. Tôi đã làm thế – đến trước cánh cửa – chứ không phải vào trong phòng đọc – vừa kịp lúc cánh cửa hành lang bật mở. Tôi xoay người và ép mình vào tường, cạnh một giá sách cao. Tôi chỉ khuất khỏi tầm nhìn một tẹo.

Tôi với tới nắm đấm cửa phòng đọc. Dù vậy, nếu tôi mở đủ rộng để lách vào, tiến sĩ sẽ phát hiện ra ngay.

Tới chỗ cái bàn đi, tôi thăm van nài. Kiểm tra e-mail. Kiểm tra hộp thư thoại. Làm ơn, làm ơn, làm ơn đừng kiểm tra tôi.

Tiếng bước chân tiến thẳng đến chỗ tôi. Tôi dán lưng vào tường và nín thở. Cánh tay ông ta xuất hiện. Rồi đến đầu gối. Và...

Ông ta dừng lại. Cánh tay và đầu gối quay về phía cái bàn. Ông ta cúi xuống và nhặt cái đập ghim.

Chúa ơi. Ông ta biết. Tôi phải giả vờ. Bịa ra một câu chuyện và tự giao nộp mình trước khi bị tóm. Tôi bước ra. Chợt một tràng âm thanh lách cách phá vỡ sự im lặng. Là răng tôi chằng? Không, là cái giá giữ bút trên bàn đang rung rinh, bút chì bút bi va vào nhau lạch cạch.

Tiến sĩ Davidoff nhìn chăm chăm vào nơi ấy, đầu ngoẹo sang một bên như thể đang tự hỏi, Là mình đang làm đấy à? Ông ta giữ lấy cái giá. Nó ngưng rung lắc. Khi ông ta vừa rút tay lại, con chuột tự động lăn trên tấm lót.

“Sao?” một giọng nói vang lên bên tai tôi. “Cậu định đứng đó luôn ạ?”

Liz đứng sát vai tôi. Cô ấy chỉ tay ra cửa.

“Đi mau!”

Đợi tiến sĩ Davidoff quay hẳn lưng về phía mình, tôi nhẹ nhàng lách qua cửa.

“Khoá lại!” Liz thì thào.

Tôi đưa tay vặn ổ khoá lại. Tiếng bút khua lách cách vang lên khoả lấp tiếng khoá cửa lạch xạch.

Liz đi xuyên qua tường và khoát tay giục tôi đến chỗ ghế ngồi như đang đuổi một con mèo. Tôi vừa kịp yên vị thì cửa phòng bật mở.

Tiến sĩ Davidoff nhìn một lượt khắp phòng. Tôi hướng theo tầm mắt của ông ta, cau mày, như thể tự hỏi không biết ông ta đang tìm gì. Tôi buộc mình nhìn lướt qua Liz đang ngồi trên bàn.

“Tiến sĩ Davidoff, có gì không ạ?”

Ông ta không nói gì, chỉ nhìn xung quanh.

“Tiến sĩ quên gì ư?”

Ông ta lầm bầm gì đó về bữa tối, rồi rời khỏi phòng mà không quên dừng lại ở cửa để quét mắt qua căn phòng lần cuối.

“Cảm ơn cậu,” tôi nói với Liz sau khi tiến sĩ Davidoff khoá cửa phòng lại.

“Tớ biết cậu giận tớ vì đã nói là cậu chết rồi...”

“Nhưng tớ thật sự chưa chết, phải không? Cậu nói lý do tớ không chạm được vào hay dịch chuyển đồ vật được vì tớ là ma.” Liz cười tự mãn, ôm gối ngồi thu lu. “Nên sau đó tớ đã cố gắng tập dịch chuyển đồ vật. Quả

thực là tớ làm được, nếu tớ thực sự nhập tâm. Vậy có nghĩa tớ là một thầy pháp rồi.”

Trước đó tôi từng cố giải thích lý do mình không sớm báo cho Liz biết cô ấy là ma. Tôi nói rằng tôi tưởng cô ấy là thầy pháp, và Derek nói họ có thể thoát xác – linh hồn họ xuất hiện mà không cần đến cơ thể.

“Bọn họ đánh thuốc tớ,” cô ấy nói tiếp. “Chắc tại thế nên tớ lú lẫn cả. Tớ không tỉnh dậy được, nên linh hồn tớ đành trôi dạt lung tung thôi.”

Cô ấy lại đứng đưa chân và hí hoáy vẽ các hình số tám, đồng thời ngấm nhìn các chú hươu cao cô nhảy múa trên vớ mình. Liz không tin vào những gì mình nói. Cô ấy biết mình đã chết. Chỉ có điều Liz chưa sẵn sàng để đối mặt với sự thật.

Về việc khiến đồ vật di chuyển, tiến sĩ Davidoff từng nói có một dạng hồn ma có thể làm được điều này: một bán yêu biết di chuyển đồ vật. Khi Liz nổi giận, đồ vật bay đến để tấn công kẻ chọc tức cô ấy. Giờ đây, khi là hồn ma, cô ấy đã biết cách kiểm soát năng lực của mình.

Lúc còn sống, Liz từng nghĩ mình sở hữu một yêu tinh. Khi chết đi, chính cô ấy lại trở thành yêu tinh đó. Chỉ là cô ấy chưa thể chấp nhận hiện thực. Còn tôi thì không muốn ép.

Chương 8

BỮA TỐI CÓ MÓN mì Ý và thịt viên. Món khoái khẩu của Rae. Tôi không có tâm trạng ăn uống, chỉ nhấm nháp từng ngụm Coke không ga, nhưng bạn tôi không để ý đến. Rae như đứa trẻ vừa từ trại hè trở về, quá nhiều thứ cần tâm sự khiến Rae nói tới tấp không ngừng.

Rae được tham gia một khoá đào tạo, một buổi thuyết trình về thần học và một cuộc nói chuyện dài cùng tiến sĩ Davidoff. Ông ta kể cho Rae nghe về mẹ cô ấy, hy vọng họ sẽ sớm liên lạc được với bà. Và trong khi Rae huyên thuyên, những gì tôi nghĩ được chỉ là, Bọn mình bị biến đổi gen. Bọn mình là quái vật Frankenstein – những quái thú phế phẩm. Làm thế nào để nói cho cậu hiểu đây?

“Hôm nay tớ gặp Brady,” cuối cùng tôi buột miệng.

Rae dừng nĩa giữa chừng. Mấy cọng mì đung đưa lòng thòng. “Brady ư? Cậu đùa tớ phải không? Cậu ta ở đây à? Lạy Chúa, tuyệt thật.” Rae toét miệng cười. “Cậu có biết khi mới gặp, Brady hay nói câu gì nhất không? ‘Biết ngay mà.’ Cậu ta luôn miệng bảo mình hoàn toàn bình thường, rằng mọi sự đều chẳng có gì lạ hết...”

“Cậu ấy chết rồi, Rae. Tớ chỉ liên lạc với hồn ma của cậu ấy thôi.”

Rae chớp mắt. Một cái chớp mắt thật chậm, và sau đó giống như có người làm tê liệt toàn bộ cơ mặt cô ấy. Gương mặt Rae bất động, đôi mắt trống rỗng, vô hồn.

“T... tớ xin lỗi. Tớ vô tình buột miệng...”

“Sao cậu có thể bịa ra” – bạn tôi cố tình tìm từ thật chính xác – “một lời nói dối hần học như thế.”

“Nói dối ư? Không đời nào! Tôi không bao giờ...”

“Sao cậu lại làm thế, Chloe?”

“Vì chúng ta đang gặp nguy hiểm. Bọn mình bị biến đổi gen và việc ấy không thành công. Hội Edison đã giết Liz, Brady và...”

“Và chỉ là vấn đề thời gian trước khi họ giết hết chúng ta. Hay hóm thật, ha ha! Cậu xem nhiều phim quá rồi hả? Sau đó lại để hai anh em kia tẩy não cậu với mớ giả thuyết âm mưu tào lao.”

“m mưu ư?”

“Mọi thứ họ nói về Nhà mở Lyle và bọn người xấu làm việc với cha Simon. Hai người họ tiêm nhiễm cậu nhiều quá, giờ thì cậu cho rằng Hội Edison là kẻ xấu. Thôi, cậu đừng bịa chuyện Liz và Brady bị giết nữa.”

Tôi bắt chước Rae, cũng nghiêm giọng lại. “Cậu không tin chứ gì? Tốt thôi, tớ sẽ triệu hồn Liz. Hãy hỏi một câu mà chỉ mình Liz mới trả lời được.”

“Miễn đi.”

Tôi đứng dậy. “Không, tớ nói thật đấy. Chỉ mất một giây thôi.”

Tôi nhắm mắt lại, ghế ngồi của Rae rít lên trên sàn nhà. Ngón tay cô ấy túm chặt lấy khuỷu tay tôi. Tôi mở mắt và thấy gương mặt Rae chỉ cách mặt mình vài phân.

“Đừng đùa giỡn nữa Chloe. Định loè tớ rằng Liz đang ở đây chứ gì.”

Nhìn sâu vào mắt bạn, tôi thấy một nỗi sợ hãi thoáng vụt qua. Rae không để tôi gọi hồn Liz bởi vì cô ấy không muốn biết sự thật.

“Để tớ...”

“Không.”

Rae nắm tay tôi chặt hơn, những ngón tay nóng như lửa đốt. Tôi thở hỗn hển và rút tay lại. Rae nhanh chóng thả ra, nét mặt có vẻ hoảng hốt. Sau đó cô ấy xin lỗi rồi khựng lại, sải bước ngang qua phòng, gọi cho phòng tiếp tân và báo chúng tôi đã ăn tối xong.

Tôi thực sự thấy nhẹ nhõm khi quay trở về phòng. Tôi cần nghĩ cách thuyết phục Rae rằng chúng tôi phải chạy trốn... và sẽ làm gì tiếp theo nếu tôi không thể.

Tôi cần phải thoát ra. Những dấu chấm hỏi bên cạnh tên của Derek hàm ý họ vẫn chưa quyết định phải làm gì với anh ấy, việc đó thì tôi biết. Và hiện tại, những ký tự tương tự cũng xuất hiện bên cạnh tên tôi.

Tôi cần nhanh chóng nghĩ ra một kế hoạch tẩu thoát. Nhưng đến khi nằm dài lên giường nghĩ ngợi thêm, tôi phát hiện ra ly Coke mình đã uống khi này không chỉ có ga. Có người bỏ thuốc vào đó.

Tôi thiếp đi không mộng mị cho đến khi bị ai đó chạm vào vai. Tôi mở mắt và thấy Sue, người phụ nữ tóc bạc từng đuổi theo chúng tôi ngoài sân nhà máy. Bà ta đứng đó mỉm cười nhìn xuống tôi như một y tá hiền hậu. Bụng quặn thắt, tôi phải nhìn đi chỗ khác.

“Đến giờ dậy rồi cưng,” bà ta nói. “Hôm nay Tiến sĩ Davidoff cho phép em ngủ, nhưng chiều nay chúng ta còn đầy nhóc giờ học mà tôi tin chắc là em không muốn bỏ lỡ đâu.”

“Tr... trưa rồi ư?” Tôi lật đật ngồi dậy. “Mấy giờ rồi ạ?”

“Gần mười một rưỡi. Rachelle và Victoira sắp xong giờ học buổi sáng và sẽ gặp em trong phòng ăn vào bữa trưa.”

Chương 9

BỮA TRƯA CHỈ BAO GỒM RAU CỦ, salad và nước đóng chai. Có vẻ như là lựa chọn của Tori. Rae chào tôi một tiếng để giữ phép lịch sự, sau đó không hề hé môi. Ít ra cô ấy vẫn nhìn tôi, không như Tori.

Tiến sĩ Davidoff bước vào đúng lúc chúng tôi sắp ăn xong.

“Xin lỗi các em vì đã cắt ngang, nhưng tôi cần nói chuyện với Chloe.”

Tôi đứng dậy. “Vâng. Ở đâu...?”

“Đây cũng được.”

Ông ta từ tốn yên vị xuống ghế. Mồ hôi chảy dài sau gáy, tôi có cảm giác mình như một đứa nhóc bị gọi riêng ra trước toàn lớp.

“Chúng tôi đánh giá cao việc em giúp mọi người tìm Simon, Chloe ạ. Như các em thấy đấy, chúng tôi rất lo lắng.”

“Vâng,” Rae lên tiếng. “Cậu ấy cần thuốc. Nếu có manh mối, em sẽ...”

Cô ấy ngừng lại và nhìn tôi. Tori cũng dồn mắt vào tôi, hoá ra đây là lý do khiến tiến sĩ không gặp riêng tôi.

“Em đã đưa danh sách những nơi cần tìm,” tôi nói nhanh. “Em chỉ biết có thế.”

“Họ không có ở đó, Chloe,” Tiến sĩ Davidoff bảo. “Nên chúng tôi đang cân nhắc lại đề nghị của em. Chúng tôi muốn đưa em theo trong cuộc tìm kiếm chiều nay.”

Tôi nghe như có tiếng sấm động bên tai. Đầu tôi quay cuồng với bao ý nghĩ trái ngược. Một là, đừng vội tin ngay những gì mình vừa nghe. Hai là, một

đề nghị quá hấp dẫn thường là cái bẫy nguy hiểm. Mấy ngày qua đã phải nghe đủ lời dối trá nên tôi không thể nhẹ dạ được, phải suy xét thật thấu đáo đã.

“Tiến sĩ định cho em đi cùng...”

“Ừ. Nếu may mắn, anh em nhà Derek sẽ trông thấy em và chịu đi ra ngoài. Chỉ là, có một vấn đề phát sinh thế này.”

Phải, với viễn cảnh đó, tôi dám chắc không chỉ có một vấn đề nảy sinh.

“Những nơi em tiết lộ cho chúng tôi có vẻ không chính xác. Anh em Derek rất khôn ngoan, lại được cha dặn kỹ. Họ sẽ chọn, hoặc một nơi công cộng hoặc một chỗ vắng vẻ. Những địa điểm có khả năng mà em đưa tôi đều không thuộc một trong hai nhóm ấy. Hay còn nơi nào em quên.” Tiến sĩ ngừng lời, nhìn thẳng vào mắt tôi. “Nếu vậy thì chiều nay có mang em theo cũng chỉ vô ích.”

Lại thêm tiếng sấm nữa ì ùng bên tai. Thời cơ chín mùi đã đến. Tiến sĩ Davidoff biết lý do tôi muốn đi với họ nên đã quyết định tham gia cuộc chơi. Liệu tôi có dám chơi đến cùng không?

“Kìa Chloe,” Rae thì thầm.

“Đừng nghĩ cậu đang bảo vệ bọn họ bằng cách không hợp tác,” Tori cao giọng. “Simon không khoẻ, Chloe. Nếu cậu ấy chết, tôi mong cậu ấy sẽ ám cậu cho đến khi...”

“Đủ rồi, Tori,” Tiến sĩ Davidoff can.

“Em... có ý khác,” tôi lắp bắp. Ôi trời, tôi liệu mà nghĩ ra cái ý khác đó. Càng nghĩ tôi càng nhận thấy mình cần câu giờ để nghĩ ra một cái gì đó lọt tai. Ngặt nỗi có muốn làm vậy cũng không được. Vậy nên tôi đành áp dụng kể một câu chuyện dở tệ rằng khi ấy tôi và Derek đã đi qua sân nhà máy rồi

tìm được một chỗ trốn tốt. Có lẽ Derek định chọn nơi đó làm điểm hẹn. Chỉ có điều lúc ấy tối quá, hai đứa lại đi qua nhiều toà nhà nên tôi không nhớ rõ chỗ kia thuộc dãy nào. Nhưng nếu đến tận nơi, có lẽ tôi sẽ nhớ ra.

Tiến sĩ Davidoff tùm tùm cười. Tôi những tưởng sắp bị ông ta vạch mặt, nhưng tiến sĩ chỉ nói, “Thế thì có em đi theo giúp là tốt quá chứ nhỉ?”

“Cả em nữa,” Tori vội xen vào. “Em chẳng mấy khi được ra ngoài phòng từ lúc bị đưa đến đây. Em chưa từng bước chân ra đường kể từ khi Chloe đến Nhà mở Lyle. Em cũng muốn đi.”

“Làm như đi thực địa không bằng,” Rae lầm bầm.

“Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của em nhưng tiếc là không cần thiết,” Tiến sĩ Davidoff nói.

“Em nào định giúp gì? Chẳng qua vì Simon thôi. Với lại em cần đi mua sắm.”

“Mua sắm?” Tiến sĩ Davidoff nhìn Tori như thể ông ta nghe lầm. Rae và tôi cũng vậy.

“Tiến sĩ có biết lâu lắm rồi em chưa có đồ mới không? Giờ đang là mùa xuân mà mọi thứ em mặc toàn từ năm ngoái.”

“Ôi bất hạnh thật. Ai đó làm ơn gọi Tổ chức n xá quốc tế đi.” Rae đưa mắt nhìn Tori. “Tôi chắc là cậu còn mặc vừa mà, không chết đâu mà sợ.”

“Thế thì không còn gì để bàn về tủ quần áo của cậu nữa rồi. Cần thêm mảnh giẻ nào không, Rachele? Đó giờ cậu mới có hai bộ thôi nhỉ.”

Rae giơ tay chỉ về phía Tori. “Muốn bị phỏng cấp ba không, Nữ hoàng Victoria? Đó giờ cậu mới có một vệt cấp một thôi nhỉ.”

“Các em, đủ rồi. Victoria...”

“Lúc nhất tôi vào Nhà mở Lyle, mẹ đã giao ước với tôi. Nếu tôi tiến bộ hơn, mẹ sẽ mua cho tôi một chiếc máy tính xách tay mới. Loại tốt nhất trên thị trường.”

“Để làm gì?” Rae hỏi vặn. “Để tán dóc với lũ bạn cậu nhanh hơn à?”

“Không, để tôi tiến hành làm quảng cáo cho hội trại thiết kế phần mềm ở MIT.”

Rae phá lên cười, Tori trừng mắt. Rõ là cô ta không đùa. Tori là người đam mê vi tính ư? Tôi cố hình dung nhưng ngay cả trí tưởng tượng của tôi cũng không đạt tới cảnh giới đó.

Tori quay sang tiến sĩ Davidoff. “Rõ ràng là em không thể tiến bộ, và mẹ em cũng biết điều đó khi hứa hẹn. Nên bà nợ em một chiếc máy tính xách tay.”

Tiến sĩ Davidoff cau mày như thể cố gắng lần theo phương pháp lý luận của Tori. Sau cùng ông ta lắc đầu. “Tốt thôi, Victoria. Chúng tôi sẽ đặt cho em...”

“Chỉ có em mới biết mình cần gì. Em sẽ tự chọn ạ.”

Tiến sĩ Davidoff đứng dậy. “Tuỳ em. Vậy mai chúng ta sẽ...”

“Ngay hôm nay ạ. Em còn muốn một tủ đồ xuân nữa.”

“Được. Tôi sẽ cho người đưa em...”

“Tiến sĩ tưởng em sẽ nhờ một bác trung niên chọn quần áo hộ à? Em đi ngay hôm nay với Chloe. Bạn ấy sẽ góp ý cho em.”

“Cậu định nhờ Chloe giúp chọn đồ ư?” Rae ngạc nhiên.

“Hiển nhiên là tôi chẳng muốn cậu, đồ tomboy. Có lẽ Chloe tuy thảm hại thật nhưng bạn ấy có tiền. Ít ra cũng đã có người từng chỉ cho bạn ấy kiến thức thời trang cơ bản.”

“Không được, Victoria. Em không được đi...”

Tori liền tiến về phía ông ta, nhón chân lên và thì thầm vào tai tiến sĩ. Một ánh nhìn thoáng hiện qua mặt tiến sĩ, một phần sốc, hai phần khiếp sợ.

“Hiểu rồi. Ừ, giờ nghĩ lại tôi thấy em cũng có thể giúp tìm anh em Derek.”

“Chắc thế rồi.”

Tori thong dong về ghế của mình. Cô ta vừa dọa tiến sĩ ư? Hai tuần trước có thể tôi đã sợ chết khiếp. Còn hôm nay, tôi thấy khá ấn tượng.

Một khoảnh khắc trong một bộ phim điện ảnh kinh điển. Người anh hùng của chúng ta bị kẹt trong một khu biệt giam trong rừng, không ngừng lên kế hoạch tẩu thoát cho đến khi được tự do... Nhưng khi được tự do rồi, anh ta lại thấy mình xa thế giới văn minh quá lâu nên giờ không biết đường về nhà. Tương tự, mảnh khoé “giúp” tìm kiếm Simon và Derek của tôi đã được đền đáp, nhưng tôi gần như không hề có chút khái niệm nào để tận dụng thời cơ này cả.

Tiến sĩ Davidoff cũng không cho tôi thời gian để tính bước tiếp theo. Ông ta gọi cho bà Sue và nói những người còn lại đợi chúng tôi ở cổng trước. Tôi xin phép nán lại trong phòng mình lấy đồ, đem theo quần áo ấm, nhưng ông ta nói họ sẽ lo chuyện đó giúp tôi. Lo xa, tôi bảo mình thích mang áo nào – chiếc áo mũ trùm xanh lá cây hiệu Gap của Liz.

Khi đứng đợi ở phía trước với Tori và bà Sue, tôi cảm thấy một làn hơi ấm sực nhồn nhột sau gáy mình.

“Ra đi mà không từ biệt à?” Á bán yêu thì thào vào tai tôi. “Và để mặc ta bị kẹt ở chỗ này sau tất cả những gì ta đã làm cho nhóc à?”

Trong giọng nói của ả không có vẻ gì độc địa, chỉ mang âm thái bồn chồn.

Tôi máy móc xin lỗi.

“Xin lỗi à? Chao ôi, nhóc lễ độ quá nhỉ. Không việc gì phải xin lỗi ta. Ta sẽ không trông chờ nhóc sẽ giải thoát cho ta ngay lúc này. Nhóc sẽ quay trở lại một khi đã sẵn sàng, và ta sẽ đợi.”

“Các cô gái?” Tiến sĩ Davidoff sai bước tới. “Xe tới rồi.”

Trong lúc bước theo ông ta ra ngoài, làn gió ấm đó thổi qua làm rối tóc tôi. “Tạm biệt bé con. Và hết sức cẩn thận đấy, cả nhóc cùng lũ bạn phù phép và quái vật của nhóc nữa. Cố kìm hãm những sức mạnh đáng yêu đó nhé, ta không muốn bỏ lỡ những khoảnh khắc đầu của ngày tận diệt đâu.”

Chương 10

CHÚNG TÔI KHỞI HÀNH TRÊN chiếc minivan cùng Tiến sĩ Davidoff, mẹ của Tori và một nhân viên an ninh tôi không biết mặt có mái tóc vàng hoe. Đằng sau chúng tôi là một chiếc xe khác chở Sue, gã tài xế hói đầu và người đàn ông tóc sẫm màu mang theo súng trong đêm chúng tôi trốn chạy khỏi Nhà mở Lyle.

Còn một người khác trên xe: dì Lauren. Tôi chưa nhìn thấy dì – tôi biết vì tiến sĩ Davidoff nói dì tôi có đi theo. Nghe xong, tôi lật đật chui vào xe thật nhanh để không phải gặp dì mình ngoài cửa.

Làm sao tôi có thể đối mặt với dì Lauren bây giờ? Chỉ cần nghĩ tới thôi đã đủ khiến bụng tôi quặn lên. Tôi đã dành ra hai mươi tư tiếng đồng hồ cố gắng không nghĩ về dì ấy, về những gì dì đã làm.

Mẹ tôi mất khi tôi năm tuổi. Dì Lauren là em gái mẹ. Trong những năm tháng chuyển nhà cùng cha, người luôn phải đi xa vì công việc, bỏ tôi lại một mình cùng quân đoàn vú em và quản gia, dì Lauren là chỗ dựa chắc chắn duy nhất trong đời tôi. Một người tôi có thể tin tưởng. Vì vậy, sau khi thoát ra khỏi Nhà mở Lyle, lúc tôi bị thương rồi Rae cùng tôi bị lạc Simon và Derek, chúng tôi đã đến cầu cứu dì.

Vậy mà dì nữ đem chúng tôi nộp lại cho tiến sĩ Davidoff. Nếu đơn giản là vì dì nghĩ rằng mình chỉ đem đứa cháu bị thần kinh về với những người tốt bụng có khả năng giúp đỡ nó thì dù đau khổ và tức giận đến nhường nào, tôi vẫn hiểu được. Nhưng dì không phải nạn nhân bị lừa gạt. Dì là một trong số họ.

Dì ấy đã đưa tôi – hoặc có thể cả mẹ tôi – tham gia thí nghiệm. Dì đã chống mắt nhìn họ thủ tiêu Liz và Brady, thậm chí có thể còn tiếp tay cho họ. Bây

giờ, dù biết chuyện rồi, tôi vẫn phải đối mặt với dì và giả vờ như không có gì xảy ra.

Chiếc ghế giữa trên xe có thể quay ngược ra sau, đó là nơi mẹ Tori ngồi. Từ lúc bắt đầu cuộc hành trình đến giờ, mẹ ta lấy tờ Wall Street Journal ra đọc, sau đó nhìn lên kiểm tra xem chúng tôi có còn ngồi đấy chẳng. Tori và tôi vờ chăm chú nhìn ra hai bên cửa kính, như thể độ phủ màu của kính xe chưa đủ tối đến độ người ngồi trong chỉ nhìn thấy những hình thù lơ mờ bên ngoài.

Tôi không có cách nào mang ba lô theo. Ngay cả Tori, dù đã đôi co rất kịch liệt, cũng không được mang theo ví. Ít ra tôi vẫn còn tiền. Tôi đến Nhà mở Lyle với một cọc những tờ hai mươi đô và thẻ tín dụng ngân hàng nhét dưới giày, và chúng vẫn nằm ở đó đến giờ. Tôi mặc quần jeans, áo sơ mi dài tay và mang giày đế mềm. Nếu có thể thay ra đồ lót và vớ thì tuyệt, nhưng cái tôi cần quan tâm hơn lúc này là độ mỏng của chiếc áo mình đang mặc.

“Tiến sĩ Davidoff?” Tôi rướn người hết cỡ của dây an toàn. “Tiến sĩ có lấy cái áo kia hộ em không ạ?”

“A có. Em cần mặc ấm. Bên ngoài khá lạnh đấy. Diane? Cô đưa cái này giúp Chloe được không?”

Khi thấy chiếc áo được chuyển qua, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Đấy có phải là áo của Liz không?” Tori lên tiếng.

“Đâu có.”

“Còn không à?” Cô ta giật phắt và vạch nhân áo ra xem. “Cậu mặc cỡ nữ trung từ bao giờ vậy? Tôi cá là cậu còn mặc cỡ dành cho trẻ em.”

“Nghe vui tai thật đấy. Ừ thì tôi thường mặc áo cỡ nhỏ...”

“Siêu nhỏ.”

“Nhưng tôi thích áo ni chui đầu cỡ lớn, được chưa?”

“Cậu tưởng tôi ngốc chắc? Tôi từng mượn áo này của Liz – hôm rồi cậu sang phòng tôi mượn lại thì có.”

Mẹ Tori hạ tờ báo xuống.

“Tôi... tôi nghĩ Liz muốn lấy lại. Rae nói là cậu vẫn còn giữ nên...”

“Thế nên cậu tự phong cho mình làm người trông đồ hộ bạn tôi à?”

Mẹ Tori xếp tờ báo lại trên đùi, móng tay đỏ là nhẹ trên nếp gấp. “Chloe, đó là áo của Liz sao?”

“C...có lẽ vậy. Đem rời nhà mở, cháu vội thu dọn đồ lúc phòng tối om. Cháu có một chiếc áo giống như vậy. Hôm nay cháu định mặc xong sẽ đưa cho cô, để cô đưa lại cho Liz.”

“Nên thế.” Tori vừa định đưa áo cho tôi thì mẹ cô ta giật ngay lấy và gấp gọn để trên đùi mình. “Chắc chắn cô sẽ đưa giúp cho Liz.”

“Ch...cháu có thể mặc tạm không ạ? Tiến sĩ Davidoff nói là trời đang l... lạnh...”

“Không lạnh đâu.”

Tori trợn mắt. “Không sao đâu mẹ. Đưa cho Chloe đi ạ.”

“Mẹ nói ‘không’. Con không hiểu từ nào trong câu đó, Victoria?”

Tori lầm bầm rồi quay mặt về phía cửa xe.

Mẹ cô ta nhìn tôi, vẻ mặt mù thật khó đoán. “Thiếu nó, cháu không chết được đâu.”

Khi tài xế cho chúng tôi xuống con đường phía sau khu nhà máy liên hợp thì rằng tôi đang đánh lập cập vào nhau không chỉ vì lạnh. Mẹ Tori biết lý do tôi có áo đó – và rằng tôi biết Liz đã chết. Làm gì có chuyện một người gọi hồn lại mang theo vật dụng cá nhân của một người quá cố mà không có lý do?

Đầu tiên là tiến sĩ Davidoff, giờ là mẹ Tori. Còn có ai chưa nhìn thấu các kế hoạch của tôi không?

Không, còn một người chưa biết. Người có lẽ vẫn xem tôi là Chloe nhỏ bé đáng yêu. Người nghĩ tôi không có chủ ý bỏ trốn khỏi nhà mở mà chỉ bị lũ con trai dụ dỗ.

“Dì Lauren?”

Tôi sai bước qua khi dì cùng bà Sue ra khỏi xe. Tôi có cảm giác như mình đang nhìn vào một người lạ hoặc đã đội lốt dì mình.

“Con đang lạnh run kìa.” Dì xoa xoa cánh tay tôi, chú ý cẩn thận với cánh tay bị thương. “Áo khoác của con đâu?”

Mẹ của Tori đang chăm chú nhìn chúng tôi. Nếu tôi bép xép với dì Lauren, hẳn mẹ ta sẽ tiết lộ lý do vì sao tôi muốn chiếc áo của Liz.

“Con quen rồi ạ. Tại con thấy tuần trước còn ấm mà.”

Tôi nhìn xung quanh. “Có ai dư chiếc áo nào không...?”

Gã đàn ông tóc sẫm màu tôi nhìn thấy tối hôm thứ Bảy vừa rồi trèo ra khỏi ghế trước, tay cầm một chiếc áo khoác ni-lông.

“Cảm ơn anh, Mike,” Dì Lauren vừa nói vừa giúp tôi mặc áo vào.

Tay áo dài quá đầu ngón tay tôi cả mười phân. Tôi cuộn chúng lên, mong cho phần nếp gấp sẽ khiến mình ấm hơn, nhưng chiếc áo quá mỏng, gần

như không đỡ nổi một cơn gió nào.

“Dì có mang theo insulin không?” Tôi hỏi.

“Có. Con đừng lo nhé.”

Trong khi mọi người chuẩn bị cho cuộc tìm kiếm, tôi đứng sát cạnh dì Lauren. Dì thích như thế, đoạn vòng tay qua người tôi, xoa bóp vai tôi, như muốn làm tôi ấm lên. Tôi nghiêng răng để răng không va vào nhau lập cập, mặc dì tùy ý làm gì thì làm.

“Nào Chloe,” Tiến sĩ Davidoff cất giọng khi mọi người đã sẵn sàng, “hãy nói xem chúng ta nên tìm ở đâu nào.”

Điểm hẹn thực sự là nhà kho gần nhà máy nhất. Vậy nên mục tiêu là giữ bọn họ càng xa khỏi nơi đó càng tốt, tránh trường hợp hai anh em Derek nghĩ đây là thời điểm thích hợp để kiểm tra.

“Bọn em bắt đầu từ nhà kho nơi mọi người lần theo và em làm thế này...” Tôi giơ cánh tay bị thương lên.

“Trèo ra cửa sổ,” Tiến sĩ Davidoff ngắt lời.

Tôi gật đầu. “Lúc đó em không biết mình bị thương, nên bọn em chạy tiếp. Derek muốn bọn em tránh nhà kho đó càng xa càng tốt. Bọn em cứ chạy mãi, vòng quanh mấy khu nhà kho này, cố tìm chỗ trốn cho tốt. Em... em không để ý lắm. Lúc đó trời tối và em không nhìn thấy đường, Derek nhìn được nên em chạy theo anh ấy.”

“Thị lực của người sói có thể nhìn xuyên bóng đêm.” Tiến sĩ Davidoff lẩm bẩm.

“Cuối cùng, bọn em cũng tìm được một chỗ. Derek bảo nên trốn ở đó đến khi mọi người đi hết. Và rồi anh ấy đã ngửi thấy mùi máu...”

Bàn tay dì Lauren bám chặt lấy vai tôi, như thể tưởng tượng ra cảnh tôi sắp bị ăn tươi nuốt sống đến nơi.

“Nên anh ấy giúp băng tay lại cho em. Rồi Derek bảo em bị thương nặng và cần phải khâu. Lát sau Derek nhận ra mùi Simon. Vì thế bọn em rời chỗ đó – bởi vì tay em và Simon – nhưng trước khi đi, anh ấy nói nơi đó có thể làm chỗ trốn tốt, và bọn em nên nhớ kỹ.”

“Và cậu quên bég,” Tori đay nghiến. “Hay hóm nhỉ.”

“Tại lúc đó trời tối, còn tôi đang bán loạn. Với lại tôi tưởng Derek sẽ nhớ...”

“Chúng tôi hiểu rồi, Chloe,” Tiến sĩ Davidoff ngắt lời. “Em nói đúng. Nghe khả quan hơn những nơi khác. Dù vậy, liệu khi nhìn thấy thì em có nhớ...”

“Bọn em đã phải xé áo để băng vết thương. Phần còn lại của cái áo chắc vẫn còn ở đó.”

“Tốt rồi Chloe, em đi với cô Enright nhé...”

Dì Lauren bầu chặt vai tôi. “Tôi sẽ đi với Chloe.”

“Không, cô sẽ đi với Victoria.”

“Nhưng...”

Mẹ Tori ngắt lời dì. “Cô có bùa che mắt không Lauren?”

“Không, nhưng...”

“Cô có bất kỳ siêu năng lực nào không?”

Dì Lauren bầu vai tôi chặt hơn. “Tất nhiên là có, Diane. Tôi có sức mạnh của y học bên mình, đó là lý do vì sao tôi nên là người đầu tiên đến hiện

trường, nơi tìm thấy Simon...”

“Cô sẽ ở ngay đây,” Tiến sĩ Davidoff khẳng định. “Tôi cần người bảo vệ Chloe, nhưng không thể để hai anh em kia nhìn thấy có người đi theo con bé. Diane sẽ lo chuyện đó.”

Chương 11

BÙA CHE MẮT HÓA ra là giống với những gì từng chiếu trên phim khoa học viễn tưởng, khi lũ người xấu đồng loạt biến mất, ngụy trang đằng sau một trường lực ma thuật. Hiệu ứng này rất dễ thực hiện. Có vẻ như ngoài đời thực nó cũng dễ làm, nếu bạn là một phù thủy.

Mẹ Tori bước ngay bên cạnh tôi, gần như vô hình. Không có cách nào trốn thoát, tôi buộc phải diễn vai của mình, đi tìm điểm hẹn, cái cớ giúp tôi chớp lấy cơ hội thoát thân. Có lẽ là một lỗ trên tường đủ nhỏ cho tôi lọt qua nhưng mẹ Tori thì không; một chông thủng bấp bênh để tôi có thể đánh đổ lên đầu mục ta; hoặc dùng một chiếc búa bị bỏ lại nện vào đầu mục chẳng hạn.

Tôi chưa từng “đánh vỡ đầu” ai cả, nhưng với mẹ Tori, tôi sẵn sàng thử.

Từ đường phía trước nhìn vào, nơi này trông như mọi nhà máy bình thường với vài mái nhà phụ. Lúc vào trong tôi mới thấy có hàng chục khu nhà rải rác, nhiều nơi bỏ hoang. Một khu bất động sản đáng giá đây... nếu không có loạt ống khói ngày đêm nhả khói phủ mù cả khu dân cư.

Đồ dùng, vật chất chất đống bên trong là dấu hiệu duy nhất cho thấy nhà máy còn hoạt động. Có lẽ nó đang vận hành dưới mức trung bình, trụ lại một cách khó khăn, như nhiều xí nghiệp khác ở Buffalo. Tôi không biết họ sản xuất cái gì. Vật dụng kim loại trông như hàng tồn trong các nhà kho. Có lần, khi đang chạy giữa các tòa nhà, chúng tôi có nấp sau mấy cái thùng vì một tài xế lái xe tải lướt ngang qua, và đó là công nhân duy nhất mà chúng tôi bắt gặp.

Tòa nhà thứ ba không khóa, nên mẹ Tori không phải dùng bùa phá khóa. Khi vào trong, tôi thầm nghĩ, Nơi này trông khả quan đây. Hai tòa nhà trước chỉ toàn thiết bị và súc kim loại. Chỗ chúng tôi đang đứng có vẻ như

bị bỏ hoang, toàn thùng thừa vung vãi. Chúng không được xếp chồng lên nhau một cách chên vênh, nhưng vẫn còn cả một nhà kho để tìm kiếm.

Vào sâu hơn, tôi để ý thấy một chồng thùng trông mất thăng bằng. Bên cạnh đó là một đồng ống kim loại cỡ nhỏ, vừa tay để đập lên đầu ai đó.

Tôi tiến về phía mấy cái ống, đầu cầm cúi nhìn xuống sàn như thể đang tìm chiếc áo rách.

“Này Chloe, thôi trò giả vờ vớ vẩn này được rồi đấy,” mẹ Tori nghiêm giọng.

Tôi từ từ quay lại, cố tròn xoe mắt ra nhìn.

“Ở đây làm gì có chiếc áo nào,” mẹ nói tiếp, “cũng chẳng có điểm hẹn nào hết. Điểm hẹn của bọn bay có thể là trong khu nhà máy này, nhưng ở đây thì không.”

“Vậy ta thử tìm tiếp...”

Mẹ ta túm tay tôi khi tôi bước ngang qua. “Mọi người thừa biết mày còn định trốn nữa. Marcel chỉ hy vọng là chúng mày hẹn nhau đâu đó gần đây. Giờ mày đang tìm cách để lại dấu vết, thứ gì đó giúp mày đánh thức giác quan của Derek. Khi chúng ta đi khỏi, nó sẽ quay về đây tìm hiểu mọi chuyện.”

Để lại dấu vết! Trời, sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Tôi đâu cần phải đến đây để gây sự chú ý với Derek. Nếu anh ấy người thấy mùi tôi ở gần nhà máy...

“Ch... cháu không có định bỏ trốn. Cháu muốn giúp Simon. Chúng cháu cần tìm...”

“Tao không quan tâm đến bọn nhóc đó. Tao chỉ chú ý đến mày thôi.”

“Cháu ư?”

Mẹ ta siết cánh tay tôi. “Mấy đứa khác đang yên đang lành ở Nhà mở Lyle mấy tháng rồi, ngoan ngoãn vâng lời, cố gắng hết mình để tiến bộ hơn. Sau khi mà đến, bọn tao phải xử lý cả một vụ nổi loạn. Trong vòng một tuần đã có bốn đối tượng bỏ trốn. Mà đúng là đứa giỏi xúi bẩy đấy nhỉ?”

Tôi chỉ là chất xúc tác, không phải là kẻ châm ngòi. Nhưng cũng chẳng được lợi lộc gì nếu tôi sửa gáy mẹ ta.

“Mày đã hành động trong khi đám còn lại tin tất tần tật những lời nói dối của bọn tao và hết lòng cầu xin được giải cứu. Con gái tao cũng chẳng có gan để tham gia cùng mày.”

Ờ, chẳng phải vì bà làm nhụt hết mọi ý chí của Tori sao? Vì bà ép Tori phải đóng vai diễn bệnh nhân tâm thần của mình thật hoàn hảo để bà vừa lòng?

“Định mệnh mang đến cho chúng ta một sự thay đổi đáng tởm, Chloe Saunder. Mày thì dính chặt với dì Lauren yêu quý, lúc nào cũng sốt sắng, cũng vò đầu bứt tai vì mày. Y như đứa con gái không xương của tao vậy. Nhưng khi định mệnh không an bài thì ta phải tự vận động thôi. Mày và tao phải thỏa thuận sao cho hai bên cùng có lợi.” Mẹ buông tay tôi ra. “Tiến sĩ Gill bảo tao là mày liên lạc được với các linh hồn từ thí nghiệm trước đó của Lyle.”

Tôi không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn mẹ.

“Tao biết mẹ đã đến gặp mày,” mẹ Tori nói tiếp. “Tiến sĩ Gill hơi bị cuồng tín, như mày cũng biết. Mẹ ta bị ám ảnh bởi những bí mật của Lyle. Tham vọng là tốt. Nhưng ám ảnh thì không.” Mẹ nhìn tôi chăm chăm. “Mấy con ma đó nói gì với mày?”

“Chẳng có gì ạ. Cháu vô tình làm họ sống dậy, nên họ không có hứng trò chuyện lắm.”

Mụ bật cười. “Chắc thế rồi. Nhưng với mày, với tuổi mày, đã biết làm xác chết sống dậy...?” Mắt mụ sáng lên. “Ấn tượng đấy.”

Hiểu rồi, nói vậy ngu quá. Tôi mới vừa tự thừa nhận là mình biết gọi hồn xác chết. Một bài học rút ra từ việc khoe mẽ - đừng bao giờ làm thế nữa nhé.

“Mày có thể liên hệ với chúng không?”

“Cháu có thể thử ạ.”

“Tháo vát và biết điều. Đó là sự kết hợp giúp mày tiến xa. Ta sẽ làm như thế này, tao sẽ nói với tiến sĩ Davidoff điểm hẹn là đây. Không có áo, có khả năng là anh em nó đem đi rồi. Nhưng chúng để lại cái này.” Mụ lục túi lấy ra một trang giấy được cẩn thận xé từ tập vẽ của Simon. Một mặt là một hình vẽ dang dở, rõ ràng là của Simon. Mặt kia là dòng chữ in hoa rời rạc: BSC CAFE 2PM, do mụ tự viết.

“Gặp nhau ở quán cà phê tự phục vụ Buffalo State lúc hai giờ. Giấy trắng quá. Họ sẽ không tin giấy rơi ở đây đâu.”

Tôi cầm lấy tờ giấy bước đến gần đồng ống kim loại, cúi xuống và chà mặt giấy lên nền sàn bản. Đoạn tôi dừng lại, vẫn cúi khom người như thế và nhìn lên mụ ta.

“Còn insulin đâu ạ?”

“Chắc bọn chúng tìm được rồi.”

“Ta để lại đây được không, phòng khi cần thôi?”

Mụ ngậm ngừng. Dù mụ không quan tâm nhưng nếu làm như thế để khiến tôi tin tưởng...

“Tao sẽ lấy vài lọ ở chỗ Lauren rồi đem lại đây,” mẹ nói. “Để ta mang tờ giấy đi báo cáo đã.”

Mẹ Tori quay lưng dợm bước đi. Tôi cầm chắc đoạn ống xông lên, chuẩn bị vọt vào gáy mẹ.

Mẹ quay phắt lại, lập tức búng tay. Tôi bay ngược ra sau, ngã xuống đồng thùng, ống kim loại trong tay rơi loảng xoảng xuống nền nhà. Tôi sờ soạng tìm nhưng mẹ đã nhanh hơn, chộp được nó và vung cao qua đầu.

Mẹ há miệng nhưng chưa kịp nói gì thì một thùng gỗ thừa từ đồng thùng trên đầu tôi bay vọt sang. Mẹ né người tránh được. Đằng sau chiếc thùng vừa bay đi là Liz.

Tôi phóng về phía đồng ống, nhưng mẹ Enright yểm một bùa chú khác lên tôi. Chân tôi trượt đi, cánh tay vươn tới chúi nhủi xuống sàn, nơi bị thương lúc trước đau thốn. Nhìn quanh quất, tôi thoáng thấy chiếc áo ngủ của Liz đằng sau đồng thùng linh kính.

“Elizabeth Delaney, hãn vậy rồi.” Mẹ Enright lùi về phía bức tường, lảo liên nhìn hết bên này sang bên kia, chuẩn bị tinh thần đón vật thể bay kế tiếp. “Hình như sau khi chết, mày đã làm chủ được sức mạnh của mình. Giá sớm hơn một chút thì hay biết mấy. Thật lãng phí.”

Liz cứng người lại giữa đồng thùng, gương mặt tối sầm khi nghe mẹ Enright xác nhận mình đã chết. Nhưng chỉ một thoáng sau, Liz so vai, nheo mắt tập trung vào một chõng thùng gỗ khác.

“Dù chết, mày vẫn có ích như thường, Elizabeth,” mẹ Enright nói, “Một yêu tinh hiếm có sẽ giúp tiến sĩ Davidoff vượt qua nỗi thất vọng khi để thất lạc Simon và Derek dấu yêu.”

Liz gồng sức đẩy, chõng thùng gỗ rung lên kêu rảng rặc, từng thớ gân trên gương mặt Liz nổi lên vì cố sức. Tôi rối rít ra hiệu cô ấy tập trung vào đối

mỗi chiếc thùng trên cùng, Liz gật đầu và bắt đầu làm theo... nhưng mẹ Enright dễ dàng bước ra khỏi tầm rơi.

“Đủ rồi đấy Elizabeth,” mẹ ta bình thản nói trong lúc những chiếc thùng rơi âm âm sau lưng.

Liz tóm lấy một phiến gỗ lỏng lẻo và phóng thẳng vào mẹ.

“Tao nói, đủ rồi.”

Mẹ ta tung búa về phía tôi, lần này một dòng điện mạnh xuyên qua người khiến tôi ngã vật xuống, toàn thân co giật, miệng ngáp ngáp. Liz cúi xuống nhìn tôi. Tôi thì thào là mình vẫn ổn và cố chống tay ngồi dậy, cả người run lên.

Mẹ Enright nhìn quanh, mẹ không thể thấy Liz trừ phi cô ấy di chuyển thứ gì đó. “Tao không thể làm gì mà, Elizabeth, nhưng tao có thể hành hạ Chloe. Chỉ cần một mẫu gỗ bay lên là tao sẽ cho nó ăn điện một lần nữa. Rõ chưa?”

Tôi cố đứng dậy và chạy thực mạng ra cửa. Chạy chưa được vài bước, toàn thân tôi đã đông cứng. Theo đúng nghĩa đen.

“Búa trói đấy,” mẹ Enright đặc ý. “Rất hữu dụng nhé. Giờ, Elizabeth, hãy ngoan ngoãn trong lúc tao vào Chloe...”

Búa chú hết hiệu lực. Tôi vấp chân, lính quính lấy lại thăng bằng rồi ngược lên và thấy chính mẹ cũng đang bị đông cứng. Một bóng người từ trong góc tối tiến ra.

“Búa trói sao?” Tori sai bước về phía chúng tôi. “Mẹ gọi búa đó là vậy à? Mẹ nói đúng. Quả thực nó rất hữu dụng.”

Cô ta đứng trước thân hình bất động của mẹ mình. “Hóa ra con là một nỗi thất vọng, còn Chloe là đứa con gái mà mẹ muốn có sao? Mẹ biết không, điều đó khiến con thật đau lòng... dù con cứ tưởng mẹ phải hiểu nó hơn. Hoặc là, hiểu con hơn chứ.” Cô ta ghé sát lại. “Sắm đồ ư? Con bị nhốt trong buồng giam, cuộc đời con tan nát, vậy mà mẹ thật sự tin là con muốn đi mua sắm ư? Mẹ chẳng hơn gì Chloe, chả biết gì về con hết.” Tori khoát tay về phía tôi. “Cậu...”

Tori lão đảo lùì lại, thở gấp, mẹ cô ta đã thoát và vừa yếm bùa đáp trả.

“Con còn nhiều thứ phải học đấy Victoria, nếu con cho là mình làm gì được mẹ.”

Tori nhìn vào mắt mẹ. “Mẹ tưởng con tới đây để trả thù chắc? Đây là một cuộc trốn chạy.”

“Trốn ư? Vậy con tính trốn xong sẽ lang thang ngoài đường ngoài sá à? Con gái cứng của cha con sẽ ngủ bờ ngủ bụi ư?”

Mắt Tori long lên, nhưng giọng cô ta vẫn bình tĩnh. “Con sẽ ổn thôi.”

“Sống bằng gì? Con có mang theo tiền không? Có thẻ ngân hàng không?”

“Con bị giam thì làm gì có mấy thứ đó?”

“Mẹ cá là Chloe có mang một ít đấy. Nó không bao giờ rời khỏi phòng mà không mang theo chút tiền phòng thân.”

Cả hai cùng nhìn tôi. Tuy tôi không nói gì, nhưng câu trả lời hẳn đã hiện rõ trên nét mặt. Mẹ Enright cười ha hả.

“Ồ, con sẽ có tiền ngay thôi,” Tori thản nhiên, “Chỉ việc lấy của mẹ là xong.”

Cô ta quạt tay xuống, một luồng sức mạnh xô cả mẹ cô ta và tôi loạng choạng lùi về sau. Tori vung tay quá đầu. Những tai sáng lóe lên, quỵện thành đụn gió xoay vòng xung quanh chúng tôi, cuốn theo một cơn lốc bụi và hạt mưa. Tôi nhắm chặt mắt lại, đưa tay che mũi và miệng.

“Con tưởng đó là pháp thuật siêu việt ư, Victoria?” Mẹ Tori hét lớn qua làn lốc. “Một cơn ăn vạ kiểu trẻ con. Con chẳng thay đổi gì cả. Chỉ khác là bây giờ con nhờ đến sức mạnh của tự nhiên để gào thét và giã đành đạch họ mình.”

“Mẹ tưởng con chỉ làm được nhiều đó thôi sao? Trông đây...”

Tori đứng như phỗng vì trúng phải bùa trời. Trận gió dừng lại. Đám bụi cùng những tia sáng là là dưới mặt đất.

“Mẹ đang mở mắt trông đây,” mẹ Enright hả hê, “Mẹ chỉ thấy con là một con bé được chiều đến hư hỏng với chiếc xe mới bóng lộn, phá phách lung tung, không quan tâm đến việc người khác có bị thương hay không. Con luôn ích kỷ và thiếu suy nghĩ.”

Mắt Tori long lanh nước. Trong khi mẹ Enright tiến đến chỗ con gái, tôi lên lại gần đồng ống kim loại.

“Giờ, Victoria, nếu đã thôi không nổi đóa lên nữa thì để mẹ gọi Lauren đến. Mong là lần này cô ta trông chừng con cẩn thận hơn.”

Liz đang lượn lơ trên đầu mẹ ta, ánh mắt chăm chú nhìn vào một chõng thùng gỗ khác. Tôi lắc đầu. Góc đấy hơi lệch và mẹ sẽ thấy chúng rơi. Tôi cúi xuống nhặt một đoạn ống lên.

“Lauren Fellows sẽ không phải là người duy nhất bị quở trách,” mẹ Enright chưa hết chuyện. “Con vừa nhận lãnh một tuần trong phòng, một mình, không học hành gì hết, không người viễn thăm, không có MP3. Chỉ có thật nhiều thời gian để suy nghĩ về...”

Tôi vung đoạn ống trong tay vụt vào gáy mẹ. Một tiếng “bốp” chát chúa vang lên. Vũ khí rời khỏi tay tôi. Thấy mẹ loạng choạng, tôi tưởng mình ra tay chưa đủ mạnh. Tôi lính quỳnh lượm lại đoạn ống đang lăn ra xa.

Rồi mẹ ngã vật ra đất.

Vừa thoát bùa, Tori đã vội chạy đến bên, quỳ sụp xuống bên cạnh mẹ. Tôi ngồi gần cô ta, xem mạch mẹ còn đập chăng.

“Chắc mẹ cậu không sao đâu,” tôi an ủi.

Tori ngậy người ra đấy, mắt đăm đăm nhìn mẹ.

Tôi chạm tay cô ta. “Nếu muốn đi, chúng ta phải...”

Cô ta hất tôi ra. Tôi đứng dậy, chuẩn bị bỏ Tori lại. Rồi tôi nhận ra Tori đang làm gì – cô ta lục lọi trong túi quần mẹ mình.

“Chả có gì,” Tori nghiêng răng lẩm bẫm. “Đến thẻ tín dụng cũng không nốt.”

“Tớ có tiền. Cứ đi đi.”

Ngoái đầu nhìn mẹ mình lần cuối, Tori sải bước theo tôi.

Chương 12

TORI VÀ TÔI NÉP mình dưới tấm bạt phủ xe rở moóc. Xe không có đầu kéo nên chúng tôi không lo chỗ trốn sẽ lăn bánh ra đi. Tôi nghĩ đó là một ý hay. Tori không đồng ý.

“Ai lại đi nấp dưới này,” cô ta cúi rạp xuống, rít qua kẽ tay. “Họ chỉ cần giở bạt ra là thấy.”

“Nếu họ đến gần, bọn mình sẽ chạy.”

“Làm sao biết họ đến mà chạy chứ? Chúng ta có thấy gì đâu.”

“Liz đang ra ngoài do thám tình hình.” Đang ngồi xếp bằng, tôi đổi tư thế.
“Về Liz...”

“Cô ấy chết rồi.” Tori khô khan nói. “Mẹ tôi bảo vậy đấy. Có phải mẹ tôi đã giết Liz không? Bà ấy với những người đó...”

“T...tôi sẽ giải thích sau. Giờ im lặng đi nào. Người ta nghe thấy mất...”

“Xung quanh làm gì có ai chứ? Nhờ Liz đấy, bạn tôi đấy. Liz đã ra ma và giờ cô ấy đang canh chừng cho bọn mình. Hình như là bao lâu nay cô ấy toàn giúp cậu. Vậy mà cậu không hề nghĩ đến chuyện báo tôi hay rằng Liz đã chết, rằng họ đã sát hại Liz.”

“Tôi có kể với Rae...”

“À phải, Rachele. Sao, cậu nói với cô ta thì được lợi gì không hả?” Tori nhìn vào mắt tôi. “Nếu muốn biết ai là kẻ phản bội, cậu nên bắt đầu từ Rae.”

“Rae? Không. Cô ấy không bao giờ...”

“Thử nghĩ xem, phải có người chỉ điểm chứ. Nếu không là tôi, cậu hay hai anh em nhà kia thì kẻ còn lại sẽ là ai?”

“B... bọn mình nên im lặng thì hơn. Ở đây âm thanh dội lớn quá.”

“Thế ư? Chà, giờ lại còn lên lớp môn khoa học cho tôi nữa cơ đấy. Derek dạy cậu à?”

“Tori này?”

“Gì cơ?”

“Nín giùm đi.”

Cô ta im lặng được chừng năm giây rồi lại nói, “Đáng lẽ Liz phải về từ lâu rồi chứ? Làm sao cậu biết cô ấy vẫn còn ngoài đó?”

“Liz tự đến, tự đi. Chính vì thế tôi mới cần áo của Liz để...”

Liz phóng xuyên qua tấm bạt và sà xuống chỗ chúng tôi. “Cậu bảo Tori im giùm cái!”

“Tớ có bảo rồi,” tôi khẽ nói. “Mấy lần lận.”

“Chán ghê, họ nghe thấy rồi. Đang trên đường đến đấy. Dì của cậu dắt theo một gã mang súng.”

Tôi khẽ thuật lại cho Tori nghe.

“Sao cơ? Vậy mình còn ngồi đây làm gì?” Cô ta giật nảy người rồi né sang bên.

Tôi vội túm lấy tay Tori. Lập tức cô ta kêu ré lên, lớn đến độ Liz phải chau mày.

“Họ đi từ hướng nào đến thế?” Tôi hỏi Liz.

Liz chỉ về bên trái. Tôi bò sang phải bên phải và nâng tấm bạt lên.

Liz vội ra theo. “Giờ tớ không thấy họ đâu hết.”

Tôi nheo mắt lại vì nắng. Cách chúng tôi chừng sáu, bảy mét có một tòa nhà nhưng tôi không thấy cửa. Tôi nhào ra ngoài nhìn cho rõ. Bên trái có một đống thùng linh kính bụi bặm. Chúng tôi sẽ trốn giữa...

“Chloe!” Liz hét lớn. “Hắn ta ở ngay..”

Có tiếng thạch – thạch trên rơ moóc cắt đứt lời của Liz.

“Lùi lại!” Liz gào lên. “Lùi lại!”

“Có chuyện gì thế?” Tori khẽ làu bà. “Đi nào!”

Vừa cố lùi lại, tôi đã bị Tori xô mạnh từ phía sau và ngã nhào ra khỏi thành xe, đập mặt xuống đất.

“Giờ thì dễ hơn nhiều rồi,” một giọng nói vang lên.

Tôi nằm ngửa người trên đất. Đằng kia, Mike đứng sừng sững trên xe moóc. Hắn chính là người đã nã súng vào chúng tôi trong đêm thứ Bảy vừa rồi.

“Lauren?” hắn ra lệnh. “Đưa súng đây. Để tôi giải quyết cho xong vụ này.”

Trợn trạo nhìn tôi, hắn ta nhảy xuống đất. Vừa lúc đó, dì Lauren cầm súng đến nơi. Hắn chìa tay về phía dì.

“Xin lỗi con, Chloe,” dì nói.

Thấy dì chìa súng về mình, tôi cuống quýt lùi lại.

“Đừng mà. Con... con sẽ không chống đối nữa. Con...”

Bất ngờ dì Lauren quay ngoắt nòng súng vào Mike và bóp cò. Phi tiêu tẩm thuốc mê găm trúng cánh tay hấn. Mike bàng hoàng nhìn mũi phi tiêu trước khi từ từ khuyu xuống.

Dì Lauren chạy lại đỡ tôi dậy, “Tori, mau ra khỏi đó đi. Lúc vừa nghe thấy tiếng các cháu, hấn đã dùng bộ đàm báo cho họ biết rồi.”

Tôi giật lùi lại, ra hiệu bảo Tori chuẩn bị chạy nhưng mắt vẫn không rời dì mình. Dì nắm lấy tay tôi nhưng bị tôi hất ra. Dì đành buông xuôi và lùi xa.

“Theo con thì vì sao dì lại bắn hấn? Sao dì để Tori thoát dễ dàng như vậy? Dì đang muốn giúp. Dì cháu mình sẽ cùng đi tìm anh em Derek. Ta sẽ tìm cả chú Kit – cha Simon nữa.”

Bên tai tôi nghe như có tiếng vang kỳ cục. Chắc là con tim tôi đang thét lên vì vui sướng. Dì Lauren đã nhận ra sai lầm và vẫn thương yêu tôi. Dì sẽ đền bù cho tôi, mọi rắc rối của tôi sẽ được dì tháo gỡ như từ trước đến giờ và mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Còn gì kỳ diệu hơn thế?

Không! Nghĩ sao làm vậy, tôi chậm chạp lùi thêm bước nữa và vẫy tay ra hiệu cho Tori cùng chạy. Tôi đã bị lọc lừa quá nhiều để có thể tin vào một cái kết có hậu.

“Dì xin con, Chloe.” Dì Lauren giơ chiếc túi chứa insulin ra. Khi tôi chìa tay nhận, dì liền chộp cổ tay tôi. “Dì sai rồi, Chloe. Một sai lầm nghiêm trọng. Nhưng dì sẽ sửa lỗi mà.” Dì đưa túi thuốc. “Nhớ chạy đằng ấy nhé.” Dì chỉ vào nhà máy. “Nép mình vào bóng các tòa nhà mà đi. Dì kéo hấn giấu dưới gầm xe đã.”

Chờ dì Lauren bắt kịp, ba người chúng tôi len lỏi qua dãy nhà kho chạy về hướng công chính. Dì tôi cam đoan người của Edison không mai phục nơi

ấy. Tuy không thấy có bóng dáng công nhân nào lớn vờn bên ngoài, nhưng nhóm chúng tôi cũng không thể liều lĩnh đến quá gần nhà máy được.

Lờ đi tôi nói dối chỉ để dụ chúng tôi vào bẫy? Nếu thế, mong là bùa của Tori sẽ giúp ích được ít nhiều.

Chúng tôi dừng lại nghỉ mệt sau một nhà kho phía bên kia sân.

“Hai đứa nghe này,” dì Lauren dặn. “Đằng kia có một cổng giao nhận hàng. Tuy cổng khóa rồi nhưng hai đứa vẫn có thể lách mình qua. Nhớ đi qua hai dãy nhà và sau đó đi thẳng đến cuối đường nhé, các cháu sẽ thấy một cửa hàng Seven-Eleven.”

Tôi gật đầu. “Con biết chỗ đó.”

“Tốt. Hai đứa vòng ra sau cửa hàng đợi dì nhé. Ta sẽ gặp lại nhau ở đó.”

Tori vội đi ngay, nhưng tôi đứng lại, chăm chú nhìn dì Lauren.

“Chloe, sao thế?”

“Tori không chỉ điếm tụi con đúng không ạ?”

“Ừ. Giờ...”

“Là Rae hả dì?”

Dì Lauren ngậm ngừng nhưng tôi đã đọc được đáp án trong ánh mắt dì. “Không chỉ mình dì tưởng hồi nào đến giờ mình vẫn làm điều đúng đắn đâu Chloe.”

Tôi quay lưng định chạy. Dì nắm tay tôi giữ lại và chìa một phong bì gấp làm tư.

“Vài lời thanh minh và một ít tiền.” Thấy tôi từ chối, dì nhoài theo dúi vào túi quần sau của tôi. “Nếu con nhất quyết dứt áo ra đi, dì không trách. Nhưng xin con, hãy cho dì một cơ hội. Một cơ hội cuối cùng nữa thôi.”

Tôi gật. Dì ôm tôi vào lòng, hôn lên má tôi rồi buông ra. Tori đã chạy gần đến khúc quanh của tòa nhà, sắp khuất dạng thì Liz đang đứng sau lưng tôi bất ngờ hét lên.

“Chloe, coi chừng...”

Tôi quay phắt lại, nhanh đến nỗi suýt ngã vì mất thăng bằng. Dì Lauren nôn nóng ra hiệu bảo đi tiếp, nhưng tôi chỉ thấy bóng một người vừa đến phía sau dì. Mẹ Tori.

Tôi hét lên báo động, nhưng mẹ Enright đã vung tay lên. Từ đầu ngón tay mẹ, một luồng chớp phóng về phía dì Lauren với một tiếng “bốp” xèo xèo kinh khủng, làm dì ngã vật xuống đường. Máu miệng dì văng thành vệt dài lên nền bê tông.

Chương 13

MỚI CHẠY ĐƯỢC vài bước đến gần dì, tôi đã bị mẹ Tori dùng bùa trói kìm chân. Lời mẹ loáng thoáng văng đến tai nhưng tôi nghe không rõ. Tai tôi ù đặc bởi những tiếng thét nội tâm khi tôi phải đứng chống mắt nhìn dì mình nằm bất động. Sau rồi tôi mới nghe rõ tiếng mẹ Enright.

“Giờ có lẽ tao nên hỏi, đưa con gái quý báu của tao đâu?”

“Ngay đây,” một giọng nói vang lên sau lưng tôi.

Mẹ Enright ngẩng đầu nhìn, đôi chân mày nhíu lại, môi hé mở. Trong nháy mắt, mẹ bật ngửa vì trúng bùa của Tori. Bùa trói trên người tôi được giải. Thấy tôi loạng choạng lại gần dì Lauren, Tori kịp túm tay tôi lại.

“Chúng ta phải đi ngay.”

“Không. Tôi...”

Mẹ Enright dần hồi phục, đôi bàn tay hươ lên không trung phóng bùa chú. Tori kéo tôi tránh kịp. Đòn phép ấy va vào tường, làm nổ tung chiếc thùng gỗ mốc đen.

“Cậu cản được mẹ cậu mà,” tôi nói. “Hãy đối phó với bà ta, để tôi đi lấy súng...”

“Tôi không làm được.”

Thấy Tori nhất định kéo tay bảo chạy, tôi giật tay về. Cô ta lầm bầm, “Tốt thôi,” rồi chạy biến và mất dạng sau khúc quanh. Mẹ cô ta lại hất tay lần nữa. Chợt có tiếng người văng tới làm mẹ mấp tắp trung, “Họ đây rồi!”

Thừa dịp, tôi nhìn dì Lauren lần cuối rồi co căng chạy nốt.

Hai đứa chúng tôi không thể ra cổng giao nhận hàng được nữa. Giờ tôi mới hiểu vì sao dì Lauren giục tôi và Tori đi trước – dì có thể yểm hộ, vì nếu có ai từ phía sân bước vào, chúng tôi sẽ bị lộ mà không kịp kêu lên tiếng nào.

Liếc mắt qua góc tòa nhà kế tiếp, Tori và tôi thấy hương ấy quá trống. Tiếng người nói lao xao gần lắm rồi. Hai đứa sẽ không thoát được mất.

“Giờ thì sao đây?” Tori luống cuống.

Tôi im lặng. Tori khẽ giục.

“Nói đi chứ! Giờ cậu định làm thế nào?”

Tôi muốn níu lấy cô ta mà lắc rồi gào lên là mình chẳng định làm gì cả. Thậm chí tâm trí tôi vẫn chưa hết bàng hoàng sau chuyện vừa xảy ra. Dì tôi có thể đã tắt thở. Đã chết. Tôi chỉ nghĩ được cso thế.

“Chloe!” Tori nôn nóng. “Nhanh nào! Chúng ta làm gì bây giờ?”

Tôi rất muốn bảo cô ta hãy để mình yên và tự đi mà nghĩ kế. Nhưng khi nhìn vào mắt Tori và thấy nỗi sợ hãi vụt chuyển sang thành hoảng loạn, tôi chỉ biết lặng câm.

Tori vừa mới biết Liz đã chết, ban nãy lại còn tận mắt chứng kiến mẹ mình, có thể, đã giết chết dì tôi. Cả tôi và cô ta đều không nghĩ được gì lúc này. Nhưng vì tình thế bắt buộc, một trong hai phải động não.

“Dì cậu bảo người của Edison sẽ không đến gần cổng trước,” cô ta nói. “Nếu ta ra đó...”

“Lỡ có ngoại lệ thì sao? Lỡ họ có đường khác chặn bọn mình? Nhưng...” Tôi đảo mắt nhìn quanh. Ánh mắt tôi dừng ở tòa nhà khổng lồ choán lấy phần lớn cái sân. “Nhà máy.”

“Gì cơ?”

“Nhớ theo sát tôi nhé.”

Tôi biết ở đây có hai cửa – một là cửa thoát hiểm mà tối thử Bảy rồi chúng tôi thoát theo lối đó và hai là cổng chính Derek đã đột nhập vào. Giờ cổng chính là giải pháp gần nhất. Vừa ra cổng, tôi vừa khẽ nhờ Liz đi trước dò đường. Nếu có ai ở gần thì huyết sát ra hiệu.

Cửa chính thụt hẳn vào trong. Tôi chạy lên, nép sát tường, còn Liz lướt xuyên qua cửa và quay lại chỉ trong tích tắc.

“Đằng trước có một bảo vệ đứng canh,” cô ấy nói. “Tớ nghi binh, còn cậu mở hé cửa và chờ nghe tớ huyết sát. Cậu biết chỗ để trốn rồi chứ?”

Tôi gật đầu. Tối thử Bảy trước, cũng ở nơi này, Derek từng bảo cả nhóm mở hết mọi cánh cửa tìm lối thoát, và tôi nhớ đến một căn phòng chứa đồ khá lý tưởng.

Khi Liz ra hiệu mọi việc đều ổn, tôi khẽ khàng mở cửa. Tori lập tức bám riết, dù tôi đã dặn cô ta trông chừng phía sau kẻo có người tới.

Bên trong, Liz đứng cạnh cánh cửa đóng im ỉm cách chỗ tôi chừng sáu, bảy mét. Ngay cạnh cô ta, một tên bảo vệ ngây người đứng nhìn nắm cửa tự xoay tới xoay lui.

Chúng tôi lên qua. Từ nãy đến giờ, tôi nghe thấy tiếng máy móc chạy rầm rập pha lẫn tiếng công nhân cười nói, la hét vắng tới. Nhưng nơi này lại hoàn toàn im ắng.

Trong lúc hai đứa dễ dàng tiến sang hành lang bên cạnh, tên bảo vệ vẫn nghệt mặt ngó chiếc nắm cửa tự xoay một cách khó hiểu.

Sau đó Liz nhanh chóng lướt đến bên. “Cậu định đi đâu tiếp?”

Tôi chỉ sang hành lang kế. Liz lướt nhẹ như không, quẹo qua khúc cua và huýt sáo báo hiệu không có trở ngại gì phía trước. Chúng tôi may mắn đến được phòng chứa đồ an toàn. Cửa phòng vừa khép, giọng nói của tên bảo vệ đã oang oang vang khắp hành lang.

“Này Pete, lại mà xem! Năm cửa tự xoay này. Tôi nói rồi, sau ngày lão Dan nhảy vào giàn cửa, nơi này đã bị ma ám.”

Hắn không sai. Đêm thứ Bảy tôi có thấy hồn ma một người nhảy vào máy cửa đang hoạt động. Lát sau, ông ta lại hiện ra rồi lại tiếp tục nhảy xuống. Phải chăng đó là hành động sám hối? Tay dì Lauren đã nhúng chàm, thậm chí còn giết người không chừng. Vậy sao khi chết, liệu dì ấy có bị đày xuống Địa ngục? Có phải dì...

Tôi khóc nhọc nuốt xuống.

“Ta làm gì nữa?” Tori thì thào.

Tôi nhìn quanh. Căn phòng rộng bằng một phòng học và ngổn ngang những thùng cùng hộp.

“Ra sau tìm một chỗ đi,” tôi bảo. “Ở đây nhiều bụi thế này, chúng tỏ họ ít ra vào. Mình sẽ trốn...”

Liz chạy xuyên qua cửa.

“Họ tới đây!”

“Sao lại...”

“Tiến sĩ Davidoff và bà Sue. Bà ta nhìn thấy cậu ngoài cửa.”

Nhờ Tori, canh chừng giới đến thế là cùng...

“Họ vào trong chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa.”

“Ai vào trong cơ?” Liz vụt đi tự lúc nào, trong khi Tori vẫn chưa hiểu mô tê gì. “Có chuyện gì vậy? Liz vừa nói gì thế?”

Trả lời cô ta xong, tôi mở hé cửa.

“Cậu làm gì vậy?” Tori giật tay áo tôi. “Điên rồi chắc? Đóng cửa lại đi!”

Càng bảo Tori im, cô ta càng la hét to hơn. Bảo lui lại, cô ta đẩy tôi lên trước và lâm vào hiểm cảnh. Tôi bảo trông chừng mấy người đuổi theo, cô ta lại chạy kè kè kể bên. Tôi mở cửa nghe ngóng, cô ta muốn kéo tôi trở vào.

À. Khởi đầu của một tình bạn cao đẹp.

Tình bạn ư? Tôi và cô ta trụ được ở mức cộng tác bình thường cũng là may lắm rồi.

Tôi bảo Tori mình đang nghe ngóng. Thấy cô ta định gân cổ cãi, tôi lờ mắt cảnh cáo, và lần đầu tiên trong đời, hành động này có hiệu quả. Tori im bật, lui vào phòng, hờn dỗi và quắc mắt nhìn tôi. Nhưng ơn trời, cô ta không nói một tiếng.

“Tôi giúp gì được ạ?” tiếng tên bảo vệ sang sảng từ cuối hành lang vọng lại.

“À, chúng tôi đang tìm hai cô bé tuổi vị thành niên,” tiến sĩ Davidoff nói. “Nhất định hai cô bé có vào trong này. Chúng bỏ trốn từ một nhà mở gần đây. Cả hai đều mười lăm. Một cao khoảng 1m6, tóc ngắn sậm màu. Cô bé còn lại khoảng 1m55, tóc vàng nâu.”

“Có vết đỏ,” Sue để thêm. “Ý tôi là nhuộm vết đỏ.”

Gã bảo vệ cười. “Giống con tôi quá. Có điều vệt tóc con bé màu xanh dương. Tuần trước là màu tía.”

“Tụi nhỏ thời nay là vậy,” tiến sĩ Davidoff cười giả lả. “Hai cô bé này trốn đi suốt. Chắc anh thừa biết bọn con gái choai choai. Nào gặp bạn trai, nào mua son bóng mới. Mấy việc chả hại gì, chỉ có điều chúng tôi lo cho sự an nguy của chúng.”

“Ông nói phải. Nếu thấy hai cô bé, tôi sẽ gọi cho ông. Ông có thể không ạ?”

“Chúng tôi tin chắc chúng vào đây từ nãy.”

“Làm gì có. Cửa lối vào duy nhất này chỉ có thể mở từ phía ngoài. Còn nãy giờ tôi chưa từng rời chốt gác.”

“Tôi hiểu. Nhưng giá anh cho chúng tôi vào ngó qua...”

Tiếng ghế kê cọt kẹt cho thấy một người to lớn vừa rời ghế đứng dậy. “Đây là một nhà máy. Ông có biết tôi sẽ phạm bao nhiêu điều luật lao động nếu tôi để các người vào không?”

“Chúng tôi sẽ mang nón và kính bảo hộ.”

“Đây không phải nơi công cộng. Không ai được vào đây trừ phi có hẹn trước hoặc có người hộ tống.”

“Chúng tôi có thể nói chuyện với người quản lý được không?”

“Ông ấy đi rồi. Đi họp. Cả ngày. Tôi nói rồi, không ai qua mặt được tôi đâu. Hai cô nhóc các ông vừa nói không có trong này. Nhưng nếu các ông vẫn muốn kiểm tra thì cũng được thôi. Cứ gọi cho cảnh sát và tôi sẽ cho các người vào ngay.”

“Chúng tôi thật không muốn làm phiền nhà chức trách.”

“Đành vậy. Nếu không, đừng hòng qua được ngưỡng cửa này.”

Sau khi bảo vệ đuổi họ đi, chúng tôi trốn vào trong đợi trời tối. Mỗi đứa tìm một góc riêng, xem như cái cớ để khỏi phải bắt chuyện. Mới đầu tôi thấy ổn, Tori và tôi có chuyện gì mà nói chứ. Nhưng sau một lúc, ngay cả cái vật cũng còn hơn phải phấp phồng chờ đợi trong im lặng, không có gì để làm trừ việc nghĩ ngợi. Và khóc. Tôi khóc thật nhiều, thật khế. Tôi cứ rút phong thư ra ngắm, nhiều đến nỗi những vệt nước mắt khô lại thành lớp bên trên. Muốn bóc thư ra xem nhưng tôi chỉ sợ mọi lời giải thích bên trong đều không đủ sức thuyết phục. Mà tôi rất cần được củng cố lòng tin.

Cuối cùng, không nhịn được thêm nữa, tôi xé phong thư. Bên trong có tiền nhưng tôi không buồn đếm, chỉ đút vào túi quần. Đoạn tôi run rẩy mở lá thư.

Dì Lauren bắt đầu thư bằng việc giải thích về cách vận hành của thuật gọi hồn. Thân nhân của những người là đồng cốt không phải ai cũng có khả năng nhìn hồn ma. Đa phần là không. Dì Lauren không. Mẹ tôi và ông bà tôi cũng thế. Nhưng cậu Ben, em trai song sinh của mẹ tôi thì có. Tôi không hề biết mẹ có một người em song sinh. Dì Lauren viết.

Cậu Ben mất trước khi con chào đời khá lâu. Mẹ con hẳn muốn cho con xem ảnh cậu nhưng lúc đó con còn quá bé. Sau khi chị ấy mất... không có lý do gì để lục ảnh cậu ra xem. Cậu Ben thấy ma lúc nhỉnh hơn tuổi con bây giờ một chút. Cậu và mẹ con đều học đại học xa nhà, nhưng rồi cuộc sống dần nặng nề đến mức vượt quá sức chịu đựng của cậu. Cậu Ben về nhà, khiến mẹ con cũng muốn bỏ học về theo, để trông chừng cậu. Cậu con nhất quyết bảo chị ấy nên ở lại trường. Dì hứa sẽ chăm sóc cậu, nhưng thật lòng dì không biết anh trai mình phải đương đầu với điều gì. Năm mười chín tuổi, Ben ngã từ nóc nhà xuống và qua đời. Cậu con tự sát hay bị ma đuổi vẫn còn là một bí ẩn lớn.

Dù nguyên nhân có là gì, kết cục chỉ có một: chính năng lực siêu nhiên đã giết chết cậu Ben. Dẫu luôn tự nhủ ma không hại được mình, nhưng trong thâm tâm tôi biết mình chỉ tự dối lòng. Và chứng minh là đây: giết một người đâu nhất thiết phải tự tay xô người đó từ mái nhà ngã xuống.

Trước khi xảy ra bi kịch đó, mẹ con không ngừng cố gắng tìm người giúp Ben. Gia đình chúng ta có liên hệ với giới đồng cốt, và cuối cùng có người đã cho chị ấy địa chỉ Hội Edison. Nhưng sau khi Ben chết một tháng, tin ấy mới đến tay chị. Lúc mới vào trường y, dì liên hệ với họ. Nếu là nhà khoa học, họ cũng cần bác sĩ; và nếu có thể giúp được nhiều người khác như Ben, dì rất sẵn sàng. Mẹ con chưa biết gì về họ. Chuyện chỉ ập đến khi chị ấy quyết định có con.

Sau bi kịch của em trai, mẹ tôi vẫn còn muốn sinh con ư?

Như để trả lời câu hỏi, dì Lauren viết.

Con phải hiểu về việc biến đổi gen nói chung. Chloe ạ, rủi ro luôn xảy ra và ta phải chấp nhận. Nếu sinh em bé có siêu năng lực, chúng ta phải giải quyết vấn đề ấy. Dù vậy, mẹ con không chấp nhận phần rủi ro nọ, nhất là sau những gì xảy ra với Ben. Chị ấy muốn nhận con nuôi, nhưng với cha con, điều đó là không thể. Vì quá khứ của anh rể... có vài vướng mắc. Nhà chức trách không công nhận anh rể thích hợp với vai trò làm cha. Mẹ con vô cùng tuyệt vọng. Chị ấy rất mong được làm mẹ. Chị ấy tính nhiều cách khác nhưng ngặt nỗi chi phí quá cao. Lúc đó cha mẹ con đang sống trong một căn nhà ọp ẹp tại khu phố buôn bán. Từng đồng họ làm ra đều đầu tư vào công việc kinh doanh của cha con. Một ngày nọ, dì kể chị ấy nghe về đột phá mới của Edison. Họ đã cô lập được mẫu gen của chủng thầy đồng. Chỉ cần kiểm tra tiềm năng mang siêu năng lực trong mã gen đó và cả gen của cặp cha mẹ, ta sẽ biết đứa trẻ sinh ra có phải là người gọi hồn hay không. Jenny vui lắm. Dì đã xét nghiệm gen cho cả cha và mẹ con... kết quả cho thấy rất có thể đứa trẻ sẽ là thầy đồng. Dì cố thuyết phục mẹ con tìm cách khác, chẳng hạn thụ tinh nhân tạo bằng gen của một người cha

sinh học khác. Nhưng vì kiệt sức và mệt mỏi, mẹ con đã nản chí. Đã vậy, chị ấy luôn nghi ngờ muốn phá hoại hạnh phúc hôn nhân của cha mẹ con vì có lần dì góp ý thẳng rằng “anh rể không hợp với chị đâu”. Cũng vì thế, hai chị em không nhìn mặt nhau gần cả năm trời. Sau đó, dì gọi mẹ con báo tin vui: một bước đột phá khác. Dù không thể cho mẹ con một đứa trẻ bình thường nhưng Hội Edison có thể loại mọi hiểm họa từng lấy mạng Ben. Chị ấy sẽ có một đứa con biết nói chuyện với người đã khuất, khi và chỉ khi nó thích làm thế.

Nhưng theo như tôi biết, thực tế không được vậy. Khi tôi mới thấy ma, dì Lauren luôn tự nhủ không có gì đáng ngại. Tôi không phải “đồ phế phẩm” – mà chỉ cần thời gian để điều chỉnh năng lực siêu nhiên mình đang sở hữu. Hội Edison thuyết phục dì đưa tôi đến Nhà mở Lyle, và dì đã đồng ý. Dì vẫn mong đến một ngày tôi được chẩn đoán là “bình thường”. Đến lúc đó, dì sẽ cho tôi biết toàn bộ sự thật.

Dì tiếp tục sống với niềm tin đó cho đến khi tin tôi biết triệu hồn nhập xác ở Nhà mở Lyle. Dù thế, dì vẫn bụng bảo dạ, mọi chuyện sẽ ổn – hướng giải quyết đến từ hai phía. Hội Edison hứa cho dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa, họ vẫn sẽ bảo toàn mạng sống cho tôi. Họ còn nói chúng đồng cốt vốn vô hại, nên không có lý do gì để “xử lý” tôi cả.

Tuy thế, cũng như tôi, dì vẫn lo canh cánh. Dì tìm cách tự giải đáp mọi thắc mắc, và chẳng khác gì tôi, dì phát hiện Edison toà nói dối. Hình như họ còn giấu giếm nhiều chuyện, nhưng dì không nói kỹ thêm.

Sự thật đó đảo lộn cả thế giới của dì, Chloe ạ. Dì thật chẳng ra gì: chỉ khi con bị nguy đến tính mạng, dì mới nhận ra mình đã phạm sai lầm. Trước nay dì vẫn tin những gì mình làm là đúng – là cao cả tối thượng. Nhưng khi bắt tay thực hiện, dì mới biết mình đã quên lời tuyên thệ của một lương y: nguyên tắc đầu tiên của thầy thuốc là không được làm hại bất kỳ ai. Phản bội lời thề, dì chắc chắn sẽ gặp quả báo. Nhưng dì sẽ không để con phải chịu chung số phận với mình. Đó là lý do vì sao dì phải giúp con trốn thoát.

Thư còn ba đoạn nữa. Đoạn đầu nói nếu tôi đang đọc thư này, nghĩa là dì đã không thoát được cùng tôi. Nếu tôi bỏ dì lại, dì cũng sẽ hiểu cho tôi. Nếu có bị giết thì đó là cái giá dì phải trả. Và nếu dì bị Hội Edison bắt, tôi nhất quyết không được quay về cứu dì. Tôi phải tiếp tục đi tiếp để tìm Simon và chú Kit, cha cậu ấy. Dì không biết chú Kit gặp chuyện gì. Sau khi lục hết hồ sơ của Edison, dì tin chắc họ không dính líu đến vụ chú ấy mất tích. Nhưng dì cũng chỉ biết có thế.

Đồng thời dì dặn tôi phải luôn đeo dây chuyền. Tôi nhớ dì đã hốt hoảng mang nó đến Nhà mở Lyle cho mình nhanh thế nào khi tôi bỏ quên sợi dây lại. Trong thư dì không nhắc đến nó nhiều, chỉ nói mục đích của nó là để xua đuổi tà ma. Nhưng không phải thế. Hoặc có thể nó hiệu nghiệm thật: nếu làm mất nó, tôi sẽ gặp nhiều ma hơn, và sức mạnh của tôi sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát.

Đoạn thư ngắn sau đó nói về cha tôi. Cha không hay biết gì, càng không biết tôi là người gọi hồn. Vì vậy, nếu chỉ mình tôi may mắn thoát được, tôi không được để ông bị liên lụy.

Đoạn cuối cùng chỉ vồn vện ba câu.

Mẹ con muốn có con hơn tất cả mọi thứ trên đời, Chloe ạ. Con tuyệt vời đúng như mẹ con hằng mong ước. Con là cả thế giới đối với Jenny.

Dòng nước mắt nóng hổi làm mắt tôi bông rớt, nỗi đau cứ lớn mãi, không thể nguôi ngoai. Tôi run rẩy hít vào thật sâu và gấp thư cất vào túi áo.

Sau hơn một tiếng trốn trong phòng cùng Tori, tôi nghe Liz ủa đến báo tin mới nhất. “Dì ấy còn sống. Dì cậu đấy. Dì ấy bình an vô sự.”

Ngắm niềm vui bừng sáng gương mặt Liz, hẳn bạn sẽ tưởng cô ấy mới nghe tin dì mình còn sống. Cô ấy không quan tâm dì Lauren thuộc nhóm người từng sát hại mình. Liz chỉ mong tôi vui. Nhìn Liz, tôi tự biết, dù có cố gắng đến đâu, mình cũng không thể vị tha được như cô ấy.

Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, nỗi lo mới lại ập đến. Họ sẽ làm gì dì Lauren khi biết dì đã tiếp tay cho chúng tôi đào tẩu? Khi biết dì đã phản bội? Tôi chợt nhớ đến một kẻ phản bội khác. Rae.

Tôi đã tin cô ấy. Sau khi tôi đứng ra bảo lãnh Rae trước Simon và Derek, thuyết phục anh em họ cho Rae cùng tham gia, cô ấy đã chỉ điểm chúng tôi.

Rae nhất định không tin Simon và Derek sẽ quay lại. Chính cô ấy bảo tôi đến gặp dì Lauren và thuyết phục tôi khi tôi còn do dự.

Nhớ lại cái đêm khởi sự, lúc tôi và cô ấy nằm dài trên giường cố gắng chớp mắt, Rae phấn khích mãi với siêu năng lực của bản thân và đâu quan tâm gì đến điều đang chờ đón chúng tôi phía trước. Đến giờ tôi mới hiểu vì sao đêm đó Rae không hề tỏ ra lo lắng.

Dì Lauren bảo Rae nghĩ là cô ấy đang giúp tôi. Một mặt là vì yêu thương tôi nhưng mặt khác lại phản bội, ép tôi phải đi theo con đường cô ấy chọn. Cô ấy tự cho rằng mình đúng, còn tôi ngoan cố không chịu nhìn nhận sự thật.

Giờ thì cả cô ấy và dì tôi đều nằm trong tay Hội Edison. Một khi vầng hào quang của cuộc sống mới tắt ngấm, Rae sẽ nhìn ra khe hở, sẽ ra sức kiếm tìm cho đến khi biết được sự thật. Nhưng tôi hy vọng cô ấy đừng làm thế. Tôi cầu cho hai người họ ngoan ngoãn tuân theo Hội Edison cho đến khi tôi trở lại. Và tôi sẽ trở lại.

Cuối cùng, Liz thành công xuất hiện trong phòng, báo tiến sĩ Davidoff và đồng sự đã bỏ cuộc. Họ tưởng tôi và Tori đã trèo qua cổng chính và cao chạy xa bay. Họ cử người theo dõi tại một địa điểm bí mật nào đấy, phòng trường hợp Derek quay về tìm dấu vết của tôi.

Năm giờ chiều. Còi tan tầm hụ lên, báo hết giờ làm việc. Đến năm giờ ba mươi, toàn bộ tòa nhà vắng tanh. Dù vậy, chúng tôi chưa vội ra ngay. Sáu giờ, rồi bảy giờ...

“Ngoài kia chắc đã tối rồi,” Tori bò lại gần tôi thì thào.

“Mới nhập nhoạng thôi, chưa tối hẳn đâu. Mình chờ thêm một giờ nữa đi.”

Đúng tám giờ tối, chúng tôi rời đi.

Chương 14

CHÚNG TÔI RÓN RÉN ĐI QUA CHỖ người gác đêm đang mãi xem tạp chí Playboy trong nhà ăn. Liz ở lại, đề phòng ông ta nghe thấy tiếng động. Kết quả là không.

May mắn sao sáng nay tôi và Tori cùng mặc quần áo màu tối – Tori mặc áo dài tay màu xanh hải quân, hiệu American Eagle và áo khoác da; tôi mặc quần jeans và sơ mi xanh lá cây. Giá như ngoài chiếc áo khoác mỏng manh này tôi còn có thêm áo ấm. Khi màn đêm buông xuống, trời trở lạnh, kèm gió cắt da. Chắc chắn gió ấy từ lưu vực sông ở Canada thổi tới.

Một khi đến được nhà kho, chúng tôi khỏi lo gió rét. Nhưng quãng đường từ đây đến đó như dài mãi ra. Vì Liz không thấy bóng dáng tên nhân viên an ninh của Hội Edison nên tôi và Tori phải đi vòng, nép mình từ chỗ nấp này đến chỗ nấp khác, tiếp cận điểm hẹn thực sự - nhà kho nơi tôi và Rae đã đợi Simon và Derek.

Cũng như đêm trước, cửa kho này không khóa, chỉ cài then. Trừ phi trên đời có chợ đen chuyên bán các hộp các tông, thùng thưa và pa-lét gỗ, nếu không bên trong chẳng có gì đáng chôn chia cả. Những đồ phế thải ngổn ngang biến nơi này thành chỗ trốn lý tưởng... đồng thời có hàng triệu góc nghách để Simon và Derek để lại lời nhắn.

Sau vài phút khua khoảng trong bóng đêm, tôi bỏ cuộc.

“Mình phải đợi đến khi trời sáng vậy,” tôi lên tiếng.

Không có tiếng trả lời. Tôi nheo mắt tìm Tori.

“Tôi sẽ ở luôn đây,” giọng Tori ở đâu đó phía bên trái.

“Hừm?”

“Ta sẽ đường ai nấy đi.” Giọng Tori nghe đều đều một cách kỳ lạ, giống như cô ta mệt đến nỗi hết khả năng ăn nói cay nghiệt. “Cuộc phiêu lưu của tôi, dù có vui đến mấy, cũng kết thúc trong cái kho này.”

“Cố chờ đến sáng đi. Nếu không thấy thư nhắn, ta sẽ nghĩ cách vậy.”

“Còn nếu có thì sao? Tôi muốn đi cùng cậu để thoát ra ngoài, Chloe ạ, nhưng tôi không tham gia hành trình tìm cha Simon đâu.”

“Nh-nhưng chú ấy sẽ...”

“Cứu vãn tình thế ư?” Tori gom chút mĩa mai cuối cùng. “Giải cứu chúng ta từ tay lũ khoa học gia điên khùng, chữa lành cho hết thầy rồi đưa bọn mình đến vùng đất đầy kẹo và ngựa một sừng ư?”

Tôi đành giọng. “Tìm được chú Kit không có nghĩa mọi chuyện đều được giải quyết. Nhưng hiện giờ, ta không có nhiều lựa chọn. Nếu không, cậu sẽ làm gì? Trở về Edison xin lỗi, bảo tất cả chỉ do hiểu lầm thôi sao?”

“Tôi cũng có kế hoạch riêng. Hai ta dựa vào nhau để thoát ra. Nhưng tôi không mong gì hơn ở cậu. Tôi sẽ giúp tìm thư nhắn, có điều tôi không đợi được đến sáng mai đâu. Tôi sẽ về nhà với cha.”

Tôi im bật, không dám nói tiếp vì sợ sẽ buột miệng hỏi những câu mà mình sẽ ân hận, như cô ta đang muốn nhắc đến ai, cha nuôi hay cha ruột. Liệu Tori có biết chuyện không? Tôi ngờ là chưa.

“Vậy cha cậu... Ông ấy là người thường?”

“Tất nhiên. Cha tôi không biết chuyện. Nhưng tôi sẽ nói cho ông hay.”

“Nhưng có nên không đã?”

“Ông là cha tôi,” Tori gắt. “Khi ông biết mẹ tôi đã làm gì...? Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Hai cha con tôi thân nhau lắm. Cha gần gũi tôi hơn cả với mẹ.

Cha mẹ tôi ít nói chuyện với nhau. Chắc chắn họ chỉ ràng buộc nhau bởi con cái thôi.”

“Nói không chừng cậu nên đợi thêm một hai ngày. Để xem tình hình thế nào đã.”

Tori bật cười. “Và gia nhập băng người hùng các cậu chắc? Xin lỗi, nhưng tôi rất ghét sơi nhân tạo có độ dẫn cao.” Cô tay xoay người khiến đế giày miết ken két trên sàn bê tông. “Tạm biệt Liz giúp tôi nhé.”

“Khoan!” Tôi vội tháo giày ra. “Cậu cầm ít tiền đã này.”

“Giữ đi. Tôi cầm rồi biết đến bao giờ mới trả cho cậu được.”

“Không sao. Cứ lấy...”

“Giữ tiền cẩn thận, Chloe. Cậu sẽ cần đến tiền nhiều hơn tôi đấy.” Mới đi được vài bước, Tori dừng lại. Cô ta đứng lại một lúc rồi lặng lẽ buông một câu. “Cậu có thể đi cùng tôi.”

“Tôi phải đưa insulin cho Simon.”

“Ờ nhỉ. Đành vậy thôi.”

Tôi mong được nghe một câu chào tạm biệt, nhưng chỉ có tiếng giày trên nền bê tông và cuối cùng là tiếng cửa cọt kẹt. Tori đã đi thật rồi.

Sau chuyến tuần tra, Liz quay lại, bảo nhìn thấy Tori đang rời khỏi nhà kho. Tôi giải thích và chờ nghe bạn trách. Sao lại để Tori đi? Sao không đuổi theo? Nhưng Liz chỉ bảo. “Chắc Tori không muốn đi cùng tụi mình,” và chỉ có thế.

Chúng tôi cùng im lặng. Mãi sau, Liz lên tiếng trước. “Xin lỗi vì đã không tin cậu. Chuyện tở chết rồi ấy.”

“Tại tớ không biết cách báo tin dữ. Lẽ ra tớ nên nói kiểu khác để chấp nhận hơn.”

“Chắc cách đó là dễ dàng nhất rồi.”

Kéo một mảnh thùng các tông sang làm tấm lót, hai đứa tôi ngồi sát lại gần nhau trong bóng tối. Tôi tựa lưng vào một chiếc thùng gỗ. Lúc này, tôi có chất đồng thùng xung quanh như đang chơi trò trận giả. Một pháo đài nhỏ nhoi, tối đen, cô quạnh.

“Tại sao họ lại giết tớ nhỉ?” Liz hỏi.

Tôi kể Liz nghe về thí nghiệm, về kỹ thuật di truyền và hồ sơ ghi lại thông tin về việc họ sẽ thủ tiêu những đối tượng thí nghiệm không thể phục hồi.

“Nhưng tớ có thể phục hồi mà,” Liz nói. “Họ chỉ cần giải thích cho tớ hiểu chuyện gì đang xảy ra thôi, hẳn tớ sẽ không phát hoảng lên vì chuyện yêu tinh đâu. Tớ sẽ vẫn đi học đều, uống thuốc, họ bảo gì tớ cũng nghe mà.”

“Tớ biết.”

“Vậy thì tại sao? Tại sao?”

Câu trả lời chỉ có một: Với họ, chúng tôi không đáng giá một xu. Chúng tôi chỉ là những đối tượng trong cuộc thí nghiệm. Họ vẫn còn tiếp tục duy trì việc phục hồi vì chúng tôi nào phải thú vật, nhưng Nhà mở Lyle chỉ là cái vỏ bề ngoài chứng tỏ họ đang cố gắng giúp chúng tôi.

Theo ý bọn họ, nếu có ai trong chúng tôi trở thành mối hiểm họa, người đó sẽ bị trừ khử. Tôi không tin rằng mình lại thành mối hiểm họa cho người khác. Brady cũng không. Liz và Derek... có thể, nhưng cả hai không phải quái vật. Derek tự nguyện ở lại Nhà mở Lyle để không làm bị thương người khác.

Hội Edison muốn làm đấng Tạo hóa và thất bại. Tôi cho rằng, thật ra, họ không sợ chúng tôi sẽ làm hại người khác, mà là sợ cộng đồng người có khả năng siêu nhiên sẽ phát hiện ra việc làm của mình. Vậy nên họ kết liễu đối tượng phế phẩm, chỉ để lại những người thành công.

Đây là ý nghĩ của riêng tôi. Còn đáp lại Liz thì tôi chỉ nói, “Tớ không biết”, rồi hai đứa lại chìm vào im lặng.

Lần này, đến lượt tôi nói trước. “Cảm ơn cậu, về tất cả. Không có cậu, Tori và tớ không đời nào thoát được. Giờ đến lượt tớ muốn giúp cậu. Giúp cậu vượt qua.”

“Vượt qua?”

“Qua phía bên kia. Sang thế giới mà người ta cho là các linh hồn sẽ đến. Thế giới sau khi ta chết.”

“Ồ.”

“Thật lạ là cậu vẫn chưa đi. Cậu có... trông thấy gì không? Một tia sáng chẳng hạn?”

Liz khẽ cười. “Cái đó chỉ có trong phim thôi, Chloe à.”

“Nhưng đôi lúc cậu biến mất. Cậu đi đâu thế?”

“Tớ không chắc. Tớ vẫn nhìn thấy mọi vật ở đây, nhưng cậu không nhìn thấy tớ. Nó giống như việc ở bên kia một trường lực vậy, bên tớ nhìn thấy còn bên cậu thì không... Tớ nghĩ ắt họ là những hồn ma khác, nhưng hình như họ chỉ là khách qua đường.”

“Bọn họ từ đâu đến?”

Cô ấy nhún vai. “Tớ không trò chuyện với họ. Tớ đã nghĩ bọn họ là linh hồn của những thầy pháp khác, nhưng tớ...” Liz cụp mắt. “Tớ không muốn

hỏi. Lỡ không phải thì khốn.”

“Cậu có thể hỏi họ bây giờ không? Để tìm một nơi cậu thuộc về?”

“Tớ không sao.”

“Nhưng...”

“Chưa. Tớ chưa muốn, được không?”

“Ừ.”

“Khi nào cậu tìm được Simon và Derek, tớ sẽ đi đây đó vài hôm. Tớ muốn đến thăm bà tớ, xem bà có khỏe không. Thăm anh tớ nữa. Có lẽ cả bạn bè, trường cũ. Biết là họ không nhìn thấy nhưng tớ muốn trông thấy họ.”

Tôi gật đầu.

Liz muốn tôi ngủ. Nhắm mắt để bạn vui, nhưng tôi không tài nào ngủ được. Tôi đói và lạnh quá.

Lúc Liz ra nghe ngóng, tôi vươn vai, đổi tư thế. Cái lạnh của nền bê tông xuyên qua tấm lót các tông tôi đang nằm. Tôi vừa bò đi tìm thêm thùng giấy thì Liz xuất hiện.

“Tốt, cậu dậy rồi.”

“Chuyện gì vậy? Có người đến à?”

“Không, là Tori. Cô ấy ở phía trước nhà kho. Cô ấy ngồi thu lu một mình.”

Tôi tìm thấy Tori đang ngồi bệt giữa căn nhà kho và một thùng rác, mắt đăm đăm nhìn thùng rác rỉ sét không chớp.

“Tori?” Tôi phải chạm vào vai cô ta mới ngẩng lên. “Vào trong đi chứ.”

Tori lẳng lặng bước theo tôi. Tôi chỉ cho cô ta chỗ mình vừa làm. Tori ngồi ôm gối, trông không giống Tori tẹo nào.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lấy làm lạ, tôi hỏi.

Mất một lúc sau Tori mới trả lời. “Tôi gọi cho cha. Kể hết mọi chuyện. Ông bảo cứ ở yên đây, ông ấy sẽ đến đón.”

“Và cậu đổi ý. Không sao. Bọn mình sẽ...”

“Tôi băng sang đường đợi ông,” Tori nói tiếp, như thể tôi chưa hề nói gì. “Vì không muốn bị phát hiện nên tôi nấp trong hẻm. Khi xe xích đổ, tôi định bước ra... và may thay là tôi không làm thế. Tôi tự trách rằng mình thật ngốc, rằng ở bên cậu quá lâu khiến tôi bị hoang tưởng, nhưng tôi nhất định phải thấy cha trước, cho chắc chắn. Xe thì tôi không nhằm được – đúng là xe của cha tôi. Dừng ngay chỗ tôi nói rằng tôi sẽ đợi. Xe đậu ở đây một lát, mọi cửa kính đều kéo lên hết. Nhưng trời quá tối để nhìn rõ. Rồi cửa xe bật mở, và...” Giọng Tori lạc đi. “Đó là mẹ tôi.”

“Hẳn mẹ cậu đã nghe lén cuộc gọi,” tôi nói, “Biết đâu họ đổi xe từ trước. Hoặc mẹ cậu lén vào xe cha cậu vì biết cậu sẽ chờ. Chắc cha cậu đang trên đường đến, bằng xe mẹ cậu...”

“Tôi vội trốn ngay và gọi về nhà lần nữa. Gọi theo cách người nhận cuộc gọi trả tiền ấy. Vừa nghe cha nhận điện, tôi đập máy luôn.”

“Tôi rất tiếc.”

Lại im lặng thêm một lát. Và rồi, “Sao chưa nghe cậu nói ‘Đã bảo rồi mà không chịu nghe’?”

“Tất nhiên tôi không nói thế.”

Tori lắc đầu. “Cậu tốt quá đấy, Chloe. Mà này, không phải tôi khen đâu nhé. Cậu không những tốt, mà còn quá tốt là khác. Dù gì thì tôi cũng quay lại rồi.” Tori lục túi lấy ra một thứ. “Có chút đồ ăn đây.”

Cô ta đưa tôi một thanh Snickers.

“Cảm ơn. Tớ tưởng cậu không có tiền.”

“Làm gì có. Tôi chôm đấy.” Đôi giày đế mềm kêu kin kít khi cô ta di chuyển trên tấm bìa các tông. “Thấy bọn bạn làm hoài, nhưng tôi không bao giờ làm cả. Biết tại sao không?” Tori không đợi câu trả lời. “Vì lúc trước tôi sợ bị bắt quả tang. Không phải bên phía cửa hàng hay cảnh sát. Tôi không quan tâm. Họ chỉ có thể thuyết giáo mấy câu, bắt trả lại đồ là cùng. Tôi lo họ mách mẹ. Tôi sợ mẹ sẽ thất vọng vì mình.”

“Tách.” Tori bóc kẹo, đoạn bẻ một đoạn sô-cô-la. “Giờ thì chả là vấn đề nữa rồi nhỉ?” Cô ta bỏ tọt miếng kẹo vào miệng.

Chương 15

VỪA CÓ CHÚT GÌ bỏ bụng – dù chỉ là thanh kẹo nhỏ - cơn mệt mỏi và buồn ngủ bắt đầu kéo đến. Tôi chưa kịp ngủ say, mơ mộng đã ùn ùn kéo đến – nào ác mộng không bao giờ tìm thấy Simon và Derek, mẹ Enright giết dì Lauren... Tôi còn mơ thấy Tori cản trở mình và bỏ mặc tôi lại để người của Edison đến bắt mang đi.

Có tiếng lao xa khiến tôi choàng tỉnh. Tôi ngồi bật dậy, cổ họng nghẹn đắng, cổ căng mắt nhìn xuyên bóng đêm xem có ai vác súng chạy đến hay không.

Tori vẫn ngáy đều bên cạnh.

“Liz ơi?” Tôi gọi khẽ.

Chẳng có ai trả lời. Ất là Liz ra ngoài thám thính tình hình rồi.

Sau một lúc, tôi bụng bảo dạ, chắc mình nằm mơ. Nhưng tiếng động kia lại vang lên – âm thanh rột rột roẹt roẹt nhỏ xíu, không thể nghe rõ. Tôi căng tai nghe ngóng nhưng vô tích. Tôi hấp háy mắt. Màn đêm vô tận phủ lên đồng thung, hộp trông như núi đá lờm chờm. Chỉ có một tia sáng yếu ớt từ mặt trăng xuyên qua lớp bụi phủ dày trên cửa sổ.

Tôi ngửi thấy mùi hương xạ như mùi động vật. Chuột ư? Tôi rùng mình.

Tiếng động lại vắng đến. Khẽ như tiếng giấy sột soạt, kiểu như gió thổi qua lá khô. Chắc thế rồi.

Lá khô xào xạc giữa tháng Tư ư? Khi mà cái cây gần nhất cách đây tầm mấy mươi mét sao?

Không, nghe giống tiếng ma hơn. Trong phim kinh dị, khi chỉ nghe mỗi âm thanh loáng thoáng mơ hồ và làm bạn lạnh sống lưng, đó là dấu hiệu mách bảo bạn có thứ gì đang luân quần xung quanh...

Tôi khẽ rùng mình rồi đứng dậy duỗi thẳng chân. Tôi nghiêng đế giày xuống tẩm lót các tông mạnh hơn cần thiết một chút, những mong Tori sẽ trở mình. Nhưng cô ta vẫn ngủ say như chết.

Tôi thở ra một hơi, hai má phồng lên như quả bóng. Tính đến lúc này thì tôi làm khá tốt, biết xử lý nỗi sợ hãi bằng hành động cụ thể. Đây không phải lúc bịt lấy tai, chúi đầu xuống đất. Nếu sức mạnh của tôi mạnh mẽ hơn mức bình thường...

Không thể điều khiển được...

Không, không phải thế. Hẳn cha sẽ bảo với tôi rằng, nếu có đủ nghị lực và ý chí, ta sẽ kiểm soát được tất cả.

Tiếng rì rầm hình như phát ra từ phòng bên cạnh. Tôi dò dẫm từng bước qua mê lộ thùng giấy và hộp gỗ. Dù cẩn thận đến mấy, tôi vẫn không khỏi thúc đầu gối vào chúng để rồi phải nhăn nhó vì đau.

Tôi càng đi tới, tiếng động càng xa dần. Đến cuối phòng, tôi mới thấy âm thanh kia chợt xa xôi hẳn. Một con ma đang định dụ dỗ tôi.

Tôi đứng khựng, tóc gáy dựng đứng, cổ căng mắt nhìn trong đêm. Thùng chứa hàng ngổn ngang khắp nơi. Tiếng thì thào trườn quanh tôi. Tôi quay ngoắt người, mất thăng bằng và ngã chúi vào một đồng thùng thưa. Một mảnh gỗ chọc vào lòng bàn tay tôi.

Hít vào một hơi sâu, tôi đánh bạo hỏi, “Các người m... muốn gì?”

Tiếng rù rì chợt tắt. Tôi đứng im chờ đợi.

“Không à? Tốt, vậy tôi đi về...”

Có tiếng cười giòn ré lên sau lưng. Tôi xoay phắt lại, một lần nữa ngã vào chông thùng gỗ khác, bụi xộc vào mũi, vào mắt, vào mồm tôi. Trong khi tôi sù sụ ho lấy ho để, giọng cười kia dần chuyển thành tiếng cười khẩy.

Tôi chưa từng nghe một người còn sống nào cười khẩy giống vậy.

Tôi lăn về chỗ cũ.

Tiếng xì xầm đi theo, ngay sát bên tai tôi, dần nghe giống tiếng rên rĩ nghèn nghẹn nơi cuống họng. Hai cánh tay tôi đều sờn da gà.

Tôi nhớ hồi ở Nhà mở Lyle, hồn ma của một người gọi hồn từng kể ông ta đã bám theo tôi từ bệnh viện, nơi ông ta can ngăn các hồn ma khác đừng trêu những bệnh nhân tâm thần. Tôi đoán nếu bạn là một tên biến thái tàn bạo bị kẹt trong cõi lập lờ quá lâu, việc đi theo ám người điên – hoặc những người gọi hồn trẻ tuổi – có vẻ là một thú tiêu khiển thú vị để giết thời gian.

Tiếng rên rĩ chuyển thành tràng than khóc kỳ lạ, nghe như tiếng kêu gào của những linh hồn bị tra tấn.

Tôi đi sang phía có tiếng ồn. “Các người vui lắm à? Chà, giờ sao nhỉ? Nếu không chịu bỏ cuộc, tôi sẽ cho các người thấy sức mạnh hơn các người tưởng đấy. Dù muốn xuất hiện hay không, các người cũng bị tôi lôi ra đây hết cho xem.”

Lời tuyên bố của tôi quá ư là hoàn hảo – vừa danh thếp vừa rành rọt – nhưng con ma chỉ khịt mũi chế nhạo rồi tiếp tục ỉ ôi.

Tôi lăn mò đến một chiếc thùng gỗ, phủ sạch bụi và ngồi xuống. “Tôi ra hạn lần cuối, nếu không hiện ra, tôi sẽ kéo các người dậy đấy.”

Hai giây im lặng. Và tiếng rên rĩ quay lại, sát tai tôi. Suýt nữa tôi ngã ngửa và lăn khỏi mặt thùng. Con ma cười mỉa. Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu triệu hồn, cẩn thận không để sức mạnh của mình dâng lên quá cao, phòng trường hợp cái xác có thể ở gần đây. Nhét kẻ nọ trở vào xác thối có thể khiến tôi hả hê trong giây lát, nhưng sau đó là day dứt không nguôi.

Tiếng rên ngừng lại. Tiếp đến là tiếng người lầm bầm vì ngạc nhiên. Tôi mỉm cười và tăng cường độ lên một chút.

Hình thù của kẻ đó bắt đầu hình thành – lùn, mập mạp, đủ già để tôi gọi là ông ngoại. Ông ta cong oằn, quần quai như bị trói tay trói chân. Tôi kéo mạnh hơn...

Một tiếng “thụp” cộc lốc vang lên bên cạnh khiến tôi giật thót.

“Liz?” Tôi gọi. “Tori?”

Con ma gầm gừ. “Thả ta ra, đồ nhãi.”

Một tiếng “thụp” khác át mất – hoặc là át gần hết tràng tên gọi tục tũ ám chỉ tôi. Rồi một tiếng eo éo kỳ lạ vang lên.

“Thả ta ra, không ta sẽ...”

Tôi nhắm mắt lại, trong đầu thầm đẩy mạnh hồn ma kia thêm cú nữa. Hẳn há mồm ngáp ngáp và lăn xuyên qua tường như thể bị ném khỏi nút không khí^[1] của một phi thuyền. Tôi ngồi đợi, phòng khi hẵn còn quay lại. Có vẻ là không. Tôi đã đưa hẵn đến thế giới bên kia, thế giới của những hồn ma. Vậy thì tốt quá rồi.

[1] Nút không khí là thiết bị đặc biệt được sử dụng trong trường hợp các nhà du hành vũ trụ buộc phải đi ra ngoài khoảng không.

Lại một tiếng “thụp” nữa. Tôi lồm cồm bò dậy, không còn lòng dạ nào nghĩ đến con ma khi này. Rón rén đi ngang qua chõng thùng thừa cao chất ngất, tôi nghiêng đầu lắng nghe. Bốn bề không một tiếng động.

“Tori?” Tôi thì thào. “Liz?”

Này... nếu thủ phạm không phải họ, thì việc xưng tên họ lên phòng có ích gì.

Tôi chậm chạp lần từng bước dọc theo hàng thùng cho tới khi đến được chỗ một khe hở. Qua khe ấy, tôi nhìn ra một ô cửa hình vuông mờ mờ. Bụi dày phủ kính như vừa được ai đó gạt vội.

Tiếng cào sột soạt lại vang lên. Tôi ngửi thấy mùi hương tự mùi xạ hương trong căn phòng nọ, chỉ có điều lần này nó khó ngửi hơn gấp mười lần. Một tràng tiếng động lạch xạch vang vọng lên, nghe như hàng loạt móng vuốt nhỏ xíu cào lên nền bê tông.

Chuột.

Vừa đi giật lùi, tôi vừa để ý thấy cửa sổ tối dần. Thụp. Tôi ngược lên nhưng không kịp nhìn thấy vật vừa bay trúng kính cửa. Chẳng lẽ có người đang ném vào cửa kính? Nói không chừng là Derek và Simon vừa ra ám hiệu để tôi chú ý.

Quên băng lũ chuột, tôi chạy băng băng ra cửa cho đến khi trông thấy một hình thù đen tròn trên mặt sàn tối om cặm cụi bò tới, như đang kéo theo thứ gì. Mùi tôi ngửi thấy chắc xuất phát từ đây – con chuột đang tha một con thú chết về tổ.

Thình lình thứ gì đó bay sượt qua đầu tôi. Tôi kêu thét và vội đưa hai tay bịt chặt miệng. Một cái bóng bay ngang qua tôi, đập vào kính cửa với tiếng thụp quen thuộc. Khi nó rơi xuống, tôi có thể nhìn thấy đôi cánh gầy phủ da mỏng. Một con dơi.

Cái hình thù mờ mờ kia đập cánh vào bức tường bê tông, tạo ra những âm thanh kin kít, sột soạt. Chẳng phải là dơi bay được nhờ định vị bằng tiếng vang sao? Lẽ ra nó không tìm đường thoát bằng cách đâm vào ô cửa kia mới phải.

Trừ phi nó bị đại.

Mãi sau, con dơi lại phóng lên lần nữa. Nó lạch phạch bay đi, chao qua chao lại như còn choáng váng. Đụng trần nhà, nó bèn quay lại và lao thẳng vào tôi.

Bấn loạn lùi lại, tôi trượt chân ngã oạch. “Rắc”, tiếng xương va chạm với mặt sàn khiến cả cánh tay bị thương đau điếng. Tôi cố gắng nhồm dậy, nhưng có cái gì đó dính vào đế giày và kéo tôi trượt ngã lần thứ hai.

Vật bám vào đế giày tôi mượt trơn, lạnh ngắt. Tôi dứt nó ra, giơ về phía ánh trăng ngăm ngúa. Tay tôi đang cầm một cánh dơi thối rữa. Con dơi ban nãy có đủ hai cánh, vậy có nghĩa là một con dơi khác đang ở gần đây. Con đã chết.

Vội ném cánh dơi đi, tôi cuống cuống chùi tay lên quần jeans. Con dơi còn lành lại sà xuống. Tôi cúi người né nhưng mất thăng bằng và lại ngã dúm dúm. Nằm sõng soài trên sàn, tôi ngửi thấy một mùi khủng khiếp bao trùm lấy mình, nồng nặc đến nỗi tôi ho lên. Và rồi tôi thấy con dơi, cách tôi chưa đầy ba mươi phân. Những chiếc răng trắng ớn phô ra trong bóng tối.

Đám mây vừa che mặt trăng dần trôi đi, ánh sáng bạc hắt vào phòng cho tôi thấy vật trắng trắng không phải răng nanh, mà là những mảnh sọ vỡ. Con dơi đang trong giai đoạn phân hủy, một bên mắt dúm dó, bên kia chỉ là hố mắt đen ngòm. Phần lớn mình nó rữa nát cả, chỉ còn sót lại vài mẫu da thịt. Con dơi không có lỗ tai, lỗ mũi, chỉ có quai hàm xương xẩu. Hàm con vật bật mở phô những chiếc răng lờm chờm trắng nhờn. Và nó bắt đầu gào rít chói tai.

Tôi ré lên phụ họa, trong lúc lính quỳnh vội giật lùi ra sau. Con dơi chống cái cánh còn nguyên vẹn, tự nâng mình lên. Không còn nghi ngờ nữa – một con dơi chết vừa bị tôi triệu hồn về xác.

Quá chú tâm đến con dơi đang trườn đến, tôi quên băng chuyện con còn lại cho tới khi nó bay thẳng vào mặt tôi. Lúc nó sắp đến đích, tôi nhìn thấy hai hốc mắt trũng sâu, máu bám đầy trên tai, xương trắng lộ bên dưới lớp lông loang lổ. Xác của một con dơi nữa.

Chạy vụt ra khỏi chõng thùng gỗ, tôi khua tay loạn xạ xua nó đi, nhưng quá trễ rồi. Nó lao thẳng đến. Tôi gào ghét vì bị cặp cánh thối nát đập phành phạch vào mặt. Thân thể lạnh ngắt của nó chạm vào má tôi. Những chiếc móng nhỏ xíu móc vào tóc tôi.

Tôi cố hất nó ra. Nó rơi xuống. Vừa bất giác đưa tay bụm miệng, tôi cảm thấy có cái gì giật mạnh áo mình. Tôi nhìn xuống và thấy con dơi đang bám vào đó.

Da lông của nó chưa rách hết. Chỗ tôi dính dính là những mảng xương thì thực ra là những con giòi lúc nhúc.

Tôi bịt chặt miệng, ngăn tiếng thét ngân dài. Tay còn lại cố hất mạnh con dơi xuống nhưng nó bám dai như đĩa, hàm răng trắng ớn hết nhe ra lại thu vào. Đầu nó nhô lên thụp xuống như thể muốn nhìn rõ mặt tôi.

“Chloe? Chloe!” Từ bên ngoài, Liz xẹt qua tường rồi khựng lại. Cô ấy sững sờ, hai mắt kinh ngạc mở lớn. “Chúa ơi. Ôi Chúa ơi.”

“L...làm ơn l...lấy ra giúp tớ.”

Tôi xoay vòng vòng, cuống quýt hất con dơi ra. Chợt một tiếng “rắc” khủng khiếp vang lên, tôi vừa đập trúng một con khác. Trong lúc tôi chạy quanh, con dơi bám vào tôi rơi xuống. Nó vừa chạm đất, Liz đã đẩy thùng

gỗ từ chông cao chắt ngất xuống trúng đích, một tiếng “thịch” vang lên còn kinh hơn tiếng xương dơi gãy.

“Tớ... tớ... tớ...”

“Không sao đâu,” Liz bước về phía tôi. “Nó chết rồi.”

“K-kh-không. Con này...”

Liz dừng lại, nhìn xuống con dơi vừa bị tôi giẫm lên. Con dơi khó nhọc nâng cánh lên nhưng đành hạ ngay xuống. Cánh dơi nhúc nhích, móng cào rào rạo lên nền bê tông.

Liz nhanh chóng tiến lại gần một thùng gỗ. “Để tớ kết thúc nỗi đau cho nó.”

“Dừng.” Tôi vội giơ tay ngăn. “Làm vậy không được đâu. Nó chết rồi.”

“Đâu có. Nó...” Liz cúi xuống nhìn cho kỹ. Vừa nhìn thấy thân dơi rữa nát, cô ấy kinh hãi lùi lại. “Trời... nó... Nó...”

“Đã chết. Tại tớ vừa triệu hồn nó nhập xác đấy.”

Liz nhìn tôi. Biểu cảm trên mặt cô ấy... Dù Liz cố che giấu nhưng tôi sẽ không bao giờ quên – vừa sửng sờ, vừa kinh hoàng, vừa ghê tởm.

“Cậu...” cô ấy lên tiếng. “Cậu biết...?”

“Tớ không cố ý. Chỉ tại hồi đêm có con ma đến quấy nhiễu tớ. Lúc triệu hồn ông ta, tớ vô tình khiến con dơi bị vạ lây.”

Cánh dơi lại điên cuồng chấp chới. Tôi ngồi xuống cạnh nó. Dù cố gắng tránh nhìn về hướng đó, tôi vẫn trông thấy cái xác bé tí của con vật trên sàn, xương trắng lòi cả ra ngoài. Nó tiếp tục cử động, cố tìm cách để trở dậy, móng vuốt cào bới sàn bê tông, cái đầu nát như góc mãi lên...

Tôi nhắm mắt và tập trung vào việc phóng thích linh hồn nó. Sau vài phút, con dơi thôi cào bới. Tôi mở mắt ra và thấy nó nằm đó, bất động.

“Vậy đó là gì? Một thân ma ư?” Liz cố điềm tĩnh, nhưng giọng cố ấy lạc hẳn đi.

“Đại loại vậy.”

“Cậu... cậu biết hồi sinh người chết?”

Tôi nhìn xuống con dơi nát bét. “Tớ không gọi đó là hồi sinh đâu.”

“Thế còn người thì sao? Cậu có thể...” Liz nuốt khan. “Làm thế không?”

Tôi gật đầu.

“Hóa ra mẹ Tori nói thật. Cậu làm mấy cái xác ở Nhà mở Lyle sống dậy.”

“Tớ chỉ vô tình thôi.”

Siêu năng lực không thể kiểm soát.

Liz tiếp tục phân tích. “Vậy cậu vừa làm... giống như trong phim ư? Bọn dơi chỉ là vỏ rỗng, được tái... tái... Từ đó gọi là gì nhỉ?”

“Tái sinh.” Tôi chưa định nói hết với Liz, rằng đồng cốt không tái sinh được một thân xác vô hồn. Chúng tôi chỉ đưa hồn ma như Liz trở về phần thân xác đã không còn nguyên vẹn mà thôi.

Tôi nhớ ả bán yêu từng bảo tôi gần như có khả năng triệu hồn hàng ngàn hồn ma quay về với thân xác của họ. Tôi đã không tin mụ ta. Giờ thì...

Quá lợm giọng, tôi quay mặt ọe khan và nhõ thật mạnh.

“Không sao rồi,” Liz lại gần an ủi. “Đó không phải lỗi của cậu.”

Nhìn chiếc thùng cô ấy vừa đẩy lên xác con dơi, tôi hít một hơi thật sâu và tiến lại gần. Thấy tôi chạm vào nó, Liz vội can. “Nó chết rồi mà. Ắt hẳn...” Liz im bật. Lát sau, cô ấy run run hỏi nhỏ. “Hay là chưa?”

“Tớ cần phải chắc.”

Tôi nhắc chiếc thùng lên.

Chương 16

CON DỜI CHƯA CHẾT. Nó đã – Ôi, tôi không muốn nhớ lại. Lúc đó tôi quá căng thẳng, chỉ sợ không đủ tập trung để phóng thích linh hồn của con vật. Muốn làm thế phải mất... một lúc. May mà tôi vẫn làm được. Tôi mừng vì đã kiểm tra cẩn thận. Giờ thì tôi có thể thư giãn, thoải mái được rồi... hoặc ít ra tôi cũng tưởng thế.

Cả tiếng đồng hồ sau, thấy tôi vẫn còn nằm mở mắt chong chong, Liz giục, “Cậu nên ngủ đi một tí.”

Tôi liếc nhìn Tori, cô ta vẫn say giấc nồng – từ khi tôi quay lại đến giờ, cô ta không động đậy.

“Tớ không thấy mệt,” tôi nói.

“Cậu cần phải nghỉ ngơi. Tớ có thể giúp. Mỗi khi mất ngủ bà toàn phải nhờ tớ đấy.”

Tôi chưa bao giờ nghe Liz nhắc đến cha mẹ cô ấy, chỉ luôn miệng nhắc đến bà. Tôi chợt nhận ra cho đến giờ mình biết quá ít về Liz.

“Cậu ở với bà à?”

Liz gật đầu. “Bà ngoại. Tớ không biết cha mình là ai. Bà bảo cha đã bỏ rơi mẹ con tớ.”

Xét đến việc cha Liz là yêu thì lý do kia cũng có lý lắm.

Liz im lặng một chốc rồi nói khẽ, “Tớ nghĩ chắc bà bị cưỡng bức.”

“Mẹ cậu á?”

“Tớ nghe nói thế. Một chuyện tớ không nên nghe. Ngặt nỗi gặp ai bà tớ cũng kể: nào chị em, bạn bè bè, rồi đến nhân viên công tác xã hội. Bà kể hồi trẻ mẹ tớ nông cuồng. Tuy không làm gì ghê gớm nhưng mẹ cũng hút thuốc, uống rượu và trốn học. Sau khi mang thai, mẹ thay đổi hẳn. Mẹ già trước tuổi. Hay gắt gỏng hơn. Qua những gì nghe được... tớ nghĩ mẹ bị cường bức.”

“Khủng khiếp quá.”

Liz co chân ngồi ôm gối. “Tớ chưa từng hé môi với ai. Đó chẳng phải chuyện bạ đâu nói đấy. Bọn bạn sẽ phân biệt đối xử ngay, cậu hiểu không?”

“Tớ không bao giờ...”

“Tớ biết. Chính vì thế tớ mới nói cậu hay. Dù gì thì mấy năm đầu, mọi chuyện đều ổn cả. Hai mẹ con tớ ở với bà ngoại. Bà trông nom tớ khi mẹ đi làm. Nhưng sau đó mẹ tớ bị tai nạn.”

Lòng tôi quặn đau khi chạnh nhớ mẹ mình cũng đã mất trong một vụ đụng xe. “Tai nạn gì vậy?”

“Cảnh sát nói trong buổi tiệc ấy, mẹ tớ uống rượu say và bị ngã cầu thang. Do bị đập đầu khá mạnh nên sau khi ra viện, bà đổi tính hẳn. Vì mẹ tớ không đủ sức khỏe để đi làm trở lại nên ngoại phải thay bà ra ngoài kiếm việc. Mẹ ở nhà với tớ, nhưng đôi lúc bà quên không cho tớ ăn trưa hoặc trở nên cáu bẳn, vừa đánh tớ vừa nói mọi việc là do tớ mà ra. Bảo chỉ vì tớ nên bà mới bất hạnh đủ đường.”

“Chắc mẹ cậu không...”

“Cố ý. Tớ biết. Sau đó bà lại khóc, xin lỗi và mua kẹo cho tớ ăn. Sau khi em trai tớ chào đời, bà nghiện ma túy và bị bắt vì tội ăn cắp. Tuy vậy, bà chưa phải ngồi tù lần nào. Quan tòa ký lệnh đưa mẹ tớ đến bệnh viện tâm thần. Vì thế nên hồi ở Nhà mở Lyle, tớ rất sợ...”

“Sợ bị nhốt vào một nơi giống vậy. Lẽ ra tớ nên giúp cậu. Tớ...”

“Cậu cũng cố hết sức rồi. Ta chẳng thể làm gì được đâu. Họ đã quyết thì khó lòng ngăn cản.” Liz lặng người đi một chập. “Mẹ từng tìm cách cảnh báo cho tớ. Thỉnh thoảng bà phê thuốc, lảo đảo đến trường tớ, nói luyên thuyên chuyện thí nghiệm, khả năng siêu nhiên này nọ, giục tớ trốn đi trước khi bị phát hiện.” Liz lại im lặng một hồi. “Nếu vậy mẹ tớ đâu có điên, cậu nhỉ?”

“Ừ. Bà chỉ cố bảo vệ cậu.”

Liz gật đầu. “Nói thế đủ rồi. Cậu cần phải nghỉ ngơi để có sức đi tìm Simon và Derek. Ngoại luôn khen tớ giỏi ru ngủ. Cách của tớ hiệu nghiệm hơn mọi loại thuốc ngủ trên đời. Cậu biết tại sao không?”

“Tại sao?”

Liz tươi cười. “Vì tớ có thể nói không ngừng nghỉ. Giờ, để xem, tớ nên nói đề tài gì đủ khiến cậu chán đến mức buồn ngủ rũ mắt đây? À, phải rồi. Các quý ông. Toàn những anh chàng hấp dẫn nhé. Tớ có cả một danh sách này, thấy không? Mười người nóng bỏng nhất mọi thời đây. Thực ra tớ có hai danh sách, mỗi danh sách gồm mười cái tên. Một bản toàn người thật – tớ từng gặp ngoài đời – cùng một danh sách diễn viên và các ban nhạc. Không hẳn họ không có thực, vì tất nhiên bọn họ đều hiện hữu...”

Cuối cùng tôi cũng thiếp đi và ngủ thẳng cho đến khi tiếng động cơ xe tải rú lên, khiến tôi choàng tỉnh, tay chân vung loạn xạ.

Năng sớm tràn qua hàng cửa sổ. Tôi nhìn đồng hồ. Tám giờ ba mươi. Không có dấu hiệu của Liz. Cô ấy lại ra ngoài nghe ngóng chẳng? Hay đã đi mất rồi?

Tori vẫn ngủ ngon lành, miệng ngáy nho nhỏ.

Tôi lay vai cô ta. “Trời sáng rồi. Mình còn phải tìm thư nhắn nữa.”

Tori hé mắt làu bàu, nào là chắc chắn có thư nhắn nào đâu, nào là anh em họ cao chạy xa bay từ lâu rồi, và trước sau gì chúng tôi cũng tiêu Victoria của chúng ta quả là một tia nắng ban mai đầy hi vọng.

Dù vậy, sau khi rên rỉ chán chê rằng không có kẹo ngậm bạc hà làm thơm miệng, không có bàn chải tóc và đồ ăn sáng, Tori cũng ngồi dậy giúp.

Sau nửa giờ tìm kiếm, Tori nóng vống lên đủ để bất cứ ai đi ngang qua cửa sổ cũng phải chú ý. “Hai tên này rảnh quá đi mất.”

Tôi vậy chạy lại bảo cô ta nói be bé. “Cái gì thế?”

Tori phẩy tay chỉ hàng thùng thừa xung quanh và tôi hiểu ngay. Mỗi chõng thùng gỗ đều có một thùng vẽ hình graffiti đánh dấu. “Tháng nào cha tôi cũng nhập hàng về tiệm. Nhưng tôi chưa thấy thùng hàng nào trông ngớ ngẩn như thùng hàng này.”

Cô ta chỉ một thùng khuất trong bóng tối. Trong khi những chiếc thùng khác đều được đánh dấu bình thường – bằng ký tự và tên riêng – mặt thùng này vẽ một cậu choai choai má xăm hình bàn chân thú và đang vung móng vuốt như Người Sói.

Tôi cười toét cả miệng. “Là Simon.” Thấy Tori ngạc nhiên, tôi giải thích, “Là Simon đấy.”

“Không phải đâu. Simmon làm gì xăm chân thú lên mặt.”

“Tôi muốn nói là tác phẩm của Simon kia. Một trong những nhân vật truyện tranh của cậu ấy.”

“Biết rồi.”

“Giúp tôi nâng cái thùng này lên.”

Tori không nhúc nhích. “Để làm gì?”

“Vì thư nhản” – Tôi đành tự mình làm lấy – “sẽ nằm phía dưới.”

“Sao Simon phải để thư nhản ở...”

Đúng như dự đoán, dưới thùng có mảnh giấy gấp lại. Cả hai đứa tranh nhau vồ lấy. Tôi thắng.

Simon vẽ ba hình. Hình thứ nhất ở góc trên bên trái kiểu như lời chào, một con ma. Ở giữa, cậu vẽ phác sơ qua nhân vật Kẻ hủy diệt do Arnold Schwarzenegger đóng thật to. Hình thứ ba nằm ở vị trí chữ ký, một tia sét giữa mây. Bên cạnh hình vẽ là dòng chữ nguệch ngoạc 10 A.M của ai đó.

Tori giật tờ giấy khỏi tay tôi rồi trả lại. “Vậy lời nhản ở đâu chứ?”

“Ngay đây.” Tôi chỉ vào từng hình một. “Trên ấy viết: Chloe, tớ sẽ quay lại, Simon.”

“Chà, lạ lùng thật. Còn cái này là sao?” Tori chỉ vào dòng ghi chú thời gian.

“Chắc là của Derek, cho biết thời điểm anh em họ quay về.”

“Mỗi ngày chỉ một lần thôi ư?”

“Mỗi lần họ lén vào đây đều kèm rủi ro. Nhưng giờ hẹn đó không quan trọng nữa rồi. Nếu tớ đã chạm vào giấy, Derek sẽ ngửi mùi được ngay. Từ đó, anh ấy sẽ lần theo dấu vết để tìm ra tớ.”

Tori chun mũi. “Sao nghe giống cúin thế?”

“Cậu thấy ngầu không?”

“À, không.” Tori nhăn mặt. “Hóa ra họ không đùa khi bảo Derek là người sói. Chả trách được.”

Tôi nhún vai và xem đồng hồ. “Chúng ta có khoảng hơn một giờ để đợi, nên...” Tôi buột miệng rủa thầm khiến đôi mày Tori hếch ngược lên trán.

“Phải tìm cách ngăn anh em Simon quay lại,” tôi vội nói, “ngoài kia có một nhân viên của Edison.”

Edison không chỉ có một, mà những hai nhân viên đến canh chừng. Tôi nhớ Liz thăm dò mọi ngõ vào. Cô ấy trở lại với bốn lựa chọn: cổng chính, cổng giao nhận trước, cổng giao nhận sau và toàn bộ khu hàng rào bao quanh.

Chưa chắc Derek đã leo rào lần nữa. Rất dễ bị phát hiện. Nếu là anh ấy, tôi sẽ chọn cổng Hội Edison chọn hôm qua - cổng giao hàng phía sau.

Nhưng do quá hiểu Derek nên tôi lại không chắc anh sẽ dùng kế hoạch nào. Vì thế chúng tôi phải phân công nhau canh chừng ba cổng. Tôi cần ở gần Liz để nhận thông tin từ cô ấy. Nghĩa là Tori sẽ canh cổng sau. Cầu trời lần này cô ta đừng lơ là nhiệm vụ.

Đến chín giờ ba mươi, cả ba đã vào vị trí. Sân nhà máy nằm sát khu dân cư – một khu phố toàn nhà cũ. Cách đó một dãy là Nhà mở Lyle. Đêm thứ Bảy, Derek và tôi chạy thoát theo đường đó nên tôi vẫn nhớ vài nét chính. Con đường chạy theo hướng bắc – nam, nhà máy nằm ở cuối đường phía nam.

Tôi chiếm vị trí đối diện nhà máy qua con đường nhỏ, phía sau ngôi nhà nằm cuối đường. Người trong nhà đi vắng hết, trước ngõ vắng vẻ với những cửa sổ im lìm.

Nép mình sau nhà kho trông sang cổng giao nhận trước, tôi sẵn sàng huyết gió nếu thấy bóng dáng hai anh em Derek. 9:45, một chiếc SUV chạy ngang qua nhà máy. Phải nói là bò qua mới đúng, xe của Hội Edison, cũng chính chiếc xe đó đã đuổi theo Derek và tôi vào tối thứ Bảy.

Khi xe chạy qua, tôi thấy Mike ngồi trên ghế tài xế. Bên cạnh là mẹ của Tori đang quay mặt nhìn ra cửa kính. Chiếc SUV tiếp tục đi đến khúc cua, rồi rẽ phải, thẳng tiến ra sau nhà máy.

Xe vừa khuất khỏi tầm mắt, tôi liền đứng bật dậy. Chợt một bóng đen cao lớn trùm lấy tôi từ phía sau. Tôi vung nắm đấm, nhưng chưa kịp xoay sang, hai bàn tay hộ pháp đã túm lấy tôi, một tay bịt miệng, tay kia ôm ngang người tôi xềnh xệch ra sau nhà kho.

“Là anh,” một giọng ồm ồm vang lên.

Người đó vừa buông tay, tôi lập tức quay lại. Trước mặt tôi là Derek, vẫn chiều cao gần hai mét chưa mất đi phân nào. Chắc tại tôi quá mừng khi hội ngộ nên tự nhiên Derek trông đẹp trai hơn hẳn những gì tôi nhớ về anh: mái tóc đen vẫn rũ xuống trán, gương mặt vẫn lấm tấm mụn. Nhưng có vẻ anh ấy... khá hơn rất nhiều.

“Rất vui được gặp lại anh,” tôi cười toe toét.

Cú khịt mũi chứng tỏ anh ấy không cảm thấy như tôi. Đáng lẽ tôi nên tỏ ra thất vọng đôi chút, nhưng vì quá vui nên tôi không quan tâm. Vào thời điểm này, vẻ mặt cáu kỉnh độc quyền của Derek tốt hơn hết thảy nụ cười nào.

“Em rất mừng...”

“Biết rồi,” Derek ngắt lời. “Đừng nháo nữa, Chloe. Kéo bọn họ nhìn thấy em đấy.”

“Họ đi cả rồi. Chính vì thế...” Nụ cười tắt ngấm khi tôi ngó sau lưng Derek tìm kiếm. “Simon đâu rồi? C... cậu ấy khỏe chứ?” Tôi lục tìm túi đựng insulin và đưa cho Derek. “Em biết Simon cần cái này. Đó là...”

“Là thuốc dự phòng. Simon còn một túi nữa.”

“Ra vậy. Tốt quá. Vậy Simon đâu...?”

“Ở phía sau. Tại thấy mùi Tori nên anh tưởng là bầy...”

“Tori! Chết tiệt, mẹ cô ta... Chiếc xe... Phải báo ngay cho cô ta biết.”

“Cái gì?”

Vừa cất bước vòng lại, tôi vừa ra hiệu cho Derek bước theo. Tôi sang đường, vừa chạy vừa nép mình nghe ngóng và đi đúng con đường chiếc SUV mới chạy qua. Derek đuổi theo, khẽ gọi. “Chloe, quay lại đây ngay!” Thi thoảng Derek lại rửa thầm khi tôi len vào những chỗ anh không chui lọt.

Cuối cùng, trong lúc tôi chạy men theo bờ rào, Derek túm lấy cổ áo khoác nhắc bổng tôi lên như nhắc chú cún con.

“Anh biết đường khác tốt hơn. Suốt hai ngày đợi em, anh đã thăm dò mọi nơi rồi.” Derek thả tôi xuống nhưng vẫn giữ chắc cổ áo như sợ tôi chạy mất không bằng. “Giờ em nói đi, giữa Tori và mẹ cô ta đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có thời gian giải thích đâu. Anh cứ... Liz. Chúng ta cần Liz.”

“Liz còn sống sao?”

Tôi ngập ngừng, chợt nhớ rằng anh đã bỏ lỡ nhiều chuyện. “Không. Ý em là... hồn ma của Liz. Em đã đúng việc Liz không còn trên đời này nữa. Dù vậy, Liz giúp em nhiều lắm. Giờ mình cần bạn ấy dò đường hộ.”

Giật áo khỏi gọng kìm của Derek, tôi chạy thẳng tới chỗ khe hàng rào. Trườn vào trong, tôi quan sát thật tỉ mỉ. Cách đó hai dãy nhà, Liz đang đứng giữa đường. Thấy tôi huýt gió, Derek thở dài ngán ngẩm. Anh đưa hai ngón tay vào miệng thổi một hơi dài đủ khiến màng nhĩ tôi rung động. Khổ nỗi chưa chắc Liz đã để ý – trong lúc nghe ngóng xung quanh, Derek bắt

tôi ngồi sụp xuống phòng trường hợp có người vừa nghe tiếng huýt sáo. Lát sau, Derek cho phép tôi nhìn qua bờ giậu.

“Liz đến đây,” tôi nói.

Derek gật đầu. Anh nhìn bao quát khắp mấy khoảng sân xung quanh để biết chắc xung quanh không có ai.

“Nếu muốn dẫn đường,” tôi bảo. “Anh cứ đi trước nhé. Em sẽ tự đi theo.”

Derek không nhúc nhích. Nhưng vừa thấy tôi định đi, anh đã túm áo lôi lại.

“Anh phải biết mình đang làm gì đã chứ.”

“Hai nhân viên an ninh của Edison đang bí mật tuần tra quanh sân này.”

“Hội Edison ư?”

“Thêm mẹ Tori và gã đã bắn anh tối thứ Bảy trước. Trong số đó, mẹ Tori đáng gờm hơn cả.”

“Mẹ Tori? Hội Edison? Sao lại...”

“Derek?”

“Sao nào?”

Tôi ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh tin em chứ?”

Thực lòng tôi không dám chắc câu trả lời, nhưng Derek không ngần ngại, chỉ đáp gọn lỏn, “Tất nhiên.”

“Vậy thì... em biết anh muốn biết tường tận. Nhưng giờ không kịp đâu. Nhất là khi Simon còn ngoài kia và mẹ Tori đang trên đường tới đây. Là phù thủy, mục không hề ngại dùng bùa chú đâu. Như vậy đủ chứ?”

Derek phóng tầm mắt nhìn qua sân. Có thể anh tin tôi, nhưng với Derek, nếu không đủ thông tin cần thiết chẳng khác nào bị bịt mắt rồi bảo anh đi theo vậy.

“Đi đằng sau anh,” anh bảo, và chúng tôi rời đi.

Chương 17

Liz VỪA DÒ ĐƯỜNG vừa huýt gió ra hiệu cho chúng tôi theo sau. Derek vẫn trẻ môi cho thấy anh không vui... mà mặt anh lúc nào chả vậy. Nghĩ thế nên tôi lờ đi.

Chiếc SUV chạy theo con đường nhỏ bên hông nhà máy. Ven đường này toàn những toà nhà công nghiệp nhỏ hơn, ở sau càng nhiều hơn ở trước. Hôm qua, chúng tôi và người của Edison vào theo lối ấy. Giờ thì Tori đang gác đằng đây, còn chiếc SUV cũng nhắm hướng đó thẳng tiến.

Sau khi lẩn quất trong dãy nhà dân nằm phía bắc sân nhà máy, Derek và tôi đứng sau một chiếc minivan đậu ở rìa ngoài khu dân cư. Khi đưa mắt quan sát, chúng tôi có thể thấy chiếc SUV đậu sau một xe khác. Mẹ của Tori, Mike và tay lái xe hói đầu đang đứng đây bàn tán.

“Simon đâu anh?” Tôi thì thầm hỏi.

“Đối diện chỗ họ. Còn Tori đâu?”

“Em dặn Tori chờ ở kia...” Tôi chỉ tay. “Tori sẽ đi vòng ra sau để trông chừng khu vực cổng. Mong là cô ta tìm chỗ nấp và ở yên đó.”

“Nếu là em thì anh tin. Còn Tori ư?” Derek khịt mũi xem thường. Tôi sẽ vui hơn khi được khen, nếu không biết đối với Derek, Tori chẳng thông minh gì cho cam.

“Giờ mình đi hết đường này rồi đi tắt qua sân nhé,” tôi nói. “Sau đó, ta đi vòng...”

Tôi vừa định cất bước, Derek lại chụp lấy tay tôi kéo lại. Nếu cứ thế này, tay không đau của tôi sẽ sớm đau như bên tay hiện đang bị thương.

“Chó,” Derek hất hàm về phía khoảng sân có hàng rào vây kín. “Ban nãy anh mới thấy.”

Nhìn theo hướng Derek chỉ, tôi tưởng sắp thấy một con chó dữ giống Doberman đang nhò dãi chỗ hàng rào. Hoá ra đó chỉ là túm lông trắng nhỏ xíu, loại chó các bà các cô bỏ vào giỏ xách. Nó thậm chí còn không buồn sủa, chỉ nhìn tôi chăm chăm và nhảy từng từng tại chỗ.

“Ôi Chúa ơi! Một con Pomeranian sát thủ kìa.” Tôi ngược nhìn Derek. “Khó quá nhỉ? Chúc anh may mắn hạ được nó nhé.”

Derek lờm. “Này, đừng có mà...”

Gió bỗng đổi chiều. Con chó đứng sững. Derek rửa thầm và kéo tôi lùi lại. Con chó khễ rít lên the thé rồi phát khùng, nhảy xõ lên sủa inh ỏi. Một cơn lốc lông trắng tự đập binh binh vào hàng rào.

Derek kéo tôi ra đuôi xe. Chúng tôi khuất khỏi tầm mắt của con chó, nhưng nó vẫn tiếp tục sủa ăng ăng và gầm gừ, dây hàng rào kim loại rung lên từng chập.

“Nó ngửi thấy anh,” Derek nói. “Ngửi thấy mùi người sói.”

“Chó nào cũng vậy ư?”

Derek lắc đầu: “Hồi anh còn bé, chó thấy anh thì sợ một phép. Con nào con nấy lấm lét linh ngay lập tức. Nếu có sủa cũng chỉ vài tiếng. Giờ thì?” Derek phẩy tay về phía con chó huyền não. “Là thế này đây. Phải bắt nó ngậm miệng thôi.”

“Em sẽ... Khoan đã, Liz!”

Cô ấy chạy lại ngay.

“Cậu có thể đánh lạc hướng con chó kia không?” Tôi hỏi. “Hình như nó đang muốn chơi nhặt đồ về thì phải.”

Liz cau mày rồi bật cười. “Hiểu rồi. Tớ làm được.”

“Chơi nhặt đồ?” Derek thì thào sau khi Liz đi khỏi. “Cái gì...?”

Tôi ra hiệu bảo anh cùng núp sau xe và chỉ cho anh xem. Ở phía bên kia hàng rào, một cành cây trôi lơ lửng trong không trung, rồi rung lắc. Liz đang điều khiển nó, nhưng Derek chỉ nhìn thấy mỗi cành cây. Con chó nhìn khúc cây bay đi rồi quay lại phía hàng rào, tiếp tục sủa và nhảy chồm lên. Liz thu hồi vật nọ về và gõ lên lưng con chó. Khi thấy nó bắt đầu chú ý đến mình, Liz quăng khúc cây đi. Lần này con chó đuổi theo.

Tôi nhìn Derek ngây người trông theo con chó chạy mất dạng.

“Anh nhớ hồi còn sống Liz tưởng mình có một yêu tinh không? Hoá ra cô ấy mới là yêu tinh. Một bán yêu với khả năng điều khiển đồ vật từ xa.”

“Ừm.” Lại quay sang dõi theo con chó, Derek chậm chậm lắc đầu, như tự trách sao không nghĩ ra điều đó sớm hơn. Chắc tại Derek không biết bán yêu có thể điều khiển được đồ vật. Nhưng với Derek, đó không phải cái cơ biện mình.

“Đằng trước trống trải rồi!” Liz hét lớn. “Còn cún con sắp chán chơi trò nhặt que!”

Derek và tôi băng sang đường. Hai chúng tôi đi theo con đường phụ dẫn đến khu nhà xưởng bao quanh nhà máy. Derek chợt dừng lại.

“Tori,” anh lên tiếng.

Tôi nghiêng ngó nhìn phía trước. “Ở đâu cơ? Em không thấy...” Tôi để ý thấy Derek ngẩng mặt lên đón hướng gió. “Anh không nhìn thấy, mà là

ngửi thấy hả?”

Derek gật đầu, dẫn tôi đến chỗ Tori lom khom nấp sau tường, mắt đảo dác nhìn qua phía bên kia.

“Là bọn tôi đây,” tôi thì thào.

Mới trông thấy Derek, chưa kịp chào hỏi, Tori đã nghiêng đầu ngó sau lưng anh. “Simon đâu?”

“Nó đang...”

“Cậu ấy làm sao? Sao Simon không đến?” Tori lườm Derek. “Anh bỏ cậu ấy ở xó nào rồi?”

“Nó giặt xiu trng một con hẻm.” Derek nhú mày suy nghĩ. “Dù vậy, không chắc là ở đâu...”

“Anh ấy nói đùa thôi,” thấy Tori lấp bắp không nói nên lời, tôi vội đỡ.

“Ta phải đi ngay.” Derek vừa nhìn tôi vừa chỉ sang Tori, “Giao nhiệm vụ cho em quản lý Tori đấy.”

“Anh mới nói gì vậy?” Tori hỏi lại.

Derek không buồn nhìn cô ta. “Đảm bảo là cô ta theo kịp nhé. Và ngậm miệng lại.”

Mới đi được vài bước, chúng tôi gặp Liz quay về báo người của Edison đang ở trong sân. Họ lên vào bằng cổng sau. Chúng tôi đến nơi Derek chia tay Simon, sau toà nhà có những tấm biển Rao Bán mờ tịt treo trên dây cửa sổ đóng ván kín mít.

“Sao rồi? Cậu ấy đâu?” Tori hặc hỏi.

“Hừm. Chắc lại mới giật đứt xích chạy đi chơi rồi.”

“Anh ấy muốn bảo Simon lớn rồi. Đi đâu là quyền của cậu ấy.” Tôi quay sang Derek. “Anh tìm dấu Simon được không?”

“Được.”

Derek ngồi trên gót, đầu hơi cúi. Tuy khoảng cách từ mặt anh đến nền nhà còn xa, nhưng Tori vẫn ngó anh đăm đăm.

“Đừng bảo Derek sắp làm cái việc tôi vừa nghĩ đến nhé,” cô ta nói.

Derek cau mày – không phải với Tori mà là tôi. “Mong là em có lời giải thích thoả đáng,” anh liếc về phía Tori đầy hàm ý.

“Không hẳn ạ,” tôi nhỏ nhẹ.

Derek hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy. “Ở yên đây nhé.”

Chờ Derek đi khỏi, Tori rùng mình. “Dù rằng Derek luôn làm tôi khó chịu, nhưng phần kiểu cách người sói kia thật sự làm tôi nổi da gà. Chết nỗi nó lại hợp với anh ta. Một siêu năng lực đáng sợ của một con người đáng sợ.”

“Còn tôi thấy Derek trông ổn hơn.”

Tori nhìn tôi chăm chăm.

“Sao vậy? Thật mà. Chắc là vì Derek sắp vào giai đoạn biến hình và anh ấy không cảm thấy quá căng thẳng như khi sống ở Nhà mở Lyle. Ất là do yếu tố ấy đấy.”

“Cậu biết anh ta thật sự cần gì không? Dầu gội. Lăn khử mùi...”

Tôi vội đưa tay lên can. “Derek không hôi, nên đừng có nói như thế. Chắc chắn Derek đang dùng lăn khử mùi và – lần này – nó hiệu quả mà. Còn về

khoản tắm rửa, có chút khó khăn để đáp ứng nhu cầu này khi phải sống trên đường phố đấy. Sắp tới tôi với cậu cũng không khá hơn đâu.”

“Tôi chỉ nói...”

“Cậu tưởng Derek không biết cậu đang nói gì ư? Tin mới đây – anh ấy không ngốc đâu.”

Derek ý thức rất rõ về ấn tượng cá nhân. Ở Nhà mở Lyle, anh ấy từng tắm hai lần một ngày. Ngặt nỗi bấy nhiêu vẫn chưa đủ để giải quyết những rắc rối trong quá trình dậy thì.

Tori quay lại, trông đứng trông ngời Simon. Tôi vẫn ở nguyên chỗ cũ, cách Tori chừng ba mét. Tốt hơn là trốn cho kỹ, vừa canh chừng Tori vừa để mắt đến khúc cua kia, và chờ đợi...

Một cú chọc nhẹ vào xương bả vai khiến tôi giật bắn.

“Cậu vẫn hay giật mình nhỉ.”

Tôi quay lại và thấy Simon, Derek tụt lại sau lưng cậu.

Simon cười toét miệng, một hình ảnh quen thuộc không kém cái cau mày của Derek. “Tớ vừa nghe bảo là cậu đã tìm được mật thư,” cậu ấy nói.

Tôi lấy bức thư ra và phất nhẹ.

Simon giật tờ giấy, nhét lại vào túi áo khoác của tôi. Vừa nắm tay tôi, ngón tay cái của Simon vừa xoa xoa khớp ngón tay cho tôi. Tôi nhẹ cả người khi được thấy Simon, gập lại cả hai anh em họ sau bao nỗi lo âu và những cơn ác mộng...

Nếu có đủ dũng khí, tôi đã ôm chầm lấy Simon. Thay vào đó tôi chỉ nói, “May mà cậu và Derek tìm được bọn tớ,” giọng tôi lạc đi.

Simon siết chặt tay tôi. Cậu ghé sát tai tôi thì thầm, “Tớ...”

Đột nhiên Simon khựng lại, đầu ngẩng lên.

“Chào Simon,” Tori từ phía sau tôi bước đến.

“Cô ta đang làm gì ở đây vậy?”

Derek chìa ngón cái về phía tôi. “Hỏi Chloe ấy. Anh cũng chả hiểu đầu đuôi thế nào.”

“Chuyện dài lắm,” tôi nói ngay.

“Đành để sau vậy,” Derek thản nhiên. “Giờ ta phải đi ngay mới kịp.”

Simon quay sang tôi hỏi nhỏ, “Nhưng mọi việc ổn cả chứ?”

“Không hề,” Tori thủng thẳng. “Tôi bắt cóc Chloe này, ép cô ấy phải chạy trốn cùng này. Chưa hết, tôi còn lợi dụng Chloe làm lá chắn che đạn cho mình lúc đối phó với mấy gã mang súng nữa này. Tôi vừa chợt nghĩ đến chuyện bóp cổ Chloe rồi vứt xác ở đây để cắt đuôi bọn họ nữa. Nhưng rồi hai người xuất hiện, làm phá sản âm mưu thâm độc đó. May thật. Hai người vừa cứu mạng Chloe bé bỏng tội nghiệp và nhận được sự biết ơn vô hạn của cô ấy.”

“Sự biết ơn vô hạn?” Simon nhìn tôi. “Tuyệt đấy. Liệu như thế tớ có được cung phụng cả đời không? Nếu được, tớ thích ăn trứng ốp la có lòng đỏ ở mặt trên.”

Tôi tùm tùm cười. “Tớ sẽ ghi nhớ.”

“Phiếm chuyện đủ rồi,” Derek cộc lốc. “Ta đi nào.”

Chương 18

TRÊN BẢN PHIM ĐIỆN ẢNH THÌ cuộc chạy trốn này hẳn sẽ có tình tiết chúng tôi rơi thẳng vào bẫy. Mọi người đều bị bắt giam... ngoại trừ tôi, bởi tôi là nhân vật chính. Tôi đủ thông minh để tránh không bị bắt, nhờ thế, tôi mới lên được kế hoạch táo bạo nhằm giải cứu cho các bạn mình. Nhưng kế hoạch đó sẽ không dễ thực hiện. Hay không quá im hơi lặng tiếng. Chẳng hạn, Tori và Simon sẽ dùng phép thuật làm nổ tung cả một dãy nhà ngay giữa phố. Derek sẽ ném hàng loạt xe cộ vào bọn người đuổi theo. Còn tôi sẽ chiêu mộ một trung đội thầy ma từ một nghĩa trang toạ lạc gần đó.

Nhưng so với chuyện cảnh tượng ấy mà lên màn bạc sẽ hoành tráng cỡ nào thì giờ tôi chỉ muốn được trốn đi thật lặng lẽ. Và chúng tôi đã làm đúng như thế. Người của Hội Edison cứ loay hoay mãi trong sân nhà máy.

Chúng tôi đi bộ ít nhất hơn năm cây số. Khi đã cách nhà máy xa đến độ không cần phải vừa đi vừa rón rén, lẩn quất, Derek dẫn chúng tôi vào một khu phố buôn bán ngay cạnh khu dân cư. Trong một ngày đến trường bình thường như hôm nay, ở đó người ta sẽ không để tâm đến bốn đứa choai choai đi thơ thẩn.

“Vẫn biết các người thích ra vẻ bí ẩn này nọ,” rốt cuộc Tori cũng lên tiếng, “nhưng chẳng lẽ ta không bắt taxi được ư?”

Derek lắc đầu.

Tôi hăng giọng. “Đúng là đi taxi có mạo hiểm thật, nhưng nếu tìm được đường đến đích sớm hơn, chân em sẽ hết sức cảm kích.”

Đang đi Derek chợt đứng phắt lại khiến tôi đâm sầm vào lưng anh – đây không phải lần đầu vì anh cứ nhất định đòi đi trước mặt tôi. Suốt dọc đường, vì toàn đá vào gót chân anh nên tôi luôn miệng xin lỗi. Nhưng hể

tôi tụt ra sau, để anh đi trước một quãng xa, anh lại quay lại gắt và giục tôi đi tiếp.

“Ta sắp đến nơi rồi,” Simon thông báo.

Cậu ấy đi kế bên tôi và luôn bám sát lề đường. Hể Derek đi gần tôi chừng nào, cậu nhích lại cạnh tôi chừng đó. Dù bình thường tôi không phàn nàn chuyện Simon ở gần mình quá, nhưng bị kèm chặt thế này khiến tôi cứ thấy làm sao ấy.

Lúc bắt đầu đi tiếp, tôi định tụt lại sau với Tori, người đang lè mề đếm từng bước chân ở mãi phía sau, nhưng Simon nắm khuỷu tay kéo tôi trở về chỗ cũ.

“Được rồi,” tôi nói. “Có chuyện rồi đây. Vụ kèm người này là ý gì thế?”

“Họ đang bảo vệ cậu đấy,” Tori thủng thẳng. “Bởi thế giới này quá xấu xa nên họ phải che chắn cho cậu chứ còn sao nữa.”

Hai anh chàng không ai nói một lời. Dù có chuyện gì họ cũng sẽ chẳng cho tôi hay. Hoặc chưa muốn nói ra.

Đích đến của chúng tôi là toà nhà trước dùng làm xưởng giờ đã bỏ hoang. Nó nằm trong một khu dân cư tồi tàn đến độ người vô gia cư và dân du thủ du thực hình như cũng phải tránh xa.

Ngay lúc chúng tôi sắp bước vào trong, Liz gọi tôi. Cô ấy đứng trước một khung cửa trống – cánh cửa đã bị tháo mất – như thể Liz không thể bước qua ngưỡng cửa ấy. Tôi hỏi có phải cửa bị yểm bùa nên Liz không thể đi qua chẳng, nhưng cô ấy nói không phải. Chỉ có điều Liz có chuyện cần nói với tôi. Vậy nên tôi vẫy tay gọi Derek và Simon đến, bảo mình cần nói chuyện với Liz.

Từ lúc tôi gặp các bạn khác, Liz lặng lẽ hẳn và hay lánh mặt. Giờ cô ấy đang đứng nép mình trên con đường đất cạnh toà nhà, tay kéo kéo một bên vớ màu tía pha màu da cam.

“Cậu biết không, tớ thích đôi vớ này lắm. Nhưng cứ nhìn đi nhìn lại chúng riết thì tớ sẽ mãi mãi đi chân đất cho xem.” Liz gượng cười, lại cúi xuống cố tháo tất. Sau cô ấy đành bỏ cuộc và đứng thẳng dậy. “Tớ sắp đi rồi. Cậu không cần đến tớ nữa.”

“Đừng, tớ... ý tớ là, nếu cậu muốn đi, tớ không thể cản, nhưng...”

“Làm vậy thật không phải. Tớ chỉ...” Liz giơ chân, kéo vớ cho ngay. “Tớ nên đi. Nhưng tớ sẽ quay lại.”

“Tớ không có áo của cậu. Ta phải cùng thống nhất hẹn nhau ở một chỗ hoặc đại loại thế.”

Liz bật cười, tiếng cười xuất phát từ niềm vui tự đáy lòng. “Không cần điểm hẹn gì cả. Tớ sẽ tìm thấy cậu. Tớ luôn làm thế mà. Chỉ là... chắc sẽ mất một thời gian. Tớ có việc phải làm. Và cậu còn phải...” Liz ngược nhìn lên toà nhà, ánh mắt buồn bã làm tim tôi đau nhói. “Cậu bận nhiều việc. Cậu và cả các bạn kia nữa.”

“Liz, tớ...”

“Không sao đâu. Cậu cứ làm việc của mình đi, tớ sẽ bắt kịp thôi.”

“Tớ sẽ nhớ cậu lắm.”

Liz chìa tay ra, tôi thề là có cảm thấy mấy ngón tay cô ấy vượt qua tay mình. “Chloe, cậu tốt quá. Đừng lo cho tớ. Thế nào tớ cũng sẽ quay lại.” Nói xong, Liz biến mất.

Những người khác đợi tôi bên kia khung cửa. Chúng tôi nối nhau thành hàng một sau lưng Derek và len lỏi đi qua khu đổ nát giữa lúc trời sâm sẫm tối.

Đang đi, tóc gáy tôi bỗng dựng ngược. Một cơn đau như búa bổ nổi lên phía sau đầu. Tôi chậm chân bước. Giờ đến lượt Tori đâm sầm vào tôi.

“Coi kìa, đi đi chứ,” Tori ca cẩm. “À, phải phải. Chloe sợ tối. Simon, chắc cậu nên cầm tay Chloe hoặc...”

“Tori, thôi đi.” Simon lướt qua Tori và đến bên tôi. “Cậu sao vậy?”

“Ở đây... có cái gì ấy. Tôi cảm thấy lạ lắm.”

“Là ma ư?”

“Chắc không phải đâu. Nhưng tôi có cảm giác tương tự như lúc ở dưới khoang trống trong Nhà mở Lyle.”

Derek mắng khê.

Tôi quay sang, chăm chú nhìn anh xuyên qua bóng tối. “Gì vậy?”

“Một xác chết.”

“Cái gì?” Simon và Tori đồng thanh ré lên.

“Đâu đó trong này có người chết. Anh nghĩ thấy từ hôm qua, trước khi tụi mình vào hẳn bên trong.”

“Vậy mà anh không buồn báo cho em ư?” Simon cáu.

“Đấy là một cái xác. Chết lâu rồi. Một người vô gia cư nào đấy. Nhưng mặt khác thì chỗ này khá tốt.”

“Mặt khác ư? Nơi này tối như hũ nút, đầy rác rưởi, xác người và chuột nữa. Anh trai ơi, anh cũng giỏi chọn quá chứ.”

“Ch... chuột ư?” Tôi lắp bắp, sức nhớ đến lũ dơi lúc trước.

“Tuyệt,” Tori lầm bầm. “Cô nàng còn sợ cả chuột.”

“Có anh ở đây, lũ chuột sẽ tránh xa,” Derek khẳng định.

Tôi đâu có sợ bọn chuột còn sống.

Anh nói tiếp. “Nhưng anh không tính đến cái xác. Chloe này, liệu xác ấy có phiền đến em không?”

Phiền chứ. Tôi nên cho mọi người hay chuyện lũ dơi, nhân lúc đối phó với hồn ma, tôi vô tình làm chúng sống dậy như thế nào. Nhưng lúc ấy tôi lại nhìn thấy các bạn mình đều đang mệt phờ, mong tìm ngay một chỗ nghỉ chân và trò chuyện, nghe tôi kể về những gì tôi biết. Đành vậy, chuyện của tôi, tôi sẽ tự xoay sở. Chừng nào không cố gọi hồn Liz, tôi sẽ không làm cái xác kia sống dậy.

Tôi bèn nghĩ sao nói vậy.

“Nhưng nội ở gần nó thôi đã khiến cậu khó chịu rồi,” Simon lo lắng. “Ta nên...”

“Nơi an toàn có dễ kiếm đâu.” Tôi gượng cười. “Với lại đây sẽ là một trải nghiệm không tồi. Tớ cần học cách nhận biết cảm giác đó là như thế nào mà.”

“À phải,” Tori dài giọng. “Hoàn cảnh sẽ giúp Chloe học hỏi thêm. Cậu có thôi đi không? Cậu y hệt con thỏ non vênh vào trong quảng cáo pin Energizer...”

Simon quay sang định gắt Tori, nhưng Derek vẫy tay bảo chúng tôi đi tiếp. Bốn chúng tôi đến một căn phòng không có cửa sổ nằm ở chính giữa ngôi nhà. Derek vặn to đèn bão. Ánh sáng lập loè đủ cho chúng tôi nhìn thấy xung quanh. Anh em Simon đã kê sẵn mấy thùng hàng rỗng làm ghế ngồi và trải báo nhằm che nền nhà bụi bặm. Có hai ba lô mới giấu sau những thùng hàng nằm cạnh chông chần rẻ tiền xếp gọn gàng. Tuy không được như khách sạn Hilton – thậm chí không được như Nhà mở Lyle – nhưng còn tốt chán vạn lần nơi chúng tôi vừa ngủ lại đêm qua.

Lúc chúng tôi ngồi xuống, Derek rút trong túi ra một nắm lương khô. Anh đưa cho tôi một thanh.

“Ồ, được đấy. Chắc hẳn mọi người đói meo cả rồi.” Simon cho tay vào túi quần. “Tớ có một quả táo dập và một trái chuối thâm đây. Tớ vẫn hay bảo mọi người muốn mua trái cây thì không nên vào cửa hàng tiện lợi mà.”

“Với riêng em, Simon, mớ trái cây đó còn đỡ hơn món này.” Derek đưa lương khô cho Tori.

“Vì cậu không nên ăn lương khô phải không?” Tôi nói. “Nhắc mới nhớ...” Tôi lấy lọ insulin ra. “Derek bảo đây là thuốc dự phòng của cậu.”

“VẬY là bí mật đen tối của tớ đã bị phơi ra ánh sáng.”

“Tớ không biết cậu giữ bí mật chuyện đó.”

“Không hẳn. Nhưng cũng chẳng phải thứ tớ nên quảng cáo rùm beng.”

Nói cách khác, nếu lũ trẻ biết Simon mắc bệnh mãn tính, họ sẽ phân biệt đối xử với cậu. Vì Simon có thể kiểm soát được bệnh của mình, không lý gì cậu ấy phải cho mọi người hay.

“Dự phòng ư?” Tori tò mò. “Có nghĩa Simon không cần dùng đến thuốc?”

“Hình như là không,” tôi nói khẽ.

Simon hết nhìn Tori lại nhìn tôi, có vẻ không hiểu, sau mới vỡ lẽ. “Thế các cậu tưởng...”

“Tưởng nếu không tiêm thuốc trong vòng 24 giờ tới, cậu sẽ chết à?” Tôi ngắt lời. “Không hẳn, nhưng cũng gần như vậy. Cậu cũng biết bài học ‘Cẩn thận khi sống với người mắc bệnh nguy hiểm đến tính mạng và luôn cần phải dùng thuốc’ mà. Có vẻ là nó vẫn hữu dụng đấy.”

“Cậu có vẻ hơi thất vọng, nhỉ?”

“Không phải chuyện đùa đâu. Giờ tụi tớ ngồi đây, lo không biết cậu tắt thở lúc nào. Coi cậu kìa, thậm chí không còn sức để thở hắt ra nữa.”

“Được rồi. Trong tình huống khẩn cấp, hãy dùng hai liều.”

Cậu ấy nhồm dậm, vờ lảo đảo rồi khụy xuống, yếu ớt ngóc đầu lên.

“Chloe? Cậu đấy ư?” Simon ho. “Cậu lấy insulin hộ tớ với?”

Tôi đặt thuốc vào bàn tay đang chìa ra.

“Cậu đã cứu mạng tớ,” Simon đùa. “Biết bao giờ tớ mới đền đáp được ơn này?”

“Trọn đời làm nô lệ cũng tốt. Tớ thích ăn trứng bác.”

Cậu ấy chìa trái táo dập ra. “Hay cậu bằng lòng ăn cái này nhé?”

Tôi bật cười.

“Hai người quái đản vừa chứ,” Tori nhận xét.

Simon ngồi lên thùng hàng ngay cạnh tôi. “Phải đấy. Bọn này cực kỳ quái đản và tệ hại hết sức. Chỉ cần đến gần bọn này, sự yêu mến của mọi người

dành cho cậu sẽ giảm sút nghiêm trọng. Vậy tại sao cậu không...”

“Chloe?” Derek chen vào. “Tay em sao rồi?”

“Tay...?” Simon rửa thầm. “Rõ biết cách làm em anh xấu hổ. Lúc đầu là đồ ăn. Giờ đến hỏi thăm tay.” Cậu ấy quay sang tôi. “Tay cậu đỡ chưa?”

“Tốt rồi. Đã khâu kín miệng và băng bó cẩn thận.”

“Để tụi anh kiểm tra xem,” Derek nói.

Simon giúp tôi cởi áo khoác.

“Em ăn mặc thế hả?” Derek ngạc nhiên. “Áo ấm đâu?”

“Họ có cho em kíp mang theo gì đâu. Nhưng em có tiền. Rồi em sẽ mua áo.”

“Mua hai cái đi,” Simon khuyên. “Trời sập tối là lạnh ghê lắm. Tối qua chắc cậu đông cứng như que kem Popsicle.”

Tôi nhún vai. “Tại lúc đó tớ có chuyện phải lo nghĩ.”

“Cho dì cậu ấy và Rae,” Tori bổ sung thêm.

“T... ta nói chuyện đó sau,” thấy Simon nhìn mình dăm dăm, tôi vội bảo.

“Ta có rất nhiều chuyện cần bàn. Hai người nói trước đi.”

Chương 19

“VẬY KẾ LẠI TỪ ĐẦU NHÉ,” Derek tìm tư thế thoải mái trên kiệu hàng rỗng. “Lần cuối cùng tụi anh nhìn thấy em là lúc em đang cùng Rae chạy ra nhà kho. Nhờ đánh lạc hướng họ nên tụi anh thoát được. Tuy nhiên, bọn anh không thể quay lại ngay vì ngại họ vẫn còn cảnh giác. Đến lúc bọn anh tìm tới lại không thấy các em đâu.”

“Rae thuyết phục em nên đi.” Cô ấy bảo lúc chỉ có mình cô ấy với Simon, Rae không thấy Simon nhắc gì đến tôi. Simon chỉ lo cho anh trai mình thôi. Giờ thì tôi biết sự thực không phải thế – Rae biết chỉ cần nói thế cũng đủ khiến tôi nản lòng, nản đến nỗi bỏ mọi người đi theo cô ấy. Giờ tôi rất ngượng vì đã trót tin một lời nói dối. “Rae nói... đủ thứ hết. Cô ấy bảo em đi tìm dì Lauren để dì chăm sóc vết thương cho, còn bảo...”

Suốt hai ngày qua, có chuyện gì tôi đều kể hết cho ba người kia nghe. Dần dà, tôi đưa mọi người đi từ khám phá này đến khám phá khác. Nghe tôi kể xong, ai nấy lặng người đi. Ngay cả Tori cũng không nói tiếng nào.

“Vậy là Brady và Liz đã chết,” Simon chậm rãi mở lời. “Tớ đoán cả cô bạn bị họ đưa đi trước đó cũng cùng chung số phận.”

“Amber,” Tori nhắc. “Tên cô ấy là Amber.”

Tôi gật đầu. “Amber có tên trong danh sách. Cả ba bọn họ.”

Lại thêm một đổi im lặng.

“Rae và dì Lauren vẫn còn ở đó. Vẫn biết Rae phản bội chúng ta và dì em là đồng bọn của họ, nhưng em... em cần phải cứu hai người ấy ra. Em không dám mong mọi người sẽ giúp...”

“Không, cậu nói đúng,” Simon ngắt lời tôi. “Đúng là Rae có lỗi, nhưng lỗi đó không đáng chết.”

“Em biết chỉ riêng chúng ta thôi thì không đủ sức cứu họ.” Tôi lén đưa mắt nhìn Derek. Thấy anh gật đầu, tôi có chút thất vọng, như thể tôi mong mỗi anh sẽ nói bọn tôi làm được. Tất nhiên, anh có lý. Chúng tôi không thể.

“Ngay sau khi tìm thấy cha hai người, em muốn quay lại đó,” tôi bảo. “Chắc giờ chúng ta đều hiểu tại sao chú lại đưa anh và Simon chạy trốn.”

“Bởi sau rớt thì ông đã đi đến kết luận rằng, suy cho cùng, sắp đặt lại gien cho con trai mình chẳng phải ý tưởng sáng suốt gì cho cam ư?” Giọng điệu cay đắng của Simon làm tôi ngạc nhiên. Từ đầu đến giờ, tôi không hề nghĩ đến điều cậu vừa nói. Tôi hoàn toàn cho rằng cha cậu là “người tốt”. Nhưng chính chú ấy đã cho phép họ làm thí nghiệm trên cơ thể con trai mình, hết như cha mẹ các đối tượng thí nghiệm khác vậy.

“Các bậc cha mẹ cũng chỉ cố làm điều tốt thôi,” tôi nhớ đến lá thư của dì mình. “Ai cũng tưởng cách đó làm cuộc sống của chúng ta dễ dàng hơn. Hội Edison mang đến cho họ giấc mơ đó, và khi thí nghiệm trực trực, ba anh đã ly khai khỏi hội. Dì Lauren cũng định thế.” Tôi chạm vào bức thư trong túi quần. “Chỉ là quá trễ mất rồi.”

“Trong số các phụ huynh của chúng ta, cũng có người không bao giờ hối tiếc về quyết định đó,” Tori tiếp lời. “Lắm người vỡ lẽ mẹ ruột của mình hoá ra chỉ là kẻ vô trách nhiệm không hơn. Nhưng mà này, ít nhất thì chưa ai biết tôi thật sự vỡ vỡ.” Cô ta lật mảnh giấy bọc cuối cùng bao quanh miếng lương khô. “Tôi cũng không tin vụ họ bảo chúng mình là ‘mẻ hàng lỗi’. Ý muốn ban đầu của họ là những người có khả năng siêu nhiên vượt trội hơn. Chẳng phải bọn mình đúng là thế còn gì. Họ chỉ cần dạy bọn mình cách kiểm soát năng lực ấy là được thôi.”

“Sao cậu không về mà nói với bọn họ ấy?” Simon ngán ngẩm.

“Còn cậu thì sao?” Tori phẩy tay với Simon. “Sức mạnh của cậu chả tốt quá còn gì. Thậm chí hồi ở Nhà mở Lyle, cậu có phải tư vấn đâu.”

“Simon không có trong danh sách. Họ coi cậu ấy là một thành công.”

“Ai muốn nói gì cũng được.” Simon cựa người trên thùng hàng rỗng. “Sức mạnh của những đối tượng được coi là thí nghiệm thành công có vẻ yếu hơn, nhưng có thể chỉ bởi chưa đến lúc bộc phát. Một khi năng lực siêu nhiên phát huy hết, chúng ta cũng sẽ có cùng rắc rối như nhau thôi.”

Tori gật đầu tán thành. “Đồng hồ đếm ngược trên bom hẹn giờ đang kêu tích tắc.”

Y hết lời ả bán yêu từng nói...

Tôi chưa từng nhắc đến ả. Một tình huống rắc rối không cần thiết và là cơ hội để Derek bảo rằng tôi thật khờ khạo mới đi nghe ả tán hươu tán vượn. Vậy mà còn bảo tôi quay lại đó, phóng thích ả ư? Không phải là chuyện tôi muốn nghĩ đến bây giờ. Nếu có quay lại, nghĩa là khi đó chúng tôi đã tìm được cha Simon và chú ấy sẽ có cách chặn đứng Hội Edison mà không cần phải phóng thích bất kỳ một yêu ma nào.

“Cha tớ sẽ giải quyết hết cho xem,” Simon hào hứng.

“Hay đấy,” Tori nói. “Nào thì cứu dì Chloe và Rae, nào thì giải đáp mọi thắc mắc... chỉ cần chờ cậu tìm cho ra người cha hiện đang mất tích. Bằng cách nào đây?” Cô ta nhìn khắp lượt những ai đang có mặt. “Có thể thấy không được ổn cho lắm.”

Ánh mắt Simon long lên giận dữ, nhưng cậu chớp mắt gạt biểu cảm ấy đi. “Bọn tôi đang cố hết sức.”

“Bằng cách nào mới được?”

“Để sau đi,” Derek chen vào. “Giờ ta cần kiểm quần áo ấm cho Chloe đã...”

“Chloe, Chloe, Chloe. Đẹp trò lo lắng cho Chloe bé bỏng tội nghiệp đi. Cô nàng đã chết rét đâu mà sợ. Còn cha cậu thì sao? Có manh mối gì chưa? Hay có dấu vết nào không?”

“Chưa có,” Simon thú nhận.

“VẬY hai ngày vừa qua các người làm những gì?”

Simon giận càn hông. Lần này không nhịn nữa, cậu quay phắt sang Tori khiến cô ta vội vàng rút lại. “Trong suốt hai ngày qua, bọn này dành mọi giây phút tỉnh thức để làm ba việc cố sống sót, tìm Chloe và tìm cha tôi. Vậy cậu làm được những gì rồi?”

“Tôi bị giam.”

“Thế ư? Chloe cũng bị giam, nhưng hoàn cảnh không ngăn được cô ấy. Cậu muốn bổ sung thêm gì không, Tori? Cậu đã tìm hiểu được gì nào? Hay chỉ ‘ăn theo’ vụ chạy trốn của Chloe?”

“Tori giúp tớ mà,” tôi can. “Không có cô ấy...”

Tori quay ngoắt lại đốp chát. “Chloe Saunders, tôi không cần cậu bênh.”

Im lặng. Mãi sau, Derek hỏi, “Tori, bọn tôi nên đưa cô về đâu? Về nhà ông bà? Hay bạn bè? Giờ cô đã thoát được và bình an vô sự, và tôi tin chắc cô cũng đã có chốn đi về.”

“Không.”

Tôi vừa định kể cho mọi người nghe chuyện xảy ra với cha Tori, nhưng cô ta đã quắc mắt bắt tôi phải im miệng.

“Cô ấy không có chỗ nào đâu,” tôi đành bảo. “Giống em vậy.”

“Nhất định cũng phải có ai đó chứ,” Derek gặng, “nếu họ không ở Buffalo, bọn tôi sẽ mua vé xe buýt cho cô.”

“Thích có người phải đi ngay trong vòng một giờ tới chứ gì?” Tori ương bướng. “Tôi không đi đâu hết. Tôi sẽ nhập hội anh hùng nhí đi tìm Người Cha Siêu Phàm.”

Simon và Derek đưa mắt nhìn nhau.

“Không được,” Derek thẳng thừng.

“Không ư? Xin lỗi nhé, chính Rae mới là người phản bội các người. Không phải tôi. Tôi còn giúp Chloe nữa đấy.”

“Lúc còn ở Nhà mở Lyle, cũng lại là Rae hành hạ Chloe chắc?”

“Hành hạ ư?” Tori cười khẩy khinh bỉ. “Tôi không...”

“Cậu không từ thủ đoạn để khiến họ đuổi Chloe,” Simon lên án. “Và khi mưu sự không thành, cậu đã tính giết cô ấy.”

“Giết Chloe ư?” Tori mím môi. “Tôi không giống mẹ tôi. Sao cậu dám đổ tội...”

“Cô lừa Chloe vào khoang trống,” Derek nhắc lại. “Lấy gạch đập vào đầu cô ấy xong, cô trói gô Chloe và nhét giẻ vào mồm cô ấy, sau đó nhốt cô ấy lại. Cô có buồn kiểm tra xem Chloe có hề hấn gì không sao? Rằng cô chưa đập vỡ đầu người ta ra ấy?”

Tori định cãi biến nhưng nỗi kinh hãi trong mắt cho thấy Tori biết mình không nên làm thế.

“Derek,” tôi nói đỡ, “Em không nghĩ...”

“Không, cô ta không nghĩ vậy. Viên gạch của Tori có thể đã đập chết em. Khăn nhét miệng đã có thể khiến em chết vì nghẹt thở. Nỗi kinh hoàng cô ta gây ra cho em đã có thể làm em nhồi máu cơ tim mà chết. Còn nữa, giả sử hôm đó em không thoát khỏi dây trói, chuyện gì sẽ xảy ra? Chỉ cần cơ thể bị mất nước vài ngày cũng đủ mất mạng rồi.”

“Tôi sẽ không bao giờ bỏ mặc Chloe đến chết. Anh không thể buộc tội tôi như thế.”

“Phải,” Derek chưa chịu thôi. “Cô chỉ muốn người ta nhốt Chloe vào bệnh viện tâm thần. Mà tại sao mới được? Chỉ vì cô không ưa cô ấy. Bởi Chloe nói chuyện với anh chàng cô thích. Tori, có thể cô không giống mẹ cô, nhưng những gì cô đang...” Anh lạnh lùng chiếu ánh mắt băng giá vào Tori. “Tôi không muốn gặp phải loại chuyện ấy đâu.”

Nét mặt Tori lúc đó... dù có thể cô ta không thích sự cảm thông của tôi, nhưng tôi vẫn thấy tội nghiệp cô ta.

“Bọn tôi không tin cậu,” giọng Simon mềm mỏng hơn anh trai mình. “Bọn tôi không thể đi cùng với người mình không tin tưởng.”

“Nhưng nếu em thấy bình thường,” tôi lên tiếng. “Nếu em thấy đi với Tori an toàn...”

“Không có chuyện đó đâu. Và lại, em sẽ không làm lơ Tori, bởi nếu thế, em không còn là em nữa.” Derek nhìn thẳng vào mắt Tori. “Nhưng tôi làm được. Chloe không buộc cô phải đi vì lẽ cô có xảy ra chuyện gì, cô ấy sẽ rất lo lắng. Còn tôi? Tôi mặc xác. Cô tự gây ra thì tự đi mà gánh hậu quả.”

Đến đây, tôi phải công nhận câu nói đó quá tàn nhẫn. Simon há miệng, lúng túng không yên.

Nhưng tôi nhanh miệng hơn Simon. “Tori biết đi đâu bấy giờ? Cô ấy làm gì có tiền. Còn nữa, hể Tori đến tìm ai, người đó cũng có thể gọi ngay cho cha

mẹ cô ấy.”

“Anh không quan tâm.”

“Ta không thể làm thế,” Simon mở lời. “Thật không phải chút nào.”

Tôi biết không phải Derek thiếu cảm thông – anh không thể quên việc mình từng làm với người đã bắt nạt Simon. Nhưng kiểu như anh có các nguyên tắc kiểm chế và cân bằng lạ lùng. Nếu có người sai phạm, như Tori chẳng hạn, anh sẽ không ngần ngại “mặc xác” người đó, bắt họ phải đối mặt với mọi an bài của định mệnh.

“Không được,” tôi kiên quyết.

“Đây không phải chuyện có thể đặt lên bàn thương lượng. Tori sẽ không đi cùng chúng ta.”

“Được rồi.” Tôi đứng dậy, phủi phủi quần jeans. “Ta đi thôi, Tori.”

Lúc Simon nhồm dậy, tôi tưởng cậu ấy định cản tôi. Ai dè cậu cũng theo tôi ra cửa. Tori ra theo hai đứa. Khi chúng tôi sắp đi qua ngưỡng cửa phòng bên, Derek chạy theo, nắm tay tôi mạnh đến độ tôi suýt té.

Tôi nhăn nhó gỡ tay anh ra. “Nhầm tay rồi.”

Derek buông ngay vì biết mình vừa nắm phải cánh tay bị thương. Một phút dài im lặng nặng nề, rồi thì, “Thôi được.” Anh quay sang Tori. “Ba điều kiện. Một, dù có hiềm khích gì với Chloe, cũng phải bỏ đi. Còn rắc tâm hại cô ấy nữa là cô tiêu đấy.”

“Đã rõ,” Tori ửng thuận.

“Hai, quên tình cảm với Simon đi. Nó không quan tâm đâu.”

Tori đỏ mặt gắt, “Tôi cho rằng mình biết rõ điều đó hơn ai hết. Thế còn điều kiện thứ ba?”

“Đừng tự coi mình là trung tâm nữa.”

Chương 20

SAU KHI “màn” đối đầu nho nhỏ qua đi, lần đầu tiên trong đời tôi háo hức đi mua sắm. Tôi chỉ muốn ra ngay khỏi cái nơi ẩm thấp, tối tăm, lạnh lẽo này. Hễ thấy nó tôi lại nhớ đến những tầng hầm đáng ghét. Tránh xa khỏi xác chết nọ, sóng năng lượng từ nó phát ra luôn khiến tôi căng thẳng. Sắm quần áo ấm, mua đồ ăn đàng hoàng tử tế và đến một phòng tắm đúng nghĩa: có xà bông thơm, nước sạch và bồn cầu hăn hoi. Đừng hỏi mấy ngày nay tôi giải quyết những “nhu cầu của cơ thể” bằng cách nào – câu trả lời tốt hơn hết đừng nhắc đến thì hơn.

“Nếu ta đi thật xa khỏi đây và đến được nơi an toàn, em sẽ thử dùng thẻ rút tiền từ tài khoản ngân hàng của em,” tôi háo hức. “Có thể tài khoản đã bị phong tỏa, nhưng cũng đáng thử một phen. Nếu được, ta sẽ luôn có thêm tiền để dùng.”

“Bọn anh có tiền mà,” Derek nói.

“Thôi được. Nếu anh nghĩ em không nên thử vì như thế không an toàn.”

“Chloe, em không ra ngoài được đâu. Bọn anh sẽ đi. Em ở yên đây.”

“Chỉ ở đây cậu mới được an toàn,” Tori lên tiếng. “Bọn này không muốn thẻ rút tiền làm xước móng tay của cậu.”

“Tori...” Derek quay sang. “Tôi đã nói trước rồi đấy. Để Chloe yên.”

“Này người sói, đòn ấy nhắm vào anh đấy chứ.”

Giọng Derek hạ xuống một quãng tám, nghe gần như tiếng gầm gừ. “Đừng có gọi tôi như thế.”

“Thôi nào. Bọn mình đừng cãi vặt nữa được không?” Tôi đứng vào giữa hai người. “Chẳng lẽ trước nay mọi người không thấy em cẩn thận và biết tự lo...”

“Có chứ,” Simon ngắt lời. “Đây mới là rắc rối.” Cậu chìa cho tôi một bài báo được cắt ra. Đọc xong dòng tít, tôi chậm rãi ngồi xuống một cái thùng, thần thờ nhìn bài viết.

Cha tôi đề nghị trả nửa triệu đô la cho ai biết thông tin về tôi, nhờ đó ông sẽ tìm cách đưa tôi an toàn trở về. Bài đăng kèm một tấm hình của tôi – hình nộp cho trường năm ngoái. Cạnh đó là hình cha, trông như ông đang dự một cuộc họp báo.

Cái đêm sau khi tôi bị suy sụp tinh thần ở trường, cha có vào viện thăm. Từ Berlin, ông bay ngay về bên tôi. Trông ông thật tội nghiệp – mệt mỏi, râu ria không cạo và nét mặt lo lắng. Vậy mà trong tấm hình đăng theo báo này, nhìn cha tôi còn tệ hơn, hai mắt thâm quầng, vết nhăn hằn sâu trên khuôn mặt.

Tôi không biết Hội Edison bịa chuyện gì với cha về sự biến mất của tôi. Nhất định họ phải dựng chuyện, chẳng hạn bảo tôi phải chuyển viện và hiện ông chưa thể đến thăm tôi được. Họ muốn che giấu sự thật tôi đã mất tích, nhưng tiếc là đã chậm chân mất rồi.

Tuy nhiên, họ cũng đang tìm cách xoá dấu vết. Theo lời các y tá và bạn cùng phòng của tôi, Rachelle Rogers – những người được phỏng vấn trong bài viết – tôi đã bỏ trốn.

Liệu cha có tin không? Chắc là có. Bài báo trích dẫn lời ông rằng ông đã xử lý tình huống của tôi không tốt – nhiều chuyện liên quan đến tôi không được ông giải quyết thấu tình đạt lý – và ông rất mong có cơ hội làm lại từ đầu. Đọc đến đây, nước mắt tôi thi nhau rơi ướt giấy. Tôi vội gạt hết chúng đi.

“Nửa triệu ư?” Tori ngó qua vai tôi và đọc. “Chắc chắn tiền là do Hội Edison trả, hòng mong bắt lại bọn mình.”

Simon chỉ vào ngày ra báo. Thời điểm là sáng hôm qua, lúc đó chúng tôi vẫn còn bị giam.

“Được rồi,” Tori nói. “Họ bảo cha Chloe làm to chuyện để không ai hỏi han gì. Bác ấy chỉ cần treo giải nhưng không đứng ra trả tiền, bởi cha Chloe đã biết con gái mình đang ở đâu.”

Tôi lắc đầu. “Dì tôi bảo cha chẳng biết gì về Hội Edison.” Sau khi dăm dăm nhìn bài viết hồi lâu, tôi gấp nhanh tờ báo lại. “Em phải báo cho cha hay.”

Derek đứng chặn ngay lối đi. “Chloe, em không làm vậy được.”

“Nếu cha em làm thế này” – tôi phẩy phẩy tờ báo – “tức là ông đã tự đặt mình vào vòng nguy hiểm mà không hề hay biết. Em phải cảnh báo...”

“Cha em không sao đâu. Có thể họ sẽ dùng phương tiện truyền thông để làm cha em suy sụp, nhưng hiện tại, cha em mà gặp chuyện chỉ khiến thiên hạ chú ý thêm thôi. Rõ ràng bác ấy không thắc mắc khi nghe họ bịa lý do em biến mất, nên họ sẽ không làm gì cha em cả... miễn cha em không biết sự thật là được.”

“Nhưng cha phải biết em vẫn bình an vô sự. Ông đang lo lắm.”

“Nếu vậy, bác đành phải lo thêm ít lâu nữa.”

“Liệu ta có dám chắc cha cậu không nhúng tay vào không?” Tori vẫn chưa yên bụng. “Dì cậu nói sao nào? Chẳng lẽ dì ấy lừa mẹ cậu tham gia vào vụ cải biến gen này ư? Hay chính mẹ cậu tình nguyện tham gia?”

Tôi rút bức thư trong túi ra và vuốt ve. Sau đó, tôi kể với các bạn nội dung trong thư – chỉ những phần họ nên biết.

“Thư có nói gì về cha em không?” Derek hỏi.

Sau một thoáng ngần ngừ, tôi gật đầu.

“Dì em bảo sao?”

“Dì bảo cha em không dính líu gì, như em mới nói lúc nãy.”

“Thế nghĩa là Chloe liên lạc với cha cũng không sao?” Simon lý giải.

Derek nhìn xoáy vào mặt tôi. Lát sau, anh xuống giọng, “Chloe này...”

“Dì em bảo – đừng để cha em bị liên lụy.”

Chắc Derek tin tôi sẽ không chạy ngay ra trạm điện thoại công cộng gần nhất gọi về cho cha, bởi sau đó, ba người kia đều đi mua đồ.

Cả dì Lauren và Derek đều cho rằng tôi nên tránh mặt cha. Derek nói để tránh cho ông khỏi bị liên lụy; còn chắc dì tôi thì nghĩ để tránh nguy hiểm cho tôi.

Tôi yêu cha lắm. Có thể cha tham công tiếc việc, không ở nhà nhiều, không biết phải nuôi dạy tôi ra sao, nhưng cha đã làm hết sức mình. Trong thời gian tôi ở Nhà mở Lyle, cha có hứa sẽ luôn ở bên. Nhưng khi có việc khẩn cần cha phải lập tức ra đi, tôi không hề hờn giận. Sau đó, vào lúc tôi ra khỏi nhà mở, nhất định cha sẽ sắp xếp công việc để được ở hẳn bên con gái một tháng. Với tôi, điều đó quan trọng hơn nhiều. Cha tưởng ở Nhà mở Lyle và có dì chăm sóc, tôi sẽ được bình yên.

Chắc giờ cha cho rằng tôi phải tức giận và bị tổn thương ghê gớm lắm nên mới bỏ trốn. Hiện tại, cha đang lo đứa con gái bị tâm thần phân liệt phải lang thang đầu đường xó chợ ở Buffalo. Tôi những muốn quay số ngay chỉ để nói với cha rằng, “Con vẫn bình an vô sự”. Nhưng Derek và dì Lauren

nói đúng. Nếu tôi làm vậy, có thể sẽ có chuyện chẳng lành... cho cả hai cha con chúng tôi.

Để dứt mình khỏi dòng suy nghĩ lan man về cha, tôi quyết định đi tìm cái xác kia xem sao. Sau chuyện xảy ra với lũ dơi, nếu có cách gì giúp tôi kiểm soát khả năng cảm nhận người chết, tôi cần phải thử ngay. Như thế tôi sẽ xác định được vị trí những xác chết ở quanh mình trước khi vô tình tống bừa các linh hồn trở vào xác.

Hình như khả năng ấy hoạt động như một radar bén nhạy. Càng đến gần, cảm giác trong tôi càng mạnh thêm. Thoạt nghe có vẻ như tìm xác chết thì dễ lắm, nhưng thực ra không phải vậy. “Cảm giác” mà tôi nói đến chỉ là sự bất an mơ hồ, một cơn ớn lạnh sau gáy và một cơn đau đầu âm ỉ. Và khi cường độ của nó tăng lên, khó có thể nói là vì tôi sắp tìm được xác chết, hay chỉ do tôi đang bị căng thẳng hoặc nôn nóng.

Tôi chẳng thể xác định trước đây nơi này được dùng vào việc gì. Thành phố Buffalo thiếu gì những toà nhà cao tầng và nhà nhỏ bỏ hoang. Cứ việc lái xe dọc xa lộ liên tiểu bang I-90 là thấy ngay: những toà nhà cao tầng đổ nát, những cửa sổ đóng ván kín mít, những mảnh sân hoang tàn. Toà nhà này không rộng hơn nhà riêng là mấy. Cách chia phòng cũng giống nhà riêng, tuy nhìn từ bên ngoài có khác đôi chút. Trong nhà chất đầy đồ bỏ đi – thùng các tông mốc đen, vụn gỗ, đồ nội thất hỏng và những đồng rác chất ngất.

Tôi tin chắc rằng không cần dùng đến khả năng siêu nhiên, tôi cũng có thể tìm được xác chết. Nhà vốn vẹn có tám phòng. Nhưng để tập cho quen, tôi vẫn dùng đến nó. Cuối cùng, tôi cũng thấy cái xác trong một góc nhà phía sau. Từ ngoài cửa nhìn vào, trông nó giống một đồng giẻ rách. Lại gần hơn, tôi thấy một thứ trắng ớn thò ra ngoài mớ quần áo rách rưới – một bàn tay thối rữa gần hết, chỉ còn trơ xương. Càng tiến đến, tôi càng khám phá ra nhiều bộ phận khác – này là chân, kia là đầu lâu của một cái xác gần như

chỉ còn xương trắng. Dù từ đó có bay ra mùi gì đi nữa, mũi người thường như tôi cũng không đủ thính nhạy để phân biệt.

Nhìn kỹ hơn, tôi thấy đồng giẻ rách kia thực ra là áo quần, không hẳn rách rưới. Chẳng qua đó là vải vóc đã nhàu nát phủ quanh những gì còn lại của bộ hài cốt nọ. Cái xác đi ủng, đeo găng, mặc quần jeans và áo ni chui đầu không mũ có đính phù hiệu đã bạc màu. Vài sợi tóc bạc còn vương trong mũ. Tuy nhìn quần áo không phân biệt được giới tính của xác chết, nhưng theo linh tính, tôi biết đó là đàn ông.

Vào thời điểm nào đấy của mùa đông năm ngoái, người này đã bò vào đây tránh cái lạnh cắt da. Ông ta nằm co ro trong góc phòng và không bao giờ trở dậy nữa. Có lẽ chúng tôi không phải là những người đầu tiên tìm thấy ông. Liệu những người khác có như chúng tôi, vừa thấy người kia nằm đó đã vội tránh xa? Không hề nghĩ đến chuyện báo nhà chức trách, kéo ông ta ra ngoài, xác định danh tính rồi đem chôn cất tử tế?

Liệu ông ta có tên trong danh sách người mất tích không? Liệu có ai đang ngày đêm mong ngóng ông trở về nhà? Liệu họ có hứa hậu tạ giống cha tôi?

Chắc chắn có hậu tạ cũng không nhiều đến thế. Nửa triệu đô la. Số tiền ấy đủ khiến người dân ở Buffalo làm đủ trò kỳ quặc. Cha tôi đang nghĩ gì vậy?

Ông không nghĩ gì đâu. Cha chỉ muốn tôi bình an trở về.

Tôi chớp mắt, cố không khóc. Hay thật. Ngay giữa lúc ngó nghiêng xác chết, tôi cũng không sao nguôi ngoai nỗi lo cho sự an nguy của cha mình.

Còn người này thì sao? Phải có ai đó lo lắng cho ông ta chứ. Nếu bắt liên lạc được với hồn ma, biết đâu tôi có thể gửi lời ông nhắn về cho gia quyến. Nhưng tôi không thể mạo hiểm, không thể vô tình khiến ông ta nhập trở lại xác giống như tôi từng làm với đàn dơi.

Một cái vớ vai khiến tôi quay ngoắt ra sau.

“Xin lỗi,” Simon nói. “Tớ tưởng cậu biết tớ vào. Hoá ra cậu đã tìm thấy ông bạn cùng phòng của bọn mình. Định nói chuyện với ông ta à?”

“Cố không nói chuyện với ông ta thì đúng hơn.”

“Trông có vẻ ông ta đã ở đây khá lâu.” Cậu ấy ngồi xuống bên cạnh xác chết. “Bọn mình chơi trò CSI[1] đi, để xem ông ta chết bao lâu rồi. Tớ không thấy con bọ nào cả.”

[1] Viết tắt của Crime Science Investigation: Điều tra hiện trường vụ án.

“Mùa này trong năm thì không có đâu.”

Cậu nhăn mặt. “Ờ nhỉ. Ở đây vẫn lạnh cóng mà. Nhất định là ông ta chết cách nay đã vài tháng, vì thế mới không có bọ. Đáng lẽ tớ nên đoán ra mới phải. Hai năm trước, Derek có làm thí nghiệm tham gia triển lãm khoa học ở trường về đề tài giòi bọ và sự phân huỷ.” Simon trông thấy biểu cảm trên mặt tôi. “Phải, nghe phát ớn. Nhưng cũng khá lý thú đấy chứ. Tuy nhiên, tớ sẽ không hỏi gì Derek đâu. Anh ấy cái nặng lên mất. Chỉ đoạt giải nhì trong cuộc thi chung kết toàn thành phố.”

“Cậu lười hỏi thì có.” Thấy cậu ấy đứng lên, tôi dịch lui ra. “Mà thôi, tớ xong việc ở đây rồi, nên tốt hơn hết tớ nên tránh cho xa. Tớ với mấy xác chết có vẻ không hợp nhau lắm.” Tôi cân nhắc ý định kể cho Simon nghe chuyện lữ đơi. Tôi muốn tìm người tâm sự, cùng bàn bạc thật kỹ và nghe khuyên nhủ dạn dò, nhưng... “Tớ chỉ muốn thử xem có thể dùng sức mạnh của mình để tìm xác chết được không thôi.”

“Tớ đoán câu trả lời là có.”

Tôi gật đầu rồi cùng cậu ấy rời khỏi căn phòng.

“Ta có thể tìm nơi ở khác,” Simon nói. “Derek chắc sẽ đồng ý thôi. Thật đấy.”

“Tớ không sao mà. Nhân tiện nhắc đến Derek, anh ấy đâu rồi?”

“Vẫn đang chọn mua đồ. Anh ấy bảo tớ về chơi với cậu cho vui.” Cậu ấy ghé sát lại rỉ tai tôi. “Tớ đoán Derek muốn đi riêng với Tori đây mà.”

Tôi bật cười. “Muốn cá xem trong hai người, ai sẽ sống sót trở về không?”

“Derek. Không tranh cãi. Trước khi về tớ còn thấy Derek sai Tori đi mua thêm chăn. Cho đến giờ phút này, chắc Derek sắp về tới một mình, mặc Tori tự mò đường và hi vọng Tori không tìm thấy.”

“Derek giận lắm phải không? Về chuyện Tori đi với bọn mình ấy?”

“Giận ư? Chắc ở mức 5/10. Khó chịu ư? Mức 11. Nhưng anh ấy sẽ phải kiềm chế thôi. Bọn mình ai chẳng phải thế. Ít nhất cho đến khi Tori phát ngấy và chợt nhớ ra bà dì lâu ngày không gặp ở mãi tận Peoria.”

Khi chúng tôi quay lại chỗ đã chọn ban đầu, Simon bày ra những mặt hàng tốt nhất có thể mua ở cửa hàng tiện lợi – nước ép trái cây, sữa, yogurt, táo, bánh quy và phô mai xắt lát.

“Đủ mặt mọi nhóm thực phẩm... ngoại trừ một thứ.” Cậu đưa cho tôi một thanh kẹo. “Món tráng miệng.”

“Cảm ơn cậu.”

“Giờ cậu thứ lỗi nhé. Tớ không muốn cậu phải nhìn kim tiêm cùng máu me ngay trước bữa ăn.”

“Không sao. Tớ không khó chịu gì mấy thứ đó đâu.”

Nghe vậy nhưng Simon vẫn quay đi để thử máu và tự tiêm insulin.

“Tớ tưởng mỗi năm tiêm một mũi phòng cúm đã đủ tẻ rồi,” tôi nói. “Ngày nào cậu cũng phải làm vậy ư?”

“Ngày tiêm ba cử. Chưa kể chích máu để thử lượng đường.”

“Ba mũi ư?”

Cậu cất túi thuốc đi. “Tớ quen rồi. Hồi tớ mới lên ba, bác sĩ đã chẩn đoán và phát hiện bệnh. Tớ không còn nhớ lúc trước khi tiêm ra sao nữa.”

“Và cậu sẽ còn phải tiêm suốt ư?”

“Tớ có thể dùng một loại bơm. Chỉ cần gắn vào chân, nó sẽ tự kiểm soát đường máu và tiêm insulin. Hồi mười ba tuổi, tớ có một cái. Nhưng...” Simon nhún vai. “Tớ có nó nhờ thoả thuận với cha, rằng sẽ không coi đó là sự cho phép để thích gì ăn nấy. Nhiều insulin quá cũng không tốt. Tớ đã mắc lỗi.”

“Quá nhiều cái này ư?” Tôi lắc lắc thanh kẹo.

“Không, nói chung là quá nhiều tinh bột. Khi cùng nhóm bạn đi ăn pizza, tớ sẽ không chịu ăn hai miếng trong khi tụi nó đưa nào cũng ngốn những sáu. Con trai ăn kiêng hay bị trêu chòng, bảo ăn nhỏ nhỏ như con gái...”

“Nói thế là xúc phạm người ta đấy.”

“Coi kìa, hồi đó tớ mới mười ba. Tớ biết nghĩ thế là khờ, nhưng tớ là đứa luôn phải chuyển chỗ ở. Mỗi khi gặp bạn mới, ai chẳng muốn hoà đồng. Tớ đoán là cậu cũng hiểu cái cảm giác ấy. Có lẽ cậu cũng phải chuyển chỗ ở thường xuyên giống bọn tớ vậy.”

“Mười... không, mười một lần cả thầy.”

“Cũng bằng bọn tớ. Tuyệt đấy.” Simon cắn một miếng táo. “Giờ đây, khi đã bước sang tuổi mười sáu đây chững chạc, tớ không còn nghĩ giống vậy nữa.

Cha con tớ đang thoả thuận định gắn bơm lại thì cha tớ mất tích.”

“Simon?” Giọng Tori lạnh lạnh vang khắp toà nhà.

“Còn gì là bình yên nữa.” Simon lăm bằm rồi nói lớn, “Bọn tôi ở sau này.”

Chương 21

DEREK TRỞ VỀ, TRỮ TAY với tiền mặt và đồng túi đựng đồ vừa mua được. Tôi đã đưa anh thẻ và số PIN, và Derek tìm được một máy ATM không gắn ca-mê-ra. Thẻ của tôi còn dùng được. Anh rút hết mức cho phép, bốn trăm đô. Chúng tôi không thể làm thế lần nữa – mỗi lần tôi dùng thẻ, ngân hàng sẽ biết tôi vẫn còn ở Buffalo. Derek sợ Hội Edison sẽ đoán được và lần theo dấu vết.

Anh trả tôi thẻ, tiền và biên lai được gấp kín đáo. Tori giật phắt tờ biên lai và mở ra xem.

“Chúa ơi, đây là tài khoản ngân hàng hay tiền để dành cho cả mấy năm đại học thế?”

Tôi lấy lại biên lai rút tiền. “Cha tôi gửi tiền tiêu vặt thẳng vào tài khoản ngân hàng. Sau mười lăm năm cộng dồn, nó thành ra vậy đấy.”

“Vậy mà cha cậu để cậu tự do rút tiền ư?”

“Tại sao lại không?”

“Hừm, vì cậu có thể xài hết. Khoan, để tôi đoán đã nào. Là do ý thức tự giác của cậu hơi bị cao thì phải.”

“Phải nói là khôn ngoan mới đúng,” Simon đế vào.

“Cậu nghĩ thế ư? Còn tôi lại cho là...” Cô ta ngáp dài.

Hai má tôi ửng đỏ.

“Đủ rồi,” Derek quát.

“Phải đấy. Đừng quên ai cho cậu tiền mua chỗ thức ăn này.” Simon dúm túi đồ vào tay cô ta.

Tori nghiêng răng. “Hai mươi đô vừa mua thức ăn vừa mua chăn. Tôi còn giữ hoá đơn đây. Sau này tôi sẽ trả lại Chloe. Tôi cũng có ý thức tự giác như ai. Chỉ có điều” – cô ta phe phẩy tờ hoá đơn – “không đặc biệt đến thế này.”

Tôi lấy túi đồ từ tay Derek. “Em có gì vậy?” Tôi thò tay vào trong. “Ba lỗ này. Hai cái áo nỉ này. Cảm ơn...”

Tôi giở áo ra xem cũng là lúc Tori sặc một ngụm đầy sô-đa vì bật cười.

Tôi cố tỏ ra điềm tĩnh và chậm chậm quay sang nhìn. “Cậu chọn đấy à?”

Tori giơ hai tay lên trời. “Ấy ấy. Tôi đã đề nghị được chọn đồ, nhưng Derek khăng khăng đòi chọn.” Cô ta quay sang Derek. “Chả trách anh đi lâu thế. Ắt phải cố lắm mới lựa được món đồ xấu đến nhường ấy.”

Derek mua cho tôi hai chiếc áo nỉ có mũ màu xám giống hệt nhau, loại may bằng vải sợi tổng hợp tồi tàn chỉ bán ở mấy cửa hàng giảm giá. Vải loại này bóng và dính chặt vào người.

“Sao vậy?” Derek ngạc nhiên.

“Áo tốt đấy. Cảm ơn anh.”

Tori chộp lấy mác ghi giá trên áo xem xét và cười vang. “Biết ngay mà. Áo con trai. Cỡ 12.”

“Thì đã sao? Áo nữ đắt hơn đấy. Với lại Chloe mặc cũng hợp vậy.”

Tori ngấm tời hồi lâu. Lát sau cô ta nhìn xuống ngực tôi và cười phá lên.

“Cười gì thế?” Derek khó chịu.

“Chẳng có gì,” Tori vừa cười vừa nói, “Anh thật thà ghê nhỉ?”

“Thôi ngay đi Tori.” Simon gắt. “Chloe này, để mai bọn tớ mua thứ khác cho cậu nhé.”

“Đừng, Derek chọn áo cũng được đấy chứ. Tớ mặc vừa mà. Cảm ơn anh.”
Tôi đỏ mặt tía tai, lí nhí bảo sẽ đi thử áo rồi chạy biến ra khỏi phòng.

Trời vừa sẩm tối, chúng tôi đã sửa soạn đi ngủ. Mới tám giờ nên Tori cần năn không tiếc lời. Derek bảo nếu thích thì cô ta cứ việc thức, miễn là không dùng pin của đèn bão và thức được đến sáng. Chúng tôi không còn sống trong thế giới có công tắc đèn nữa rồi: phải tận dụng mặt trời khi còn có thể và khi không thể, chúng tôi đi ngủ.

Với tôi thì không thành vấn đề. Tôi chẳng có tâm trạng dự “tiệc không ngủ”[1]. Simon cố tìm cách giúp tôi vui lên, nhưng làm thế chỉ khiến tôi thêm xuống tinh thần. Tôi không cần được người khác pha trò cho cười. Tôi muốn mình có khả năng đương đầu với khó khăn để rồi sau đó mới vui vẻ mỉm cười.

[1] Loại tiệc tổ chức tại nhà của các cô gái Mỹ. Rất nhiều hoạt động hay ho được bày biện suốt đêm, các cô gái cùng nhau thức xem phim, pha chế đồ uống, xơi bỏng ngô, nhảy nhót hoặc “bà tám” về các chàng trai...

Tôi quanh quẩn mãi với ý nghĩ về dì Lauren. Tôi cũng nghĩ đến Rae và thấy nhớ cha, nhưng tôi lo cho dì mình nhiều nhất. Tôi có thể khẳng định là giờ cha và Rae đều bình yên vô sự. Hội Edison sẽ không làm phiền cha miễn là ông không biết gì về họ. Còn Rae thì đang “phục hồi” rất tốt, như hồ sơ đã ghi. Riêng dì Lauren, không có lý gì Hội Edison để cho dì được sống. Mỗi khi mở mắt, tôi chỉ sợ nhìn thấy hồn ma của dì đứng ngay trước mặt.

Khi đã nén xuống được nỗi lo lắng, tôi lại rơi vào trạng thái thất vọng và lo âu toàn những việc không đâu.

Tôi đã tìm được anh em Derek. Mang insulin cho Simon. Tôi tự mình khám phá cả kho bí mật về Hội Edison. Phần thưởng cho tôi là gì nào? Suốt ngày bị Tori kiểm soát trên chộc, bêu rếu mỗi khi có mặt Simon.

Nếu trong đời có những thời điểm tôi không còn gì ngoài nỗi chán chường và buồn nản, thì chính là lúc này đây. Tôi có thể nói chuyện với người chết. Có thể làm xác chết sống dậy. Chỉ riêng tuần rồi, những gì mắt thấy tai nghe đủ cho tôi giữ một vai trong phim Survivor.

Nhưng tôi không thể xóa đi hình ảnh Tori ngáp dài.

Được Simon bệnh vực thì vui rồi, nhưng những việc cậu ấy làm cho tôi không hơn lo cho cô em gái bé bỏng là mấy. Tôi suy nghĩ vẫn vợ mãi không thôi – nhớ lúc được Simon bệnh vực, nhớ khi cậu siết nhẹ bàn tay tôi, nhớ giây phút cậu ghé sát tai thủ thi... Dù rất muốn biết những cử chỉ ấy nói lên điều gì, tôi vẫn không sao hiểu được.

Thế thì... đã sao nào? Trong hoàn cảnh có đủ thứ phải lo như bây giờ, tôi còn tủi thân vì một anh chàng đẹp trai không có tình cảm với tôi đúng như tôi mong đợi ư? Nếu thế, chẳng hoá ra tôi còn tệ hơn cái tiếng “tẻ nhạt”. Tôi sẽ là một con bé ngớ ngẩn chỉ biết làm vướng chân người khác, mà hình như Derek đang đánh giá về tôi theo chiều hướng ấy thì phải.

Lại nói đến Derek... thôi đừng có... chẳng lẽ tôi đã quên tính cách Derek ra sao rồi ư? Không, tôi chỉ quên không nghĩ đến cảm xúc của anh sau chuyện này. Cứ nghĩ đến anh và Tori, chí ít tôi cũng thấy da mặt mình dày thêm một ít. Hoặc mất nốt từng chút tự tin còn sót lại.

Một đêm trằn trọc, trằn trở, lạc trong những cơn ác mộng về cha, Rae và dì Lauren. Mọi người đều ngủ rất say, còn tôi không ít lần giật mình tỉnh giấc giữa đêm, thở hổn hển và toát mồ hôi lạnh. Hít thật sâu luồng không khí lạnh buốt vào phổi, tôi gắng bình tĩnh, cố chợp mắt ngủ như các bạn, chỉ để cuối cùng ác mộng lại trở về.

Rốt cuộc, phần não bộ yên ngủ và tỉnh thức của tôi cùng lạc đến một điểm: suy tưởng về xác chết trong căn phòng gần đó. Tuy nhiên lần này lại không có sự suy xét khách quan và thông cảm đối với hoàn cảnh của người đã khuất. Tôi nằm mơ thấy mình lôi linh hồn tội nghiệp của ông ta trở lại thân xác và cái xác không ngừng thét gào chửi rủa tôi.

Sau đó, cảnh trong mơ thay đổi, đưa tôi trở lại khoang trống trong Nhà mở Lyle. Mùi ẩm ướt và hôi thối của xác chết bủa vây tôi. Giữa lúc đó, Derek ở ngay sau, sức nóng từ cơ thể anh phủ tới khi anh thì thào, “Đi nào Chloe.”

Đi đâu mới được chứ? Tôi đang bị kẹt trong cái khoang ấy, trong lúc mấy xác chết kinh hoàng đang lồm ngồm bò tới, mấy ngón tay chỉ còn xương trắng lạnh ngắt sờ soạng lên người tôi. Mùi thối từ đó toả ra làm tôi muốn lộn mửa.

Derek lay tôi, còn tôi vừa cố đẩy anh ra vừa bảo anh không giúp gì được đâu...

“Chloe!”

Tôi giật mình tỉnh giấc, cảnh trong mộng tan biến. Đối mặt với tôi là cặp mắt xanh lục sáng lên trong đêm tối.

“Derek? Chuyện gì...?”

Anh vội bịt chặt miệng tôi. Môi anh động đậy sát tai tôi. “Em tỉnh chưa? Anh cần nhờ em một việc.”

Giọng điệu khẩn thiết của anh khiến tôi tỉnh ngủ hẳn. Tôi nheo mắt nhìn xuyên bóng tối, cố thấy tỏ mặt anh. Mắt anh sáng lên do bị sốt hay bình thường đã vậy nhỉ, trông cứ hệt mắt mèo phát sáng trong đêm ấy?

Tôi gạt tay anh ra. “Anh lại sắp Biến Hình đấy à?”

“Sao cơ? Không, anh không sao. Giờ em chỉ nghe thôi, đừng hỏi gì nhé! Còn nhớ bộ hài cốt ở phòng bên không?” Anh nói thật chậm và rành rọt.

Tôi gật.

“Giờ em nghĩ về nó hộ anh, nhé? Nghĩ đến linh hồn bên trong cái xác ấy. Em phải phóng thích...”

“Phóng thích ư? Em... em có triệu hồi...”

“Suyt. Cứ tập trung giải thoát linh hồn đi, đừng làm mọi người tỉnh giấc. Em làm được không?”

Tôi gật đầu rồi gượng ngồi lên. Có cái gì nặng trĩu kéo chân tôi dính chặt vào nền nhà. Tôi chống khuỷu tay nhồm đậy. Derek lao tới nhanh đến độ tôi chỉ thấy bóng anh nhào lên người tôi, tay anh túm chặt hai vai đẩy tôi nằm bẹp xuống, đè nghiêng lấy tôi.

Tôi hoảng hốt, không thể không băn khoăn là anh đang làm gì. Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến chuyện nửa đêm nửa hôm có một anh chàng nằm đè lên mình, thế là phần bản năng trời đậy. Tôi vùng vẫy, chân đạp tay vung loạn xạ. Móng tay tôi cào rách má Derek khiến anh bật ngửa, kêu đau và lăn khỏi người tôi.

Tôi lồm cồm ngồi dậy nhưng hai chân vẫn trĩ xuống... giờ tôi đã hiểu tại sao. Một xác chết đang bò lên người tôi.

Là cái xác ở phòng bên. Nói nó là bộ xương bọc trong quần áo và chút thịt da tươi tắn thì đúng hơn. Mấy núm tóc bết bết dính chặt vào xương sọ. Hai hốc mắt sâu hoắm. Cặp môi đã phân huỷ hết, để lại nụ cười nham nhở vĩnh viễn phô ra hai hàm răng mục ruỗng.

Tôi bất giác buột miệng kêu lên, khiến xác chết khựng lại, cố ngẩng lên nhìn. Đầu lâu ngật ngưỡng xoay sang hai bên, hốc mắt trống hoác đen

ngòm nghiêng ngó. Từ hai hàm răng há rộng phát ra ba tiếng kêu trầm đục: ha – ha – ha.

Tiếng thét hãi hùng không kém gì âm thanh kêu la rùng rợn trong sê-ri phim “Scream Queen” của tôi vang đi khắp phòng.

Nằm dưới bộ xương người chết, tôi giãy giụa cố vùng thoát ra. Derek xốc hai nách và kéo mạnh tôi khỏi nó. Anh bịt vội miệng tôi nhưng tôi vẫn nghe tiếng thét của mình vang khắp không gian. Anh ồm ồm ảo tôi im lặng và tôi nghe lời. Đến lúc đó, tôi mới biết không chỉ có mình mình vừa kêu la om sòm.

“Cái gì thế?” Tori ré lên. “Cái gì thế hả?”

Ánh đèn pin loang loáng chói loá chiếu thẳng vào mắt tôi với Derek. Đến lúc ấy, Tori mới thực sự kêu lên một tiếng sập trời, làm tôi muốn thủng màng nhĩ. Xác chết lật ngửa, mồm há hốc, đáp trả bằng một tiếng thét chói tai.

Simon cũng tỉnh ngủ. Khi thấy xác chết, cậu buột miệng rủa một tràng dài.

“Bảo cô ta im đi!” Derek nạt Simon, đồng thời chĩa tay về phía Tori. “Chloe, bình tĩnh nào. Em phải trấn tĩnh ngay.”

Tôi gật, mắt dán chặt vào vật nọ. Tôi tự nhủ thầm đó không phải một “vật” vô tri mà là một con người. Nhưng khổ nỗi mắt tôi chỉ thấy một bộ xương dính vào nhau nhờ những mẩu thịt thối, cái đầu lâu không có mắt lắc lư và hai hàm răng va vào nhau canh cách...

Tôi hít vào rồi hào hển thở ra.

“Chloe, bình tâm lại đi. Chỉ phải bình tĩnh thôi.”

Giọng Derek không thể gọi là bình tĩnh. Anh hốt hoảng quát nạt, bảo tôi cầm có được sợ và tiếp tục việc phóng thích linh hồn. Tôi vùng khỏi tay anh.

“Em cần...” anh giục.

“Em biết mình phải làm gì,” tôi gắt lại.

“Cái gì đằng kia thế?” Tori lắp bắp. “Sao nó cử động được?”

“Đưa cô ta đi đi,” Derek bảo Simon.

Trong lúc Simon lôi xềnh xệch Tori ra cửa, tôi cố gắng thả lỏng, nhưng nhịp tim đập loạn xạ khiến tôi không tập trung được. Vừa nhắm mắt, tôi đã thấy có cái gì chạm vào bàn chân. Tôi mở mắt và thấy mấy ngón tay toàn xương đang vói đến chân mình.

Tôi cuống quýt lùi lại. Một cánh tay phủ vải bẩn rách tả tơi chìa ra, xương ngón tay cào cào giấy báo lót sàn nhà như thể nó đang cố trườn lên trước, quá rệu rã để mà nhúc nhích. Đến mức ấy rồi, sao nó vẫn có thể cử động được nhỉ? Vậy mà nó làm được. Giống bọn dơi hôm nọ, xác chết nhích lên từng chút và tiến về phía tôi...

“Em đã gọi nó,” Derek bảo thế. “Nó đang cố...”

“Em có gọi gì đâu.”

“Dù không biết bằng cách nào, nhưng chính em đã triệu hồi nó. Giờ nó đang tìm đến chỗ em đấy.”

Tôi tập trung, nhưng chỉ cần vừa bị cái xác đụng vào chân, tôi đã lăn sang bên. Nó khựng lại, đầu ngật ngưỡng, hai hốc mắt trống rỗng lia sang hướng tôi ngồi.

“Em phải phóng thích linh hồn đi,” Derek nói.

“Em đang cố.”

“Cố hết sức vào.”

Tôi nhắm nghiền mắt và hình dung ra xác chết trong đầu. Tôi tưởng tượng có hồn ma bị kẹt trong đó và tự tay tôi lôi nó ra ngoài...

“Tập trung đi,” Derek thì thầm.

“Thì đây. Anh đừng nói gì nữa được không...”

Cái xác dừng phắt lại, như thể nó vừa nghe được tiếng tôi. Thế rồi nó chìa tay ra, rờ rẫm như người mù. Quơ được chân tôi, nó lần sờ dần lên gối. Tôi gồng mình, cố không rụt chân lại. Nó cần tìm tôi cho bằng được, nên tôi đành để vậy. Cứ coi như không có gì và tập trung vào...

“Lần trước em làm những gì nào?” Derek hỏi.

Tôi lờ mờ nhìn anh.

“Anh chỉ muốn giúp thôi.”

“Nếu muốn giúp, anh đừng nói nữa...”

Derek cũng lờ mờ mắt đáp trả. “Em phải phóng thích linh hồn ngay. Lúc này, thế nào cũng có người nghe tiếng la hét inh ỏi. Em chỉ có chừng năm phút giải quyết cái xác trước khi họ xông vào và thấy nó bò lổm ngổm...”

“Nói thế phỏng có ích gì chứ?”

“Anh không cố ý...”

“Anh ra ngoài đi.”

“Anh chỉ...”

“Ra ngay!”

Derek lùi thúi đi ra. Tôi nhắm mắt, nghĩ đến bộ xương và linh hồn kẹt trong đó...

Một ngón tay xương xẩu chạm vào làn da trần của tôi, ngay chỗ áo tấc lên trên cạp quần jeans. Giật nảy mình, tôi mở mắt và thấy đầu lâu sà sát mặt tôi, vừa lắc lư vừa ngọ nguậy.

Bị đuôi tóc cứng quèo, tua tủa của nó sượt qua cổ, tôi khẽ kêu lên khiếp đảm. Nó dừng ngay lại. Sau đó cái sọ nhích sát mặt tôi hơn nữa. Trước đó tôi không để ý nhưng giờ mùi da thịt thối rữa xông đến khiến tôi nôn nao. Tôi nghĩ đến người bị kẹt trong đó, bị giam cầm trong thi thể đang thối rữa...

Nó nhích lại gần hơn.

“Dừng lại. L...làm ơn dừng lại.”

Cái xác bất động. Tôi và nó cùng lặng phắc, hai con người nhìn trừng trừng hai hốc mắt. Tôi thở từng nhịp ngắn, vừa tự trấn tĩnh vừa cố không hít vào mùi xác thối quá sâu.

Tôi chờ xem nó định làm gì, nhưng nó cứ đứng yên như phỗng.

Tôi vừa bảo nó dừng, và nó nghe lời tôi.

Tôi nhớ trên mạng có mấy bức tranh cổ ghê rợn về cảnh các đồng cốt chỉ huy những đội quân âm binh. Tôi nhớ tiến sĩ Davidoff từng đưa tôi cuốn sách nói về sức mạnh của giới thầy đồng.

Khả năng giao tiếp với người chết. Năng lực bắt xác chết cử động. Sức mạnh chỉ huy người chết.

“L... lùi lại,” tôi lắp bắp. “L... làm ơn đi.”

Hai hàm răng đánh vào nhau lách cách, cái xác chậm chạp làm theo. Một âm thanh ồ ồ phát ra từ ngực nó. Cái xác vừa gầm gừ với tôi.

Tôi quỳ xuống. “Xin hãy nằm xuống đi.”

Nó vừa nằm vừa ngóc đầu về phía tôi. Xương sọ lắc lư như đầu rắn, tiếng gừ gừ lạo xạo rít lên từ trong ngực. Nghe tiếng rít, nhìn vào hai hốc mắt sâu hoắm, tôi cảm nhận được sự phẫn uất của nó. Sự căm hờn cuộn cuộn sục sôi bên trong xác chết. Nó nghe lời không phải do nó muốn, chẳng qua là bất khả kháng mà thôi. Nó là một hồn ma bị bắt phải quy phục bởi một người gọi hồn vừa triệu hồi nó, tổng phần hồn vào lại cái xác gần như chỉ còn trơ xương, ép nó phải làm theo ý muốn của chủ nhân.

Tôi nuốt nước bọt. “X... xin lỗi. Ta không chủ định gọi người về. Ta không có ý đó.”

Nó rít lên, đầu vẫn lắc lư như thế ý muốn tội cùng của nó là cho tôi trải nghiệm cảm giác của người chết.

“Ta vô cùng xin...”

Tôi im bật. Linh hồn kẹt trong đó không cần nghe xin lỗi. Nó cần tự do. Vậy nên tôi nhắm mắt, cố làm nó được toại nguyện. Nếu không phải lo ngay ngáy nó sẽ bò lên chân mình bất cứ lúc nào, chắc tôi sẽ dễ dàng thực hiện ước nguyện của nó hơn.

Tôi còn đang tưởng tượng mình lôi bật linh hồn ra khỏi xác thì tiếng răng va lách cách đã vội im khiến tôi phải hé mắt ra nhìn, những tưởng tôi vừa vô tình ra lệnh cho nó im lặng. Nhưng bộ xương đã ngã vật xuống, nằm bất động dưới chân tôi. Linh hồn kia đã siêu thoát thật rồi.

Chương 22

RUN RẦY HÍT MỘT HƠI SU, tôi ngược lên và thấy thân hình Derek lù lù che kín khung cửa.

“Nếu anh cho rằng có người đã nghe thấy tiếng ồn, ta nên lấy đồ đạc và đi ngay thôi,” giọng tôi cực kỳ bình tĩnh. “Cứ để nguyên cái xác đó cho người ta thấy và đem đi chôn.”

Vừa nói, tôi vừa khờ khạo tưởng rằng việc mình mới làm phần nào đã gây ấn tượng với Derek. Nhưng anh cứ đứng sững ra đấy, hai má đầy vết cào.

“Em xin lỗi về chuyện vừa rồi. Em phát hoảng khi anh...”

“Anh đã bảo ta nên rời đi từ sớm. Anh bảo nếu em ngại nó” – anh chỉ cái xác – “ta nên tìm chỗ khác cơ mà.”

“Lúc đó em làm sao biết được. Em cứ nghĩ nếu em không gọi hồn, có xác chết ở đó cũng chẳng sao.”

“Em vừa làm vậy còn gì.”

“Derek, lúc đó em đang ngủ.”

“Vậy chứ em mơ thấy gì nào?”

Sực nhớ đến cơn ác mộng, tôi sững sờ.

“Em mơ cảnh gọi hồn người này về, đúng chưa?”

“E... em không cố ý...” Tôi vuốt mặt. “Derek, bình thường người ta không kiểm soát được mình mơ gì. Nếu anh làm được, chắc hẳn anh thông minh hơn bọn em rồi.”

“Tất nhiên anh không làm được. Nhưng việc em ở gần xác chết là không hay rồi. Sau vụ dưới khoang trống, đáng lý em phải biết chứ.”

Tôi biết, đặc biệt là sau vụ đàn dơi. Linh tính mách bảo tôi nên đi, nhưng tôi không có gan thừa nhận nỗi sợ hãi của mình. Tôi sợ mình trở nên yếu đuối. Sợ bị Tori trêu chọc, sợ làm Derek bực mình, sợ làm Simon thất vọng. Vì cố ra vẻ ta đây mạnh mẽ, tôi đã làm một việc ngu ngốc.

Tôi những muốn nhận lỗi và kể với Derek chuyện đàn dơi. Nhưng khi nhìn mặt anh – vẻ mặt ngạo nghễ vô tình như muốn nói rằng anh đã đúng, còn tôi chỉ là con bé rầy rà ngu ngốc, làm mọi người bực mình vì những chuyện không đâu – không đời nào tôi thú nhận gì hết.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Đến sau lưng Derek, Simon cố ngھn cổ nhìn qua.

“Ông ta... đi rồi,” tôi thông báo. “Hồn ma ấy.”

“Tốt, bởi tớ nghe có người đến đấy.”

“Khi nào em mới định báo cho mọi người biết thế?” Derek nổi quạu.

“Em không muốn xông vào ngắt lời Chloe.” Cậu ấy quay sang tôi. “Cậu không sao chứ?”

“Đương nhiên là vô sự rồi.” Tori xuất hiện sau lưng Simon. “Cô nàng là người đã gọi hồn mà. Sau khi bọn mình bị đánh thức giữa đêm và khiếp đảm, người lên tiếng hỏi han phải là Chloe.”

“Trước khi chạy cậu còn kịp cầm theo lược chải đầu cơ đấy,” Simon thêm vào.

“Để làm vũ khí phòng thân, được chưa? Tôi...”

Tôi đứng vào giữa can ngăn. “Không ai nghĩ đến chuyện bọn mình có nguy cơ bị phát hiện ư? Lấy đồ đạc rồi đi ngay thôi.”

“Chloe này, giờ cậu được quyền ra lệnh cơ à?” Tori nói kháy.

“Không, tôi chỉ đề nghị như thế. Nếu cậu không muốn nghe cũng được. Cứ việc ở lại chờ người đến để giải thích về cái xác này nhé.”

“Phải đấy,” sau lưng tôi có tiếng nói. “Này nhóc con, có lẽ cháu nên giải thích ngay đi.”

Một bóng người xuất hiện nơi cuối phòng tối om. Tôi chỉ loáng thoáng trông thấy dáng người ông. Tôi quay lại nhìn các bạn, nhưng không ai nhúc nhích. Họ chỉ dồn mắt nhìn vào tôi.

“Chloe?” Simon lo lắng gọi.

Người nọ từ trong tối bước ra. Tuy mái tóc để dài mới điểm vài sợi bạc, nhưng mặt ông nhiều nếp nhăn như ông cụ tám mươi. Tôi nhìn xuống, chiếc áo ông đang mặc có thêu phù hiệu của Đội Kỵ Binh Buffalo. Tôi nhìn sang bộ xương nằm vẹo vẹo dưới sàn nhà, nhờ thế tôi thấy được phù hiệu giống hệt đã bạc màu trên chiếc áo rách tả tơi.

“Chloe à?” Ông ta nói. “Đó có phải là tên cháu không, ranh con?”

“Ch... cháu xin lỗi,” tôi đáp. “Cháu không cố ý triệu hồn ông đâu ạ.”

Simon vội đến chắn trước mặt tôi. “Xin thứ lỗi, nhưng cháu biết ông nghe được tiếng cháu. Đây là một vụ tai nạn thôi.”

Người nọ nhào đến, đi xuyên qua người Simon. Tôi hoảng hốt kêu lên và vội lùi lại. Simon quay ngoắt sang nhưng Derek đã kịp kéo cậu qua một bên.

“Chloe nói chuyện với ai thế?” Tori thắc mắc.

“Vớ hồn ma cô ấy vừa triệu về,” Simon giải thích.

“Đi lấy ba lô ngay,” Derek nói. “Ta phải đi thôi.”

Khi Tori và Simon vội chạy đi, Derek dõi theo hướng tôi nhìn để đoán chỗ hồn ma đang đứng. “Bạn ấy không cố tình triệu ông về đâu. Bạn ấy đã xin lỗi ông, chúng cháu cũng sắp đi, nên chuyện này sẽ không tái diễn nữa đâu. Giờ ông trở về thế giới bên kia đi ạ.”

Con ma sải bước đến gần và quắc mắt nhìn Derek. “Mi định ra lệnh cho ta ư?”

“Anh ấy không làm thế được đâu,” tôi nói đỡ. “Ông nói anh ấy cũng không nghe được. Cháu xin lỗi ông. Rất...”

Ông ta quay phắt sang tôi. Tôi lại hoảng hốt lùi xuống, nhưng Derek đã đỡ ngang lưng tôi, ngăn không cho tôi lùi thêm nữa.

“Ông ta không làm gì em được đâu,” Derek thì thào. “Cứ kiên định đứng lại và bảo ông ta đi đi.”

“Cháu hết sức xin lỗi ông.” Tôi đứng thẳng người lên và bước tới trước. “Cháu không cố ý. Đó chỉ là tai nạn...”

“Không cố ý! Làm gì có chuyện đó. Mi và lũ bạn nhố nhăng của mi tưởng cái trò nhét ta trở lại thứ... thứ kia là vui lắm hay sao.” Ông ta chỉ vào cái xác. “Mi tưởng ta chưa từng gặp bọn trẻ con như mi ư? Kéo ta ra khỏi chỗ ta đang ngủ mà đâm đá. Lật xác ta lên để lấy đôi giày. Giờ lại đến lượt mi tới đây, thực hiện mấy nghi lễ của sa tăng...”

“Quý sa tăng ư? Không đâu ạ. Chúng cháu...”

“Anh nghe thấy không?” có tiếng nói từ xa vọng lại. “Trong này có người.”

Derek kêu trời, đẩy tôi hướng ra phía sau toà nhà. Simon và Tori cũng chạy tới.

“Hai người đàn ông,” Simon nói. “Em nghĩ chắc là cảnh sát. Họ đang tiến đến cửa trước...”

“Cửa sau,” Derek hồi thúc. “Mau lên.”

Cửa trước bật mở. Simon quay ngoắt lại, bắt đầu chạy đi. Chúng tôi liền tức tốc bám theo.

“Này!” Hồn ma hét tướng lên. “Bọn mi định chuồn đi đâu vậy?”

Derek đẩy mạnh cái nữa tôi mới chịu đi.

“Ôi không, con bé kia, mi đừng đi,” hồn ma rên rỉ. “Ta chưa xong chuyện với mi. Mi sẽ phải trả giá cho cái trò...”

Ông ta găm gờ tuôn một tràng dọa nạt đuổi sát gót tôi, lúc ấy chúng tôi đã lén ra đến cửa sau.

Chương 23

“ÔNG TA ĐI CHƯA VẬY?” thấy tôi chạy đến, Tori hỏi.

Tôi gật đầu thờ dốc. Hơi lạnh buổi đêm buốt giá làm phổi tôi đau nhói. Tuy nhiên tôi không thấy lạnh – tôi mặc một áo sơ mi bên trong áo ni có mũ trùm mới mua. Ngoài cùng còn có thêm chiếc áo khoác to quá khổ. Mồ hôi chảy thành dòng trên mặt trong lúc tôi đứng thở lấy lại sức. Lúc này tôi chạy sau các bạn hai dãy nhà, vì nghĩ rằng nếu tách khỏi nhóm, tôi sẽ “cắt đuôi” hồn ma dễ dàng hơn. Tôi đã đoán đúng.

Chúng tôi không rõ ai đã đến điều tra tại sao có tiếng ồn trong căn nhà bỏ hoang. Có lẽ là cảnh sát, theo như lời Simon, hoặc chỉ là người qua đường – chúng tôi chẳng dừng lại lâu nên không biết.

Hiện tại, chúng tôi đang đứng giữa một chiếc bán tải loại nhẹ và một chiếc minivan trong bãi đậu xe. Tiếng nhạc ồn ã vang ra từ một câu lạc bộ gần đó. Tôi hơi ngạc nhiên – một bãi xe chật cứng và một quán bar đông đúc vào giữa đêm hôm khuya khoắt của một ngày làm việc bình thường. Xem đồng hồ, tôi mới biết giờ chưa đến nửa đêm.

‘Em không thể thản nhiên bỏ đi như vậy được,’ Derek căn nhắc.

“Em đã giải thích với anh chuyện em vừa làm. Thế vẫn chưa đủ ư?”

“Em không được...”

“Thôi, bỏ đi,” Simon khẽ nói. “Ta còn phải tìm một chỗ để ngủ đây này.”

“Không biết tại ai nên mới ra nông nỗi,” Tori nói mát.

“Đó đâu phải lỗi của Chloe.”

“Đương nhiên. Cứ hỏi Derek thì biết.”

“Ý anh ấy không phải...”

Tôi giơ hai tay lên. “Tất cả là do tớ. Chúng ta thôi cãi nhau nữa được không? Tớ biết mọi người đều phải cố, nhưng nếu ta cùng vượt qua chuyện này...”

“Nếu cậu định lên lớp bọn tôi về tinh thần vượt khó và đồng tâm hiệp lực, tôi sẽ ói ngay cho xem,” Tori khó chịu.

“Chà, tôi cũng định thế thật nhưng chỉ sợ người có khả năng siêu nhiên do bị biến đổi gen như tôi sẽ bị một con cá mập đồng loại ăn sống nuốt tươi.”

Simon cười phá lên. “Trong phim Deep Blue Sea.” Cậu quay sang Derek. “Anh chưa xem phim này. Trong phim, Simuel L.Jackson đang thao thao bất tuyệt trước nhóm người sống sót về chuyện thôi cãi nhau và cùng đoàn kết thì bị một con cá mập từ phía sau lao tới đớp gọn. Cảnh chết chóc hay chưa từng thấy.”

“Kẻ diễn thuyết là người thích áp đặt. Tớ không phải người như vậy.”

“Nhưng cậu nói đúng,” Simon nói. “Đã đến lúc kêu gọi một cuộc đình chiến, chấm dứt cãi vã rồi.”

“Đình chiến ư?” Tori mỉa mai. “Cường điệu quá nhỉ. Định khoe mẽ hả Simon?”

Cả ba chúng tôi đều quay sang nhìn cô ta.

“Nhìn cái gì?” Tori ngạc nhiên.

“Không cãi vã nghĩa là không nói khích, không xúc phạm người khác, không chế nhạo, không ăn nói cay nghiệt,” Derek giải thích. “Thế có nghĩa bọn tôi sẽ không ‘được’ nghe giọng cô để đến mấy ngày.”

“Còn bây giờ em nhận lỗi và em sẽ đi giải quyết hậu quả. Mọi người đứng đây chờ để em đi tìm chỗ...”

Derek túm lưng áo khoác của tôi. “Hồn ma nổi quạu vẫn đang tìm em tính sổ. Em ở đây với Tori đi. Anh và Simon sẽ tìm chỗ mới.”

Trước khi đi, Derek còn quay lại dặn với. “Ý anh là đứng yên đây chờ, không được đi đâu hết.”

“Ngay cả khi chủ xe” – Tori vỗ vào hai chiếc xe đậu hai bên – “đi ra ư?”

Derek không thèm trả lời. “Chloe, Tori thuộc trách nhiệm quản lý của em đấy.”

Khi hai người kia đi cả, Tori quay sang tôi. “Derek nói vậy mà cậu cũng để yên à? Anh ta coi cậu như con nít ấy.”

Không nói một lời, tôi đi khỏi chỗ Derek bảo tôi phải đứng chờ.

Tori cười. “Ngoan gồm nhỉ.”

Tôi dẫn cô ta qua lối đi trải sỏi giữa hai toà nhà rồi ngồi ngay xuống đất. “Chỗ này an toàn hơn và vẫn đủ gần.”

Cô ta trở mắt nhìn tôi. “Cậu đùa tôi chắc?”

Tôi kéo tay áo khoác trùm kín hai bàn tay cho đỡ lạnh.

“Cậu nghe lời anh ta thật ư?”

“Chỉ khi Derek có lý.”

Tori đến sát bên, cúi xuống tôi gay gắt bảo. “Cậu để con trai ra lệnh cho mình như thế à? Bắt con gái ngồi bệt xuống đất, chờ họ lùng tìm hang đá làm chốn ngủ, có thể là kiếm cả miếng ăn mang về cho ư?”

“Ừ.”

“Chà chà, tôi thì không đâu. Tôi sẽ cho hai người đó thấy con gái cũng có thể làm được như họ.”

Tôi dựa lưng vào tường và nhắm mắt lại. Tori vùng vằng bỏ đi. Tôi mở mắt nhìn theo cô ta đi mỗi lúc một xa.

Derek bảo chờ. Còn dặn phải trông chừng Tori nữa. Giữa lúc này, hai yêu cầu đó mâu thuẫn nhau. Tôi biết nếu có Derek ở đây, anh sẽ bảo tôi mặc kệ Tori, tự lo cho mình. Nhưng tôi không làm thế được.

“Chờ đã,” tôi chạy theo cô ta.

“Nếu cậu định rên rỉ ỉ ôi, đem con ma đang nổi quạu ra dọa tôi thì nên thôi đi là vừa.”

“Tôi không chạy theo quấy rầy cậu. Tôi sẽ giúp cậu tìm chỗ ngủ. Chỉ cần hai đứa mình đi loanh quanh gần đây, Derek sẽ lần theo dấu và tìm được thôi.” Thấy Tori bước lên vỉa hè, tôi chỉnh lại mũ áo trùm kín đầu và chạy theo giật tay áo cô ta. “Ta sẽ tìm đường vắng, nhưng tôi cần tránh giáp mặt người qua đường càng nhiều càng tốt.”

“Còn tôi thì không đâu. Tôi không bị ma bám gót, cũng không bị giải thưởng nửa triệu đô la treo lơ lửng trên đầu.”

“Phải. Nhưng nếu Hội Edison định bắt bọn mình lại, họ sẽ công khai ra đường lòng sục. Cả hai ta đều phải cẩn thận.”

Chúng tôi đến cuối đường. Thấy Tori định rẽ trái, tôi vội ngăn cô ta lại.

“Lối này,” tôi vẫy cô ta đi vào phía bên đường tối hơn. “Tìm một chỗ tốt trong hẻm. Gió từ hướng bắc thổi tới nên ta cần một vật che chắn ở hướng ấy. Một góc đường, đầu hẻm hay chỗ thụt vào của một cửa giao hàng là tốt

nhất, vì như thế ta sẽ biết có ai đang đến. Đền chỗ đó càng tối càng tốt. Ta cần chỗ tối và khuất nẻo một chút.”

“Chloe này, cậu có biết mình hách dịch không kém gì Derek không? Chỉ khác mỗi một điểm, cậu ra lệnh dễ nghe hơn.”

Nhưng hình như ra lệnh một cách dễ nghe có tác dụng bởi Tori không bỏ đi, cũng không cãi cọ. Cô ta chỉ đi bên tôi, cùng xem qua mấy nơi.

Sau dãy cửa tiệm, chúng tôi tìm thấy một con hẻm hẹp, dài hun hút. Một bên là tường, một bên là hàng rào vững chãi cao hai mét.

“Trông được đấy,” tôi háo hức.

“Phải. Nếu cậu giống Oscar the Grouch.” Tori khoát tay chỉ dãy thùng rác.

Tôi mở nắp một thùng và chỉ vào chỗ giấy cắt vụn bên trong. “Rác tái chế. Quanh đây không có nhà hàng nào nên rác cũng không bốc mùi tẻ lắm.”

Tôi tiếp tục đi cho đến cuối hẻm. Đó là hẻm cụt, đầu kia có tường bít kín.

“Tuyệt,” tôi nói. “Ba mặt hẻm là tường, dãy thùng rác chặn ngay lối vào. Ta có thể dịch chuyển mấy thùng ấy, đổ giấy xuống để ngồi.”

“Và biết đâu, nếu may mắn, ta sẽ tìm được một thùng giấy thật to để chui vào trong, đóng giả thành người vô gia cư.”

“Tori, hiện giờ bọn mình là vô gia cư rồi còn gì.”

Nghe đến đó, Tori lạng người đi. Đứng gần cuối con hẻm nhỏ, tôi bật cười.

“Lại đây mà xem này.”

Tori thở dài. “Giờ thì gì nữa đây?”

Tôi vẫy cô ta lại gần.

“Ồ.” Tori chìa hai tay lơ dưới làn khí ấm từ ống thông gió gắn với ngôi nhà.

Tôi hớn hờ. “Mình còn có cả lò sưởi nữa. Tuyệt vời quá phải không nào?”

“Quá tuyệt là đằng khác,” một giọng con gái vang lên. “Chính vì thế chỗ này đã có chủ rồi.”

Ba đứa con gái từ đầu hẻm đi tới. Cả ba đều trạc tuổi Tori và tôi. Đứa tóc vàng vận quần áo dã chiến quá khổ. Một đứa khác để tóc dài uốn lọn. Đứa thứ ba mặc áo khoác bằng da màu nâu cũ sờn. Khi nó đứng vào chỗ có ánh trăng chiếu tới, tôi thấy một vết sẹo lớn chạy từ mắt tới cằm nó.

“Thấy cái đó không?” Đứa tóc uốn lọn chỉ mảnh giấy găm trên hàng rào gỗ. “Tụi tao đánh dấu đấy. Có nghĩa nơi này của tụi tao.”

“Bọn tôi kh... không thấy. Xin lỗi. Chúng tôi đi ngay đây.”

Tôi vừa dợm bước đi đã bị Tori kéo lại. “Không, bọn mình không đi đâu hết. Tụi mày không thể chiếm cứ một con hẻm, dù có đánh dấu hay không cũng mặc. Ai đến trước, người đó có quyền ở lại. Tụi mày muốn ở đây ư? Mai nhớ đến sớm vào nhé.”

“Cái gì?”

Đứa mặt sẹo rút ngay dao bấm trong túi ra. “Tách,” lưỡi dao bật mở. Tuy có thấy dao nhưng Tori vẫn cương quyết đứng yên đấy, cùng con bé nọ nhìn chăm chăm vào mắt nhau.

“Xem kìa, con nhỏ này định thách đấu nhằm chiếm chỗ của tụi mình,” đứa mặt sẹo nói với bạn nó. “Mày lang thang ngoài đường phố bao lâu rồi con bé kia?” Nó nhìn Tori từ đầu đến chân. “Tao đoán chắc mới từ chín giờ sáng nay phải không? Mày gặp chuyện gì thế? Cha mẹ không cho mày đến đêm vũ hội của trường để gặp bạn trai chứ gì?”

Ba đứa cùng cười khúc khích. Mấy ngón tay Tori nhúc nhích, sẵn sàng tung bùa chú. Tôi vội nắm cổ tay cô ta. Tori hất tay tôi ra. Tôi chỉ cho cô ta thấy hai đứa còn lại cũng đã rút dao bấm giống hệt dao của “mặt sẹo”, nhưng tầm mắt của Tori lia trở lại với đứa có sẹo. Mọi cơn giận dồn nén trong suốt 24 giờ qua sục sôi trong Tori. Mấy thùng rác gần ba đứa con gái động đậy, phát ra tiếng sột soạt. Giấy bên trong vung ra tung toé sau lưng chúng. Tuy vậy ba đứa kia không hề quay lại nhìn, coi chuyện đó chỉ như gió thoảng qua.

Siết chặt cổ tay Tori, tôi nói khẽ, “Chúng đông quá.”

Trước sự ngạc nhiên của tôi, tay Tori thả lỏng. Tưởng cô ta định làm động tác giả, tôi không chịu buông. Nhưng cô ta đã hất tay tôi, nói, “Thôi được. Tụi này đi vậy.”

“Được đấy,” “mặt sẹo” gật gù. “Hai con bé kia, lần sau nếu thấy cái này” – nó chỉ vào mảnh giấy trên hàng rào – “lượn ngay nghe chưa. Ít nhất cho đến khi tụi mày biết ‘chơi rắn’.”

Chúng tôi dợm đi qua chúng thì đứa mặt sẹo vung tay vỗ bốp vào ngực Tori chặn lại.

“Sống ngoài này không như tụi bay nghĩ đâu. Mày còn phải học nhiều.”

“Cảm ơn,” Tori bản gắt và định đi tiếp nhưng lại bị con bé kia ngăn lại.

“Muốn học hỏi phải không? Để tao nói cho nghe, bài học nào cũng có kèm hậu quả hết. Vậy để tao giúp mày nhớ bài học lần này. Nộp áo khoác của mày cho tao.”

Nó chìa tay. Tori trừng mắt nhìn.

“Áo tao cũ rồi,” con bé kia nói tiếp. “Tao thích áo mày hơn.”

Tori cười khẩy và định đi tiếp.

“Mặt sẹo” bước ra chặn đường và vung dao lên. “Tao vừa bảo tao thích áo của mày đấy.”

“Cả giày của nó nữa.” Con bé tóc lộn chỉ vào tôi.

“Phải đấy, cả áo khoác lẫn giày,” “mặt sẹo” gật gù. “Hai đứa kia, cởi ra đi chứ.”

Đứa mặc đồ dã chiến trong bọn cũng sẵn tới. “Tao lấy quần jeans của đứa nhỏ con. Tao chưa bao giờ được mặc quần của Sevens.” Nó cười nhăn nhó, phô ra cái răng cần đá quý. “Mặc nó vào, tao sẽ có cảm giác mình là ngôi sao điện ảnh.”

“Phải đấy, mày mặc thử mà xem,” con bé tóc lộn tán thành.

“Đẹp vụ quần jeans,” “mặt sẹo” gạt đi. “Áo khoác và giày. Cởi ra mau.”

Tori cần có áo khoác, và tôi không thể thiếu đôi giày. Cúi xuống lúi húi cởi giày, tôi vờ mất thăng bằng và vấp Tori lại đỡ. Tôi nhẹ cả người vì cô ta đến thật. Vừa dựa vào Tori, tôi vừa nói nhỏ, “Bùa đẩy lui nhé.”

Tori nhướng mày.

Tôi búng ngón tay. “Bùa đẩy lui. Nào, một, hai, ba.” Tôi lần lượt hất đầu về phía ba đứa con gái.

Tori lắc đầu. “Bùa trói đi.”

“Tụi nó đông quá. Dừng bùa đẩy lui đi.”

“Hai đứa kia, nhanh lên chứ,” “mặt sẹo” sốt ruột.

Tori thở dài rõ to và cúi xuống làm bộ sắp cởi giày cho tôi. Thành linh cô ta đứng thẳng dậy, vung tay ra trước, tung về phía mặt sẹo bùa...

Con bé đứng im như tượng. Tori thực hiện quá tốt lời khuyên của tôi.

Lúc đầu, hai đứa kia không để ý. Chúng chỉ nôn nóng nhìn tên đầu sỏ, chờ nó giục chúng tôi lần nữa.

“Nghe tôi đếm này,” Tori nói khẽ. “Một, hai...”

“Này, cái gì...?” đứa mặt trang phục dã chiến thấy lạ.

Tori vung tay, nhưng con bé kia vẫn tiến đến. “Mặt sẹo” lão đảo, bùa đã hết tác dụng. Dao lăm lăm trong tay, nó phăm phăm đi tới. Bọn nó đi sát hai bên, sẵn sàng yểm trợ. Tori lại định tung bùa, nhưng hình như cô ta đã vội dùng hết phép màu trong lần đầu tiên, vì thế chẳng có gì xảy ra cả.

“Tuy không hiểu mày vừa xài tiểu xảo gì,” “mặt sẹo” bảo. “Nhưng nói thật là nó ngớ ngẩn lắm. Tao cho ba giây, cởi hết đồ ra. Cả hai đứa.”

“Tao không cho là vậy đâu,” Tori đáp trả. “Giờ thì lùi lại ngay.”

Tori búng tay. “Mặt sẹo” thậm chí không hề chao đảo.

“Đã bảo lùi lại mà!”

Cô ta lại búng tay. Đám con gái cứ tiến tới. Tôi quay nhanh ra sau và chợt nhận ra hẻm cụt cũng có bất lợi. Nếu lối vào bị chặn, ta sẽ không có đường thoát. Khi con bé mặc đồ dã chiến xông đến chỗ tôi, tôi đành bỏ chạy. Tori không rời tôi nửa bước.

Đến cuối hẻm, tôi làm động tác giả, hi vọng bọn đuổi theo mất cảnh giác và cho mình cơ hội chạy vòng qua chúng. Chỉ mình con bé “đồ dã chiến” mắc mưu. Đứa tóc uốn lọn biết là trò nghi binh nên đã lập tức cản tôi lại.

Tôi cúi người tránh được lưỡi dao của nó, nhưng bị nó đập trúng khoeo chân. Tôi khụy gối, lom khom lách người chạy qua nó. Tôi thoáng thấy Tori giơ tay như muốn đầu hàng. Bất ngờ cô ta vươn tới chụp lấy tay cầm dao của “mặt sẹo”. Lưỡi dao xả xuống, rạch một đường dài trên tay áo khoác Tori.

Tori rú nghẹn lên vì tức giận, như thể dao rạch vào tay cô ta chứ không phải tay áo. Hai bàn tay cô ta huơ lên. “Mặt sẹo” nhảy giật lùi, tránh cú đâm thẳng tới. Nhưng Tori đã giơ tay cao quá đầu đối thủ rồi vụt xuống.

Một làn sóng vô hình xô mạnh vào tôi. Chưa kịp định thần, tôi đã thấy mình ngã ngửa người trên đất. Đôi giày đế mềm đập xuống nền bê tông. Tôi nhìn lên thì thấy Tori vội chạy tới.

“Cậu có sao không?” Thấy tôi còn tỉnh táo, cô ta chẳng buồn đợi câu trả lời. “Dậy đi!”

Tôi rướn người nhưng chưa thể đứng lên ngay vì chân vẫn còn đau ê ẩm sau cú đá của “tóc uốn lọn”. Tôi nhìn nhanh xung quanh. “Tóc uốn lọn” đang nằm cách tôi chừng vài mét.

Tori giật mạnh tay, bắt tôi đứng lên. “Đồ dã chiến” nằm gục dưới chân tường. Nó khẽ rên rỉ. “Mặt sẹo” bò trên tứ chi, tuy đã tỉnh nhưng chưa hết bàng hoàng.

Thấy dao của “tóc uốn lọn” trên đất, tôi vội nhặt lấy và chạy đến chỗ “đồ dã chiến”. Vừa đi tôi vừa bảo Tori lấy dao của “mặt sẹo”, còn tôi sẽ tìm sao của “đồ dã chiến”. Dao rơi cách chỗ nó nằm chừng vài thước. Tôi vội vơ lấy. Tori đã chạy đến giữa hẻm. Tôi mặc kệ bên chân đau, tập tễnh chạy theo cô ta.

“Cậu lấy dao của nó chưa?” Tôi hỏi Tori.

“Cần gì chứ? Cậu có những hai con rồi mà.”

“Đấy không phải lý do...”

“Này!” có tiếng hét từ sau lưng chúng tôi. “Này!”

Ngoái ra sau, tôi thấy “mặt sẹo” đang cầm dao đuổi theo chúng tôi. Lý do tôi cần cả ba con dao chính là đây.

Chương 24

TÔI DÚI DAO VÀO TAY Tori và bảo chạy. Cô ta nghe lời ngay và phóng vút đi. Cặp chân dài sớm bỏ lại tôi một mình, đó không phải là điều tôi muốn. Nhưng trước giờ hai đứa nhiều lần không hiểu ý nhau. Chúng tôi cần...

Vì ngoái ra sau nhìn kẻ đang đuổi theo mình nên tôi vấp phải lề đường. Dù loạng choạng, tôi vẫn cố đứng dậy nhưng bên đầu gối bị đau khuỵu xuống khiến tôi ngã lên vạt cỏ. Hai tay chống xuống đất, tôi vừa định nhồm dậy thì con bé nọ nhảy chồm lên lưng tôi. Tôi gần như ngạt thở.

Hai đứa giao tranh – nếu kiểu vung tay loạn xạ chân đá tứ tung vì sợ của tôi có thể gọi là “ra đòn”. Chẳng mấy chốc, tôi đã bị nó vật ngửa và kề dao vào cổ. Tôi cứng người lại.

“Tôi... tôi... tôi...” Tôi nuốt khan. “Tôi xin lỗi. Cậu muốn lấy áo khoác của tôi không? Cả giày nữa nhé?”

Nó nhăn mặt kinh bỉ. “Nhỏ tóc vàng kia, thứ tao muốn mày lại không có.”

Lật mũ áo tôi ra, nó túm tóc tôi giật mạnh. Tôi nhắm nhó và kêu oai oái.

“Nhuộm vài vệt đỏ ư?” Một tiếng cười khô khốc. “Mày tưởng làm thế thì mày sẽ ngầu hơn ư? Đẹp hơn ư?”

“Kh... không. Nếu cậu thích giày của tôi....”

“Tao không đi vừa. Tao thích áo khoác của bạn mày, nhưng nó đã cao chạy xa bay từ lâu rồi. Bạn mày tử tế quá nhỉ. Thậm chí không buồn ngoái đầu nhìn lại.” Nó hơi nhồm lên nhưng vẫn gí dao sát cổ tôi. “Lúc này là súng điện phải không?”

“Gì cơ?”

“Lúc này bạn mày dùng súng điện. Nó gi điện vào tao, và cả bạn tao nữa. Chắc mày thấy khoái lắm.”

“Kh... không. Tôi...”

“Tao đã bảo sẽ dạy cho chúng mày một bài học. Vì thứ tao cần mày lại không có, nên...”

Nó đưa dao lên, giữ mũi dao cách mắt tôi chỉ vài xăng ti mét. Thấy phần mũi từ từ hạ xuống, tôi sợ phát khiếp, vùng giãy tìm đường thoát. Nhưng do cánh tay nó chẹn ngang cổ nên tôi giãy giụa sẽ bị ngạt thở ngay. Vì thế, tôi chẳng thể làm gì ngoài việc chống mắt nhìn mũi dao nhọn hoắt sắp chọc vào mắt mình. Một tiếng rên rĩ thoát ra từ lồng ngực tôi. “Mặt sẹo” cười hô hố và tì dao lên gò má tôi.

Mũi dao nhọn xuyên qua da thịt. Mặt tôi đau nhói, máu nóng chảy xuống má.

“Nhỏ tóc vàng kia, cảnh đời này không dành cho bọn gái xinh đâu. Nhỏ nhắn xinh xắn như mày ư? Cùng lắm là một tuần sau sẽ có tay chơi giở ngón nghề với mày. Còn tao ư? Tao may mắn vì không phải lo như mày.” Nó nghiêng mặt cho tôi thấy vết sẹo khủng khiếp chạy dài trên má. “Tao sẽ ban ân huệ giống hết vậy cho mày.”

Mũi dao xọc xuống sâu hơn. Nhắm nghiền mắt, tôi gồng mình chịu đau. Bất ngờ, nó gầm lên tức tối và nhảy ra khỏi người tôi.

Lúc lồm cồm bò dậy, tôi mới thấy không phải mặt sẹo vừa gầm. Cũng không phải nó tự nhảy khỏi người tôi – người nó đang bay lên, mắt tròn kinh hãi, con dao rơi cắm xuống đất khi Derek nhắc bổng người nó lên. Anh sắp sửa quăng mạnh “mặt sẹo” vào tường.

Tôi hét lên”Đừng!” Tôi tưởng đã quá trễ, không thể vãn hồi nhưng đến khoảnh khắc cuối cùng, Derek khựng lại, nhanh đến nỗi chính anh cũng phải lão đảo. “Mặt sẹo” giãy giụa, đá tứ tung. Chân nó đập trúng Derek, nhưng hình như anh không để ý. Derek nhìn quanh, thấy hàng rào và anh gù lên một tiếng, ném “mặt sẹo” qua hàng rào đó. Nó rơi bịch sang phía bên kia.

Mãi sau tôi mới đứng dậy được, dù vẫn lầy bầy, chỉ chực ngã. Anh túm cổ áo tôi giật mạnh.

“Đi thôi!”

Thấy con dao rơi trên đất, tôi vội nhặt lấy. Derek đẩy tôi lên trước, mạnh đến nỗi tôi suýt ngã nhào. Đoạn tôi co căng chạy. Derek chạy trước mặt dẫn đường. Chừng được bốn trăm mét, Derek quay ngoắt lại, nhìn thẳng vào mắt tôi bằng ánh mắt náy lửa khiến tôi co rúm người. Derek nắm cánh tay tôi giữ chặt.

“Anh có dặn em ở yên đó chưa?”

“Có, nhưng...”

“Anh dặn em ở yên một chỗ rồi mà!” anh gầm lên.

Tôi liếc nhìn xung quanh, sợ có người nghe thấy. Nhưng chúng tôi đang đứng sau dãy cửa hiệ. Mọi cửa sổ đều tắt đèn tối om.

“Rồi.” Tôi cố bình tĩnh, hạ thấp giọng. “Anh có dặn. Nhưng anh cũng dặn em phải canh chừng Tori. Lúc ấy cô ta bỏ đi mà.”

“Anh không mấy may quan tâm đến Tori. Nếu cô ta đi, cứ mặc kệ cô ta. Cô ta có đứng ngay trước mũi xe buýt đang lao tới thì cũng mặc xác.”

Tôi ngẩng lên nhìn vào mắt anh và thấy ẩn sau cơn thịnh nộ là cảm giác sợ hãi tột cùng. Tôi biết anh đang giận ai – Derek giận chính mình vì lúc này, suýt nữa anh đã ném “mặt sẹo” vào tường, hết như anh đã làm với thằng bé ở Albany.

Tôi lẳng lặng gỡ tay anh ra. Anh lùi lại, hết nắm chặt bàn tay lại thả ra.

“Nếu cô ta đi, em cứ để mặc cô ta,” anh nói nhỏ hơn ban nãy một chút. “Tori có gặp chuyện gì anh cũng không quan tâm.”

“Nhưng em thì có.”

Anh lùi lại, bất giác chà mạnh cánh tay. Thấy tôi tròn mắt nhìn, anh vội dừng lại.

“Anh ngứa,” Derek nói. “Chỉ ngứa bình thường thôi.”

“Anh có các triệu chứng khác không? Chẳng hạn sốt, hay...”

“Không.” Derek gắt. “Đừng có đánh trống lảng. Chloe, em phải cẩn thận hơn chứ. Với xác chết lúc trước cũng vậy. Em phải lường trước chuyện gì sẽ đến chứ.”

Derek có lý. Nhưng nhìn Derek gãi mãi, tôi chợt nhớ không chỉ mình tôi bất cẩn, không chỉ mình tôi không lường đến một mối đe dọa tiềm tàng.

“Thế còn anh thì sao?” Tôi giơ tay chỉ trỏ khi thấy anh lại gãi nữa. “Một người sói chưa từng Biến Hình nhưng đã biết cơ thể mình đang phát triển rất nhanh. Vậy mà khi bồn chồn, sốt cao, ngứa mình mấy... anh không nghĩ rằng tiến trình Biến Hình sẽ sớm đến ư? Anh cứ để mặc nó ra sao thì ra... cho đến khi nó bắt đầu đúng vào cái đêm đáng lẽ bọn mình phải đi trốn.”

“Anh có định đi với bọn em đâu...”

“Nhưng nếu đêm đó em không ở lại tìm anh, Simon sẽ không bao giờ chịu đi. Sém tí nữa anh phá hỏng kế hoạch trốn thoát chỉ vì anh không biết trong người anh sắp có biến chuyển.”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Cũng như em chẳng hề hay biết ngay cả khi ngủ say, em cũng nhập hồn về xác được. Nhưng em có nổi đóa lên với anh không? Thậm chí em còn không nhắc đến chuyện mình suýt bị bắt chỉ vì ở lại giúp anh?”

Anh nghiêng răng quay mặt đi, “Anh cũng cố giúp em vậy. Để rồi bị thế này đây.” Anh chỉ vào vết cào trên má.

“Bởi vì có con trai đê nhiễm em xuống sàn nhà trong lúc em đang ngủ. Em biết anh không muốn em phải nhìn một xác thối bò lên người. Kế hoạch thì hay, nhưng thực hiện dở lắm. Sau đó anh mất hết kiên nhẫn, luôn miệng quát nạt, ra lệnh này nọ.”

“Anh chỉ muốn giúp thôi.”

“Thế nếu em làm y như vậy với anh? Nếu em quát anh, bắt anh Biến Hình nhanh hơn trước khi bị họ bắt lại thì sao?”

Derek lại nhìn lảng đi. “Anh... Về tối đó. Anh không...” Anh so vai. “Ta phải quay về. Simon sẽ lo cho em mất.”

Chúng tôi im lặng đi khoảng hai mươi bước, tôi cảm cú bước sau anh. Khi thấy vai anh chùng xuống, tôi biết Derek lại nhớ đến chuyện cũ. Tôi cầu trời cho Derek bỏ qua. Xin anh ấy không nghĩ ngợi về...

Anh quay ngoắt lại. “Lần sau anh bảo em ở yên một chỗ, em ở đúng chỗ đó cho anh.”

“Derek, em không phải cún con.”

Tôi bình tĩnh nói, còn anh nghiêng răng trèo trẹo, cặp mắt xanh lục long lên. “Phải, nhưng rõ ràng không có người đi theo lo cho em là không xong. Anh mệt vì phải làm vậy lắm rồi.”

“Thôi đi.”

“Thôi cái gì?”

“Chẳng phải ta đã thỏa thuận không cãi vật nữa là gì?”

Mặt Derek tối sầm. “Đây không phải...”

“Anh tự giận mình nhưng cứ nhè em mà mắng.”

Tôi chỉ muốn chỉ ra lẽ phải, nhưng Derek nổi cơn lôi đình. Anh hùng hổ sấn đến trước mặt tôi nhanh đến nỗi trong lúc vội lùi lại, lưng tôi va vào hàng rào mắt cáo.

“Chloe, anh giận em. Em bỏ đi. Em gặp nguy hiểm. Anh vừa phải cứu em kia kìa.”

Anh tiếp tục tiến đến. Tôi nép mãi vào hàng rào, giàn lưới mắt cáo rung lên bần bật.

“Vớ lại đừng có như vậy nữa,” Derek hậm hực. Vừa đi giật lùi vừa nhìn anh bằng ánh mắt đó.”

“Kiểu như anh làm em sợ chứ gì? Có lẽ đúng thế đấy.”

Derek vội lùi lại, nhanh đến độ lão đảo suýt ngã. Nét mặt anh...vẻ cau có thoáng biến mất, nhưng lập tức trở lại ngay.

“Chloe, anh không bao giờ làm em bị thương. Em phải hiểu...” Anh nín bật. Ngần ngừng. Rồi quay ngoắt người bỏ đi. “Lần sau ấy à? Tự lo lấy thân đi. Anh không lo cho em nữa đâu.”

Tôi những muốn chạy theo, gào lên bảo tôi không yêu cầu, không cần, không muốn anh lo. Không thềm nếu cái giá phải trả quá lớn – Derek không chỉ giận giữ, quạu cọ, anh còn mang cảm giác có lỗi. Thêm vào đó là vẻ mặt khinh thường của anh nữa.

Mắt tôi cay xè. Tôi chớp chớp, cố ngăn dòng nước mắt tuôn rơi, chờ Derek đi xa đến độ anh không quay ngoắt lại mắng mình được nữa. Sau đó tôi cầm túi đi theo anh để gặp Simon.

Tori đã ở sẵn đó. Cô ta không nói với tôi một lời, như thể nhắc đến sự vụ vừa xảy ra sẽ kéo theo chuyện cô ta phải thanh minh lý do bỏ tôi mà chạy thoát thân một mình.

Chẳng ai muốn nhiều lời. Ai nấy đều mệt mỏi và lạnh cóng. Chỗ mới của chúng tôi là một kho chuyển hàng. An toàn, nhưng là hướng đón gió bắc thốc đến. Nằm co ro sát chân tường, quần mình kín mít trong tấm chăn mỏng, mỗi người trong chúng tôi đều phải cố gắng ngủ lấy sức.

Chương 25

MÙI XÚC XÍCH VÀ TRỨNG làm tôi thức giấc nhưng tôi vẫn nhắm nghiền mắt, tận hưởng giấc mơ. Bởi tôi biết nếu mở mắt, may lắm tôi chỉ được ăn trái cây dập và lương khô là cùng.

“Dậy và vui lên đi,” có tiếng thủ thỉ sát bên tai tôi.

Tiếng túi giấy sột soạt. Rồi xúc xích nóng tỏa khói thơm bay đến mặt tôi. Mở mắt, tôi nhìn thấy Simon đang giơ một túi đựng thức ăn quen thuộc trước mặt mình.

“McDonald’s à?”

“Suýt.”

Chỉ vào Tori đang ngáy vang bên cạnh, Simon lặng lẽ từ kho chuyển hàng lù ra, đồng thời ra hiệu cho tôi đi theo.

Dẫn tôi đến cầu thang thoát hiểm trong một con hẻm, Simon đỡ tôi bước lên. Hai đứa cùng trèo lên nóc một tòa nhà ba tầng.

Bước đến rìa mái nhà, tôi ngắm cảnh vật buổi sáng sớm. Phía đông có một công viên lấp lánh những giọt sương mai. Đằng sau nó, mặt trời đang lên khiến sắc trời chuyển màu hồng rực.

“Đẹp quá phải không?” Simon lên tiếng. “Đêm qua công viên chẳng vắng như bây giờ, nếu không ta đã ra đó ngủ rồi.” Cậu đặt túi và đồ uống xuống nóc nhà. “Dùng bữa sáng ở đây được đấy nhỉ? Cậu thấy trên này thế nào?”

Tôi chiêm ngưỡng bức tranh phong cảnh đang trải ra trước mắt một lần nữa. Sau chuyện đêm qua, bữa sáng hôm nay ngon hơn mọi bữa điểm tâm

sành điệu nhất, trong một nhà hàng sang trọng nhất. Có lẽ chưa từng có ai đối xử với tôi ân cần và chu đáo như thế.

“Tuyệt vời,” tôi cảm kích. “Cảm ơn cậu.”

“Tốt. Bởi nếu cậu không thích, tớ sẽ đổ lỗi cho Derek.”

“Derek ư?”

“Anh ấy bảo bọn mình nên lên đây, còn giúp tớ kéo thang xuống. Nhưng bữa sáng là ý tưởng của tớ. Đêm qua, lúc trông thấy biểu tượng McDonald’s, tớ chợt nghĩ chắc cậu sẽ thích thưởng thức một bữa điểm tâm vắng tiếng chí chóc cãi nhau.”

Derek chọn chỗ này ư? Phải chăng anh mong tôi bị nắng sớm làm cho lóa mắt rồi ngã lộn cổ từ trên này xuống?

“Cậu ăn bánh kẹp hay bánh nướng xốp nhân xúc xích?” thấy tôi ngồi xuống, Simon hỏi.

“Cậu thích ăn gì?”

“Của tớ đây.” Simon giơ cao bọc sandwich. “Tớ tính mua cả hai cho cậu chọn. Món cậu không thích thì để Derek ăn. Ở với Derek, không có món gì là bỏ đi cả.”

Tôi chọn bánh nướng xốp nhân xúc xích.

Simon chìa hai cốc nước. “Nước cam hay sữa lắc dâu tây nào?”

“Hình như mới sáng ra cậu không được uống sữa lắc dâu.”

Cậu ấy cười toe toét. “Tớ uống được.”

Thấy tôi chọn sữa, Simon cười hơn hớn. “Tớ cũng đoán cậu thích sữa.”

“Cảm ơn cậu. Những thứ này” – tôi khoát tay chỉ thức ăn và khung cảnh ban mai – “thật tuyệt vời.”

“Sau cái đêm kinh khủng tối qua, cậu đáng được thư giãn. Mà này, má cậu có vết thương kia. Lát nữa mình nên rửa và băng cẩn thận. Tớ biết đêm qua Derek vừa rầy la cậu, không chỉ một lần.”

“Không sao đâu.”

“Nhưng không thể được. Măng cậu vụ dựng xác chết dậy ư? Thế là quá đáng, ngay cả Derek cũng không được làm thế. Anh ấy đang...”

“Khó chịu hơn bình thường?”

“Ừ. Chắc tại vụ Biến Hình, hoặc vì không thể Biến Hình được. Dù thế, anh ấy cũng không được trút giận lên cậu, nhất là sau những gì cậu đã làm cho anh ấy.”

Tôi nhún vai, hút một ngụm sữa lớn.

“Cái đêm cậu ở lại với Derek trong lúc anh ấy cố Biến Hình...” Simon lắc đầu. “Tớ không hiểu vì đâu cậu có thể giữ bình tĩnh như vậy được. Bất ngờ thấy Derek trong tình trạng đó, dù chưa hề biết anh ấy là người sói.”

“Sau tớ cũng đoán ra mà.”

Cắn miếng sandwich rồi nhai ngon lành, Simon ngẫm trời mây, “Trước đó tớ đã định kể hết với cậu. Nhất là sau khi Derek cứ ép cậu phải thú nhận chuyện cậu thấy ma. Bọn tớ cãi nhau to; như mọi khi, phần thắng thuộc về Derek. Nhưng nếu lường trước sẽ có lúc cậu bắt gặp Derek trong tình trạng đó, bọn tớ đã báo trước để cậu hay. Ngay cả khi biết Derek là người sói, tớ cũng không nghĩ mình dám đến gần, đừng nói gì đến chuyện giúp đỡ. Phải can đảm lắm mới làm được thế.” Cậu ấy bắt gặp tôi đang tròn mắt nhìn. “Cực kỳ can đảm.”

Chắc chắn là mặt tôi đỏ rần. Tôi nhìn đi nơi khác, miệng trệu trạo nhai bánh.

“Chloe, những gì cậu làm cho Derek khiến tớ rất cảm kích. Derek cũng thế, nhưng chắc anh ấy chưa nói ra thôi.”

Nuốt trọn miếng bánh tương trong miệng, tôi nói lảng. “Vậy, về chuyện cha cậu... cậu chưa kể tớ nghe chuyện cha mình mất tích.”

Simon bật cười. “Chán nghe chuyện Derek rồi phải không? Rủi thay, mọi chuyện đều bắt đầu từ Derek. Sau khi anh ấy làm gãy lưng tên nhóc đó. Lúc chuyện bị đưa lên mặt báo ở Albany, cha tớ quyết định đã đến lúc chuyển nhà. Nhất định ông đã biết Hội Edison vẫn không ngừng tìm kiếm cả nhà tớ. Gia đình tớ phải đi ngay. Nhưng...”

Simon nhặt mẩu thịt nướng cháy trong bánh ra. “Chuyện như thế vẫn thường xảy ra mà. Vừa có dấu hiệu rắc rối, cha con tớ thu xếp ngay hành trang và chuyển đi. Khi còn bé, Derek và tớ không hiểu gì hết, nên mè nheo cha dữ lắm.” Cậu ngừng lại một lát. “Không, chỉ mình tớ thôi. Bởi sinh ra và lớn lên trong khu thí nghiệm, nên miễn ba cha con được gần nhau là Derek vui rồi. Còn tớ thì ghét chuyển chỗ ở. Dường như lúc nào cũng vậy, hễ vừa quen vài thằng bạn, vừa được tụi nó nhận vào nhóm, vừa gặp được một cô gái...”

“Tớ biết tình cảnh đó rồi. À, ngoại trừ phần gặp gỡ các cô gái.”

“Ừ, nhưng tớ cá là cậu không bao giờ phàn nàn. Cậu giống Derek. Hai người lúc nào cũng hành xử sao cho sự việc tốt đẹp nhất. Còn tớ thì nhần nhó, i ôi khiến cha luôn phải tìm cách dỗ dành. Đúng hôm ông mất tích, trường tớ có một trận bóng rổ. Tớ cực kỳ thích trận bóng ấy. Đọc được bài báo lúc bọn tớ đã đi học, cha gọi vào di động của Derek. Ông dặn anh ấy đừng nói với tớ, nhưng sau khi tan học, ông sẽ đến trường đón hai đứa rồi đi luôn. Và ông đã không đến.”

“Kể từ đó cậu không gặp lại ông ư?”

Simon lắc đầu. “Bọn tớ về nhà, thấy xe đã chất hành lí, chùm chìa khóa trong bếp. Ông chỉ mang mỗi ví, hoặc cất nó trong túi đúng lúc... chuyện gì đó... xảy ra.”

“Theo cậu có phải chú ấy bị bắt cóc không?”

“Tớ không biết. Derek không phát hiện có mùi người lạ trong nhà. Như thế ông chủ động bỏ đi biệt tích. Nhưng cha tớ không bao giờ làm thế. Derek muốn đi ngay. Một lần nữa, tớ lại phá ngang. Tớ chờ một cách lý giải logic – có thể Derek hiểu nhầm ý cha lúc ông gọi điện cho anh ấy. Sáng hôm sau, tớ đành nhượng bộ và hai anh em ra đi. Đã quá trễ. Sang hôm sau nữa thì bọn họ bắt được bọn tớ.”

“Là Hội Edison ư?”

“Họ tự xưng là nhân viên xã hội, chuyên trách vấn đề về trẻ em. Bọn tớ tin họ. Họ đưa hai anh em về nhà xem cha có quay về không. Khi không thấy ông, họ bảo bọn tớ phải đến một nhà mở chờ họ tìm cách giải quyết. Vì bọn tớ sinh ở Buffalo nên họ sẽ đưa hai anh em tớ về đó. Nghe ngược đời thật, nhưng lúc đó bọn tớ không biết phải làm gì hơn. Thế nên tớ và Derek mới có mặt ở Nhà mở Lyle.”

Simon còn kể nhiều nữa, nào chuyện từ lúc trốn ra đến giờ, cậu ấy đã thử bùa tìm kiếm cha mình dạy hồi nhỏ, nhưng không tìm được dấu vết nào của ông. Derek từng nhập tên và biệt hiệu của ông ấy vào máy tính ở thư viện công cộng, nhưng cũng chẳng lần ra được gì.

“Giờ đây, khi đã biết đủ thứ chuyện về Hội Edison, sau vụ Liz, Brady rồi Amber bị thủ tiêu...” Cậu nhìn mông lung xuống bãi xe bên dưới. “Tớ bắt đầu nghĩ có tìm cũng chỉ phí thời gian. Cha tớ có ngoài đó đâu mà tìm. Họ giết ông mất rồi.”

“Nhưng dì Lauren khẳng định Hội Edison không dính líu gì đến vụ cha cậu mất tích. Dì tớ tin chắc rằng chú ấy còn sống. Liệu cha cậu có đến nơi nào khác không? Hoặc có ai biết tin gì về ông?”

“Tớ từng nghĩ đến chuyện về Albany, tìm gặp động nghiệp của cha, hỏi thăm hàng xóm, biết đâu trong ngày hôm đó, có người phát hiện dấu vết bất thường nào chẳng...”

“Chúng ta làm được mà. Mình có đủ tiền.”

“Derek không muốn thế.”

“Chẳng lẽ anh ấy muốn ở đây?” Nghe không giống Derek tẹo nào.

“Không. Chỉ có điều Derek thấy quay về chẳng ích gì – và có thể còn nguy hiểm nữa. Nhưng có một người đáng tin cậy. Là bạn của cha tớ. Chú Andrew Carson. Nhà chú ấy ở ngoại ô New York. Cha tớ từng dặn nếu bọn tớ gặp chuyện trong lúc vắng ông, hãy tìm chú Andrew.”

“Cậu gọi cho chú ấy chưa? Biết đâu chú ấy có thông tin về cha cậu không chừng.”

“Rắc rối chính là ở đó đấy. Cha tớ lưu số điện thoại của chú vào điện thoại của bọn tớ. Nhưng hồi bị quăng vào Nhà mở Lyle, họ đã lấy mất điện thoại của tớ và Derek rồi. Bọn tớ biết tên và địa chỉ của chú – hồi lần bọn tớ đến nhà chú chơi rồi mà. Nhưng khi lên mạng tìm thông tin về chú, bọn tớ chẳng thấy gì hết.”

“Chắc chắn chú ấy không đăng ký số điện thoại vào danh bạ. Hoặc chú ấy dùng tên khác.”

“Hoặc chú ấy không ở nhà cũ nữa. Vài năm gần đây, mấy chú cháu không gặp nhau. Cha tớ và chú ấy cứ xích mích.”

“Nếu vậy có lẽ cậu đừng nên liên lạc với chú ấy nữa.”

Simon vo tròn tờ giấy gói bánh. “Tớ không nên dùng từ ‘xích mích’. Thực ra chỉ là bất đồng chính kiến. Cha tớ vẫn giữ liên lạc với chú ấy; chỉ có điều bọn tớ không đến nhà chú ấy chơi. Chú ấy vẫn là người cần liên lạc trong tình huống cấp bách. Vậy nên, đúng như Derek nói, bọn mình nên tìm đến chú ấy. Tớ chỉ... chưa chịu từ bỏ việc tìm kiếm cha. Nhưng giờ có cả cậu và Tori, nhất là khi ảnh cậu có ở khắp nơi, Derek sẵn sàng mua ngay vé xe buýt đường dài.”

“Hay ta thử cách khác? Tớ cần đi khỏi Buffalo. Hai cậu cần tìm gặp chú Andrew. Giả sử tớ và Tori tìm đến chú Andrew, còn hai cậu đi tìm...”

“Không. Tớ không tin tưởng Tori nên không để cậu đi với cô ta được. Nhất là sau chuyện tối qua. Derek cũng chẳng đồng ý đâu.”

Tôi không chắc lắm. Nếu có cơ hội “đẩy” tôi đi, Derek sẽ đồng ý cả hai tay.

Simon nói tiếp, “Ngay cả khi không cố ý giết người, Tori cũng bất cần và hay nôn nóng. Còn tệ hơn cả tớ, nói thế là cậu hiểu rồi đấy. Ta sẽ tính cách khác vậy.”

Chương 26

GẦN NHƯ SUỐT CẢ NGÀY hôm đó, cả Derek và Tori đều tránh mặt tôi, làm như trên người tôi có chấy rận, thứ họ không muốn bị lây vậy. Tôi cũng hiếm khi thấy mặt Simon. Cậu ấy đến thư viện công cộng với Derek, vẫn nỗ lực tìm cha họ hay chú Andrew. Tori bám dính theo. Tôi ngồi lì trong con hẻm nhớp nháp đáng yêu mà Derek đã chọn sẵn. Trước khi đi, Simon để lại cho tôi cuốn tạp chí điện ảnh, đồ ăn vặt, bàn chải tóc và một cục xà bông. Cậu hứa sẽ tìm cho tôi một nơi để tắm sau khi trời tối.

Khoảng đầu giờ chiều, nghe tiếng bước chân nặng nề dọc theo con hẻm, tôi quỳnh quáng đứng dậy, mong gặp Simon. Có lẽ Derek to con hơn thật đấy, nhưng người phát ra tiếng ồn lại là Simon. Derek chỉ giậm chân thành thịch thịch khi...

Derek hăm hăm rẽ vào khúc quanh, mặt mày sừng sĩa.

...khi anh có chuyện bực mình.

Cầm tờ báo cuộn tròn trong tay, anh xăm xăm bước đến chỗ tôi, vẻ hăm dọa, hết như tôi là chú cún con vừa mắc lỗi tè trên mặt thảm.

“Chloe hư,” tôi lẩm bẩm.

“Em mới nói gì?”

Tôi quên rằng Derek có thích giác tình nhạy khác thường. “Chloe hư.” Khoát tay chỉ cuộn báo, tôi chìa tay chờ đợi. “Nói cho xong chuyện này đi đã.”

“Sao, em thấy buồn cười lắm hả?”

“Không, em chỉ thấy phiền hà thôi.”

Derek ném tờ báo xuống. Cuối trang nhất, tận góc trong cùng có cái tí “Cô gái mất tích xuất hiện”, kèm một bức hình của tôi. Tôi nhìn lướt mẩu tin ngắn rồi lật sang đọc phần bài viết còn lại.

Báo kể về chuyện xảy ra tối qua, lúc Derek la mắng tôi sau vụ đánh nhau với mấy con bé du côn đường phố. Khi ấy, đúng là mấy cửa sổ gần chúng tôi đứng có tối om thật, nhưng giọng ồm ồm của Derek khiến một người phụ nữ trong căn hộ ngay phía trên một cửa hàng chú ý. Bà ta nhìn thấy “một cô bé tóc màu sáng ‘nhuộm’ sọc highlight đỏ “bị” một người đàn ông lực lưỡng, tóc sẫm màu” quát nạt. Chính vì thế, giờ cảnh sát cho rằng có thể tôi không bỏ nhà đi bụi mà là nạn nhân của một vụ bắt cóc.

“Giờ thì sao đây?” Derek cau có.

Tôi cúi mặt, cẩn thận gấp tờ báo trong tay lại. “Đáng lẽ anh không nên quát em ngoài đường.”

“Cái gì?”

“Nếu không bà ta đã chẳng buồn để ý. Tại anh mắng em”

“Không phải, bà ấy chú ý đến tóc em kìa. Anh đã dặn em lúc nào cũng phải trùm mũ áo lên...”

“Tất nhiên rồi. Hoàn toàn là lỗi do em. Vừa suýt bị người ta rạch mặt xong, sao em dám quên kẻ gây hấn đã kéo mũ trùm của mình xuống chứ. Chloe hư.”

“Sao, giờ em còn đùa được à?”

Tôi ngược nhìn anh. “Không, em không đùa. Vấn đề nghiêm trọng thật ấy chứ. Thứ không thật chính là đây.” Tôi phẩy tay giữa hai đứa. “Cả ngày anh tức ngấm tức ngấm, mặt ủ mày chau...”

“Tức ngầm ư?”

“Anh chỉ muốn kiểm chuyện, tìm đủ lý do để mắng em. Em là trò tiêu khiển ưa thích của anh mà. Anh không thể về đến nơi, ôn tồn bảo bọn mình có chuyện cần bàn. Nếu thế thì còn gì là vui nữa?”

“Em tưởng anh thích...”

“Nếu anh có thích, dù là vì bất cứ lý do gì, em cũng không quan tâm. Nhưng em biết thừa anh đang khoái gì nhất: em, biển.”

“Cái gì?”

“Em đã đạt được mục đích của mình. Em đưa Simon đi khỏi Nhà mở Lyle. Trong lúc đó, anh chỉ cố gắng nửa vờ để tìm em. Và việc đó có vẻ là cơ hội tốt để Simon...”

“Nửa vờ ư?”

“Anh đến trễ cả mấy tiếng liền. Sau đó để lại thư nhắn. Và mỗi ngày chỉ ghé qua có một lần. Em nói thế đấy, anh hời hợt lắm.”

“Không phải.Em hỏi Simon xem. Anh lo...”

“Em tin anh rất giỏi đóng kịch. Nhưng, thật là phiền, em lại tìm thấy hai người. Tệ hơn, em còn kéo theo cả Tori, đồng thời lúc nào bụng cũng trông chờ được hai người đền ơn. Vậy nên đã đến lúc thực hiện phương án B: đối xử lạnh nhạt và làm em khổ sở đến độ em phải bỏ đi.”

“Anh không bao giờ...”

“Phải, anh không bao giờ đặc ý được đâu.” Tôi nhìn thẳng mắt anh. “Bởi em sẽ không đi đâu cả. Nếu thấy vướng víu khi có em ở bên, thì ít nhất anh cũng phải có gan đến bảo thẳng em biển đi cho rảnh.”

Tôi đi qua anh rồi xăm xăm bỏ đi.

Tôi đi chẳng được bao xa. Tôi chạm mặt Simon và Tori, sau đó đến lượt Derek đuổi kịp chúng tôi. Lại vẫn là anh lên tiếng. Không phải về chuyện đuổi kéo tôi – giờ thì chưa, bởi anh vẫn còn phải nghỉ ngơi. Nhưng chuyện vừa xảy đến cho anh thêm lý lẽ thuyết phục Simon đã tới lúc tìm đến nhà bạn của cha anh. Xe buýt sẽ khởi hành lúc bốn giờ. Tuy nhiên, việc đầu tiên phải làm là cải trang cho “cô bé bỏ nhà đi bụi” trị giá nửa triệu đô la.

Derek đưa tôi ra nhà vệ sinh công cộng trong công viên mà tôi từng trông thấy lúc đứng trên mái nhà. Giờ không phải mùa có nhiều khách cần sử dụng nên nơi này khóa trái cửa. Tuy nhiên, Derek dễ dàng bẻ khóa cho tôi vào. Kiểm tra và biết đường cung cấp nước chưa bị ngắt, anh quăng hộp thuốc nhuộm tóc lên mặt quỳ.

“Phải bỏ màu tóc kia đi,” Derek chỉ tóc tôi.

“Cứ để em trùm mũ áo...”

“Đã làm rồi mà có được đâu.”

Anh rảo bước ra cửa.

Tôi phải căng mắt nhìn vì chỉ có chút ánh sáng ban ngày lọt đến nơi này qua dây cửa sổ bé tí và bụi bặm. Vì vậy, tôi không đọc được phần hướng dẫn sử dụng sản phẩm. Nhưng nó trông giống màu đỏ tôi đã nhuộm, vậy nên tôi vuốt tóc theo cách cũ. Tôi không biết Derek chọn màu gì. Trông thuốc nhuộm đen đen, nhưng thuốc nhuộm tóc đỏ cũng tối màu kia mà. Vậy nên màu thuốc trong tuýp chẳng nói lên điều gì. Tôi không nghỉ ngơi nhiều cho đến khi tôi gội sạch thuốc nhuộm, nhìn vào gương, và...

Tóc tôi đen sì.

Lao ra cửa, tôi hé cánh cửa một chút để phòng thêm sáng. Sau đó, tôi quay lại với tấm gương.

Đen ngòm. Không phải đen bóng, bông bênh như tóc Tori, mà là đen xịt.

Trước giờ tôi chưa từng quá hào hứng với kiểu tóc mới. Lần mới đây nhất, khi tôi cắt mái tóc suôn dài thành tóc tia chấm vai, hóa ra lại khiến tóc tôi mỏng và thưa hơn. Thế mà lời bình phẩm tệ nhất tôi có thể nhận được là “dễ thương” cơ đấy – con gái mười lăm tuổi chẳng ai thích nghe câu đó. Dùng thuốc nhuộm đen cũng chẳng hay ho hơn gì. Trông giống như tôi vừa dùng kéo trong bếp xén bừa lên tóc.

Tôi không bao giờ mặc trang phục màu đen vì nó làm da tôi vốn tái xanh lại càng thêm nhợt nhạt. Giờ tôi đã thấy có thứ làm mình kém sắc hơn cả một chiếc sơ mi màu đen.

Trông tôi như nghệ sĩ lập dị theo trường phái Gothic. Một nghệ sĩ bệnh hoạn với cặp mắt trũng sâu đầy tròng trắng.

Trông tôi như người chết rồi.

Trông tôi giống một bà đồng. Y hệt trong những bức vẽ gớm chết trên Internet.

Nước mắt chực trào khiến tôi phải chớp chớp mắt để ngăn không khóc, đoạn lấy miếng khăn giấy vụng về chấm chút thuốc nhuộm còn thừa bôi trên đôi lông mày nhạt màu, bụng thầm cầu trời trông mình sẽ đỡ hơn một chút.

Nhìn vào gương, tôi thấy Tori bước vào. Cô ta đứng khựng lại.

“Ôi. Chúa. Oi.”

Giá cô ta phá lên cười sảng sặc có lẽ lại đỡ hơn. Đẳng này, trông Tori vừa phát hoảng vừa thương hại, thế có nghĩa là tóc tôi đúng là xấu thật.

“Tôi đã bảo Derek để tôi chọn màu cho,” Tori phân trần. “Thật đấy.”

“Này,” Simon từ ngoài gọi vào. “Mọi người tươm tất hết rồi chứ?”

Vừa đẩy cửa và nhìn thấy tôi, cậu ấy hấp háy mắt.

“Tại Derek đấy,” Tori nói ngay. “Anh ta...”

“Làm ơn thôi đi,” tôi vội can. “Đừng cãi nhau nữa.”

Lúc Derek đẩy cửa bước vào, Simon vẫn còn ngoái đầu ra sau và trừng mắt.

“Gì thế?” Derek nói. Anh nhìn tôi. “Hờ.”

Tori kéo tôi ra cửa. Khi đi ngang qua hai tên con trai, cô ta văng cho Derek một câu, “Đồ ngốc!”

“Thôi thì ít nhất cậu cũng biết chớ bao giờ nhuộm tóc màu sẫm,” hai đứa sánh vai nhau. “Hai năm trước, tôi để đứa bạn nhuộm tóc vàng cho. Cũng xấu như cậu bây giờ vậy. Tóc tôi trông như rơm khô, còn...”

Và cứ như thế, câu chuyện về những mái tóc khinh khủng đưa tôi và Tori xích lại gần nhau hơn. Hai đứa dần gạt bỏ mọi bất đồng và đến lúc lên xe buýt, đứa này đã vui vẻ sơn móng tay cho đứa kia.

Hoặc thực ra không phải vậy.

Đúng là Tori chịu khó làm tôi vui lên. Với Tori, chuyện tóc tai lần này của tôi còn đáng thông cảm hơn vụ bị xác thối bò lên người. Nhưng càng đến gần trạm xe buýt, tâm trạng cô ta càng ủ ê hơn khi đụng đến vấn đề tài

chính – nào là bọn tôi còn bao nhiêu tiền, nào giá vé xe là bao nhiêu, liệu tôi có nên dùng thẻ rút tiền lần nữa...

Lúc đi qua máy ATM, tôi có dùng thẻ thật. Derek bảo không sao – nếu họ tưởng chúng tôi còn ở Buffalo thì càng tốt, bởi chúng tôi sắp đi khỏi đây rồi. Tuy nhiên, anh không ngờ thẻ ngân hàng của tôi vẫn dùng được. Tôi cho rằng có lý do cả thôi. Ngân hàng hoặc cảnh sát có thể nhắc cha tôi khóa tài khoản, nhưng ông không nỡ cắt đi nguồn tài chính duy nhất hiện tôi đang có, dù cho việc phong tỏa tài khoản sẽ khiến đứa con gái bỏ nhà đi bụi phải mò về.

Tất nhiên, điều đó làm tôi nhớ cha đến khắc khoải, cứ mãi nghĩ đến những gì ông đang phải trải qua và giờ cha đang lo cho tôi đến nhường nào. Dù đỏ mắt mong được liên lạc với ông nhưng tôi biết mình không thể làm thế. Thế là tôi chẳng làm gì hơn ngoài việc nhớ cha, nhớ dì mình và thấy mọi thứ sao mà kinh khủng.

Hòng nguôi đi nỗi nhớ người thân, tôi tập trung quan tâm vào các bạn cùng nhóm. Tôi biết Tori bứt rứt khó chịu là do không có tiền xài, nên tôi thử đưa cô ta vài trăm đô. Một sai lầm tệ hại. Tori gắt âm lên với tôi và trên đường từ đó đến trạm xe buýt, không ai nói với ai câu nào.

Simon và Tori mua vé. Tôi chỉ sợ hai người ấy bị mắng – những thiếu niên choai choai không có người lớn đi kèm mua vé một chiều đi New York – nhưng không ai điều tiếng gì. Chắc giờ tuổi chúng tôi có thể tự đi đây đó được rồi. Chúng tôi đủ khôn lớn để làm vậy.

Trước nay tôi chưa bao giờ đi xa một mình. Ngay cả đi xe buýt trong thành phố. Đến đây, tôi lại nhớ đến những người hay đi cùng mình – cha và dì Lauren. Cố mãi tôi mới dứt khỏi mối lo cho họ, nhưng để rồi chỉ nghĩ về một người đã bị bỏ rơi: Liz.

Liz từng nói cô ấy tự tìm được tôi, nhưng chắc chắn ý cô ấy chỉ “quanh quần ở Buffalo” thôi. Để tìm tôi, Liz cần bao nhiêu thời gian? Không có chiếc áo nỉ xanh lục của Liz, liệu tôi có gọi hồn cô ấy được không... nhất là khi ở cách xa nhau hàng trăm cây số? Nếu vậy, tôi phải thật gắng sức. Mà gắng sức thì lại không an toàn.

Biết đâu cô ấy đã sang thế giới bên kia ở hẳn. Được thế có khi lại tốt. Viễn cảnh mãi mãi không gặp Liz nữa khiến tâm trạng tôi dần xuống đến mức còn tệ hơn Tori, và đến khi xe buýt tới nơi, tâm trạng và mái tóc tôi có cùng một màu.

Simon đi mua sô-đa uống dọc đường. Tori chờ sẵn tại cửa trạm. Thấy tôi loay hoay mãi không đeo được ba lô lên lưng, Derek chộp lấy rồi ngoắc qua vai dễ dàng. Hành động đó sẽ thật ga lăng nếu tôi không thừa hiểu ý anh là mình phải khẩn trương hơn.

“Đừng có xì mặt ra nữa,” Derek đi sát bên tôi. “Chỉ là màu tóc thôi mà.”

“Em không...” Tôi im bật. Sao phải áy náy chứ?

Simon đuổi kịp và chúng tôi hòa vào dòng hành khách lên xe. Cậu ấy đưa cho tôi một lon Dr.Pepper.

“Cậu ổn chứ?”

“Tớ chỉ băn khoăn về cha tớ và Liz thôi. Giá trước khi đi, tớ báo cho hai người một tiếng thì hay biết mấy.”

Derek ghé sát tai tôi. “Tươi lên tí được không?” anh khẽ nói. “Trông em như bị bắt cóc thật. Người ta đang nhìn kìa.”

Tôi liếc nhìn xung quanh. Chẳng ai buồn chú ý đến chúng tôi. Simon ghé sát vai anh mình, nhắc, “Thoải mái chút đi.”

Thấy ghế trống đầu tiên, cậu vẫy tay ra hiệu cho tôi. “Chỗ này được không?”

Tôi gật đầu và ngồi xuống.

“Cuối xe còn ghế,” Derek nói. “Bọn mình không thể cùng ngồi trên này.”

“Phải đấy, không được đâu.” Dứt lời, Simon lẹ làng ngồi xuống cạnh tôi.

Chương 27

TÔI NHÌN CHĂM CHĂM RA NGOÀI cửa sổ khi xe buýt rời thành phố.

“Ta nhất định sẽ quay lại cứu họ,” Simon an ủi.

“Tớ biết. Chỉ có điều hôm nay tớ... không vui lên được.”

“Tớ không trách cậu đâu. Đêm qua cậu quá mệt rồi. Ngày trước đó còn mệt hơn. Và cả tuần trước nữa thì mệt khiếp.”

Tôi mỉm cười. “Ít nhất nghe cũng vẫn.”

“Tớ cũng biết nó” – cậu ấy chỉ tóc tôi – “chẳng làm cậu vui hơn chút nào. Nhưng khi đến nhà chú Andrew, cậu chịu khó gội nhiều lần, màu nhuộm sẽ phai thôi.”

“Cậu có kinh nghiệm rồi à?”

“Tớ ư? Không đâu. Tớ là con trai. Đàn ông ra đàn ông. Bọn tớ không nhuộm tóc. Nếu có thể thì bọn tớ còn không dùng cả dầu xả nữa cơ.” Simon lùa mấy ngón tay vào tóc. “Nhìn tóc tớ này. Hoàn toàn tự nhiên đấy.”

“Tớ đâu có nói...”

“À, đây không phải là lần đầu đâu. Có lẽ cả trăm lần rồi ấy chứ. Thấy con trai có nét châu Á nhưng tóc vàng nhạt thì ai cũng tưởng là tóc nhuộm thôi.”

“Nhưng mẹ cậu người Thụy Điển cơ mà.”

“Chính thế. Lỗi tại gien di truyền, không phải tại phẩm màu.” Cậu ghé sát lại rỉ tai tôi. “Nhưng tớ có nhuộm một lần. Cũng màu tạm thời giống của

cậu. Vì một cô gái.”

“Ái chà.”

Simon ngả ghế của mình ra sau rồi chọn một tư thế thoải mái nằm xuống. “Mới đó mà đã hai năm rồi. Tớ thích một cô nàng, nhưng cô ấy cứ luôn miệng kể về một anh chàng khác. Tắm tặc khen tóc hẵn vàng óng dưới nắng hè, hết lời ca ngợi bảo thế mới nóng bỏng.”

Tôi phì cười. “Vì thế mà cậu nhuộm...?”

“Đừng thế chứ. Cô ấy xinh lắm đấy, được chưa? Tớ mua màu nhuộm highlight tạm thời, rồi phơi nắng suốt kỳ nghỉ cuối tuần, đá banh với Derek ấy mà. Tối Chủ nhật, tớ nhuộm tóc. Sáng thứ Hai, tớ đến trường gặp cô ấy và bảo, ‘Này bạn, mình đã chơi thể thao ngoài trời suốt cuối tuần và xem mình ra sao đây...’”

“Thật á?”

“Tớ không thể thú nhận là mình nhuộm tóc để làm vui lòng một cô gái. Chuyện đó nghe chẳng ra sao cả nhỉ?”

“Thú vị mà. Sao, có tác dụng gì không?”

“Có chứ. Cô ấy nhận lời đến vũ hội với tớ ngay cuối tuần tiếp theo. Xong xuôi tớ về nhà, gội kỳ sạch màu tóc nhuộm và thề sẽ không bao giờ làm vậy với bất kỳ cô gái nào nữa. Trừ khi tớ biết họ xứng đáng với tình cảm của mình.”

Tôi bật cười. “Cảm ơn cậu.” Thấy Simon nhướn nhướn mày, tôi vội thêm, “Vì đã làm tớ vui lên.”

“Tớ giỏi khoản đó mà. Ở với Derek, tớ được tập luyện nhiều lắm.” Cậu ấy lục ba lô. “Hi vọng thấy cái này cậu còn vui nữa. Hoặc cậu sẽ sợ hết hồn

không chừng.”

Simon lấy tập giấy vẽ mới, lật giở vài trang. Sau đó, cậu ấy chìa ra cho tôi xem.

“Này, đó là tớ mà,” tôi kêu lên.

“Trông giống thật à? Hay lúc bị cái xác vò lên người cậu phản ứng khác?” Cậu ấy đưa tập giấy vẽ cho tôi. “Tớ vẽ sáng nay đấy, lúc chờ Derek lên mạng tìm thông tin. Tự nhiên tớ nhớ đến chuyện đêm qua.”

Bức tranh vẽ tôi quỳ trên tấm chăn, ngay trước mặt là xác chết. Ồn trời, Simon không chọn lột tả cảnh tôi ngoác miệng kêu gào trong cơn kinh hoàng. Rồi tôi chợt nhớ lúc đó cậu ấy ở ngoài với Tori.

Simon vẽ tôi nhắm nghiền hai mắt, hai tay giơ cao. Cái xác gượng đứng lên, dường như tuân theo mệnh lệnh của tay tôi, y hết con rắn ngóc đầu dậy vì vừa nghe điệu sáo. Giờ nhắc đến chuyện ấy, tôi chỉ nhớ đến nỗi kinh hoàng tột cùng. Nhưng trong bức vẽ của Simon, tôi không hề hoảng hốt – nét mặt tôi bình thản, tự tin. Trông tôi đầy uy lực.

“Chắc chưa hẳn là khoảnh khắc cậu muốn lưu lại cho đời sau,” Simon nói.

Tôi mỉm cười. “Không, tranh đẹp lắm. Cho tớ nhé?”

“Đợi tớ hoàn tất đã. Khi nào có bút chì màu, tớ sẽ tô cho đẹp.” Cậu ấy lấy tập giấy vẽ lại. “Tớ nghĩ nếu có một cuốn nhật ký bằng hình ảnh ghi lại chuyện của bọn mình thì lý thú biết mấy. Lúc hoạn nạn cũng như vui vẻ.”

“Giống như một quyển truyện tranh ư?”

“Tớ đã tránh không muốn nói đến từ đó. Nghe lập dị đến phát sợ. Nhưng cậu nói đúng, là một kiểu truyện tranh. Tất nhiên chỉ cho bọn mình thôi. Để cho đầu óc chúng ta thấy nhẹ nhõm hơn ấy. Khi đã viết thành truyện, vẽ

thành tranh, các tình tiết cũng sẽ hấp dẫn hơn đời thực.” Simon ngửa cổ uống một hơi Coke dành cho người ăn kiêng rồi từ từ đóng nắp lại. “Nếu thích thì cậu có thể giúp một tay. Cậu cũng biết viết kịch bản cho phim cũng không khác cho truyện tranh là mấy mà.”

“Giống như một bộ phim kể chuyện bằng ảnh tĩnh vậy.”

“Chính xác. Tớ không giỏi phần viết lách. Đúng là chuyện của bọn mình hoàn toàn thật, không cần phải moi óc bịa các tình tiết, nhưng tớ không biết chi tiết nào nên bỏ, tình tiết nào nên giữ.”

“Phần đó tớ làm được.”

“Hay đấy.” Simon giở những trang sau bức vẽ tôi. Hóa ra còn có thêm vài bức vẽ phác nữa. “Tớ nghĩ mãi mà không biết mình nên bắt đầu từ đâu...”

Mấy tiếng sau đó, tôi sắp xếp các tình tiết còn Simon cầm cúi vẽ. Vừa thoáng thấy tôi ngáp cái đầu tiên, cậu ấy đã gấp cuốn tập lại.

“Chợp mắt chút đi. Còn những năm tiếng đồng hồ nữa mới đến nơi. Đến nhà chú Andrew rồi, mình có khối thời gian để làm.”

“Chúng ta sẽ ở lại nhà chú ấy ư?”

Simon gật đầu. “Ừ. Nhà chú ấy có phòng trống mà. Chú ấy ở một mình – không có vợ con gì. Chú ấy sẽ cho mình ở nhờ, không có gì phải ngại hết.” Cất tập giấy vẽ vào ba lô, cậu chậm rãi kéo dây khóa lại. “Hồi này tớ cứ suy nghĩ mãi về một chuyện. Dù biết giờ không hẳn là thời điểm thích hợp, nhưng khi bọn mình ổn định rồi, không biết tớ và cậu có thể...”

Một bóng đen lù lù xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Simon chẳng buồn ngẩng lên nhìn. “Có chuyện gì vậy Derek?”

Dựa người vào thành ghế, Derek vịn tay lên lưng ghế để giữ thẳng bằng khi xe xóc nảy. Trông anh có vẻ mất tập trung, như đang lo lắng chuyện gì.

“Sắp đến Syracuse rồi đấy.”

“Ừ.”

“Anh phải kiểm thứ gì ăn thôi. Đói quá rồi.”

“Chắc thế rồi. Ta chỉ việc nhảy xuống xe, quơ vội cái gì đó cho bữa tối.”

“Không được. Không làm thế ở đây được đâu.” Thấy Simon ngơ ngác, Derek hạ giọng. “Ý em là đi đến Syracuse à?”

“Chắc họ không lãng vãng ở trạm xe đâu.”

“Có gì không ổn ư?” Tôi vội hỏi.

“Đâu có.” Simon ngược nhìn anh mình. “Vậy để em xuống mua đồ ăn vậy. Anh yên tâm chưa?”

Derek ngần ngừ. Thực ra có vẻ anh không lo lắng, mà là trông chẳng vui thì đúng hơn. Chả lẽ vì Simon đang khó chịu với anh chuyện gì?

Tôi nhìn Derek loạng choạng về lại chỗ ngồi. Simon và Derek không chỉ là anh em nuôi – người này còn là bạn thân nhất của người kia. Tuy nhiên, từ những gì Simon kể, rõ ràng cậu còn có nhiều bạn khác, bạn cùng đội bóng và cả bạn gái... Nhưng Derek chắc chắn có ai. Anh chỉ có mỗi Simon bầu bạn.

Có phải chính vì thế mà anh muốn đuổi tôi đi? Nghe có vẻ hợp lý nhưng tôi vẫn thấy có gì không phải. Lúc còn ở Nhà mở Lyle, Derek có bao giờ tỏ ra ghen tị khi thấy Simon chơi với tôi đâu. Anh chỉ bỏ đi làm việc của mình. Người đuổi theo luôn là Simon.

Chắc Derek không ghen tị đâu. Chẳng qua anh cảm thấy mình bị ngó lơ đó thôi.

Vì không thể yên lòng nên khi đến Syracuse, tôi đề nghị mang đồ ăn về xe cho Derek. Còn Simon và Tori ngồi nghỉ một chút cho đỡ mỏi.

Tôi định bụng sẽ đề nghị Derek đổi chỗ, để anh ngồi gần Simon. Khi đến nơi, tôi thấy Derek đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Tôi cất tiếng hỏi.

Anh quay ngoắt lại, như thể tôi vừa làm anh giật mình. Rồi anh gật đầu, vừa cầm túi thức ăn vừa lau bàu cảm ơn.

Tôi ngồi xuống ghế trống cạnh lối đi. “Anh từng sống ở đây ư?”

Anh lắc đầu và lại quay mặt ra cửa sổ. Thấy vậy, tưởng anh không có tâm trạng trò chuyện, tôi định đề nghị đổi chỗ thì Derek đã nói trước, “Bọn anh chuyển đến sống gần hết mọi nơi trong bang, ngoại trừ nơi này. Nhà anh không sống ở đây được. Chỗ này có... người khác rồi.”

“Người khác nào?”

Anh hạ thấp giọng. “Người sói.”

“Ở Syracuse ư?”

“Gần đó. Là nhóm Pack.”

“Ra vậy.”

Hóa ra người sói sống như vậy ư? Họ sống thành bầy đàn, giống sói ư? Tôi muốn hỏi nhưng sợ Derek tưởng tôi cạnh khốe gì anh.

Nên tôi đành nói, “Thế thì có gì rắc rối không? Họ đánh hơi thấy anh à?”

“Ừ.” Anh ngần ngừ, rồi miễn cưỡng nói thêm. “Người sói có phân định địa bàn.”

“Ồ.”

“Ừ.”

Ánh mắt xa xăm của Derek đăm đăm dán vào một điểm mờ lung nào đó ngoài khung cửa kính xe, mãi đăm chìm trong dòng suy tưởng mà rõ là anh không muốn tâm sự với ai. Tôi bèn đứng dậy.

“Hồi bé,” Derek không buồn quay về phía tôi. “Khi anh sống ở chỗ người ta nhốt em ấy, những người sói khác đều vậy cả. Họ cát cứ khoanh vùng hết.”

Tôi sẽ sàng ngòi lại vào ghế trống. “Ý anh là những người sói...” Chợt một bà cụ từ đầu lối đi tiến đến gần. Tôi bèn đổi sang dùng từ khác, “Những đối tượng nghiên cứu khác?”

“Ừ.” Đến lúc đó anh mới quay lại. “Họ kéo bè kéo cánh, theo cách em gọi là tạo thành một ‘đàn’ ấy, đưa ra yêu sách này nọ, như khuôn cát để chơi đùa chẳng hạn, cứ như nơi đó là địa bàn của họ không bằng. Và nếu...”

Anh chợt ngẩn cổ nhìn ra phía đầu xe.

“Simon đến đây,” anh nói. “Nó đang tìm em. Em nên đi đi.”

Tôi vừa định nói là không sao, tôi đang muốn nghe anh kể tiếp. Không dễ gì có cơ hội được nghe Derek tâm sự chuyện riêng tư đâu. Tuy nhiên cơ hội này đã qua thật rồi.

“Anh đi đi,” tôi bảo. “Lên mà ngồi với cậu ấy.”

“Không cần đâu, anh ổn mà.”

“Thực ra thì, em...”

“Chloe?” Anh nhìn thẳng vào mắt tôi. “Đứng lên đi.” Anh dịu giọng. “Được chứ?”

Tôi gật đầu và rời đi.

Tôi ngủ gật và mơ về Derek – mơ theo lời kể của anh, về những gì ả bán yêu nói về anh, và về những người sói từng bị dùng làm vật thí nghiệm khác. Trong giấc mơ, tôi nhìn thấy dì Lauren, nghe dì bảo dì muốn “khử” Derek như người ta diệt chó dại. Tôi còn mơ thấy Brady kể, dì Lauren từng toan tính mượn tay cậu ta để vu oan cho Derek là thủ phạm gây nên trận ẩu đả giữa họ.

Những ký ức và hình ảnh tưởng tượng mãi đan xen rồi quay cuồng trong giấc mơ cho đến khi có người lay vai tôi gọi dậy. Tôi mở bừng mắt, nhận ra xe buýt đã dừng bánh. Derek đứng giữa lối đi, cúi xuống nhìn Simon vẫn còn say ngủ.

Tôi định hỏi có chuyện gì, nhưng chỉ cần nhìn Derek, tôi đã biết câu trả lời. Hai mắt anh long lên, da lấm tấm mồ hôi; tóc anh ướt nhẹ, dán xuống da đầu. Tôi có thể cảm nhận hơi nóng từ cơ thể anh xuyên qua lớp áo sơ mi trên người mình.

Tôi bật dậy. “Anh đang...”

“Ừ,” anh nói khẽ. “Mình đang ở ngoại ô Albany. Cạnh bến đỗ xe tải. Anh phải xuống thôi.”

Tôi huơ tay định đánh thức Simon nhưng Derek ngăn lại. “Anh chỉ muốn báo em biết, đề phòng trường hợp anh không trở lại xe kịp lúc. Anh sẽ không sao đâu. Hẹn gặp bọn em ở nhà chú Andrew.”

Tôi vơ vội áo nỉ và áo khoác. “Để em đi với anh.”

Tôi tưởng thế nào anh cũng phản đối, nhưng hóa ra anh chỉ gật đầu, nhìn lảng đi và lẩm bẩm. “Ừ. Cũng được.”

“Anh đi trước đi,” tôi nói. “Em còn phải báo cho...”

Tôi nhìn Simon, không cần đến lượt Derek bảo tôi chớ gọi cậu dậy. Tốt hơn nên nhắn cái người chẳng bao giờ thèm đòi đi theo chúng tôi – Tori. Ra chỗ Tori xong, tôi hối hả đi theo Derek.

Chương 28

ĐẾN RÌA RẶNG CY um tùm ngay cạnh bến đỗ xe tải, tôi bắt kịp Derek.

“Càng vào sâu bên trong rừng cây này càng tốt,” anh lên tiếng. “Em đi theo anh nhé. Đường lầy lội lắm.”

Tôi ngửi thấy mùi mưa lành lạnh ẩm ướt vương vất trong bầu trời đêm. Lá khô trộn lá mục trơn trượt dưới chân. Có tiếng chó sủa đâu đây. Derek dừng lại, ngó nghiêng tìm hướng tiếng sủa vọng đến. Lát sau, anh gật đầu như muốn nói không phải lo, con chó ở rất xa đây. Rồi anh đi tiếp.

“Lần này, nếu anh kết thúc được quá trình biến hình,” Derek mở lời. “Thậm chí nếu thấy anh gần đến giai đoạn hoàn tất, em nhớ phải đi ra chỗ khác.”

Thấy tôi không trả lời, anh gặng. “Chloe...”

“Derek, anh đâu có biến thành quái vật khát máu. Vẫn chỉ là anh, có điều trong lột sói. Vậy thôi.”

“Em có bao nhiêu kinh nghiệm tiếp xúc với người sói rồi mà dám nói?”

“Được rồi, nhưng mà...”

“Có thể em đúng. Cha anh cũng bảo ngoài lột sói ra, anh sẽ vẫn là anh. Nhưng sau những gì bọn người kia đã làm thì sao? Đùa giỡn gien di truyền của chúng ta? Anh không biết chuyện gì sẽ xảy đến. Thế nên, hoặc đến lúc đó, em phải tránh xa; hoặc ngay từ đầu, đừng có đi với anh.”

“Em hiểu rồi.”

Anh lừ mắt nhìn tôi, cặp mắt của người đang trong cơn sốt long lên. “Anh nói thì nghe, Chloe.”

“Em đang nghe lời mà. Anh có lý. Vì không biết chuyện gì sẽ đến, ta không nên mạo hiểm. Ngay khi thấy rằng nanh và đuôi anh mọc phụt ra, em sẽ vừa gào rú vừa chạy về bến xe.”

“Em không cần gào rú cũng được mà.”

“Thì cứ thử xem xem.”

Chúng tôi đi mãi cho đến khi ánh đèn pha chói lóa từ bãi đỗ chỉ còn thấp thoáng sau tàn cây. Mặt trăng bị mây che khuất mất. Tôi không biết trăng đêm nay tròn hay khuyết nữa. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Người sói Biển Hình không phụ thuộc vào chu kỳ của mặt trăng. Việc gì đến sẽ đến, không cần chờ đến thời điểm thuận lợi.

Derek đi chậm lại, vừa đi vừa gãi bên ngoài áo. “Nếu em muốn ngồi chờ thì có súc gỗ đây. Anh phải vào sâu thêm nữa – cảnh ấy không được ‘hợp nhãn’ lắm đâu.”

“Em từng thấy rồi mà.”

“Càng tiến xa hơn trong tiến trình Biển Hình, anh càng khó coi đấy.”

“Em chẳng sao cả.”

Khi đến một khoảng đất trống nho nhỏ, Derek cởi áo ra. Dưới lớp vải áo, cơ lưng anh cuộn lên như mình răn đang đổi lột nhưng vẫn còn bị kẹt trong lớp da cũ. Từng thấy cảnh đó rồi nên tôi không hoảng, rồi tôi chợt nhớ ra một chuyện.

“Em nghĩ lại rồi, chắc em không nên ở lại xem. Nếu không mang quần áo đi thay, chắc anh nên cởi hết đồ ra đi.”

“Phải. Chờ anh chút.”

Derek biến mất vào bụi rậm. Tôi quay mặt đi. Vài phút sau, tiếng lá cây sột soạt cho thấy anh vừa bước ra.

“Anh đang hoảng chưa này,” Derek bảo. “Vẫn mặc nguyên quần đùi nhé. Em chả nhìn thấy gì đâu.”

Nhớ lại chuyện cũ, tôi đỏ dừ mặt vì ngượng. Ngớ ngẩn thật, đáng lẽ thấy con trai mặc quần đùi, mình cũng phải bình thường như khi thấy họ mặc quần bơi chứ nhỉ. Hồi đi cắm trại, tôi từng thấy bọn con trai chơi khăm nhau, các cậu ấy mặc độc quần lót đuối nhau chạy lòng vòng quanh khu lều trại nữ. Thậm chí tôi còn vừa cười vừa reo hò với mấy bạn nữ nữa. Tuy nhiên, Derek không giống bất kỳ đứa con trai nào trong lần cắm trại đó.

Tôi từ từ quay lại, thầm mong vì trời quá tối nên anh không nhận ra mặt tôi đang đỏ rần. Dù sao thì Derek chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý. Anh đã chống cả tứ chi xuống đất, đầu hạ thấp, miệng thở dốc như vận động viên điền kinh trước vạch xuất phát.

Chỉ tại mẫu thư nhả của Simon làm tôi ám ảnh, hình ảnh Kẻ Hủy Diệt cứ lớn vờn trong óc tôi. Và đúng là Derek giống Kẻ Hủy Diệt thật, nhất là trong lần đầu tiên nhân vật ấy xuất hiện, trần trụi nằm co ro. Tuy Derek không hoàn toàn giống Schwarzenegger – không một mảnh vải che thân hình lực lưỡng hay cả người căng thẳng vì quá hưng phấn – nhưng anh cũng không giống một thiếu niên mười sáu tuổi tí nào. Cứ nhìn cơ lưng rắn chắc, cơ tay cơ đùi phồng lên, mới lại...

Đủ rồi đấy. Quay mặt đi và vờ nhìn bao quát rặng cây, tôi cũng phải hít thở thật sâu tự trấn tĩnh.

“Em ngồi đây.” Derek chỉ chỗ đất trống khô ráo, nơi anh vừa trải sẵn áo.

“Cảm ơn.” Tôi ngồi lên áo anh.

“Nếu thấy tình hình quá tệ, em cứ việc đi. Anh hiểu mà.”

“Em không đi đâu hết.”

Anh lại cúi mặt xuống, nhắm mắt lại, miệng không ngừng thở hào hển. Cơ trên lưng co rút khiến Derek nhăn mặt đau đớn. Chỉ đến khi ưỡn lưng vươn vai, anh mới thở sâu được.

“Cách đó hay đấy. Căng cơ, giãn gân cốt...” Tôi im bật. “A phải, em nên im thì hơn. Anh đâu cần huấn luyện viên phải không?”

Nghe Derek khẽ bật lên tiếng ồ ồ trầm đục, tôi ở người giây lát rồi mới chợt hiểu đó là tiếng cười. “Không sao. Cứ nói tiếp đi.”

“Nếu em có thể giúp được gì – em hiểu là anh không cần giúp, nhưng...”

“Em cứ ngồi yên đó là đủ.”

“Chuyện ấy thì em làm được.” Tôi nhận thấy da anh ngừng nổi cộm từ nãy. “Thậm chí chưa chắc ta đã phải lo quá. Hình như các triệu chứng đã lắng xuống. Chắc là quá trình chưa thực sự bắt đầu đâu. Cứ chờ thêm vài phút nữa, rồi...”

Lưng cong vồng, Derek bất ngờ cúi người xuống và kêu lên một tiếng nghèn nghẹn. Anh cố thở được hai nhịp trước khi cơ thể rúng động thêm lần nữa. Tay chân anh co cứng. Lưng anh vồng lên cao dị thường, đốt xương sống gồ rõ. Derek gục đầu. Da anh gợn lên từng đợt, lưng nhô cao thêm. Một tiếng rên đau đớn phát ra từ cuống họng.

Thình lình Derek ngẩng phắt dậy và trong một thoáng, anh bắt gặp ánh mắt tôi. Hai mắt anh dại đi rồi trợn lên trong cơn đau khủng khiếp và nỗi kinh hoàng, thậm chí còn hơn cả lần đầu tiên bởi lần ấy, tuy sợ nhưng Derek yên tâm vì tưởng đó chỉ là quá trình tự nhiên, rằng cơ thể anh sẽ tự vượt qua một cách an toàn. Giờ, sau khi biết chuyện biến đổi gien, anh không còn tin chắc như trước nữa.

Ngón tay Derek bấu xuống nền đất ẩm, mấy đầu ngón tay biến mất, mu bàn tay biến dạng, gân nổi lên và cổ tay to bự hẳn. Bất giác kêu lên, Derek vội nín bật vì anh không muốn có người nghe thấy. Tôi nhào tới, đặt tay mình lên tay anh. Các cơ nổi phồng, dịch chuyển. Lông cứng mọc nhanh, đâm vào lòng bàn tay tôi rồi co lại. Xoa xoa tay anh, tôi nhích lại gần hơn và khẽ an ủi Derek rằng mọi chuyện sẽ ổn, và anh cũng rất cừ.

Lưng Derek cong lên, anh thở rít vào trong. Giữa khoảnh khắc tĩnh lặng ấy, có tiếng bước chân rầm rập dọc con đường mòn ngoằn ngoèo giữa đám cây um tùm.

“Mấy cháu có trong đó không?” Tiếng bác tài nghiêm khắc vang vọng khu rừng nhỏ tĩnh mịch. Dáng người bác thoát ẩn thoát hiện trong ánh đèn hậu xe tải từ sau chiếu đến. “Có người thấy hai cháu dắt nhau vào đây. Nếu sau một phút nữa các cháu không ra, tôi cho xe chạy luôn đấy.”

“Đi đi,” giọng Derek gằn trong cuống họng rất khó nghe.

“Không.”

“Em nên...”

Tôi nhìn thẳng mắt anh. “Em sẽ không ra đâu. Giờ thì suyt.”

“Mười giây!” Bác tài quát. “Tôi không để xe chờ trong lúc các cháu ‘hú hí’ trong rừng đâu.”

“Nếu bác ta đến, anh vào đó ngay.” Tôi chỉ một bụi cây. “Em sẽ cản bác ấy cho.”

“Bác ấy không vào hẳn đây đâu.”

Đúng như dự đoán, Derek vừa dứt lời thì bóng đen kia đã lù ra. Mấy phút sau, đèn pha của xe buýt từ từ rời xa bãi đỗ.

“Tốt rồi,” tôi nói. “Em có tiền. Bọn mình sẽ bắt...”

Derek lại co giật. Lần này anh ngứa cổ nôn vọt vào bụi cây. Từng đợt co thắt nối đuôi nhau khiến người anh rúng động. Mỗi lần Derek co giật là một lần ói mửa, cho đến khi anh phun hết những gì có trong dạ dày lên mọi cành cây trước mặt. Mùi dịch nôn xông lên nồng nặc, mùi mồ hôi của Derek cũng càng khó ngửi hơn.

Lông đen không ngừng mọc rồi co lại. Derek vừa nôn vọt vừa co giật cho đến lúc không còn gì để nôn. Tuy nhiên, bụng anh không thôi quặn thắt. Derek khổ sở ọe khan từng chập, nghe mà xót hết cả lòng. Tôi chuyển sang tư thế quỳ gối, đặt tay lên giữa hai bả vai anh, vừa xoa xuýt vỗ về làn da mướt mồ hôi, vừa liên tục an ủi, dù không biết anh có nghe được không nữa.

Dưới tay tôi, cơ lưng anh vẹo vọ, động đậy không ngừng. Tay tôi sờ thấy đốt sống lưng anh gồ lên. Da anh đẫm mồ hôi và đầy lông đen kịt. Giờ lông thôi không rút xuống mà chỉ mọc dài thêm.

Mãi sau, Derek cũng thôi nôn khan và rùng mình. Toàn thân anh run rẩy vì kiệt sức, đầu anh chúi sát đất. Tôi xoa vai anh.

“Tốt rồi,” tôi khích lệ. “Anh cừ lắm. Sắp xong rồi đấy.”

Anh lắc đầu, buột ra một âm thanh nghe gần giống từ “Chưa đâu.” Chỉ có điều câu trả lời ồm ồm như tiếng gầm gừ trong cổ.

“Không sao hết,” tôi nhỏ nhẹ trấn an. “Kết thúc cũng được, mà dở dang cũng xong. Anh không thể vội được.”

Derek gật. Anh cúi gằm ngoảnh mặt đi, nhưng tôi kịp thấy nhiều nét thay đổi: thái dương hẹp lại, tóc ngắn hẳn, vành tai dịch chuyển cao lên gần đỉnh đầu và nhọn hơn.

Tôi lơ đãng xoa lưng anh, đoạn tạm nghỉ tay. “Anh muốn em đừng xoa nữa phải không? Để em tránh ra xa cho thoáng nhé?”

Derek lắc đầu, cố hít thở, hai bên sườn và lưng phập phồng. Tôi mát xa điểm giữa hai bả vai anh. Da anh ngừng giật giật, xương sống xụi xuống. Tuy nhiên, hai vai Derek lạ lẫm. Vị trí các xương thay đổi, cơ bắp gồ lên, dày thêm, trông gần giống lưng gù. Lớp lông trên người anh giờ gần giống lông thú – hết như lông con chó của Kara, bạn tôi – với lông mặt trên cứng và lông măng bên dưới mềm mượt.

Derek từng bảo người sói sẽ đổi lột giống y như sói thật. Thoạt nghe tôi thấy khó tin. Thực tế, hồi mới có Hollywood, người ta hay làm phim “nửa người nửa sói”, vì công đoạn hóa trang cho người thành sói là rất khó thực hiện. Với sự trợ giúp của các chuyên gia lắp bộ phận giả và hóa trang này nọ mà họ còn không làm được thì một cơ thể thật sao có thể chứ. Nhưng giờ nhìn Derek run rẩy thờ đốc trong lúc nghỉ giữa tiến trình Biến Hình, tôi mới biết mình lầm. Dù giàu trí tưởng tượng đến mấy, tôi vẫn ngỡ ngàng trước những gì mắt thấy tai nghe: đúng là Derek đang biến thành sói thật.

“Hình như nó lại ngưng rồi,” tôi nói.

Anh gật đầu.

“Chắc chỉ đến vậy thôi. Thế này cũng đã hơn lần trước nhiều.”

Bất ngờ người anh co cứng. Cơ dưới tay tôi lại biến đổi nhưng chậm thôi, như thể chúng chuẩn bị đảo ngược quá trình biến hình...

Lưng anh cong lên, tứ chi thẳng đuột, đầu cúi thấp và lần này xuất hiện một âm thanh lạ - tiếng răng rắc, bôm bốp kinh khủng như xương gãy vậy. Khi Derek ngửa cổ, tiếng động nọ bị một tiếng hú kỳ dị át mất. Đúng lúc đầu anh lắc lư quay sang hai bên, tôi nhận thấy mũi và hàm anh dài ra thành mõm. Cổ bè hơn, hai lông mày cách xa nhau, cặp môi thâm đen kéo sang hai bên cho thấy hàm răng biến nhọn lồm chồm.

Một bên mắt anh bắt gặp ánh mắt tôi, nổi kinh khiếp rõ rệt trong ánh mắt ấy khiến tôi phải quay đi nơi khác. Tôi không thể sợ. Cũng không được phát hoảng. Dù thế nào, tôi cũng không được làm anh sợ thêm. Vậy nên tôi nhìn trả, cố không chớp mắt, trong lúc tay vẫn không ngừng xoa lưng cho anh.

Giây lát sau, cơ dưới tay tôi thả lỏng. Derek bất động trước khi thành linh thở hộc lên, tiếng thở nghe giống loài khuyển hơn là người. Cứ mỗi đợt hít sâu vào, tấm lưng anh hết vồng lên rồi lại hạ xuống. Một cơn co giật mạnh mẽ đẩy lên làm người anh cứng còng, khiến tôi tưởng sau lần này, chắc chắn quá trình biến đổi sẽ hoàn tất. Nhưng không phải. Lòng thú ở kẽ ngón tay tôi ngăn lại. Người Derek lại co rúm, anh nôn khan mãi, mặt xanh mặt vàng trộn nước dãi dây lòng thòng dưới cằm. Derek vẫy mạnh và quay mặt đi.

Derek ho khạc dễ chừng đến cả phút đồng hồ, tay chân anh run lấy bầy. Thế rồi tứ chi từ từ trượt xuống như thể chúng không mang nổi sức mạnh của cơ thể. Derek nằm bẹp, thở hỗn hển và rùng mình từng cơn. Lớp lông thú ngăn lại, chỉ còn hơi đen đen. Người anh gần như trở về vóc dáng con người. Chỉ còn cổ và vai vẫn u lên như cũ.

Sau tiếng thở sâu run run, anh lật người sang phía tôi và nằm nghiêng, cả người co lại, một tay che mặt: Derek sắp hoàn tất tiến trình biến đổi trở lại lột người. Tôi ngồi nép bên anh, cố giữ cho hai hàm răng khỏi va vào nhau lập cập. Derek nắm lấy cổ chân trần trụi của tôi, vì vợ đã tụt xuống trong giày tự lúc nào.

“Em lạnh cóng rồi kìa.”

Tôi không cảm thấy lạnh. Toàn thân run rẩy, da nổi gai ốc do căng thẳng là chính. Tuy nhiên tôi vẫn đáp, “Hơi hơi thôi.”

Anh trở mình, sau đó kéo gối tôi để tôi ngồi gần sát lại, che cho tôi khỏi cơn gió lạnh thấu xương. Hơi nóng từ cơ thể Derek như từ lò sưởi phả tới

làm tôi bốt run hân. Anh lại nắm cổ chân tôi, da lòng bàn tay anh dày và thô ráp, như lòng bàn chân cún con vậy.

“Em sao rồi?” Giọng Derek vẫn là lạ, khàn khàn và căng thẳng, nhưng dễ hiểu hơn ban nãy.

Tôi khẽ cười. “Đáng lẽ câu đó phải để em hỏi anh. Anh không sao chứ?”

“Ừ. Chắc phải mấy lần như vậy nữa mới xong. Biến Hình dở dang rồi về lại lốt người.”

“Thì cũng phải tập dần chứ.”

“Chắc thế.” Anh thôi không che mắt nữa. “Em vẫn chưa trả lời anh. Em sao rồi?”

“Em có làm gì đâu.”

“Có chứ.” Anh nhìn tôi. “Em giúp anh nhiều lắm.”

Anh nhìn sâu vào mắt tôi. Tôi nhìn đáp lại và cảm thấy...không biết nên gọi tên cảm xúc của mình lúc ấy là thế nào. Một cảm xúc khó tả, chẳng biết vui hay buồn nữa, chỉ biết lòng dạ tôi bồi hồi mãi cho đến khi tôi phải ngoảnh mặt đi, vờ quan sát khu rừng tối.

“Ta phải đi rồi.” anh gượng ngồi dậy.

“Chưa được đâu. Anh cứ nằm đó. Nghỉ ngơi đi đã.”

“Anh” – Derek lão đảo, giống như bị chóng mặt vậy – “không ổn thật rồi. Đành vậy. Chờ anh một chút.”

Anh lại nằm xuống, hai mí mắt hấp háy cố mở ra.

“Anh nhắm mắt lại đi,” tôi nhắc.

“Chỉ một phút thôi.”

“Ừm.”

Tôi không biết hai mi mắt kia có kịp khép lại trước khi Derek ngủ thiếp đi không nữa

Chương 29

TÔI NGỒI YÊN ĐÃY CHO TỐI KHI mồ hôi rịn trên da Derek khô dần. Người Derek bắt đầu run lên dù anh vẫn ngủ say. Thấy vậy, tôi gỡ những ngón tay đang nắm lấy cổ chân mình ra. Anh chịu buông, nhưng thay vào đó là nắm tay tôi. Tôi nhìn xuống bàn tay nắm lọt thỏm trong bàn tay hộ pháp của anh, trông giống như một cậu bé giữ chặt món đồ chơi của nó.

Tôi lấy làm mừng vì mình ở bên anh lúc này. Bất kể là ai cũng đều tốt cả - tôi nghĩ danh tính người đó không quan trọng. Ngay cả khi chẳng giúp được gì, miễn là tôi có mặt ở đó, hình như cũng đã giúp ích phần nào.

Tôi không thể hình dung hết những gì anh phải trải qua – không chỉ đau đớn tột cùng về thể xác mà còn thêm sự hoang mang, không biết rồi tiến trình này sẽ đi đến đâu. Tình trạng này có bình thường với mọi người sói trẻ không? Hay chỉ vì Hội Edison can thiệp nên mới thế? Ngộ nhờ Derek không bao giờ biến hình hoàn toàn thì sao đây? Liệu cơ thể có bắt anh phải lặp đi lặp lại quá trình kinh khủng này mãi không?

Chắc Derek cũng có cùng nỗi lo ấy. Dù không thể lấy đó làm lý do biện minh cho những lần Derek nổi nóng vô cớ, nhưng nó cũng giúp tôi thấu hiểu anh hơn. Từ nay, mỗi khi anh trút giận lên mình, tôi sẽ không còn nghĩ là do anh ghét tôi nên mới làm thế.

Thấy tôi rút tay ra, Derek hừ khẽ, cựa mình nhưng không tỉnh giấc. Anh chỉ rúc bàn tay bên này dưới cánh tay bên kia và run lẩy bẩy. Tôi vội chạy đến chỗ anh trút bỏ quần áo ban nãy. Về đến nơi, kiểm tra lại chiếc áo mình ngồi lên lúc trước, tôi thấy áo bị ẩm và vấy đầy bùn bẩn. Thấy vậy, tôi định sẽ đưa cho anh áo khoác mình đang mặc – chắc là Derek mặc gần vừa – nhưng rồi tôi chợt nhớ ra mình không thể mặc quần áo cho anh, bất kể loại nào.

Vấn đề ở chỗ không phải quần áo quá rộng – quần áo của Derek cái nào chả thế. Có lẽ do anh tưởng nếu trông anh mập ú thay vì cơ bắp cuồn cuộn, người ta sẽ bớt sợ anh hơn. Dù vậy, tôi cũng không thể kéo quần anh cao quá đầu gối, vì làm thế mình sẽ đánh thức Derek dậy mất. Vậy nên tôi chỉ phủ quần áo lên người anh. Trong lúc mãi kéo ngang kéo dọc chiếc áo khoác sao cho kín hết bên người Derek đang nằm nghiêng, tôi nhác thấy có vật gì vừa chuyển động trong rừng. Hốt hoảng ngồi thụp xuống cạnh Derek, tôi cố ngồi yên, không dám động đậy.

Sau một lúc không nghe ngóng được gì, tôi nhồm lên ngó thì thấy có một gã đang đi giữa rặng cây. Mặt hằm hằm giận dữ, gã ta phăm phăm đi tới. Trên mặt đất trước mặt gã có vật gì đang di chuyển. Chẳng lẽ lại là một vị khách “viếng thăm” bãi đỗ xe tải đang dẫn chó đi dạo ư?

Tôi nhìn sang Derek. Nếu con chó đánh hơi thấy anh, hai đứa sẽ nguy to. Tôi nhồm dậy, cố gắng lom khom tiến lên mà không gây tiếng động. Loang loáng sau mấy bụi cây rậm rạp, tôi nhìn thấy hình như con chó có lông màu vàng thì phải. Gã đàn ông vung bàn tay cầm một vật sáng loáng như sợi dây xích chó. Trông gã vô cùng tức tối. Gã bực cũng phải. Trời vừa lạnh vừa ẩm ướt, còn đường thì lầy lội. Trong khi đó, dường như con chó ương bướng nhất định đòi “giải quyết nhu cầu” trong góc sâu nhất của khu rừng nhỏ này.

Nhưng khi gã nọ giơ cao chân đá phốc, sự cảm thông của tôi biến mất. Toàn thân căng thẳng, tôi kêu lên giận dữ. Ngay sau đó, tôi nhận thấy trước mặt gã không có con chó nào hết, mà là một cô gái có mái tóc dài màu vàng, mặc áo sơ mi sáng màu và quần jeans. Cô bò trên tứ chi, hình như cố tránh xa gã đàn ông tàn bạo kia.

Gã lại co giò đạp cô gái. Cô vắn người, bắn loạn bò lên như thể cô đau đến nỗi không thể đứng dậy mà chạy. Cô gái quay mặt về phía tôi, hóa ra cô cũng chỉ trạc tuổi tôi. Màu mascara đen sì nhòe thành quầng thâm đen quanh mắt. Mặt cô lem luốc, và khi nhìn kỹ hơn, tôi thấy đó là những vết

bùn có lẫn cả máu. Lúc này máu mũi cô vẫn chảy ròng ròng, nhều thành giọt xuống áo sơ mi.

Tôi đứng bật dậy, đúng lúc gã nọ vung tay. Vật sáng loáng kia không phải dây xích mà là dao nhọn. Trong một thoáng, khi trước mắt chỉ nhìn thấy con dao dài, tôi bỗng nhớ lại lúc con bé kia chĩa mũi dao nhọn hoắt vào mắt mình trong con hẻm. Cơn kinh hoàng tôi cố kìm nén này giờ lan tỏa khắp người tôi.

Gã đàn ông nắm tóc cô gái. Thấy gã giật ngửa đầu cô lên, tôi bừng tỉnh khỏi cơn kinh hãi làm tê bại toàn thân. Tôi há miệng gào to, cổ hô hét đánh lạc hướng hẳn để cô gái thừa cơ chạy thoát.

Khi con dao cắm phập vào họng nạn nhân, tôi kêu lên một tiếng thảm thiết. Lưỡi dao sắc sượt qua, tưởng chừng không để lại dấu vết nên tôi tin chắc gã đâm trượt. Thế nhưng cổ cô gái vẫn bị rạch, vết thương hở toác, máu phun phì phì, văng tung tóe.

Tôi ngã ngửa ra sau, vụt đưa tay lên miệng, cố không kêu gào thêm nữa. Căn nhà khinh bỉ, gã đẩy phăng cô gái đang hấp hối sang bên. Cô gái ngã gục, máu vẫn phun trào, miệng ngáp ngáp, hai mắt trợn ngược.

Gã nọ quay về phía tôi. Tôi bắn loạn bỏ chạy, liên tục vấp ngã trong khu rừng tầng lá thấp. Phải chạy đến chỗ Derek, đánh thức anh, báo trước cho anh nguy hiểm. Chạy mãi, chạy mãi, cuối cùng tôi cũng đến nơi. Lúc phủ phục xuống cạnh anh, qua khước mắt, tôi nhác thấy có vật gì lóe lên, thế là tôi quay sang, thấy gã nọ... ở đúng chỗ tôi thấy gã lần đầu, đang đi theo hướng cũ.

Gã há miệng nói gì đó, nhưng không hề có âm thanh nào phát ra. Sao thế nhỉ? Khu rừng quá đổi tĩnh mịch, tiếng thở gấp của tôi to như tiếng xe lửa ấy, nhưng chả đến nỗi cả tiếng bước chân của gã tôi cũng không nghe thấy.

Giờ tôi mới nhận ra, suốt từ nãy đến giờ, trong lúc sự việc kia xảy ra, mình chẳng hề nghe được một tiếng động nào.

Tôi chờ xem có vệt sáng loáng vung lên như ban nãy không. Đúng là nó lại xuất hiện, cũng ở đúng vị trí tôi thấy lúc trước. Sau đó, hấn đạp cô gái... y như lần đầu.

Lục túi áo khoác đang đắp cho Derek, tôi rút con dao bấm lấy được từ con bé du côn trong hẻm. Tuy đã biết mình không gặp nguy hiểm, nhưng tôi không dám liều. Tôi lén đến gần hai bóng người lặng lẽ di chuyển trong rừng. Gã nọ lại đạp cô gái, nhưng một lần nữa cú đạp không gây tiếng động. Người bị đạp cũng im lìm.

Họ là ma. Giống người đàn ông trong nhà máy.

Không, họ không phải ma. Có thể khi di chuyển, ma không gây tiếng động, nhưng tôi có nghe tiếng họ nói. Tôi có thể giao tiếp với họ. Còn đây chỉ toàn là hình ảnh, những đoạn phim siêu hình của một sự kiện quá khủng khiếp đến độ nó hấn lên dấu ấn tại nơi này và liên tục quay đi quay lại.

Gã đàn ông túm tóc cô gái. Dù vội nhắm nghiền mắt, tôi vẫn thấy cảnh chết chóc. Ký ức giờ đã hấn lên tâm trí tôi và tiếp tục hiển hiện dưới mi mắt đang khép.

Vừa nuốt khan, tôi vừa lùi về chỗ cũ. Trở lại quăng rừng trống, tôi ngồi bệt cạnh Derek, hai tay ôm gối, quay lưng về phía cảnh tượng vẫn đang tái diễn liên tục trong góc rừng. Nhưng không nhìn thấy nó chẳng làm tôi khá hơn chút nào. Tôi biết cảnh kia còn đó, lập đi lập lại phía sau mình. Dẫu tôi không thật sự chứng kiến cảnh cô gái chết vào thời điểm xảy ra sự việc thì cũng vậy thôi. Theo một cách nào đó, chính mắt tôi vừa nhìn thấy.

Một cô gái bằng tuổi tôi đã bị giết dưới những tán cây này. Tôi vừa nhìn thấy những giây phút kinh hoàng diễn ra trước khi cô lìa đời, chống mắt nhìn cô chảy máu đến chết trong góc rừng vắng. Một cuộc đời không khác

đời tôi là mấy đã kết thúc ở đây. Cho dù tôi từng thấy người chết trong phim bao nhiêu lần cũng không sánh được với trải nghiệm vừa rồi. Tôi sẽ không bao giờ quên nỗi nó.

Ngồi thu lu trong bóng tối bủa vây, tôi run lên cầm cập. Từ bé đến giờ, tôi vốn ghét bóng tối. Tôi biết nguyên do – hồi bé, tối đến tôi thường hay thấy ma. Nhưng cha mẹ tôi thường gạt đi, bảo đó là ông kẹ. Giờ có biết “ông kẹ” kia là thật cũng chẳng giúp gì được tôi hết.

Mỗi tiếng gió lao xao đều nghe giống tiếng người thì thầm. Từng con thú hoang loạt xoạt chạy trong rừng đều nghe như đám sinh vật tội nghiệp từng bị tôi làm sống dậy. Mỗi tiếng cành cây khô kêu rảng rặc đều giống tiếng xác chết bị chôn chặt dưới nền đất lạnh đang tìm cách bò lên. Mỗi lần nhắm mắt, tôi lại trông thấy cô gái chết thảm. Rồi tôi thấy bầy dơi chết. Sau đó, tôi còn thấy cô gái trẻ ban nãy bị chôn trong rừng này, vĩnh viễn không ai tìm thấy. Giờ cô đang tỉnh dậy dưới nắm mộ ông choèn, bị kẹt trong thi thể rữa nát mà không thể kêu la hay vùng vẫy...

Tôi cố giữ cho mắt mình luôn mở.

Tôi đã nghĩ đến chuyện đánh thức Derek. Anh sẽ không phàn nàn đâu. Nhưng sau những gì anh vừa phải trải qua, thật ngớ ngẩn khi bảo anh rằng tôi không thể ngồi đây chịu đựng cảnh một vụ giết người cứ lặp đi lặp lại sau lưng mình. Tôi có huých vào anh mấy lần, bụng thăm mong anh tỉnh giấc.

Nhưng Derek không tỉnh. Do kiệt sức, anh cần nghỉ ngơi. Với lại anh có tỉnh thì tôi với anh biết làm gì bây giờ? Trước khi trời sáng, hai đứa tôi bị kẹt cứng ở trạm xe buýt này mà.

Vậy nên tôi đành ngồi đó, cố không nghĩ gì cả. Khi nỗ lực không thành, tôi đành đọc nhẩm bảng cửu chương. Nhưng nó lại làm tôi nhớ trường, khiến tôi tự hỏi liệu mình có còn được quay lại nơi đó. Nó làm tôi nhớ đến Liz,

rằng bạn tôi rất ghét môn toán. Từ đó, tôi lại vẫn vợ tự hỏi không biết bây giờ Liz đang ở đâu và sống ra sao...

Tôi bèn chuyển sang lăm nhăm những đoạn hội thoại trong phim mình ưa thích. Nhưng một lần nữa, nó chỉ nhắc tôi nhớ lại quãng đời trước kia, từ đó dặt dây sang chuyện hiện giờ cha chắc chắn phải lo cho tôi lăm lăm. Tôi điên đầu vì cố moi óc tìm cách an toàn báo tin cho ông, và rồi khi không tìm được cách nào khả dĩ, tôi lại càng thêm bực bội.

Cuối cùng, tôi bằng lòng với một cách luôn làm tôi dễ chịu – hát bài “Daydream Believer”. Đó là ca khúc mẹ tôi thích nhất, bài mẹ thường hát ru tôi ngủ mỗi khi tôi gặp ác mộng. Dù biết mỗi một đoạn và điệp khúc, nhưng tôi cứ hát mãi, hát mãi và...

“Chloe?”

Có mấy ngón tay chạm vào tai tôi. Chớp chớp mắt, tôi thấy Derek vẫn mặc quần đùi đang cúi lom khom bên cạnh, khuôn mặt anh tối sầm vì lo lắng.

“X...xin lỗi. Em ngủ gật.”

“Ngủ mà mắt vẫn mở? Ngủ trong tư thế ngồi? Từ nãy đến giờ anh cố đánh thức em mấy lần rồi.”

“Vậy ư?” Tôi nhìn quanh, bây giờ đã là ban ngày. Chớp mắt lia lịa, tôi ngáp dài. “Đêm dài quá.”

“Cả đêm em ngồi đây, không chớp mắt ư?” Anh ngồi xuống đất. “Chỉ tại những gì xảy ra với anh ư? Anh biết phải chứng kiến những cảnh đó không dễ dàng gì...”

“Không phải tải chuyện ấy đâu.”

Tôi cố tránh không giải thích nhưng Derek gạn hỏi mãi, đến mức nếu tôi không nói sự thật, anh sẽ tưởng tôi bị sốc sau khi thấy anh Biển Hình. Tôi đành kể anh nghe về cô gái nọ.

“Cảnh đó không có thật,” khi kể xong, tôi bảo anh. “Ừ thì chuyện đó đã từng xảy ra rồi. Nhưng đại khái cũng như em đang xem đi xem lại thứ gì đó ma quái thôi mà.”

“Và em phải nhìn cảnh đó suốt đêm ư?”

“Không, nó ở” – tôi phẩy tay ra sau vai – “sau kia. Em không nhìn đâu.”

“Sao em không đánh thức anh?”

“Anh mệt mà. Em không muốn quấy rầy.”

“Quấy rầy ư? Ngu ngốc chưa từng thấy...” Derek khựng lại. “Ý anh không phải thế. Ương bướng, không phải ngu ngốc... và giờ có la mắng em cũng chẳng giúp được gì, đúng không?”

“Không hẳn.”

“Lần sau nhớ đánh thức anh dậy. Trong những trường hợp như vậy, anh không muốn em tỏ ra cứng cỏi làm gì. Em có ra vẻ như vậy cũng chẳng làm anh thán phục đâu.”

“Vâng, thưa sếp.”

“Vớ lại, lần sau nếu em không gọi anh, anh sẽ la em thật đấy.”

“Biết rồi, thưa sếp.”

“Chloe, anh không phải sĩ quan trực tiếp chỉ huy em. Anh cũng không thích phải chinh đốn em cả ngày.”

Tôi có động đến chuyện ấy đâu nhỉ.

“Anh không có ý...” Derek lắc đầu thờ dãi và đứng dậy. “Chờ anh mặc quần áo, một phút thôi, rồi mình sẽ quay lại bến xe tải, tìm quần áo ấm mặc và ăn sáng.”

Vừa mang quần áo ra sau bụi cây, anh vừa bảo. “Trạm xe buýt chính nằm trong thành phố. Hi vọng ta vẫn đủ tiền đi taxi đến đó. Đến nơi rồi, ta sẽ gọi điện hỏi giá vé và giờ xe chạy. Sau đó ta sẽ biết mình còn lại bao nhiêu tiền.”

“Em có” – tôi rút mấy tờ giấy bạc trong túi ra – “tám mươi đô. Còn đâu em cất trong ba lô. Em ngại xách theo lắm.”

“Anh cũng cất gần hết tiền trong ba lô, và để quên ở bến xe.” Derek khẽ tự rủa mình.

“Tối qua anh còn lòng dạ đâu mà nhớ nữa. Đáng lẽ em phải mang ba lô của mình theo.”

“Nhưng em cứ cuống lên vì lo cho anh. Thôi, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, mình còn đủ tiền đây. Anh có khoảng một trăm...”

Im phăng phắc. Rồi có tiếng vỗ lên vai, nghe như Derek đang vỗ túi quần vậy.

Anh kêu trời. “Àt là tiền rơi mất rồi. Em lấy quần jeans của anh từ đâu vậy?”

“Ngay chỗ anh cất ấy. Quần gấp gọn đặt dưới gốc cây mà. Em có xem túi rồi. Chỉ có mỗi giấy gói thanh lương khô thôi.”

“Đúng là anh có” – Derek im bật rồi kêu trời. “Chết rồi, anh cất tiền trong túi áo khoác, mà áo anh lại để quên trên xe buýt.”

“Tám mươi đô là đủ để mua vé xe đến New York và mua đồ ăn sáng. Ta sẽ đi bộ rồi đón xe buýt vào trạm chính vậy.”

Từ sau bụi cây, Derek vừa đi ra vừa lẩm bẩm. “Ngu, thật ngu quá đi mất.”

“Đã bảo lúc ấy anh có chuyện khác phải lo mà. Em cũng thế. Với lại ta đã từng phải lánh nạn thế này bao giờ đâu. Ta sẽ học dần vậy. Giờ ta về thôi, em lạnh cóng rồi đây này.”

Chương 30

TRONG LÚC DEREK VÀO phòng vệ sinh, tôi gọi điện đến bến xe hỏi giá vé và giờ giấc. Anh chàng ở đầu dây bên kia tốt đến độ còn cho biết chúng tôi nên đón xe buýt số bao nhiêu để vào thành phố nữa.

Khi đi ra, áo Derek tuy ấm nhưng sạch. Tóc anh ướt rượt như thể anh vừa gội áo và gội đầu.

“Anh muốn nghe tin vui hay tin buồn...” Tôi im bật. “Em hỏi ngược quá. Tin buồn trước phải không?”

“Ừ.”

“Ta phải đi bộ ba cây số mới đến trạm xe buýt gần nhất và chuyển tuyến một lần mới đến trạm cuối được. Còn tin vui ư? Giá vé là sáu mươi đô la cho hai học sinh đến New York. Vậy nên ta đủ tiền mua đồ ăn sáng.”

“Và một chai khử mùi.”

Vừa định bảo chuyện đó không quan trọng nhưng thấy Derek nghiêng răng vẻ căng thẳng, tôi biết chuyện đó cần thiết với anh. Vậy nên tôi gật đầu, “Nhất định rồi.”

Hai đứa mua chai khử mùi và một chiếc lược loại rẻ. Phải, chúng tôi dùng chung. Tiền đã ít mà còn tiêu vào việc tắm phào là không xong.

Mùi thịt hun khói và trứng chiên thơm lừng từ quán ăn bay đến làm tôi ứa nước bọt, nhưng số tiền hai đứa hiện có không đủ trả cho một bữa ăn nóng sốt. Chúng tôi mua vội vài hộp sữa sô-cô-la, hai bánh lương khô đậu phộng và bắt đầu đi bộ đến trạm xe buýt.

Sau khi đi khoảng gần cây số trong im lặng, Derek lên tiếng. “Sáng nay em rất ít nói.”

“Chỉ vì mệt thôi.”

Thêm ba trăm mét nữa.

“Có phải tại chuyện đêm qua không?” Derek lại hỏi. “Nếu em muốn trò chuyện...”

“Không hẳn.”

Cứ đi được vài bước, anh lại nhìn trộm tôi một cái. Tuy không có tâm trạng kể lể gì lúc này, nhưng rõ ràng thái độ im lặng của tôi khiến Derek bất an, nên tôi bảo, “Em cứ nghĩ mãi về lần đầu tiên mình thấy cô gái gặp nạn. Nhớ lúc em tưởng đó là cảnh thực. Tí nữa thì em ra tay can thiệp...”

“Em định làm gì?” Derek cắt ngang.

Tôi nhún vai. “Hét lên chẳng hạn. Đánh lạc hướng gã.”

“Nếu đó là cảnh thực, thậm chí em không được nghĩ đến chuyện sẽ dây dưa vào. Gã kia có dao. Rõ ràng gã không chùn tay đâm chém.”

“Ý em không hẳn thế,” nhìn xuống ngón chân vừa đá viên sỏi dọc đường đi, tôi lí nhí thanh minh.

“Thôi được. Vậy ý em là...”

“Lúc thấy con dao, máu trong người em như đông lại. Em chỉ nhớ mỗi hình ảnh con bé trong hẻm bữa trước gi dao vào người em. Nếu những gì em thấy đêm qua là thực, có lẽ em đã chống mắt nhìn một người bị chết chỉ vì em sợ đến nỗi không dám làm gì cả.”

“Nhưng đó không phải cảnh thực.”

Tôi ngược nhìn anh.

“Thôi được. Anh lại nói không trúng ý em rồi. Trở lại chuyện trong hẻm hôm nọ - lúc ấy em không có thời gian tự trấn tĩnh và...” Anh huơ tay, cố tìm từ thích hợp. “Suy nghĩ thấu đáo. Em đã kể với Simon rồi chứ?”

Tôi lắc đầu.

Anh nhíu mày. “Nhưng ít nhất em cũng kể nó hay chuyện gì đã xảy ra.”

Lại thêm cái lắc nữa.

“Em nên cho Simon hay. Em cần tìm người tâm sự. Nhưng nhất định không được nói với Tori. Có thể Liz biết lắng nghe hơn nhưng giờ không có cô ấy ở đây.” Anh ngập ngừng. “Nói với anh cũng được, nhưng cho đến giờ chắc em đã biết anh không giỏi những chuyện giống vậy. Ý anh là, nếu em muốn...” Derek im bật. Sau một thoáng suy nghĩ, thái độ Derek trở nên cương quyết hơn. Hai vai anh so lại trong cái lạnh buổi sớm mai. “Em nên tâm sự với Simon. Nó cũng muốn biết chuyện và nó muốn nghe do chính em kể.”

Tuy gật đầu nhưng tôi không biết có nên làm theo lời anh không. Hồi này Simon đã dành nhiều thời gian cho nhiệm vụ “an ủi Chloe” rồi. Đã đến lúc tôi nên tự lo thì hơn. Tuy nhiên, tôi vẫn có chuyện cần trợ giúp.

“Em cứ nghĩ ngợi mãi,” tôi mở lời. “Sau những gì đã xảy ra, em nên học cách tự bảo vệ mình. Chẳng hạn vài chiêu tự vệ căn bản ấy.”

“Ý hay đấy.”

“Hay quá, vậy anh có thể...?”

“Để anh bảo Simon dạy em vài đòn,” Derek tiếp lời.

“À. Nhưng em tưởng... em tưởng đó là sở trường của anh chứ.”

“Cha dạy cả hai bọn anh. Simon giỏi đấy. Trừ khi...” Anh liếc sang tôi.
“Anh định nói là nếu em muốn, anh cũng giúp được. Nhưng Simon giỏi hướng dẫn người khác hơn. Nó biết kiên nhẫn mà.”

“Phải. Nếu vậy, để em nhờ Simon.”

Anh gật đầu và hai đứa lại chìm vào yên lặng.

Chúng tôi đến trạm sớm hơn giờ xe khởi hành hai mươi phút. Derek bắt tôi ra sau chờ để nhân viên bán vé không nhìn rõ mặt, đề phòng trường hợp ảnh của tôi đã được phát tán khắp nơi. Anh đến quầy vé một mình. Tuy nhiên, thấy anh có vẻ gặp trục trặc, tôi bước đến bên anh.

“Chuyện gì thế?” Tôi hỏi nhỏ.

“Bà ấy không chịu bán theo giá giảm cho thiếu niên.”

“Không phải giá vé thiếu niên,” bà bán vé bắt bẻ. “Mà là giá ưu đãi dành cho học sinh. Nếu không trình thẻ căn cước, hai cháu không mua được vé đó đâu.”

“Nhưng ở Buffalo, chúng cháu không cần thẻ căn cước cũng mua được vé đây.” Tôi đặt tấm vé dùng rồi lên quầy.

“Buffalo khác,” bà ta hừ mũi. “Đây là thủ phủ của bang, chúng ta đều tuân thủ luật lệ. Không thẻ căn cước, không giảm giá vé.”

“Đành vậy. Bà bán cho hai vé người lớn ạ.”

“Ta làm gì có đủ tiền,” Derek thì thào.

“Sao cơ?”

“Vé người lớn giá những ba mươi tám đô. Nếu vậy ta thiếu những sáu đô đây này.”

Tôi ghé sát cửa bán vé. “Cháu xin bà đấy, chuyện này rất quan trọng. Xin hãy nhìn vé của chúng cháu đây, chúng cháu đã mua vé đến tận New York, nhưng giữa đường bạn cháu bị ốm. Thế là chúng cháu phải xuống xe...”

“Không cần biết.”

“Hay bà bán cho một vé người lớn và một vé thiếu niên vậy? Chúng cháu chỉ đủ tiền...”

“Người kế tiếp!” Bà ta vẫy tay gọi người đứng sau chúng tôi bước lên.

Trạm này có cả xe buýt đường dài của hãng Greyhound, nhưng biển báo của hãng ghi rõ phải có thẻ đặc biệt mới mua được giá vé ưu đãi dành cho học sinh. Chính vì lẽ đó, ở Buffalo, chúng tôi mới không mua vé của Greyhound. Tuy nhiên, tôi vẫn thử xem sao. Dù có thông cảm hơn, nhưng cô bán vé ở đây giải thích là cô không thể giảm tiền vé nếu không nhập số thẻ giảm giá dành riêng cho học sinh vào máy tính. Vậy là chúng tôi không gặp may.

“Ta đành tìm cách khác vậy,” khi hai chúng tôi rời quầy bán vé xe Greyhound, tôi nói.

“Thôi, em đi đi. Anh sẽ chỉ đường cho em đến nhà chú Andrew. Sau đó chú ấy sẽ quay lại đây đón anh...”

“Lỡ chú ấy không có nhà thì sao? Khả năng chú ấy chuyển nhà hoặc đi vắng rất có thể xảy ra. Đến lúc đó em phải đi tìm Simon, tiêu bọn tiền mua vé cho cả hai đứa quay lại đón anh...”

Derek gật đầu, thừa nhận tôi nói đúng.

“Anh từng sống ở đây,” tôi giơ tay lên. “Em biết anh không thích nhớ về nơi này, nhưng chẳng lẽ ở đây không ai có thể cho anh vay mười đô ư?”

“Ý em là một người bạn?”

“Vâng, chắc phải có...”

Derek cười khẽ. “Nghe giọng em có vẻ không tin. Nhưng chắc em cũng hiểu anh không chủ động kết bạn bao giờ. Có bạn mà làm gì nhất là khi anh ở nay đây mai đó. Anh đã có cha và Simon. Bấy nhiêu là đủ rồi.”

Người thân của Derek...

Derek lại nói tiếp, “Chắc anh cũng tìm được ai đấy thôi. Simon có cho bạn hay thành viên cùng đội vay tiền. Simon không giỏi mấy chuyện đó – cho vay nhưng không bao giờ đòi trả.”

“Em nghĩ lại rồi. Lúc trước, khi nhà anh có chuyện, anh đi biệt tăm. Giờ tự nhiên xuất hiện sẽ không phải là ý kiến khôn ngoan nhất. Bọn mình đâu muốn có người gọi điện báo cảnh sát chứ.”

Đến bên giá bày tờ rơi, tôi lấy bản liệt kê giá vé và giờ xe chạy. Sau đó, tôi lấy bản đồ bang New York và chăm chú nghiên cứu cả hai. Derek đứng sau, ngó qua vai tôi đọc ké.

“Đây,” anh chỉ vào một thị trấn trên bản đồ. “Ta có đủ tiền mua vé từ đây đến thành phố New York.”

“Nhưng ta đến đó bằng cách nào...”

Vấn đề chính ở đó đấy!

Chương 31

VỚI CHÚNG TÔI BÂY GIỜ, cách tối ưu để đến được nơi mình muốn là xin đi nhờ. Không ngốc đến độ chường mặt ra đường đứng vậy, nhưng chúng tôi vẫn có thể lén trèo lên xe chạy ngoài xa lộ. Vậy nên tôi với Derek quyết định quay lại bãi đỗ xe tải. Lúc ngồi trên xe buýt, tôi chớp mắt được một chút. Sau đó, hai đứa bắt đầu cuộc đi bộ dài hơi.

Đi được nửa đường, tự nhiên Derek nói cụt ngùn. “Anh xin lỗi.”

“Về chuyện gì mới được?”

“Chuyện này. Sau tất cả những gì anh bắt em phải chịu, đêm qua em vẫn giúp anh. Và ‘phần thưởng’ dành cho em là đây. Mặc kẹt ở Albany.”

“Chuyến đi này rất lý thú mà. Lâu lắm rồi em có được đi xe buýt đâu. Với lại em đang tập thể dục đấy chứ. Sau một tuần bị nhốt trong Nhà mở Lyle và khu thí nghiệm, em chưa bao giờ thích đi bộ như bây giờ.”

Chúng tôi đi tiếp một đoạn.

“Anh biết em mệt rồi,” Derek lại nói. “Cả đói nữa. Và em đang rất bực mình.”

“Mệt, ừ có. Đói, chỉ hơi hơi. Bực mình ư? Không đâu.” Tôi ngược nhìn anh. “Thật mà, em có bực bỏ gì đâu.”

“Từ này đến giờ em chẳng nói gì cả.”

Tôi bật cười. “Bình thường tính em đã ít nói rồi. Huống hồ hai tuần qua không thể gọi là bình thường được.”

“Anh biết không phải lúc nào em cũng kiệm lời, chỉ là em...” Anh nhún vai. “Anh tưởng em đang cáu.” Derek thọc hai tay vào túi quần. “Lại nói về chuyện... cáu. Đêm hôm kia, sau chuyện trong hẻm, em nói đúng. Lúc đó anh giận bản thân mình khôn xiết. Phải mất một lúc anh mới bình tĩnh lại và suy nghĩ thấu đáo.”

Tôi gật đầu.

“Lúc sống ở đây, những gì anh làm là khiến bạn học mình bị thương. Anh không cho chuyện ấy lại lặp lại nữa. Anh cứ nghĩ mãi, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu và nếu gặp chuyện tương tự, mình nên làm gì. Anh nhớ mọi bài giảng lý thuyết Tiến sĩ Gill từng dạy.”

“Tiến sĩ Gill ư?”

“Ừ. Trước cả khi biết sự thật về Hội Edison, anh đã sợ cô ta rồi. Nhưng cô ta rất giỏi và thật lòng muốn giúp. Không có gì lợi cho họ hơn là dạy anh cách kiềm chế cơn nóng giận. Vậy nên anh tin chắc, nếu có tình huống tương tự, anh sẽ xử lý tốt hơn. Nhưng sự thật thì sao? Hầu như đâu vẫn hoàn đấy... Anh vẫn hành xử như cũ.”

“Trước khi quăng con bé kia vào tường, anh chẳng khựng lại rồi đấy thôi.”

“Không, là em can anh. Nếu em không hét lên, anh đã lại lỡ tay rồi. Sau tất cả những bài giảng lý thuyết nọ. Cả tập luyện bằng cách hình dung trong đầu các tình huống có thể xảy ra. Ấy vậy mà khi gặp chuyện, anh chẳng bao giờ suy xét xem nên hành động thế nào thì tốt hơn. Anh không làm được. Não của anh ngừng hoạt động hay sao ấy.”

“Nhưng để kích hoạt nó lại cũng không khó mà.”

Derek nhún vai.

"Chắc phải cần cả một quá trình, nhỉ?"

"Chắc vậy," nói thế nhưng nghe giọng Derek có vẻ rất hồ nghi.

Khi đến bến xe tải, kế hoạch của chúng tôi là tìm xe đi lậu vé. Ngồi trong quán ăn, bọn tôi vờ nhăm nháp sô-đa trong lúc Derek căng tai lắng nghe các tài xế chuyện trò để xem xe nào đi cùng hướng với mình.

Xe đầu tiên đậu ngay sân trước nên không thể lén trốn vào mà không bị phát hiện. Lần thứ hai, chiếc xe moóc có then cài to đến độ khỏe như Derek cũng không phá nổi. Lần thứ ba, theo như lời họ bàn tán, chúng tôi đã tìm được lựa chọn lý tưởng.

Tôi với Derek theo chân tài xế ra xe. Hóa ra đó là một chiếc xe tải hạng nhẹ. Sau khi tài xế lên cabin, hai đứa bọn tôi lén chui vào thùng xe.

Người này hình như làm trong ngành xây dựng thì phải. Thùng xe sực mùi gỗ dăm, dầu nhớt cùng đủ loại dụng cụ, dây thừng, thang và lều tạm. Ra đến xa lộ, khi tiếng ồn đủ lớn để át tiếng chúng tôi nói chuyện, Derek trải lều tạm xuống sàn xe làm giường.

"Em nên ngủ đi," Derek nói. "Bạt có hôi một chút nhưng..."

"Êm hơn bìa các tông. Cám ơn anh."

Derek đưa cho tôi nửa miếng lương khô. Ất là anh để dành từ sáng.

"Không, anh giữ đi," tôi ngăn lại.

"Nếu bụng không sôi ùng ục, em sẽ ngủ ngon hơn. Mà chớ có cãi bụng em không sôi. Anh nghe thấy cả rồi."

Tôi đành nhận miếng bánh.

"Mặc cái này vào." Anh cởi áo ra. "Cái này cũng không thơm tho gì lắm, nhưng khá ấm."

“Anh cần...”

“Anh không cần. Dư âm của trận sốt hôm qua vẫn còn.”

Tôi cầm áo lên. “Được rồi Derek. Em không giận gì anh đâu.”

“Anh biết.”

Nằm xuống giường làm bằng bêtông, tôi đắp áo len lên người như người ta đắp chăn vậy. Sau đó tôi ăn nốt miếng lương khô.

Khi tôi vừa ăn xong, Derek nói, “Chloe à, em không nhắm mắt thì sao ngủ được chứ.”

“Em không muốn thiếp đi. Lỡ có chuyện gì thì sao?”

“Có anh đây rồi. Ngủ đi.”

Tôi nhắm mắt.

Tôi tỉnh dậy thì thấy xe tải chạy chậm lại. Derek ra sau xe, mở hé cửa nhìn ra.

“Đến nơi mình cần xuống chưa?” Tôi hỏi.

“Xe đi được khá xa rồi. Tuy nhiên ta chưa vào thị trấn đâu. Đây chỉ là một trạm đỗ khác thôi.”

“Sau khi uống đầy ly cà phê khủng, chắc bác tài dừng xe giải quyết.”

“Ừ.” Derek mở rộng cửa để nhìn xa hơn. “Hay chờ đến lúc xe vào thị trấn đã...”

“Nhưng lỡ bác ấy không dừng xe trong thành phố thì sao? Ngay khi có dịp, ta nên xuống xe luôn.”

Derek gật đầu, kéo cửa đóng. Bác tài đưa xe vào bãi, tìm chỗ đậu và dừng hẳn lại.

“Chui xuống đóng bật đi,” Derek khẽ bảo, “kéo ông ấy ra kiểm tra thùng xe bây giờ.”

Một phút sau, cửa kẹt mở. Tôi nín thở. Thùng xe loại này không rộng lắm. Nếu bác tài trèo vào lấy thứ gì, sợ là bác ấy giẫm phải chúng tôi mất. Nhưng bác tài chỉ dừng ở cửa. Có tiếng dụng cụ kêu loảng xoảng, kiểu như bác ta lấy một vật trong hộp ra thì phải. Sau đó, tiếng ồn ngưng bật. Tôi căng thẳng chờ đợi.

“Y như rằng, mình đã quên mấy cái kim chết mới mua thật rồi,” bác tài lầm bầm. “Tuyệt thật.”

Rầm. Cửa sập lại. Thấy tôi vén mép bật định thò đầu ra, Derek khẽ nói, “Từ từ đã. Bác ấy vẫn chưa đi hẳn.”

Sau khi lắng tai nghe thêm một phút nữa, Derek bảo, “Được rồi đấy.”

Tôi chui ra và đẩy đóng bật về chỗ cũ. Derek lại hé cửa quan sát.

“Bên trái có vạt rừng thưa. Ta sẽ đi xuyên qua đó rồi vòng lại. Vào quán ăn mua nước uống rồi hăng đi.”

“Và dùng nhà vệ sinh nữa.”

“Ừ. Theo anh nào.”

Vừa tụt khỏi thùng xe, chúng tôi tạt ngay vào rặng cây. Chạy sau Derek còn khổ hơn chạy sau Tori – vì chân dài nên anh chỉ cần đi nhanh thôi cũng đủ bỏ tôi lại mỗi lúc một xa.

Lúc anh ngừng chạy và quay phắt lại nhìn, tôi những tưởng anh sắp quắc mắt quát mình phải bắt kịp anh. Nhưng anh chỉ mở miệng kêu trời. Có

tiếng bước chân rầm rập phía sau. Tôi định co giò chạy thì bị một bàn tay túm vai.

Derek định đánh liều xông lên. Nhìn nét mặt anh, thấy anh mím môi, tôi cuống quýt vẫy tay can ngăn. Nghe lời tôi, anh khựng lại, ánh mắt vẫn không rời kẻ đang túm vai tôi.

“Hình như ta có cho một hoặc hai hành khách đi nhờ thì phải,” một giọng đàn ông vang lên.

Ông ta xoay tôi lại. Hóa ra là bác tài xế ban nãy. Bác ta tuổi tầm trung niên, da mặt nhăn nheo. Mái tóc bạc để dài buộc túm sau gáy.

“Ch... chúng cháu không dám lấy gì đâu ạ,” tôi vội thanh minh. “Cháu xin lỗi. Chúng cháu cần đi nhờ xe thôi.”

“Lạ chúa,” bác ta quay người tôi ra chỗ có nắng để nhìn rõ hơn. “Cháu bao nhiêu tuổi?”

“M... mười lăm ạ.”

“Chắc mới sang tuổi mười lăm chứ gì.” Bác lắc đầu. “Bỏ nhà đi bụi, ta đoán thế.” Bác dụ giọng. “Hai cháu còn bé, chớ có đi theo con đường đó chứ. Chừng này tuổi rồi, bác biết như thế là không tốt tí nào hết.”

Derek lén nhích lại gần, mắt không rời bác tài. Ánh mắt anh dữ dội đến mức tôi không chắc anh có nghe bác ấy đang nói gì. Nhẹ nhàng thò tay vào túi, đầu ngón tay tôi chạm phải con dao, không phải để lấy nó ra mà để yên tâm là dao vẫn còn đó, rằng tôi không đến nỗi vô dụng như mình tưởng.

Tôi tìm cách thu hút sự chú ý của Derek, không chắc là anh có nhận ra tôi đang làm gì không. May sao là có. Anh lơ đãng gật đầu để tôi biết là anh vẫn còn kiểm chế được.

Bác tài tiếp tục, “Bác không biết các cháu gặp chuyện gì, nhưng chuyện gì xảy ra ở nhà không đến nỗi ghê gớm như các cháu nghĩ đâu.”

Tôi ngẩng lên nhìn bác. “Thế lẽ đó là một chuyện rất kinh khủng thì sao ạ?”

Bác ta sững sờ, sau se sẽ gật đầu. “Thôi được. Có lẽ thế thật. Chuyện xảy ra có vượt quá dự đoán của cháu, nhưng thiếu gì cách giải quyết. Chẳng hạn vẫn có nhiều nơi cháu có thể đến. Hoặc gặp những người có khả năng giúp cho cháu.”

“Tội cháu ớn,” Derek cất giọng ồm ồm.

Bác tài lắc đầu. “Cháu không ớn đâu, con trai ạ. Cháu mấy tuổi, mười bảy chưa? Vậy mà bỏ nhà đi bụi ư? Lén trèo lên xe tải đi nhờ ư?”

“Chúng cháu không sao.” Giọng ồm ồm của Derek hạ thấp hơn, lần này nghe giống tiếng sói gầm. Anh hắng giọng và lùi lại. “Chúng cháu rất cảm ơn bác đã quan tâm.”

“Có thật không, con trai? Cháu nói thật đấy chứ?” Bác ta lắc đầu. “Để bác đưa hai cháu vào trong, gọi món gì nóng sốt nhé. Sau đó bác sẽ gọi điện cho vài người. Tìm chỗ nghỉ ngơi cho các cháu.”

“Chúng cháu không thể...” tôi mở lời.

“Không ai định trả các cháu về nhà đâu. Giờ đi thôi.” Bàn tay đặt trên vai tôi nắm chặt hơn.

Derek bước lên. “Xin lỗi bác, nhưng chúng cháu không làm thế được.”

“Có chứ, các cháu có thể mà.”

Anh vẫy tay, ra hiệu bảo tôi đi sang phía anh. Tôi bước lên một bước. Bác tài càng giữ chặt tôi hơn.

“Bác buông bạn ấy ra.” Lần này Derek gầm lên.

“Không đâu, con trai. Ta không hại bạn cháu, nhưng ta sẽ đưa cô bé vào trong và gọi điện cho người có khả năng giúp đỡ. Hi vọng cháu sẽ vào cùng chúng ta. Tùy cháu quyết định đây.”

“Chạy đi,” tôi nói nhỏ, cốt để mình Derek nghe thấy. “Rồi em sẽ đuổi kịp sau.”

Tôi chắc chắn là anh nghe thấy nhưng lại vờ như không.

“Cháu buộc phải yêu cầu bác lần nữa. Bác thả bạn cháu ra đi.”

“Con trai, nghe giống như cháu đang dọa ta nhỉ. Dẫu cao lớn thật đấy nhưng chắc cháu không muốn cà khịa với một người hai mươi năm làm nghề xây dựng và đánh nhau nhiều đến độ không buồn đếm bao nhiêu trận đâu. Ta không muốn làm đau cháu...”

Nhanh như chớp, Derek lao tới. Trước khi kịp giơ nắm đấm lên, bác tài đã bị anh quặp tay ngang cổ rồi giật mạnh xuống. Trong lúc loạng choạng tránh, bàn tay đang đút trong túi của tôi vung lên, con dao văng ra đất. Bác tài sững sờ nhìn con dao. Tôi nhặt vội dao và cật vào lại túi quần.

“Chúng cháu cũng không muốn làm bác đau,” Derek bảo. “Nhưng như bác cũng thấy” – anh siết chặt hơn khiến mắt bác ta lồi hẳn ra – “cháu có thể làm được. Cháu biết bác chỉ cố giúp bọn cháu, nhưng bác không hiểu hoàn cảnh của chúng cháu đâu.”

Anh nhìn tôi. “Chạy về xe đi. Lấy dây thừng và giẻ nhanh lên.”

Tôi hồi hả chạy đi.

Chương 32

HAI MƯƠI PHÚT SAU, CHÚNG TÔI đã ở cách trạm đỗ xe một dặm và lê bước băng qua một cánh đồng. Đằng trước là con đường nhỏ chạy song song với đường cao tốc.

“Bọn mình vừa làm một việc không phải,” Derek day dứt.

Tôi nhún vai.

“Anh không trói bác ta chặt quá đâu. Khoảng một tiếng nữa, bác ta sẽ tự thoát được. Anh có để di động của bác ta ngay tại đây, phòng khi có gì bất trắc.”

Tôi gật. Chúng tôi đi chừng năm mươi bước nữa.

“Nếu là em, em sẽ làm gì?” Derek hỏi.

“Anh cũng biết em định thế nào rồi. Nhưng lúc đó, anh vờ như không nghe thấy.”

Mãi đến lúc ra đến đường cái, anh mới đáp. “Thôi được. Đúng là anh có nghe thấy. Nhưng lúc đó anh thấy có vẻ như bác ta nhất định không chịu thả em. Anh biết mình có khả năng vật bác ta xuống mà không gây hề hấn gì, trước khi mọi việc trở nên tồi tệ hơn. Và nếu tình thế cho phép, anh nhất định sẽ làm vậy. Đó là cách cha thường dạy bọn anh đối phó với những tình huống tương tự.”

Tôi ngẫm nghĩ và gật đầu. “Anh nói đúng.”

Derek có vẻ ngạc nhiên.

“Em chưa từng có kinh nghiệm với những chuyện giống vậy, cũng chưa bao giờ phải đưa ra quyết định này nọ,” tôi nói. “Dù với con bé hôm nọ hay với Hội Edison, câu trả lời rất dễ hiểu thôi. Nếu có người hãm hại ta, ta hoàn toàn có quyền đánh trả. Chỉ là...”

“Bác tài lúc này chỉ định giúp hai đứa choai choai trốn nhà đi bụi. Bác ta không đáng bị trói và nhét giẻ vào miệng...”

Tôi gật đầu.

“Chloe à, một người tốt như vậy vẫn có thể là mối nguy đấy. Dù bác ta cố ý hay không cũng vậy. Ta phải tránh, nếu không ‘sự giúp đỡ’ của bác ta sẽ đưa ta trở lại với Hội Edison.”

“Em biết.”

Chúng tôi dạt vào lề tránh một chiếc xe chạy qua, cảm thấy căng thẳng khi xe đến gần, đồng thời quan sát kỹ để biết chắc đèn thắng xe không sáng, xe không bất ngờ chạy chậm lại. Dù tài xế có là kẻ tâm thần định bắt cóc bọn tôi hay là một phụ nữ nhân từ định cho đi nhờ xe cũng không quan trọng. Chúng tôi chỉ có một cách phản ứng. Bỏ chạy. Và nếu không chạy được thì đánh nhau.

Xe phóng vút đi, tốc độ không thay đổi.

“Giờ mình chẳng thể tin ai,” tôi nói khẽ, “ngay cả khi đó là người tốt.”

“Phải. Kinh khủng quá phải không?”

Đúng vậy.

Chúng tôi tiếp tục xuôi ngược theo những con đường nhỏ chạy gần như song song với xa lộ. Nhớ lại tổng thời gian ngồi trên xe tải, Derek đoán

chúng tôi sắp đến một thị trấn có bến xe buýt. Nhưng sự thật là chúng tôi không thể nói chắc. Dù đường còn xa đến mấy, hai đứa bọn tôi vẫn phải đi bộ - chúng tôi không thể đi lậu xe thêm lần nữa.

Đi trong vùng quê yên ắng thế này, một rắc rối mà chúng tôi rất dễ gặp là bọn chó nhà. Mới đánh hơi thấy Derek, mấy con chó bị xích đã xồ ra, sủa điên cuồng. Tuy nhiên, có vẻ chẳng ai quan tâm – tôi đoán là ở ngoại ô vắng vẻ thế này hiếm khách bộ hành qua lại nên hẳn thấy họ, chó sẽ sủa thôi. Còn chủ của chúng thường không chú ý.

Dù vậy, giữa vùng thôn quê cũng có nhiều chó không bị xích. Hơn một lần, chúng tôi bị chó từ trong ngõ xồ ra cắn. Cuối cùng, phản ứng của chúng tôi trở thành vô thức. Vừa nghe tiếng chó sủa, hai đứa đứng khựng lại. Tôi vội nấp sau lưng Derek. Còn anh đứng yên chờ. Một khi con chó đến gần, nó sẽ nhìn rõ hơn rồi vừa bỏ chạy thoát thân, vừa kêu ăng ăng.

“Chó nào thấy anh cũng lùi đi như vậy ư?” Tôi nhìn theo con chó giống Labrador vàng nhạt vừa cụp đuôi lùi thủi chạy về nhà.

“Tùy con. Loại chó to ở dưới quê giống những con này ư? Đúng là vậy. Chính mấy con chó cưng ở thành phố mới hay gây rắc rối cho anh. Cha anh bảo tại được gây giống nhiều quá nên chúng thường khó nghe lời, thần kinh bất thường. Năm ngoái anh bị một con Chihuahua xông vào cắn.” Anh cho tôi xem vết sẹo mờ nơi cánh tay. “Nó cạp đứt một miếng thịt to trên tay anh.”

Tôi phì cười. “Chihuahua ư?”

“Này, giống ấy còn ghê hơn chó dữ pit bull mà. Lúc ấy anh và Simon ra công viên đá bóng. Thành linh, một con chó bé xíu hư đốn từ đâu phóng ra, nhảy chồm lên và ngoạm vào tay anh. Nhất định không chịu nhả. Thấy anh vung tay hất nó ra, ông chủ nó quát bảo anh không được làm ‘bé Tito’ đau.

Mãi sau anh cũng dứt nó ra được. Máu anh chảy vung khắp xung quanh, vậy mà ông ta không buồn xin lỗi một tiếng.”

“Tự nhiên thấy chó nhà mình tấn công anh dữ dội như vậy chẳng lẽ ông ta không thấy lạ ư?”

“Không. Ông ta bảo tại quả bóng bọn anh đang đá chọc tức con chó. Vậy nên chính tội anh mới phải cẩn thận hơn. Khi có chuyện lạ xảy ra, mỗi người thích giải thích một kiểu mà.”

Tôi kể anh nghe chuyện con bé trong hẻm và trách Tori đã chọc giận nó.

“Ừ,” anh đồng tình. “Chúng ta phải cẩn thận, nhưng mọi người vẫn sẽ có cách giải thích riêng của họ cho xem.”

Thấy một chiếc bán tải nhỏ chạy qua, chúng tôi đi sát vào mép đường. Thấy bác tài giơ tay chào, tôi vẫy tay đáp lễ, đoạn trông theo cho đến khi biết chắc bác ta không dừng lại.

“Mọi loài động vật đều phản ứng như vậy ư? Em nhớ anh từng bảo thấy anh, bọn chuột sẽ chạy biến.”

“Hầu hết đều vậy. Tuy nhìn thấy hình hài một con người, nhưng chúng đánh hơi ra mùi khác lạ. Vì thế chúng không hiểu ra sao cả. Tuy nhiên, bọn chó là tệ hại nhất.” Anh ngập ngừng. “Không, tệ nhất là mèo. Anh chẳng thích mèo tí nào.”

Tôi không nhịn được cười. Lúc bóng hai đứa dài thêm, Derek dẫn tôi sang phía phần đường ngập nắng.

“Anh từng vào sở thú một lần,” Derek kể tiếp. “Trong một chuyến thực địa hồi lớp năm. Cũng tại vụ người sói mà cha bảo anh không đi được. Anh đổi. Thực sự là cáu điên lên. Hồi đó thấy anh, bọn thú chưa hoảng lên đâu.”

Anh mới chỉ làm chúng hồi hộp thôi. Thế là anh cho rằng cha không công bằng và cứ đi cho bằng được.”

“Bằng cách nào?”

“Giả chữ ký của cha trong giấy gửi phụ huynh của nhà trường và tiết kiệm tiền tiêu vặt.”

“Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Gần đúng như những gì cha anh nói. Anh làm bọn thú lớn e sợ và bọn thú nhỏ khiếp vía. Tuy nhiên, mấy bạn cùng lớp với anh lại nghĩ như thế thật thú vị. Bọn nó đổ xô đến xem một con voi lồng lên trong chuồng.”

“Thật không?”

“Thật. Anh thấy kinh khủng. Sau đó, anh toàn đi đằng sau các dãy chuồng. Suy cho cùng, anh không muốn thấy chúng phải chịu cảnh ấy.”

“Chúng nào? Khoan đã. Anh đang nói tới khu nhốt chó sói?”

Derek gật đầu.

“Anh muốn thử xem loài sói có nhận ra anh là đồng loại không.”

“Không đâu. Anh đâu có khờ thế.” Trong giây lát sau đó, Derek chỉ đi mà không nói gì. “Ừ thì công nhận đúng là anh có nghĩ thế thật. Anh cứ...” Derek không biết diễn đạt ý mình thế nào.

“Ý anh là ‘thầm mơ ước’?”

Một cú lừ mắt cho thấy đó không phải từ anh chọn. “Anh cứ nghĩ nếu chúng đánh hơi thấy mình và...” Anh nhún vai. “Anh không biết phải nói sao nữa. Chỉ nghĩ thế nào chúng cũng phản ứng lại. Sau đó, một chuyện vui vui sẽ xảy đến.”

“Có vậy không?”

“Có, nếu em thấy vui khi chứng kiến cảnh một con sói cứ húc mãi vào hàng rào cho đến khi tứa máu.”

“Ồ.”

“Cảnh đó...” Ánh mắt Derek dõi theo con đường bỗng trở nên xa xăm, những xúc cảm biểu hiện trên mặt anh thật khó tả. “Thật đáng sợ. Anh vội ba chân bốn cẳng chạy khỏi nơi đó, nhưng con sói vẫn không dừng lại. Hôm sau, một đứa bạn trong trường bảo là người ta đã cho nó ‘ngủ’.”

Tôi ngược nhìn Derek.

Mắt anh vẫn đăm đăm nhìn con đường xa tít tắp. “Anh về nhà, vô lấy tờ báo. Mục tin địa phương bị xé mất. Cha anh đã xem báo trước. Tuy đoán được chuyện nhưng ông không nói gì cả. Tối trước, cha đã biết có chuyện làm anh day dứt nên chắc ông nghĩ anh bị trừng phạt đủ rồi. Vậy nên anh ra cửa hàng tự mua báo về đọc. Quả nhiên có chuyện đó thật.”

Tôi không biết nói gì hơn, đành gật đầu.

“Bất ngờ tấn công người một cách vô cớ,” Derek nhắc lại tên tựa báo, như thể anh không bao giờ quên điều đó. “Bình thường loài sói không hành xử vậy đâu. Toàn bộ những chuyện kể về bọn sói to xác và xấu xa đều tào lao cả. Đúng, sói là động vật ăn thịt và nguy hiểm. Nhưng nếu có thể tránh đối đầu, chúng sẽ chẳng muốn động đến loài người. Chúng chỉ hành động nếu bị bệnh, bị đói hoặc để bảo vệ lãnh thổ thôi. Lúc ở sở thú, anh là con sói đơn độc đến xâm phạm lãnh địa của một đàn. Nó là sói đầu đàn. Nghĩa vụ của nó là bảo vệ mọi thành viên trong đàn. Và nó đã phải chết khi thực hiện nghĩa vụ ấy.”

“Anh có muốn chuyện đó xảy ra đâu nào.”

“Không thể lấy đó làm cơ biện hộ được. Cha đã dạy anh rất nhiều về loài sói. Anh biết cách hành xử của chúng. Anh đã từng tận mắt chứng kiến cách hành xử ấy thể hiện ở những người sói khác, những đối tượng thí nghiệm khác...”

“Anh còn nhớ họ cơ à? Simon tưởng anh quên hết rồi.”

“Nhớ, anh nhớ chứ.” Derek vừa đi vừa xoa xoa gáy, đoạn anh nhìn tôi. “Em mệt chưa?”

“Cũng hơi hơi.”

“Chắc không còn xa nữa đâu. Ừm, Chloe này...” Hình như Derek đang tìm chuyện để nói thì phải. Tôi hi vọng anh sẽ kể thêm về bản thân anh hoặc về những người sói khác, nhưng cuối cùng anh lại bảo, “Vậy là em được tuyển vào một trường đặc biệt. Em học ngành sân khấu à?”

“Ngành học chính của em là nghệ thuật sân khấu. Nhưng bọn em vẫn học các môn bình thường khác như toán, văn, khoa học...”

Và thế là từ đó trở đi, chúng tôi chuyển sang nói về những đề tài đơn giản hơn.

Chương 33

CHÚNG TÔI ĐẾN ĐƯỢC THỊ TRẤN KẾ TIẾP và tìm được trạm xe, nói đúng hơn là một cửa hàng bán hoa. Người bán hàng kiêm luôn việc bán vé xe buýt. Chúng tôi lại thử mua vé với giá dành cho học sinh và mua được mà không bị hạch hỏi gì, hết như ở Buffalo. Đúng là mỗi nơi một vẻ.

Thế nghĩa là bọn tôi dư được chút tiền và có hơn hai tiếng rảnh rang trước khi xe khởi hành. Có tiền, dư thời gian, chúng tôi sẽ làm gì nào? Hai cái dạ dày sôi ùng ục tự lên tiếng trả lời.

Hoàng hôn dần buông nhưng trời chưa tối hẳn nên chẳng ai để ý đến hai cô cậu choai choai đang tha thẩn. Derek và tôi đi qua mấy dãy nhà tìm một nơi bán thức ăn nóng sốt với giá phải chăng. Khứu giác của Derek đưa chúng tôi đến một cửa hàng bán thức ăn nhanh chế biến theo kiểu Trung Hoa. Rủi thay, đó lại là quán ăn có tiếng, người xếp hàng dài dằng dặc. Tôi ngồi giữ bàn còn Derek ra quầy xếp hàng.

Người xếp hàng nhích từng chút một. Quán ăn vừa nóng vừa ngọt ngào. Chẳng bao lâu, mắt tôi díp lại.

“Cháu gái mệt rồi à?”

Tôi vụt ngồi thẳng dậy và thấy một bà lão mặc áo khoác vàng đứng ngay cạnh bàn. Bà nhìn tôi mỉm cười. Tôi vội cười đáp lễ.

“Chắc cháu không phiền nếu bà ngồi một lát chứ?” Bà chỉ chiếc ghế trống đối diện.

Tôi vội nhìn Derek, còn năm người nữa mới đến lượt anh.

“Khi nào chàng trai của cháu quay lại, bà sẽ đi ngay,” bà lão nói. “Quán này đông ghê nhỉ?”

Tôi gật đầu và chìa tay mời bà ngồi. Bà lão không hề do dự, liền ngồi xuống ngay.

“Cháu cố của ta cũng trạc tuổi cháu đấy. Ta đoán cháu khoảng mười bốn, đúng không?”

“Dạ phải.” Hi vọng giọng tôi không lạc đi vì lo lắng. Đáng lẽ tôi không nên trả lời câu hỏi của bà, huống hồ lại là trả lời sai sự thật, nhưng tôi chẳng biết làm gì hơn. Liếc mắt sang Derek cầu cứu, tôi hy vọng anh sẽ đỡ cho nhưng anh đang mãi nhìn bảng thực đơn của quán.

“Đang học lớp chín à?”

“Vâng.”

“Thế cháu thích môn gì nhất nào?”

“Môn kịch nghệ ạ.”

Bà cả cười. “Ta chưa nghe nói có môn học ấy. Có giống học diễn xuất không cháu?”

Tôi bèn giải thích cho bà hiểu. Càng nói tôi càng bớt căng thẳng. Khi đã hỏi tuổi và hỏi tôi học lớp mấy, bà lão không thắc mắc chuyện gì quá riêng tư nữa – thậm chí bà còn không hỏi tên tôi. Đó chỉ là một người già mong có người nói chuyện. Về phần mình, được trò chuyện với một người khác ngoài Derek khiến tôi vui vui.

Hai bà cháu vui vẻ chuyện trò cho đến khi chỉ còn một người nữa là đến lượt Derek. Thế rồi, từ bàn sau lưng chúng tôi bật lên tiếng cười hô hố. Tôi quay lại thì thấy hai cặp lớn hơn tôi chừng một, hai tuổi. Hai cô gái cười khẩy vẻ coi thường. Một gã cố nhin cười đến đỏ mặt tía tai. Gã kia không buồn giữ phép tắc, cứ ôm bụng cười sặc sụa.

Tám con mắt đều đổ dồn vào tôi.

Không chỉ có thế. Mỗi người trong quán ăn đều quay sang nhìn tôi chăm chăm.

Cảnh tượng ấy giống như cơn ác mộng khi bạn bè cười cợt bạn, còn bạn thì cứ đi hết các hành lang, bụng phân vân không biết họ cười cái gì cho đến khi nhìn xuống và phát hiện ra mình không mặc quần. Nhưng rõ ràng tôi có mặc quần mà. Tôi chỉ có thể nghĩ được mỗi một thứ - mái tóc đen trên đầu mình. Nhưng tóc tôi nào xấu tệ đến vậy đâu?

“Ôi cháu ơi,” bà lão nói khẽ.

“Ch...chuyện gì vậy ạ? Ch... cháu đã làm gì sai ư?”

Bà ghé sát lại bên tôi, đôi mắt long lanh. Nước mắt ư? Sao bà lại...?

“Bà xin lỗi. Chỉ tại...” Bà buồn bã cười. “Chỉ tại bà thích nói chuyện với cháu quá. Có vẻ như cháu là một đứa bé ngoan.”

Tôi nhác thấy Derek vừa rời dòng người xếp hàng và đang xăm xăm bước đến, quắc mắt nhìn bọn con trai đang cười sảng sặc. Bà lão đứng dậy, một lần nữa nhào qua bàn ghé sát tôi nói nhỏ.

“Thật vui vì được nói chuyện với cháu,” bà đặt tay lên tay tôi và... tay tôi xuyên qua tay bà.

Tôi vội đứng bật dậy.

“Bà xin lỗi,” bà lão lại khẩn khoản.

Nét mặt bà buồn đến nỗi tôi chỉ muốn an ủi, nói rằng bà đừng bận tâm, tôi mới là người có lỗi. Nhưng trước khi tôi kịp mở lời, bà lão đã mờ dần và biến mất. Sau đó tôi chỉ nghe tiếng cười rộ lên, tiếng người nói xôn xao, nào là “điên khùng”, nào là “chập mạch”... Tôi đứng như trời trồng giữa

phòng cho tới khi Derek đến nắm tay tôi, nhẹ nhàng đến nỗi tôi gần như không cảm thấy có tay anh ở đó.

“Đi thôi,” anh lên tiếng.

“Phải đấy,” gã đang ngoác mồm cười nói vống lên, “Vé vào cửa của bạn gái mày hết hạn rồi.”

Từ từ ngẩng lên nhìn, Derek mím môi. Đã quá quen với cảnh đó, tôi vội nắm tay anh. Anh chớp mắt như bừng tỉnh và gật đầu. Lúc chúng tôi quay lưng đi ra, gã ngồi cùng bàn tên kia còn phụ họa.

“Đến bệnh viện tâm thần tán gái à?” Gã lắc đầu. “Thảm hại thế.”

Khi đi ngang qua cửa sổ phía trước, tôi thề mọi thực khách đều dán mắt vào chúng tôi. Tôi kịp thấy vẻ mặt của nhiều người trong số họ: thông cảm có, thương hại có, ghét bỏ có, và ghê tởm cũng có. Derek bèn chen vào giữa tôi và khung cửa, cố tình che không cho tôi phải nhìn cảnh ấy.

“Mọi người đâu cần phải làm thế,” Derek nói. “Mấy thanh niên đã đành. Một lũ ngốc. Nhưng người lớn đáng lẽ phải biết cư xử hơn chứ. Giả như em bị tâm thần thật thì sao?”

Đưa tôi đi vòng ra sau bãi đậu xe, Derek dừng lại đứng dưới bóng của tòa nhà.

“Em sẽ không bao giờ phải nhìn mặt họ nữa. Nếu họ có thể đối xử với người bị bệnh tâm thần như vậy, em chẳng cần bận tâm đến bọn họ làm gì. Đúng là những kẻ tha hóa.”

Tôi chỉ im lặng nhìn đăm đăm bãi xe và thoáng rùng mình. Derek nhích lên đứng chắn trước mặt và che gió cho tôi.

“T... ta nên đi thôi,” tôi nói. “Anh cũng phải ăn chứ. Em xin lỗi.”

“Sao em phải xin lỗi? Chỉ tại em nói chuyện một mình ư? Thế thì đã sao nào? Đây người nói một mình, có sao đâu? Đáng lẽ bọn họ không nên để ý làm gì.”

“Nếu là anh, anh có để ý không?”

“Không. Có phải chuyện của anh đâu. Anh...”

“... không cười nhạo, cũng không nhìn chòng chọc. Em biết. Tuy nhiên, anh không thể không để ý. Có thể anh sẽ giả bộ làm lơ, nhưng anh vẫn nghĩ về nó, về cái người làm trò đó, phân vân không hiểu cô ta mắc chứng gì, liệu cô ta có bất ngờ phát khùng và rút súng bóp cò chẳng...” Tôi vung tay ôm sát người. “Em nói lan man rồi. Nhưng chắc anh cũng hiểu. Trong quán ăn vừa rồi, em đã vui vẻ chuyện trò với một người mà em không hề ngờ rằng đó chỉ là một hồn ma.”

“Sau này em sẽ biết cách phân biệt thôi.”

“Bằng cách nào đây? Bề ngoài họ trông y hệt người thường. Giọng nói của họ cũng giống nữa. Ngoại trừ chuyện họ đi xuyên qua đồ đạc, còn lại chẳng có manh mối nào. Chẳng lẽ từ giờ em không nên nói chuyện với người lạ? Chẳng lẽ hễ thấy có người đến gần em phải tảng lờ đi? Bởi như thế mới là bình thường.” Tôi lắc mạnh đầu. “Em lại nói nhảm rồi. Xin lỗi anh. Em cũng xin lỗi vì đã khiến anh phải liên lụy.”

“Em tưởng anh bận tâm ư?” Chống tay lên bức tường trước mặt, Derek cúi xuống nhìn tôi. “Em sẽ học được phương pháp cho xem. Những người gọi hồn khác đều thế cả. Em chỉ cần chú tâm tìm cách nhận biết thôi.”

“Trước khi họ bắt em nhốt lại ư?”

“Ta đang trên đường chạy trốn cơ mà. Em có thể vào quán ăn, cố ý nói chuyện một mình hay tìm cách tự nhốt mình vào chỗ nào có giường êm và máy nước nóng trong phòng tắm ấy.”

Tôi gượng cười. "Ngay lúc này, chỉ cần được ăn đồ nóng sốt là ổn rồi."

"Vậy ta uống sô-cô-la nóng nhé?"

"Gì cơ?"

"Trên đường ra đây, anh có thấy mấy quán nhái phong cách của Starbucks đấy. Nào ghế bành bự, có cả lò sưởi nữa này... không đông khách lắm đâu. Đây không hẳn là thị trấn cà-phê-năm-đô-la."

Hình dung ra cảnh được cuộn tròn trên ghế bành êm ái kê trước lò sưởi, nhắm nháp ly sô-cô-la bốc khói, tôi mỉm cười.

"Em đồng ý rồi nhé," Derek nói. "Ta sẽ ăn bánh sô-cô-la hạnh nhân hoặc bánh quy. Một bữa tối thật bổ dưỡng. Theo anh nhớ thì mình đi hướng này..."

Hai chúng tôi lên đường.

Quán cà phê nằm ngay trên đường có trạm xe buýt. Chúng tôi cố gắng đến được đó càng nhanh càng tốt để tránh cái lạnh tái tê. Sau khi băng qua hai bãi đậu xe, chúng tôi nhìn thấy một đường có thể đi tắt: một sân chơi. Tôi vừa định băng qua đường thì Derek ngăn lại.

"Thương thì giữa đêm tối thế này em sẽ không muốn vào một nơi như vậy đâu."

Tất nhiên anh nói đúng. Thoạt trông nơi ấy có vẻ vô hại – mấy chiếc xích đu và cầu trượt nằm trên dải đất không rộng lắm, đầu phía bên kia là một khu vui chơi trẻ em bằng nhựa. Nhưng giữa rừng cây và những đồ chơi ấy có rất nhiều chỗ tối. Sau khi hoàng hôn buông xuống, trẻ con về nhà hết, sân chơi sẽ là nơi lý tưởng cho đám "trẻ" lớn hơn, nguy hiểm hơn đến tụ tập.

Vừa nhìn bao quát công viên nhỏ, Derek vừa hít hà không khí.

“Hoàn toàn trống,” mãi sau anh nói. “Ta đi thôi.”

Bọn tôi chạy sang đường. Lúc này, gió nổi lên dữ dội giữa không gian trống trải. Những cơn gió lạnh thấu xương bủa vây chúng tôi. Mấy chiếc xích đu xoắn vặn, kêu kễo kẹt. Lúc bọn tôi đi ngang qua, một cơn gió mạnh bất ngờ thốc vào một chiếc xích đu khiến nó quật trúng vai tôi. Lão đảo lùi lại, tôi vừa hà miệng kêu đau thì lập tức bị cát từ mặt đất theo gió xoáy cuốn lên bay đầy miệng. Trong lúc tôi nhổ phì phì, Derek chột ngẩng phắt đầu. Nhổ cát xong, tôi quay lại phía Derek. Anh đứng im như tượng, mặt ngửa lên trời.

“Anh nghĩ thấy gì ư?”

“Anh không chắc nữa... Hình như anh...” Gió đổi hướng. Hai cánh mũi Derek phập phồng. Bỗng mắt anh mở to. “Chạy đi!”

Anh đẩy tôi lên trước và tôi cảm đầu chạy. Trong mấy ngày vừa qua, tôi tập màn “chạy thoát thân” này thường xuyên đến nỗi giờ nào bộ liên tục động lệnh cho đôi chân chạy hết tốc lực và quên cả cảm giác hai bàn chân đau thối.

Derek chạy sát đằng sau, tiếng bước chân nghe rầm rập.

“Chloe!” Anh hét lên khi có một bóng người rẽ sang hướng tôi đang chạy.

Bị Derek nắm vai, tôi trượt chân vì chưa kịp chủ động dừng lại. Anh kéo tôi vào nấp sau khu vui chơi bằng nhựa công kênh. Một gã đàn ông ung dung đi về phía này. Một người nữa xuất hiện từ hướng ngược lại. Có hai lối thoát thì cả hai đều bị chặn. Derek nhìn lên khu đồ chơi bằng nhựa, trước mặt chúng tôi là bức tường nhựa cứng cao ba mét. Trên nóc còn có một tổ quạ. Cách đó ba mét là một thanh trượt, loại thường thấy ở sở cứu hỏa nhưng nó chẳng đưa chúng tôi đến nơi nào hữu ích cả.

Hai người lạ trông có vẻ mới ngoài hai mươi. Một gã cao gầy, để tóc dài phủ gáy. Mặc áo khoác kẻ ca rô và mang boots, trông như hồi này gã chẳng buồn động đến dao cạo râu. Bàn gã tóc sẫm màu và lùn hơn, vóc người lực lưỡng với nước da ngăm ngăm. Tên này mặc áo da và đi giày đế mềm.

Cả hai đều không giống loại người hay lượn lờ ngoài công viên, lẳng nhẳng bám theo trẻ con nhằm hỏi xin thuốc lá và tí tiền tiêu vặt. Có thể chúng thuộc loại thích lượn lờ với cánh tài xế lái xe tải hạng nặng, lẳng nhẳng bám theo các cô gái nhằm bắt họ xưng tên và đòi số điện thoại.

Nhìn bề ngoài chúng cũng không say xỉn. Cả hai đều tỉnh táo, đi đứng nghênh ngang. Mắt chúng trong veo, lấp lánh sáng trong đêm như mắt...

Tôi co rúm người lại.

Hai tay bấu chặt vai tôi, Derek cúi xuống nói nhỏ, “Người sói.”

Chương 34

HAI TÊN NGƯỜI SÓI DỪNG cách chúng tôi vài mét.

“Chúng tôi chỉ đi qua đây thôi,” Derek bình tĩnh. “Nếu đây là địa bàn của các anh thì...”

Không để anh nói hết, gã tóc vàng cười khả ố. “Địa bàn ư? Mà nghe chưa Ramon? Nó vừa hỏi xem đây có phải địa bàn của tụi mình không kìa.”

“Tôi biết các anh là người sói. Tôi còn biết...”

Gã tóc vàng giơ một ngón tay lên, dấu môi “suyt” một tiếng rõ to và hất đầu về phía tôi.

“Cô ấy biết rồi,” Derek bảo.

“Chà chà. Thế là phạm luật rồi đấy, sói con ạ. Đừng tiết lộ chuyện ấy cho bạn gái mà chứ, kể cả mấy đứa xinh nhất luôn ấy. Chẳng lẽ cha mà không biết bảo ban mà hay sao? Mà này, cha mà là ai mới được?”

Derek im lặng.

“Hắn thuộc nhà Cain đấy,” Ramon nhắc.

“Mày nghĩ thế thật à?” Gã tóc vàng nheo mắt, nghiêng đầu. “Cũng có thể lắm.”

“Liam, nếu mà từng thấy hai đứa trở lên, mà sẽ khỏi cần thắc mắc. Thằng này” – hẳn chỉ Derek – “là con nhà Cain. Bọn nhà Cain thường có ba điểm chung. To như voi. Xấu như quỷ. Ngu như lừa.”

“Anh ấy không...” Tôi vừa mở miệng cãi thì bị Derek khẽ “suyt” bắt im.

Lian sẵn đến. “Bé xinh vừa nói gì thế?”

“Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi,” Derek đỡ lời. “Nếu đây là địa bàn của các anh thì tôi xin lỗi...”

“Mày nghe chưa Ramon? Nó xin lỗi kìa.” Lian sẵn thêm bước nữa. “Sao, thế không biết mày đang đứng trên địa bàn của ai ư?”

“Không, tôi không biết các anh. Nếu biết...”

“Đây là địa bàn của nhóm Pack.”

Derek lắc đầu. “Không phải. Nhóm Pack ở Syracuse cơ...”

“Mày tưởng họ chỉ cát cứ ở một thành phố thôi sao?” Ramon nạt nộ. “Cả bang New York này thuộc về họ.”

“Này sói con, mày cũng biết nhóm Pack làm gì bọn xâm phạm đấy nhỉ?” Lian xen vào. “Át cha mày đã cho mày xem mấy bức hình chụp đó rồi.”

Derek không nói gì.

“Mấy bức hình ấy đấy?” Liam sẵn số. “Chụp tên mới đây nhất dám xâm phạm địa bàn của nhóm Pack ấy?”

Derek vẫn làm thinh.

“Cha mày ghét mày lắm phải không? Bởi nếu thương con, ông ấy đã đưa hình cho mày xem để mày không phạm phải sai lầm như hiện tại. Gần đây nhất, khi một thằng ngu si dẫn độn bén mảng đến gần đất nhà Pack, họ đã lấy cưa máy xử lý hẳn. Sau đó họ chụp hình và phát tán khắp nơi để dẫn mặt đấy.”

Ruột gan tôi quặn đau. Nhắm nghiền mắt, tôi chờ hình ảnh kia qua đi. Chúng chỉ bịa chuyện để dọa chúng tôi... và chuyện có tác dụng thật, nhất

là với tôi. Tim tôi đập mạnh đến nỗi rất có thể chúng cũng nghe thấy. Derek siết nhẹ một bên vai tôi, ngón tay cái của anh vuốt liên tục như nhắc tôi phải bình tĩnh.

"Chưa, tôi chưa thấy ảnh đó. Nhưng dù sao cũng cảm ơn các anh đã báo trước. Tôi sẽ..."

"Cha mày là ai?" Ramon chưa chịu thôi. "Là Zachary Cain phải không? Tuy da mày ngăm hơn, nhưng mày trông tựa tựa hăn. Tính theo tuổi cũng khớp luôn. Có lẽ chính vì thế hăn không dạy dỗ mày tử tế được."

"Hăn ngoẻo rồi," Liam đế vào. "Nhưng nếu Zach là cha mày thì lẽ ra mày phải biết tránh xa đất nhà Pack chứ."

"Thế ư?" Derek lãnh đạm.

"Thế mày không biết cha mày chết như thế nào à? Gã đàn đó gia nhập bọn nổi loạn chống lại ngài Pack và bị bắt. Hăn bị tra tấn cho đến chết ngay tại Syracuse đấy." Hăn nhìn Ramon. "Có phải bọn họ cũng dùng cửa máy không?"

Derek ngắt lời, "Nếu nhóm Pack độc ác như vậy, sao các anh còn đến địa bàn của họ?"

"Chắc có lẽ vì tội tao cũng trong nhóm Pack."

"Nếu quả đúng như thế, các anh đã không gọi nhóm Pack là 'họ', 'bọn họ'... nào là đất của 'họ', 'bọn họ' làm thế này thế nọ."

Liam cười sảng sặc. "Coi kìa. Con nhà Cain cũng có não đấy chứ. Chắc chắn được di truyền từ mẹ mày rồi."

"Mày muốn biết tại sao tội tao đến đây không?" Ramon vặn vẹo. "Để van xin ngài Pack thương tình. Nghe này, năm ngoái tội tao có kết bè với một

đưa người Australia. Sau rồi mới biết tại sao nó bỏ xứ mà đi.”

“Là loại người sói ăn thịt người,” Liam chêm vào.

“Ăn... ăn thịt người ư?” Tôi buột miệng, dù không cố tình.

“Một thú vui đáng ghê tởm. Săn người ư? Giết người ư?” Liam mỉm cười.
“Toàn trò thể thao hay ho cả. Nhưng còn ăn thịt họ? Không phải phong cách của tao. Trừ khi mày tính vụ ở Mexico...”

Derek ngắt lời hẳn. “Vậy nếu các anh được phép đến địa bàn của Pack, tôi dám chắc họ sẽ không rầy rà tôi. Tôi không gây rối đâu.”

“Có để tao nói hết không hả?” Ramon hùng hổ. “Nó tên Aussie, và không chịu che đậy thói quen xấu của mình. Nhóm Pack đánh hơi thấy chuyện đó. Ngay lập tức, tụi tao đứng đầu danh sách đen cần trừ khử của họ.”

“Thế rồi thằng Aussie xuống lỗ, bỏ lại tao và Ramon chịu trận,” Liam tiếp lời. “Nhóm Pack đếch cần quan tâm tụi tao có ăn thịt người hay không. Trước đó giữa hai bên từng bất đồng với nhau, nên họ mà để mắt đến là tụi tao hết đời. Thế là họ rat ay. Đã có lần Ramon bị tóm. May thay, hẳn chạy thoát. Đúng hơn là hẳn có bỏ lại một phần thân thể.”

Ramon kéo áo lên. Một bên sườn hẳn nhặng nhịt vết thương đang lên da non, loại tôi chỉ mới thấy qua hiệu ứng đặc biệt SFX[1].

[1] Một hiệu ứng đặc biệt của hình ảnh, được quay và dàn dựng trực tiếp tại trường quay nhằm phục vụ cho một bộ phận.

“Hóa ra các anh đang trên đường đến Syracuse,” tôi lên tiếng. “Để phân trần với nhóm Pack.”

“Chính xác. Hay nói đúng hơn, kế hoạch là thế. Nhưng gặp được họ hay không là một nhiệm vụ gian nan đấy, biết chưa? Tụi tao trông cậy vào lòng

từ tâm của họ, ấy vậy mà chưa chắc tội tao đã có cơ hội thanh minh thanh nga gì đâu. Thế rồi tự nhiên tội tao vớ được dịp may hiếm có.”

Hắn nhìn Ramon. Tên này gật đầu. Trong một thoáng, cả hai đều im lặng. Liam đứng đó, cố nặn ra nụ cười tự mãn.

"Dịp may nào?" Biết chắc Derek sẽ không lên tiếng, tôi bèn hỏi.

"Tao cần đi vệ sinh. Lúc còn cách nơi này khoảng ba cây số. Tấp xe vào lề, tao xuống xe, và đoán xem tao đánh hơi thấy gì nào."

"Tôi," Derek đáp.

"Lời cầu xin của tội tao đã ứng nghiệm. Một đứa nhà Cain cơ à?" Liam lắc đầu. "Sao số tội tao may thế nhỉ? Nhóm Pack ghét nhà Cain. Một lũ mọi rợ ngu ngốc đến nỗi tự đứt đầu vào tai họa. Nếu đem máu nộp cho họ, bảo họ chính mày mới chuyên ăn thịt người..."

Đằng sau tôi, Derek khẽ nhúc nhích.

"Này sói con, định bỏ đi ư? Như thế là hỗn xược đấy. Mày mà chạy, tội tao sẽ tóm bạn gái mày, giữ rịt nó cho đến khi mày buộc phải quay lại nghe lời tội tao."

Tuy Derek lập tức đứng im nhưng tôi vẫn cảm nhận được nhịp tim đang đập rộn sau lưng mình. Anh thở hỗn hển, vật lộn với cơn thịnh nộ để giữ bình tĩnh. Tôi lén dứt tay vào túi, nắm chặt con dao. Derek lại vừa giữ vừa xoa xoa vai tôi như lúc nãy.

"Không sao đâu," anh thì thào. "Đừng sợ." Tuy nhiên tim anh vẫn đập thành thịch, cho thấy không có gì ổn cả.

"Phải phải," Liam nói. "Chắc sẽ không có chuyện gì đâu. Nhóm Pack chưa hẳn là ác thú. Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mồ côi tội nghiệp phạm lỗi. Nó

sẽ không bao giờ tái phạm. Họ sẽ thấu hiểu thôi. Cơ hội của nó là...” Hăn đánh mắt sang nhìn Ramon. “50-50 hả mày?”

Ramon nghĩ một lát rồi gật đầu.

Liam quay lại đối mặt với chúng tôi. “Có 50% cơ hội sống sót. Và nếu không được thế, họ cũng xử trí lẹ lăm. Không có vụ cưa máy cho mày đâu.”

“Các anh nói với tôi chuyện đó làm gì?” Tôi lên tiếng. Nghe như một cảnh kinh điển trong phim Điệp viên 007, khi vai phản diện giải thích hăn định làm gì James Bond và nhờ đó cho anh thời gian tính kế thoát thân. Một việc tôi hi vọng Derek đang làm. Có thể tôi không giúp được gì nhiều – nhất là trong việc âm mưu chống lại người sói – nhưng tôi rất giỏi cản đường.

“Cô em hỏi hay lắm. Sao không tóm liền lấy hăn, trói gô cổ, ném lên xe tải, giao ngay cho bọn sói ở Syracuse? Bởi Thủ lĩnh đâu có khờ. Nếu ném vào tay ông ta một thằng nhóc luôn mồm gào lên chối tội, có thể ông ta sẽ lắng nghe thằng bé nói. Vậy chỉ có mỗi một cách hiệu quả thôi: bạn trai của em tình nguyện đi cùng và tự thú.”

Derek hừ giọng. “Không đời nào.”

"Mày không thích kế hoạch đó à?"

Derek trừng mắt nhìn hăn.

Liam thở dài. "Đành vậy. Lựa chọn thứ hai: giết mày rồi vui vẻ với bạn gái mày nhé."

"Để nó cho tao," Ramon phân công. "Còn con nhỏ đó thì mày lo đi. Tao không thích gái non."

Liam cười nham nhở. “Tao thì lại thích.”

Ánh mắt hần lia từ đầu đến chân tôi. Tôi rùng mình, sồn tóc gáy. Hai bàn tay Derek bấu chặt vai tôi.

“Cô ấy không liên quan đến chuyện này. Để cô ấy yên,” Derek gầm lên.

“Không đời nào.” Liam nhe răng. “Tao tưởng mày định nói ‘không’ chứ. Tất nhiên, tao thích nộp một kẻ giơ đầu chịu báng cho nhóm Pack. Nhưng một con bé xinh nhường này, lại biết rõ tao là ai? Thật...” Hần cười đều cằng. “Ngon ăn.”

Bị hần nhìn chòng chọc, tôi co rúm lại, tựa vào Derek. Bàn tay nắm chặt con dao đến độ tay đau nhói. Khi Liam tiếp tục sấn đến, Derek vụt quàng tay qua người tôi. Một tiếng gầm vang lên từ sâu trong lồng ngực anh.

Liam giơ tay định sờ tôi. Thấy người Derek căng cứng lại, hần rụt về, rồi lại dứ dứ để thử phản ứng của anh. Derek gồng người lên khiến Liam cười sằng sặc. Hần chơi trò đó mãi cho đến khi Ramon phải bật cười.

“Coi kìa,” Liam giễu cợt. “Sói con tìm được bạn trăm năm rồi đấy. Trên đời mấy ai xinh bằng cưng đây?” Ghé sát lại Derek, hần hạ giọng. “Rồi cũng sẽ chẳng ra sao thôi chú em ạ. Không bao giờ hai đứa thành đôi đâu. Sao giờ mày không dâng nó cho anh, để anh giúp chú mày nhanh chóng quên nó đi? Đau đớn thật, nhưng sẽ qua nhanh mà. Không có gì tiện bằng cách đó.”

Derek gạt tôi ra sau lưng. Hai gã người sói cười rú lên.

“Chắc nó không đồng ý rồi,” Ramon bảo.

“Đừng kéo cô ấy vào chuyện này,” Derek nhắc lại.

Liam lắc đầu. “Sao tao nghe lời mày được? Trông con bé kìa. Nhỏ nhắn, xinh xắn, hai mắt xanh to tròn mở lớn vì hoảng sợ.” Hần nhào qua Derek để nhìn tôi kỹ hơn. “Tóc này không hợp với bạn gái mày chút nào. Tao vẫn

còn người thấy mùi thuốc nhuộm đây. Màu tóc thật là gì vậy? Tao cá là vàng đấy. Mặt mũi thế này thì chắc là một em tóc vàng rồi.”

Kiểu nhìn của hắn khiến tôi buồn nôn.

“Nếu tôi đi với các anh, cô ấy sẽ được yên,” Derek hỏi. “Phải không?”

“Không,” tôi nói nhỏ.

“Tất nhiên rồi,” Liam hứa hẹn.

“Derek,” tôi kêu khẽ.

Anh đưa tay ra sau lưng, ra hiệu cho tôi im lặng. Đây chỉ là tiểu xảo. Derek đã có sẵn kế hoạch trong đầu rồi. Nhất định anh có dự kiến gì đấy.

“Thỏa thuận sẽ thế này,” Derek nói.

“Thỏa thuận ư?” Liam cười. “Này sói con, đây đâu phải một vụ đàm phán.”

“Nếu muốn tôi hợp tác, các anh phải đàm phán với tôi. Tôi sẽ đi với các anh, nhưng trước tiên tôi phải đưa cô ấy lên xe buýt đã. Chỉ cần thấy cô ấy rời đi bình an vô sự, tôi sẽ để mặc các anh sai bảo.”

“Úi chà.” Liam ngạc nhiên. “Trí thông minh của mày có bị xúc phạm chút nào không vậy Ramon?”

“Đương nhiên là có.” Ramon bước lên đứng cạnh bạn hắn.

“Các anh vừa bảo sẽ thả cô ấy xong...”

“Và tụi tao sẽ làm vậy. Nhưng phải sau khi mày làm tốt phần việc của mày đã. Từ giờ cho đến lúc được thả, con bé sẽ là vật thế chấp để đảm bảo mày có làm theo thỏa thuận. Đừng lo, tụi tao sẽ chăm sóc nó cẩn thận...”

Derek lao vọt lên, nhanh đến nỗi bọn chúng chưa kịp cảnh giác. Năm ngược áo Liam, anh vọt người hấn vào Ramon. Cả hai tên ngã lăn ra đất.

“Chạy đi,” Derek giục.

Tôi rút dao ra.

“Chạy đi!”

Derek đẩy tôi văng lên trước. Tôi bắt đầu cất bước nhưng chậm thôi. Tay lăm lăm con dao, tôi vừa ngoái đầu vừa chạy một quãng đủ xa để Derek thấy tôi được an toàn mà vẫn không bỏ anh lại một mình.

Derek tóm lấy Ramon, quật hấn vào cột thép trông như cột trong sở cứu hỏa. Đầu hấn va vào cột kêu “coong” một tiếng.

Liam sẵn đến tấn công Derek. Anh nhảy sang bên tránh được. Trong lúc Ramon nằm bất động dưới đất, Derek là Liam mặt đối mặt, một mặt lừ lừ vờn nhau, mặt khác di chuyển thành vòng tròn. Thấy Liam lại xông tới, Derek vịn người tránh nhưng hấn đã tóm được áo anh, nhắc bổng Derek và ném ra xa.

Derek trượt dài trên mặt đất. Liam hạ được anh nên thông dong nhìn đối thủ vừa thở dốc, vừa ho sù sụ lồm cồm cố gượng dậy. Tôi chạy vòng lại. Thành linh Derek bật dậy và chạy vọt đi.

Chương 35

CHÚNG TÔI LEN LỎI CHẠY QUA một khu thương mại tối om. Liam bám theo sát gót. Lúc đến một dãy nhà chung vách, hắn thụt lại sau. Có vẻ hắn không muốn bị người ta phát hiện đang đuổi theo mấy đứa con nít. Cố tình chạy sau chúng tôi chừng năm mươi bước chân, rõ ràng Liam dự định khi đến chỗ vắng sẽ lập tức rút ngắn khoảng cách.

Nằm xa xa bên kia dãy nhà là một chuỗi cửa hàng. Khi đến đó, chúng tôi ngoái lại thì không thấy hắn đâu. Dù thế, hai chúng tôi vẫn tiếp tục chạy qua hai dãy nhà nữa và dừng sau một tiệm bánh đã đóng cửa.

Dựa vào bức tường gạch lạnh buốt, tôi há miệng thở dốc.

"Hình như em muốn học vài chiêu tự vệ?" Derek thở gấp.

Tôi gật.

"Có muốn nghe bài học vỡ lòng cha bọn anh dạy không? Nếu phải đối mặt với đối thủ hơn hẳn mình khoản đánh đấm, ngay khi có cơ hội đầu tiên, hãy làm hắn ngạc nhiên bằng một 'đòn' bất ngờ..." Anh cúi xuống rỉ tai tôi. "Co căng chạy thật nhanh."

Tiếng cười vừa bật lên, hai hàm răng tôi thôi không còn va lập cập vào nhau. Hít một hơi thật sâu, tôi dựa hẳn vào tường, tự cho phép thư giãn một chút.

"Thế có nghĩa Liam mạnh ngang anh à?"

"Dù cho mấy nhà khoa học đó có động tay vào cái gì thì cũng không phải là sức mạnh của anh. Bề ngoài Liam có vẻ nhỏ con hơn, nhưng hắn khỏe không kém anh và có nhiều kinh nghiệm đánh nhau hơn. Anh khác hẳn những người sói khác." Derek phui đá dăm dăm dưới cằm. "Không chỉ

mình em cần được huấn luyện. Đúng là cha có dạy anh cách sử dụng sức mạnh làm sao để có lợi cho mình. Chỉ có điều những điều ông dạy không thể dùng để đánh lại người sói.”

Lắc lắc hai vai, Derek gạt lọn tóc dẫm mồ hôi đang che trước mắt. “Dừng chân hít thở một lát xong, ta lại phải đi ngay. Một khi phát hiện bị mất dấu anh em mình, thế nào hẳn cũng quay lại tìm cho bằng được.”

“Em khỏe mà,” tôi đứng thẳng dậy. “Lúc nào anh muốn đi tiếp...”

Trên đầu chúng tôi có cái gì lay động. Tôi nhìn lên và thấy Liam từ mái nhà nhảy xuống. Hẳn tiếp đất ngay sau lưng Derek.

“Bạn trai cô em chưa đi được ngay đâu. Hẳn có chuyện phải làm cho xong đã.”

Liam dẫm móc từ dưới hàm Derek khiến anh lão đảo, máu miệng phun vọt ra. Tôi vội lục dao nhưng con dao bấm móc vào đường may trong túi áo. Trong lúc đó, Derek đã đánh lại được Liam. Hai người họ ôm nhau lăn lộn trên đất, người này cố tìm cách ghì chặt người kia.

Tôi đã xem bao nhiêu cảnh đánh nhau trong phim rồi? Thậm chí tôi còn tự sáng tác vài pha hành động nữa. Nhưng việc đứng đó chống mắt nhìn người mình quen biết gặp nguy hiểm đến tính mạng khiến những gì tôi thấy trên màn ảnh chỉ như các cảnh quay chậm. Trước mắt tôi là màn đối đầu kinh hồn của những quả dấm, cú đá, của tiếng gầm gừ, tiếng thở hồng hộc và cả máu. Mắt tôi hầu như chỉ nhìn thấy máu: máu phun vọt, bắn tung tóe, nhểu tới tấp. Còn tôi chỉ biết đi tới đi lui với con dao lăm lăm trong tay.

Tôi nghĩ đến việc lúc nào mình cũng đứng trong vai trò một khán giả khó tính, lấy làm khó chịu với nhân vật nữ trong phim vừa vô dụng, vừa ngu ngốc, cứ lảng vảng bên lề một trận đánh nhau, tay cầm vũ khí mà chẳng biết làm gì, toàn ngây mặt nhìn nam diễn viên chính bị dấm đá tươi bời. Tôi hiểu mình phải giúp Derek. Tôi biết anh đang nguy khốn: hầu hết tiếng

gầm gừ, tiếng thở dốc và máu đang đổ ngoài kia là của anh. Tôi không ngại dùng dao. Tôi muốn sử dụng đến nó là khác. Nhưng không có cơ hội. Những nắm tay vung tới tấp, những cú đá nối nhau, thân thể hai đối thủ chuyển động loang loáng. Mỗi lần tưởng có thể nhảy vào, tôi lại lao tới, chỉ để thấy trước mắt mình là Derek chứ không phải Liam. Tôi đành rút ngay dao lại trước khi đâm trúng anh.

Thế rồi Liam ghì chặt Derek trong tư thế quỳ, tay này chẹt cổ anh, tay kia túm tóc. Thấy hấn lồi đầu Derek ngửa ra sau, tôi chợt nhớ đến cô gái bị đâm toạc cổ ở gần bãi đỗ xe tải và lập tức thôi phân vân là mình có dám ra tay chẳng. Công thẳng vào Liam, tôi đâm con dao vào phía sau đùi hấn cho đến khi dao lút tới cán.

Liam rú lên, dùng tay trái gạt mạnh tôi ra. Tôi văng ra xa, tay vẫn nắm chặt con dao sắc. Lúc bị tông vào tường, tôi nghe Derek thất thanh gọi tên mình. Phía sau đầu tôi đập mạnh vào tường gạch. Tôi tối tăm mặt mũi, mắt nẩy đom đóm.

Nếu không có Derek đỡ kịp, tôi đã khụy xuống đất.

“Em... em không sao,” tôi đẩy anh ra.

Tôi lao đảo đứng dậy, dù hai gối run lẩy bẩy. Cuối cùng, tôi cũng đứng lên được.

“Em không sao,” tôi nhắc lại, giờ đã thấy khá hơn một chút.

Tôi nhìn quanh. Con dao rơi ngay sau lưng tôi. Tôi bèn nhặt nó lên.

Phía sau Derek, Liam nằm quằn quại dưới đất, vừa cắn nhả vừa cố cầm máu. Chúng tôi chạy vụt đi.

Lần này, dù không bị ai đuổi theo, tôi với Derek vẫn cảm cú chạy vì biết rằng chỉ cần lấy lại sức, Liam sẽ tiếp tục truy lùng chúng tôi.

“Ta phải tìm nhà vệ sinh cho em thôi,” lúc men tường đi vòng quanh một tòa nhà, Derek bảo.

“Em ư? Em không...”

“Nhất định phải tìm ngay nhà vệ sinh.”

Tôi ngậm ngay miệng lại. Rõ ràng Derek chưa hết bàng hoàng. Anh cũng cần rửa ráy và xem thương tích trên người nặng nhẹ đến đâu.

“Thế nào hănh cùng lần theo dấu chúng ta,” tôi nói. “Ta phải lừa hănh để thoát thôi.”

“Anh biết. Anh đang nghĩ kế đây.”

Tôi cũng đang suy tính bằng cách moi óc nhớ lại những cảnh bỏ trốn trong phim có đề cập đến chuyện đánh lạc hướng bọn chó săn. Tôi đang đi chậm chậm thì thấy một vũng nước lớn đọng lại sau trận mưa to và một miệng cống bị rác rến bít kín. Chiều dài vũng nước có lẽ đến hơn ba mét. Sau đó, tôi chợt nảy ra sáng kiến.

“Ta lên vỉa hè và đi dọc theo mép đường đi.”

"Sao cơ?"

"Thì cứ làm thế đã."

Hai chúng tôi chạy men theo vỉa hè một đoạn cho đến khi tôi nhìn thấy cổng một tòa chung cư nhỏ. Đi trước dẫn đường, tôi đến bên cầm nắm cửa mà lôi. Cửa khóa chặt.

“Anh phá khóa được chứ?” Tôi hỏi Derek.

Phủi bàn tay dính máu, anh cầm lấy nắm cửa. Tôi cố nhìn kỹ xem anh bị thương ra sao, nhưng trời tối quá. Tôi chỉ thấy máu dính đầy người anh -

trên mặt, hai bàn tay và cả trên áo nữa.

Derek giật tung cửa. Chúng tôi vào trong, đi vòng quanh một lát rồi trở ra.

“Giờ ta theo đường cũ đã đưa ta đến đây,” tôi dặn. “Nhớ đi sát mép vỉa hè nhé. Đi ngược trở lại chỗ cũ.”

Khi đến vũng nước, tôi dừng lại. “Ta sẽ lội qua vũng nước này.”

Derek gật đầu. “Khi Liam đến đây, hắn sẽ lần theo dấu ban này và tưởng ta còn trong chung cư nọ. Hắn sẽ không phát hiện ta đã quay ngược trở lại. Thông minh đấy.”

Lội qua vũng nước lạnh như băng ngập đến mắt cá chân khiến Derek hết cả bàng hoàng. Xong xuôi, anh tiến lên dẫn đường và chúng tôi đi xuôi theo chiều gió để Liam không đánh hơi thấy. Sau đó, anh kéo tôi vào một quán cà phê. Trong quán chỉ có vài người. Họ đều tùm tùm tại quầy phiếm chuyện với người phục vụ. Lúc chúng tôi đi thẳng vào nhà vệ sinh, chẳng ai buồn ngẩng lên nhìn.

Derek lôi tôi vào phòng vệ sinh nam và cài chặt cửa. Trước khi tôi kịp phản đối, anh nhắc bổng tôi lên quầy và xắn tay áo đến khuỷu như đang chuẩn bị cho một ca phẫu thuật.

“Kìa, Derek...”

Nhúng giấy vệ sinh vào nước, anh nâng cằm tôi lên và lau mặt cho tôi.

“Derek? Em có bị thương đâu.”

“Người em đầy máu đây này.”

“Nhưng đó không phải máu của em. Thật đấy. Là máu của...”

“Gã người sói. Anh biết.” Anh cầm tay tôi chìa dưới vòi nước và bắt đầu kì cọ. “Chính vì thế anh mới phải rửa cho sạch.”

“Derek?” tôi cúi xuống, cố quan sát nét mặt anh. “Anh vẫn bình thường đấy chứ?”

Anh ra sức chà rửa. “Có hai cách để biến thành người sói. Một là bẩm sinh, hai là bị người sói cắn. Nếu nước dãi của người sói vào được mạch máu người, nó sẽ hoành hành như một loại virus vậy.”

“Cả máu cũng thế ư?”

“Cha anh bảo không, chỉ nước dãi thôi. Nhưng biết đâu ông sai. Nhìn em kia, người chỗ nào cũng thấy vết trầy xước. Đã vậy máu còn dính khắp nơi nữa.”

Tôi chỉ bị vài vết trầy nhỏ và dính chút máu. Nhưng tôi đành ngậm miệng để mặc anh kì cọ.

Trong lúc đó, tôi nhìn kỹ xem anh bị thương ra sao. Đá dăm găm lỗ chỗ lên đôi má xây xước của Derek. Lúc này anh có bị chảy máu mũi. Da thịt có bị bầm dập không ư? Một bên mắt đã bầm đen lại rồi. Có phải máu dính ở khóe mắt không nhỉ? Môi anh bị rách và sưng vều. Chả biết có cái răng nào bị lung lay hay gãy không.

“Đừng có nhấp nhồm nữa, Chloe.”

“Nhưng tôi không ngồi yên được. Rõ ràng anh cần được chăm sóc vết thương hơn tôi. Nhưng nếu Derek chưa xong, tôi có nói cũng chẳng ích gì.

Cuối cùng, thấy Derek có vẻ đã rửa sạch mọi vết máu – và mấy lớp da trên cùng - tôi liền bảo, "Giờ đến lượt anh."

“Em cởi áo khoác và áo nỉ ra đi.”

"Em chẳng còn vết bẩn nào nữa mà Derek. Tin em đi, chưa bao giờ em sạch hơn thế này đâu."

"Tay áo em dính máu kia kìa."

Lúc tôi cởi áo, khóa kéo móc vào vòng cổ của tôi.

"Dây khóa móc vào..."

Tôi vừa bảo thế thì Derek khẽ giật áo khoác... sợi dây chuyền đứt phụt, mặt dây rơi ra. Derek rửa thầm và nhanh tay chộp được trước khi nó rơi xuống sàn.

"...vòng cổ của em."

Anh lại rửa khẽ rồi bảo, "Anh xin lỗi."

"Lúc trong hẻm, con bé ấy đã định giật sợi dây," tôi nói dối. "Nên chắc khóa cài yếu sẵn rồi. Anh đừng lo quá."

Anh nhìn xuống bàn tay đang cầm mặt đá. "Có phải lúc trước đá màu đỏ không?"

Mấy hôm nay tôi không để ý đến – không có gương, còn mặt đá luôn ở trong cổ áo tôi. Lúc trước hình như nó đã khang khác, nhưng bây giờ thì mới chuyển màu rõ ràng hơn, gần như là màu xanh dương.

"Đây... đây kiểu như là một loại bùa hộ mệnh," tôi nói. "Mẹ tặng nó cho em, chắc là để đuổi ông kẹ - và thực ra là mấy hồn ma."

"Ra vậy." Chăm chú nhìn mặt đá giây lát, Derek lắc đầu và đưa trả lại. "Em nên luôn mang nó bên mình thì hơn."

Tôi dúm sợi dây vào tận đáy túi quần để nó không thể rơi ra ngoài. Sau đấy tôi cởi áo ni mặc bên ngoài rồi xắn cao tay áo sơ mi. Máu không chảy

ngược lên đó nhưng Derek vẫn bắt tôi phải rửa kỹ hai cánh tay.

“Rồi đó, giờ ta chăm sóc cho cái người thực sự đánh nhau được chưa? Anh chảy máu nhiều lắm. Hình như chủ yếu là máu mũi thì phải.”

“Ừ.”

“Mấy lần anh bị đánh vào ngực. Xương sườn anh sao rồi?”

“Chắc cũng bầm tím. Nhưng không bị thương nặng.”

"Cởi áo ra."

Derek thở dài, như thể chính tôi mới là người hay lắm điều.

“Hay anh muốn em ra ngoài để anh tự chăm sóc vết thương...”

“Không đâu.”

Derek cởi áo ra, gấp cẩn thận và đặt lên quầy. Cổ áo anh đầy máu nhều từ môi và mũi nhưng phía dưới đó không có vết máu. Chắc đánh nhau kiểu "thượng cẳng chân, hạ cẳng tay" khác với đánh nhau có vũ khí ở chỗ đó. Derek bảo sườn bên phải anh đau nếu bị chạm phải, nhưng nói thật, tôi không phân biệt được bị bầm tím và gãy xương khác nhau ở điểm nào. Derek vẫn hô hấp bình ổn, điều đó mới quan trọng.

"Được rồi. Giờ đến mũi. Anh có bị giập sụn không? Có đau lắm không?"

“Nếu anh có bị gãy chỗ nào thì em cũng chẳng làm gì được đâu.”

“Để em xem mắt anh vậy.”

Anh lau bầu nhưng không kháng cự. Những tia máu vẫn đỏ ở khước mắt đã tan và tôi không thấy có vết rách. Tuy nhiên quầng mắt anh bầm đen. Khi

nghe tôi thông báo vậy, anh chỉ hừ giọng. Tôi bèn lấy giấy vệ sinh mới và nhúng nước.

“Má anh dính đất. Để em...”

“Không.”

Derek chớp nhanh tay tôi, không cho tôi chạm vào. Anh cầm giấy vệ sinh nhào người qua quây và tự lau đất trên mặt. Tôi cố nén không nhăn nhó xuýt xoa. Viên đá dăm nhọn đâm rách má Derek.

“Anh phải đi khám bác sĩ xem thế nào.”

“Ừ.” Anh nhìn bóng mình trong gương, nét mặt không biểu lộ chút cảm xúc. Mãi sau, khi phát hiện tôi đang nhìn chăm chăm, Derek quay đi và lùi xa khỏi gương. Tôi đưa anh thêm giấy thấm ướt. Derek tự lau cổ và vùng cổ áo còn lấm tẩm máu khô.

“Chai khử mùi còn không?” Derek hỏi.

Rút chai khử mùi trong túi áo khoác ra, tôi đặt nó lên quây. Anh vẫn loay hoay gột rửa.

“Lúc ở ngoài sân chơi, anh có thỏa thuận với chúng. Anh nói dối phải không? Về chuyện đi với chúng ấy? Anh chỉ nói thế để dụ chúng thôi.”

Im lặng kéo dài bất bình thường.

“Derek?”

Không ngẩng lên, Derek chỉ với tay lấy thêm giấy. Mắt anh nhìn lảng đi hướng khác.

“Lúc đó anh nghe thấy chúng nói gì không vậy?” Tôi không chịu bỏ qua.

“Về chuyện gì mới được?” Cúi gằm nhìn đoạn giấy, Derek chậm chạp gấp gọn nó lại trước khi ném vào thùng rác. “Săn người như trò thể thao tiêu khiển ư? Ăn thịt người ư?” Giọng anh cay đắng làm tôi đau lòng. “Có, anh có nghe đoạn đó.”

“Chuyện ấy chẳng liên quan gì đến anh cả.”

Derek ngược nhìn lên. “Không ư?”

“Không, trừ phi phần người sói biến anh, vừa thành ác thú thực sự vừa thành một gã biến thái lỗ mãng.”

Derek chỉ nhún vai và lạng lẽ xé thêm giấy.

"Anh có muốn thử săn người không, Derek?"

"Không."

"Anh có nghĩ đến chuyện đó không?"

“Không”

“Thế còn ăn thịt người thì sao? Anh có nghĩ đến không?”

Anh nhìn tôi với vẻ mặt chán ghét. “Tất nhiên là không rồi.”

"Có bao giờ anh mơ đến chuyện giết người không?"

Anh lắc đầu. "Chỉ mấy con hươu và thỏ thôi." Thấy tôi nhíu mày, anh giải thích. "Mấy năm rồi anh hay nằm mơ thấy cảnh mình biến thành chó sói. Phi như bay trong rừng. Săn hươu và thỏ."

“À phải. Giống chó sói, không phải quái vật ăn thịt người.”

Derek nhúng giấy vào nước.

“Vậy sao anh định để chúng đưa anh đến chỗ...” Tôi ngừng lại. “Nhóm Pack. Chẳng lẽ anh muốn thế thật ư? Bảo chúng anh sẽ đi, và sau khi chúng thả em, anh kể thật hết với nhóm Pack và coi đó như một cách tự... tiến cử? Anh định gặp gỡ họ thật phải không? Định ở cùng với đồng loại của mình ư?”

“Không. Chuyện đó đối với anh chẳng quan trọng. Tuy nhiên, cha anh bảo những người sói khác đều muốn thế. Ba người sói cùng nhóm thí nghiệm với anh xem trọng điều ấy – chúng ghét tất cả những ai không phải là người sói. Anh thì sao ư? Anh không quan tâm. Lý do anh muốn gặp một người sói cũng giống như em muốn gặp một người gọi hồn vậy. Trò chuyện, nghe mách nước, được học hỏi, gì cũng được. Nhất là những ai không coi sấn người là một trò tiêu khiển hay ho.”

“Chẳng hạn nhóm Pack. Họ giết bọn ăn thịt người và cũng không khoái cho lắm trò sấn người. Có phải anh nghĩ thế không? Anh có thể tìm đến và họ sẽ giúp anh? Khi hỏi anh có nghe hai tên giết thuê kia nói gì không, ý em muốn nói đến nhóm Pack đấy. Em sợ những gì họ có thể làm với anh. Giết người sói bằng cửa máy và những thứ tương tự.”

Derek hừ mũi.

“Vậy có nghĩa là anh không tin.” Nhẹ cả người, tôi gật đầu. “Chẳng ai tin đâu. Làm gì có chuyện cắt khúc người ta bằng cửa sắt, chụp hình rồi phát tán khắp nơi? Hai gã đó chỉ cố dọa anh thôi.”

“Không, anh tin là có hình chụp đó. Chắc chắn hai tên ấy tin nhóm Pack thật sự giết người bằng cách đấy. Nhưng ắt vụ hình ảnh là giả mạo. Chỉ cần dùng hiệu ứng hình ảnh đặc biệt hoặc hóa trang là được phải không?”

“Dĩ nhiên, nhưng tại sao phải thế chứ?”

“Thì em vừa nói đó thôi. Để dọa mọi người. Liam và Ramon tưởng nhóm Pack làm thế thật nên chúng không dám bén mảng đến đây. Nghe có vẻ hợp

lý đấy chứ."

"Nhưng bản thân anh có bao giờ nghĩ có chuyện đó không?"

Vẻ mặt chán ghét lúc nãy lại xuất hiện. "Tất nhiên là không rồi."

"Nhưng anh đã suy xét đến việc giao đời mình vào tay những kẻ có thể làm điều ác như thế? Một nhóm người sói tự cho mình quyền vào vai quan tòa và bồi thẩm đoàn để xét xử đồng loại? Tra tấn và giết hại những người sói khác? Nếu biết chuyện đó là thật, liệu anh có đến tìm họ, vờ như anh từng giết người và hi vọng họ sẽ nương tay vì anh chưa đến tuổi trưởng thành không? Hay anh chấp nhận những việc sai trái của họ? Nếu họ cho rằng anh không đáng sống, biết đâu họ đúng ư?"

Tôi quả thực có chút châm chọc khi nói những lời ấy. Nhưng sau đó, mãi không thấy anh trả lời, tim tôi đập thành thịch.

"Derek!"

Anh ném giấy vào thùng rác. "Không, anh chưa vội viết di chúc đâu, được chưa?"

"Anh không nên làm thế thì hơn."

"Sẽ không đâu, Chloe," Derek khẽ nói. "Anh nói thật đấy. Anh không gặp họ đâu."

Khi chạm mắt nhìn nhau, cơn hốt hoảng làm đầu tôi ong ong biến mất, nhường chỗ cho một cảm xúc khác. Tim vẫn đập mạnh nhưng cổ họng tôi lại khô đắng...

Vội nhìn lảng đi, tôi lí nhí, "Vậy thì tốt."

Anh lùi lại. "Ta đi thôi."

Tôi gặt đầu và rời quây.

Chương 36

KHI TÔI ĐƯA ÁO KHOÁC của mình cho Derek, anh mặc luôn lên người mà không hề phản đối - nó giúp che vết lốm đốm trên áo anh. Lúc chúng tôi ra khỏi nhà vệ sinh, người trong quán cà phê có nhìn thấy nhưng họ chỉ nhắc to rằng nhà vệ sinh là dành cho khách mua đồ uống mà thôi.

Quán cà phê có dán quảng cáo khuyến mãi nhân dịp xuân sang trên bình giữ nhiệt trang trí tên quán, nên Derek gọi một bình sô-cô-la nóng và hai ly giấy. Thêm sáu cái bánh rán, chúng tôi có bữa tối mang theo ăn đường.

Tuy nhiên bọn tôi không thể quay lại trạm xe buýt như không có chuyện gì xảy ra. Chắc giờ này Liam, có lẽ đã nhập bọn cùng Ramon, vẫn đang săn lùng chúng tôi. Nếu lúc trước có theo dõi thì hẳn chúng biết chúng tôi sẽ ra trạm xe và hiện giờ chúng đang đón lõng ở đó.

Thế là tôi với Derek đi xuôi chiều gió hoặc len lỏi sau những tòa nhà cao tầng, sau đó đứng cách trạm nửa dặm nhà chờ xe buýt tối. Không thấy bóng dáng hai tên người sói đâu. May mà đây chỉ là trạm thường, không phải trạm cuối - dù chúng có theo dấu chúng tôi vào cửa hàng hoa ban này, chưa chắc chúng đã đoán ra chúng tôi vào đó để mua vé xe.

Thế nhưng chỉ sau khi lên xe trót lọt và xe từ từ chuyển bánh, tôi mới hoàn toàn yên tâm. Khi uống đến ly sô-cô-la thứ hai, mắt tôi dần díp lại.

“Em nên chớp mắt một chút,” Derek khuyên.

Tôi cố nhịn để không há miệng ra ngáp. “Chắc cũng không lâu đâu nhỉ? Khoảng một tiếng rưỡi nữa chẳng?”

“Gần gấp đôi chừng đó. Xe đã có lộ trình định sẵn mà.”

“Gì cơ?”

“Tuyến xe này đi vòng quanh mọi thị trấn nhỏ trước khi đến trạm cuối,” anh giải thích.

Derek lấy cái cốc rỗng trên tay tôi. Tôi cựa quậy, tìm tư thế thoải mái. Derek bèn cuộn tròn chiếc áo len tôi cởi ra khi nãy và đặt lên vai mình.

“Dựa vào đây. Anh không cần đâu.”

“Tin vui đấy.”

Derek cười khẽ. “Yên tâm đi.”

Tôi tựa vào vai anh.

“Vài tiếng nữa em sẽ được nằm giường đàng hoàng. Tin ấy còn vui hơn phải không?”

Có phải điều gì càng giản dị càng khiến ta ngạc nhiên như vậy chẳng? Những khi nghĩ đến lời Derek vừa nói, tôi ngẩng phắt lên, nụ cười chợt tắt ngấm.

“Thế lờ...?”

“Lờ chú Andrew không có nhà chứ gì? Hoặc chú ấy không cho hai người kia tá túc? Nếu vậy, mình sẽ tìm Simon rồi ném tiền vào một nhà nghỉ giá rẻ. Đêm nay thế nào mình cũng có giường. Anh hứa chắc thế.”

“Và cả nhà tắm nữa.”

Derek lại cười khẽ. “Ừ, cả nhà tắm nữa.”

“Tạ ơn Chúa.” Tôi lại gác đầu lên chiếc gối làm bằng áo. “Còn bây giờ anh đang mong chờ gì nhất?”

“Đồ ăn.”

Tôi cười giòn. "Chắc thế rồi. Một món gì nóng sốt. Em cũng đang thèm đây."

"Vói lại phải tắm một cái. Anh nhất định phải tắm mới được."

"Chà, chắc chúng ta đến đánh nhau vì tranh giành phòng tắm mất thôi. Nếu tên ban nãy đánh hơi thấy mùi thuốc nhuộm thì chắc tại trước đó em gội đầu không kỹ. Nghĩa là thứ thuốc nhuộm này kinh lắm đấy."

"Lại nói về chuyện đó. Chuyện màu tóc của em ấy. Anh không cố ý..."

"Em biết. Anh chỉ chọn màu nào khiến em khác hẳn. Và nó có tác dụng đấy."

"Phải, nhưng trông không tự nhiên gì cả. Ngay cả hai tên đó cũng phát hiện ra. Em cứ gội sạch đi, rồi mình sẽ mua thuốc nhuộm màu đỏ, đúng loại em thích."

Tôi nhắm mắt. Lúc sắp ngủ thiếp đi, tôi nghe Derek ngâm nga rất khê, phải rất chú ý mới nghe được. Tôi bèn ngẩng đầu lên.

"Xin lỗi," anh nói. "Không hiểu sao giai điệu ngớ ngẩn này cứ vang mãi trong đầu anh. Anh chẳng biết tên bài hát là gì."

Tôi hát khê vài câu trong bài "Daydream Believer."

"Đúng rồi," Derek ngạc nhiên. "Sao em...?"

"Tại em đấy. Hồi bé, mỗi khi thấy em khó ngủ, mẹ em lại hát bài đó. Đêm qua em có hát lại. Một ca khúc của nhóm Monkees – ban nhạc nam đầu tiên trên thế giới." Tôi liếc nhìn anh. "Sao, nghe xong, anh thất vọng lắm phải không?"

"Chí ít cũng không phải mình em vẫn còn hát bài ấy."

Tôi mỉm cười, lại tựa đầu vào vai Derek, đắm mình trong tiếng ngâm nga khe khẽ của anh và ngủ thiếp đi.

Đến một trạm trong hành trình “vòng quanh mọi thị trấn nhỏ” của xe buýt, chúng tôi xuống xe. Khi nghe Simon bảo nhà chú Andrew ở ngoại ô thành phố New York, tôi tưởng đó là Hudson Valley hay Long Island. Nhưng xe buýt “thả” chúng tôi ở một thị trấn mà thoạt nghe tên tôi chỉ thấy lạ hoắc lạ hoơ. Derek bảo nơi này cách thành phố gần năm mươi câu số và cách nhà chú Andrew chừng một cây số rưỡi.

Có lẽ bởi biết mình sắp đến đích, nên tưởng chừng chúng tôi đi nốt đoạn đường cuối cùng chỉ trong mấy phút. Derek và tôi vừa đi vừa nói chuyện, cười đùa không ngớt. Một tuần trước, nếu có người bảo Derek cũng biết nói đùa và làm trò hề, tôi sẽ không tin đâu. Nhưng giờ anh đang thấy thoải mái, thậm chí là phấn chấn, vì biết đích đến đang rất gần.

“Sắp đến nơi rồi đấy,” Derek nói.

Hai chúng tôi đang đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây. Đây không phải là miền thôn quê thuần nông. Trông giống một khu dân cư làm nghề nông hơn, nhà cửa xa trục đường chính, nép mình sau hàng rào, tường xây hoặc bờ dậu xanh tốt quanh năm. Thấy tôi nheo mắt nhìn, Derek chỉ trỏ.

“Em có thấy mấy cột đèn dùng khí đốt cỡ cỡ cỡ ở cuối ngõ kia không? Đèn sáng kìa. Dấu hiệu tốt đấy.”

Chúng tôi rẽ vào con ngõ. Giống đường cái phía ngoài, lối nhỏ này cũng chạy ngoằn ngoèo giữa hai hàng cây và cũng dài bằng đường chính. Cuối cùng, khi tôi với Derek đến ngã rẽ, một ngôi nhà xinh xắn mang phong cách thôn quê hiện ra. Đây là kiểu nhà bạn sẽ bắt gặp tại một thị trấn cổ kính của nước Anh với những bức tường đá, dây thường xuân xanh rờn và khu vườn nhỏ sẽ còn rục rờ hơn trong một hoặc hai tháng tới. Nhưng ngay lúc này, phần đẹp nhất của ngôi nhà là cửa sổ trước đang sáng đèn.

"Họ có ở nhà kìa," tôi reo lên.

"Trong nhà có người thì đúng hơn," Derek sửa lại.

Tôi vừa hôn hờ tiến lên, anh đã cầm tay tôi lại. Tôi ngoái nhìn, Derek đang ngó nghiêng xung quanh, hai cánh mũi phập phồng. Anh ngửa đầu và cau mày.

"Anh nghe thấy gì vậy?" Tôi thắc mắc.

"Chẳng có gì." Anh quay người nhìn rặng cây tối đen bao quanh nhà chú Andrew. "Yên ắng quá."

"Chắc Simon và Tori ngủ rồi cũng nên," nói thế nhưng tôi cũng hạ thấp giọng và đưa mắt nhìn quanh quất. Kiểu lo lắng của Derek dễ lây thật.

Khi chúng tôi đến lối đi trải sỏi, Derek bất ngờ thụp xuống. Đầu anh cúi thấp, cách mặt đất chừng ba tấc. Tôi nhùng muốn bảo anh đừng hoang tưởng nữa, cứ đi thẳng vào rồi gõ cửa, xem mọi người có trong nhà không. Nhưng kinh nghiệm đã mở mắt cho tôi thấy, với cuộc sống mới hiện tại, những gì trước đây tôi từng cho là hoang tưởng, giờ lại trở thành sự cảnh báo hết sức hợp lý.

Lát sau, Derek gật đầu, đôi vai đang gồng lên vì âu lo chùng xuống đôi chút. Anh đứng thẳng dậy.

"Simon có trong đó không?" Tôi hỏi.

"Có. Cả Tori nữa."

Ngập ngừng mãi, Derek chậm rãi nhìn quanh ngôi nhà lần cuối, như thể anh cũng nôn nóng muốn chạy ngay đến cửa chẳng kém gì tôi. Thế rồi chúng tôi tiếp tục dẫn bước trên lối nhỏ dẫn vào nhà. Tiếng sỏi nghiền kin kít dưới gót giày ướt.

Derek cứ ngóng mãi vào rừng khiến lần này chính tôi là người giật tay anh. Tôi hăm hờ kéo Derek và mong anh chú ý vào lối đi trước mặt.

Cửa trước mở hé.

Derek rửa khê. Kế đến, anh hít một hơi thật sâu, như thể muốn xua đi cảm giác hốt hoảng vừa chợt đến. Vừa ra hiệu cho tôi ra sau lưng mình xong, hình như Derek nghĩ lại, thế là anh vẫy tay bảo tôi chạy đến nép sát vào mé tường ngay cạnh cửa ra vào.

Sau khi tôi đứng riêng một chỗ, Derek mới khê đẩy hé cửa, chỉ chừng vài phân. Giây lát sau, anh đẩy thêm lần nữa. Đến lần đẩy cửa thứ ba, một mùi gì bay đến khiến hai cánh mũi anh phập phồng. Anh nhíu mày vẻ khó hiểu.

Giây lát sau, đến tôi cũng ngửi thấy mùi hương khét lẹt, quen quen... “Cà phê”. Tôi mấp máy môi. Anh gạt. Không thể lẫn vào đâu được – là mùi cà phê cháy.

Derek khê đẩy cửa rộng hơn một chút. Tôi dán lưng vào tường và phải cố kìm lòng lắm mới không thò đầu ngó vào nhà. Thay vào đó, tôi quan sát Derek đang nhìn bao quát căn phòng. Nét mặt anh cho thấy chẳng có gì khiến anh phải chú ý.

Ra hiệu cho tôi đứng yên tại chỗ, Derek bước vào trong. Đến giờ tôi đã nôn nóng lắm rồi: nào không ngừng gõ nhịp hai bên đùi, nào bấu chặt đầu ngón chân bên trong mũi giày và tim đập loạn xạ. Tôi chỉ ước mình cũng giống tuýp phụ nữ lúc nào cũng mang theo hộp phấn nén có gắn gương. Tôi sẽ bắt chước các điệp viên trong phim phản gián, dùng gương xem chuyện gì đang xảy ra ở góc tường phía đằng kia.

Khi tôi ngả người ra trước, nhích đến gần khung cửa, tiếng nói nội tâm lạnh lót vang lên, nhắc tôi chớ có hành động ngu ngốc. Anh chàng có giác quan bén nhạy kia làm việc đó tốt hơn tôi.

Mãi sau Derek mới trở ra. Hoa chân múa tay như diễn kịch câm, anh thông báo cho tôi biết rằng, lúc tôi đứng ngoài này, anh đã vào trong nhà kiểm tra. Tuy nhiên, khi liếc nhanh ra ngoài màn đêm đang bao trùm vạn vật, hình như anh nghĩ lại, thôi không hành động theo phản ứng tức thời của bản năng nữa. Chỉ vào túi áo tôi, Derek bắt chước động tác mở dao bấm. Tôi rút dao ra. Ra hiệu ý bảo tôi ra sau lưng anh, Derek chém tay vào không khí, mắt quắc lên nhìn khiến tôi hiểu ngay, Chloe, ý anh là vậy đấy. Tôi gật đầu.

Chúng tôi vào trong. Sau cửa chính là hành lang nhỏ có phòng để đồ. Cuối hành lang là phòng khách. Trước cửa tủ vương vài mấy bức thư. Lúc đầu tôi tưởng mấy lá thư theo khe bỏ thư rơi vào trong nhà, nhưng khi quan sát kỹ thì chẳng thấy có cái khe nào cả. Đến lúc đó tôi mới chợt nhớ trên đường vào nhà, tôi có thấy thùng thư tận ngoài đầu ngõ. Một chiếc bàn nhỏ đặt chông chênh ngay góc tường, và trên mặt bàn chỉ có một bì thư quảng cáo.

Thấy Derek đang vào phòng khách, tôi hấp tấp chạy theo kéo lại bị anh quắc mắt nhìn.

Phòng khách nhỏ và ấm cúng, như bao căn nhà chốn thôn quê khác. Đồng gói không đồng bộ chất đầy ghế bành và sofa. Mấy tấm thảm đan tay gấp gọn ghề vắt qua lưng ghế. Hai đầu trên mặt bàn trống trơn, nhưng ngăn dưới bàn nhét đầy tạp chí. Hai kệ sách quá tải nôm cứng toàn sách là sách. Thiết bị điện gia dụng duy nhất trong phòng là chiếc đèn bàn – ngoài ra không có ti-vi, máy tính hay bất kỳ món đồ công nghệ nào khác. Đúng là một phòng khách kiểu cổ điển để ta nhóm lửa bập bùng trong lò sưởi và nằm cuộn tròn trên ghế với cuốn sách trên tay.

Derek đã ra đến chỗ một cánh cửa khác. Vừa nghe tiếng gõ ván sàn kẹt lên, anh vội dừng phắt lại khiến tôi suýt húc mạnh vào anh. Derek nghiêng đầu. Hoàn toàn yên ắng. Bốn bề lặng ngắt đến rợn người. Ngay cả khi mọi người đi ngủ hết cũng không thể im lìm đến thế được. Tôi nhớ là Simon và Tori đều ngủ ngáy.

Chúng tôi nối đuôi nhau vào bếp. Mùi cà phê cháy khiến chúng tôi không thở nổi. Đập ngay vào mắt là đèn đỏ vẫn sáng trên máy pha cà phê đặt trên quầy bếp, dưới đáy bình là gần hai phân cạn, giống như nguyên bình cà phê đã sôi ùng ục ít nhất cả một ngày dài. Derek vội đến bên và tắt máy.

Trên quầy bếp có một chiếc đĩa đựng bánh sandwich đang cần dở. Bên cạnh là hũ mứt mở nắp, dao phết mứt còn cắm bên trong. Một ly cà phê loại lớn có tay cầm được đặt giữa bàn ăn, kế bên là tờ báo mở rộng. Tôi nhìn vào chiếc ly rót đầy đến hai phần ba: lớp kem phủ mặt đã đóng vầng mỏng trắng bết.

Vẫy tay nhắc tôi trở lại vị trí sau lưng anh, Derek đi thẳng ra sau nhà.

Chương 37

CĂN NHÀ RỘNG HƠN tôi tưởng, nó có tới bốn cửa mở ra hành lang phía sau.

Cửa thứ nhất dẫn đến phòng dành cho khách. Khăn phủ giường phẳng lì, giém chặt. Khăn mặt và khăn tắm gấp gọn ghẽ xếp trên mặt tủ để đồ. Không có dấu hiệu cho thấy người nào đây vừa dùng phòng này. Kế bên là phòng làm việc có kê một tràng kỷ nệm cứng kiểu Nhật – thêm không gian cho khách, nhưng một lần nữa, gần đây không có người sử dụng. Phía bên kia hành lang là phòng tắm. Hệt như hai phòng kia, chẳng có ai dùng đến: xà phòng chưa bóc giấy bao ngoài và chai dầu gội đầu để sẵn trên kệ còn chưa bóc tem.

Cuối hành lang là phòng ngủ chính. Như mọi nơi khác trong nhà, phòng này ngăn nắp, ngoài chiếc giường còn bừa bộn cùng áo choàng tắm nhăn nhúm trên ghế bành. Trên tủ thấp cạnh giường có nửa ly nước lọc đặt cạnh cuốn tiểu thuyết. Trước cửa phòng tắm liền kề là tấm thảm chùi chân dóm dó và khăn tắm vắt trên giá treo cạnh vòi sen. Tôi vắt thử cái khăn. Khô ráo.

Trở ra hành lang, Derek lại ngồi xuống hít hà.

“Họ từng ở trong này.”

“Ý anh là Simon và Tori?”

Anh gật.

“Nhưng đêm qua họ không ngủ ở đây,” tôi nói tiếp. “Rõ ràng gần đây không ai dùng phòng này cả.”

Derek lại gật.

“Anh còn ngửi thấy mùi ai khác không?” Tôi hỏi.

“Chỉ mình chú Andrew. Để anh ra trước nhà xem lại đã.”

Derek cất bước đi ra, hình như anh cho là trong nhà vắng tanh nên có để tôi ở lại cũng vẫn an toàn như thường. lát sau, lúc tôi đang sẫm soi miếng bánh ăn dở trong bếp, anh quay trở vào. Derek đến bên hít hà miếng bánh.

“Của chú Andrew à?”

Anh gật.

Tôi đi đến nhìn tờ báo trên bàn. “Có vẻ chú ấy vừa đọc báo vừa uống cà phê trong lúc chờ máy nướng bánh xong. Sau đó, chú ấy phết mứt, cắn một miếng, và rồi...”

Và rồi chuyện gì xảy ra? Đó mới là câu hỏi lớn.

Tôi giờ bình cà phê lên. “Ít nhất từ sáng tới giờ chưa ai tắt máy.”

Derek bước sang, chăm chú nhìn chiếc bình. “Những ngón vòng này cho thấy lúc mới đun, bình gần đầy. Với chừng đó nước bốc hơi, thời gian bắt đầu đun phải từ hôm qua.”

“Trước khi Simon và Tori đến.”

Derek không trả lời. Mắt nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ phía trên bồn rửa, ánh mắt anh chột xa vắng.

“Có phải ... cha anh cũng giống vậy?” Tôi hỏi. “Đúng vào cái ngày ông biến mất?”

Anh chỉ gật nhẹ.

“Còn ai để lại mùi ngoài cửa không?”

Derek từ từ quay lại, dần chú ý đến lời tôi nói. “Có. Nhưng thiếu gì lý do giải thích có người đến trước cửa nhà. Dẫu vậy, không ai đi ngang qua cửa. Ít nhất là gần đây không có dấu vết mới.”

“Bàn ngoài tiền sảnh trông như bị ai xô phải, làm thư từ rơi vãi. Sau khi quan sát trong nhà, em tin chú Andrew không phải loại người để nguyên đồ đạc xộc xệch như thế.”

“Ừ.”

“Vậy phải có chuyện bất thường xảy ra ngoài cửa. Có người đến hoặc gọi cửa khiến chú ấy vội vã ra khỏi nhà.”

Giống hệt cha Derek và Simon hồi trước. Tuy không nói ra, nhưng tôi biết Derek cũng có chung ý nghĩ đó.

Đi vòng quanh bếp, tôi cố tìm thêm manh mối. Nhà ngăn nắp đến nỗi sẽ làm nổi bật bất kỳ dấu hiệu bất thường nào. Thế nhưng tôi chẳng tìm thấy gì cả.

“Đây rõ ràng là bữa điếm tâm cho một người. Em không thấy dấu hiệu chứng tỏ Simon hay Tori đã dùng phòng ngủ và phòng tắm dành cho khách. Điều đó cho thấy dù nơi đây có chuyện gì, nó cũng xảy ra trước khi Simon và Tori đến.”

Derek chỉ gật như thể anh đã kết luận như thế từ lâu rồi.

Tôi mở tủ chén bát, mọi thứ bên trong vô cùng gọn gàng. “Hình như Simon cũng y như chúng ta – vào nhà, đi quanh quất, phát hiện có chuyện chẳng lành, và rồi ...”

Và rồi sao nữa? Đó lại là một câu hỏi khác.

“Nếu Simon và Tori đã đi, ngoài cửa phải có loạt dấu vết thứ hai,” vừa ra cửa bếp, Derek vừa giảng giải. “Để anh ra xem có phải hai đứa trở ra đường không...”

“Hoặc cái này sẽ giúp ta.” Tôi giật bức vẽ nằm lẩn giữa đồng hóa đơn và ghi chú gắn trên cửa tủ lạnh. “Đây là tác phẩm của Simon, đúng chưa nào?”

Tin nhắn này không rõ ràng như bức vẽ Simon để lại ở nhà kho – một nhân vật truyện tranh gắn trên cửa tủ lạnh của chú Andrew là quá lộ liễu. Simon tin Derek sẽ nhận ra tác phẩm của cậu ấy, dù chỉ bằng vài nét vẽ phác cơ bản.

“Ừ.”

“Trông như một người đang bơi vậy. Tuy không hiểu tranh nói gì, nhưng...”

“Hồ bơi có mái che,” Derek sai chân bước ra sau nhà tự lúc nào. Anh ngoái đầu gọi với.

Tôi cuống cuống chạy theo anh nhưng khi ra đến nơi, cửa đã đóng sập lại. Tôi bước ra ngoài sân, trời tối đen như mực, những cây cổ thụ mọc sát hai mé nhà, tán cây xòe rộng che kín không cho ánh trăng lọt qua. Từ trong bóng tối, Derek thình lình đi nhanh đến nỗi khiến tôi giật mình kêu khe khẽ. Anh vẫy tôi vào trong và đóng sập cửa lại.

“Cậu ấy không có ngoài đó à?” Tôi lên tiếng.

“Chạy rông bên ngoài chẳng phải là ý hay đâu.”

Derek lại cầm bức vẽ ngắm nghía hồi lâu, như thể anh đang tìm manh mối cho thấy Simon bị ép phải vẽ tranh đó.

“Cửa trước,” anh nói. “Mình sẽ phải đi khá xa đây. Nấp kỹ vào.”

Nóng nẩy phẩy tay ra hiệu cho tôi đến sát bên, anh rón rén bước đi. Tôi lại rút dao bấm ra và bám theo anh. Một chuyến đi thật lâu ra hồ bơi có mái che. Cứ di chuyển được vài bước, Derek lại dừng chân, nghe ngóng và hít hà. Trời tối đến nỗi tôi chẳng làm gì ngoài việc dồn hết sức chú ý để càng bám sát anh càng tốt. Thật chẳng dễ dàng đâu vì Derek không chỉ mặc quần áo màu tối mà anh còn di chuyển rất êm nữa. Tôi phải luôn huơ tay ra trước sờ soạng tìm lưng áo khoác của anh để biết chắc anh vẫn còn đi đằng trước.

Cuối cùng, chúng tôi cũng thấy có bãi đất trống. Giữa khu đất ấy có tòa nhà sơn màu nhạt. Thế rồi một tiếng huýt sáo lạnh lạnh vang đến.

“Simon đấy,” Derek bảo tôi.

Anh vụt chạy, để mặc tôi lấn bấn chạy theo. Trước khi Derek đến nơi, cửa đã kệt mở đón anh.

“Chào anh trai,” Simon khẽ nói. Cậu vỗ mạnh lưng Derek. Tiếng vải áo nilon kêu sột soạt. “Chloe đâu?”

“Ngay sau...” Derek quay lại thì thấy tôi đang bước thấp bước cao tít phía sau. “Xin lỗi.”

“Anh quên là không phải ai cũng nhìn được xuyên đêm tối giống mình chứ gì?” Vỗ mạnh lưng anh mình cái nữa, Simon bước đến dang một tay ôm lấy tôi và thì thầm, “Gặp cậu tớ mừng quá.”

Siết chặt cánh tay tôi, cậu ấy định nói thêm gì đó. Nhưng Derek đã cắt ngang bằng tiếng sụyt khẽ, “Vào trong đi.”

Vừa qua ngưỡng cửa, ánh sáng le lói của một chiếc đèn bão liền phủ lấy chúng tôi. Lập tức, Derek cảnh giác nhìn quanh.

“Bình tĩnh nào,” Simon vội trấn an. “Không có cửa sổ. Lúc đi từ ngoài vào, anh đâu có thấy ánh sáng lọt ra phải không nào?”

Derek hừ giọng và bước hẳn vào trong. Đúng như anh đoán, đây là hồ bơi trong nhà, dụng cụ dùng cho sân vườn và hồ bơi chất ngăn nắp xung quanh. Simon và Tori đã mang hai ghế tựa ngoài bãi cỏ vào đây. Mặt bàn gần đó đầy giấy gói kẹo và vỏ lon Coke cho người ăn kiêng. Tôi nhìn quanh thì thấy Tori đang ngủ trên một cái phao giường chưa bơm hơi.

“Để Tori ngủ càng lâu càng tốt,” Simon vội nói. “Cũng may hai người đến kịp. Một mình em ở với Tori thêm một ngày nữa ư?” Cậu làm bộ như bị bóp cổ.

“Tôi biết rồi nhé,” Tori lên tiếng, giọng ngái ngủ. Cô ta ngẩng đầu lên. “Tin tôi đi, tôi đây cũng ngán ngẩm không kém.”

Cô ta ngồi dậy, cào tóc ra sau và cố nén cái ngáp dài. “Không có gì chán bằng suốt ngày phải ở bên cái gã khiến con gái phải thốt lên, ‘Mình đang nghĩ gì thế nhỉ?’”

“Ít nhất cũng có thể coi đó là tin tốt,” Simon lầm bầm.

Tori quay sang tôi. “Simon bỏ tôi ở đây. Một mình. Không vũ khí phòng thân. Phó thác mạng tôi vào tay kẻ đã bắt cóc bạn của cha cậu ta...”

“Thứ nhất, theo những gì tôi được nghe về bùa chú của cậu, ‘vũ khí’ phòng thân của cậu tốt hơn chán mấy ‘ngón phòng vệ’ của tôi,” Simon nói. “Thứ hai, bỏ cậu lại ư? Xin lỗi! Chính cậu không chịu đi với tôi ấy chứ.”

“Tại tôi thấy làm thế là vô ích. Tại sao phải cầm cổ chạy đi tìm mấy kẻ độc ác đó? Tôi tin chắc rằng nếu ta cứ ngồi ì ở đây, thế nào họ cũng tìm đến thôi. Nếu khôn thì đã nên tìm cách tránh xa nơi này càng xa càng tốt. Nhưng cậu ta lại nói thế nào nhỉ? À, nếu Chloe và Derek không tìm thấy chúng ta thì thật tội nghiệp cho họ. A, chào anh nhé?” Cô ta vẫy tay chào Derek. “Chó săn đội lốt người. Anh ấy sẽ tìm ra chúng ta thôi.”

Ghé sát tôi, Simon nói khẽ. “Chuyện này vui thật đấy.”

“Rồi....” Tori chưa xong chuyện.

Tôi cắt ngang, “Rồi chúng ta nhớ ra rằng mình đã có một thỏa hiệp đình chiến mang tên ‘chấm dứt cãi vã’. Nếu có vấn đề cần giải quyết thì cũng nên chờ đến khi tìm được chỗ an toàn đã.”

“Ta cũng cần bàn cả kế hoạch cho toàn cuộc chơi,” Derek chêm vào. “Đề phòng lại gặp tình huống này trong tương lai. Ngay lúc này, việc quan trọng là tìm chú Andrew.” Anh quay sang Simon. “Lúc đến đây em đã phát hiện ra những gì nào?”

Theo lời kể của Simon, cậu cũng thấy đúng những gì chúng tôi tận mắt chứng kiến. Cửa chính hé mở và họ để nguyên hiện trường nhằm cảnh báo cho Derek và tôi phải cẩn thận trước khi vào nhà. Sau khi cùng Tori tìm kiếm khắp nơi, Simon nhận ra mọi thứ tương tự như hôm cha cậu mất tích nên họ hối hả đi ngay. Simon vẽ tranh để lại, tìm thấy chìa khóa và lui về trốn trong hồ bơi trong nhà này.

“Em có chìa khóa à?” Derek hỏi ngay.

Simon đưa chùm chìa khóa cho anh.

Derek lật từng chìa lên xem. “Trông như toàn bộ chìa trong nhà đều có cả. Xe hơi vẫn trong ga-ra chứ?”

Simon rửa thầm. “Em quên kiểm tra rồi.”

“Ta sẽ xem qua. Nhưng anh cá là xe vẫn còn đó.”

“Xe ư?” Tori vội đến bên. “Ta có xe cơ à?”

“Không đâu. Ta sẽ không...”

Derek vừa lên tiếng thì Tori ngắt lời.

“Anh mười sáu rồi nhỉ?”

“Tôi đã mười sáu cách đây hai tháng, lúc còn bị nhốt trong Nhà mở Lyle. Vì thế tôi không có bằng lái. Nếu có chẳng nữa...”

“Nhưng anh biết chạy xe chứ?” Tori gặng hỏi. “Trông anh già dặn nên cảnh sát sẽ không chặn anh đâu. Chỉ cần không chạy quá tốc độ cho phép, không vượt đèn vàng...”

“Tôi không cuỗm xe của người vắng mặt ở nhà. Còn nữa, bất cứ lúc nào tìm người mất tích cũng có thể xuất hiện trên mặt báo. Tôi chỉ muốn nói, nếu xe còn, có nghĩa chú Andrew không lái xe đi đâu hết. Đã có người đến đưa chú ấy đi. Ta chỉ không biết liệu đó có phải hành động bắt người trái phép hay không thôi.”

“Vậy giờ ta phải làm gì?”

“Cứ cho là chú ấy bị bắt cóc. Đi càng xa nơi này càng tốt, phòng khi bọn bắt cóc quay lại.”

Tori quay sang Simon. “Thấy chưa? Giờ cứ ngủ đi đã, sau đó làm theo lời khuyên của tôi...”

“Tôi muốn nói là đi ngay cơ,” Derek ngắt lời.

Anh nói đúng – càng đi sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện quay ra đường cái là vai tôi chùng xuống. Lại đi bộ. Lại ăn lương khô và ngủ trong hẻm hốc. Tôi cố ngăn hình ảnh ngôi nhà ấm áp, dễ chịu, có giường, đồ ăn và vòi tắm hoa sen ... len vào tâm trí.

Cảm giác Derek đang nhìn mình, tôi đứng thẳng lưng ngay. “Em không sao.”

“Đương nhiên rồi,” Tori mát mẻ. “Cô nàng hay ra về...” Lần này cô ta vội im ngay. “Thôi, cho tôi xin lỗi vậy, nhưng mọi người cũng biết ý tôi định nói rồi đấy. Nếu còn cố lê được một bước, Chloe sẽ không bao giờ thú nhận là cô ấy cần được nghỉ ngơi.”

“Tôi ngủ trên xe buýt rồi.”

“Chợp mắt được một tiếng,” Derek nhắc. “Còn cả đêm qua thức trắng.”

“Đêm qua đã xảy ra chuyện gì...?” Simon ngưng bật. “Vâng, em hiểu, để sau hẵng nói. Nhưng Tori có lý. Chloe cần được nghỉ. Với lại không chỉ mình Chloe đâu. Bọn mình mệt lử rồi. Trời thì khuya lơ khuya lắc. Nếu nghỉ ngơi ở đây mà an toàn, ta sẽ được nạp lại năng lượng. Bằng không đến lúc cần chúng ta sẽ đuối sức đấy.”

Có thể thấy Derek chỉ muốn đi ngay, nhưng sau giây phút cân nhắc, anh vẫy chúng tôi ra cửa. “Ta sẽ dậy ngay khi trời vừa sáng và lên đường sau nửa tiếng. Nếu ai chưa sẵn sàng sẽ bị bỏ lại đấy. Đền nào chưa bật, cứ mặc kệ. Tránh xa mọi cửa sổ...”

Chương 38

AI CŨNG ĐƯỢC TẮM. NHỜ CÓ hai phòng tắm nên việc này cũng chóng thôi. Trong khi chờ đến lượt mình, tôi tìm cách nối lại sợi dây chuyền. Tôi không thích cứ cật mặt đá trong túi quần. Làm mãi chẳng được, tôi loay hoay tìm dây buộc tạm. Khi không thấy dây, tôi lục ra đoạn ruy băng và cột mặt dây chuyền vào đó.

Tắm rửa sạch sẽ xong, chúng tôi cùng dùng bữa. Chú Andrew có rất nhiều thực phẩm chế biến sẵn – hình như tài quản gia của chú ấy không vươn xa đến tận lĩnh vực nấu ăn. Tìm được trọn bữa đồ ăn đàng hoàng trong tủ đông, chúng tôi dùng lò vi ba nấu chín. Đồ ngon cực kỳ – ngon hơn mọi món trong nhà hàng sành điệu nhất.

Trong khi ăn, Simon phân công chúng tôi thay nhau trực đêm. Derek nhất định đòi trực ca đầu nên ba người còn lại về giường. Tori và tôi ngủ trong phòng dành cho khách hiện bỏ trống, Simon chiếm tròng kỷ kiểu Nhật trong phòng làm việc. Ai cũng ngại, không dám ngủ trên giường của chú Andrew.

Tôi là người đầu tiên vào nhà vệ sinh. Vừa ra cửa, tôi thấy có loạt ảnh treo dọc tường ngoài hành lang. Tôi dừng lại trước bức chụp Simon và Derek. Họ trạc mười hai, đang ngồi bên đống lửa trại nướng kẹo dẻo. Simon ngày đó giống Simon bây giờ, với mái tóc vàng hoe hoe nâu bồm xồm và nụ cười rộng hết cỡ, tay giơ cao que cắm kẹo dẻo đang bắt lửa.

Derek khác quá. Hình này chụp trước giai đoạn anh dậy thì. Lúc đó da Derek nhẵn nhụi, mái tóc đen rối bù vẫn xòa xuống mắt. Tuy đã cao hơn Simon, nhưng anh chưa cao vượt hẳn lên như bây giờ. So với hiện tại, anh gầy hơn nhiều – do cơ bắp chưa phát triển đầy đủ. Dẫu không phải tuýp bảnh trai như mấy anh chàng hay xuất hiện trên trang bìa tạp chí, nhưng Derek thuộc loại con trai đủ khiến tôi – ở tuổi đó – phải lén nhìn trộm từ

cuối lớp và thăm đánh giá bạn học này khá dễ thương với đôi mắt phải nói là rất đẹp.

“Hình này được chụp ở đây đấy.”

Tôi giật bản. Simon lắc đầu cười.

“Ừ,” tôi nói. “Tớ vẫn hay giật mình thế đấy. Thế ra hai người chụp hình này ở đây à?” tôi chỉ bức ảnh.

Cậu ấy gật đầu. “Hình như vào mùa hè trước khi cha bọn tớ và chú Andrew này sinh bất hòa. Derek và tớ ra bãi đất trống cắm trại mà.” Cậu ngừng lời như vừa sức nhớ ra điều gì. “Chắc chú Andrew còn cất đồ cắm trại ở đâu đó thôi. Tất nhiên Tori không thuộc tuýp người thích đeo ba lô và ngẫu hứng hạ trại ở bất cứ đâu, nhưng...”

“Chỉ cần không phải ngủ trong mấy tòa nhà đầy chuột, còn lại Tori đồng ý tất.”

“Để tớ xin Derek cho thêm chút thời gian tìm đồ cắm trại vào sáng mai. Tớ biết cậu mệt lắm rồi, nên tớ sẽ không giữ cậu lại nói chuyện không đâu. Nhưng cậu phải hứa kể hết cho tớ nghe mấy chuyện phiêu lưu kỳ thú tớ trót vắng mặt nhé?”

Tôi cười mệt mỏi. “Tớ hứa mà.” Vừa định quay lưng, tôi chợt dừng lại. “Cậu đặt đồng hồ báo thức chưa? Trục xong, cậu nhớ đánh thức tớ dậy thay ca nhé?”

“Tớ nghĩ sẽ không đến lượt hai bọn mình đâu. Chẳng qua Derek để tớ phân công trực đêm vì anh ấy không có hứng tranh luận. Tất nhiên ba giờ sáng tớ vẫn ra, nhưng thế nào Derek cũng sẽ không chịu vào cho xem.”

“Anh ấy cũng cần ngủ.”

“Tớ hoàn toàn đồng ý với cậu. Nhưng nhất định tớ sẽ rầy Derek. Tuy nhiên, Derek không thích việc chúng ta ở lại đây nên không đời nào anh ấy để người thiếu sức mạnh lẫn tinh thần cảnh giác giữ chân canh gác đâu. Việc tốt nhất ta có thể làm là sáng ra đi tìm lều trại và túi ngủ, đưa anh ấy ra bãi đất trống gần nhất, cắm lều và bảo Derek vào ngủ trong đó.”

Tôi mới đi được vài bước, Simon đã gọi với, “Chloe?”

Tôi quay lại. Hành lang tối om và chỉ sáng nhờ ánh đèn trong phòng khách sau lưng cậu ấy hắt ra, nên tôi không nhìn rõ mặt cậu.

“Hôm nay Derek có ... đối xử tốt với cậu không? Trước khi rời khỏi Buffalo, Derek từng nổi nóng với cậu nên tớ lo lắng. Bây giờ hình như hai người bình thường rồi thì phải...”

“Ừm.”

Simon chỉ lặng im, buộc tôi phải nói rõ hơn, “Thật mà. Bọn tớ hòa thuận. Một sự thay đổi dễ chịu.”

Dù không thấy rõ vẻ mặt Simon, nhưng tôi có thể cảm nhận ánh mắt cậu ấy đang nhìn mình đăm đăm. Rồi cậu nói khẽ, “VẬY THÌ TỐT.” Sau giây lát ngập ngừng, giọng Simon nghe đã hồ hởi hơn, “Thế thì tốt quá. Vậy hẹn gặp cậu ngày mai nhé. Mình sẽ nói chuyện sau.”

Thế rồi ai về phòng nấy.

Một lần nữa, giấc ngủ và tôi lệch pha nhau. Tâm trí tôi triền miên xoay quanh những cơn ác mộng.

Tôi cứ nghĩ mãi đến cánh rừng bao quanh ngôi nhà. Nghe tiếng cành cây đập vào cửa sổ, tôi lại giật mình nhồm dậy, tưởng đó là dơi. Và rồi tôi lan man nhớ đến bọn dơi đã chết, phần linh hồn kẹt trong những xác dơi bị nghiền nát...

Sau giấc mơ sặc mùi Disneyland với cảnh lang thang trong cánh rừng bên ngoài, bị dẫn dụ bởi tiếng hát của những sinh vật đội mồ sống dậy, tôi giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh túa ra và thầm nhủ mình nên thôi nghĩ đến những hồn ma là vừa rồi... đại loại thế. Ra khỏi giường, tôi nhìn đồng hồ. Gần năm giờ sáng, nghĩa là Simon đoán đúng về vụ Derek không chịu để bọn tôi gác thay. Quyết định không ngủ nữa, tôi ra tú ngoài hành lang lấy áo khoác và xuống bếp.

“Chloe,” giọng Derek ồm ồm từ phía rừng tối vọng đến trước cả khi tôi nhìn tỏ mặt anh. “Đã bảo Simon là anh muốn bọn em đi ngủ rồi...”

Mùi xúc xích thơm phức bay đến khiến anh im bật. Hình dung cảnh anh đứng đó hít hà trong lúc bụng sôi ùng ục, tôi phải cố nín cười.

Khi tôi đến nơi, Derek đang ngồi trên vạt cỏ giữa khoảng rừng thưa. Tôi chìa chiếc ghế xếp và đĩa bánh mì tròn kẹp xúc xích rán.

“Biết thế nào anh cũng không chịu vào, nên em nghĩ anh nên được thoải mái một chút. Nhưng nếu anh không đói thì...”

Anh cầm ngay bánh kẹp. Lấy chai Coke trong túi ra, tôi cởi áo khoác và đưa cả hai cho anh.

“Đáng lẽ giờ này em nên đi ngủ,” anh nói.

“Em không ngủ được.”

“Em làm được mà. Cứ nhắm mắt vào và...” Anh chột ngó tôi lom lom và hỏi cụt ngủn, “Có chuyện gì vậy?”

Tôi dỗi mắt nhìn qua bên kia khu rừng. Không khí có lẫn chút mùi khói từ đâu thoảng tới khiến tôi nhớ đến bức ảnh nọ.

“Em thấy ảnh anh và Simon chụp chung. Cậu ấy bảo hai người từng ra ngoài đây cắm trại. Phải chỗ này không?”

“Thế ra ta chuyển đề tài rồi à?” Anh lắc đầu, mở ghế xếp, ngồi xuống và nhìn tôi như chờ đợi trước khi trả lời, “Ừ, ngay chỗ này.”

“Nghe mùi thì hình như có ai vừa cắm trại ở đây hồi chiều. Có người đốt lá khô sao? Hay có bọn trẻ nào vừa tổ chức tiệc vào hè?”

“Sao em cứ nói lảng hoài thế?”

Tôi chỉ im lặng ngồi xuống bãi cỏ. “Tại... chỗ này.” Tôi khoát tay chỉ khu rừng. “Em chỉ sợ lỡ mình ngủ say, em sẽ...”

“Dựng một xác chết sống dậy?”

Tôi gật.

“Đêm qua em không ngủ cũng vì lẽ đó ư? Lúc trên xe buýt anh chợt nhớ đến chuyện ấy. Em sợ cô gái nọ bị chôn ngay trong rừng – cái cô em nhìn thấy bị giết ấy.”

Tôi gật đầu. “Em sợ nếu mình ngủ quên trong lúc nghĩ đến cô gái, em sẽ gọi hồn cô ấy về. Giống như người đàn ông vô gia cư hôm nọ. Em không thể kiểm soát những giấc mơ của mình. Theo em, rất có thể cô ấy bị chôn tại đó, chưa từng có ai tìm được cả.”

“Nếu em làm vậy thật thì chúng ta sẽ để xác cô ấy ở nơi người khác có thể tìm ra. Thế không đến nỗi quá tệ, phải không nào?”

“Cũng có thể... miễn là em biết cách gọi hồn cô ấy một cách an toàn, sau đó phóng thích thật nhanh. Nhưng ngộ nhờ em... ngộ nhờ cô ấy không đội mồ sống dậy, làm sao em biết mình đã triệu hồi được hay chưa...”

Tôi ngoảnh mặt ra phía khu rừng.

“Để anh đi lấy ghế cho em,” Derek lên tiếng.

Tôi bảo là mình không ngồi lại lâu nhưng Derek cứ đi tiếp. Khi quay lại, Derek đến chỗ tôi bằng lối khác.

“Anh vừa đi vòng quanh nhà,” anh giải thích. “Nếu có xác người chôn gần đây, thế nào anh cũng ngửi thấy. Tối nay gió khá thuận, em có thể yên tâm.”

“Không phải... Không chỉ có người mới đáng lo đâu.”

Cuối cùng, tôi đành kể anh nghe chuyện mình gọi hồn bọn dơi trong nhà kho.

“Em không chủ động làm thế. Thậm chí em còn không biết các loài thú khác cũng dính dáng đến chuyện gọi hồn, rằng muông thú cũng có linh hồn... Lỡ khi ngủ say, em mơ mình gọi hồn một sinh vật bất kỳ thì sao. Ất là quanh đây cũng có con gì đấy chết. Em có thể vô tình làm chúng sống lại mà đến chính em không hề hay biết. Sau đó em rời đi và để lại đằng sau một linh hồn kẹt trong thể xác thối rữa...” Tôi hít một hơi thật sâu. “Được rồi, là em đang phát hoảng quá mức đấy thôi”.

“Có lý do để em hoảng mà.”

“Việc đó không giống khi em cố ý làm vậy. Có lẽ thoát nghe thì có chút khác biệt nhưng...”

“Thực ra vẫn có việc em không muốn”.

Tôi gật.

Anh uống một ngụm Coke, đóng nắp chai, cất vào túi áo rồi đứng dậy. “Ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Hình như có người đến gần ngôi nhà. Vậy nên ta không cần ngồi đây chịu trận. Với lại, biết đâu ta sẵn được vài con vật chết cho em.”

Tôi nhăn mặt. “Chuyện đó nghe không hài hước tí nào.”

“Chloe, anh không đùa đâu. Em lo vì em không hiểu nguyên do, cách thức và biện pháp ngăn chặn những tình huống bất ngờ xảy đến. Ta có thể thử, rồi từ đó phân tích, tìm ra biện pháp cho em. Với lại, trong vài giờ tới, mình cũng chẳng có việc gì làm cả.”

Chương 39

DEREK CÚI XUỐNG BÊN xác một con vật xẹp lép, không còn ra hình thù gì nữa. Con vật từng sục sạo mọi góc rừng, giờ nằm đó trong như vừa bị xe lu cán đường lăn qua.

Tôi gõ nhịp mũi chân lên mình nó. “Em tưởng sẽ là một con nào đấy trông hơn thế này...”

“Vẫn còn lục phủ ngũ tạng?” Derek hỏi.

“Nhiều chi tiết rõ ràng hơn. Có thể em mới biết mình đang gọi hồn con gì chứ. Nhưng anh nói đúng, còn đủ bộ phận cơ thể cũng rất tốt.”

“Đây là con chuột chũi. Chắc đâu đây có cả xác thỏ không chừng.”

“Mũi anh không bỏ qua thứ gì ư? Thú vị quá.”

Anh nhìn tôi, chân mày nhướn cao. “Biết tìm xác động vật thối rữa là thú vị?”

“À thì... đó cũng là biệt tài hiếm có.”

“Nhờ đó anh sẽ có cả một tương lai xán lạn.”

“Này, thế nào cũng có người phải tìm dọn xác thú bị cán chết trên đường. Em cá họ sẽ trả lương hậu hĩ.”

“Không hậu hĩ lắm đâu.”

Derek đứng hít hà rồi đi thêm vài bước, đoạn cúi xuống chọc vào một mớ lông thỏ.

“Thực ra em mong đợi một cái xác còn nhiều phần hơn,” tôi bảo. “Chẳng hạn vẫn còn đầu.”

Anh cười khi, “Chỉ quanh quất đầu đây thôi, nhưng chắc em cần các phần cơ thể còn dính vào nhau.” Anh ngừng lại một chốc. “Anh tự hỏi nếu không được vậy thì...”

“Cứ tự hỏi đi. Còn em sẽ không thử nghiệm vụ đó đâu.”

“Ta đành phải tìm thứ khác vậy.”

Được vài bước, Derek dừng lại, hai vai cứng đờ, ánh mắt nhìn xoáy vào rừng.

Tôi đến bên gọi khẽ, “Derek?”

Sau khi chậm chậm quan sát lần nữa, Derek lắc đầu và đi tiếp.

“Gì vậy?”

“Có tiếng người nói, nhưng ở xa lắm. Chắc có ai cắm trại quanh đây.”

Dù đã biết không có gì nhưng Derek vẫn đi chậm lại, cẩn thận nghe ngóng bốn phía.

“Anh có chắc ta an toàn không?”

“Chắc.”

“Hay em im lặng nhé?”

“Không sao đâu.”

Rảo bước thêm một đoạn, tôi đằng hắng. “Chuyện tối hôm nọ. Lúc em bảo có xác chết xung quanh cũng chả sao ấy. Chẳng là, sau vụ lũ dơi, em...”

Tôi chờ anh kết thúc hộ câu vừa rồi, nhưng Derek vẫn cầm cúi đi tiếp.

“Rõ ràng đây là chuyện không hay,” tôi đành tiếp tục. “Đáng lý ra em phải nói thế. Chỉ có điều em không muốn... xử sự thái quá. Lúc triệu hồn người đàn ông kia về xác, em đã muốn thú thật, cả chuyện lữ dơi nữa, nhưng...”

“Em không cần anh phân tích rằng em vừa làm một chuyện ngớ ngẩn trong khi em là người hiểu hơn ai hết.” Derek gạt một cành cây sà xuống thấp. “Phải, đúng là em cần cẩn thận hơn. Cả bốn người đều thế. Nhưng em không cần anh mổ xẻ chuyện của mình cho thêm tệ hại. Anh biết”.

Đăm đăm nhìn tôi giây lát, Derek lại hít hà xung quanh và vẫy tay ra hiệu cho tôi rẽ sang trái. “Anh cũng từng nói anh không biết khi nào mình sắp sửa Biến Hình. Anh nói dối đấy. Não bị ngứa, nào sốt cao, nào cơ co thắt... anh biết những triệu chứng đó là gì. Chỉ có điều... Cũng như em, anh không muốn lo cuống lên khiến Simon phát hoảng. Anh nghĩ là mình tự xoay sở được.”

“Bốn người chúng ta đều phải cẩn trọng hơn. Đặc biệt là bây giờ, sau khi biết những việc họ đã làm...”

Tôi im bật, cơn hoảng sợ đã thành quen thuộc – phần trong tôi cứ nhắc mãi đến mấy từ đó – lại tìm về. Cải biến gien. Sức mạnh không thể bị kiểm soát. Liệu tình hình có thể xấu đến mức nào? Kết quả sẽ còn tồi tệ đến đâu? Còn...

“Chloe?”

Đâm sâu vào cánh tay Derek, tôi mới biết anh đã dừng lại và cúi xuống chăm chú nhìn tôi.

“Rồi ta sẽ tìm ra cả thôi,” Derek dịu dàng, “Ta sẽ xử lý được mà.”

Tôi nhìn lảng đi. Người tôi run lên, hai hàm răng va vào nhau lập cập. Derek đặt tay dưới cằm xoay mặt tôi lại.

“Không sao đâu,” anh trấn an.

Derek nhìn tôi chăm chăm. Tay anh vẫn đỡ dưới cằm tôi, mặt anh cúi sát mặt tôi. Sau đó anh buông tay, hừ giọng rồi quay đi, “Ta ra đằng kia xem đi.”

Phải mất một giây tôi mới sực tỉnh và đi theo anh. Tôi đến gần, Derek đang cúi xuống xác một con chim.

“Cái này đỡ hơn không?” anh hỏi.

Tôi khom người nhìn. Con chim trông bình thường đến độ cứ như nó đang ngủ. Tự nhiên tôi sốt sắng muốn gọi hồn ngay cho nó. Vừa định quỳ xuống, tôi đã nhảy dựng lên.

“Nó chưa chết.”

“Chết đứ đừ rồi còn gì.” Derek lấy mũ giày khều nhẹ.

“Chưa, nó vừa động...” Một con giòi từ dưới cánh chim bò ra. Tôi hết hồn, vội lùi ngay lại. “Hay ta tìm con khác đừng có bọn ‘khách không mời’ này được không?”

Derek lắc đầu. “Chỉ có một trong hai, hoặc có giòi giống con này, hoặc thối rữa đến độ giòi cũng phải chê.” Anh cúi nhìn kỹ hơn. “Giòi này mới có dạng ấu trùng giai đoạn đầu. Có nghĩa con chim mới chết khoảng ...” Anh đỏ mặt, hạ giọng nói xuống khoảng một quãng tám. “Em không cần biết mấy chi tiết đó đâu nhỉ?”

“À phải. Hồi đi học, anh từng tham gia hội chợ khoa học bằng đề án đó đúng không?” Nhìn ánh nhìn sắc lẹm của anh, tôi nói tiếp, “Bắt gặp em

săm soi xác chết trong tòa nhà bỏ hoang hôm trước nên Simon có kể em nghe. Tuy nhiên, Simon dặn đừng nhắc chuyện đó với anh bởi lần đó anh chỉ đoạt giải nhì.”

Derek làu bàu. “Ừ. Tuy không dám nhận đề án của anh là hay nhất, nhưng ít ra nó cũng hơn chán cái đề án thiên liệu tiết kiệm hết sức vớ vẩn gì đấy của người đoạt giải quán quân.” Anh im lặng một hồi. “Anh không có ý đó. Tất nhiên những đề tài loại ấy chẳng có gì sai. Nhưng người đoạt giải nhất dùng số liệu giả. Hãn giành chiến thắng chỉ vì cái tiếng bảo vệ môi trường. Còn anh đoạt giải khán giả tín nhiệm bầu chọn.”

“Lý do thì vì hình như người ta quan tâm đến xác chết có giỏi hơn là bảo vệ môi trường.”

Anh cười khẽ. “Chắc vậy.”

“Lại nói đến vụ xác chết có giỏi... chắc em nên bắt tay vào việc ngay. Bắt nó động đậy nào.”

Tôi quỳ bên cạnh con chim.

“Ta nên bắt đầu bằng...” Derek lên tiếng.

Anh khựng lại khi thấy tôi mở mắt.

“Anh cần ngậm miệng lại chứ gì?” Anh nói. “Anh định gợi ý em nên à, ừm... thử một vài cách. Nhưng chắc em biết nhiều hơn anh.”

“Vì chỉ biết vài nét mơ hồ nhất về phép thử nên em không muốn làm mình bê mặt đâu. Em sẽ nhờ vả đến anh. Tuy nhiên, riêng trong lĩnh vực gọi hồn thì...”

“Im miệng và để em tập trung vào việc.” Derek ngồi xếp bằng. “Lúc nói chuyện lữ đơi, em bảo mình có thể triệu gọi một hồn ma mà không cần thấy

mặt. Vậy đó là loại gọi hồn chung chung thôi. Em nên bắt đầu bằng một hồn ma cụ thể. Như thế ta sẽ biết khi gọi hồn một người, em có đồng thời gọi luôn hồn mấy con thú gần đó về hay không.”

“Hiểu rồi. Em sẽ bắt đầu với Liz.”

Theo ý tôi, nếu giả sử tất cả những chuyện chúng tôi đang trải qua đây mang tính chất khoa học thì tôi nên dùng vài biện pháp kiểm soát. Tôi sẽ sử dụng “mức sức mạnh” thấp nhất – chỉ để gọi khế trong tâm tưởng, “Liz, cậu có đó không?” Tôi vừa làm vừa để ý con chim. Không thấy Liz phản hồi.

Tôi lại hình dung ra Liz và thầm gọi bạn. Vẫn không thấy. Tôi tưởng tượng mình đang lôi Liz lại đây. Chẳng thấy gì. Cố thêm chút nữa, tôi vẫn tập trung vào hình ảnh Liz hiện ra trong đầu mình. Tôi vừa để mắt đến con chim vừa tiếp tục nhìn xung quanh, hi vọng thấy có dấu hiệu của Liz.

“Em nên cố đến mức nào?” tôi hỏi ý Derek.

“Cứ cố hết sức đi em.”

Ả bán yêu từng nói đến chuyện tôi có thể bắt xác chết trong nghĩa trang cách đây hai dặm phải sống dậy. Chắc chắn là ả nói quá rồi. Chưa kể là...

“Cố ở mức em vẫn thấy thoải mái,” thấy tôi ngần ngại, Derek khuyến khích.

“Còn nếu muốn cố hơn thế, ta hãy để lần khác.”

Tôi cố thêm một chút. Rồi một chút nữa. Kiểm tra con chim xong, tôi lại nhắm nghiền mắt. Đúng lúc đó, Derek kêu lên, “Ngừng lại.”

Tôi mở bừng mắt. Cánh con chim vừa động dậy. Tôi vội chạy lại xem.

“Chắc tại bọn giòi đấy,” Derek nói. “Em làm tiếp đi.”

Derek đứng dậy, cầm cành cây và bước đến chỗ con chim. Đang đi, anh bất thần ngẩng phắt lên, mắt nheo lại, hai cánh mũi động đậy.

“Der...?”

Một tiếng “rắc” từ xa vọng lại cắt ngang lời tôi. Derek nhào tới, quật ngã tôi bằng một động tác chuôi bóng. Tôi đổ vật xuống. Có cái gì đó sượt mạnh qua cánh tay tôi, đoạn gần vai, ngay phía trên vết thương còn băng trắng xóa. Khi hai đứa ngã sõng soài, nó cặp “phập” xuống đất, ngay sau lưng chúng tôi. Đất mùn bị cày tung, văng lên cao. Derek nhồm lên ngay nhưng vẫn đề lên người tôi, như một tấm lá chắn... hoặc anh muốn ngăn không cho tôi nhúc nhích thì đúng hơn. Anh ngoái nhìn ra sau.

“Em có sao không?” Lúc quay sang tôi, hai cánh mũi anh lại phập phồng. “Em bị thương kìa.”

Anh giật tay áo tôi. Tay áo bị thủng một lỗ, đúng chỗ có nếp gấp.

“Chắc họ bắn phi tiêu tẩm thuốc mê đấy. Nó sượt qua tay áo em. Rơi phía đằng kia...”

Tôi chưa nói hết câu, Derek đã tìm ra chỗ ấy. Sau giây lát xới đất tìm kiếm, thứ anh tìm được hóa ra không phải một mũi phi tiêu tẩm thuốc mê.

Chương 40

KHI DEREK GIO viên đạn lên, tim tôi ngừng đập. Hít một hơi thật sâu, tôi gạt ngay mọi ý nghĩ về Hội Edison.

“Ta đang ở trên khu đất của chú Andrew phải không?”

Derek gạt.

“Nhưng đạn đó vẫn có thể là của mấy tay thợ săn.”

Lại gạt. Lăn người sang một bên, Derek quan sát khu rừng. Xung quanh im lặng như tờ.

“Bò theo lối đó,” anh nói nhỏ, “chui vào nắp trong bụi cây um tùm hơn ấy. Anh sẽ ra đó xem...”

Đạn bay tới tấp đến vạt cỏ mọc cao ngay dưới chân hai đứa. Một lần nữa, Derek lại nhào lên người tôi và quát khế “Năm yên!”, làm như tôi có quyền quyết định trong lúc một anh chàng nặng gần cả tạ đè sấp trên người mình không bằng.

Tiếng kêu quang quác rùng rợn chọt vang khắp khu rừng vắng. Chúng tôi nhìn xuống thì thấy con chim chết chấp chới động đậy, hai cánh đập liên hồi trên đất. Có thể nói tôi có phần hơi đặc ý vì không chỉ mình tôi vừa bị giật mình.

Derek vội nhò lên khỏi người tôi. “Phóng thích...”

“Em biết rồi.”

Tôi lồm cồm bò sang mé bên kia khoảng đất trống, cách con chim đủ xa để khỏi phải lo nó sẽ bất thần nhảy lên người tôi.

“Nghe gì không?” giữa tiếng kêu rít the thé của con chim, một giọng nói vang lên.

Mặc cho tiếng chim kêu thảm thiết, tôi cố bắt mình phải tập trung vào việc phóng thích linh hồn của nó. Nhưng tôi chỉ nghĩ được mỗi một câu *Bắt nó im đi! Bắt nó im đi!* Lại có tiếng súng nổ. Chúng tôi nằm rạp xuống đất. Một viên đạn bay vèo qua đầu chúng tôi, găm vào gốc cây phía sau khiến vỏ cây văng tứ tung.

Vẫn nằm sấp, tôi nhắm nghiền mắt. Derek nắm lấy cánh tay tôi.

“Em đang cố đây,” tôi nói. “Chỉ cần chờ em...”

“Bỏ thôi. Chạy đi đã.”

Anh đẩy mạnh tôi lên phía trước rồi cúi đầu chạy thật nhanh. Con chim phía sau vẫn kêu inh ỏi, át tiếng bước chân của chúng tôi. Lúc nó ngừng kêu, chúng tôi cũng ngừng chạy. Tôi nghe có thứ gì đó chuyển động dưới tán cây – là con chim chết hay bọn người truy đuổi, tôi không phân biệt được. Giây lát sau, con chim lại cất tiếng kêu biểu lộ cơn kinh hãi khiến tôi nổi da gà.

Nhắm mắt lại, tôi cố gắng phóng thích cho nó.

“Bây giờ chưa được đâu,” Derek bảo.

Anh dẫn tôi đi xa thêm, đến chỗ có nhiều bụi cây mọc san sát. Chúng tôi cố chui sâu vào giữa và nép mình thật thấp.

Tiếng chim kêu nhỏ dần, nhưng thoạt nghe tôi cũng biết được nó đang di chuyển.

“Cái gì...?”

Giọng đàn ông bị cắt ngang bởi tiếng “bụp”. Bất cứ ai từng xem phim hình sự đều biết đó là tiếng súng giảm thanh. Tôi dám chắc người ta không chế tạo bộ phận giảm thanh cho súng săn... còn thợ săn cũng không mang theo súng lục.

Con chim kêu âm ỉ hơn. Tiếng đàn ông mắng chửi cũng to hơn ban nãy. Thêm hai phát giảm thanh và một tiếng “rắc”, như thể hắn cũng thử cả súng săn nữa. Tiếng chim kêu thảm thiết tắt ngấm, thay vào đó chỉ có tiếng òng ọc ghê rợn.

“Chúa ơi, con gì thế này? Tao đã bắn bay đầu nó, vậy mà nó vẫn sống.”

Một gã khác cười khùng khục. “Chà, từng ấy là đủ để giải đáp thắc mắc cho bọn mình phải không mà? Con bé nhà Saunders đã tìm thấy mấy thằng nhãi rồi đó.”

Tôi liếc sang Derek nhưng anh vẫn dăm dăm nhìn về hướng phát ra giọng nói. Tôi nhắm mắt, cố tập trung vào con chim. Lát sau, âm thanh thể lượng kia cũng im hẳn.

Lại có tiếng rọt rọt. Nhắm nghiền mắt, tôi tin chắc cuối cùng mình vẫn chưa phóng thích xong linh hồn con chim nọ.

Nhưng hóa ra đó là tiếng bộ đàm. Derek căng tai lắng nghe, còn tôi cũng nghe tiếng được tiếng mất. Tuy nhiên, bấy nhiêu thông tin cũng đủ cho tôi biết bọn người kia đúng là nhân viên an ninh của Edison.

Họ tìm ra chúng tôi. Và lần này, họ không buồn dùng phi tiêu tẩm thuốc mê nữa. Sao họ phải nhọc công chứ? Chúng tôi vốn là bốn đối tượng thí nghiệm nguy hiểm đã hai lần chạy trốn. Giờ họ không cần dùng cố để biện minh cho cái việc từ lâu họ rất muốn làm: khỏi cần phục hồi chi sắt, chỉ cần “loại bỏ” chúng tôi khỏi nghiên cứu của họ là xong. Chỉ có một người luôn đấu tranh nhằm giành mạng sống cho tôi, dì Lauren, kẻ đã phản bội họ. Trừ

khử và chôn xác chúng tôi ở một nơi xa Buffalo như nơi này để cho bọn họ hơn rất nhiều.

“Simon!” Tôi nói trong hơi thở hào hển. “Ta phải báo cho cậu ấy và...”

“Anh biết. Nhưng họ chặn đường về nhà rồi. Ta sẽ đi vòng vậy.”

“Nhưng ta không thể quay về căn nhà đó. Nếu đã ra đây có nghĩa họ phải ghé qua nhà trước rồi.”

Derek nghiêng rặng, tầm mắt hướng về phía khác.

“Dù thế... chắc mình vẫn phải thử xem sao chứ?” Tôi không bỏ cuộc. “Thôi được, nếu ta cẩn thận một chút...”

“Không, em nói đúng,” Derek ngăn tôi lại. “Để anh đi. Em cứ đợi ở đây.”

Thấy Derek lập tức bỏ đi, tôi vội túm lấy lưng áo anh. “Anh không thể...”

“Anh cần báo cho Simon hay.”

“Vậy em cũng đi...”

“Đừng, em ở lại.” Vừa định quay đi, Derek lại ngập ngừng. “Tốt hơn hết em hãy đi xa nơi này. Cách đây nửa dặm về hướng bắc có đường đi.” Anh chỉ tay. “Dễ thấy lắm. Đường dễ đi... Hồi trước anh và Simon toàn đi theo lối đó. Hễ thấy hiệu lệnh thì em chạy ngay nhé. Chạy ra đường rồi tìm chỗ trốn. Anh sẽ ra đó tìm em.”

Rồi anh quay lưng rời đi. Dù không muốn nhưng tôi biết có cãi cũng vô ích – không gì có thể cản Derek quay về tìm Simon. Còn nữa, anh không cho tôi đi cùng cũng phải. Có tôi chỉ khiến Derek phải lo bảo vệ thêm một người. Tốt nhất là ngồi đây chờ hiệu lệnh của anh...

Tiếng huýt sáo lạnh lạnh của Derek xuyên thủng màn đêm. Sau đó anh huýt thêm lần nữa. Đến lần thứ ba, tôi mới hiểu “hiệu lệnh” của Derek không chỉ dành cho riêng mình mà còn cho cả Simon, anh đang đánh thức cậu ấy dậy.

m thanh ấy lớn đến độ đủ sức đánh thức tất cả mọi người – đồng thời chỉ điểm cho đội nhân viên an ninh chính xác nơi...

Đến đây tôi tá hỏa, không còn nghĩ tiếp được nữa. Rồi tôi bắt đầu mắng chửi Derek, gọi anh bằng mọi cái tên mà mình có thể nhớ ra, bao gồm cả những từ ngữ tôi còn không hiểu là gì.

Derek biết tiếng huýt sáo của mình đủ khiến cả đội an ninh của Edison chú ý tới. Chính vì thế anh mới huýt âm ỉ chứ không kín đáo ném sỏi lên cửa phòng ngủ của Simon. Anh cố tình khiến họ chú ý đến mình để tôi và Simon tranh thủ thời cơ chạy thoát.

Tôi muốn gào lên mắng anh cho hả. Bọn người kia có đầy đủ súng ống. Súng bắn ra đạn thật đàng hoàng. Và họ không chùn tay khi bóp cò. Nếu họ mắc mưu Derek...

Anh ấy sẽ bình an vô sự. Derek cho mày cơ hội sống. Tận dụng ngay đi chứ. Chạy đi!

Tôi ép mình phải lao ra khỏi bụi cây và chạy trong tư thế cúi lom khom. Cứ thế, tôi nhắm chỗ đường quang mà tiến tới, tránh xa nơi có tiếng xì xào dưới tán cây. Chợt nghe tiếng bước chân rầm rập, tôi dao dác nhìn quanh tìm chỗ nấp nhưng không có. Tôi đành nằm bẹp xuống đất.

Cách tôi chừng ba mét có hai bóng người vừa vụt qua. Từ đầu đến chân hai người này vận trang phục dã chiến, trông như lính bắn tỉa trong quân đội vậy. Ngay cả mũ đội cũng có lưới rủ xuống che kín mặt.

Có tiếng bộ đàm xè xè trước khi một giọng đàn ông truyền đến. “Đội Bravo đâu?”

Một trong hai người – là phụ nữ – trả lời.

Gã kia nói tiếp. “Thằng nhãi đàng này. Định đi về hướng đông. Chúng tôi sẽ đón lõng...”

Thình lình từ máy bộ đàm có tiếng súng nổ vang khiến tôi đứng tim. Cả tiếng cành cây gãy rãng rặc cũng được truyền qua sóng radio.

“Hạ được nó chưa?” người phụ nữ hỏi.

“Chưa biết. Đội Charlie vừa bắn. Tắt bộ đàm đi. Còn hai người quay về đây ngay.”

Súng lại nổ giòn. Lần này tiếng nổ nghe xa hơn ban nãy. Tôi dám chắc tim mình đập mạnh đến nỗi hai người kia cũng nghe thấy, nhưng họ vẫn cắm cúi đi về hướng có tiếng súng. Hướng có Derek.

Bravo, Charlie... Tôi xem nhiều phim chiến tranh rồi, chỉ cần nghe thấy bấy nhiêu cũng đủ hiểu họ có ít nhất ba cặp. Sáu nhân viên an ninh trang bị tận răng. Đủ để bao vây Derek và...

Cứ đi tiếp đi. Anh ấy sẽ tìm được đường thoát thôi. Derek mạnh lắm, nhớ chưa nào?

Không có sức mạnh nào trong số đó có thể giúp Derek đánh lại sáu tên đặc vụ. Không có khả năng nào có thể ngăn một viên đạn.

Chờ bóng hai tên đặc vụ khuất hẳn, tôi ngó qua những ngọn cây một lượt. Nhờ mấy mùa hè cắm trại cùng đội kịch, chúng tôi đã học được “Kỹ năng sống sót khi gặp nguy hiểm”. Trong các cuộc thi thể thao, hầu hết tôi là đũa về bát, nhưng có một cuộc thi cho thấy đôi khi nhỏ con cũng là một lợi thế... thế là trên kệ nhà tôi có thêm vài chiếc cúp thể dục dụng cụ.

Phóng như bay đến gốc cây gần nhất có nhiều cành thấp la đà, tôi thử kéo một cành. Nếu Derek đu lên đó, cành sẽ gãy và anh sẽ ngã xuống đất ngay lập tức. Nhưng tôi trèo lên dễ dàng và chuyển ngay sang cành khác chắc hơn. Cành cây kia không hề hấn gì, chỉ khe khẽ kêu lên “phàn nản”.

Tôi trèo lên cao mãi cho đến khi tin chắc rằng xung quanh mình là tầng lá non. Sau đó, tôi lẩn vào một vị trí an toàn và huýt sáo – tiếng huýt sáo của tôi nhỏ nhí, thế nào cũng làm Derek trợn mắt cho xem.

Sao mà nghĩ họ có thể nghe thấy tiếng mà?

Tôi lại huýt sáo thêm lần nữa.

Và nếu có nghe được chẳng nữa, sao họ phải bận tâm đến mà? Họ đã biết chỗ Derek. Họ sẽ không tha cho anh ấy đâu.

Tiếng bốt nặng trĩch của hai tên vừa đi khỏi chợt dừng lại. Có tiếng người thì thào bàn tính. Sau đó là tiếng bước chân quay về chỗ tôi.

Giờ thì mà làm gì đây? Nghĩ nhanh đi kẻo...

Tôi “suyt” thầm, bắt tiếng nói nội tâm phải im. Rồi tôi huýt sáo thêm lần nữa, lần này nhỏ hơn, cốt để biết chắc họ có nghe thấy tôi.

Tiếng máy bộ đàm rọt rẹt kích hoạt.

“Alpha đâu? Bravo đây. Hình như chúng tôi nghe tiếng con bé nhà Saunders. Con bé đang cố liên lạc với Souza. Các anh bắt được thằng nhóc chưa vậy?”

Tôi căng tai nghe tiếp phản hồi nhưng không tài nào nghe được bên kia nói gì.

“Nếu bắt được con bé, chúng tôi sẽ lập tức sang đó chi viện cho các anh.”

Thế có nghĩa họ vẫn chưa bắt được Derek.

Hoặc anh đã bị bắt; họ chỉ cần người hỗ trợ để trấn áp anh thôi.

Có tiếng nói phát ra từ bộ đàm, nhưng khó nghe quá. Người phụ nữ tắt máy và quay sang đồng bọn, “Họ muốn anh quay về hỗ trợ xử lý thằng bé. Đối phó với con bé nhà Saunders chỉ cần mình tôi là đủ.”

Chà, trò nghi binh của mày không mấy hiệu quả nhỉ?

Gã đặc vụ bỏ đi. Tôi ngồi im thin thít cho đến khi mục kia rảo quanh tìm kiếm. Mục đi qua gốc cây có tôi ngồi trên chùng gần ba bốn mét và bước tiếp. Chờ đến lúc biết chắc mục sẽ không trở lại, tôi mới đập mạnh vào thân cây.

Mục xoay người lại, cứ đứng đó một lúc, tay huơ đèn pin tròn một vòng. Tôi định bụng nếu mục bỏ đi thì sẽ đập thêm cái nữa. Nhưng mục đã thận trọng di chuyển rất chậm về phía tôi, đồng thời chiếu đèn khắp mặt đất. Hể đến gần một bụi cây hay vạt cỏ mọc cao, mục lại dừng bước ngó nghiêng.

Khi mục bước đến dưới tán cây tôi đang nấp, tôi giữ chắc cành cây và chuyển sang tư thế nằm tì người trên ấy. Chẳng may bàn chân ban nãy tôi vừa thực hiện cú đá khê đập phải thân cây. Một miếng vỏ cây tróc ra, rơi ngay chân người phụ nữ.

Mục chữa đèn xuống nhìn.

Đừng mà! Xin đừng...

Ánh đèn pin loang loáng vung lên rọi thẳng vào tán cây.

Tôi thả người rơi tự do. Không hề nghĩ đến việc nhảy lên đầu một người to gấp đôi mình, lại trang bị đầy đủ súng ống là ngu ngốc đến nhường nào.

Tôi chỉ buông tay, từ cành cây lao xuống, trong lúc tiếng nói nội tâm gào lên Mày làm cái gì thế hả?!... bằng thứ ngôn ngữ không thể nói là lịch sự.

Tôi rơi trúng người mục nhân viên an ninh. Cả hai cùng lăn kềnh, nhưng cũng may là mục nằm dưới, hứng trọn lấy cú ngã của tôi. Tôi nhảy dựng lên, lờ đi chuyện mình mẩy đau như dằm. Tôi rút dao và...

Mục nằm bất động dưới gốc cây, đầu cách thân cây chỉ vài phân. Dù mặt mục bị che bởi tấm lưới che mặt gắn với mũ đội, tôi vẫn có thể nhìn xuyên qua đó và thấy mắt mục nhắm nghiền, miệng há hốc. Nhất định mục đã va phải cái cây và ngất đi. Cường lại thôi thúc muốn lao đến kiểm tra xem mục ngất thật chưa, tôi chỉ nhặt máy bộ đàm rồi quay sang tìm súng. Chẳng thấy đâu cả. Súng săn không, súng lục cũng không có nốt... hoặc tôi không nhìn thấy chúng. Tôi nhìn kỹ xung quanh để xem mục có đánh rơi không. Chẳng có gì.

Hoặc đồng bọn của mục đã mang đi, hoặc mục giấu dưới áo khoác. Tôi ngần ngừ, định lục tìm nhưng lại sợ làm mục tỉnh dậy mất. Nhìn thêm một lần cuối, tôi vơ vội đèn pin văng gần đó và co cẳng chạy biến.

Chương 41

CHẮC CHẮN tôi đang chạy về hướng Derek chỉ ban nãy, vậy là cả mấy đội nhân viên an ninh phải ở phía sau. Nhưng mới chạy qua chưa đầy một phút, tôi lại nghe tiếng bốt rầm rập. Ngồi thụp xuống, tôi tìm cách giấu máy bộ đàm. Tôi vặn âm lượng xuống mức thấp nhất, dù lúc tôi nhặt được nó đến giờ, bộ đàm hoàn toàn im bật.

Bò vào dãy bụi cây gần nhất, tôi nằm sấp xuống. Tiếng bước chân di chuyển song song với hướng tôi đang chạy nên tôi không nghe ra là họ đang đến gần hay lùi xa.

“Nguyên một đội nhân viên an ninh lại có thể bắt hụt bốn đứa nhãi trong vạt rừng chưa đến hai mươi mẫu,” một gã lên tiếng. “Ngài Davidoff sẽ không vui đâu.”

Một giọng đàn ông khác trả lời. “Nếu ta gặp may, ông ấy sẽ không bao giờ phát hiện ra. Từ giờ đến khi trời sáng, ta còn một tiếng đồng hồ nữa. Dư thời gian ấy chứ. Chúng có thể đi được bao xa nào?”

Vừa đi vừa nói chuyện, cả giọng nói và tiếng bước chân của họ đều xa dần. Khi họ đi hẳn, tôi định bò ra nhưng lại lưỡng lự. Nếu bốn người chúng tôi đều đã ra ngoài hết rồi, tôi nên tìm chỗ nấp hay nên đi tìm họ?

Hừm, nếu mà đến đúng chỗ ẩn nấp Derek bảo, mà sẽ không lo về chuyện đi tìm họ. Tự họ sẽ tìm đến mà.

Ngộ nhớ họ cần tôi giúp thì sao?

Chỉ tình cờ đánh ngất một phụ nữ mà mà tưởng mà trở thành người hùng Rambo ư?

Tìm cho mình một nơi an toàn nghe có vẻ hèn nhát, nhưng tiếng nói nội tâm trong tôi có lý – nếu Derek muốn tôi đến đó, tôi nên đi ngay để kịp gặp anh.

Nhưng tôi có cảm giác mình giống giống Rambo thật – một tay lăm lăm dao bấm, tay kia cầm bộ đàm, đèn pin dắt ngang thắt lưng – khi tôi thận trọng nhích từng bước trong khu rừng rậm rạp.

Phải, miễn là mày không vấp và ngã đè lên mũi dao của chính mình.

Tôi gấp ngay lưỡi dao lại.

“Chloe?” một giọng phụ nữ khẽ khàng.

Vội quay ngoắt lại, tôi trượt chân trên đất mềm. “Tori đấy à?”

Tôi nheo mắt nhìn vào bóng đêm. Rừng tối đến nỗi mắt tôi không phân biệt được đâu là cây, đâu là bụi rậm, và đâu là người. Vừa chạm tay vào đèn pin, tôi đã vội rút lại, đành cố phân biệt những hình thù đen ngòm trước mặt vậy,

“Tori?”

“Suýt. Đi đường này này.”

Giọng điệu trêu mếu ấy làm tôi sờn cả tóc gáy.

“Dì Lauren?”

“Im lặng nào. Cứ đi theo là được.”

Tôi thoáng thấy bóng người trông cũng mơ mơ hồ hồ như giọng nói vừa rồi. Tôi chỉ nhìn ra được mỗi lưng áo sơ mi nhàn nhạt sáng lên phía trước. Tôi không nhúc nhích. Tiếng nói nghe giống dì Lauren, hình dáng cũng tầm

như dì nhưng tôi không dám chắc. Tôi sẽ không như đứa trẻ lên ba lập tức chạy vội theo dù trong lòng chắc mẫm mình đang lao vào cạm bẫy.

Rút đèn pin, tôi bật lên nhìn nhưng người kia liên tục len lỏi giữa những thân cây, khiến tôi không thể nhìn tỏ gì hơn ngoài dáng người và mảng lưng áo. Lát sau, người nọ ngoái lại, tôi kịp thấy khuôn mặt trông nghiêng cùng lọn tóc vàng phát phơ – tuy không rõ nét nhưng cũng đủ cho linh tính của tôi khẳng định đúng là dì ấy.

Sau cái vẫy tay giục tôi đi thật nhanh, người nọ rẽ vào góc rừng sâu hơn. Dù có linh tính tốt, tôi vẫn thận trọng đi theo. Tôi vừa chạy qua vạt cây bụi thì một bóng người lao đến. Trước khi tôi đổ kèn, người kia đỡ kịp. Một bàn tay bịt nhanh miệng tôi, chặn đứng tiếng kêu hốt hoảng.

“Là anh đây,” Derek nói khẽ.

Anh đang định kéo tôi vào bụi cây thì tôi vùng ra.

“Dì Lauren,” tôi bảo anh. “Em vừa nhìn thấy dì Lauren.”

Derek nhìn tôi như thể anh vừa nghe nhầm.

“Là dì em đó. Dì ấy cũng đến đây. Dì ấy...” Tôi chỉ về hướng dì mình đã đi khuất. “Em đang đi theo dì.”

“Anh không thấy ai cả.”

“Dì ấy mặc áo màu sáng mà. Dì vừa chạy qua...”

“Chloe, anh đứng ngay đây từ nãy đến giờ. Anh còn thấy cả em đi tới nữa. Làm gì có ai chạy...” Anh im bật, chợt hiểu ra rằng, nếu tôi nhìn thấy, còn anh thì không...

Ngực tôi thắt lại. “Không...”

“Đó chỉ là ảo giác,” Derek nói nhanh. Một dạng bùa bẫy. Hồi đó cha bọn anh hay làm thế lắm, rồi thì...” Anh xoa xoa trên miệng và quả quyết, “Thật đấy.”

Tôi đã bắn khoản như anh, giờ lại nghe anh nói vậy, lẽ ra những gì tôi từng nghi ngờ sẽ được khẳng định, nhưng tôi không thể gạt đi ý nghĩ: đó là hồn ma. Tôi vừa trông thấy hồn ma của dì Lauren. Khu rừng trước mắt tôi trở nên nhập nhòa, và nếu không có cánh tay của Derek dìu đỡ, chắc tôi không thể đứng vững được.

“Chloe? Chỉ là bùa chú thôi mà. Với lại trời tối thế này em không nhìn rõ đâu.”

Cái gì anh nói cũng đúng. Trăm phần trăm đúng. Thế nhưng... tôi xua ý nghĩ kia và đứng thẳng lại, vùng khỏi vòng tay anh. Thấy Derek ngần ngại mãi rồi mới buông, tư thế sẵn sàng chuẩn bị đỡ nếu tôi lại ngã khuỵu, tôi bèn bước hẳn sang bên.

“Em không sao. Giờ anh định thế nào?”

“Ta sẽ đợi ở đây...”

Có tiếng bước chân vọng đến. Chúng tôi bèn chui nhanh vào bụi nấp. Ánh đèn pin lướt qua rừng cây như tìm kiếm.

“Tôi biết thế nào bọn nhóc cũng trở lại đây,” một giọng đàn ông bảo. “Tôi vừa nghe tiếng chúng xong.”

Derek và tôi không dám nhúc nhích. Tiếng anh thở gấp, đập dồn ngay tai tôi. Dựa lưng vào Derek, tôi có thể nghe tiếng tim anh đập thành thạch. Ánh đèn pin sáng lóa tiến đến ngày một gần, xuyên thủng màn đêm dày đặc. Ánh sáng lướt qua bụi cây bọn tôi đang nấp, sau đó ngừng hẳn, quay lại và chiếu thẳng vào mặt chúng tôi.

“Này hai nhóc. Ra đây ngay.”

Tôi chỉ thấy bóng người mờ mờ sau ánh đèn chói lóa.

“Bước ra đi,” người kia lại ra lệnh.

Hơi thở của Derek bóng rẫy bên tai tôi. “Khi nào anh bảo chạy, nhớ chạy nhé.” Rồi anh nói lớn. “Bỏ súng xuống đi. Chúng tôi sẽ ra ngay.”

“Bỏ súng xuống rồi đó.”

Với ánh đèn chói gắt rọi thẳng vào mắt, còn gã kia thì trốn sau quầng sáng đó, tôi không thể biết chắc gã có nói thật không.

Gã giơ tay bên kia lên, lắc lắc. “Thấy chưa, không có súng nhé. Giờ thì...”

Bất ngờ gã đổ vật ra trước như thể bị xô mạnh từ phía sau. Đèn pin văng xuống đất, ánh đèn loang loáng chiếu trên không. Derek vọt qua trước mặt tôi, nhảy lên người gã nọ đúng lúc gã định quơ quào góc đầu dậy. Từ phía sau gã, Simon bước lên, tay giơ ra trước, sẵn sàng tung thêm bùa đẩy lùi.

“Chạy đi,” Derek giữ chặt lấy gã đàn ông đang vùng vẫy. Thấy Simon và tôi ngần ngại, anh gầm lên, “Chạy mau!”

Vừa cảm đầu chạy chúng tôi vừa ngoái cổ lại nhìn. Tuy có nghe tiếng chống cự, nhưng cuộc vật lộn nhanh chóng đi đến hồi kết. Chúng tôi mới chạy được một quãng, Derek đã bắt kịp. Hai đứa chạy chậm lại thì bị anh thúc vào lưng, bắt chạy tiếp. Ánh trăng xuyên qua tán cây đủ sáng để soi đường cho chúng tôi đi.

“Tori đâu?” Tôi quay sang Simon hỏi.

“Bọn tớ mỗi đứa chạy một hướng. Tori...”

Derek ra hiệu bảo hai đứa bọn tôi im lặng. Chúng tôi cứ chạy như thế cho đến khi thấy ánh đèn từ trong nhà hắt ra thấp thoáng sau rặng cây. Nhất định là sắp đến con đường nhỏ đằng sau nhà. Mới chạy thêm được vài bước, Derek đã huých mạnh vào xương bả vai sau lưng tôi và Simon, làm hai đứa đều ngã nhào. Derek cũng đổ người xuống, nằm giữa Simon và tôi. Hai đứa tôi vừa nhồm dậy đã bị anh ấn xuống.

Simon ngẩng khuôn mặt lấm lem đất cát lên và xoa xoa hàm. “Này, em quý bộ răng của mình lắm đấy. Tất cả đấy nhé.”

Derek suýt khẽ, nhắc Simon im lặng. Anh xoay người để nằm sấp xuống, mặt quay về hướng ngược lại. Chúng tôi máy móc làm y hệt. Tôi dõi theo tầm mắt đang nhìn bao quát khắp khu rừng của anh, và khi anh sững lại, tôi nghe có tiếng bước chân.

Derek trở nên căng thẳng, sẵn sàng xông tới nhưng những người kia còn ở rất xa. Lúc họ dừng bước, tiếng nói chuyện cất lên lao xao. Máy bộ đàm trong túi tôi kêu rọt rẹt. Tôi lấy ra xem và chỉnh lại âm lượng.

Nhìn qua Derek, Simon mấp máy môi. “Bộ đàm à?” rồi chỉ tay về phía bọn họ, ý hỏi có phải bộ đàm của họ không.

Tôi gật.

“Hay đấy,” cậu ấy giơ ngón tay cái lên khen khiến tôi đỏ mặt. Derek liếc sang, gật đầu rồi hừ giọng. Tôi hiểu hành động ấy mang nghĩa là, Giỏi lắm... miễn là để đoạt lấy nó, em không làm gì ngu ngốc là được.

“Tôi đã thấy Alpha 1,” giọng gã đàn ông nhỏ nhí khiến tôi phải căng tai nghe cho rõ.

Simon ra hiệu cho Derek tăng âm lượng, nhưng anh lắc đầu. Derek rất thính tai nên không cần phải mạo hiểm làm gì.

“Anh ta ở đâu?” tiếng phụ nữ vang lên từ bộ đàm.

“Bị ngắt. Trông như vừa đấu vài hiệp với người sói trẻ tuổi của chúng ta.”

“Đưa anh ta về chỗ an toàn đi. Đội Delta vẫn giữ con bé nhà Enright chứ?”

Tội vội đưa mắt nhìn Derek nhưng anh đang chăm chú nghe, nét mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì.

“Delta 2 giữ con bé. Chưa chắc con bé đã là mồi nhử tốt, nên tôi phải Delta 1 ra xe tải đón Carson về.”

Đến đây, Derek không thể không chú ý. Simon quay sang tôi, tròn miệng ý bảo là “chú Andrew”. Tiếng nói chuyện tắt hẳn, nhưng giây lát sau, giọng người phụ nữ kia lại vọng qua bộ đàm. Mụ gọi Delta 2. Có tiếng đàn ông phản hồi.

“Anh mang Carson về chưa?” mụ hỏi.

“Sắp rồi đây.”

“Tốt. Nhiệm vụ của anh là thuyết phục hẳn khuyên bọn trẻ. Hẳn có thể lừa chúng vào nhà.”

“Hẳn sẽ không làm đâu.”

“Ai mong hẳn tự nguyện đâu nào,” người phụ nữ gắt. “Nhưng hiện hẳn đang bị chúng ta giam lỏng, nên hẳn sẽ phải nghe theo ý chúng ta thôi. Nếu hẳn không chịu, bắn chết hẳn cho tôi.”

Simon ngẩng phắt lên, đôi mắt cậu ấy thăm lại vì lo lắng. Derek ra hiệu bảo cậu im lặng để cả ba cùng nghe.

Giọng Delta 2 lại vang lên. “Có ai mang xe đi đâu không?”

“Cái gì?”

“Xe. Carson trong xe đó. Không thấy xe... đâu cả.”

Thế rồi hai bên cãi nhau lớn đến độ Derek phải bịt chặt loa, khiến bọn tôi càng khó nghe. Mấy phút sau, chúng hỏi nhau rằng liệu Delta 2 có đến đúng chỗ không, rằng không có ai đưa chú Andrew cùng chiếc xe đi đâu. Nhưng chẳng có lời giải thích nào đơn giản cho sự thật – con tin đã biến mất... cả xe cũng không còn.

“VẬY là chú Andrew bình an vô sự. Còn Tori?” sau khi máy bộ đàm im tiếng, tôi hỏi.

Derek không trả lời ngay, tốt hơn kỳ vọng. Tôi chỉ sợ anh vặc lại, “Em hỏi Tori làm gì?”. Hôm nọ, anh ngay lập tức bảo nếu Tori mà có ra trước xe hơi đang phóng hết tốc độ thì anh cũng chẳng quan tâm. Nhưng hôm nay, anh đã không thể làm ngơ khi biết tính mạng Tori đang gặp nguy hiểm.

“Để anh đi lòng xem sao,” Derek lên tiếng. “Nếu tìm thấy Tori thì tốt quá rồi.”

Dù sao anh không nói hết ý, tôi vẫn hiểu. Giả sử không tìm thấy Tori, ta sẽ bỏ cô ta lại. Nghe có vẻ tàn nhẫn, nhưng làm thế là đúng. Tôi không muốn Derek phải hứng đạn vì Tori. Thật đáng sợ khi phải thú nhận ý nghĩ ấy. Tôi đâu có ghét Tori – thậm chí tôi chẳng còn không ưa cô ta như trước nữa. Nhưng nếu tình huống xấu đi và bắt buộc phải hi sinh một mạng chỉ để cứu cô ta, tôi không làm được. Là Derek hay Simon đều không, và cả tôi đều không nốt. Quyết định đó sẽ còn ám ảnh tôi mãi về sau.

“Anh nhớ cẩn thận. Vớ lại...” Vừa định bảo “nhanh nhanh lên nhé” nhưng tôi không thể nhấn tâm thế được – chỉ cần nghĩ đến nó cũng đủ khiến tôi kinh hãi. Tôi khó nhọc nuốt xuống và lặp lại, “Nhớ cẩn thận.”

Tuy nhiên Derek chưa xuất phát, mà là tôi và Simon. Anh bảo chúng tôi đi trước, để anh trông chừng phía sau. Khi chúng tôi ra đường an toàn, anh mới bắt đầu đi tìm Tori.

Chừng được hai mươi bước, một bóng người rẽ vào lối đi của hai bọn tôi. Simon vụt giơ tay lên.

“Simon, là...” chưa kịp nói hết câu, người kia đã kêu lên “ối” vì trúng bùa. Ông ta ngã ngửa ra đất.

“Chú Andrew!” Simon vội chạy lại.

Người kia đứng dậy, vừa phủi bụi vừa gượng cười. “Bùa đẩy lùi của cháu tiến bộ rồi đấy.”

Tuy không cao hơn Simon là mấy nhưng dáng người chú Andrew chắc khỏe, vững vàng. Chú ấy có khuôn mặt bầu bầu và cái mũi khoằm, mái tóc cắt sát da đầu đã bạc dù chú chỉ trạc tuổi cha tôi. Trông chú như vận động viên quyền anh đã giải nghệ, không giống hình ảnh tưởng tượng của tôi về ông chủ của một ngôi nhà nhỏ ngăn nắp và ấm cúng.

Lúc nhìn sang tôi, nụ cười của chú tắt ngấm, nếp nhăn giữa hai chân mày sâu thêm. Hình như chú thấy tôi quen quen nhưng không thể nhớ ra tôi tên gì và từng gặp ở đâu. Chưa kịp hỏi, chú đã vội nhìn lên.

“Có người đến đấy.”

Simon dõi theo bóng đen cao to đang lặng lẽ đến gần. “Là anh Derek.”

“Không, đó không phải...”

Chú Andrew vừa lên tiếng thì Derek xuất hiện ở khoảng rừng thưa sáng sủa. Chú Andrew chớp chớp mắt lia lịa, ngó trôn Derek như thể đang cố – mà không thể nhận ra cậu bé chú từng quen ngày nào.

Trong ánh mắt ông, đằng sau vẻ ngờ ngàng ẩn chứa một cảm xúc mạnh mẽ hơn, một thoáng lo lắng, thậm chí kinh hãi. Như thế ngay lúc này, trước mặt ông không phải con trai người bạn thân mà là một người sói cao lớn, đầy sức mạnh. Ông chớp mắt, cố che giấu nỗi sợ nhưng Derek đã kịp nhìn thấy. Anh nghiêng rặng nhìn lảng đi, hai vai căng ra như muốn nói, sao cũng được, anh không quan tâm. Nhưng tôi biết là ngược lại mới đúng.

“Cháu... lớn rồi.”

Chú Andrew gượng cười một cách khó khăn. Với Derek, thà thấy chú sợ sệt còn hơn phải nhìn cảnh ấy. Lần này anh ngoảnh hẳn mặt đi, miệng lẩm bẩm, “Vâng.”

Simon khoát tay về phía tôi. “Giới thiệu với chú, đây là...”

“Để chú đoán thử. Cháu là con gái của Diane Enright phải không?”

Tôi lắc đầu. “Dạ không. Cháu là Chloe Saunders ạ.”

“Tóc bạn ấy khác cơ,” Simon sốt sắng. “Chloe tóc vàng nhưng bọn cháu phải nhuộm vì...”

“Để sau đi,” Derek quay sang chú Andrew. “Họ bắt con gái cô Enright rồi. Là Victoria.”

Andrew nhú mày. “Cháu chắc không?”

Simon cầm máy bộ đàm từ tay tôi và chìa ra. “Chloe lấy được của họ. Chúng cháu có nghe họ bảo nhau về chuyện chú trốn thoát và chuyện bắt Tori.”

“VẬY ĐỂ CHÚ ĐI CỨU CON BÉ. BA ĐƯA LÊN XE CẢ ĐI.” Chỉ chỗ đậu xe xong, chú vội vã rời đi.

“Để cháu đi với chú,” Derek đề nghị. “Cháu có thể tìm bạn ấy nhanh hơn.”

Vừa định phản đối, nhưng chỉ cần nhìn Derek, chú Andrew cũng biết làm thế là thừa. Vậy nên chú ấy nhận lấy máy bộ đàm và giục tôi với Simon sớm đến nơi an toàn.

Chương 42

SIMON VÀ TÔI TÌM THẤY XE – là một chiếc SUV cũ giấu trong nhà để xe một người hàng xóm. Cửa trước mở toang. Một miếng kim loại nhét vào bộ phận khởi động giúp nổ máy xe mà không cần chìa khóa. Simon lúi húi xem xét, định thử nổ máy. Đúng lúc đó ba người: Derek, chú Andrew và Tori từ trong rừng chạy đến.

Simon và tôi giật cửa trước chiếc SUV ra rồi trèo ra sau. Derek ngồi vào ghế hành khách. Tori ngồi đằng sau với tôi.

Lúc chú Andrew cho xe khởi động, Simon bảo.

“Một cuộc giải cứu chóng vánh.”

“Không cần giải cứu gì cả,” Tori nói ngay. “Tôi tự biết lo thân mình.”

Derek lau bàu một câu đại loại nếu lần sau có phải liều mạng cứu Tori, anh sẽ nhớ lời cô ta vừa nói hôm nay.

Lúc chú Andrew chăm chú lái xe, tôi hỏi Tori đã có chuyện gì. Hóa ra cô ta bị bắt, và trong lúc những tên khác đi lùng sục, họ cử người canh chừng cô ta. Lúc đầu có hai tên đứng gác. Nhưng sau tình huống trở nên rối ren, chỉ còn một tên canh chừng.

“Bùa trói kể cũng tiện thật. Vậy là họ đã để tù nhân duy nhất chạy thoát.”

“Tất nhiên là họ biết cô biết dùng bùa chú,” Derek nhận xét.

“Chà, tại họ đánh giá thấp tôi đấy thôi,” Tori đáp.

Derek hừ mũi. Simon vừa định hỏi gì thì chú Andrew nhắc mọi người im lặng vì chú ấy đang lái xe giữa đồng trống mấp mô. Chú phải tắt đèn và cho

xe đi thật chậm.

Ngồi cạnh tôi, Simon cựa quậy không yên, cố tìm tư thế thoải mái trong lúc bị lèn chặt ở hàng ghế sau. Tay cậu lướt qua chân tôi, lần tìm tay tôi và nắm lấy. Khi cậu quay sang nhìn tôi mỉm cười, tôi cũng cười đáp lại.

Tôi tưởng cậu ta chỉ bóp nhẹ tay tôi an ủi rồi buông ngay. Nhưng không. Hình như Simon hiểu nụ cười vừa rồi là sự khích lệ nên cậu ta đan tay mình vào tay tôi và để yên trên đùi tôi. Dù mệt lử – đầu óc quay cuồng bao câu hỏi, lượng adrenaline trong máu tăng vọt – nhưng tôi vẫn cảm thấy như có luồng điện chạy qua người. Ngớ ngẩn thật. Mới nắm tay mà đã định làm to chuyện ư? Sao giống bé gái mới vào lớp năm quá.

Với Simon, tôi tin chắc cậu ấy không cho đó là chuyện lớn. Dù cậu không phải tên con trai đầu tiên nắm tay tôi, nhưng cũng phải nói rõ: kinh nghiệm của tôi với con trai chưa đi xa đến thế.

Tuy nhiên, cảm xúc kia đi qua rất nhanh. Nó chấm dứt khi xe ra đến đường cái và chú Andrew bật đèn pha lên. Vừa nghe chú ấy hỏi thăm bọn tôi có sao không, tôi đã buột miệng, “Chú có gặp dì Lauren không ạ?”

Chú ấy cau mày nhìn tôi qua gương chiếu hậu.

“Lauren Fellow. Dì ấy làm việc cho...”

“Chloe, chú biết dì cháu. Nhưng lúc ở ngoài kia chú không thấy cô ấy.”

“Chloe tưởng đã thấy dì mình trong rừng,” Derek giải thích.

Simon quay ngoắt qua nhìn tôi. “Gì cơ?”

“Tớ... tớ thấy ai đó. Tiếng người đó giống dì tớ, trông dáng vẻ cũng giống nữa. Từ những gì tớ quan sát được trong đêm tối thì...”

“Nhưng anh có nhìn thấy dì ấy không đã?” Simon hỏi Derek.

“Anh ấy không thấy,” tôi đỡ lời. “Nhưng dì ấy đi ngang qua mặt Derek. Đáng lẽ anh ấy phải thấy chứ.”

“Cậu gặp ma thì có,” Tori khẳng định. “Thế rồi sau đó cứ đình ninh là dì cậu.”

“Là bùa chú thì đúng hơn,” Derek phân tích. “Chú Andrew, bọn họ có loại bùa chú giống vậy phải không?”

“Có chứ. Loại mê hoặc và tạo ảo giác. Họ cố tình không cho cháu nhìn rõ – kẻ dùng bùa ấy không muốn cháu nhìn kỹ ảo ảnh đâu.”

Nghe có lý nhưng tôi không thể gạt đi linh tính là mình đã nhìn thấy dì Lauren. Không phải người thật, chỉ là hồn ma.

Ghé sát tai tôi, Simon thủ thỉ an ủi. Cậu bảo họ sẽ không giết dì Lauren – đối với họ, dì rất có giá trị.

“Tay em sao rồi?” Thấy tôi im lặng, tâm trí chìm trong lo âu, Derek hỏi thăm.

“Cậu tháo chỉ khâu vết thương à?” Simon xen vào.

“Không.” Derek trả lời. “Một viên đạn sượt qua tay Chloe.”

“Đạn á?”

Chú Andrew vội cho xe tấp vào lề và đập mạnh thắng, “Cháu bị bắn à?”

“Không, không. Đạn chỉ sượt qua, làm trầy da thôi ạ.”

Chú Andrew chưa yên tâm nên tôi vội xoa dịu chú – thêm cả Simon nữa – rằng tôi không sao. Derek cũng nói đỡ, bảo rằng đạn chỉ xuyên thủng áo và sượt qua tay tôi mà thôi.

Chú Andrew lái xe ra đường. “Khi nào dừng lại nghỉ, ta sẽ chăm sóc vết thương cho cháu. Thật không ngờ họ lại...” Ông lắc đầu.

“Ồi, tay cháu bị tróc da này,” Tori kêu lên. “Đau quá đi mất.”

“Hay chú xem luôn vết khâu cho Chloe nữa nhé,” Derek đề nghị. “Mấy ngày trước, cô ấy bị mảnh kính rạch vào tay. Họ đã khâu lại rồi, nhưng ta cũng nên kiểm tra cho chắc.”

Tori huơ huơ bàn tay bị thương. “Có ai thấy gì không? Thấy không?” Cô ta trợn mắt. “Chắc là chẳng ai để ý cả.”

“Trông có vẻ đau đấy,” tôi bảo. “Ta nên thoa cồn i-ốt vào.”

Tori cười như mếu. “May mà tôi luôn có cậu. Giờ tôi đã biết ai cử chàng kỹ sĩ quay lại cứu mình rồi.”

“Nhưng cậu vừa bảo không cần, còn nhớ chứ?” Simon nói.

“Là tôi nghĩ thế thôi.”

“Chúng ta sẽ không bỏ cháu lại đâu, Victoria.” Chú Andrew ngoái lại nhìn cô ta. “Hay gọi là Tori nhé?”

Tori gật đầu.

Chú ấy mỉm cười. “Thật tốt khi thấy cháu và Simon ở cạnh nhau đấy.”

“Ồi không,” Simon kêu lên. “Chúng cháu không có gì với nhau đâu.”

Tori dứt khoát tán thành.

“Không, ý chú là...” Qua gương chiếu hậu, ông hết nhìn Simon lại nhìn sang Tori. “À, ý chú là bốn đứa các cháu. Chú rất mừng khi nhìn thấy các

cháu sát cánh bên nhau. Chú và Kit rất đồng tình ở điểm này, hội đã sai lầm khi chia tách các đối tượng thí nghiệm mỗi người một nơi.”

“Vậy ra lúc trước chú cũng làm việc cho họ ư?” Tôi hỏi, “Cho hội Edison ấy?”

Simon gật đầu. “Chú ấy ra khỏi hội trước cả cha tớ.” Cậu quay sang nhìn chú Andrew. “Đấy là lý do vì sao họ biết chỗ chú ở phải không? Khi chúng cháu trốn thoát, họ đoán thể nào chúng cháu cũng đến đây. Vì thế họ mới bắt chú làm mồi nhử.”

“Chắc họ âm mưu thế thật. Với lại, lần này họ có cơ để bắt chú. Một việc họ đã muốn làm từ nhiều năm trước.”

“Sao lại thế ạ?” Tori thắc mắc.

“Ta sẽ nói chuyện đó sau. Giờ việc đầu tiên là đi tìm cái gì ăn. Khi ấy các cháu hãy kể cho chú nghe tường tận mọi chuyện nhé.”

Nơi duy nhất còn mở bán là cửa hàng thức ăn nhanh ở thị trấn kế bên. Tôi không đói, nhưng Simon nhất định đòi mua sữa lắc cho tôi. Trong lúc tôi uống từng ngụm nhỏ, Simon kể chú Andrew nghe từ đầu đến cuối – nào Nhà mở Lyle, nào chuyện chúng tôi chạy trốn, chuyện về khu giam lỏng, cuộc thí nghiệm, và về cái chết của Liz, Brady với Amber...

“Rachelle còn ở đó chú ạ,” kể xong, Simon nói tiếp. “Dì của Chloe cũng bị kẹt lại. Rõ ràng giờ họ đang giữ lấy dì ấy làm con tin, như họ từng giam chú vậy.”

“Trừ khi dì ấy...” Tori mở lời.

Simon lừ mắt, bắt cô ta phải im. “Dì ấy không sao hết. Chúng cháu cần cứu họ và cả cha cháu nữa. Dì Lauren bảo họ không bắt cha cháu. Nhưng nhất định họ đã làm chuyện đó.”

“Dù không muốn tin, chú cũng phải đồng ý,” chú Andrew tán thành. “Chú tìm cha cháu suốt, nhưng mọi nghi ngờ đều quy về mỗi ấy.”

Derek liếc nhanh sang. “Bấy lâu nay chú có tìm cha bọn cháu ư?”

“Tìm cả các cháu nữa.”

Trong suốt gần một tiếng trên xe, chúng tôi chỉ đi qua một thị trấn lớn. Khoảng cách giữa chúng tôi và thành phố New York mỗi lúc một xa dần. Cuối cùng, chú Andrew chỉ lạng lẽ lái xe, như thể trên xe chỉ có mình chú, không còn ai khác.

“Mình đi đâu thế ạ? Đến một căn nhà an toàn dành riêng cho người có năng lực siêu nhiên chẳng?” Simon huých tôi. “Giống như trong phim ấy ạ?”

“Thực ra chuyện như cháu nói từng xảy ra rồi, cũng là một nhóm người sở hữu khả năng siêu nhiên bị nhóm Cabal truy đuổi,” chú Andrew trầm ngâm.

“Nhóm Cabal là ai? Tori tò mò.

“Đó là cả một câu chuyện dài. Nhưng nơi ta sắp đến không chỉ là nhà nghỉ dành riêng cho những người trong nhóm chú. Chủ nhà là một trong những thành viên đầu tiên lập nên nhóm – Để phụng sự cho mục tiêu chung, chú ấy đã hiến cả khu đất do tổ tiên để lại.”

“Mục tiêu gì vậy chú?” Tori lại hỏi.

“Kiểm soát và cuối cùng là giải tán hội Edison.” Do đường đất gồ ghề nên chú Andrew cho xe chạy chậm lại. “Hoặc đó là mục tiêu ban đầu của nhóm. Nhóm hình thành từ một vài người từng làm cho hội Edison. Cũng như chú, họ ly khai khỏi hội bởi lo ngại về phương hướng hoạt động của hội này. Không chỉ có dự án Genesis 2 đâu các cháu – tuy đó cũng là một trong những mối lo ngại của các chú, nhưng Hội Edison còn vơ xa hơn

thế nhiều. Dần dà, gia nhập nhóm chú không chỉ là những người quan tâm về các hoạt động của Hội Edison mà còn liên quan cả đến nhóm Cabal và các tổ chức người có sức mạnh siêu nhiên khác. Nhưng phải nói cho rõ: Hội Edison là mục tiêu chính – theo dõi hoạt động của họ, tiến hành phá hoại ngầm quy mô nhỏ.”

“Phá hoại ngầm ư?” Simon trầm trồ. “Ngầu quá.”

“Với quy mô nhỏ thôi. Mục đích chính vẫn là theo dõi. Nhiều thành viên, trong đó có cả chú, ngày càng ghê tởm họ.”

“Cha cháu có tham gia không ạ?” Simon hỏi.

Chú Andrew lắc đầu. “Chắc cháu cũng biết chú và cha các cháu...”

“Có bất đồng.”

“Ừ, cũng tại nhóm này thôi. Cha các cháu luôn giữ khoảng cách nhất định. Đối với anh ấy thế là quá khích. Dù sẵn lòng giúp đỡ, nhưng cha các cháu không muốn là một thành viên. Anh ấy cho rằng làm vậy sẽ khiến người khác chú ý quá mức vào hai cháu. Rồi những người khác gây sức ép, đòi chú phải đưa bằng được anh ấy vào nhóm. Là cha hai đối tượng thuộc một trong những dự án tham vọng nhất của Hội Edison – đồng thời cũng tiềm ẩn nhiều hiểm họa nhất – cha hai đứa là nhân vật hoàn hảo giúp thu hút các thành viên mới có thể lực trong cộng đồng người sở hữu siêu năng lực. Kit giận lắm. Sau những gì anh ấy vất vả trải qua để nuôi giấu các cháu, giờ chú lại muốn làm việc này. Thật lòng mà nói, chú ủng hộ sáng kiến nọ. Nhưng chú đã đánh giá không đúng mức độ nguy hiểm mà các cháu đang phải đối mặt với Hội Edison. Hiện tại thì chú đã hiểu.”

Ông rẽ sang ngã khác và cho xe chạy chậm hơn nữa. Đường càng lúc càng gập ghềnh, khó đi. “Sau khi Kit mang hai cháu đi biệt tích, nhóm chú nghe đồn Hội Edison bắt được hai cháu. Nhiều người đòi phải hoạt động tích cực hơn. Nhóm chú tin là các cháu – và cả những đối tượng thí nghiệm

khác – đang gặp nguy hiểm. Những người còn lại vốn có tầm ảnh hưởng mạnh hơn lại khẳng khăng bảo rằng Hội Edison không làm hại các cháu.”

“Vậy là họ sai lè lè rồi,” Tori xen vào.

“Phải. Sau khi nghe các cháu kể, chú đã có bằng chứng để kêu gọi mọi người hành động.”

Thêm một ngã rẽ nữa và căn nhà hiện ra. Trong một thoáng, chúng tôi chỉ biết ngây người ra ngắm. Nơi này giống như một địa danh trong tiểu thuyết về thời Trung cổ vậy – một căn nhà lớn cao ba tầng xây theo kiến trúc Victoria nằm giữa khu rừng rậm rạp. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu trên ấy có cả máng xối bị màn đèn che khuất.

“Tuyệt quá,” Simon lên tiếng. “Đây đúng là nơi những người có siêu năng lực nên sống mới phải.”

Chú Andrew cười khẽ: “Mấy ngày tới, các cháu sẽ ở đây. Trong khi chú lên kế hoạch hành động, các cháu hãy nghỉ ngơi thư giãn.” Lúc đỗ xe, ông ngoái đầu bảo. “Nhưng cũng đừng thoải mái quá. Chú đang định yêu cầu nhóm tổ chức một vụ đột nhập vào trụ sở của Edison để cướp tù. Đã lâu lắm rồi các chú chưa trở lại đó. Bọn chú sẽ cần các cháu giúp một tay.”

Chương 43

TÔI LÊN GIƯỜNG đi ngủ. Chẳng biết tôi có ngủ được không, khi mà cơn hưng phấn từ tối đến giờ chưa nguôi ngoai, nỗi sợ di Lauren chẳng biết giờ ra sao, sự lo lắng về khu rừng bao quanh nhà đây thú vật đang chực chờ sống lại. Nhưng sau nhiều tuần dài, đây là lần đầu tiên chúng tôi được an toàn. Cơ thể và tâm trí mệt mỏi của tôi chỉ cần có thể để tự thư giãn và ban cho tôi một giấc ngủ say, không mộng mị.

Tôi biết mọi chuyện chưa kết thúc ở đây. Sau một hành trình dài đặc và đầy hiểm nguy như vậy. Ngay cả bước đầu tiên – thuyết phục cả nhóm này quay lại trụ sở của Hội Edison – cũng sẽ không dễ như chú Andrew hằng hi vọng. Rồi khi chuyện này kết thúc, chưa hẳn đây là dấu chấm hết thực sự. Nhất là đối với tôi.

Tôi đã thay đổi. Không chỉ phần gien được cải biến – bản thân tôi đã trở thành người khác. Chỉ cần nghĩ đến chuyện về với cha, về lại nhà, về lại trường cũ cùng bạn bè cũng đủ khiến đầu óc tôi quay cuồng. Quãng đời ấy giờ đã lùi xa. Có thể một ngày nào đó tôi sẽ trở về, nhưng sẽ như một vai diễn bị đối diễn viên: dáng vẻ, kiểu ăn nói và ngay cả cung cách ứng xử đều khác trước. Tôi không còn như xưa nữa. Thậm chí tôi không dám chắc mình có thể đảm đương tốt vai diễn mới không.

Quãng đời trước đây như một giấc mơ – một giấc mơ êm đềm và dễ chịu nhất. Giờ tôi đã giật mình tỉnh giấc và nhận ra rằng dù tốt dù xấu, tôi đang về đúng với con người thật của mình. Sẽ không có chuyện chỉ việc nhắm mắt, tôi sẽ được trở lại với giấc mơ an lành, bình thường của ngày xưa. Hiện tại, đây mới là cuộc sống “bình thường” của tôi.

KELLEY ARMSTRONG

ĐEN TÔI

PHẦN 3 SERIES
SỨC MẠNH HẮC ÁM

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THƠ ĐÀI

CHIBOOKS

Đền Tội

[Giới thiệu](#)

[Tác giả](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

Giới thiệu

Ở tuổi mười lăm, Chloe Saunders luôn ao ước mình là một người bình thường. Rủi thay, tình cờ Chloe lại là một người gọi hồn đã bị biến đổi gien. Cô có khả năng khiến người chết sống lại mà không cần nỗ lực tẹo nào. Hiện Chloe đang cùng các bạn của mình - những người đồng thời có được món quà giống cô (hay nên gọi đó là “sự nguyên rủa” nhỉ?) - chạy trốn, tìm cách sống sót, bởi những kẻ độc ác tạo ra họ đang ráo riết săn lùng bọn họ.

Y như rằng từng ấy chuyện như thế vẫn chưa thấm vào đâu, ngay lúc này, Chloe còn đang loay hoay giữa những cảm xúc dành cho Simon, cậu bạn pháp sư cực kỳ dễ thương, và anh trai cậu ấy, Derek, một người sói có tính cách hoàn toàn trái ngược với Simon. Và rồi Chloe cảm thấy thật kinh khủng khi nhận ra tình cảm của mình đang thiên về anh chàng người sói hung dữ ấy...Chuyện này rõ ràng là không bình thường rồi.

Đền Tội là phần gay cấn, thót tim nhất trong bộ ba tác phẩm ăn khách Sức Mạnh Hắc Ám của tác giả ăn khách Kelly Armstrong.

Tác giả

Kelley Armstrong(14/12/1968) ngườiCanada, chuyên viết về thể loại tiểu thuyết kỳ ảo từ năm 2001.

Đã xuất bản 18 tiểu thuyết kỳ ảo, 2 tiểu thuyết hình sự.

Đã tốt nghiệp ngành tâm lý học ở Đại họcWestern Ontario, Armstrong, từng học lập trình máy tính ở trường Cao đẳng Fanshawe.

Các tác phẩm tiêu biểu:

- Tiểu thuyết đầu tayBitten(2001).

- SeriesWomen of the Otherworld.

- Tiểu thuyết hình sự đầu tiênExit Strategy(7/2007)

-Triệu hồiđứng số 1 trong mục sách thiếu niên bán chạy nhất của tờ New York Times (17/5/2009).

Trọn bộSức mạnh hắc ám:

1. Triệu hồi (The Summoning)

2. Thức tỉnh (The Awakening)

3. Đền tội (The Reckoning)

Dành tặng Julia

Chương 1

SAU BỐN ĐÊM vất vả chạy thoát thân, cuối cùng tôi cũng được an toàn. Vui trong chăn ấm nệm êm, tôi tận hưởng giấc ngủ say, không mộng mị về người chết... cho đến khi họ quyết định nên dựng tôi dậy thì hơn. Rắc rối bắt đầu từ một giọng cười len vào giấc ngủ, kéo tôi ra khỏi giấc mộng êm đềm. Tôi vừa chống khuỷu tay nhóm dậy, chớp mắt cố nhớ xem mình đang ở đâu thì có tiếng thì thào quanh người tôi, từ ngữ cứ mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng.

Tôi dụi mắt và ngáp dài. Luồng ánh sáng tù mù xuyên qua màn cửa. Căn phòng im lìm, tĩnh lặng. Tạ ơn Chúa là không có con ma nào xuất hiện. Số hồn ma tôi gặp trong vài tuần qua là quá đủ cho tôi từ đây đến tận cuối đời.

Một tiếng cào nhẹ ngoài cửa sổ khiến tôi giật bắn. Dạo gần đây, mỗi khi nghe cành cây quệt vào cửa kính, tôi lại tưởng mình nghe tiếng một thầy ma do tôi làm sống dậy đang cào cấu lên cửa đòi vào nhà.

Đến bên cửa sổ, tôi mở toang mấy bức màn che. Chúng tôi đến căn nhà này lúc trời sắp hừng sáng, nên tôi biết giờ ít nhất cũng đã gần trưa. Tuy nhiên, màn sương mù bên ngoài dày đặc, đến độ tôi chẳng nhìn thấy gì cả. Tôi bèn ghé sát lại, gí mũi vào tấm kính lạnh buốt.

Một con bọ bất ngờ lao “bộp” vào cửa kính khiến tôi nhảy dựng lên. Lập tức phía sau vang lên tiếng cười giễu cợt.

Tôi xoay người lại, Tori vẫn ở yên trên giường, miệng rên nho nhỏ trong cơn mộng mị. Cô ta hất chăn từ hồi đêm nên giờ nằm co ro, mái tóc đen xõa khắp mặt gối.

Tiếng cười khẽ lại bật lên ngay sau lưng tôi. Dứt khoát là tiếng cười của con trai. Nhưng trong phòng nào có lấy một bóng người. Không, đấy mới là

điều cần phải nói rõ: Chỉ là tôi không nhìn thấy ai mà thôi. Đối với một người gọi hồn, “không nhìn thấy” không có nghĩa là chẳng có ai ở đó.

“Cô đồng nhỏ định tìm ai thế?”

Tôi quay phắt lại. “Ai đó?”

Đáp lại tôi chỉ có tiếng cười khẩy - kiểu cười mà mọi cô bé mười lăm tuổi đều nghe không biết bao nhiêu lần khi giáp mặt với bọn con trai hư đốn.

“Nếu muốn nói chuyện với tôi thì anh xuất hiện đi,” tôi nói.

“Nói chuyện với cô em ư?” Thái độ người kia ngạo mạn y hết một tay tiền vệ trong đội bóng bầu dục ở trường trung học. “Thiết nghĩ người cần nói chuyện với anh chính là cô em đấy.”

Tôi hừ mũi và quay về giường ngủ.

“Không cần à?” Giọng anh ta lướt qua bên người tôi. “Hừm. Anh tưởng cô em đang muốn tìm hiểu thêm về Hội Edison, về những thí nghiệm trong chương trình Genesis, về tiến sĩ Davidoff...”

Tôi đứng khựng lại.

Anh ta cười to. “Biết ngay mà.”

Nhóm bốn người chúng tôi - gồm Tori, Derek, Simon và tôi - đang chạy trốn khỏi Hội Edison sau khi phát hiện ra bọn tôi là đối tượng thí nghiệm trong dự án Genesis, một cuộc thí nghiệm cho phép biến đổi gen những người có khả năng siêu nhiên. Dì Lauren của tôi từng cùng nhiều người khác tham gia phát triển dự án, nhưng để giúp bọn tôi chạy trốn, dì đã phản bội đồng nghiệp. Giờ dì đang bị bọn họ giam giữ. Hoặc tôi hy vọng thế. Đêm qua, khi người của Hội Edison lần được dấu vết của nhóm, một hồn ma đã cố giúp tôi... hồn ma ấy trông rất giống dì Lauren.

Chúng tôi đang ở một nơi được coi là an toàn. Ngôi nhà này thuộc về nhóm người phản đối loạt thí nghiệm trên. Vậy mà giờ, một hồn ma thanh thiếu niên tự nhận có biết về dự án lại bất ngờ tìm đến? Tôi sẽ không đuổi anh ta đi, dù trong lòng rất muốn.

“Anh ra mặt đi,” tôi bảo.

“Một người gọi hồn trẻ tuổi hách dịch đấy chứ nhỉ?” Giọng anh ta lượn ra phía sau tôi. “Cô em nóng lòng muốn biết liệu anh có quyến rũ như giọng nói của anh không chứ gì.”

Tôi nhắm mắt, hình dung ra trong đầu một dáng người mơ hồ, thầm kéo mạnh anh ta một cái. Hồn ma dần hiện hình – một tên con trai tóc sẫm màu chùng mười sáu, mười bảy tuổi, không có gì đặc biệt ngoại trừ nụ cười xun xoe mà anh ta tưởng như thể là rất quyến rũ. Tôi vẫn nhìn xuyên qua được anh ta, giống như anh ta là một hình ảnh không gian ba chiều, vậy nên tôi nhắm mắt, lôi mạnh thêm cái nữa.

“Chà chà,” anh ta nói. “Nếu em muốn biết nhiều hơn, trước hết ta phải hiểu nhau thêm chút nữa.” Dứt lời, anh ta lại biến mất.

“Anh muốn gì đây?” Tôi hỏi.

Anh ta thì thào sát tai tôi. “Thì anh đã nói rồi đấy thôi, anh muốn tìm hiểu em. Tuy nhiên, không phải ở đây. Em sẽ đánh thức bạn em dậy mất. Con bé xinh đấy, nhưng không hẳn là kiểu anh thích.” Giọng anh ta hướng về phía cửa. “Anh biết một nơi có thể nói chuyện riêng.”

Ra vậy. Anh ta tưởng tôi chỉ mới tiếp xúc với ma hôm qua thôi chắc? Ừ thì cũng gần như thế: chính xác là cách đây hai tuần. Nhưng tôi cũng đã gặp ma đủ để phân biệt được rằng, trong khi có những hồn ma muốn tìm sự giúp đỡ và một số khác đơn thuần là muốn bắt chuyện, thì cũng có lắm hồn ma thích gây chút rắc rối nhằm “hâm nóng” đời sống thế giới bên kia của họ. Hồn ma này chắc chắn thuộc loại sau cùng.

Tuy nhiên, nếu anh ta từng là đối tượng thí nghiệm của Hội Edison, người có lẽ đã bỏ mạng trong ngôi nhà này, tôi phải biết chuyện gì đã xảy đến với anh ta. Nhưng tôi cần người hỗ trợ. Tori không có kinh nghiệm giúp tôi đối phó với ma. Còn nữa, dù hai đứa đang khá hòa thuận, tôi vẫn không thể trông cậy là cô ta sẽ yểm trợ cho mình.

Thế nên khi lẻo đẻo theo con ma ra hành lang, đến trước cửa phòng Derek và Simon, tôi cố tình nán lại.

“Này này “ hồn ma bảo tôi. “Em không cần rủ một tên đi cùng đâu.”

“Họ cũng có chuyện muốn nói với anh.” Vừa cố tình nói lớn, tôi vừa cầu trời Derek sẽ nghe thấy. Bình thường, một tiếng động nhỏ cũng đủ làm anh ấy tỉnh giấc - người sói có thính giác siêu nhạy. Ấy thế mà tôi chỉ nghe ra tiếng ngáy của Simon. Ngoài anh em Derek, tầng này không còn ai khác. Chú Andrew, người đưa nhóm chúng tôi đến đây, đã chọn phòng ngủ dưới nhà.

“Đi nào cô đồng nhỏ. Kéo anh đổi ý bây giờ.”

Mày thừa biết anh ta có âm mưu mờ ám mà Chloe.

Đúng vậy, nhưng tôi cũng muốn biết liệu bọn tôi ở đây có gặp nguy hiểm gì chẳng. Tôi quyết định bước tiếp và phải hết sức thận trọng. Khi giọng nói trong tiềm thức không lên tiếng tranh cãi, tôi cho đó là một dấu hiệu tốt.

Tôi đi tiếp.

Đêm qua, vừa đến nơi chúng tôi đã leo lên giường ngủ, vậy nên tôi chưa tham quan hết mọi góc ngách của nơi ở mới. Tôi chỉ biết nhà rất rộng – một tòa kiến trúc bệ rạc xây từ thời nữ hoàng Victoria, được bê ra từ một bộ phim kinh dị theo phong cách Gothic.

Khi theo giọng nói đi dọc hành lang, tôi có cảm giác kỳ cục rằng mình đang tham gia một bộ phim trong số đó. Tôi bị kẹt trong một hành lang hẹp dài vô tận, đi hết cánh cửa này đến cánh cửa khác đóng im ỉm, đích cuối là một chân cầu thang... dẫn lên cao.

Lúc đi lên trên, từ những gì quan sát được, tôi biết ngôi nhà này có ba tầng. Dây phòng ngủ ở tầng hai. Chú Andrew từng bảo tầng ba là tầng gác mái.

Hồn ma đang dẫn tôi lên căn gác tối tăm, ghê rợn à? Hóa ra trên đời không chỉ có tôi trót xem quá nhiều phim kinh dị.

Tôi theo anh ta đi lên nữa, đích đến là đầu cầu thang với hai cánh cửa. Tôi đứng lại giây lát. Một bàn tay xuyên qua cánh cửa trước mặt tôi, vẫy vẫy ra hiệu. Tôi dành một giây tự trấn tĩnh. Vẫn biết ở đây rất tối, nhưng tôi không thể để anh ta biết mình đang sợ.

Khi đã sẵn sàng, tôi cầm tay nắm cửa và...

Cửa đóng chặt. Tôi xoay chốt cửa và nó kẹt mở. Hít thở sâu lần nữa, thêm một giây để chuẩn bị tinh thần, tôi giật tung cánh cửa, bước vào...

Một đợt không khí lạnh lẽo thốc tới, đẩy tôi bật ra sau. Tôi chớp chớp mắt. Trước mặt tôi, chỉ có màn sương mù cuộn cuộn.

Chốt cài trên cửa vào gác xép ư, Chloe?

Không, tôi đang đứng trên mái nhà.

Chương 2

TÔI XOAY NGƯỜI ĐÚNG LÚC cánh cửa khép lại sau lưng.

Tôi tóm được mép cửa, nhưng có cái gì đó tông vào nó cực mạnh, khiến nó đóng sập. Tôi chộp lấy tay nắm, chốt cài bên trong kêu lách cách. Vặn vặn

tay nắm, trong thâm tâm, tôi biết chắc rằng mình đã phạm sai lầm.

“Về sớm thế à?” Hồn ma nói. “Cô em mất lịch sự quá đấy.”

Tôi ngó trên tay nắm cửa. Chỉ một loại hồn ma cực hiếm hoi mới có khả năng di chuyển đồ vật trong thế giới sống.

“Một bán yêu Agito,” tôi lẩm bẩm.

“Agito ư?” Anh ta khinh miệt dài giọng nhại lại. “Anh đây là loại đầu bảng cô em ơi. Anh là một Volo.”

Nói với tôi điều đó cũng bằng thừa. Bởi tôi chẳng biết mô tê gì, chỉ đoán đó là loại bán yêu mạnh hơn Agito. Trong thế giới người sống, có một loại bán yêu sở hữu siêu năng lực dùng ý nghĩ di chuyển đồ vật. Ở cõi âm, họ có thể tự tay làm điều đó. Một yêu tinh.

Tôi thận trọng lùi một bước. Tiếng ván gỗ cọt kẹt dưới chân nhắc tôi nhớ mình đang ở đâu. Tôi vội dừng lại nhìn quanh. Tôi đang đứng trên một nơi giống lối đi vòng quanh tầng ba của ngôi nhà - nơi tôi đoán là tầng gác mái.

Bên tay phải tôi có một khoảng bằng phẳng vương vãi lon bia rỗng và nắp chai lọ hoen gỉ. Hình như trước đây có người coi nơi này thành thêm nhà cho tầng ba thì phải. Thấy vậy tôi vững dạ hơn. Tôi không bị kẹt trên mái nhà, mà ở ngoài ban công. Khó chịu thật nhưng cũng tạm gọi là an toàn.

Tôi gõ cửa, nhẹ thôi, bởi thực lòng tôi không muốn đánh thức ai. Chỉ mong Derek nhận ra có tiếng người trên này.

“Sẽ không ai nghe tiếng em đâu,” hồn ma nói. “Trên này giờ chỉ có anh và em. Đúng như ý anh muốn.”

Tôi vung tay định đập cửa thật mạnh nhưng chợt ngừng lại. Cha tôi thường dạy cách đối phó hữu hiệu nhất với bọn chuyên đi bắt nạt là đừng để chúng thấy tôi đang hoảng sợ. Chỉ vừa nghĩ đến cha, cổ họng tôi nghẹn lại. Giờ này ông có còn chạy bổ đi khắp nơi tìm tôi? Tất nhiên là có. Vậy mà tôi chẳng thể làm gì.

Lời cha khuyên có tác dụng trông thấy với bọn ngỗ ngược chuyên nhại theo tật nói lắp của tôi hồi bé - thấy tôi không phản ứng gì, chúng bèn bỏ cuộc ngay. Vậy nên tôi hít một hơi thật sâu rồi làm ra vẻ ương ngạnh.

“Anh nói anh biết Hội Edison, còn biết cả họ thí nghiệm những gì. Phải chăng anh cũng từng là một đối tượng thí nghiệm?”

“Nói chuyện ấy tẻ lắm. Chúng ta nói chuyện của em đi. Em có bạn trai chưa? Anh cá là có rồi. Xinh xắn như em, lại suốt ngày cặp kè với hai thằng con trai. Đến giờ này chắc em đã hẹn hò với một trong hai đứa nó. Nói anh nghe xem là ai nào?” Anh ta cười phá lên. “Hỏi ngớ ngẩn mặt. Một cô gái dễ thương tất nhiên thích bọn con trai đẹp mã. Vậy là tên nhóc người Hoa rồi.”

Anh ta ám chỉ Simon, người mang nửa dòng máu Hàn. Hồn ma đang buông mồi nhử, thử xem tôi có nhảy dựng lên bên vức Simon và chứng thực cậu ấy là bạn trai tôi không. Tiếc là cậu ấy không phải. Được rồi, đúng hơn là chưa, dù có vẻ như hai đứa tôi, người này có để ý đến người kia.

“Nếu anh muốn tôi ở lại nói chuyện, phải để tôi hỏi trước vài câu,” tôi nói.

Anh ta cười sảng sặc. “Lại còn thế nữa? Theo anh thấy em sẽ chẳng đi đâu được hết.”

Tôi chộp lấy tay nắm cửa lần nữa. Lập tức một cái nút chai bay thẳng vào má tôi, ngay dưới mắt. Tôi quắc mắt về phía anh ta.

“Này cô đồng nhỏ, đó mới là cảnh cáo sơ sơ.” Giọng anh ta lộ ra ác ý. “Ở đây anh là chủ cuộc chơi. Anh là người ra luật. Giờ thì kể anh nghe chuyện bạn trai em đi.”

“Tôi không có bạn trai. Nếu quả thực từng nghe nói đến thí nghiệm Genesis, anh sẽ biết bọn tôi đến đây không phải để đi nghỉ. Đã bỏ trốn thì làm gì còn thời gian cho những chuyện lãng mạn.”

“Đừng có nhăn nhó với anh.”

Tôi đập cửa. Chiếc nút chai tiếp theo bay trúng mắt tôi đau điếng.

“Bọn em đang gặp nguy hiểm đấy cô bé. Em không quan tâm à?” Giọng anh ta sà thấp bên tai tôi. “Ngay lúc này, anh là người bạn tốt nhất của em, vậy nên em đối xử tử tế với anh thì hơn. Bọn em vừa bị dụ vào bẫy, và người duy nhất có thể giúp bọn em thoát ra là anh.”

“Bị dụ ư? Bị ai dụ mới được? Người đưa bọn tôi đến đây...” Tôi bịa ngay một cái tên giả. “Chú Charles?”

“Không, một kẻ lạ hoắc. Charles chỉ tình cờ đưa bọn em đến đây. Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

“Nhưng chú ấy bảo mình đã thôi làm việc cho Edison. Lúc trước chú ấy từng là một bác sĩ dưới quyền họ...”

“Người kia vẫn còn làm việc cho họ.”

“Chẳng lẽ là... tiến sĩ Fellows? Người mà trong phòng thí nghiệm bọn họ hay khó nhau?”

“Còn ai vào đây nữa.”

“Anh chắc chứ?”

“Anh không bao giờ quên khuôn mặt ấy.”

“Hừm, thế thì lạ thật. Thứ nhất, tên chú ở dưới trệt không phải Charles. Thứ hai, chú ấy không phải bác sĩ. Thứ ba, tôi quen tiến sĩ Fellows. Tiến sĩ là dì tôi, còn người ở tầng dưới kia chẳng giống dì ấy tí nào.”

Một cú đánh mạnh từ phía sau quất thẳng vào khoeo chân tôi. Tôi khuỵu gối, chống hai tay xuống đất.

“Cô đồng nhỏ, đừng có giỡn mặt với anh.”

Khi tôi định đứng dậy, anh ta lại dùng một tấm ván gỗ cũ kỹ vụt thẳng xuống người tôi như vụt gậy bóng chày. Tôi cố xoay người né đi, nhưng lại bị anh ta tóm vai và xô mạnh vào lan can. Một tiếng “rắc” vang lên, thanh lan can gãy lìa.

Tôi chao đảo, và trong một thoáng, tôi nhìn thấy cả sân bê tông cách đó hai tầng nhà.

Tôi tóm được một đoạn lan can chưa gãy, và đúng lúc tôi vừa chắc tay bấu thì khúc gỗ kia nhằm hướng tay tôi vung tới. Tôi buông tay, quơ quào trèo lên được lối đi, cùng lúc ấy thanh gỗ ập mạnh xuống, thanh lan can trên cùng gãy gập và khúc gỗ cũng gãy theo. Mảnh gỗ mục bay tung tóe.

Tôi chạy về phía phần mái nhà bằng phẳng. Anh ta đuổi theo, vụt tấm ván gỗ gãy xuống người tôi. Khi loạng choạng lùi lại, một lần nữa tôi đụng phải lan can.

Vội giữ thăng bằng, tôi đảo mắt nhìn quanh. Không một dấu hiệu cho thấy anh ta còn ở đó. Không đồ vật nào có dấu vết di chuyển. Nhưng tôi biết anh ta chưa đi, anh ta đang quan sát nhất cử nhất động của tôi.

Tôi chạy ra hướng cửa, rồi lại bị nhử vào đoạn mái nhà bằng phẳng. Âm thanh loảng xoảng vang lên. Mảnh thủy tinh vỡ vụn ngay trước mặt tôi, hồn

ma xuất hiện, giơ cao miếng chai sắc nhọn. Tôi lùi lại ra sau.

Phải phải, ý hay đấy. Cứ việc lùi đến tận lan can, thử xem nó chịu được bao lâu.

Tôi đứng khựng lại. Hết đường thoát rồi. Tôi cân nhắc đến chuyện hét toáng lên, dù khi xem phim, tôi ghét nhất cảnh ấy - nhân vật nữ chính bị dồn vào đường cùng chỉ biết la hét cầu cứu - nhưng hiện tại, khi bị kẹt giữa một con yêu tinh tay lăm lăm miếng chai và khả năng bị ngã từ tầng hai xuống, tôi thà bẽ mặt để được cứu mạng. Khổ nỗi sẽ chẳng có ai lên đây lúc nửa đêm thế này.

Sao... giờ mà định thế nào? Một người gọi hồn có sức mạnh siêu phàm đấu với một con yêu tinh thích ức hiếp kẻ khác ư?

Chính thế. Tôi có vũ khí phòng thân cơ mà, ít nhất là với các hồn ma.

Tôi chạm tay vào tấm bùa hộ mệnh mẹ tặng. Bà nói bùa ấy đuổi được mấy ông kẹ tôi nhìn thấy khi còn bé, giờ tôi đã biết họ là ma. Tấm bùa có vẻ không được linh nghiệm lắm, nhưng nắm chặt nó giúp tôi tập trung, nhắc tôi nhớ mình là ai.

Tôi tưởng tượng trong đầu cảnh mình đẩy hồn ma ra.

“Em dám sao nhóc tì. Em chỉ làm anh bực mình và...”

Tôi nhắm nghiền mắt, hình dung mình xô anh ta thật mạnh.

Im lặng.

Tôi vừa chờ vừa lắng nghe, bụng tin chắc nếu mình mở mắt sẽ thấy anh ta đứng ngay trước mặt. Giây lát sau, tôi hé mắt, chỉ thấy bầu trời xám xịt. Tuy nhiên, tôi vẫn búi chặt lan can, sẵn sàng chờ miếng chai lờ mờ chồm bay vào đầu.

“Chloe!”

Nghe tiếng gọi thất thanh, hai đầu gối tôi run rẩy. Có tiếng bước chân rầm rập hướng lên mái nhà. Hồn ma không tạo được âm thanh ấy đâu.

“Đừng nhúc nhích.”

Tôi ngoái đầu lại nhìn và trông thấy Derek.

Chương 3

DEREK ĐI QUA phần mái nhà bằng phẳng. Anh mặc quần jeans, áo thun không cổ, nhưng lại đi chân trần.

“Coi chừng,” tôi nói lớn. “Có miếng chai đấy.”

“Anh thấy rồi. Em cứ đứng yên đó.”

“Không sao. Em sẽ lùi lại và...” Ván gỗ cọt kẹt dưới chân tôi. “Hay là thôi vậy.”

“Em cứ đứng đấy. Gỗ trên này mục rồi. Nếu em không nhúc nhích, họa may nó còn chịu được sức nặng của em.”

“Nhưng khi em rời đi, nó ắt sẽ...”

“Chúng ta sẽ không thử nghiệm giả thuyết đó được chưa?”

Giọng anh không hề gắt gỏng như thường ngày, có nghĩa anh đang cực kỳ lo lắng. Và nếu Derek lo lắng, tốt hơn hết tôi cứ ở yên một chỗ cho lành. Tôi bèn búi lấy thanh lan can.

“Đừng!” Derek kêu lên “À, ý anh là tốt đấy. Năm chắc vào, nhưng đừng dồn sức lên nó. Nó bị mục tận gốc rồi.”

Tuyệt thật.

Derek nhìn quanh như thể đang tìm kiếm vật gì. Thế rồi anh cởi phăng áo. Tôi cố không quay mặt đi. Chẳng phải anh trông xấu khi không mặc áo. Trái lại, thật ra thì, chính vì thế tôi mới... Nói tóm lại là, tình bạn khó chuyển hướng hơn khi cả hai cùng ăn mặc tề chỉnh.

Nhẹ nhàng tiến đến gần nhất có thể, Derek thắt nút một góc áo rồi quăng về phía tôi. Khi anh quăng lần thứ hai tôi tóm được.

“Anh sẽ không lôi em lại đây,” anh dặn trước.

Quả là một suy nghĩ thấu đáo, bởi với sức mạnh của người sói, có thể anh sẽ giật áo khỏi tay tôi, còn tôi thì ngã ngửa từ trên mái nhà xuống đất.

“Em hãy níu áo, đu người vào...”

Anh im bật khi thấy tôi đã làm như thế. Tôi đi qua phần sàn bằng phẳng, rồi thốt nhiên loạng choạng, đầu gối bủn rủn. Derek chộp được cánh tay tôi - bên cánh tay không có vết khâu, băng và vết xước do đạn sượt qua da. Thế rồi tôi từ từ khuyu xuống.

“Em... em chỉ muốn ngồi một tí,” giọng tôi run rẩy dù tôi không thích thế.

Ngồi bên tôi, Derek đã mặc áo chỉnh tề. Tôi cảm nhận được anh đang nhìn tôi đầy lo lắng, bất an.

“Em... em không sao. Chờ em nghỉ tí đã. Ngồi thế này đã an toàn chưa?”

“Rồi. Mái nhà chỗ này chỉ dốc chừng hai mươi lăm độ, nên...” Thấy vẻ mặt tôi, anh bảo. “An toàn.”

Sương mù đang tan dần. Giờ tôi mới thấy căn nhà này nằm giữa khu đất rộng lớn phủ đầy cây xanh. Con đường đất nối với cửa nhà chạy ngoằn ngoèo dưới rặng cây rậm rạp.

“Ở đây có một hồn ma,” mãi sau tôi lên tiếng.

“Ừ, anh cũng đoán thế.”

“Em... biết mình không nên đi theo, thế nhưng...” Tôi vẫn còn run nên chưa thể giải thích gãy gọn cho anh hiểu.” Lúc này em dừng trước cửa phòng anh, mong anh nghe được tiếng em. Em đoán là anh có nghe thấy?”

“Loáng thoáng thôi. Khi ấy anh đang lơ mơ. Lúc mở mắt ra, anh chưa được tỉnh lắm. Vậy nên đến giờ anh mới lên đây. Anh hơi sốt.”

Giờ tôi cũng đã thấy mặt anh đỏ bừng, hai mắt long lanh.

“Anh đang...?” Tôi ướm hỏi.

“Anh chưa Biến hình. Phải mất thêm ít lâu. Giờ thì anh đã rõ cảm giác khi đó thế nào, và còn lâu thời khắc ấy mới đến. Ít nhất là hai ngày nữa. Tuy nhiên, anh mong là lâu hơn thế.”

“Em tin lần này anh sẽ Biến hình hoàn chỉnh,” tôi nói.

“Ừ, chắc vậy.” Có điều từ cách nói của Derek cho thấy anh ấy không tin tưởng mấy.

Lúc ngồi bên nhau, tôi lén liếc trộm anh. Mới mười sáu, Derek đã cao hơn tôi chừng ba mươi phân. Cơ thể anh cũng săn chắc, vạm vỡ. Derek thường mặc quần áo thùng thình, giấu đi đôi vai rộng và những múi cơ cuồn cuộn. Như thế trông anh sẽ bớt đáng sợ.

Kể từ khi bước vào giai đoạn Biến hình, có vẻ như Đấng tạo hóa đối đãi với Derek tốt hơn. Da anh mịn hẵn. Mái tóc sẫm màu không còn bết đầu, vẫn xòa xuống mặt. Không phải Derek cố tình kiểu cách, chỉ là khá lâu rồi anh ấy chả thèm cắt tóc. Thời gian gần đây, Derek chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện đó.

Tôi cố gắng thư giãn và tận hưởng phong cảnh thiên nhiên còn vấn vít sương mù, nhưng Derek bồn chồn, cựa quậy mãi không yên. Thà anh cứ như bình thường, yêu cầu tôi phải kể hết mọi chuyện, có lẽ tôi sẽ đỡ rối trí hơn.

“Ngôi nhà này có ma,” cuối cùng tôi kể. “Anh ta tự xưng mình là một bán yêu Volo. Loại biết di chuyển đồ vật, mạnh hơn tiến sĩ Davidoff. Chắc là giống như Liz. Anh ta lừa em lên đây, khóa trái cửa rồi ném mấy thứ linh tinh vào người em.”

Derek liền nhìn sang.

“Sau đó em đuổi anh ta đi.”

“Tốt. Nhưng Chloe, ngay từ đầu, đáng lẽ em không nên đi theo anh ta.”

Giọng anh bình tĩnh, ôn tồn, khác xa Derek thường ngày đến độ tôi nhìn anh chăm chăm. Một ý nghĩ rờn rợn xuất hiện trong đầu tôi: Hay người ngồi đây không phải là Derek? Trước khi trốn khỏi phòng thí nghiệm của Hội Edison, tôi từng gặp một bán yêu bị trói buộc ở đó, ả bị khai thác như một nguồn năng lượng. Dù chỉ là hồn ma, nhưng ả có khả năng ám người khác.

Chẳng lẽ giờ Derek cũng bị như thế?

“Gì vậy?” Thấy tôi ngó lom lom, Derek hỏi.

“Anh không sao đấy chứ?”

“À, anh chi...” Derek xoa xoa gáy, sau đó vừa xoay vai vừa nhăn mặt. “Mệt. Không còn cảm giác. Thực sự là chẳng cảm thấy gì. Quá là...” Anh vất vả tìm cách diễn đạt. “Anh đến đây. Được an toàn. Anh vẫn đang thích ứng.”

Điều đó cũng hợp lẽ. Mấy ngày gần đây, bản năng bảo vệ thường thấy ở người sói trong Derek bị kích thích quá độ, buộc anh luôn tỉnh táo và cảnh giác. Khi có người đứng ra che chở cho chúng tôi, anh ấy thấy kỳ cục. Tuy nhiên, không rầy la tôi vì cái tội nhẹ dạ đi theo một con ma vợ vẫn lên tận mái nhà thì thật không giống Derek tẹo nào. Chính vì thế, tôi biết Derek còn mãi suy nghĩ chuyện khác.

Khi tôi hỏi chuyện gì khiến anh bận tâm, Derek lúng búng bảo chẳng có gì. Tôi thôi không gặng hỏi, định giải thích thêm về hồn ma nọ thì anh lên tiếng, “Là chuyện Tori. Nghe Tori kể mình đã chạy trốn như thế nào, anh thấy không ổn.”

Đêm qua, lúc người của Edison bắt hụt nhóm chúng tôi, họ tóm được Tori. Tuy nhiên, khi tái tập trung lực lượng truy bắt mối nguy lớn nhất là Derek, họ đã bỏ cô phù thủy nhỏ ở lại chỉ với một tên lính gác. Tori đã dùng bùa trói hãm và trốn thoát.

“Ý anh là họ cố tình để Tori thoát ư?”

“Anh không bảo... Chỉ là... anh không có bằng chứng.”

Ra là thế nên Derek đứng ngồi không yên. Thực ra một linh cảm mơ hồ khiến anh nghi ngờ và không có căn cứ xác thực. Vốn là một thần đồng toán và khoa học tự nhiên, Derek chỉ thích giải quyết những vấn đề có cơ sở lập luận thực tiễn mà thôi.

“Nếu anh cho rằng Tori là do họ cài vào nhóm chúng ta ngay từ đầu thì không phải đâu.” Tôi nhỏ giọng giải thích. “Em nói anh nghe thôi, đừng nói lại với Tori nhé? Khi Tori giúp em chạy trốn, cô ta chỉ muốn thoát khỏi hội Edison và về nhà với cha mình. Vậy nên Tori gọi điện cho ông ấy. Thay vì đến cứu con, cha Tori cử mẹ cô ta đến, chính là người đã lũng bắt chúng ta trước đó ấy. Tori buồn lắm. Thậm chí là bị sốc. Những cảm xúc ấy sao có thể giả được.”

“Anh không hiểu tại sao Tori tham gia vào vụ này sớm như vậy.”

“Chỉ vì chuyện đêm qua mà anh nghi ngờ ư?”

“Ừ.”

“Liệu có phải Tori định giao nộp chúng ta, đổi lại, cô ta sẽ được quay về với cuộc sống trước đây không? Có thể lắm, chúng ta nên cảnh giác, nhưng em tin lời Tori kể. Trừ phi mẹ Tori đã dặn bọn họ cô ta đang học cách dùng bùa - mà em lại không tin có chuyện đó - nếu thế, bọn họ đã biết hết, còn Tori chỉ ngẫu nhiên bộc phát sức mạnh. Bùa trói của Tori hạ được một tên lính gác. Em từng tận mắt chứng kiến. Tori thậm chí không cần niệm chú. Kiểu như cô ta vừa nghĩ đến thì mọi việc đã xong xuôi.”

“Không cần niệm chú? Không cần tập luyện ư?” Derek lắc đầu. “Đừng nói Simon nghe đấy.”

“Đừng nói Simon nghe chuyện gì mới được?” Một giọng nói vang lên từ phía sau.

Hai đứa tôi cùng quay lại và thấy Simon đã bước qua ngưỡng cửa.

“Chuyện Tori dùng bùa phép mà không cần niệm chú,” Derek đáp.

“Thật á?” Simon cất tiếng mắng. “Anh nói đúng. Đừng kể chuyện ấy với em thì hơn.” Cậu ấy tìm đường đi qua mái nhà. “Vớ lại, đừng mách Tori là tớ phải niệm chú và tập hàng tuần mà vẫn chưa ra đâu vào đâu.”

“Tối qua cậu dùng bùa đẩy lùi hay thế còn gì, tôi nói.”

Simon cười toe. “Cảm ơn cậu. Giờ thì cho em mạo muội hỏi, hai người trốn biệt trên này để làm gì thế? Định chọc cho em ghen tị hả?”

Khi nói ra câu ấy, Simon mỉm cười, nhưng Derek đã nhìn lảng đi, miệng làu bàu, “Đương nhiên là không rồi.”

“Ồ, thế ra không phải hai người đang có một chuyến phiêu lưu khác à?” Simon ngồi xuống cạnh tôi, gần đến nỗi cậu ấy chạm vào tôi, tay cậu thì hằn vào tay tôi. “Chỗ này quả thực thích hợp để phiêu lưu đấy. Một lan can cũ, vắng vẻ trên mái nhà. Đích thị là vậy phải không? Một lan can ấy?”

“Đúng. Nhưng nó mục ròi, nên tránh xa ra đi,” Derek nói.

“Em biết mà. Vậy, còn chuyện phiêu lưu thì sao?”

“Có tí chút,” tôi đáp.

“Ôi không, lúc nào tớ cũng bỏ lỡ cả. Thôi được, kể từ từ tớ nghe xem nào. Chuyện gì xảy ra thế?”

Tôi bắt đầu kể. Trong lúc chăm chú nghe với vẻ quan tâm và lo lắng, thi thoảng Simon liếc sang anh trai mình. Anh nuôi, tôi đoán hẳn bạn sẽ nói vậy - chỉ cần nhìn thoáng qua, bạn nhất định biết họ không cùng huyết thống. Hơn tôi sáu tháng tuổi, Simon năm nay mười lăm, dáng người thon gọn và khỏe khoắn. Đôi mắt nâu hình quả hạnh, mái tóc vàng được cắt ngắn và vuốt dựng lên. Khi lên năm, Derek về ở với cha con Simon. Dù không cùng máu mủ, họ vẫn vừa là anh em, vừa là bạn thân.

Tôi đem câu chuyện vừa kể với Derek thuật lại cho Simon. Nghe xong, Simon thôi nhìn tôi mà quay sang Derek.

“Chắc em phải ngủ say lắm nên mới không nghe tiếng cậu ấy hét,” cậu ấy nói.

“Ai hét?” Derek thắc mắc.

“Chloe vừa kể anh nghe cô ấy đã đi theo một hồn ma lên mái nhà. Em tưởng anh phải thổi bay cô ấy sang tận Canada rồi chứ?”

“Sáng nay Derek hơi đãng trí,” tôi nói.

“Không thể chỉ ‘hơi’ được. Không phải anh sắp bảo Chloe kể cho kỳ hết ư? Chloe phải nói rõ vì sao mình lại theo hồn ma kia lên tận đây chứ? Em chắc hẳn Chloe có lý do hẳn hoi.”

Tôi cười. “Cảm ơn cậu. Đúng là có lý do thật. Đó là hồn ma của một thiếu niên nhưng lại biết về Hội Edison và loạt thí nghiệm của họ.”

“Cái gì?” Derek quay ngoắt lại. Tiếng anh gần giống tiếng sói gầm.

“Chính vì thế em mới đi theo hẳn. Biết đâu trước khi chết, hẳn cũng từng là một đối tượng thí nghiệm. Và nếu hẳn chết ở đây...”

“Thì bọn mình rắc rối to,” Simon tiếp lời.

Tôi gật đầu tán thành. “Lúc ấy em bất giác nghĩ, ‘Thôi chết, chúng ta vừa bị dụ vào bẫy.’”

Simon lắc đầu. “Chú Andrew không thể đâu. Chú ấy là người tốt. Tớ biết chú ấy lâu rồi mà.”

“Nhưng tớ thì không. Thế nên tớ mới thử thăm dò hồn ma nọ. Đúng là hẳn không biết chú ấy. Chú Andrew nói nhà này thuộc sở hữu của một người trong nhóm của chú. Người này trước cũng tham gia thí nghiệm của Edison. Nếu hồn ma chết trẻ có dính đến chuyện ấy, chắc mình cũng nên thử tìm hiểu cho biết.”

“Hay chúng ta hỏi chú Andrew...”

Simon vừa mở lời thì Derek cắt ngang. “Chúng ta sẽ tự đi tìm ra câu trả lời.”

Hai anh em họ nhìn thẳng vào mắt nhau. Giây lát sau, Simon làu bàu câu gì đại ý chỉ làm phức tạp hóa vấn đề, nhưng cậu ấy không phản đối Derek. Derek thích chơi trò thám tử cũng được. Đẳng nào thì chúng tôi cũng sớm

rời khỏi nơi này, quay lại giải cứu những người còn kẹt lại và xóa sổ Hội Edison... hoặc bọn tôi hy vọng thế.

Chương 4

NGỒI THÊM CHÚT NỮA, BA NGƯỜI CHÚNG TÔI cùng xuống lầu. Nhắm bếp ‘trực chỉ’, Derek lui cui lục lọi tìm đồ ăn lót dạ. Dù mọi người mới được ngả lưng chừng vài tiếng, nhưng giờ đã gần trưa. Chắc giờ bụng Derek đang sôi ùng ục.

Derek mê mải tìm đồ ăn, còn Simon và tôi cùng thăm thú nơi ở tạm. Lúc trước tôi có đọc truyện kể về một bé gái sống trong tòa dinh thự rộng lớn ở Anh. Không ai tìm ra căn phòng bí mật của cô bởi bên ngoài cửa ra vào có tủ quần áo lớn che lấp. Hồi đó, tôi cứ nghĩ chuyện ấy thật ngớ ngẩn. Nhiều cô chú bạn của ba tôi cũng có nhà cực to, nhưng làm gì có chuyện một phòng trong đó bị mất tích được! Nhưng giờ đứng trong căn nhà này, tôi chỉ cần dùng một chút trí tưởng tượng cũng có thể hiểu câu chuyện của bé gái nọ.

Nhà này không chỉ rộng mênh mông. Kiểu thiết kế nhà cũng quái đản ghê gớm. Hình như mọi phòng đều được viên kiến trúc sư tùy hứng đặt đế lên bàn vẽ. Ông ta không hề nghĩ đến sự liên kết hài hòa giữa chúng. Phần trước nhà cực kỳ đơn giản. Phòng lớn, cũng là phòng chính, có cầu thang và nhiều cửa thông sang phòng bếp, phòng khách, và phòng ăn. Nhưng rồi cũng từ đó, thiết kế nhà trở nên rối rắm, khó hiểu bởi phòng chính còn thông sang hai phòng lớn phía sau nó. Hai phòng này lại thông với nhiều phòng khác, và lần lượt những phòng ấy lại thông với nhiều phòng khác nữa. Hầu hết các phòng đều nhỏ xíu, thậm chí có diện tích phòng không quá ba mét vuông. Nơi này khiến tôi nhớ đến hang thỏ bởi một phòng có thể tỏa ra tứ phía. Hai chúng tôi còn thấy một loạt cầu thang đứng riêng biệt sau nhà. Nhiều cầu thang trông như đã nhiều năm rồi không được lau chùi, dọn dẹp.

Lúc Simon vào xem chú Andrew đã dậy chưa, tôi thần thơ ra bếp và thấy Derek đang dán mắt vào mấy hộp đậu trắng hầm đã rỉ sét.

“Anh đói thế cơ à?”

“Đói gần chết rồi đây.”

Anh sục sạo khắp nhà bếp, mở tung mọi ngăn tủ nghiêng ngó.

“Anh không muốn em hỏi chú Andrew về hồn ma hồi sáng. Nhưng anh vẫn tin chú ấy chứ?”

“Đương nhiên.”

Lôi ra hộp bánh quy, Derek lật ngược nhìn đáy hộp tìm dòng chữ “Chất lượng tốt nhất cho đến ngày...”

“Nhưng lúc mới nghe anh nói, em chẳng thấy an tâm gì cả. Nếu phải ở với một người mà ta không tin tưởng...”

“Lúc này, hai người mà anh tin là em và Simon. Nhưng anh nghĩ chú Andrew không có âm mưu gì. Nếu anh nghĩ khác, giờ này chúng ta đã chẳng ở đây. Nhưng anh không thể mạo hiểm đem chuyện vừa rồi hỏi chú ấy, nhất là khi bọn mình có thể tự điều tra được.”

Tôi gật đầu. “Thế thì tốt. Chỉ là... em biết anh không muốn Simon sợ mất mặt, nhưng... nếu anh lo...” Má tôi nóng bừng. “Em không có ý nói anh cần tìm em tâm sự, chỉ có điều anh đừng...”

“Nếu em có hiểu lầm gì thì cũng đừng nổi sùng lên.” Anh quay lại, bắt gặp ánh mắt tôi. “Không có chuyện đó đâu.”

“Derek đã đói đến độ tu nước sốt cà chưa vậy?” Simon mở toang cửa bếp. “Chờ thêm mười phút nữa đi, anh trai. Chú Andrew sắp về và...”

“Và chú ấy sẽ xin lỗi vì trong nhà đã hết đồ ăn.” Chú Andrew bước vào. Tóc bạc và trạc tuổi cha tôi, chú có mái tóc ngắn, cái mũi khoằm, thân hình tráng kiện, đôi vai ngang và rộng. Chú vịn một vai Derek. “Sắp có thứ bỏ bụng rồi. Một người trong nhóm chú sẽ mang đồ ăn sáng đến ngay thôi.”

Chưa vội buông vai Derek, chú khẽ siết nhẹ vai anh. Cử chỉ ấy có hơi lạ mắt, có lẽ bởi dù thấp hơn Derek một cái đầu nhưng trông chú cao hơn tầm vóc thực. Đêm qua, khi mới thấy Derek sau vài năm không giáp mặt, chú có vẻ ngạc nhiên và e dè. Derek nhận ra ngay và tôi linh cảm anh ‘đọc được’ cảm giác của chú. Derek hẳn phải đau lòng lắm khi một người rất quen thân tự nhiên phản ứng với anh như thể anh là thằng du côn mới lớn cần tránh giáp mặt bằng cách băng qua đường thật nhanh.

Cũng như Simon, chú Andrew là một pháp sư. Là bạn lâu năm của cha Simon, chú ấy từng làm việc cho Hội Edison. Còn nữa, mỗi khi nhà có chuyện, anh em nhà Derek lại gọi tới chú. Mấy năm trước, không hiểu có chuyện gì mà cha Simon và chú ấy không còn thân như trước, tuy nhiên hai người vẫn liên lạc với nhau. Vì thế, khi gặp khó khăn, chúng tôi bèn tìm đến chú.

Bóp nhẹ vai Derek lần cuối, chú Andrew chạy tới chạy lui trong bếp, hết lấy đĩa ăn ra rửa lại phủi bụi trên quầy bếp và bàn ăn. Vừa luôn tay luôn chân, chú vừa hỏi thăm tụi tôi ngủ có ngon không và lại xin lỗi về chuyện đã không chuẩn bị kỹ từ trước.

“Nêu không biết có người đến thì làm sao chuẩn bị trước được ạ,” Simon đỡ lời. “Chúng cháu ở đây có gì bất tiện không chú? Chú có ở lại với chúng cháu không? Còn công việc của chú...”

“Hai năm nay chú toàn làm việc ở nhà. Ổn trời, cuối cùng chú cũng lên hàng chuyên viên cao cấp và được phép làm việc từ xa, liên lạc bằng máy tính. Nhớ hồi trước ngày nào cũng phải đến New York đi làm thật mệt chết được. Giờ chú chỉ đến đó họp một tuần một lần thôi.”

Simon quay sang tôi. “Chú Andrew là biên tập viên. Mảng sách.” Cậu liếc sang chú Andrew. “Chloe cũng viết kịch bản phim đấy chú ạ.”

Tôi ngượng chín, vội ấp úng giải thích rằng đương nhiên tôi không phải tác giả kịch bản phim ‘chính hiệu’. Đó là chỉ ước mơ, là hoài bão của tôi. Nhưng chú Andrew bảo chú rất muốn biết việc tôi đang làm và sẵn lòng trả lời mọi thắc mắc cho tôi. Thậm chí nghe giọng chú có vẻ rất thật lòng, không giống như các bậc cha chú khác chỉ nói lời để lấy lòng con trẻ.

“Hiện Chloe và cháu đang cùng cộng tác vẽ truyện tranh,” Simon nói thêm. “Một nhật ký bằng tranh kể lại những cuộc phiêu lưu của bọn cháu. Cốt chỉ để giải trí thôi.”

“Nghe hay đấy. Nếu vậy cháu theo ngành nghệ thuật rồi phải không? Cha cháu từng kể cháu là...”

Chuông cửa chợt reo vang.

“Hắn là bữa sáng đến rồi,” chú Andrew bảo tôi. “Chloe này, chú biết chắc Tori mệt lắm, nhưng đáng lẽ con bé nên xuống đây cùng họp mặt với cả nhà mới phải.”

“Để cháu lên gọi bạn ấy.”

Vậy là lực lượng kháng chiến bí mật giờ ở đây. Lực lượng không thể gọi là hùng hậu: vốn vẹn có ba người, và thêm chú Andrew nữa.

Người thứ nhất là bà Margaret. Trông bà giống mọi đồng nghiệp nữ từng làm việc với cha tôi: mẫu người của công việc - vóc người cao lớn và tóc nâu điểm sương cắt ngắn. Bà là một người gọi hồn.

Chị Gwen cao hơn tôi một chút, trông như sinh viên mới ra trường. Thấy chị có năng lực siêu nhiên, tóc vàng nhạt cắt ngắn, mũi hếch và cằm nhọn,

tôi phân vân tự hỏi liệu chị có phải yêu tinh chăng. Nhưng chị tự giới thiệu chị là phù thủy, giống Tori.

Người thứ ba vừa đến là Ông Russell. Đầu hói, ông có dáng dấp hiền hậu như ông ngoại tôi. Là thầy lang kiêm thầy cúng, ông sẽ có mặt nếu chúng tôi cần chăm sóc, chữa bệnh sau những cuộc hành trình đầy gian truân, thử thách. Như chú Andrew và bà Margaret, ông Russell là một thành viên trong nhóm sáng lập Hội Edison và một thời từng cống hiến cho hội này.

Chú Andrew bảo trong khu vực thành phố New York còn sáu người nữa. Tính trên phạm vi toàn quốc họ có khoảng hơn hai mươi thành viên. Tuy nhiên trong hoàn cảnh này, việc họ đổ xô đến đây gặp chúng tôi là không an toàn. Vậy nên nhóm chỉ cử đến những ai có thể trợ giúp tối đa cho tụi tôi: một bà đồng và một phù thủy. Derek kém may mắn nhất. Trong nhóm họ không có người sói. Điều này không có gì đáng ngạc nhiên bởi cả nước Mỹ chỉ có khoảng hơn hai mươi người sói, còn số lượng thầy đồng và phù thủy dùng bùa chú lên đến vài trăm.

Người có năng lực siêu nhiên tham gia vào Hội Edison không phải người xấu. Hầu hết họ đều như dì Lauren của tôi. Là một tiến sĩ y khoa, dì chỉ muốn giúp người anh trai vốn biết gọi hồn. Hồi còn học đại học, cậu tôi từng định tự sát và nhiều lần nhảy từ nóc nhà xuống do bị ma dẫn dụ.

Hội Edison cho rằng giải pháp cho chuyện đó là biến đổi gen: đảo chiều xoắn của chuỗi ADN nhằm giảm thiểu tác dụng phụ và cải thiện khả năng tự kiểm soát của đối tượng nghiên cứu có khả năng siêu nhiên. Nhưng ngay khi nhóm đối tượng thí nghiệm còn bé tí, chuyện không may đã xảy ra: ba người sói đã quay lại tấn công một y tá. Họ đều bị xử lý. Họ chết bởi chính tay những kẻ từng thề sẽ giúp cộng đồng người có năng lực siêu nhiên. Đó cũng chính là lúc cha Simon và nhiều người khác – như chú Andrew chẳng hạn - dứt áo ra đi.

Nhưng nhiều người trong số họ cho rằng rời bỏ hội thôi chưa đủ. Không an tâm bởi những gì từng mắt thấy tai nghe, họ theo dõi sát sao Hội Edison, nhằm đảm bảo rằng hội này không là mối đe dọa cho toàn bộ cộng đồng người có siêu năng lực. Giờ tin tức do tụi tôi mang đến cũng là thứ bấy lâu nay họ sợ hãi nhất. Với những người bị xem là vật thí nghiệm như tụi tôi, việc cải tiến gien cho tác dụng ngược với mong muốn. Khả năng siêu nhiên của các kết quả thí nghiệm (là tụi tôi) giờ không thể kiểm soát nổi: phép phù thủy hiển linh ngay cả khi không đọc bùa chú và xác chết bị dựng dậy ngoài mong muốn của thầy đồng.

Khi những thất bại không dễ kiểm soát như Edison hằng hy vọng, họ làm cái việc họ từng làm với ba người sói nọ. Thủ tiêu gọn ghẽ.

Giờ chúng tôi chỉ biết trông cậy vào sự giúp đỡ của các thành viên trong nhóm chú Andrew. Trong khi tính mạng của chính bản thân tôi như trứng treo đầu đàng, bọn tôi còn bỏ lại đàng sau Rachelle, một đối tượng thí nghiệm khác và dì Lauren hiện còn nguy khốn hơn cả chúng tôi nữa. Bốn đứa tôi đã nhờ đồng đội của chú Andrew giải thoát cho hai người nói trên và triệt tiêu mối nguy cho tụi tôi. Liệu họ có làm không? Điều này chúng tôi không thể nào biết được.

Chị Gwen mang bữa điểm tâm đến: bánh donut, cà phê, và sữa sô-cô-la. Chắc chị tưởng đó là bữa thịnh soạn cho mấy thanh thiếu niên. Có thể lắm... nếu suốt ba ngày qua, chúng tôi không phải sống nhờ đồ ăn nghèo dinh dưỡng và toàn năng lượng rỗng, và nếu một trong nhóm bốn đứa không mắc bệnh tiểu đường.

Cầm bánh donut và hộp giấy chứa ¼ lít sữa sô-cô-la, Simon nói đùa cậu ấy có lý do chính đáng để ăn những món không nằm trong thực đơn ăn kiêng hàng ngày. Nghe Derek phàn nàn, chú Andrew xin lỗi vì đã quên khuyến cáo những người khác rằng Simon có bệnh, đồng thời hứa bữa sau sẽ mang đồ ăn giàu dinh dưỡng hơn.

Ai nấy đều tỏ ra cực kỳ thông cảm và tốt bụng. Có lẽ tôi đã quá hoang tưởng - tại Derek nên tôi mới thế - nhưng sau những nụ cười và ánh mắt đôn hậu kia hình như vẫn có chút gì đó không thoải mái. Như thế họ không thể ngừng nghĩ đến khả năng ‘gây rối’ của tội tôi. Như thế họ không thể không coi tội tôi là những trái bom nổ chậm.

Tôi không phải người duy nhất thấy không thoải mái. Lúc cả nhà lục tục kéo vào phòng khách, Derek lên vào góc nhà và trốn ở đó. Simon thảng hoặc mới nói một câu. Tori bình thường chẳng thèm quan tâm đến ba anh em, giờ cứ bám riết lấy tôi đến độ lắm lúc tôi tưởng cô ta đang tính giật phết chiếc bánh rán trên tay tôi và chạy biến đi.

Bốn tôi và họ chờn chợn nhau. Bọn quái dị bị biến đổi giեն đổi mặt với những người bẩm sinh đã có khả năng siêu nhiên.

Hầu như suốt buổi chỉ có Simon và tôi nói chuyện với người lớn. Với tôi, điều đó thật không bình thường chút nào bởi trước nay tôi toàn ngồi sau lưng người khác, bụng thầm mong không bị gọi lên nói năng vì cứ hễ mở miệng là tôi nói lắp. Nhưng những gì tôi tận mắt nhìn thấy (một là tôi từng gặp nhiều bạn giống như tôi giờ đã thành ma; hai là những tập tin trong máy tính của tiến sĩ Davidoff) và gánh nặng trách nhiệm phải tìm cho ra bằng chứng khiến tôi không thể không nói.

Trong lúc cùng Simon giải thích, đúng là tôi có nhận thấy trong mắt họ có sự thông cảm, nhưng cũng có cả sự hoài nghi. Họ tin chuyện với nhiều đối tượng, thử nghiệm của Hội Edison cho kết quả sai bét. Đó cũng là điều họ lo ngại khi bỏ việc. Họ cũng tin chuyện chúng tôi kể về Nhà Lyle, còn gọi là ‘Ngôi Nhà Chung’, nơi Hội Edison giam giữ chúng tôi. Khi thử nghiệm hỏng, Hội Edison muốn xóa dấu vết cũng là chuyện thường tình.

Nhưng phần còn lại thì sao? Săn lùng khi chúng tôi chạy trốn? Bắn hạ chúng tôi, trước tiên bằng súng bắn thuốc mê, sau đó bằng đạn thật? Giam

chúng tôi trong phòng thí nghiệm? Khi ba thiếu niên không thể cải hóa, không thể trở về sống như bình thường thì trừ khử?

Nghe như một tác phẩm điện ảnh hư cấu vậy. Không, còn hơn thế. Dù có là đạo diễn hay nhà viết kịch bản phim bom tấn đầy hào hứng, tôi cũng sẽ soạn một câu chuyện kỳ quặc và quá phóng đại tô màu như thế.

Nhưng tôi biết chú Andrew tin anh em tôi. Nhìn nét mặt kinh hoàng của chị Gwen, tôi biết chị cũng tin nữa. Nhưng chị Gwen trẻ nhất nên ý kiến của chị không mấy quan trọng với những người còn lại. Ông Russell và bà Margaret không giấu nổi vẻ nghi hoặc. Quả là thuyết phục họ giúp không dễ như chúng tôi tưởng.

Cuối cùng, tôi buột miệng, “Rachelle và dì cháu đang gặp nguy. Nếu hiện giờ họ may mắn còn toàn mạng, thì họ vẫn có thể bị giết bất cứ lúc nào.”

“Dì cháu là thành viên sáng giá của đội.” Khuôn mặt khắc khổ của bà Margaret không hề biểu lộ chút cảm xúc nào. “Họ sẽ không giết Lauren đâu. Ngay cả bạn cháu cũng chưa chết ngay được. Con bé biết tuân thủ và tính tình vui vẻ. Lúc này, nếu đối tượng thí nghiệm được như vậy là họ mừng rồi.”

“Nhưng nếu biết sự thật, Rae đâu còn ngoan ngoãn nghe lời họ nữa...”

Ông Russell ngắt lời. “Dì và bạn cháu đã có quyết định riêng. Dù khó nghe nhưng đó là sự thật. Cả hai đều phản bội cháu rồi đấy. Tôi không ngờ cháu sốt sắng giải cứu họ như vậy.”

“Dì cháu...”

“... từng giúp cháu đào thoát. Tôi có biết chuyện đó. Nhưng ngay từ đầu, nếu bạn cháu không phản bội thì cháu đâu có bị bắt giam.”

Rae đã mách tiến sĩ Davidoff về kế hoạch chạy trốn của nhóm, vì thế họ sẵn sàng đón lõng khi chúng tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch. Bạn ấy tin lời bọn chúng nói dối rằng họ muốn giúp chúng tôi, đồng thời tưởng tôi bị anh em Derek tẩy não.

“Rachelle có lỗi. Nhưng chẳng lẽ ông bảo cháu vì thế nên cậu ấy phải chết ư?” Sau khi bất giác lớn tiếng, tôi nuốt khan cố bình tĩnh và nói năng thấu tình đạt lý. “Dù có làm gì chẳng nữa thì vào thời điểm đó, Rachelle cũng cho là mình đúng. Cháu sẽ không bỏ mặc bạn bè trong lúc này.”

Tôi liếc nhìn những người khác. Simon sốt sắng đồng tình ngay. Derek làu bàu, “Phải, Rachelle có làm hỏng chuyện thật. Nhưng ngu ngốc đâu cần chịu án tử.”

Ba chúng tôi quay sang nhìn Tori. Nhận thấy sức nặng từ ánh nhìn của người lớn dồn cả vào tôi, tôi nín thở và biết rằng: trong vấn đề này chúng tôi cần phải đồng lòng mới được.

“Bởi chúng cháu đã định quay lại cứu dì của Chloe, nên ta cũng nên cứu Rachelle. Và cả hai cần được cứu thoát càng sớm càng tốt. Có thể nhân viên của Hội Edison không phải một nhóm cuồng sát giết người không nương tay, nhưng mẹ cháu thì khác. Khi chúng cháu trốn thoát, bà ấy sẽ không dễ chịu gì với tiến sĩ Fellows đâu.”

“Tôi thì không cho...” Ông Russell định mở lời.

“Thôi đừng bàn đến chuyện chán ngắt này nữa.” Chú Andrew cắt ngang. “Các cháu lên lầu xem các phòng còn lại trong nhà nhé. Chú tin chắc ai cũng sẽ tìm được phòng như ý.”

“Chúng cháu ở vậy cũng được rồi mà.” Simon đáp.

Chú Andrew nhìn những người còn lại. Rõ là họ muốn bốn đứa chúng tôi ra khỏi phòng để họ bàn xem liệu có nên giúp chúng tôi hay không.

Tôi những muốn hét toáng lên, “Có gì cần phải bàn đâu? Đồng sự cũ của các cô chú đang định giết trẻ con kia kìa. Chẳng phải sứ mệnh của mọi người là không để bọn họ hại ai ư? Đừng có ngồi đó ngốn bánh rán nữa! Động tay động chân đi chứ!”

“Sao các cháu không...” Chú Andrew lại giục.

“Chúng cháu không sao đâu.” Một tiếng gầm vang lên. Đó là giọng Derek mỗi khi anh chỉ muốn tỏ ra nghiêm túc, nhưng căn phòng bỗng lặng phắc như tờ. Mọi người trong phòng đều lo ngại, mọi con mắt đều đổ dồn về phía anh.

Derek nhìn lảng đi, lúng búng, “Chú muốn bọn cháu ra ngoài phải không?”

“Ừ.” Chú Andrew đáp. “Thế sẽ dễ hơn cho...”

“Sao cũng được ạ.”

Derek dẫn bọn tôi ra ngoài.

Chương 5

RA ĐẾN SẢNH, Derek quay lại. “Ba người đi xem có tìm được phòng ngủ mới cho Tori không, tôi đi lấy thêm bánh rán đây.”

Simon và tôi đưa mắt nhìn nhau. Dù Derek có hay ăn đến mấy, giờ chắc hẳn anh ấy không còn thiết đến chuyện ních cho đầy bao tử. Câu vừa rồi của anh hàm ý là, “Hai đứa đưa Tori rời khỏi đây, để anh nghe xem họ nói gì trong cuộc họp”. Thính giác của người sói giúp anh có thể nghe trộm từ nhà bếp.

“Nhớ để dành cho em một cái bánh nướng phủ sô cô la đấy.” Dẫn tôi và Tori lên lầu, Simon quay đầu dặn với lại.

“Em không được ăn...”

“Đùa tí cho vui thôi,” Simon nói ngay. “Tori, đi nào. Bọn tôi sẽ tìm cho cậu một phòng riêng “

Hóa ra Tori muốn ở chung phòng với tôi. Đương nhiên cô ta không nói thẳng. Sau một hồi kén cá chọn canh, chệch bai mấy phòng khác bụi bặm quá thể, Tori vờ rên rỉ là cuối cùng cô ta lại phải ở chung với tôi. Nghe thế, tôi có đề nghị sẽ tự chuyển sang phòng khác. Lập tức cô ta “sửa gáy” tôi, nào là tôi đừng có tử tế quá như thế, nào là tôi phải biết tự bảo vệ quyền lợi cho bản thân chứ. Đến đây, tôi quyết định nên đi tắm.

Tắm vòi sen cho tôi cơ hội gội sạch lớp thuốc nhuộm tóc tạm thời. Cha tôi gọi cuộc trốn chạy khỏi Nhà Lyle của chúng tôi là “bỏ nhà đi bụi”. Ông không hề biết tôi bị bắt lại ngay sau đó và bị đưa thẳng đến phòng thí nghiệm của Edison. Cha cũng không biết Hội Edison là gì, người có khả năng của bà đồng gọi hồn xác chết là gì. Với ông, đứa con gái ông cho là bị tâm thần phân liệt đã trốn chạy khỏi nhà mở và giờ đang sống vất vưởng ngoài đường phố Buffalo. Vậy nên ông treo giải thưởng cho ai tìm được tôi. Một giải thưởng trị giá nửa triệu đô la.

Tôi muốn báo để cha biết hiện tôi bình an vô sự. Lạy trời, tôi muốn thế lắm. Nhưng dì Lauren bảo nếu không biết sự thật, cha sẽ an toàn hơn. Derek cũng đồng ý như thế. Vậy nên giờ tôi cố không nghĩ đến chuyện cha đang lo lắng biết nhường nào. Ngay khi được an toàn, tôi sẽ nhắn ngay cho cha biết. Nhưng từ giờ đến lúc đó, giải thưởng của cha sẽ trở thành rắc rối của tôi.

Màu tóc vàng ánh đỏ của tôi khá nổi bật, nhất là khi bị tổng lên xe chở đến Nhà Lyle, tóc tôi còn thêm nhiều sọc đỏ quạch. Vậy nên Derek mua cho tôi thuốc nhuộm tạm thời. Màu đen. Da tôi vốn đã nhợt nhạt, giờ đi với màu tóc đen càng thêm trắng bệch. Tôi giống hệt hình ảnh người ta thường tưởng tượng về bà đồng: da trắng bột và tóc đen kịt. Đúng phong cách

Uber-Goth nhé. Nhưng ơn trời, màu tóc sắp phai rồi. Hoặc tôi đang mong thế.

Vừa theo tôi xuống sảnh, Tori vừa gợi ý cách gội sạch màu nhuộm. Chưa đầy hai phút sau khi gội tôi là đồ nhu nhược, cô ta đã tỏ vẻ sốt sắng giúp đỡ. Hồi này, chuyện như thế vẫn thường xảy ra giữa tôi và Tori. Cô ta bắt đầu bằng cách sốt sắng kết bạn, sau đó lại sức nhớ đáng lý chúng tôi phải là kẻ thù không đội trời chung.

Giờ Tori đang trong tâm trạng muốn tỏ ra thân thiện. “Đừng gội quá ba lần. Nếu không tóc cậu sẽ cứng như cọng rơm cho xem. Tôi thấy trong đó có dầu xả. Nhớ vuốt kem xả và để lâu một chút cho ngấm vào tóc.”

“Hiện giờ tôi thà chịu tóc khô còn hơn tóc nhuộm.”

Simon từ trong phòng ló đầu ra. “Cậu định gội màu nhuộm đi ư?”

“Ừ, càng nhanh càng tốt.”

Ngần ngừ giây lát, ánh mắt Simon cho thấy cậu ấy sắp nói điều mình không muốn nói tí nào. “Tớ biết cậu không thích màu ấy, nhưng... nếu bọn mình phải ra ngoài...”

“Đến lúc ấy, tớ thà bị bắt về Nhà Lyle còn hơn phải chịu tóc đen.”

“Tóc màu này đâu đến nỗi tệ thế.”

Tori thì thầm nhưng cốt để Simon nghe thấy. “Simon cho rằng con gái theo phong cách Gothic mới hấp dẫn!”

Simon quắc mắt nhìn Tori. “Không. Tớ chỉ muốn...” Simon nóng nảy nhìn Tori, ra hiệu cho cô ta biến đi chỗ khác. Thấy Tori đứng yên, cậu ghé sát tai tôi, đan ngón tay mình vào tay tôi. “Tớ biết cậu ghét cay ghét đắng màu

này. Tớ sẽ nhờ chú Andrew kiếm màu khác đẹp hơn cho cậu. Cậu muốn nhuộm tóc màu gì cũng được. Tớ chỉ muốn cậu được an toàn.”

“Ôi chào, thật dịu dàng làm sao.” Tori chêm vào.

Simon chen vào đứng giữa hai đứa tôi, quay lưng về phía Tori. “Cậu thử nói chuyện với chú Andrew xem sao. Có lẽ tớ xử sự hơi quá...”

“Không, cậu có gì quá đáng đâu. Tớ vẫn đi tắm, nhưng không cố gội kỳ sạch màu nhuộm nữa.”

“Tốt. À, Derek có nói cậu muốn học vài chiêu tự vệ. Vậy lát nữa mình cùng học nhé?”

Thực tình giờ tôi không có hứng học, nhưng Simon đang mỉm cười. Rõ là cậu ấy sẵn sàng chiều ý tôi sau khi ‘bỏ phiếu chống’ vụ tôi định sửa lại tóc. Có vẻ như chúng tôi chẳng còn chuyện gì hay ho hơn nên tôi đành đồng ý, “Ừ.”

“Nghe hay đấy,” Tori nói. “Phải, vẫn biết cậu không rủ tôi, nhưng hai đứa bọn tôi có thể học chung mà. À không, tôi không định xen vào chuyện của hai người đâu. Simon này, tôi không để mắt đến cậu. Cậu và Chloe đẹp đôi dễ sợ. Nhưng trò ‘nhìn sâu vào mắt nhau âu yếm’ nên để lần khác. Giờ tôi cần cậu dạy cách tự vệ. Vậy nên hẹn hai người ở sân sau nhé.”

Dợm bước lên cầu thang, cô ta nói với lại. “Vớ lại lớp học một thầy một trò có muốn cũng không tồn tại lâu đâu. Thế nào nghe trộm xong, Derek cũng đến nhập hội cho xem.”

Vừa từ phòng tắm đi ra, tôi gặp ngay Derek.

“Họ họp xong rồi sao?” Tôi hỏi.

“Ừ.”

Thấy Simon từ trong phòng thò đầu nghiêng ngó, Derek ra hiệu gọi cậu ấy vào sảnh.

“Tori đâu?” Anh hỏi.

“Ngoài kia kìa. Nhưng cô ta đang đợi bọn em nên bọn em phải ra ngay.”

“Phán quyết cuối cùng là gì thế? Simon giục.

“Chị Gwen và chú Andrew tin bọn mình. Cô Margaret ngờ rằng chúng ta hiểu lầm rồi kết luận sai về vụ Liz, Brady và Amber bị giết. Chỉ mỗi ông Russell nghĩ rằng chúng ta cố tình nói dối.”

“Quá đáng thật. Dựa vào đâu mà ông ấy dám...?”

Derek lừ mắt nhìn sang. Simon nín bật, ra hiệu cho Derek nói tiếp.

“Họ gọi điện, hội ý với vài thành viên cấp cao và...” Khi Derek quay sang, tôi có thể thấy cậu trả lời qua ánh mắt anh đang nhìn sâu vào đáy mắt tôi. “Họ muốn từ từ, trước hết lấy thêm thông tin rồi mới tính tiếp. Họ sẽ cử một nhóm đến Buffalo để thăm dò tình hình.”

Simon tức giận. “Phải rồi. Cứ việc tiến chậm và chắc đi, trong khi Rachelle và tiến sĩ Fellows thì sắp bị...” Cậu ấy nhìn tôi. “Tớ xin lỗi.”

Chúng tôi đứng im một chốc, cố gắng kiềm chế cảm xúc trào dâng.

Tôi quay sang hỏi Derek. “Theo anh thì bọn mình nên làm gì?”

“Ngay lúc này ư? Ngồi chơi chứ còn làm gì nữa.” Anh nói cộc lốc.” Ta chẳng làm khác được. Cả Hội Edison đang săn lùng chúng ta. Ta chỉ có thể án binh bất động mà thôi.”

Chúng tôi tìm thấy Tori ngoài sân sau. Tôi xin lỗi vì bắt cô ta phải chờ lâu, nhưng anh em Derek thì không. Simon vừa làm mẫu cho hai đứa xem động

tác năm cổ tay thì chú Andrew gọi chúng tôi vào nhà.

Ông Russell đã về tự lúc nào. “Lánh mặt,” Simon lẩm bẩm. “Không dám nhìn thẳng vào mắt bọn mình và bảo mọi người rằng bọn mình nói dối.”

Chị Gwen cũng vắng mặt nhưng chỉ để ra ngoài mua thực phẩm và đồ ăn sẵn về cho bữa tối. Phải, đã đến giờ ăn tối. Vì ngủ dậy quá trễ nên chúng tôi bỏ bữa trưa.

Chúng tôi dùng bữa với chú Andrew, chị Gwen và bà Margaret. Tất nhiên họ diễn đạt kế hoạch sắp tới bằng từ ngữ lạc quan: họ sắp đi trinh sát để chuẩn bị sẵn sàng cho điệp vụ giải cứu.

“Trong mấy ngày tới các cháu sẽ phải làm việc gấp ba đấy nhé,” chú Andrew bảo. “Nghỉ ngơi này. Nói cho các chú biết mọi thứ các cháu biết về phòng thí nghiệm này. Và phải được huấn luyện nữa.”

“Huấn luyện ư?” Nghe vậy, Tori hoạt bát hẳn lên. Tôi cũng hào hứng không kém.

Chị Gwen mỉm cười. “Đúng vậy. Cô Margaret và chị đến đây cũng là vì việc ấy.”

“Còn chú sẽ làm việc với Simon,” chú Andrew tiếp lời. “Dù chú biết ba cháu đã huấn luyện cho cháu từ lâu rồi.”

“Cháu tin chắc Simon biết sử dụng ngay đấy ạ.” Tori góp chuyện.

Simon đánh nhẹ Tori. Chú Andrew vờ như không nhìn thấy.

“Về phần Derek...”

“Cháu biết rồi. Không có giáo viên người sói để dạy cho cháu.”

“Đúng vậy, nhưng các chú có kiếm được một người đây. Tomas vốn là một bán yêu hiện đang sống ở New Jersey. Nếu có nhớ lại hồi còn ở khu thí nghiệm, chắc thể nào cháu cũng nhớ chú ấy. Tomas thuộc nhóm phụ trách khu người sói của dự án.”

Derek vừa thoáng co rúm người hay do tôi chỉ khéo tưởng tượng? Nếu quả có thể thật thì cũng là chuyện thường tình. Trước khi cha Simon nhận anh về nuôi, Derek từng sống trong khu thí nghiệm. Giờ khu vực ấy bị bỏ hoang. Ngoài anh, ba người sói khác đều bị giết. Gặp lại một trong những người trông nom mình ngày ấy chẳng phải cuộc hội ngộ vui vẻ gì.

“Chú Tomas bỏ việc trước cả khi cháu rời khu thí nghiệm, chủ yếu bởi chú ấy không đồng tình với cách người ta đối xử với các cháu. Nhưng theo chú biết, chưa có ai có kiến thức sâu rộng về người sói như Tomas. Cha cháu từng coi Tomas là nguồn nhân lực trong thời gian nuôi dạy cháu.”

Hai vai Derek thả lỏng hẳn. “Vậy hả chú?”

“Lúc này Tomas đang có việc phải đi công tác xa, nhưng tuần sau chú ấy sẽ về. Nếu chúng ta vẫn phải chờ vì thời cơ chưa chín muồi – chú hi vọng là không có chuyện đó - cháu sẽ có người cùng trò chuyện và trả lời mọi thắc mắc.”

Chương 6

SAU BỮA TỐI, CHÚ ANDREW dặn chúng tôi là đến mười giờ, nhà sẽ tắt hết đèn. Trước giờ đó, chú có việc phải làm. Còn bọn tôi cứ việc chơi thỏa thích.

Nhưng rắc rối chính là ở chỗ, chúng tôi chẳng muốn chơi bời. Hoặc ngủ cho đỡ giãc. Chúng tôi chỉ mong họ trả lại cuộc sống trước đây cho chúng tôi - chặn đứng bàn tay tội ác của Hội Edison, giải cứu dì Lauren lẫn Rae, tìm cha cho anh em Derek và báo cho cha tôi biết tôi vẫn bình an vô sự.

Giờ này mà ngồi chơi cờ chẳng khác nào tra tấn... nếu ở hoàn cảnh khác thì đúng như lời chú Andrew gợi ý, chúng tôi sẽ thoải mái khám phá ngôi nhà.

Tori và tôi đang trên đường về phòng thì chị Gwen bất ngờ vào sảnh nói lời tạm biệt.

Lúc chị vội xuống lầu, Tori bảo. “Trước khi đi, chị cho em hỏi vài điều được không? Em mới được biết những thứ liên quan đến phù thủy gần đây thôi và em biết ngày mai mình mới bắt đầu học, nhưng nếu chị có thời gian giải thích vài chuyện...”

Chị Gwen cười. “Lúc nào chị cũng sẵn lòng. Chị cũng từng là học viên ở đây nên chị rất mong được sớm bắt đầu. Ta vào phòng khách nói chuyện đi.”

Tôi thoáng ghen tị với Tori. Tôi cũng có nhiều thắc mắc lắm chứ. Rất nhiều là khác. Nhưng thầy dạy tôi là ai nào? Bà Margaret không hẳn là tuýp người có thể vui vẻ rủ tôi, “Nào ra đây ta cùng nói chuyện.” Đó là chưa kể bà là một trong những người tỏ ý nghi ngờ chúng tôi.

Lúc rầu rĩ lê bước lên cầu thang, tôi không để ý cửa phòng con trai mở toang cho đến khi Derek chìa tay ra, ngón tay anh khẽ chạm khuỷu tay tôi.

“Anh đấy à?” Tôi gượng cười.

“Em bận gì không?” Giọng anh chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút.

“Được thế đã tốt. Có chuyện gì sao?”

Anh liếc về phía nhà tắm. Có ánh đèn lọt qua khe cửa phía dưới. Tiến đến gần hơn, anh nói khẽ hơn cả lúc nãy. “Anh định, nếu em không bận gì, ta sẽ...”

Cửa phòng tắm bật mở khiến Derek giật bắn, Simon từ trong bước ra.

“Tốt quá, anh đã tìm được Chloe rồi,” cậu ấy lên tiếng. “Vậy bọn mình sẽ làm gì đây? Lần này, em nhất định không lờ cuộc chơi đâu đấy.”

“Mọi cuộc phiêu lưu của chúng ta đều ngoài mong muốn,” tôi nói. “Ước gì em bỏ lờ gần hết các trò ấy.” Tôi ngược nhìn Derek. “Anh vừa định nói gì cơ?”

“Chẳng có gì. Anh chỉ định dặn em là chúng ta đừng nên làm gì quá.”

“Em biết rồi. Giờ bọn mình sẽ làm gì nào?”

“Tối nay thì không. Chỉ là... thôi kệ đi.” Anh lui vào phòng.

Tôi ngơ ngác nhìn Simon.

“Ừ, anh ấy lạ thật. Để tớ nói chuyện với Derek. Mấy phút nữa, tớ sẽ báo cậu hay.”

Lúc về gần đến phòng con gái, tôi gặp Tori. Hai đứa vừa đi vào, vừa gượng gạo nói chuyện, ơn trời Simon gõ cửa cắt ngang cuộc trò chuyện miễn cưỡng.

“Mọi người ăn mặc chỉnh tề cả chứ?” Miệng nói, tay cậu ấy đã chực mở cửa.

“Cậu làm gì vậy?” Tori bực bội. “Làm ơn chờ bọn tôi trả lời đã chứ.”

“Tôi chỉ báo trước chứ không hỏi. Tôi đang cố lịch sự mà.”

“Lịch sự có nghĩa cậu phải chờ...”

Tôi giơ tay lên. Chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ chặn đứng một trận cãi vã.

“Cậu xem tớ vừa tìm thấy gì nào.” Simon bước vào. Cậu ấy cười, rút nhanh từ trong túi một chiếc chìa khóa kiểu cổ. “Có người dùng băng keo dán nó phía sau ngăn kéo tủ đựng quần áo của tớ. Cậu thấy sao? Một kho báu bí mật được chôn kín? Hay cửa vào một lối đi bí mật? Một căn phòng khóa trái nhất bà cô Edna già nua lẩm cẩm bên trong?”

“Hoặc chỉ là chìa khóa của một ngăn kéo tủ khác,” Tori bảo. “Một ngăn tủ đã bị quăng đi từ năm mươi năm trước.”

“Thảm thương thay cho những người thiếu trí tưởng tượng từ khi mới lọt lòng. Có phải họ thiết kế mấy chương trình truyền hình tẻ ngắt cho đối tượng khán giả ấy không nhỉ?” Cậu ấy quay sang tôi. “Chloe, giúp tớ ra khỏi đây với.”

Tôi cầm chiếc chìa khóa rỉ sét và khá đăm tay lên. “Rõ là chìa này rất cũ. Có người mang nó giấu đi.” Tôi ngược nhìn Simon. “Nghe chán quá phải không?”

“Ừ. Buồn muốn chết. Sao nào, cậu có định đi lục tung lên cho biết không?”

Tori trợn mắt. “Tôi nghĩ mình sẽ nằm khểnh và mơ được về nhà, chơi với những đứa trẻ không cho rằng việc đi tìm một căn phòng khóa kín sẽ rất vui.”

“Này, đã bảo là bọn tôi không được hoan nghênh cơ mà. Nhất là ở bên cậu, bọn tôi càng chán tẻ.” Simon quay sang tôi. “Cậu đi nhé?”

Không thấy tôi trả lời ngay, cậu ấy bảo, “Cậu không đi hả?” Giọng Simon ngập tràn nỗi thất vọng trước khi cậu ấy vờ vui trở lại và cười gượng. “Không sao. Chắc cậu mệt rồi...”

“Không phải đâu. Chỉ là bọn tớ cần tìm hiểu danh tính gã tớ gặp hồi sáng để xem anh ta có liên quan gì đến căn nhà này không?”

“Gã nào cơ?” Tori thắc mắc.

Kể về hồn ma kia xong, tôi bảo, “Derek có dặn tối nay bọn mình đừng làm gì nhiều, nhưng...”

“Nhưng có thể thấy đó chỉ là chỉ thị của Derek dành cho chúng ta, vì anh ấy đã ra ngoài tìm manh mối về gã nọ mất rồi. Anh ấy không muốn bọn mình xía vào. Derek bảo nếu cả nhóm cùng tỎ đi tìm kiếm sẽ khiến bọn họ sinh nghi.”

Vậy ra Derek đi mà không rủ tôi? Lòng tôi nhói lên bởi... không biết cảm xúc đó là gì. Có lẽ là nỗi thất vọng. Sau đó tôi nhớ lại chuyện ngoài sảnh ban nãy. Phải chăng anh định rủ tôi cùng đi? Nghĩ đến đó, nỗi thất vọng càng lớn thêm.

“Thế không dạy bọn tôi cách tự vệ nữa à?” Tori nhắc.

“Có chứ, tôi cho là...” Simon đáp. “Có còn đỡ hơn không làm gì.”

“Tớ có việc cần làm,” tôi nói. “Hai người cứ đi đi nhé.”

Cả hai đều quay sang nhìn tôi như thể tôi vừa bảo họ bơi cùng cá mập vậy. Thực ra nghĩ vậy cũng gần đúng. Nếu Simon và Tori cùng tập tự vệ, thế nào cũng có đổ máu.

“Nhưng cậu định làm gì mới được?” Simon hỏi.

“Chỉ là... Ừ thì, dì tớ... Chuyện tớ thấy tối qua... Tớ muốn...”

“Muốn gọi hồn dì cậu,” Tori nói nốt. “Thử xem có phải dì ấy chết thật rồi không. Tôi nói đúng chưa nào?”

Simon lừ mắt với Tori vì tội ăn nói lỗ mãng, nhưng tôi gật đầu đồng tình. “Đúng vậy. Cả Liz nữa. Tớ muốn thử kết nối với Liz. Nếu biết chúng ta tìm

thông tin, cô ấy có thể giúp. Nhưng rắc rối ở chỗ, nếu tớ gọi hồn họ, rất có thể gã ban sáng cũng xuất hiện.”

“Chính vì thế nên cậu đừng hành động một mình, Simon nói. “Tớ sẽ ở lại đây với cậu.”

“Cả tôi nữa,” Tori nói. “Nếu quả thực cậu gọi nhầm phải tên kia, biết đâu tôi sẽ làm anh ta phải mở miệng.”

Tori chìa tay ra. Một quả cầu năng lượng lập tức xoay tròn trên tay cô ta.

“Được lắm.” Tôi nói.

Chương 7

VIỆC GỌI HỒN KHÔNG HẸN như trên phim đầu. Về cơ bản, nó là tiến trình đảo ngược của việc đuổi ma trừ tà. Tôi nhắm mắt hình dung kéo con ma ra khỏi cõi âm thay vì xua nó trở về thế giới bên kia.

Lý tưởng nhất là tôi có một món đồ của người chết. Trước tôi dùng áo ni chui đầu của Liz, nhưng lại bị mẹ Tori tước mất. Tôi chẳng có món đồ nào của dì Lauren. Vậy nên cách duy nhất có hiệu quả là họ phải quanh quẩn gần đó, chờ được tiếp xúc với tôi.

Tôi ngờ có một hồn ma đang quanh quất đâu đây - hồn ma của gã cà chớn hồi sáng. Lúc tôi định hỏi anh ta thêm vài câu nữa, thì trong đầu tôi vang lên giọng nói - nghe rất giống giọng Derek - ngăn tôi đừng làm thế. Lúc trước anh ta đã không sẵn sàng xuất hiện. Đã vậy tôi còn làm phép đuổi anh ta đi nữa. Vậy nên khi ngồi xuống nền nhà trong phòng, tôi cẩn thận giữ hình ảnh Liz và dì Lauren thật rõ nét trong đầu, sau đó lần lượt đảo thứ tự các hình ảnh của hai người.

Dù hi vọng sẽ không gặp dì Lauren, tôi cực kỳ mong được tiếp xúc với Liz, bạn cùng phòng với tôi hồi còn ở Nhà Lyle. Hôm tôi đến nơi, cô ấy vừa bị họ giết. Phải rất lâu sau cô ấy mới tin rằng mình đã chết, nhưng một khi đã tin, Liz nhất định không quay về thế giới bên kia. Cô ấy đã nán lại và giúp chúng tôi.

Hồn ma không những là một gián điệp hoàn hảo, Liz có khả năng của một bán yêu như hồn ma lúc sáng - biết di chuyển đồ vật. Thế có nghĩa Liz còn là yêu tinh. Đúng là Liz giúp ích rất nhiều cho tôi lúc này, nhưng tôi không chỉ mong có thế. Tôi muốn gặp cô ấy, xem cô ấy có ổn không.

“Hình như sợi dây chuyền trên cổ cậu ngăn cậu nhìn thấy hồn ma phải không?” Sau khi chứng kiến mấy lần tôi gọi hồn không thành, Tori hỏi.

Simon toan nhắc Tori chớ xen ngang, nhưng tôi đã ngắt lời cậu ấy.

“Tất nhiên tôi vẫn thấy ma,” tôi nói. “Chẳng hiểu tại sợi dây chuyền không hiệu nghiệm, hay nhờ nó mà mọi việc bớt tồi tệ hơn, cuối cùng tôi vẫn thử được. Chính tôi cũng đang muốn hỏi bà Margaret chuyện ấy.”

“Đúng rồi. Nhưng nếu nó làm lũ ma tránh xa, thì có lẽ cũng chính vì nó nên Liz mới không xuất hiện.”

Tori có lý, Nhưng... Tôi đưa tay sờ lên dây chuyền. Nếu quả thật sợi dây có tác dụng, nó còn giúp tôi tránh những gì nữa? Còn thứ gì tệ hơn loài bán yêu biết điều khiến đồ vật trong thế giới sống đây?

“Sao cậu không tháo nó ra đi?” Tori giục.

“Bởi vì Chloe không...” Simon toan gắt gỏng, nhưng lập tức cậu ấy kịp trấn tĩnh. “Cứ để Chloe đeo sợi dây thử vài phút trước đã. Những việc như thế này cần thời gian, với lại bọn tôi có vội gì đâu. Nếu cậu thấy chán thì phòng bọn tôi đang bỏ không đấy.”

Mới đầu tôi tưởng Tori sẽ vặc lại nhưng cô ta cứng họng bởi Simon có lý.

“Tôi thấy bình thường,” cô ta đáp. Tôi lại tiếp tục làm phép.

Bởi rất muốn gặp Liz nên tôi sẽ tập trung vào cô ấy. Thi thoảng tôi mới gọi đến dì mình, dù bụng thăm cầu trời cho lời mời gọi không được ứng nghiệm. Cuối cùng, không thấy Liz phản hồi, tôi bực bội, quay sang gọi hồn dì Lauren. Vì muốn chắc dì còn sống, tôi sẽ cố hết sức gọi hồn dì để chứng minh điều ngược lại.

“Đừng,” Tori thì thào.

Tôi mở bừng mắt. “Đừng cái gì chứ?”

Tori nhú mày.

“Cậu vừa bảo tôi đừng làm,” tôi nhắc lại

“Đâu có. Tôi có mở miệng đâu.”

“Tori nói đúng đấy.” Simon nói. “Chắc cậu nghe thấy tiếng một hồn ma rồi.”

Tôi nhắm mắt, cố tập trung vào Liz.

“Đừng!” Có tiếng phụ nữ thì thầm yếu ớt. “Con yêu, đừng làm như vậy.”

Bụng tôi quặn thắt. Đó không phải tiếng Liz. Nhưng dì Lauren cũng không gọi tôi như thế bao giờ. Hay là có nhi? Tôi không nhớ chắc lắm.

“Nếu đã ở đó, dù người là ai thì cũng hãy hiện thân đi.”

Chẳng thấy gì.

“Bùa hộ mạng trên cổ cậu,” Tori nói thật khẽ “Nếu người đó không qua được, ắt là do vật đó cản.”

Tôi đưa tay chụp lấy sợi dây chuyền.

“Đừng mà!” Giọng nói kia lại thì thào. “Không an toàn đâu.”

“Người không muốn ta cởi dây chuyền ra ư?”

Không có tiếng trả lời. Hai tay tôi run đến nỗi sợi dây đập nhịp lên cổ.

“Cứ tháo đi.” Simon nói “Bọn tớ ở đây. Nếu có chuyện gì xảy ra, tớ sẽ đưa dây chuyền lại cho cậu.”

Tôi bắt đầu cởi dây ra.

“Đừng! Con yêu, đừng làm thế. Nguy hiểm lắm. Ở đây không được. Hẳn sẽ tới đấy.”

“Ai tới cơ?”

Lặng ngắt như tờ. Sau đó có tiếng ào ào, nhưng âm thanh quá nhỏ, tôi không nghe rõ là gì.

“Bà ấy định cảnh báo chuyện gì đó. Chỉ có điều tớ không nghe được.” Tôi nói.

Simon ra hiệu cởi sợi dây chuyền ra. Tôi vừa đưa nó qua đầu thì...

“Em đang làm cái quái gì thế hả?” Một tiếng rống tức giận vang lên.

Sải bước đến chỗ tôi, Derek giật sợi dây trở về chỗ cũ. “Em định gọi hồn mà không mang bùa hộ mạng ư? Em điên à? Sáng nay hồn ma kia vừa dụ em lên mái nhà, sém chút nữa hẳn đã hại chết em rồi.”

Simon đứng bật dậy. “Anh bớt nóng một chút được không? Bọn em đang định liên lạc với Liz. Thế rồi một linh hồn định cảnh báo cái gì đó, nhưng

Chloe không nghe rõ. Vậy nên bọn em mới khuyên Chloe tháo sợi dây chuyền để xem hõn kia có hiện thân được không.”

Kiểu quắc mắt chỉ riêng Derek mới có không hề thay đổi. “Chỉ vì các em gợi ý không có nghĩa Chloe phải nghe theo. Chloe biết mình đang làm gì.”

“Vâng, nhưng các bạn nói cũng có lý. Em cũng cẩn thận. Nếu anh chịu dừng lại đứng xem thay vì xông thẳng vào đây như vừa rồi, có lẽ anh cũng đã thấy dì ấy rồi.”

Derek vẫn trừng mắt, hùng hổ đứng lừng lững trước mặt tôi. Chưa ai có tư thế áp đảo hơn Derek, nhưng vì bị nhiều lần như thế nên tôi đã biết cách giữ vững tinh thần.

“Em sẽ đeo lại sợi dây chuyền,” tôi nói. “Nhưng giờ em phải thử đã. Nếu dì ấy vẫn còn ở đây, chắc em nên tháo ra thì hơn.”

“Nhưng là hõn ai mới được?”

“Em... em...” Tôi lắp bắp, ngực thắt lại đau đớn. “C... có lẽ là dì em. Dù... dù em không muốn tin, nhưng... em vẫn nên thử lại.”

Nét mặt giận dữ của anh dịu lại đôi chút. Vừa vuốt tóc, Derek vừa thở dài gật đầu. “Được, em thử đi. Nếu dì ấy quay lại để dặn dò em, lúc ấy... chúng ta sẽ tính xem nên làm gì với sợi dây chuyền.”

Dù có thể cãi rằng chính tôi cũng đang định làm thế, nhưng thấy Derek bớt nóng, tôi không muốn làm anh nổi xung thêm.

Vậy là tôi thử thêm lần nữa. Lần này tôi không gặp may.

“Dì ấy không muốn em gọi hõn ở đây,” tôi nói.

“Thế ư? Có lẽ bởi nếu em làm thế, em cũng gọi luôn gã bán yêu mắc dịch hõn sáng đến nữa.” Derek ngừng lại, giảm cường độ sâu cay xuống một nấc.

“Mai anh sẽ đến một chỗ cách xa nhà này và thử lại xem thế nào.”

“Tôi cũng đi,” Tori nói. “Và nếu tên gốc kia cũng xuất hiện thì sao nhỉ?”

Cô ta giơ mấy ngón tay lên. Một quả cầu năng lượng xuất hiện xoay tròn trên đầu ngón tay. Tori cười rạo rỡ và phẩy tay ném trái cầu như ném trái bóng mềm. Trái cầu đập tường, nổ tung. Từ đó bay ra một chùm tia sáng khiến mảng giấy dán tường bạc màu rồi cháy đen.

“Ồi chà!” Tori kêu lên.

Derek quay ngoắt lại mắng. “Cô làm cái gì vậy hả?”

“Khoe tài tí. Ai biết nó nổ to thế đâu.”

Anh lại bên tường lau thử. Vết cháy vẫn còn đó, không chịu biến mất.

“Chẳng ai để ý đâu.” Tori nói. “Vớì lại nếu có người nhìn thấy, họ cũng không có lý gì để gán tội cho tôi.”

“Tôi không cần biết. Thế nào cũng có người nhìn thấy cho xem.”

“Nếu vậy cùng lắm tôi sẽ gặp phiền phức vì tội làm bẩn tường. Có gì ghê gớm đâu.”

“Cô chẳng hiểu gì cả. Chúng ta không được làm thế. Họ đang lo ngay ngáy về năng lực siêu nhiên của chúng ta. Nếu không xoa dịu họ, tôi sẽ khiến họ sợ đến nỗi quyết định nên nhốt chúng ta vào phòng thí nghiệm.”

“Thế có hơi quá chắng,” nghe tiếng Simon, Derek quay phắ về phía cậu ấy. Thấy vậy, Simon giơ tay lên và hạ thấp giọng. “Nghe này, em biết anh đang hoảng...”

“Anh không hoảng.”

“Được rồi mà. Chỉ có điều... đúng là bọn mình nên cẩn thận, nhưng chính họ hiểu loạt thí nghiệm đó hơn ai hết. Họ không mong chúng ta là siêu nhân bình thường đâu. Đúng là anh không nên ném sofa vèo vèo, Tori cũng không nên tung cầu lửa tứ tung, nhưng nói chung thì...”

“Họ nên biết,” Tori chêm vào. “Nếu muốn làm họ tin Hội Edison đã làm hại chúng ta, họ cần phải thấy bằng chứng. Họ cần biết tôi làm được như lúc này. Họ cần biết anh đủ sức nhắc bổng tú treo quần áo mà liệng. Và Chloe biết gọi hồn người chết.”

“Không.” Khi không thấy ai trả lời, Derek nhìn từng người một rồi quắc mắt nhìn tôi. “Nhất định là không được.”

“Ừm, em sẽ không nói gì cả,” tôi nói.

“Anh chỉ muốn nói rằng, vì sự an nguy của cả nhóm, chúng ta phải biết kiềm chế. Không thể cho họ cái cơ để...” Anh chợt ngừng phất lên. “Chú Andrew đang tới.” Bực bội nhìn mảng cháy trên tường lần cuối, anh giục cả nhóm nhanh chóng ra khỏi phòng.

Chú Andrew muốn chúng tôi lên giường đi ngủ, nên Simon đi kiểm tra lượng đường trong máu lần cuối trong ngày. Xuống nhà tìm nước uống, tôi vừa lấy được chiếc ly thủy tinh trong tủ thì chú Andrew bước vào.

“Simon nói với chú là cháu bị mất ngủ nên chú định đưa cho cháu cái này.” Chú ấy đặt một viên thuốc vào lòng bàn tay tôi. “Nửa liều thuốc ngủ thông thường. Chú không bảo cháu phải uống. Nếu cháu có uống, chú cũng không hỏi. Bởi hồi ở Nhà Lyle, cháu đã phải uống quá nhiều thuốc ngủ rồi. Chú chỉ nghĩ một đêm nghỉ ngơi là rất quan trọng đối với cháu. Nếu cháu định uống thuốc thì trong tủ lạnh có nước.”

Chú ấy bỏ ra ngoài. Tôi trân trối nhìn viên thuốc. Uống thuốc này là trốn tránh thực tại. Tôi phải học cách đối phó với ma vì chúng sẽ không biến đi

trong tương lai gần. Nhưng chú Andrew nói đúng - tôi cần được ngủ. Nghỉ đủ đêm nay sẽ giúp tôi tập luyện hiệu quả hơn trong ngày mai. Nhưng mà...

“Uống thuốc đi.”

Tôi giật bắn cả người. Derek đến bên quầy bếp lấy hai quả táo trong thố.

“Em cần ngủ đủ giấc. Chẳng ai thích em tỏ vẻ ngầu đâu. Ngốc vừa thôi.”

“Đúng là Derek có khác. Biết động viên người khác ghê!”

“Còn anh?” Tôi hỏi. “Anh bảo anh sắp Biển Hình kia mà.”

“Tối nay thì chưa. Nhưng nếu tối nay có chuyện đó thật, anh sẽ...”

Anh nhún vai, cắn một miếng táo.

“Anh sẽ đến tìm em chứ?”

“Ừ,” miệng đầy táo, Derek lúng búng.

Tôi hứng đầy ly từ bình nước trong tủ. “Theo anh thì...”

Quay lại, tôi bỏ dở giữa chừng vì nhận ra rằng, trong bếp không còn ai và tôi đang nói chuyện với cánh cửa vừa đóng sập.

Chương 8

TÔI UỐNG VIÊN THUỐC và ngủ ngay tắp lự. Khi thức dậy, tôi thấy khỏe khoắn và tỉnh táo hẳn. Nhưng căn phòng tối om. Như mọi khi, đêm qua không đóng cửa chớp. Chắc chắn Tori đã kéo nó xuống. Tôi ngáp dài, lăn qua giường xem đồng hồ...

3:46 sáng.

Rên lên thất vọng, tôi cố ngủ tiếp và 'thành công', nhưng ngay sau đó một tiếng khóc dai dẳng làm tôi phải tỉnh.

Ngồi bật dậy, tôi nhìn quanh quất. Đồng hồ chỉ 5:28.

Nghe có tiếng sụt sịt từ bên phải, tôi liếc sang Tori đang cuộn người bên giường cô ta. Tori vừa ngủ vừa khóc ư? Trong lúc cô ta ú ớ nói mơ rồi ngáy khê, tiếng khóc thút thít và nghẹn ngào kia vẫn dai dẳng đến tai tôi. Tôi căng mắt nhìn Tori chăm chăm. Cô ta vẫn ngủ say sưa.

Lại thêm tiếng sụt sịt thảm thương, theo sau là tiếng nấc nghẹn ngào, rõ ràng vọng ra từ giường Tori. Tôi bèn sang bên đó. Má cô ta ráo hoảnh. Tôi thậm chí còn khê chạm vào để kiểm tra.

Một tiếng rên khóc nhỏ nhưng kéo dài vang lên khiến dựng tóc gáy. Âm thanh ấy phát ra từ dưới gầm giường.

Tôi lùi lại.

Hừm, mi tưởng dưới đó có gì chứ? Chẳng lẽ là ông kẹ?

Phải, một con quái vật dưới gầm giường nghe như lời dọa nạt cũ rích, chẳng làm ai sợ... Nhưng như thế không nghĩa tôi sẽ ngó xuống xem!!

Ta cứ tưởng từ giờ trở đi mi sẽ hiên ngang khi thấy ma chứ.

Thôi để mai đi... ban ngày nhìn rõ hơn mà.

Tiếng nội tâm thở dài sườn sượt ra chiều thất vọng ghê lắm.

Mi thừa biết ai dưới đó: lại gã mắc toi đó nhưng lần này giờ trò khác thôi. Hẳn dùng tiếng khóc ấy để lừa mi. Giờ nếu mi trở về giường, hẳn sẽ bịt gối lên mặt để mi chết ngạt.

Haizz, xin đa tạ. Với viễn cảnh đó tôi ngủ được mới là lạ.

Mở cửa chớp ra đi. Cùng lắm mi cũng chỉ đánh thức Tori dậy là cùng. Đáng đời, ai bảo đêm qua cô ta đóng lại làm gì.

Nghe hay đấy. Khi bước sang đó, tôi thấy một cái bóng thuôn dài ngay cạnh giường Tori. Trông như có người nằm. Chắc có ai ném thảm vào phòng và Tori lôi về phía bên giường mình.

Mới kéo cửa lên chừng một nửa, tôi thoáng thấy có cái gì đó động đậy. Hình như có bóng nước nhỏ giọt bên giường Tori. Nhưng trong phòng ngủ làm gì có vòi nước khóa không chặt. Chắc chắn tấm thảm kia phải ướt sũng.

Tôi quay lại kéo hẳn cửa lên. Ánh trăng vắng vặc tràn vào làm căn phòng sáng lên mờ ảo...

Bất thần, phiến cửa chớp tuột khỏi tay tôi, bay phần phật tạo nên tiếng động loạt xoạt. Tôi loạng choạng lùi sát chiếc tủ nhỏ kê cạnh đầu giường. Chiếc đồng hồ báo thức rớt xuống lăn lông lốc trên nền nhà.

Cái bóng thuôn dài đen đen cạnh giường Tori không phải tấm thảm, mà là một vũng máu. Tôi từ từ nhìn lên ga trải giường dẫm máu tươi và thấy...

Xác chết nằm trên giường vấy đầy máu, đầu bị đập vỡ toác, khuôn mặt đầy máu me...

Tôi suýt ói vọt nên vội ngoảnh mặt đi. Tiếng tôi gọi tên Tori biến thành tiếng khóc nghẹn ngào. Sau đó, tôi nhìn từ đầu đến cuối xác người nằm đó: toàn thân dính đầy máu. Cái xác chỉ mặc độc chiếc quần pajama. Bộ ngực trần kia rõ là của nam giới. Người chết là một thiếu niên chừng mười ba, mười bốn, tóc vàng sạm bết máu và điếm...

Tôi sắp nôn vọt đến nơi. Thốt nhiên, tôi chớp mắt lia lịa. Cái xác biến mất. Chỗ nó nằm giờ chỉ có Tori ngáy ro ro trong giấc ngủ sâu. Tôi nhìn nhanh xuống đất. Trống trơn. Không máu me. Cũng chẳng có tấm thảm nào cả.

Khi nhìn khoảng trống dưới sàn, tôi nhớ dòng máu nhỏ giọt ban nãy. Nó không gây tiếng động. Rõ ràng đó chỉ là một ký ức về ma quỷ, giống cô gái ở bãi đỗ xe tải và người đàn ông trong nhà máy. Những xác chết rùng rợn cứ nối nhau không dứt như trong những bộ phim âm.

Thì đã sao, nó có làm hại được mi đâu nào?

Phải, nó không làm tôi đau. Nhưng nó làm tôi sợ. Làm tôi hốt hoảng. Nó có thể thành đường hầm vĩnh cửu trong tâm não. Chỉ có điều nó không làm tôi đau về mặt thể chất.

Tôi vừa trở lại giường thì tiếng khóc thút thít lại dậy lên. Kế đến có tiếng gì giống tiếng cười nhạo. Tôi ngồi bật dậy, căn phòng lại trở nên im ắng. Tôi nhìn quanh. Lại có tiếng động, lần này vừa giống tiếng thốn thức, lại vừa giống tiếng cười ngạo nghễ.

Chắc đây cũng giống một cảnh phim chết chóc vừa được chiếu lại, chỉ có điều nhạc nền lần này lạ lắm. Tôi không thể không gán cho gã bán yêu hồi sáng vai trò đạo diễn của hoạt cảnh vừa rồi. Nếu hồi sáng tôi chẳng sợ mấy màn phô diễn “đậm chất” yêu tinh của anh ta thì có lẽ cảnh chết chóc vừa rồi gây hiệu quả. Tôi đã định nằm xuống nhưng lại thôi. Derek mới mắng tôi một trận về cái tội hay làm ra vẻ cứng rắn. Vừa rồi, tôi vừa để hồn ma nọ biến tôi thành trò cười. Tôi sẽ không lặp lại sai lầm đó nữa. Nhanh nhẹn xuống giường, tôi sang phòng của anh em Derek.

Dừng trước cửa phòng khép hờ, tôi nghe tiếng Simon ngáy như sấm. Như mọi khi, Derek khá im tiếng. Tôi tạo tiếng động ngoài hành lang, vờ ho khê và vừa đi vừa dậm chân mạnh hơn bình thường. Giống bé gái ném hòn sỏi nhỏ lên cửa kính rủ bạn ra ngoài chơi. Không có tiếng trả lời.

Thận trọng đẩy nhẹ cánh cửa mở, tôi đứng chờ. Xông vào phòng con trai lúc người ta đang ngủ... chà, đó chẳng phải việc tôi thích làm, nhất là khi tôi biết khi đi ngủ, Derek chỉ mặc độc một chiếc quần đùi.

Tôi lại ho khẽ và lê dép lệt xệt thêm chút nữa. Khi Derek vẫn không dậy, tôi ghé mắt nhìn vào. Giường Simon gần cửa ra vào nhất, chăn mền tung lộn xộn quanh người cậu. Giường Derek trống trơn.

Tôi kiểm tra phòng tắm, nhưng cửa phòng mở, bên trong tối om. Tuy tôi có nghĩ đến chuyện anh lên mái nhà nhưng sau chuyện đêm trước, chắc khó có khả năng ấy. Hay anh ở dưới trệt. Hoặc lầu một? Cũng là lẽ thường tình nếu anh có xuống bếp. Đến nơi, tôi thấy một cốc sữa trống trơn và cái đĩa còn vương vài vụn bánh để gần bồn rửa chén.

Khi đi qua dãy phòng trên lầu một, tôi luôn để mắt đến hành lang sau cửa hậu! Derek từng bảo nếu Biến Hình, anh ấy sẽ gọi tôi. Không lẽ anh đã đi một mình? Lòng tôi chợt nhói lên.

Lỡ anh ấy đi một mình thật thì sao nhỉ? Đó là quyền của anh ấy. Derek chẳng cần tôi giúp. Trừ khi anh cảm kích nếu tôi có mặt ở đó - hẳn tôi sẽ thích điều đó - và giúp anh vài việc nho nhỏ.

Tôi trở lại cửa hậu. Tôi đoán đúng, cửa không khóa. Cố gắng kiềm chế nỗi thất vọng lại vừa trào lên, tôi mở cửa. Cửa hậu nhà này mở ra mảnh sân nhỏ nằm lọt thỏm giữa rừng. Mặt trời đang lên khỏi rặng cây. Tôi bước ra sân và đảo dác nhìn quanh.

“Derek?”

Không có tiếng trả lời.

Bước thêm vài bước nữa, tôi gọi lớn hơn một chút, “Derek? Anh có ngoài này không?”

Trong rừng có tiếng cành cây gãy rảng rặc. Đoán Derek đang Biến Hình giữa chùng nên không thể trả lời, tôi vội vàng đến bìa rừng. Tiếng động kia im bật lúc tôi dừng bước trước con đường mòn dẫn vào rừng. Tôi vừa lảng

nghe, vừa nghiêng ngó khu rừng tối. Lại có tiếng cành khô gãy. Rồi có tiếng rên rỉ vọng ra.

“Derek phải không? Em đây.”

Tôi bước vào trong. Chỉ mới đi vài bước, ánh ban mai nhạt dần và biến mất. Bóng tối bủa vây lấy tôi.

“Derek?”

Tôi giật thót khi thấy anh vòng qua khúc cua của con đường nhỏ. Không cần ánh sáng chan hòa tôi cũng nhìn thấy nét mặt anh khi đó. Thậm chí không cần nhìn mặt anh, tôi cũng biết tôi sắp rầy rà to. Chỉ cần nhìn đôi vai và dáng anh sỏi bước về phía tôi là đủ biết.

“Em...” Tôi mở lời.

“Em đang làm cái quái gì thế, Chloe? Anh đã bảo lát nữa chúng ta sẽ ra ngoài này tìm cách liên lạc với con ma kia. Em không nghe à? Chúng ta. Nếu em ra đây...”

Tôi vội giơ cả hai tay lên. “Phải phải, em vừa bị anh bắt gặp. Em lén ra ngoài một mình, bụng thầm mong không ai hay biết. Chả thế nên em mới gọi tên anh!”

Nghe đến đó, anh chột sững lại.

Tôi nói tiếp. “Ban nãy lại vừa gặp ma trong phòng ngủ nên em nghĩ, sau chuyện hôm qua, em nên tìm người giúp. Tori và Simon đang ngủ, nhưng anh dậy rồi. Bởi thế em mới đi tìm anh.”

“Ra vậy.” Anh vượt qua miệng và lúng búng câu gì đó nghe như xin lỗi.

“Anh đang Biến Hình ư?” Tôi hỏi.

“Gì cơ? À chưa. Nếu có, anh đã sang rủ em đi cùng.”

“Thế thì tốt. Trong thời gian này, bạn bè nên nương tựa vào nhau.”

Tôi quay về sân nhà. Derek cũng đi theo. Con đường tuy hẹp nhưng anh vẫn bước sóng đôi với tôi. Hai đứa đi sát vào nhau đến nỗi bàn tay anh chạm vào khuỷu tay tôi mấy lần. Đến lúc ấy, anh mới ấp úng câu gì đó rồi lùi lại để tôi đi trước.

“Vậy anh đang làm gì?” Tôi thắc mắc. “Dậy sớm ra ngoài đi dạo ư?”

“Đi xem quanh quất. Chỉ là... anh hơi bồn chồn một chút.”

Liếc ra sau, tôi thấy nét mặt anh căng thẳng, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh. Lo lắng đến thế kia thì không thể gọi là bồn chồn được. Rời khu rừng, bước vào mảnh sân sau, tôi quay lại đối diện với anh.

“Anh lại lo nghĩ chuyện gì phải không?”

“Đâu có.” Một khoảng lặng, rồi Derek nói, “Ừ. Anh ngủ không được nên đành lên trên mái nhà. Rồi anh thấy hình như trong rừng có gì là lạ. Có ánh sáng thấp thoáng trong rừng. Nhưng vừa rồi anh chẳng tìm thấy gì cả.”

“Anh vẫn muốn tìm tiếp à?” Tôi lại hỏi.

“Có lẽ thế.”

“Vậy em vào nhà đây, anh cứ đi tìm đi.” Tôi dợm bước về phía cửa.

“Đừng.” Anh nói nhanh và định nắm cánh tay tôi nhưng kịp dừng trước khi chạm tới. “Ý anh là, nếu em mệt thì cứ về phòng. Còn không em ở lại cũng được.”

“Ừ.”

Anh gật đầu. Hai đứa chúng tôi đứng yên một lúc. Lát sau, Derek xoa gáy và xoay bả vai.

“À, ừm, lúc này em có nói gì về một hồn ma phải không?”

“Vâng.” Tôi kể anh nghe chuyện lúc này.

Nghe xong, anh hỏi, “Em không sao chứ?”

“Một phen hoảng vía, nhưng dĩ nhiên, em không sao.” Derek vẫn nhìn tôi dăm dăm như thể không tin. Thấy vậy, tôi vội hỏi sang chuyện khác. “À này, tối qua lúc đi xem qua ngôi nhà, anh có thấy gì lạ không?”

Derek lắc đầu. “Anh định xuống tầng hầm nhưng cửa khóa. Chắc chắn chìa khóa phải ở đâu đó.”

“Có phải ổ khóa là loại cũ, nên chiếc chìa cũng phải rất cũ?”

“Đúng rồi, sao em...?”

“Anh và Simon cần năng chuyện trò với nhau hơn. Cậu ấy tìm thấy chiếc chìa khóa. À, nói đúng hơn là cậu ấy có tìm thấy một chiếc chìa khóa. Hãy thử mở trước khi có người trong nhà tỉnh giấc.”

Hai chúng tôi sắp đến cửa hậu thì cánh cửa bật mở. Chú Andrew cau mày nhìn ra. Tuy không nói nửa lời, nhưng nét mặt chú lúc ấy trông giống đám nhân viên Nhà Lyle lúc thấy Derek và tôi theo nhau trèo ra khỏi chỗ nuôi nhốt. Chú có vẻ không tin tưởng lắm, cứ như chú hy vọng là mình nhầm rồi. Chú Andrew ngạc nhiên cũng phải. Tối hôm trước chú ấy vừa thấy tôi và Simon nắm tay nhau.

Lần trước, khi bị bắt gặp đi với Derek, tôi còn lấp bấp thanh minh. Lúc ấy anh không nói gì làm tôi phát bực. Nhưng hóa ra anh cư xử như vậy là đúng: thanh minh chỉ khiến việc chúng tôi vừa làm là khuất tất. Chú

Andrew bắt gặp chúng tôi tay trong tay, thậm chí còn từ trong rừng đi ra. Nhưng chúng tôi chỉ cùng ra sân sau, ngay giữa thanh thiên bạch nhật, vừa đi vừa nói chuyện. Thế có gì sai quấy. Vậy sao chú ấy cứ nhìn chúng tôi trân trân như thể đang chờ chúng tôi phân bua?

“Thời tiết bên ngoài đang ấm dần. Có lẽ hôm nay còn được thấy cả mặt trời nữa.”

Một lời giải thích có vẻ rất tự nhiên và chu đáo. Thậm chí Derek còn lau bàu phụ họa. “Hi vọng thế.” Nét mặt chú Andrew vẫn như cũ.

“Mọi người dậy hết chưa ạ?” Tôi hỏi. “Lúc chúng cháu đi, các bạn còn ngủ say.”

“Chưa đâu. Chú vừa định chuẩn bị bữa điểm tâm thì thấy cửa sau mở toang.”

“Chắc tại cháu quên đóng,” tôi đáp. “Chắc chú đang thắc mắc chúng cháu vừa đi đâu về?”

Chú ấy gật đầu, vẫy tay ra hiệu bảo chúng tôi vào nhà ngay.

Sau đó ông quay lại nhíu mày nhìn vào rừng trước khi đóng cửa và cài then cẩn thận.

Derek lên lầu đi tắm. Tôi định đi xem Tori thế nào, nhưng chú Andrew muốn tôi phụ việc trong bếp. Chú bảo tôi dọn bàn còn chú chiên thịt hun khói.

“Cháu có viết lách, nên chú đoán chắc cháu thích đọc sách lắm,” chú ấy nói. “Cháu thích nhà văn nào nhất?”

Tôi liền thoáng một loạt những cái tên.

Chú ấy bật cười. “Simon nói đúng. Cháu không thích đọc kiểu tiểu thuyết cho các tiểu thư con nhà giàu. Chú có một cuốn chắc cháu sẽ thích, nhiều hành động, nhiều phiêu lưu. Mới ở dạng bản thảo thôi, nhưng nếu cháu muốn đọc trước, chú cho cháu mượn máy tính xách tay. Đọc xong nhớ cho chú xin ý kiến nhé” - chú ấy ngoảnh lại nhìn tôi và cười - “nếu cháu không ngại làm độc giả thử nghiệm.”

“Thế thì hay quá. Nội dung truyện là gì vậy ạ?”

Nghe chú Andrew mô tả, có vẻ câu chuyện rất lý thú. Sau đó hai chú cháu nói chuyện về sách một chút. Lúc đập trứng, chú ấy hỏi tôi thích ăn trứng chiên theo kiểu nào. Sau đó chú ấy hỏi tiếp, “Chloe này, cháu biết những gì về người sói, nói chú nghe xem nào?”

“Chỉ những kiến thức cháu học được từ Derek thôi.”

“Tuy không dám tự nhận là chuyên gia trong lĩnh vực ấy, nhưng mấy năm trước, chú Tomas bảo rằng có một điều cần nhớ về người sói. Nhìn bề ngoài có vẻ họ giống chúng ta, nhưng thực ra không phải. Họ chỉ mang nửa dòng máu loài người thôi.”

Tôi nổi giận. Hồi ở khu thí nghiệm, tôi đã nghe đủ những chuyện vớ vẩn đó rồi.

“Và nửa còn lại là quái vật?” Giọng tôi trở lạnh.

“Không, là chó sói.”

Tôi thả lỏng người. “Cha Derek dạy bảo anh ấy rất nhiều. Anh ấy hiểu mà chú.”

“Chắc thế rồi, nhưng... Đối với Kit mà nói, Kit xem Derek như con trai cậu ấy. Kit thương yêu Derek không kém Simon. Cha mẹ thì thường bao che cho con cái. Với một nửa là sói, Derek không chỉ khác người thường một chút. Một nửa con người cậu ấy là thú, bị chi phối bởi bản năng. Mà bản năng thì...” Chú ấy hắng giọng. “Hình như Derek rất thân với cháu.”

“Thân ư?” Tôi không khỏi bật cười. “Chắc chắn là thế rồi ạ, anh ấy thấy cần có trách nhiệm với cháu. Cũng như chú vừa nói, một phần trong anh ấy là sói mà. Cháu tạm thời gia nhập vào bầy đàn của anh ấy, vậy nên dù muốn dù không, anh ấy vẫn lo bảo vệ cháu. Anh ấy cảm thấy phải làm thế - bản năng mà chú.”

Mất một lúc, chú Andrew chỉ lặng lẽ lật trứng, không nói tiếng nào.

“Hay cháu nướng bánh nhé?” Tôi hỏi. “Cháu biết...”

“Khi Edison mới bắt đầu dự án Genesis, tiến sĩ Davidoff còn muốn đưa cả người sói và ma cà rồng vào dự án.”

“M... ma cà rồng ư?” Có ma cà rồng thật ư? Để quen với ý tưởng người sói, chẳng phải tôi đã vất vả lắm rồi sao?

“Trong cuộc bỏ phiếu trưng cầu ý kiến về vấn đề này, phe đối lập nhiều phiếu hơn phe Davidoff. Nhưng ông ta vẫn tự ý nghiên cứu về người sói. Đúng là các chú đã làm hỏng chuyện trong những lãnh vực mình hoàn toàn mù tịt, gây hại cho các cháu. Nhưng với người sói, chuyện nghiêm trọng hơn thế nhiều.”

Đưa cho tôi ổ bánh, chú Andrew chỉ chỗ lò nướng cho tôi. “So với các nhóm người có khả năng siêu nhiên khác, người sói và ma cà rồng khác hẳn. Họ cực hiếm nên các chú cho rằng - và họ cũng tự nhận rằng - họ là giống loài xa lạ. Trong nhóm chuyên gia của chú cũng như của Hội Edison không hề có ma cà rồng hoặc người sói. Bên Cabal cũng không thuê họ về

làm. Các bệnh viện đặc biệt của các chú không chữa trị cho họ. Nói ra nghe có vẻ kỳ thị, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Các bác sĩ của ta không đủ kiến thức về người sói thì làm sao trị bệnh cho họ được. Mặt khác, họ cũng không quan tâm đến chuyện tìm bác sĩ của bọn chú mà khám chữa bệnh, hoặc không thích làm việc với bọn chú. Với họ, các chú là người lạ. Ngược lại, họ cũng không phải người nhà với các chú. Nói thế không có nghĩa họ có gì không ổn. Họ chỉ thấy dễ chịu hơn, hạnh phúc hơn khi ở chung với giống loài mình, vậy thôi.”

Tôi lắc đầu. “Derek hài lòng với hoàn cảnh hiện tại.”

“Chloe à, Derek vốn ngoan từ bé nên mới thế. Lúc nào nó cũng vậy. Sống có trách nhiệm, lại chín chắn nữa... Ngày trước Kit vẫn hay nói đùa rằng, chú ấy thà có một tá con như Derek còn hơn một đứa giống Simon. Nhưng dòng máu sói bên trong thằng bé sắp xuất đầu lộ diện. Chính Derek cũng đang khổ sở vì điều đó. Chú vẫn thường hay bảo Kit là...” Chú ấy lắc đầu, thở hắt ra. “Chú muốn chỉ ra một điều rằng, Derek có vẻ giống một đứa trẻ bình thường.”

Bình thường ư? Thật nực cười. Chẳng ai có thể nhầm Derek với một thiếu niên bình thường cả!

“Nhưng cháu nên nhớ về cơ bản Derek không như người thường. Cháu nên cẩn thận thì hơn.”

Tôi phát mệt vì người khác toàn cho rằng Derek nguy hiểm. Derek quả có khác biệt, nhưng trong trường tôi thiếu gì người như anh ấy: họ cũng cách biệt, không a dua theo bạn bè, sống theo nguyên tắc riêng. Với sức mạnh phi thường, đúng là anh ấy có trở thành mối nguy hiểm. Nhưng sao có thể nói Derek tệ hơn Tori, bởi chính Tori cũng không thể tự kiểm soát nhiều loại bùa chú cô ta đang sở hữu? Tori từng nhiều lần định làm hại tôi, nhưng sao chẳng ai, ngoài anh em nhà Derek, dặn tôi nhớ tránh xa cô ta?

Không như Tori, Derek nỗ lực kiểm soát khả năng siêu nhiên có sẵn trong người anh. Nhưng không ai nhận ra điều đó. Nhìn anh, họ không thấy con người thật của Derek. Họ chỉ thấy một người sói mà thôi.

Chương 9

ĂN SÁNG XONG, Gwen đến huấn luyện Tori. Theo kế hoạch, bà Margaret cũng sắp đến. Simon và tôi đang trong sảnh thì Gwen cầm điện thoại di động bước vào.

“Tori có đi với các em không?”

“Em tưởng bạn ấy còn ngủ,” tôi trả lời. “Tori không muốn ăn sáng. Để em đi gọi...”

“Thôi được rồi. Chỗ làm vừa gọi điện cho chị. Có người xin nghỉ ốm nên họ cần chị đến trông phòng tranh. Bảo Tori khoảng bốn giờ chị về nhé.” Đã dợm bước đi, chị ấy bỗng quay lại bảo Simon. “Hôm qua, khi chú Andrew giới thiệu chị là phù thủy, trông em có vẻ ngạc nhiên. Thế lúc đầu em không nhận ra ư?”

“Không ạ.”

“Tốt lắm. Vậy là phần bổ sung có hiệu quả đấy.”

“Sao cơ ạ?”

Gwen cười, vẫy chúng tôi vào phòng khách, thoải mái thả người xuống chiếc ghế bành to ngoại cỡ, kéo hai chân lên ngồi xếp bằng. Rõ là chị ấy chẳng vội đi làm gì cả.

“Thoạt nhìn thấy em, chị đã biết ngay em là pháp sư. Em có đặc điểm bẩm sinh rất dễ nhận biết. Pháp sư nhận ra phù thủy và ngược lại. Chú Andrew bảo họ muốn thay đổi điều đó nên mới đảo chiều xoắn ADN của các em.”

“Tại sao ạ?”

“Tại đấu đá nhau sẽ trở nên hỗn loạn chứ sao. Họ nói phù thủy và pháp sư đều có cơ chế tự vệ.” Chị ấy cười toe. “Họ nhận biết được kẻ thù.”

“Kẻ thù ư?” Tôi thắc mắc.

Gwen nhìn Simon. “Em nghe họ nói gì về phù thủy?”

“Ừm, cũng không nhiều lắm ạ.”

“Ôi, đừng lịch sự quá thế. Chắc em hay nghe nói phù thủy là bọn yếm thế, phải không? Người ta cũng bảo chị như vậy về pháp sư. Đó là sự ganh đua ngớ ngẩn, có nguồn gốc từ thời còn tòa án dị giáo. Cả hai loại đều giỏi niệm thần chú, mỗi loại theo một cách riêng. Dù sao thì chú Andrew có bảo Edison từng nảy ra ý tưởng là, nếu họ có thể xoay cái ra đa nội tâm ấy sang hướng khác, chúng ta sẽ sống hòa thuận đấy.”

Đôi mắt xanh của Gwen trợn tròn. “Theo cá nhân chị thì họ đã phạm sai lầm lớn. Xét về mục đích tiến hóa, khả năng nhận diện nhau như vậy cực kỳ tốt - giúp ngăn chặn sự lai giống một cách ngẫu nhiên.”

“Con lai của pháp sư và phù thủy ư?” Tôi nắm bắt ngay vấn đề.

“Đúng vậy. Kết hợp kiểu đó rất lỏng lẻo, với lại” Gwen im bật, mặt đỏ bừng. “Cần nhân thể đủ rồi. Giờ chị phải đi làm, dù tránh bị gọi đi đến mấy cũng không được.” Chị ấy dợm đứng dậy rồi khựng lại. “Các em thích pizza không?”

“Có ạ.”

Gwen hỏi chúng tôi còn thích ăn gì nữa. “Chị cũng sẽ mua cả đồ tráng miệng.” Chị ấy quay sang Simon. “Món tráng miệng với em không sao chứ?”

“Chị mua gì cũng được. Em có thể ăn một ít.”

“Hay lắm.” Chị ấy hạ giọng nói nhỏ. “Các em cần gì cứ nói với chị. Nhà này chẳng thích hợp với các cô cậu thanh thiếu niên. Với lại chắc hai em đang rất lo lắng cho cha và dì của mình. Thực lòng chị chỉ mong...” Gwen càng nói nhỏ hơn. “Họ sẽ đến. Chú Andrew sẽ bắt họ phải đi đúng hướng. Chị sẽ nỗ lực hết mình để giúp các em.”

Hai chúng tôi cảm ơn Gwen. Chị ấy hỏi bọn tôi hay đọc tạp chí nào, chị sẽ mang về vài cuốn. Sau đó, chú Andrew gọi Simon ra ngoài - đã đến giờ học của cậu ấy. Simon bảo Gwen mình thích đọc truyện tranh, chị tìm được truyện gì cũng tốt. Xong xuôi, cậu bỏ ra ngoài. Tôi nhờ chị ấy mua tờ Entertainment Weekly. Tôi nghĩ tờ ấy cũng dễ tìm thôi.

Trước khi Gwen đi, tôi có hỏi một câu. “Lúc này chị bảo pha trộn dòng máu phù thủy và pháp sư sẽ nguy hiểm. Sao lại thế ạ?”

“Ý em là...”

“Một người em quen là như thế.”

Gwen mỉm cười. “Chị ngờ rằng chúng ta đều nói về một người, nhưng không ai muốn nói thẳng vì ngại ngộ nhờ người kia chưa biết. Ở đây ai là người mang tên một bà hoàng quá cổ nào?”

Tôi gật đầu ra ý hiểu. Gwen cố tình thở dài sườn sượt như thể chị ấy vừa trút được gánh nặng ghê gớm. “Chú Andrew không chắc các em đã biết chuyện đó chưa. Còn chị không muốn bị bắt quả tang đang nhiều chuyện.”

Tôi vừa định bảo Gwen là Tori chưa biết, nhưng chị ấy vẫn thao thao.

“Phải, việc pha trộn hai dòng máu sẽ đưa ra nhiều thách thức. Nó làm người ta xung hơn. Em biết không, chị nghe nói điều đó là hoàn toàn không

cần thiết. Nhưng mọi người trong nhóm đều bảo cả cô Diana và chú Kit đều không đặc biệt giỏi làm phép, nên...”

“Chú K... Kit? Cha Simon ấy ạ?”

Hai chúng tôi trở mắt nhìn nhau. Gwen kêu trời không thành tiếng. Chị ấy nhăn mặt.

“Chị lại ngồi lê đôi mách rồi. Thật đúng là...” Chị ấy bật cười run rẩy, vờ bận rộn kiểm tra điện thoại di động. “Có thể chuyện đó không có thật. Thậm chí cha con bé cũng chưa chắc là pháp sư. Chị không dám nói chắc: chị không làm cho Edison, cũng không biết cả chú Kit lẫn cô Diana. Mà thôi, dẫu có là con pháp sư thì Tori vẫn tốt như thường. Chị sẽ bảo con bé...”

“Đừng! Ý em là, Tori không biết về những lời đồn thổi. Không hề. Lúc ở khu thí nghiệm, em chỉ nghe loáng thoáng rằng cha bạn ấy là pháp sư.”

“Nếu vậy thì chị sẽ không nói với bạn ấy. Em cũng đừng nên nói làm gì.”

Chẳng lẽ chú Kit Bae là cha Tori ư? Không thể nào. Chú ấy là người Hàn cơ mà. Cứ nhìn Simon là biết ngay. Nhưng Tori đâu có giống chút nào!

Đúng là di truyền học gây lăm chuyện khó tin – chẳng hạn tóc Simon màu sẫm. Nhưng nếu bà Diana Enright cố tình mang bầu với con trai một pháp sư - giống gã bán yêu từng tuyên bố - và chọn chú Kit Bae thì chẳng khác nào chọn một người cha tóc đỏ cho con mình, trong khi tóc của chồng lẫn của bà ta đều không phải màu đỏ. Chả trách cha Tori biết Tori không phải con ông ta.

Thế nên, chưa chắc cha Simon và Tori đã là cùng một người. Nhưng nếu có ai tin điều ngược lại, tin đồn có thể đến tai Simon và Tori. Đó sẽ là lúc một tình huống phức tạp không cần thiết sẽ xảy ra.

Chương 10

GWEN VỪA ĐI KHỎI thì Margaret đến. Lúc Tori xuống lầu và nghe nói bà ấy sẽ đưa tôi ra ngoài tập luyện, cô ta đòi đi cùng. Có thể Tori khéo giấu, nhưng tôi biết cô ta cũng lo lắng và sốt ruột không kém bọn tôi. Tori không đời nào chịu ngồi một mình trong phòng suốt sáng. Dĩ nhiên, Derek và Simon không đời nào rủ cô ta làm chuyện gì.

Thấy Margaret lưỡng lự, tôi bèn gợi ý, nếu có Tori đi cùng, tôi sẽ thoải mái hơn. Đó hoàn toàn là nói dối, nhưng tôi làm không được. Derek không phải là người duy nhất bị sức mạnh to lớn của bản năng giày vò. Mong muốn cháy bỏng muốn giúp người thường khiến tôi phải hối tiếc ngay sau đó. Tôi chỉ hi vọng lần này là một ngoại lệ.

Trước khi tôi ra đi, chú Andrew luôn miệng dặn vô số điều cần nhớ về việc đi ‘bát phố’ với một giải thưởng trị giá nửa triệu đô la. Rõ ràng chú không muốn chúng tôi ra khỏi nhà, nhưng Margaret không chịu đổi ý. Bà bảo nơi này rất xa Buffalo. Với lại, tóc tôi màu đen, không giống tóc cô gái trên tấm áp phích thông báo treo giải thưởng. Bên cạnh đó, đời nào một công chúa tuổi teen bỏ nhà đi bụi chỉ để ngồi chung xe với một bà già đáng tuổi bà ngoại mình!

Thế là ba chúng tôi lên đường. Xe của Margaret là loại xe châu Âu sang trọng, giống xe cha thường thuê. Nhìn nó, tôi lại chạnh lòng nhớ ông. Cha con chúng tôi chưa từng thực sự thân thiết với nhau bao giờ. Khi mẹ còn sống cũng như khi bà qua đời, tôi luôn yêu mẹ hơn. Đó cũng là vấn đề bản năng. Nhiều người có sẵn bản năng làm cha mẹ, người khác không được như vậy. Cha không có bản năng đó dù ông đã cố gắng hết sức.

Cha hay đi công cán. Sự thật đó chẳng giúp ích được gì cho ông trong vai trò làm cha. Tuy nhiên, cha có quan tâm đến tôi. Nhiều hơn tôi biết. Sau khi tôi bị suy sụp tinh thần, từ Berlin cha lo lắng và bay về ở bên giường bệnh

cho đến khi tôi đến Nhà Lyle. Sau đó, chỉ khi nào chẳngặng dừng ông mới về thăm con. Cha tưởng tôi được an toàn trong vòng tay chở che, chăm sóc của dì Lauren.

“Vậy ra đây là cuộc huấn luyện kỹ năng đồng cốt,” ngồi ở hàng ghế sau trong xe, Tori hỏi với lên. “Chloe không biết nhiều về chuyện này đâu ạ.”

Cô ta ra hiệu cho tôi bắt đầu đặt câu hỏi. Tôi hằng mơ sẽ có ngày được gặp người có khả năng gọi hồn như tôi, nhưng giờ được ngồi cạnh người trong mơ, tôi chẳng hỏi được gì. Nỗi lo lắng cho cha chẳng giúp ích gì cho tôi cả.

Tôi bắt đầu hỏi Margaret về những cảnh ma quái lặp lại hoài trong tâm trí. Bà ấy gọi đó là tàn dư. Nhưng bà không nói gì thêm về những điều tôi còn chưa hiểu. Những cảnh ma quái đó là nguồn năng lượng còn sót lại từ sự kiện đau lòng ghê gớm được tái hiện lại nhiều lần, giống một cuộn phim. Đó là những hình ảnh vô hại, không phải ma. Còn về phần ngăn chặn chúng xâm nhập tâm não tôi thì...

“Cháu không cần phải lo về chuyện đó, ít nhất là trong vài năm tới. Giờ hằng cứ lo tập trung vào bọn ma đã. Đợi khi nào cháu đủ lớn, có thể xử lý những tàn dư ấy hằng hay.”

“Nhưng cháu thấy họ suốt.”

Margaret lắc đầu. “Theo ta thì những gì cháu thấy chỉ là một hồn ma trở lại dạng xác chết của nó - tức là diện mạo của người đó ngay đúng thời điểm họ qua đời. Hồn ma có khả năng đó. Hơn nữa một số hồn ma cố tình làm thế để trấn áp người có khả năng gọi hồn.”

“Theo những gì cháu thấy thì không phải như vậy đâu.” Tôi kể bà ấy nghe những tàn dư tôi từng thấy - một người đàn ông nhảy vào máy cửa trong nhà máy và một cô gái bị giết trong bãi đậu xe tải.

“Trời,” Tori kêu lên. “Thật là...” Tôi liếc sang, thấy mặt cô ta tái nhợt.
“Cậu nhìn thấy những cảnh đó thật ư?”

“Chloe này, nghe nói cháu rất thích phim ảnh,” Margaret chen ngang.
“Chắc hẳn cháu rất giàu trí tưởng tượng.”

“Thôi được rồi. Vậy bà có thể cho cháu biết cách chặn những tàn dư đó khi chúng mới chớm xuất hiện trong đầu cháu không?”

Ắt là giọng tôi nghe có vẻ hơi mỉa mai nên Margaret nhìn tôi bằng ánh mắt sắc như dao. Tôi vội trấn tĩnh bà bằng nét mặt ngây thơ và đôi mắt xanh to tròn mở lớn, “Sẽ rất có ích nếu cháu đoán trước được chuyện gì sắp xảy đến. Như thế cháu sẽ chuẩn bị sẵn tinh thần để đối mặt với nó.”

Margaret gật đầu. “Cháu có thái độ như vậy là tốt. Vậy thì được. Ta có bí quyết này. Nếu cháu thấy dư ảnh, có một cách xử lý chắc chắn thành công: bỏ đi ngay tắp lự!”

“Cháu có thể chặn chúng lại được không?”

“Không đâu. Và lại cháu không cần phải làm thế. Chỉ cần bỏ đi là xong. Tàn dư không phải ma, vì thế chúng không thể đi theo cháu.”

Tôi có thể tự mình đoán ra điều này. Rắc rối ở chỗ: “Làm sao biết đó chỉ là tàn dư ạ? Nếu trông chúng y như thật, làm thế nào để phân biệt đây? Trước khi cháu thấy... phần chết chóc.”

“Một dấu hiệu của tàn dư là chúng không tạo thành tiếng động.”

Điều này tôi cũng biết thừa.

“Còn nữa, cháu không thể giao tiếp với chúng.”

Cả chuyện này tôi cũng biết rồi.

Chẳng lẽ nếu thấy có người nhảy bổ vào máy cửa xích, tôi nên lảng lạng chờ xem có tiếng động nào phát ra không? Hoặc hét lên xem ông ta có trả lời không? Khi chuyện đã rồi, nếu là tàn dư và người nợ đã nhảy vào máy cửa: đúng thứ tôi cần tránh. Ngược lại, nếu là cảnh thật, tôi để mặc ông ta chết rồi khổ sở tìm cách tự tha thứ vì đã trót mang tâm địa độc ác!

Thứ hai, tôi cần biết phân biệt ma - dư ảnh hay ma thật cũng thế thôi – với người thường. Nếu biết đó là ma, tôi sẽ biết không ai gặp nguy hiểm cả và yên tâm bỏ đi chỗ khác. Vậy nên lúc Margaret đưa xe vào một thị trấn nhỏ, tôi hỏi bà ấy cách nhận biết đâu là hồn ma.

“Hỏi hay lắm.” Margaret nói. “Đó cũng là phần mở đầu của bài học ta dạy cháu hôm nay. Có ba cách phân biệt hồn ma với người sống. Thứ nhất, phục trang. Chẳng hạn nếu cháu thấy một người đội mũ rộng vành và đeo dây đeo quần, rất có thể đó là hồn ma từ thập niên năm mươi.”

“Thời nay vẫn có đàn ông đội mũ và đeo dây đeo quần,” Tori cắt ngang. “Có cả thanh niên nữa. Đó là trào lưu phục hồi một cũ bà ạ!”

“Thế thì quân phục từ thời Nội chiến vậy. Ai mặc nó sẽ là hồn ma.”

Đừng đùa đấy chứ.

“Thứ hai, chắc cháu đã biết, hồn ma có thể đi xuyên qua đồ vật bằng chất rắn. Nếu thấy người đi xuyên qua cánh cửa đóng kín hoặc một cái ghế, cháu có thể tin chắc đó là ma.”

Chuyện này thì chẳng cần là đồng cốt cũng biết mà.

Margaret điều khiển xe rẽ vào con đường dẫn ra khỏi thị trấn. “Cách thứ ba là... Theo cháu là gì, Chloe?”

“Ma đi không tạo tiếng động?”

“Giỏi lắm. Đúng vậy! Đó là ba cách phân biệt hồn ma với người sống.”

Trời đất! Sau bài học hôm nay, nếu thấy một người đứng im như tượng nhưng không mặc quân phục cổ, tôi chỉ việc bảo anh ta đi xuyên qua đồ đạc. Nếu bị anh ta nhìn với ánh mắt dành cho người điên, tôi sẽ biết người đó không phải là ma.

Mong là phần thực hành sẽ thú vị và hữu ích hơn phần lý thuyết vừa rồi. Nhưng khi thấy cái nơi Margaret nhắm đưa tôi và Tori đến, niềm hi vọng đó liền tan biến.

“Nghĩa... trang ư?” Thấy bà ấy thẳng xe trong bãi đậu, tôi lắp bắp. “Cháu... cháu không thể... Cháu không được đến nghĩa trang bà ạ!”

“Vớ vẩn quá đấy Chloe! Ta cứ đinh ninh là cháu không sợ nghĩa trang.”

“Không ạ,” Tori nói. “Bạn ấy chỉ ngại những cái xác chôn dưới kia.”

Margaret hết nhìn tôi lại nhìn Tori.

“Ừm gọi là xác chết phải không nhỉ?” Tori nói thêm. “Hay còn gọi là những thầy ma tiềm năng chăng?”

“Ngốc nghếch vừa thôi. Làm sao có thể vô tình đụng xác chết dậy?”

“Nhưng Chloe làm được ạ.”

Margaret mím môi cười gượng. “Ta có nghe nói năng lực của Chloe khá mạnh. Nhưng ta dám chắc ở tuổi này, Chloe chưa cần lo đến chuyện khiến xác chết dậy.”

“Bạn ấy đã từng làm thế. Cháu tận mắt nhìn thấy.”

“Đ... đúng đấy ạ,” tôi nói. “Cháu đã khiến những cái xác vốn là đối tượng thí nghiệm của tiến sĩ Lyle được chôn dưới tầng hầm nhà ông ta sống lại.”

Lúc ở trong một nhà kho, cháu làm mấy cái xác dơi động dậy, sau đó dựng dậy cả xác một người đàn ông vô gia cư đã chết tại nơi chúng cháu nghỉ qua đêm nữa ạ.”

“Cả dơi ư Chloe?” Tori chun chun mũi.

“Lúc ấy cậu đang ngủ. Tôi không muốn làm kinh động giấc ngủ của cậu.”

“Tôi rất biết ơn cậu vì điều đó!” Cô ta quay sang bà Margaret. “Cháu thấy tận mắt vụ người đàn ông vô gia cư. Ông ta bò qua người Chloe...”

“Ta không nghi ngờ những gì cháu vừa nói. Nhưng e rằng hai cháu chỉ là nạn nhân của một trò đùa ác ý. Trong Edison, nhiều thành viên đầu tư những khoản khổng lồ vào các cuộc thử nghiệm. Vậy nên, họ ra sức quảng bá rằng: khả năng siêu nhiên của các đối tượng thí nghiệm tăng lên đáng kể sau khi được cải thiện gen. Rõ ràng, có người trong nhóm nghiên cứu đồng cốt tìm cách khiến cả nhóm tin Chloe biết điều khiến xác chết hoạt động. Tất nhiên, chỉ cần thoát nghe cũng biết chuyện bịa ấy hết sức ngớ ngẩn. Để làm xác chết sống dậy, cháu không những cần thâm niên nhiều năm luyện tập, mà còn phải thực hiện rất nhiều nghi lễ. Hai thành tố quan trọng ấy bản thân cháu đều không có.”

“Nhưng cháu đã khiến xác người đàn ông vô gia cư ấy chuyển động sau khi chúng cháu rời đi cơ mà.”

“Edison làm cháu tin mình có khả năng đó. Hiển nhiên là họ đã theo dõi cháu suốt dọc đường, vì thế cháu mới bị chặn lại ở nhà chú Andrew. Nhưng không sao. Dù cháu có biết làm xác chết sống lại thật (tôi suýt bật cười khi thấy môi bà giật nhẹ) thì đã có bà ở đây. Bà đảm bảo chúng ta sẽ thận trọng đủ mức cần thiết. Học kiểm soát khả năng siêu nhiên cũng là cách chế ngự nỗi sợ hãi hiệu quả nhất.”

Tôi vừa định phản đối tiếp thì Tori đã xin hội ý riêng với tôi một lát. Hai đứa ra khỏi xe. Tori kéo tôi tới một chỗ dưới tán cây cổ thụ sum suê. Hề

thấy bia mộ, tôi lại lo thắt ruột, trong đầu thoáng hiện cảnh tự tôi bắt hồn ma trở lại xác của chúng đã được đào sâu chôn chặt dưới ba tấc đất.

Lúc mấy bức tường bao quanh nghĩa trang vừa lọt vào tầm mắt, tôi đã hình dung nét mặt cáu kỉnh của Derek, “Đừng có nghĩ đến chuyện ra nghĩa địa mà học đấy Chloe!”

“Bà ấy ganh ghét với cậu,” Tori bảo.

“Cậu bảo gì cơ?”

“Cậu có thể khiến người chết sống lại. Chấp nhận điều đó tức là Margaret chấp nhận khả năng gọi hồn của cậu hơn hẳn của bà ấy.”

“Tôi không nghĩ khiến người chết sống lại thì hay ho hơn người khác đâu!”

“Trong lãnh vực chuyên môn thì có đấy. Bởi nó chứng tỏ cậu giỏi hơn họ. Ai chẳng muốn mình tài cán hơn người khác.” Sau khi nhìn quanh khu nghĩa trang, ánh mắt Tori chột trở nên xa xăm. “Khả năng của cậu tốt hay xấu không quan trọng. Ở với mẹ từ nhỏ tới lớn nên tôi hiểu chuyện đó hơn ai hết. Có thể trong thâm tâm Margaret cũng không thích vụ dựng xác chết dậy, nhưng bà ta muốn có khả năng ấy. Đồng thời, bà ấy không muốn một bé con lại có thể giỏi hơn mình. Vậy nên bà ấy luôn tự nhủ là: cậu không làm được.”

“Tốt thôi, nhưng tôi sẽ không chứng minh bà ấy sai.”

Tori trề môi. “Thực ra thì...”

“Ừ ừ. Tôi sẽ không làm chuyện bắt ma thăm thương nhập lại xác thối rữa...”

“Chỉ là ‘tạm thời nhập lại’ thôi.”

Tôi lờm nó.

Tori thở dài. “Sao cũng được. Nhưng dù khó chịu, bà ấy vẫn phải huấn luyện cậu. Cậu cần học hành đến nơi đến chốn. Bọn mình đều cần được học hành. Miễn là cậu thoải mái, tôi cũng được dễ chịu lắm. Đúng chưa nào?”

Đúng vậy. Dù vẫn băn khoăn chuyện Derek nghi ngờ Tori phản bội, tôi cũng chẳng dễ chịu gì sau mấy lần vô tình làm xác chết bò tới bò lui.

“Nghe này, cậu muốn làm gì cũng được,” cô nói. “Tôi sẽ hỗ trợ cho. Nghe có vẻ sáo rỗng, nhưng giờ chúng ta cùng một phe. Tôi, cậu và hai anh em nhà Derek. Tuy chẳng thích thú gì khi nhập bọn với các cậu, nói thế không có nghĩa tôi chê bai gì các cậu, nhưng...”

“Dù sao thì cậu cũng lỡ dính chùm với bọn này rồi.”

“Giờ có muốn nghe người ta góp ý không thì bảo? Chịu khó học hỏi bà ấy và nhớ phải cẩn thận đấy.”

Chưa học tôi đã có thể đoán ra Derek sẽ nói gì khi biết chuyện. Anh sẽ không thích đâu, tôi biết thế, nhưng cuối cùng anh cũng sẽ đồng tình.

Quay lại chỗ Margaret, tôi nói mình đã sẵn sàng cho bài học hôm nay.

Chương 11

TRÊN ĐƯỜNG THEO MARGARET vào nghĩa trang, chúng tôi thấy có mấy người đang khóc than dưới bàn thờ tạm dưới có căng màn trắng. Họ túm tụm quanh một chiếc quan tài. Chúng tôi cố tình tránh xa họ.

Từ nhỏ đến giờ tôi chỉ thấy mỗi nghĩa trang có mộ mẹ. Mỗi năm, vào ngày sinh nhật mẹ, cha lại đưa tôi đến viếng.

Nghĩa trang này rộng, khu trước chỉ toàn mộ mới. Người đi đưa đám ma đứng ở khu ấy. Margaret đưa tôi ra phía sau, nơi chỉ có mộ cũ. Ở đây vắng

tanh. Những người đã khuất nằm ở đây lâu đến nỗi những người đáng lý nên viếng mộ cũng chết già cả rồi.

Cũng như nhiều nghĩa trang khác, nơi này khá dễ chịu, nhiều cây xanh và ghế băng rải rác. Nếu không có bia mộ, nơi đây chắc đã thành một công viên đẹp đẽ. Đặc biệt là khi mặt trời xua tan cái lạnh của một sáng tháng Tư. Vừa cố tập trung nghĩ đến mặt trời và cảnh đẹp như vẽ xung quanh, tôi vừa cố tình không nghĩ đến những gì nằm cách chân tôi ba tấc đất.

Đến một trong những nấm mồ mới nhất trong khu mộ cũ, Margaret dừng lại. Người nằm dưới mồ là một bà lão sáu mươi ba tuổi, mất năm 1959. Margaret bảo đó là lựa chọn lý tưởng: một người chết chưa quá lâu. Do đó, bà ấy sẽ không phát hoảng khi nhìn thứ trang phục đương đại khoác trên người chúng tôi!! Ngược lại, thời gian chết đủ lâu để người thân của bà ấy không còn nhiều. Vì thế, tôi không phải truyền lời nhắn của bà đến cho nhiều người.

Margaret bảo tôi với Tori quỳ trước mộ, giống người nhà của bà Edith hay làm khi đến viếng. Đa phần người trong giới đồng cốt đều tránh gọi hồn ban ngày. Nhưng Margaret bảo nghĩ như thế thật ngu ngốc. Đi đêm càng khiến người ta chú ý. Đi ban ngày, nếu có bạn đi cùng càng tốt - tất nhiên là người kia cũng có khả năng siêu nhiên - bởi cả hai sẽ cùng quỳ trước mộ mà không ai để ý.

“Chúng ta giả vờ dùng di động cũng được mà,” Tori nói.

“Làm vậy ở nghĩa trang là thiếu tôn trọng,” Margaret khịt mũi.

Tori nhún vai. “Vâng, chắc vậy ạ. Nhưng Chloe cũng nên có di động. Phòng khi bạn ấy đang ở chỗ công cộng và có ma muốn liên lạc khẩn với bạn ấy.”

Margaret trợn mắt. Tôi thì lại cho đó là một sáng kiến hay và cảm kích Tori đã gợi ra ý đó.

Giá Tori thích tôi thật thì hay biết mấy. Nhưng Tori đã bảo thẳng tôi rằng cô ta rất cô đơn. Ai cũng cần đồng minh và trong thời điểm hiện tại tôi tạm thời là lựa chọn duy nhất.

Tôi thở dài, buồn vì chưa bao giờ được biết cảm giác vui sướng của người may mắn có bạn thân. Nhớ lại hồi còn được sống bình thường như bao người khác, tôi từng sướng rơn khi có bạn gái nổi tiếng trong trường đến bắt chuyện. Nhưng sau đó, tôi phải nếm ‘trái đắng nhất’ của tình bạn: người đó rắp tâm chế nhạo tạt nói lấp của tôi để ‘làm quà’ cho đám con trai được phái đẹp trong trường mê tít. Kết quả là được một phen cười vỡ bụng.

Mở cặp táp mang theo, Margaret lấy ra vài chiếc túi nhỏ đựng thảo dược khô, một viên phấn, diêm và một đĩa lót ly bé xíu. Bà ấy giải thích đó là vật dụng tế lễ giúp các đồng cốt gọi hồn. Tori cố ngăn cái khịt mũi coi thường, như muốn bảo tôi không cần mấy thứ đó. Tôi chỉ im thin thít.

“Cháu có nên tháo cái này không ạ?” Tôi lôi mặt dây chuyền từ trong cổ áo ra ngoài.

Margaret chớp mắt. “Cháu lấy đâu ra vật ấy thế?”

“Mẹ cháu cho khi cháu còn bé. Cháu hay gặp ma nên mẹ bảo cái này có thể xua đuổi họ. Có thật thế không hả bà?”

“Thật... thật là thứ mê tín vớ vẩn. Từ hồi bằng tuổi cháu đến giờ, ta mới thấy lại nó. Đồng cốt thời nay không cần thứ đó. Nhưng ngày xưa nó từng là một thời thượng. Họ dùng nó để làm giảm ánh hào quang của thầy đồng.”

“Hào quang ư?” Tori thắc mắc.

“Có phải là trong mắt các hồn ma, chỉ thầy đồng mới tự phát sáng đúng không bà?” Tôi vội hỏi.

Margaret gật đầu.

“Nếu vật này làm văng hào quang mờ đi, hồn ma sẽ ít chú ý đến thầy đồng hơn.” Tôi kết luận.

“Vậ bà Margaret nói đúng,” Tori nói. “Vật này chẳng có tác dụng gì cả. Nhưng đây không phải mặt dây chuyền cậu đeo lúc ở Nhà Lyle. Chiếc kia màu đỏ, xâu với sợi dây chuyền cơ.”

“Hồi đó nó màu đỏ.” Tôi chỉ mặt đá xanh biển. “Còn sợi dây bị đứt rồi. Nhưng nếu quả nó từng linh nghiệm, thì việc nó đổi màu tức là bùa đã mất sức mạnh rồi.”

Margaret chăm chú nhìn mặt dây chuyền. “Nó đổi màu ư?”

Tôi gật đầu. “Thế là sao hả bà?”

“Người ta nói...” Margaret lắc đầu như không muốn nghĩ tiếp nữa. “Toàn trò mê tín vớ vẩn. Thiên hạ không thiếu chuyện hoang đường. Thôi, chúng ta bắt đầu đi. Chloe, đầu tiên ta muốn cháu đọc tên trên bia mộ và nhớ thật kỹ. Sau đó, cháu sẽ khấn thành tiếng bằng cách gọi tên người kia và cung kính mời bà ấy nói chuyện với cháu. Cháu thử làm xem nào.”

“Bà Edith Parsons, xin bà hãy nói chuyện với cháu!”

“Rồi. Tiếp theo chúng ta sẽ thả...”

Khi Margaret còn đang giải thích, một người phụ nữ phấp phác mặc váy xanh dương xuất hiện sau bia mộ. Trên khuôn mặt nhăn nheo cau có, cặp mắt xanh lơ của bà ấy chăm chú nhìn quanh. Lúc ánh mắt ấy xoay chuyển về phía tôi, vẻ cau có biến mất nhường chỗ cho nụ cười rạng rỡ.

“Cháu chào bà,” tôi mở lời.

Dõi theo hướng tôi đang nhìn, Margaret giật nảy mình.

Tori khúc khích. “Cháu đoán Chloe không cần mấy món đồ kia nữa.”

Nghe Margaret cất tiếng chào, bà Edith thoáng liếc về phía bà ấy nhưng ngay sau đó, ánh mắt và nụ cười của người phụ nữ lập tức hướng lại chỗ tôi.

“Coi chừng dễ thương chưa kìa,” bà Edith nói. “Đứa bé đáng yêu, cháu mấy tuổi rồi?”

“Mười lăm ạ.”

“Và cháu đã có thể nhìn thấy hồn ma! Nhìn vầng sáng quanh cháu là ta biết ngay. Tuy chưa bao giờ gặp người như cháu, nhưng ta nghe người khác kể nhiều rồi. Họ gọi cháu là...” Bà ấy vắt vẻo tìm từ.

“Là đồng cốt,” tôi nhắc.

Hồn ma nhăn mặt, như thể bà ấy cắn nhầm trái chanh chua. “Thời của ta, người ta gọi là nhà tâm linh hoặc nhà trung gian. Nghe dễ chịu hơn nhiều phải không?”

Tôi đồng tình.

Bà Edith hết nhìn tôi lại nhìn bà Margaret, sau đó bật cười. “Suốt bao năm nghe nói về đồng cốt, vậy mà ta đâu có tin. Giờ thì cùng lúc được gặp những hai người.”

Bà Edith giơ tay vỗ vỗ khoảng không quanh đầu tôi. Hình như bà ấy đang chạm vào vầng hào quang thì phải.

“Đẹp quá,” bà ấy lẩm bẫm. “Nó cứ hút ánh nhìn về phía đó... Cháu yêu này, vầng hào quang của cháu sáng lắm, sáng hơn cả người còn lại. Chắc có lẽ bởi cháu trẻ hơn.”

Nghe nói hào quang càng sáng thì năng lực gọi hồn càng mạnh. Nhất định đó là sự thật, bởi tôi vừa thấy Margaret mím môi.

“C... cháu thử vài chuyện được không ạ?” Tôi ướm hỏi.

“Được chứ cháu yêu. Không cần phải ngại ngùng gì. Hôm nay là ngày đặc biệt của ta mà.” Bà hạ giọng. “Thế giới bên kia có chút buồn tẻ. Ta sắp có chuyện hay kể với bạn bè rồi.”

“Cháu sẽ tháo sợi dây chuyền, và cháu muốn biết liệu nó có thay đổi vầng sáng của cháu không.”

“Ý hay đấy,” Tori lẩm bẩm.

Margaret dặng hăng, như muốn nhắc làm thế chỉ phí thời gian vô ích. Điều đó không cản được tôi. Tôi gỡ sợi ruy băng qua đầu và đưa cho Tori.

Bà lão há hốc mồm vì kinh ngạc. “Ôi trời!”

Tôi quay sang, thấy bà ấy đang tròn mắt nhìn chăm chăm vào mình. Tiếp đó, một quầng sáng mờ mờ xuất hiện bên trái tôi... rồi một cái khác xuất hiện bên phải.

Margaret buột miệng kêu trời. Bà ấy nhào tới, giật sợi dây chuyền trong tay Tori và giúi vào tay tôi. Khi tôi nhanh tay trả vòng cho Tori, không gian hai bên tôi tiếp tục sáng lung linh và dần nên dáng nên hình.

Bà Edith biến mất, nhường chỗ cho một cô gái mặc đồng phục hướng đạo sinh. Quỳ trước mặt tôi, cô ấy khóc nức nở:

“Nhờ Chúa phù hộ. Chúa phù hộ. Con đã đợi lâu lắm rồi. Cô bé, giúp chị với. Chị cần...”

Một thanh niên mặc chiếc áo khoác jeans bẩn thỉu, rách rưới chụp lấy vai cô ấy và kéo cô ấy ra sau. “Nghe này bé con. Anh bị kẹt ở đây từ thời...”

Một người đàn ông trắng kiện xô mạnh anh ta, khiến anh ta bay ra xa. “Đồ láo xược, phải biết nhường người lớn chứ.”

“Cảm ơn.” Bỏ qua ông ta, tôi nhìn cô gái hướng đạo sinh vẫn chưa hết hồn thức đang ngồi thu lu. “Tôi giúp gì được...”

“Không nghe ta nói gì à,” người đàn ông ngắt lời. “Ta đến trước nhất đấy.”

“Đâu có. Cháu sẽ nói với chú sau.” Tôi ghé cổ nhìn ra sau lưng ông ta.

“Nhóc con muốn ta lấy số thứ tự ư? Được thôi.” Ông ta túm cô gái hướng đạo sinh quăng ra xa. Cô ấy biến mất. “Ồi. Chắc nó đi mất rồi. Giờ đến lượt ta.”

Tôi sững sờ. “Sao chú...”

“Sao trắng cái gì!?” Ông ta nhào tới. Mặt ông đỏ tía, sừng phình gấp đôi, hai mắt trố lồi, lưỡi đen ngòm thò ra ngoài miệng lòng thòng. Tôi loạng choạng lùi lại. Gã thanh niên mặc áo khoác bản thiêu nhảy ngay đến sau tôi. Tôi quay ngắt tránh sang hướng khác.

“Xin lỗi nhóc.” Anh ta cười phô hàm răng mục rữa. “Anh không định dọa nhóc. Dọa ma ấy. Hiểu chưa?” Anh ta cười hô hố. Tôi lùi lại, nhưng anh ta càng sẵn tới. “Anh đây có khó khăn, còn nhóc lại giúp được anh cách giải quyết. Nghe này, anh bị kẹt trong cái nhà ngục này vì một số việc không phải do anh gây ra. Chịu án oan, nhóc hiểu chưa nào? Thế là anh chẳng đi đâu được. Anh cần nhóc giúp anh vài việc.”

“Cả tôi nữa!” Có tiếng gào phát ra sau lưng tôi.

“Tôi chứ!”

“Tôi!”

“Là tôi mới đúng!”

Tôi từ từ quay lại và đối mặt với đám đông ma, ít nhất là hơn chục con, thuộc mọi lứa tuổi vây kín tôi. Họ sẵn tới, mắt trợn tròn; chìa tay về phía tôi; họ to tiếng hăm hè, gào thét, đòi hỏi. Người đàn ông to con vừa đem ‘mặt nạ’ ma ra dọa giờ đứng chắn ngay trước mặt tôi.

“Con ranh kia, đừng đứng đực ra đó. Việc của mày là giúp người chết. Đó là bổn phận của mày.” Ông ta cúi xuống, gí khuôn mặt tím bầm, sừng phù sát mặt tôi. “Còn chần chừ gì nữa mà không bắt tay vào việc ngay đi.”

“Chúng tôi sẽ làm,” một giọng nói vang lên từ bên trái.

Tôi xoay người lại. Đám hồn ma giạt ra. Margaret đứng đó, một tay cầm đĩa nhỏ đầy ú lá cây khô quắt, tay kia cầm que diêm đang cháy đỏ.

“Mọi người đang dọa con bé sợ,” bà ấy thông thả. “Sao không lại đây và nói chuyện với tôi. Tôi cũng giúp được mọi người vậy.”

Các hồn ma đổ xô về phía Margaret. Thế rồi họ hét thất thanh. Họ rú lên đau đớn. Họ chửi rủa om sòm. Sau đó, bóng họ mờ dần trong lúc họ cố vùng vẫy, quẫy đạp và không ngớt chửi rủa. Tuy nhiên, họ vẫn từ từ biến mất cho đến khi chỉ còn mỗi Margaret đứng thối khói cây khô cháy trong chiếc đĩa nhỏ.

“C... cái gì vậy ạ?” Tôi hỏi.

“Cỏ roi ngựa. Có thể xua đuổi hồn ma. Hiệu nghiệm với hầu hết các loại ma. Tuy nhiên, vẫn có những loại cứng đầu, không chịu đi.”

Margaret sai bước đi qua trước mặt tôi. Tôi xoay qua, thấy một ông lão khả kính đang lùi dần.

“Xin đừng,” ông ấy nói. “Tôi không hề làm phiền cô bé. Nãy giờ tôi chỉ đợi đến lượt mình.”

“Làm ơn,” ông lão lại nói. “Rất có thể ta chỉ còn mỗi cơ hội này. Ta muốn nhắn nhủ một lời thôi.”

Ánh mắt ông lướt qua bà Margaret và chiếu vào tôi. Nước mắt rưng rưng, ông nài nỉ. “Ta xin cháu. Chẳng tốn nhiều thời gian của cháu đâu.”

Một cảm giác nôn nao, ghê rợn bò khắp người tôi. Thế này thật không phải chút nào: ai đời người lớn lại phải cầu xin trẻ con bao giờ!

“Khoan đã,” tôi bảo Margaret. “Cháu có thể nghe xem ông ấy nói gì không? Làm ơn đi mà. Ông ấy là một trong số những hồn ma không dọa nạt cháu.”

Lường lự giây lát, Margaret phẩy tay ra hiệu cho ông lão nói tiếp.

Dành giây lát trấn tĩnh, ông lão phân trần. “Ta chết cách đây hai năm. Ta trót ngủ gật trong lúc đang lái xe, nên chiếc xe lao xuống vách núi dựng đứng. Vì tìm mãi không thấy xác ta nên người ta bảo... họ bảo ta bỏ nhà bỏ cửa, bỏ vợ, bỏ con, bỏ cả cháu nội cháu ngoại. Ta chỉ mong cháu làm việc này, giúp ta gửi một lá thư cho họ. Chỉ cần nói cho họ chỗ tìm xe của ta là được.”

“Cháu phải viết ra,” quay sang bà Margaret, tôi biết trong xe có giấy. Thậm chí di động cũng được - tôi sẽ nhắn tin –nhưng bà ấy lắc đầu.

“Chờ chút,” Tori lấy trong túi ra vài mảnh giấy gấp nhỏ và một cây bút. “Tôi định liệt kê vài món chúng ta cần. Chú Andrew có dặn lát nữa sẽ có người đi mua đồ mà.”

Tôi ghi lại địa chỉ nhà vợ ông lão và địa điểm chiếc xe rơi. Nhìn mấy dòng thông tin ấy, tôi chẳng hiểu gì cả - toàn những tên đường, tên địa điểm tôi không biết. Nhưng hồn ma kia bảo vợ ông ấy sẽ hiểu. Ông còn bảo tôi viết thêm vài chữ, rằng ông rất yêu vợ và không bao giờ muốn rời xa bà.

“Có thể bà ấy không tin chuyện lời nhắn từ dưới mồ sâu, nhưng thế nào bà ấy cũng đi tìm xe. Thôi, không làm mất thời gian của mọi người nữa. Cám ơn đã giúp đỡ.”

Tôi chưa kịp nói gì, hồn ma ông lão đã biến mất.

“Chà, chuyện này ngẫu quá,” Tori lấy lại cây viết và số giấy chưa dùng đến trên tay tôi.

Lúc tôi gấp tờ giấy có thông tin nọ, Margaret chìa tay đòi cầm. Tôi đưa nó cho bà. “Chỉ tội chỗ gửi thư hơi xa chỗ này, bà nhỉ? Ấy là cháu đoán thế.”

“Thư này sẽ không được gửi đi.”

“Cái gì?” Tôi và Tori cùng đồng thanh.

“Chloe này, đừng bao giờ hứa chuyển lời nhắn cho hồn ma. Đừng bao giờ!”

“Nhưng...”

Nắm khuỷu tay tôi, bà Margaret dịu dàng nói. “Cháu không được làm thế. Nếu cố tình không nghe, cháu sẽ tạo tiền lệ và những gì cháu chứng kiến hôm nay chỉ là sự khởi đầu. Người ta sẽ đồn ào lên là cháu sẵn lòng giúp. Nhiều yêu cầu hoàn toàn hợp lý như thư này chẳng hạn. Nhưng kèm theo đó có cả những yêu cầu không mấy dễ chịu khác. Hầu hết bọn ma kia hiện đều bị giam trong hỏa ngục. Họ bị kết án vì tội lỗi từ kiếp trước. Không những không thể giúp họ mà ta còn không muốn giúp. Nhưng dù thế nào, họ sẽ cứ bám riết cháu cả ngày lẫn đêm. Vậy cháu nên coi như không có cả hai: cả ma tốt lẫn ma xấu.”

Ngước lên nhìn Margaret, tôi thấy thấp thoáng một bóng hình khác: một phụ nữ trẻ hơn, nhưng buồn bã hơn bà Margaret của hiện tại. Tôi chợt ngộ ra rằng: phẩm chất được coi như cách xử lý công việc lạnh lùng nhưng hiệu quả của bà chỉ là bản năng tự bảo toàn. Là thầy đồng cứng rắn và duy ý chí,

bà mang trong người trái tim chai đá trước những lời cầu xin của linh hồn người đã khuất. Chẳng lẽ đó cũng là định mệnh của tôi? Tự nhủ tôi phải cứng rắn cho đến khi tôi có thể ném thư này vào sọt rác và không bao giờ nghĩ đến nó nữa? Tôi không bao giờ muốn sống như vậy. Không bao giờ.

“Cậu sao thế?” Tori thầm thì.

Margaret đi tìm chỗ đổ tro cỏ roi ngựa. Tori chạm vào cánh tay tôi. Hóa ra tôi đang run cầm cập, hai tay khoanh sát người. “Đáng lẽ tôi nên mang theo áo len dài tay.”

“Có nắng nhưng trời vẫn lạnh các cháu nhỉ?” Quay lại chỗ hai đứa, Margaret lên tiếng.

Bà chìa túi đựng lá khô:

“Cỏ roi ngựa đấy. Lúc về ta sẽ cho cháu một ít. Hiển nhiên là cháu có thể dùng.”

Bà ấy gượng cười, nhưng do đã lâu không cười nên trông bà như đang mếu.

“Cảm ơn bà.” Không ngờ tôi có thể thật lòng thốt lên câu đó.

“Vậy ta thử thêm nhé?” Bà ấy đề nghị.

Tôi dăm dăm nhìn túi nhỏ đựng cỏ khô và cách Margaret cầm nó như cầm một giải thưởng cho học trò xuất sắc trụ lại sau buổi học. Dù chỉ muốn bỏ ngang giữa chừng, phần nóng lòng muốn làm hài lòng người khác trong tôi buột miệng, “Vâng ạ.”

Chương 12

“TRIỆU HỒI NHỮNG AI MUỐN HIỆN HỒN rất dễ, nhưng đôi khi ta phải giao tiếp với loại ma không muốn hiển linh.” Bà Margaret giảng giải.

“Dù tôn trọng ước muốn của người chết, nhưng mối quan hệ bà đồng và ma quỷ, ta vẫn phải luôn duy trì thế thượng phong. Nhiều hồn ma thực lòng tin rằng ta tồn tại chỉ để giúp họ nên ta nhất định phải làm họ tỉnh ngộ, bỏ lối suy nghĩ đó đi. Một cách tạo thanh thế cho thầy đồng là cứng rắn khi gọi hồn.”

Margaret dẫn Tori và tôi đi qua hết ngôi mộ này đến ngôi mộ khác. Ba chúng tôi viếng thăm bốn hồn ma, trò chuyện vài câu với họ. Sau đó, Margaret gặp trúng một linh hồn không chịu đáp lời gọi của bà.

Bà ấy để tôi thử. Hồn ma cũng không chịu phản ứng.

“Cháu biết cách làm tăng sức mạnh của lời triệu hồi không?” Margaret hỏi tôi.

“Tập trung hơn phải không ạ?”

“Chính xác. Dần tăng mức độ tập trung, ý nghĩ dồn vào mục tiêu phải rõ ràng và sắc nét hơn. Bắt đầu ngay đi. Từ từ, dần dần...”

Chúng tôi thử theo cách đó mất một lúc. Margaret nổi quạu bởi mãi mà tôi chưa khuấy động được gì. Cuối cùng, có tiếng nói nội tâm rầm rứt: “Đủ rồi”. Tôi nhắc lại đúng câu đó.

Bà Margaret thở dài. “Chloe này, ta hiểu cháu đang rất hồi hộp. Cháu đã phải chứng kiến tận mắt chuyện có người vừa gọi hơn chục hồn ma. Dù người đó là ai cũng làm cháu bị một phen khiếp vía.”

“Chính cháu gọi...”

“Làm gì có chuyện đó. Phải, cháu hiển nhiên còn trẻ và rất có uy lực. Nhưng nếu không có nghi lễ và đồ cúng thích hợp, cháu không thể tiến hành được đâu. Ngay cả ta còn không làm được nữa là.”

“Thế lẽ do gen đã biến đổi sau khi thử nghiệm nên cháu làm được thì sao ạ? Lỡ tác động của thí nghiệm giúp cháu triệu gọi hồn ma dễ hơn?”

“Không có lý nào...”

“Sao lại không?” Tori gạt phắt. “Gọi hồn cũng có lợi ích nhất định của nó chứ.”

Tôi thầm nghĩ đến cụm từ “Đội quân âm binh”. Tôi nhớ nhiều phim cổ có cảnh các thầy đồng điên cuồng gọi tầng tầng lớp lớp âm binh đội mồ sống dậy.

“Được rồi,” Margaret nói. “Hai cháu lo lắng cũng phải, bởi cả hai đều không biết họ đã làm gì mình. Tuy nhiên, cách duy nhất để vượt qua nỗi sợ hãi ấy là hiểu giới hạn quyền năng của mình và học cách kiểm soát. Ta không yêu cầu cháu trở hết tài năng. Chloe, chỉ cần cháu cố thêm chút nữa.”

Tôi làm theo và thấy một quầng sáng lơ mơ từ một linh hồn vừa xuất hiện.

“Tuyệt lắm. Giờ cố thêm chút nữa đi. Cứ từ từ. Chỉ cần thế là đủ. Chậm nhưng thật chắc chắn vào nhé.”

Đồng hồ cảnh tình của nội tâm reng to hơn.

“Thôi bỏ đi,” tôi bảo. “Chuyện này có vẻ bất ổn.”

“Nhưng cháu đang tiến bộ trông thấy mà.”

“Chắc thế, nhưng cháu cảm thấy nếu làm nữa sẽ không ổn đâu.”

“Nếu bạn ấy không muốn...” Tori mở lời.

“Victoria!” Margaret giơ cao chùm chìa khóa. “Cháu làm ơn ra xe ngồi đi.”

Tori đứng dậy. “Đi nào Chloe.”

Tôi đứng lên theo. Margaret cầm chân tôi kéo lại. “Cháu không được bỏ hồn ma lại mà đi như thế. Nhìn ông ta xem.”

Bầu không khí lay động. Một cánh tay thò ra. Một khuôn mặt dần thành hình rồi biến mất trước khi tôi kịp nhận ra đường nét trên đó.

“Ông ta bị kẹt giữa nhà tù âm ti và thế giới của người sống,” Margaret nói. “Cháu đã lôi ông ta lên thì phải lôi cho trót.”

“Sao bà không tự làm đi ạ?” Tori hỏi.

“Bởi đây là phần thực hành của Chloe.”

Tori vừa định cãi, tôi đã lắc đầu ra hiệu cho cô ta thôi đi. Margaret nói đúng. Tôi nhất định phải học cách giải quyết khó khăn này. Trách nhiệm của tôi là không để hồn bị kẹt giữa các chiều của vũ trụ.

“Cháu sẽ đẩy hồn ma về lại chỗ cũ,” tôi nói.

“Trục xuất ông ta ư? Cách ấy không hiệu quả với những linh hồn đang bị kẹt.”

Tôi lắc đầu. “Cháu vừa nói là ‘đẩy’ cơ mà. Giống việc gọi hồn, nhưng theo chiều ngược lại. Cháu từng làm thế rồi.”

Nhìn nét mặt Margaret, tôi nhớ chuyện hồi mình lên bảy. Lúc đó, tôi tự hào thông báo với bà quản gia là tôi đã đem nửa số áo quần tôi có nộp cho trường trong một phong trào quyên góp làm từ thiện. Tôi cảm thấy rất bình thường bởi tôi không cần nhiều quần áo quá như vậy. Nhưng cũng giống Margaret bây giờ, bà quản gia ngậy người nhìn tôi bằng ánh mắt kinh hoàng xen lẫn hoang mang.

“Cháu chưa... chưa từng thấy được hồn ma trở về nơi cũ đâu, Chloe. Người ta bảo chuyện ấy có thể xảy ra, nhưng...”

Margaret nuốt khan như thể quên mất tôi đang định nói gì.

“Chắc đó là việc không hay rồi,” Tori thì thầm.

“Đó là một việc làm khủng khiếp và tàn nhẫn. Làm sao cháu biết cháu đẩy họ về đâu chứ. Họ có thể bị lạc đến – đến...” Margaret lắc đầu. “Ta không muốn làm cháu sợ, nhưng còn cháu không bao giờ được mạo hiểm như thế nữa. Hiểu chưa?”

Tôi gật đầu. “Vậy cháu cứ tiếp tục lôi hồn ma này...”

“Ừ.”

Tôi quỳ xuống, tiếp tục gắng sức cho đến khi mồ hôi trán nhỏ giọt vào mắt cay xè. Chuông báo động từ tâm não rung lên không biết bao nhiêu lần nhưng tôi đều bỏ qua. Cuối cùng, hồn ma kia cũng hiện thành hình.

Nghe tiếng Tori hoảng hốt kêu ré lên, tôi mở choàng mắt.

Cô ta đang nhìn chăm chăm cây sồi gần đó. Dưới tán cây có cái gì đó đang chuyển động - một mảnh lông màu xám sẫm không rõ hình dáng bọc ngoài bộ xương khăng khiu.

“Đuổi nó về đi,” Tori cuống cuồng. “Nhanh lên.”

“Đừng nghe Tori nói. Cháu hoàn tất việc gọi hồn ma này đi,” bà Margaret bảo.

Tôi nhìn bà bằng ánh mắt không sao tin nổi.

“Bà điên à?” Tori nói. “Bà không thấy...”

“Ta có thấy,” giọng điệu bình thản của bà Margaret nghe rờn rợn. “Rõ ràng là ta đã nhầm về giới hạn sức mạnh của Chloe.”

“Bà nghĩ vậy à?” Tori hỏi lại.

Tôi nghệt mặt nhìn bà Margaret. Mặt bà ấy ngây như tượng. Bà ấy bị sốc ư? Không sốc sao được. Dù trông không có vẻ gì là sợ hãi, nhưng rõ là bà ấy vừa tận mắt chứng kiến tôi dựng một con vật đã chết sống dậy mà không cần cầu cúng, đồ lễ, thậm chí không cần phải vất kiệt sức mới xong. Giá bà ấy có há hốc miệng vì kinh hoàng giống Tori bây giờ cũng là điều dễ hiểu. Nhưng bà ấy chỉ nhìn theo con vật nọ kéo lê thân hình bị biến dạng đang bò về phía chúng tôi.

Nó ngóc đầu, làm như biết tôi đang dõi theo từng nhất cử nhất động của nó. Không mắt, không mõm, không tai, đó chỉ là con chồn hôi khoác bộ lông tả tơi, thủng rách từng mảng.

Nó lắc lư, nhấp nhô cái đầu như thể muốn thấy cái người dựng nó dậy.

“Chloe này,” giọng bà Margaret sắc lẹm. “Một thứ kinh khủng như thế này” - có phải giọng bà ấy hơi run run chằng? “Ma của người là ưu tiên của cháu. Lôi nó qua nhanh lên.”

“Nh... nhưng nếu cháu...”

Túm chặt cánh tay tôi, Margaret lạc giọng kinh hoàng. “Chloe, cháu phải ra tay đi. Khẩn trương lên.”

Con vật dần tiến gần hơn. Đó là một con sóc. Tôi có thấy mấy búi lông dài, dính bết còn dính lủng lẳng trên cái đuôi bé quắt như đuôi chuột cống.

Dồn dập từng hồi, nó cất tiếng kêu chít chít đầy kinh khiếp, nghe the thé chói tai. Ngóc đầu, nó giương hai hốc mắt trống hoác về phía tôi. Tiếp tục

bò lên, nó bỏ lại đằng sau một vệt dài lông rụng và thịt da rơi rớt. Mùi thịt rữa thối theo gió xông lên nồng nặc.

Đưa tay che miệng, Tori thì thào. “Cậu làm gì đi chứ.”

Gom góp can đảm, tôi nhắm mắt nhào người ra trước, dồn hết quyền lực siêu nhiên sẵn có vào một cú lôi thật mạnh, trong đầu hình dung tôi vừa giật con ma sóc kia...

Mặt đất dưới chân rung chuyển. Tori gào lên thảm thiết. Bà Margaret há hốc mồm. Hai mắt tôi choàng mở. Mặt đất chuyển động âm âm, một khe nứt nhỏ chạy dài và hở hoác ngay trước mặt chúng tôi.

Túm được tay tôi, Tori lôi giật tôi ra sau. Chúng tôi đi giật lùi trong lúc đất tiếp tục nứt rộng thêm kèm theo tiếng động long trời. Đất đá âm âm lao xuống chỗ nứt khiến bụi bay mù mịt.

Miệng vực càng lúc càng rộng thêm, đáy vực càng sâu hơn. Đất chảy thành dòng tuôn xuống vực từ mọi hướng. Bia mộ nghiêng ngả, đổ rạp. Trong lúc mặt đất tiếp tục nứt toác, một bia mộ ngã chổng kèn cho đến khi nắp quan tài lộ ra, rung bần bật và kêu rầm rầm.

“Ôi không, không, không thể nào.” Tori rên rỉ.

Tori lại túm chặt tay tôi và lôi giật ra sau. Hất tay cô ta, tôi tránh ra xa và tìm chỗ an toàn, sau đó nhắm mắt tập trung vào việc giải phóng các linh hồn. Nếu làm việc ấy khiến tôi cực kỳ thanh thản thì xung quanh không chỉ có mặt đất run bần bật. Tôi phải quỳ hẳn xuống, nếu không hai đầu gối đang run cầm cập của tôi khuỵu xuống mất.

Mắt nhắm nghiền, tôi tiếp tục công việc còn dang dở, ngay cả khi bà Margaret chộp hai vai tôi mà siết. Bà ấy thét gào kêu tôi đứng dậy, nhưng tôi đang tập trung giải phóng các hồn. Thoát ra đi nào, thoát ra đi nào...

Tiếng một người kêu thét. Rồi lại một người nữa. Đứng phắt dậy, tôi đảo dác nhìn quanh nhưng không thấy ai quanh chỗ đất nứt. Cho đến giờ, vết nứt có lẽ đã dài đến gần chục thước và khoảng năm sáu cỡ quan tài phơi mình trong nghĩa địa hoang tàn.

Mặt đất đã hết rung chuyển. Âm thanh duy nhất là tiếng gì giống tiếng lá cây loạt xoạt. Tôi nhìn lên. Những nhánh cây trên đầu mới lấm tấm chồi non. Vậy nhất định âm thanh kia không phải phát ra từ đó.

Tiếng động lôi sự chú ý của tôi đến mấy cỗ quan tài. Không phải tiếng loạt xoạt, mà là tiếng cào cào, tiếng móng tay cào lên bên trong của quan tài nghe rợn người. Kể đến có tiếng kêu nhỏ như bị ai bóp nghẹt: tiếng của những hồn ma kẹt trong thi thể thối rữa đang quơ quào đòi ra...

Tôi lại quỳ mọp xuống.

Giải phóng họ đi. Đó là việc cần phải làm ngay trong lúc này. Mà chỉ có mỗi việc ấy. Hãy giải phóng họ trước khi mấy xác chết bắt đầu đi lại...

Lại có tiếng la hét, nhưng lần này vang lên sau lưng tôi. Một đám người đưa ma vừa đến đang tiến về phía tôi. Nhóm hộ tang khiêng một chiếc quan tài xăm xăm tiến về ngôi mộ mới đào trong khu mả cũ.

Chợt họ dừng phắt, ngó trôn xuống chiếc hòm gỗ. Tôi cất bước đi về phía họ, mắt không rời cỗ áo quan, bụng thầm mong chắc tại động đất nên họ buộc phải dừng lại.

Từ đám đông có tiếng người kêu thất thanh. Âm thanh họ nghe thấy vọng đến tai tôi – trong quan tài có tiếng đập rầm rầm.

Thoái mái đi nào. Thư giãn chút rồi thoát ra đi. Thoát ra, ra đi...

Một tiếng rên khê từ áo quan vọng ra làm tôi sồn tóc gáy. Thêm một tiếng rên nữa, lần này lớn hơn. Tiếng rên như bị ai bịt miệng. Sau đó là tiếng

khóc nghẹn ngào cất lên tự đáy lòng.

Hai viên hộ táng buông tay đòn. Đuôi quan tài lộn phộc khiến bốn người còn lại hốt hoảng thả tay ra. Chiếc hòm rơi xuống, va phải một bia mộ bằng đá. “Rắc” - nắp hòm thành linh bật mở.

Bởi tốp người đưa ma đứng chắn nên tôi không nhìn thấy gì. Họ đều túm chặt lấy người bên cạnh — người cần đứng vững, người tính xô đẩy để rộng đường chạy thoát.

Đám đông thưa dần. Một cánh tay thò lên khỏi mặt đất, phần còn lại của cái xác vẫn núp sau tấm bia. Cái xác nằm đó, cánh tay xỏ trong tay áo vét, lòng bàn tay úp xuống. Thế rồi, mấy ngón tay bất ngờ động đậy, cong lại như móng vuốt thú, bấu lấy mặt đất trong lúc thi thể người chết đu lên, quay về phía tôi, về phía cái người đã dựng ông ta dậy và...

Và cũng là người sắp đuổi ông ta về cõi chết. Ngay bây giờ!

Nhắm tịt mắt, tôi hình dung một người đàn ông, một bóng mờ mặc đồ vét. Tôi tưởng tượng cảnh giải phóng cho linh hồn ông, gửi kèm lời cáo lỗi và thả ông ta...

“Tốt rồi,” có tiếng Tori thì thào bên tai tôi. “Nó không đi nữa rồi kìa. Nó - Khoan, chờ đã. Cứ tiếp tục đi. Làm tiếp - Rồi, nó đứng lại rồi đó.” Im lặng một lát. “Vẫn đứng kìa.” Tori thở phào nhẹ nhõm. “Cậu thành công rồi.”

Có thể thế thật, nhưng tôi không mở mắt nhìn. Khi Tori ngó quanh xem tình hình thế nào, tôi tiếp tục giải phóng nhiều linh hồn khác. Tôi hình dung nhiều người mặc vest, hay mặc váy thuộc mọi lứa tuổi. Tôi còn tưởng tượng cả linh hồn của các con vật, nói chung là đủ loại linh hồn. Trong lúc đó, tôi lắng nghe, không chỉ tiếng người sống rú rít hãi hùng mà còn tiếng xác chết bị thổi hồn vào đang cào cấu, dẫm đá... quan tài thùm thụp.

Khi tôi mở mắt ra, Tori men theo con đường nhỏ đi về phía tôi. Sau lưng cô ta là miệng vực rộng hoang hoác. Người đứng thành hàng lối nhố ở hai bờ vực thăm. Ánh mắt lo âu cho thấy họ sợ cơn địa chấn sẽ còn quay lại. Nhưng chuyện đó đã không xảy ra.

“Người chết vừa chết thêm lần nữa,” Tori đến cạnh tôi rỉ tai. “Sao quanh đây vắng lặng thế không biết.”

Margaret đứng lẫn với nhóm người bên miệng vực. Nghe tiếng tôi gọi, bà ấy chậm chạp quay lại, ánh mắt bà chạm ánh mắt tôi. Tôi nhìn thấy nỗi sợ hãi trong đôi mắt ấy. Không, chưa hẳn đúng. Đó là nỗi kinh hoàng và tột cùng khiếp sợ.

Mày khác hẳn bà ấy. Giờ khi đã hiểu mày là người như thế nào và khả năng đến đâu, bà ấy sợ. Vừa sợ vừa ghê tởm.

Phẩy tay ra hiệu cho Tori và tôi ra xe, bà Margaret vẫn đứng yên như thể bà ấy không đời nào chịu sánh vai với tôi.

“Ngốc nghếch hết chỗ nói,” Tori làu bàu. “Ai đời lại đưa đến nghĩa trang người có sức mạnh siêu nhiên trong lãnh vực gọi hồn bao giờ. Lại còn luôn miệng ‘Ngổ vừa chứ, đương nhiên cháu không dựng người chết sống lại được!’”

“Tôi có nói sẽ mở mắt cho bà ấy thấy, nhưng giá tôi đừng làm thế thì hơn.”

Tiếng cười của Tori nghe run run lạ thường. “Có lẽ chúng ta nên ra khỏi đây trước khi có người kịp thắt mắc.”

“Chưa đâu,” tôi nói. “Đừng ra đi trong dáng điệu của tội phạm trốn chạy khỏi hiện trường.”

“Cậu nói đúng.”

Vừa đi, hai đứa tôi vừa ra vẻ bàng hoàng, trở mắt nhìn quanh - bởi người ta sẽ lấy làm lạ nếu hai đứa làm ngược lại. Nhìn miệng vực vừa xuất hiện trong nháy mắt, Tori và tôi giả đò há hốc miệng mà ngó trước khi nheo mắt nhìn lên trời ra vẻ tò mò. Đua nhau chỉ trở cổ áo quan đồ kèn, hai đứa to nhỏ rí tai nhau không ngớt. Vừa luống cuống bước đi thật nhanh, tôi và Tori làm ra vẻ ta đây cũng bị sốc và bàng hoàng chẳng kém.

“Hai cháu kia!” Một người đàn ông kêu lên. “Đứng lại đã.”

Tôi chầm chậm quay lại, trông thấy một ông bác trung niên đang nhìn xuống tụi tôi. Tôi ra hiệu cầu cứu Margaret, để bà thấy chúng tôi sắp gặp rắc rối to. Nhưng bà ấy đã ngoảnh mặt đi, bỏ mặc chúng tôi tự xoay sở.

Chương 13

“HAI CHÁU KHÔNG HỀ HẤN GÌ CHÚ?” Người lạ mặt hỏi.

Tori gật đầu. “Chúng cháu không sao.”

“Ch... chuyện gì thế chú?” Tôi hỏi. “Động đất phải không ạ?”

Người đàn ông kia gật đầu. “Chắc vậy. Hai mươi năm nay vùng này mới có địa chấn đấy.”

Một người phụ nữ trẻ mặc áo khoác ngoài bằng da từ sau lưng ông ấy bước tới. “Nếu mỏ khai thác đá không hoạt động lại từ hè năm ngoái, thì làm gì có trận động đất ngày hôm nay.”

“Chưa biết chắc thì đừng có khẳng định vội,” người đàn ông đáp.

“Phải mà. Đâu phải vô cớ mà các nhà vận động bảo vệ môi trường muốn mỏ ấy phải tiếp tục đóng cửa. Đâu phải tự nhiên hồi đó có lệnh đóng cửa mỏ đá đâu... hồi có vụ đất lở đầu tiên cách đây hai mươi năm ấy. Mọi người tưởng đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên chắc? Nào thì đào bới, nào thì

nỗ mìn quanh các mảng kiến tạo^[1]. Giờ thì coi kìa...” Người phụ nữ nhăn mặt chỉ vết đất nứt. “Mỏ đá sẽ phải bồi thường thích đáng sau chuyện này.”

[1] Các mảng kiến tạo là các mảng của lớp vỏ Trái đất và phần trên nhất của lớp phủ, được gọi chung là thạch quyển. Bề mặt Trái Đất bao gồm 14 mảng lớn và 38 mảng nhỏ, tổng cộng là 52 mảng kiến tạo.

“Có ai bị sao không ạ?” Tôi hỏi. “Hình như em nghe có tiếng kêu thất thanh.”

“À, chẳng qua là...” Người phụ nữ phẩy tay chỉ chiếc quan tài vẫn dựng đứng trên mặt đất. Gia quyến vây quanh đều hi vọng ai đó tình nguyện khiêng xác chết về chỗ cũ. “Hôm nay mọi người muốn hạ huyệt cho ông cậu nhà chị. Lúc động đất, ông này bật khỏi quan tài khiến mấy tay hộ tang khiếp đảm làm rơi cả áo quan.”

Người đàn ông hăng giọng, ra ý bảo đừng kể mấy chi tiết rùng rợn khiến trẻ con khiếp sợ. Nhưng người phụ nữ vẫn thao thao bất tuyệt.

“Lúc quan tài bật mở, cậu Al nảy ra đúng lúc có thêm một đợt dư chấn mới. Thế rồi...” Chị cố nín cười. “Mấy em biết không, họ tưởng ông ấy động đậy.”

“Eo ôi!” Tori kêu lên. “Em cũng nghe có tiếng la hét.”

“Mà thôi,” người đàn ông kia nói. “Hình như bà hai cháu muốn các cháu ra xe kìa. Bà ấy làm thế là phải. Có lẽ lần này chúng ta được Mẹ Thiên nhiên tha mạng cho đấy.”

Cảm ơn hai người lạ, Tori và tôi ra bãi đậu xe. Bà Margaret vẫn đi sau chúng tôi chừng mười thước.

“Đĩa Teutonic^[2] ư? Ra vùng này có tục chôn đồ sứ Đức theo người chết hả?”

[2] Khi này người phụ nữ dùng từ “Teutonic plates” thay vì “Tectonic plates” (mảng kiến tạo), nên Tori mới cười nhạo.

Không nhin nổi, tôi bật cười, dù tiếng cười hơi run rẩy.

Tori nói tiếp. “Muốn có động đất, các mảng kiến tạo phải xuất hiện vết nứt gãy. Chuyện đó chỉ có thể xảy ra ở đâu bên kia nước Mỹ.”

“Cái cơ của họ nghe không tệ. Quan trọng nhất là tìm một lý do để giải thích. Derek và Simon bảo nếu có chuyện xảy ra liên quan đến năng lực siêu nhiên, người ta thường tìm cách giải thích nghe có vẻ hợp lí. Nếu ở địa vị người không hiểu chuyện đồng cốt, sau khi chứng kiến cảnh vừa rồi, cậu sẽ thiên về khả năng nào hơn: Một vụ động đất kinh thiên động địa hay có người vừa dựng xác chết dậy đây?”

“Cậu nói phải. Nhưng cái gì cơ chứ, đĩa Teutonic ư?”

Lần này tôi ngồi ở hàng ghế sau với Tori. Mãi khi đến xa lộ, Margaret mới lên tiếng.

“Chloe, ai dạy cháu làm thế?”

“Gì cơ ạ?”

Bà ấy nhìn vào mắt tôi qua kính chiếu hậu. “Ai dạy cháu làm người chết sống lại?”

“Kh... không có ai đâu ạ. Từ trước đến giờ, cháu chỉ gặp một thầy đồng duy nhất là bà thôi.” Nói thế không hẳn đúng, tôi từng gặp một hồn ma từng là đồng cốt. Nhưng ông ấy chẳng giúp gì được mấy.

“Người của Edison có đưa cháu cuốn sách để đọc không? Mấy cuốn cẩm nang ấy?”

“Ch... chỉ một cuốn sách lịch sử... cháu có xem lướt qua. Tr... trong đó không nhắc đến nghi lễ gì sất.”

Margaret chăm chú nhìn tôi qua kính chiếu hậu khá lâu. “Chloe này, cháu muốn ra về ta đây với ta phải không?”

“B... bà bảo sao ạ?”

“Ta vừa bảo cháu không biết điều khiến xác chết, lập tức cháu chứng minh điều ngược lại. Cháu đã mừng tượng ra cách nhập linh hồn trở về...”

“Cháu không có!” Tự nhiên tật nói lấp của tôi biến mất tằm. “Đưa linh hồn trở về một cái xác đã thối rữa để chứng minh cháu đúng ư? Không đời nào cháu làm thế. Cháu chỉ làm đúng theo lời bà bảo là lôi kéo linh hồn con sóc về thôi. Cháu chỉ triệu hồi linh hồn của nó. Nhưng nếu quanh cháu đầy các thi thể, cháu có thể khiến họ sống lại. Cháu đã cố cảnh báo với bà rồi.”

Margaret lẳng lẳng lái xe. Bầu không khí im lặng nặng nề bao trùm. Sau đó, bà ấy lại nhìn vào gương, ánh mắt chúng tôi giao nhau.

“Ý cháu là chỉ cần gọi hồn, cháu đã có thể dựng xác chết đứng dậy.”

“Vâng.”

“Ôi Chúa ơi,” bà ấy thì thào, mắt nhìn tôi chăm chăm. “Họ đã làm gì vậy?”

Qua lời nói cùng sắc mặt bà Margaret bây giờ, tôi biết tối qua Derek đã đúng. Việc tôi vừa làm còn tồi tệ hơn khiến người chết hồi sinh – tôi đã chứng thực nỗi lo sợ lớn nhất của bà ấy về nhóm chúng tôi.

Khi chúng tôi về đến nơi, chỉ có mỗi chú Andrew ở nhà. Gọi chú vào bếp xong, Margaret đóng kín cửa lại.

Đóng cửa chẳng ích lợi gì mấy. Tuy không gào thét, nhưng giọng cao vói của bà vang khắp căn nhà vắng lặng.

Sau một hồi chỉ trích, bà đưa ra phán quyết cuối cùng. Bởi mang đặc tính di truyền quái dị từ đời trước truyền lại nên bây giờ tôi đáng bị nhốt vào tòa tháp vắng. Nếu không, tôi sẽ giải phóng đàn đàn lũ lũ thầy ma rình lúc dân thường ngủ say sẽ ra tay thảm sát! Nói thế quả có phóng đại thật, nhưng cũng không xa thực tế là mấy.

Giật tung cửa bếp, Tori kéo tôi cùng vào. “Xin thứ lỗi cho chúng cháu, nhưng ai là người đã đưa một người gọi hồn bị biến đổi giեն đến nghĩa trang nào?”

Chú Andrew quay sang Tori. “Tori, chú xin cháu đấy. Chúng ta không cần phải...”

“Ngay từ đầu Chloe đã không muốn đến nghĩa trang. Bà Margaret có nhắc đến chuyện đó không ạ? Bà có kể với chú là chúng cháu đã cảnh báo về khả năng siêu nhiên của Chloe không? Rằng cháu đã từng tận mắt chứng kiến? Và dù thế, bà ấy vẫn không tin chúng cháu?”

Tôi thề là lúc Tori vung tay tứ tung, tôi có thấy mấy tia lửa nhỏ xíu phóng ra từ mấy đầu ngón tay của cô ta.

“Bà ấy có nhắc đến chuyện Chloe nhiều lần đề nghị dừng buổi học không ạ? Chuyện bà ấy ép bạn ấy phải tiếp tục? Ngay cả khi Chloe đã khiến con sóc sống lại, bà ấy vẫn buộc Chloe hoàn thành nốt việc triệu hồn.”

“Ta không ép...”

“Bà bảo Chloe rằng bạn ấy đã làm hồn ma kia mắc kẹt giữa các chiều không gian của vũ trụ.”

“Được rồi,” chú Andrew nói. “Đúng là chúng ta phải bàn kỹ...”

“Ồ, có cả núi chuyện cần phải bàn bạc đấy,” bà Margaret cướp lời.

Chú Andrew xua chúng tôi ra ngoài. Hai đứa vừa khuấy dạn, cuộc khâu chiến lập tức bùng nổ lần nữa. Tori và tôi ghé sát cửa lắng nghe.

“Chúng ta chưa chuẩn bị đến nơi đến chốn,” bà Margaret lên tiếng. “Chưa hề chuẩn bị chu đáo.”

“Thế giờ ta bắt tay chuẩn bị.”

“Con bé làm đất nứt toác ra đấy Andrew! Mặt đất thực sự đã tách ra, và những người đã khuấy xuất hiện. Chuyện này...” Margaret thở hào hển. “Chuyện này y hệt các câu chuyện cổ mà ông tôi thường kể. Hồi đó, mỗi lần nghe mấy chuyện rùng rợn về các đồng cốt mang sức mạnh vô song là tôi đã đủ gặp ác mộng rồi. Họ có thể lôi xác chết của cả mấy nghĩa trang sống dậy.”

Tôi chợt nhớ đến những lời ả bán yêu từng nói. Nhóc vừa cất tiếng gọi hồn một người, hàng ngàn người chết sẽ hưởng ứng, chạy bùa về các xác chết đã thối rữa của chúng. Hàng ngàn xác bất động biến thành đội quân xác chết biết đi. Một đội quân âm binh hùng hậu nằm dưới quyền chỉ huy của mi.

“Con bé mới mười lăm mà đã biết đưa hồn nhập xác,” Margaret tiếp lời. “Không cần ai dạy. Không cần nghi lễ. Thậm chí không cần nghi khả năng đó có thể xảy ra.”

“Nếu vậy con bé sẽ phải học cách...”

“Cậu có biết con bé Victoria nói gì với con bé Gwen không? Dù chưa từng học bùa chú, nó vẫn làm phép được. Nó chỉ cần nhìn vật cần yểm bùa, bùa chú lập tức linh nghiệm. Không cần ai dạy. Không cần thần chú. Mới đầu chúng tôi tưởng hai đứa nó bịa, bây giờ thì...”

Bà ấy hít thật sâu trước khi nói. “Chuyện này quá sức chúng ta rồi. Tôi biết chúng chỉ là trẻ con, những chuyện đã xảy đến với chúng thật khủng khiếp

và là tấn bi kịch. Nhưng việc cậu khiến chúng hi vọng rằng mình có thể sống như một người bình thường chỉ gây ra bi kịch thảm khốc hơn.”

“Bà nói be bé thôi,” chú Andrew nhắc.

“Việc gì tôi phải nói bé? Để giúp cậu an ủi chúng rằng mọi chuyện vẫn tốt đẹp ư? Làm gì có chuyện đó. Phải có người kiểm soát mấy đứa này suốt đời vì chuyện chỉ có thể tồi tệ hơn mà thôi.”

Tori kéo tôi ra chỗ khác. “Tự biết chuyện xảy ra là do lỗi của mình nên bà ta vẫn nhanh mồm nhanh miệng tự bao biện. Chúng ta không nghe nữa.”

Tori nói đúng. Vì gây ra chuyện tà đình nên giờ Margaret rất sợ. Đồng thời, vốn là người không dễ dàng chấp nhận sự thật, nên bà ấy đổ vấy tội lên đầu người khác – bà ấy bôi nhọ chúng tôi, bảo chúng tôi tệ hại đến mức vượt xa trí tưởng tượng của bà. Vì thế bà ấy mới bất ngờ và không thể kiểm soát tình huống.

Nhưng...

Giờ họ là đồng minh duy nhất của chúng tôi. Ngoài họ ra, không ai dám về phe chúng tôi hết. Ngay từ đầu, bà Margaret và ông Russell đã lường lự khi chú Andrew quyết định dang tay đón nhận bốn chúng tôi. Thế mà giờ tôi lại đưa cho họ đúng thứ mà họ đang cần.

Chương 14

TRÊN ĐƯỜNG RA CẦU THANG, Tori và tôi nghe tiếng bước chân thành thịch chạy xuống. Tôi hi vọng đó là Simon. Cầu trời cho tôi đoán đúng. Tuy nhiên tôi tự biết là không phải. Tôi ngẩng đầu lên nhìn gặp ngay mặt Derek đang sa sầm nhìn xuống chúng tôi.

“Để tôi giải thích với anh ta,” Tori nói.

“Tôi tự lo được.” Khi Derek tiến đến gần, tôi cất lời. “Chúng ta gặp rắc rối...”

“Anh nghe rồi.”

Đứng cách tôi ba bước chân, hình như Derek không muốn tôi có cảm giác bị trấn áp khi anh đứng gần hơn. Vô dụng! Dù đứng trong góc phòng, Derek cũng không giấu được thân hình cao to lừng lững.

“Nếu vậy chắc anh cũng biết Chloe không có lỗi,” Tori nói.

Derek thậm chí không buồn để mắt đến cô ta. Anh quắc mắt nhìn thẳng vào tôi. “Em đã gọi hồn trong nghĩa địa?”

“Vâng.”

“Em có biết làm thế sẽ không hay chứ?”

“Em biết.”

“Chloe không còn cách nào khác,” Tori đỡ lời.

“Chloe luôn toàn quyền quyết định. Cô ấy có thể từ chối.”

“Em đã cố làm thế,” tôi nói.

“Tại em không cương quyết. Nếu không cương quyết, em có thể từ chối hay không cũng vậy thôi.” Derek hạ giọng. Dù cơn giận đã bớt phần nào, nhưng giọng anh vẫn rất khó nghe. “Nói không thôi chưa đủ đâu Chloe. Sống trên đời ai cũng phải biết lượng sức, phải tính đến chuyện mình sẽ ra sao sau khi hành động chứ. Khổ nỗi có mỗi chuyện đó em cũng không làm được.”

“Anh thật quá đáng,” Tori kêu lên.

“Anh ấy nói có lý,” tôi làu bàu.

“Cái gì? Cậu...” Tori lúng túng không biết nói thế nào. “Chloe, chớ có chịu đựng suốt như vậy. Dù Derek có to xác và thông minh đến mấy cũng mặc. Anh ta không có quyền ăn nói với cậu như vậy. Lúc ở ngoài nghĩa trang, cậu đã cố hết sức rồi.”

Tôi đã buông xuôi, để người khác xúi bẩy làm cái chuyện tôi biết mười mươi là sai trái.

“Em có biết họ đang bàn gì trong kia không?” Derek hỏi tôi. “Tìm cách giúp chúng ta kiểm soát sức mạnh chắc?”

“Chúng ta đều biết họ đang nói chuyện gì, Derek. Và em cũng biết mình đã gây ra việc gì. Đúng y như tối qua anh đã dặn bọn em phải đề phòng. Em đã cho những ai không muốn giúp bọn mình cái cơ để rút lui.”

Derek mở miệng định nói rồi lại thôi. Đừng tưởng việc tôi nhanh ý hiểu trước điều anh định nói sẽ đảo ngược thế cờ. Derek nhất định phải làm rõ một chuyện. Những gì tôi vừa làm chỉ có thể ngăn cản anh ấy trong chốc lát, khiến anh ấy khựng lại trước khi lăn xả vào cái cho đến kỳ cùng.

“Câu trả lời em nên đưa ra là ‘không’, Chloe ạ. ‘Không’, cháu sẽ không làm đâu. ‘Không’, cháu nghĩ làm thế sẽ không an toàn. Và nếu cứ cố tình ép cháu, thì xin lỗi bà, lúc này cháu không gọi hồn được.”

“Em...”

“Nếu có ai bảo anh khoe sức mạnh của mình cho họ xem thì sao? Em tưởng anh sẽ vào đó và nhắc bống ghế sofa lên ngay ư?”

“Em không cố làm thế...”

“Dù có hay không thì việc ấy cũng xảy ra rồi. Em trình diễn một màn no mắt no tai khiến họ dư biết cả điểm mạnh và điểm yếu của em. Giờ thì họ cho rằng Edison hoàn toàn đúng khi nhốt chúng ta lại, thậm chí là định trừ khử chúng ta.”

“Thôi đi,” Tori thêm vào. “Họ sẽ không...”

“Cô chắc không?”

Tôi lắc đầu. “Nếu nghĩ vậy, giờ anh đã không còn ở đây. Derek. Anh sẽ lên lầu với Simon, phụ cậu ấy chuẩn bị hành trang.”

“Thế ư? Vậy sau đó anh sẽ đi đâu? Hội Edison từng lần đến tận nhà chú Andrew để tìm chúng ta. Cho đến giờ vẫn chưa biết cách nào họ biết chúng ta ở đó. Và lúc ấy họ đã làm gì chúng ta nào? Dỗ ngọt chúng ta đi theo họ ư? Bắn vài mũi phi tiêu tẩm thuốc mê ư? Không, họ bắn hạ chúng ta tại chỗ. Bằng đạn thật hẳn hoi. Chúng ta bị kẹt ở đây rồi Chloe ạ.”

“Dù hôm nay có xảy ra chuyện gì thì Chloe cũng không cố làm vậy,” Tori nói.

Derek nghiêng chặt quai hàm, quay ngoắt sang Tori nói. “Sao tự nhiên cô bệnh Chloe chăm chặp thế? Cô đang cố lấy lòng Chloe nhằm mục đích gì?”

“Thế theo anh mục đích của tôi là gì?”

“Nói cho cô biết nhé, Tori, tôi chẳng hề tin cô!”

“À, thế ư, tôi biết tổng điều đó từ lâu rồi.”

Simon xuất hiện ở đằng sau cửa, sau lưng Derek và Tori. Cậu ấy nhìn tôi rồi hươ tay, miệng mấp máy, “Chạy ngay đi, khi còn cơ hội.”

Ý hay đấy. Tôi rón rén khi vòng qua hai người bọn họ, đi đến nơi Simon đang đợi. Sau đó, tôi thoáng ngoảnh lại nhìn Tori.

“Đừng lo cho cô ta,” Simon nói. “Có lẽ đây là chuyện hay ho nhất Tori từng gặp trong thời gian qua.” Cậu ấy dẫn tôi sang phòng kế bên. “Tiếc là Derek không thích thú cho lắm. Một khi ngừng cãi vã, anh ấy sẽ nhận ra cậu đi rồi cho xem...”

“Này!” Derek kêu to. “Hai người đi đâu đấy?”

Nắm khuỷu tay tôi, Simon dẫn tôi chạy ra sau nhà. Tiếng bước chân Derek thành thịch đuổi theo ra phía sau. Simon mãi miết chạy cho đến khi chúng tôi ra hẳn bên ngoài.

Cậu ấy đưa tôi ra băng ghế trong vườn, rồi hai đứa ngồi xuống. Tôi liếc nhìn về phía ngôi nhà.

“Thoải mái đi nào. Có mặt tớ, Derek sẽ không nói mấy chuyện tào lao ấy nữa đâu.”

Dựa hẳn lưng vào ghế và choàng tay ôm vai tôi, Simon khẽ liếc về phía tôi xem thái độ tôi ra sao. Thấy tôi nhích lại gần hơn, cậu ấy tùm tùm cười.

“Tối rồi. Giờ kể tớ nghe bài học sáng nay đi?” Simon nói. “Dù đã biết có rắc rối, tớ vẫn muốn nghe chi tiết.”

Tôi kể hết đầu đuôi. Nghe xong, Simon lắc đầu. “Bà Margaret nghĩ gì vậy? Ai đời lại đưa cậu ra nghĩa trang để dạy gọi hồn cơ chứ?”

Cậu ấy nói đúng câu tôi muốn nghe. Nhưng tôi biết đó chỉ là cách dễ dàng rũ tội. Đổ lỗi lên đầu người khác, đúng như bà Margaret đã làm. Phải, bà ấy có lỗi, nhưng tôi cũng chẳng vô can.

Derek nói đúng. Đáng lẽ tôi nên từ chối. Đáng lẽ tôi phải ý thức được trách nhiệm của bản thân. Cho dù làm thế đồng nghĩa với việc nói ‘không’ với người có uy quyền, bởi quyền định đoạt tôi nên hay không nên làm gì nằm trong tay tôi.

“Cậu thích ăn kem không?”

“Gì cơ?”

Simon mỉm cười toét miệng. “Tớ tìm được cách khiến cậu chú ý rồi.”

“Xin lỗi cậu, tớ chỉ đang...”

“Lo lắng. Bởi thế tớ sẽ đưa cậu đi ăn kem. Hồi sớm, lúc chạy bộ với Derek, tớ có thấy một trạm xăng cách đây chừng mười dặm.” Simon chỉ tay về hướng đó. “Trên tủ kính có bảng hiệu kem. Sau bữa tối, bọn mình ra đó nhé.”

“Chỉ sợ từ nay về sau, bọn họ sẽ chẳng cho tớ đi đâu hết.”

“Cứ để xem đã. Vậy... cậu đồng ý nhé? Lần đầu tiên hẹn hò, tớ muốn nhiều hơn là chỉ đi ăn kem, nhưng bọn mình đang bị kẹt ở đây. Tớ chán phải chờ đợi lắm rồi.”

“H... hẹn hò ư?”

Simon liếc sang. “Được chứ?”

“Dĩ nhiên. Vâng. Tớ đồng ý.” Má tôi nóng bừng. “Được rồi, bọn mình có thể thử lại lần nữa, lần này không nên háo hức quá.”

Simon cười toe. “Háo hức cũng tốt mà. Vậy tối nay chúng ta sẽ đi hẹn hò. Để tớ bảo với chú Andrew.”

Tối sắp có buổi hẹn hò đầu tiên. Tối nay không chỉ là buổi hẹn với Simon, mà còn là cuộc hẹn đầu tiên trong đời tôi. Tất nhiên không đời nào tôi cho Simon hay. Thế nào cậu ấy cũng thích nghe bí mật đó, thậm chí còn nói đùa về áp lực ghê gớm đó nữa. Mười lăm tuổi mới ra ngoài đi chơi với bạn trai lần đầu không có gì lạ. Nhưng mười lăm tuổi mà vẫn chưa thấy thán, thì quả có lạ thật. Tất nhiên, tôi chưa hề nói với ai chuyện đó.

Hẹn hò, với Simon. Tuy đồng ý ngay, nhưng khi hai đứa vào nhà dùng bữa trưa, tôi mới nhận ra hậu quả từ việc tôi vừa làm.

Cảm giác lúc đứng trước cổng nghĩa trang lại trở về với tôi. Linh tính mách bảo tôi rằng: ý tưởng về tối nay cực kỳ dở tệ. Hẹn hò trong khi chạy trốn, chưa biết ngày mai sẽ sống chết ra sao ư? Hẹn hò với người cũng đang phải chạy trốn như tôi ư? Ngộ nhỡ chuyện không thành thì sao? Lúc ấy chúng tôi có thể nhìn mặt nhau...?

Nhưng không thể có chuyện tình yêu tan vỡ. Vì đó là Simon nên tất cả rồi sẽ tốt đẹp.

Tôi chỉ cần thư giãn. Rủi thay, bữa trưa không giúp tôi thư giãn được.

Ắt là bà Margaret đã đi rồi, có điều trăm phàm trăm là bà ấy đã đem chuyện kể cho ông Russell. Vì thế ông ấy lao vào bếp như một con kèn kèn, hi vọng bắt trúng quả tang một dấu hiệu kinh khủng từ khả năng siêu nhiên không thể kiểm soát của chúng tôi.

Đáng lẽ chú Andrew nên tống cổ ông ấy khỏi cửa. Nhưng chú đã không làm thế. Có lẽ chú nghĩ tốt hơn nên để ông ấy thấy chúng tôi cũng như bao đứa trẻ bình thường khác. Tuy nhiên, cả bốn chúng tôi, nhất là tôi từ đầu đến cuối bữa chỉ trệu trạo nhai được vài miếng, đều khổ sở bởi ai nấy đều gai người khi ông ấy cứ nhìn xoáy vào tôi, sự ghê tởm phảng phất trên khuôn mặt. Con nhỏ này biết điều khiến xác chết đi lại. Một đứa đồng cốt quái dị.

Ăn xong bữa trưa, tôi trốn ngay về phòng. Simon cố rủ tôi ra ngoài, nhưng tôi kêu mệt và cố nói rằng mình không muốn ngủ gục trong lần hẹn hò đầu tiên. Khoảng ba giờ chiều, Derek vào gõ cửa vừa nhấm nhẩn. “Em nên ra đi, Simon đang lo lắng.” Nghe bảo tôi đang ngủ, anh ấy làm thinh. Tôi nghĩ mình đã nghe thấy tiếng Derek thở dài và tiếng chân lệt bệt, dường như anh

ấy còn điều gì muốn nói. Vậy nên tôi bật dậy, ra cửa, định bụng vừa bước ra vừa bảo. “Ồ, em tưởng anh về phòng rồi chứ.”

Tôi những hi vọng đúng là Derek có chuyện cần nói với mình. Dù anh ấy không xin lỗi vì đã mắng mỏ tôi – không nên kỳ vọng quá nhiều như thế - tôi chỉ cần có để kể với Derek chuyện ngoài nghĩa trang, cùng anh ấy cân nhắc đường hướng hành động nếu tình thế xấu đi...

Nói chung, tôi muốn anh ấy hết giận và trở lại là Derek của ngày thường, người hay cùng tôi nói chuyện và nghe tôi tâm sự. Nhưng khi tôi mở cửa ra, hành lang vắng ngắt. Tôi đành quay về giường.

Chương 15

LÚC BỐN GIỜ, TORI vào phòng, có vẻ ngạc nhiên vì thấy tôi vẫn nằm trên giường.

“Cậu ở đây suốt buổi chiều à?” Cô ta nói. “Tôi tưởng cậu ra ngoài chơi với bọn con trai.”

“Tôi bỏ lỡ chuyện gì rồi sao?”

“Chuyện tôi lau nhà.”

Tôi không cười không được.

“Cậu tưởng tôi đùa chắc?”

“Không. Tôi nghĩ nếu sống ở đây thì bọn mình phải đảm đương việc này thôi. Không thể trông mong chú Andrew giúp bọn mình dọn dẹp được.”

Tori trợn mắt. “Cậu thực sự tưởng chú Andrew sẽ sai bọn mình làm việc nhà à? Chú ấy chẳng xin lỗi mãi là nhà không sạch và chưa sẵn sàng đón khách đó ư? Chỉ vì muốn tỏ ra tốt bụng nên tôi xin dọn dẹp hộ thôi.”

Thấy tôi làm thinh, Tori lắc đầu. “Câu cuối là đùa đấy. Chú Andrew trả tôi một khoản tiền bằng đúng tiền thuê quản gia, dù tôi chậm rề rề, hoàn thành công việc lâu gấp đôi một quản gia chuyên nghiệp. Tôi tính thế cũng tiện vì lúc này chúng ta chưa đến nỗi bận túi bụi, tôi còn có tiền xài. Vậy giờ tôi chính thức là quản gia nhà này. Nếu thấy có khăn mặt ướt rơi dưới đất, tôi sẽ nhét vào giữa đồng chần của cậu.”

Hai tuần trước, nếu có người bảo Tori sẵn lòng lau dọn nhà cửa – dù được trả thù lao – tôi không đời nào tin. Tôi không thể hình dung cảnh Tori cầm cây lau nhà trông sẽ ra sao. Nhưng tôi hiểu Tori rất khổ sở khi phải chạy trốn cùng chúng tôi mà không có một xu phòng thân. Dù đây không phải cách kiếm tiền lý tưởng của Tori, nhưng rõ ràng là cô ta thà cọ toa lét còn hơn chìa tay xin tiền bố thí.

Nghĩ đến đây, tôi lại lo. Sau khi chuyện này qua đi, Tori sẽ ra sao? Liệu cô ta có bà con thân thích nào có thể cứu mang không? Liệu lúc này, Tori có nghĩ đến khả năng đó chưa? Phải chăng cô ta đang cuống cuồng lo kiếm tiền phòng thân?

“Gwen về rồi,” Tori bảo. “Chị ấy đang gặp chú Andrew để nói chuyện. Phải thú thật là tôi mong có buổi học này trước cả khi cậu thực hành.”

“Cậu sẽ ổn thôi. Đừng nổi quạu với chị ấy là được.”

Tori mỉm cười. Tôi nhận ra là dù hồi hộp, cô ta không thể giấu được vẻ háo hức. Tori muốn học cách sử dụng khả năng của mình một cách đúng đắn. Bọn tôi đều biết mỗi đứa đều là một mối nguy, dù không đứa nào muốn thế. Tại sao người lớn không hiểu điều đó nhỉ? Tại sao họ cứ coi chúng tôi như lũ con nít cầu thả vô tâm?

“Cậu sao vậy?” Tori chột hỏi.

“Chẳng sao cả.”

Cô ta rút từ túi quần sau một mảnh giấy gấp nhỏ.

“Chắc cái này sẽ làm cậu vui hơn.”

Tôi giở ra xem. Giấy trắng tinh. Lúc ở nghĩa trang sau khi ghi chép lại lời nhắn của hồn ma nọ, tôi trả lại mẫu giấy chưa dùng này cho Tori.

“Nhất định quanh đây phải có bút chì,” Tori nói.

“Bút chì để làm gì?”

“Thì làm giống như trong phim ấy. Trong phim, chuyện gì sẽ xảy ra nếu có người viết lên một tập giấy rồi xé tờ đầu tiên mang đi?”

Tôi cười. “Dùng bút chì tô lên những vết hằn của tờ giấy trước.”

“Tôi nghĩ rằng họ sẽ chẳng đời nào đưa bọn mình đến bưu điện. Nhưng nếu có cơ hội, cậu vẫn có thể gửi thư.”

“Cảm ơn cậu.”

Tori đi ra ngoài. Một lát sau, nghe ngoài hành lang có tiếng bước chân, tôi tưởng Derek quay lại. Nhưng hóa ra là Tori đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến giường mình và chán nản ngồi phịch xuống.

“Tôi không được học rồi.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Muốn nghe phiên bản của chú Andrew không? Người lớn quyết định hoãn cuộc huấn luyện cho tới khi họ hiểu hơn về khả năng của chúng ta. Nói cách khác, bọn mình đã làm họ sợ mất mật.” Tori lắc đầu. “Chú Andrew tốt bụng thật, nhưng lại... tốt quá. Cậu hiểu chứ?”

“Giống tôi không?”

“Cậu tốt kiểu khác. Dù biết chú ấy đang cố giúp chúng ta, nhưng thực lòng tôi chỉ ước giá chú ấy...” Tori không biết nên dùng từ nào cho đúng.

“Cứng rắn hơn?” Buột miệng xong, tôi ngượng đỏ cả mặt. “Tôi... tôi không cố ý...”

“Thấy chưa, kiểu ‘quá tốt’ của cậu là vậy. Cậu không muốn người khác phật ý, ngay cả khi vắng mặt họ. ‘Cứng rắn,’ nói đúng lắm.” Tori ngả lưng dựa trên giường. “Mà thôi, nói mãi chuyện đó chán lắm. Như mọi khi, Simon đang đi tìm cậu. Đi chơi đi, Chloe. Tôi sẽ giữ ấm cho cái ổ của bọn mình.”

Simon quả có đi tìm tôi thật. Có thể thấy rõ sáng nay hai anh em họ không đi xuống tầng hầm. Chú Andrew nài nỉ cùng chơi nên ba người ra ngoài thi nhau đá hoài một trái banh.

Giờ chú Andrew đã mang máy tính xách tay vào phòng đọc sách và đóng kín cửa ngòi trong đó, vậy nên Derek lén xuống tầng hầm. Simon có nhiệm vụ canh chừng nên nếu có người ở cùng anh ấy, công việc của anh sẽ không bị gián đoạn. Hai đứa đang trong một phòng bỏ trống xem những tấm hình treo trên tường thì chú Andrew đi ngang qua. Chú ấy nhìn thấy hai đứa bọn tôi đang xem hình.

“Ảnh của chủ cũ ngôi nhà này đấy,” chú ấy bước vào phòng. “Như các cháu cũng thấy, trong ảnh không có ai thuộc nhóm của chú.”

“Phải vất vả trốn tránh mà chú,” Simon nói.

Chú Andrew gật đầu. “Chloe này, đó cũng là điều người có khả năng siêu nhiên luôn phải nghĩ đến. Bất cứ khi nào cũng có thể xảy ra chuyện vô tình để lộ danh tính, khiến người khác phải chú ý. Thậm chí việc giao du với ai có khả năng siêu nhiên như tôi cũng là tai họa. Nói thế không có nghĩa các cháu không được kết bạn có khả năng phi thường. Rồi đây, các cháu sẽ có

nhiều bạn bè như thế, và điều đó rất có ích. Nhưng chúng ta luôn phải cẩn thận.”

Tôi đáp rằng mình rất hiểu điều đó.

“Giờ chú giới thiệu về mấy tấm hình người chủ cũ của căn nhà. Đó là Todds Banks. Ông ấy là cha đẻ của dự án Genesis. Ý tưởng ban đầu thuộc về tiến sĩ Lyle, nhưng tiến sĩ đã chết trước khi việc cải tiến gen bắt đầu. Chính Todds, hay tiến sĩ Banks, đã tiếp nhận ý tưởng và bắt tay thử nghiệm. Ông ấy cũng là người đầu tiên rung chuông báo động về những tiềm tàng nguy hiểm của dự án. Ông ấy đã cảnh báo những nguy hiểm cho Hội Genesis, nhưng do bị mờ mắt bởi những khả năng kỳ diệu của việc biến đổi gen nên họ đã không thừa nhận mình đã phạm sai lầm. Rồi Edison, tiến sĩ Banks tập hợp các nhân viên cũ lo lắng về kết quả của dự án và lập nên nhóm của chú. Cách đây mười năm, trước khi qua đời, ông ấy lập di chúc để lại căn nhà này cho các chú.”

Trong lúc nghe chú Andrew giảng giải, tôi thấy có một bức ảnh của tiến sĩ Banks... với mái tóc đen chải lật trông như một thiếu niên. Người trong ảnh khoảng mười ba, nhưng tôi không thể nhầm khuôn mặt kia với ai được. Hẳn chính là hồn ma bán yêu Volo.

“Đây có phải con trai tiến sĩ Banks không ạ?” Tôi vờ hỏi băng quơ.

“Là cháu trai của tiến sĩ. Cậu ta tên là...” Chú Andrew nhú mày. “Chú không nhớ rõ. Chú chưa bao giờ gặp mặt cậu ta, nhưng chú biết cậu ta từng sống trong nhà này cùng cậu mình và em họ một thời gian. Cậu này lớn hơn. Sở dĩ chú đoán được là bởi cậu em kia tóc vàng.”

Tôi nhớ đến cái xác nằm cạnh giường. Xác chết bầm dập tươi tắn... của một cậu bé có mái tóc màu nhạt, nhỏ hơn hồn ma tôi từng gặp chừng vài tuổi.

“Chú vừa nói tiến sĩ Banks để căn nhà này cho nhóm của chú. Thế hai người kia thì sao ạ?”

“Hai cậu ấy về sống với một người họ hàng khác. Hình như là một người chúng gọi bằng ông thì phải.”

Tôi thừa biết cả hai người đều đã chết. Tôi chỉ thắc mắc liệu chú Andrew có biết chuyện đó xảy ra hay không? Hay chú ấy chỉ nghe người khác nói lại?

Hai người đó có tham gia dự án Genesis không? Có vẻ như là có. Nhưng người tôi gặp có vẻ như lớn tuổi hơn tôi, Dù ông chú có chết trước, anh ta cũng qua đời cách đây chừng vài năm thôi. Cứ nhìn tấm hình này thì biết. Thế có nghĩa nếu còn sống đến giờ, anh ta sẽ lớn hơn Derek vài tuổi. Trong khi đó, người ta lại bảo Derek là một trong những đối tượng thí nghiệm đầu tiên.

“Hồi đó trong nhà có người phụ nữ nào ở cùng không chú?” Simon tò mò.

“Gì cơ?” Chú Andrew phẩy tay ra hiệu cho chúng tôi rời khỏi phòng.

“Đêm qua Chloe nghe thấy tiếng phụ nữ. Chúng cháu đoán đó là một hồn ma. Ngày trước nhà này có phụ nữ không ạ?”

“Theo chú biết thì không. Nhưng rất có thể chú nhầm. Giờ chú phải đi lo bữa tối đây. Simon, chú biết cháu phải ăn đúng giờ. Chú còn biết cháu có một kế hoạch đặc biệt sau bữa tối nữa kìa.” Chú Andrew nháy mắt với tôi. Tôi tin chắc là hai má mình đã đỏ rần.

Khi chú ấy vào bếp, Derek len lén từ tầng hầm đi ra. Ba chúng tôi cùng lên lầu, vào phòng ngủ của hai tên con trai và đóng cửa lại.

“Dưới đó là nhà kho,” Derek nói. “Hai phòng lớn chất đầy đồ đạc và một cánh cửa khóa chặt.”

“Có cửa khóa à?” Simon ngẩng phắt lên.

“Anh tông bật cửa đó rồi. Đó là một cái xưởng nhỏ. Chẳng có gì ngoài mấy dụng cụ linh tinh.”

“Vậy cần gì phải khóa nhỉ?” Tôi hỏi.

“Tớ rất muốn nói là chuyện này rất đáng ngờ,” Simon trả lời. “Có điều nếu ông Banks ở cùng hai cậu cháu trai thì chẳng có gì bất ngờ cả. Tuy cha tớ không chăm sửa chữa vật trong nhà, nhưng hòm đồ dùng của ông bao giờ cũng khóa chặt. Cha mẹ nào chả thế. Thật đúng là hoang tưởng.”

“Phải đấy,” Derek thêm vào. “Nhất là sau khi cậu con trai đập bẹp đầu ngón tay chỉ vì muốn đóng đinh treo tranh lên tường!”

“Này, thế vẫn chưa thông minh bằng cái người nghĩ ra sáng kiến ấy.” Simon liếc sang tôi. “Băng keo bị mất độ bám dính, vậy mà Nhà Khoa Học Trẻ giải thích là giấy nặng quá băng keo dính không giữ nổi. Có thể tớ mới phải đi kiểm định chứ.”

Derek trợn mắt.

“Chỉ có thể thôi ư?” Tôi hỏi sang chuyện khác. “Kho chứa đồ và phòng để dụng cụ gia đình? Không có manh mối gì sao?”

“Anh có nói vậy đâu. Dưới đó có ba thùng dán tên đựng quần áo và đồ dùng. Ba cái tên là Todd, Austin và Royce. Thùng tên Todd đựng đồ người lớn.”

“Là tiến sĩ Bank,” Simon nói. “Ông ấy là chủ cũ nhà này. Để em đoán xem nhé, hai thùng kia đựng đồ của hai thiếu niên.”

Khi nghe tôi nhắc lại những gì chú Andrew vừa kể, Derek gật đầu. “Nếu thế, Royce là tên gã bán yêu của em. Quần áo của hắn rộng hơn, Chú Andrew bảo sau khi ông chết, hắn chuyển đi rồi à? Chắc sau đó hắn bị giết rồi quay về nhà.”

“Không phải. Chắc chắn cái xác em nhìn thấy tối qua là của Austin. Em không nhầm được.”

Cả gia đình chết hết. Trong đó bao gồm cả hai thiếu niên. Họ đều có dính dáng với Edison, có thể với cả dự án Genesis nữa. Vậy mà giờ chúng tôi đang bị nạn trong chính căn hộ của họ.

“Hiện tại chúng ta lại không thể đi đâu,” Derek nói.

Tất nhiên tôi với Simon cũng nghĩ như anh. Chạy trốn. Nhưng chạy đi đâu? Tất nhiên chẳng ai nghi oan cho chú Andrew thông đồng với Hội Edison giữ chân chúng tôi ở đây và lấy cớ đang lên kế hoạch tinh vi để tấn công họ. Nhưng tiến sĩ Banks, Royce và Austin đã gặp chuyện gì? Chuyện của họ có liên quan gì đến nhóm chúng tôi không?

“Anh sẽ tiếp tục tìm kiếm. Có lẽ bọn mình nên hỏi chú Andrew vài chuyện. Hai đứa...” Derek lên tiếng.

“Ăn tối xong bọn em sẽ ra ngoài một lát,” Simon ngắt lời Derek.

“Ồ, ra thế. Được thôi.” Ánh mắt Derek thoáng lia về phía tôi, nhưng tôi chưa kịp đón lấy thì anh đã quay sang Simon. “Thế, ừm, chú Andrew đồng ý chưa?”

“Rồi. Anh thua cược rồi nhé. Đúng là chú ấy dặn dò đủ thứ - nào là đi bộ trong rừng, không ra đường cái, Chloe không được vào tiệm... Nhưng quan trọng là chú ấy cho phép bọn em đi.”

“Hừm.” Derek ngoái nhìn ra sau, như thể hi vọng chú Andrew sẽ bảo đi như thế không an toàn. Một lát sau, anh ấy đành gật đầu. “Được rồi.”

“Từ giờ đến bữa tối chúng ta phải làm điều gì đó giết thời gian,” Simon đề nghị. “Hay ta đi luyện vài chiêu tự vệ?”

“Tất nhiên rồi,” tôi nói. “Đế tớ đi gọi Tori... Trông cậu kìa, đừng bày ra vẻ mặt đó. Tớ sẽ đi tìm Tori. Derek, anh đi với bọn em nhé?”

“Không,” Derek quay lưng đi xuống cuối hành lang. “Mọi người cứ đi đi.”

Ra ngoài sân sau, Simon dạy Tori và tôi cách tự vệ, chẳng hạn như khóa tay chân đối phương. Vì có bùa trói, Tori cho rằng đòn đó chẳng có tác dụng gì. Nhưng cô ta chỉ tỉ tê với tôi, không dám nói thẳng với Simon.

Trong khi học, có một lúc Simon chỉ Tori thế khóa chân đối thủ. Ngồi trên ghế kê ngoài thềm nhìn họ đứng sát bên nhau, tôi thầm nghĩ: rất có thể họ có quan hệ huyết thống. Tôi không biết họ giống nhau ở điểm nào nhất, nhưng có lẽ là đường nét khuôn mặt, hay gò má, khuôn miệng. Mắt họ đen như nhau, chiều cao bằng nhau và thân hình đều gầy gò như nhau.

Nhưng khi Simon bước ra xa, tôi lại nghĩ khác. Chắc do tôi chỉ thấy có vài nét tương đồng rất mơ hồ. Còn lại đều là sản phẩm của óc tưởng tượng.

Đã đến giờ ăn tối. Rồi bữa tối trôi qua. Tôi lên lầu sửa soạn.

Trước nay, tôi toàn cho đó là chuyện không đâu, không đáng nghĩ đến: nào buổi hẹn đầu tiên, nào nụ hôn đầu tiên. Xin đừng hiểu nhầm. Tôi cũng thích chứ bộ. Chỉ có điều tôi không ngồi mơ về ngày trọng đại ấy, cũng chưa từng nghĩ trong ngày đó tôi sẽ mặc gì và xử sự ra sao. Nhưng không hẳn thế.

Hóa ra tôi vẫn luôn nghĩ về lần hẹn hò đầu tiên. Trong ngày đó, hoặc tôi sẽ mua bộ đồ mới, hoặc cắt kiểu tóc mới. Trang điểm nhất định phải có, thậm chí có thể sơn cả móng tay. Nói tóm lại, tôi phải trông xinh hơn bình thường, và khi mở cửa đón anh bạn trai đầu tiên, tôi muốn nhìn thấy sự ngỡ ngàng trong ánh mắt và nụ cười của cậu ấy.

Khi Simon gõ cửa phòng ngủ, tôi mới chải lại đầu và thoa chút Vaseline thay cho son bóng. Thậm chí tôi không thể tắm vòi sen bởi Tori đang cho

chạy máy giặt. Về quần áo, tôi vẫn mặc chiếc quần jeans và áo sơ mi từ thời trốn khỏi phòng thí nghiệm. Tuy nhiên, tôi có giặt sạch tay áo, tẩy vết ố do dính nước sốt của bánh pizza... dù chưa sạch hẳn.

Thế nhưng, khi tôi mở cửa cậu ấy nhìn tôi mỉm cười giống hệt như những gì tôi hằng mơ ước, tôi biết mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Chương 16

VÀO RỪNG chưa được hai mươi thước, Simon kêu trời và đứng sững.

“Cái gì thế?” Tôi hỏi.

Cậu ấy phẩy tay chỉ khu rừng. “Đáng lẽ tớ nên hỏi cậu trước. Bọn mình vào rừng chơi được không?”

Tôi cam đoan với cậu ấy là không sao.

“Derek dặn tớ là cậu sợ vào rừng, cậu lo sẽ làm đám thú rừng đã chết sống lại.” Simon liếc nhìn tôi. “Đáng lẽ tớ không nên nói ra điều này, bởi làm thế đã vô tình gieo ý nghĩ vào đầu cậu đúng không?” Simon lại buột miệng rủa thảm.

“Đừng lo mà,” tôi nói. “Nếu tớ không chủ động gọi hồn hoặc ngủ gục thì sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Lỡ cậu buồn ngủ thật, tớ sẽ trở hết tài hầu chuyện các tiểu thư ra vậy.”

Hai đứa chúng tôi sánh vai đi thêm đoạn nữa.

“Nói đến cuộc trò chuyện. Làm thế nào... ừm...” Simon nhăn mặt. “Xin lỗi, tớ hơi hồi hộp.”

“Hôm nay chú Andrew dạy cậu gì chưa?”

Có tiếng thở phào nhẹ nhõm to hơn bình thường. “Cảm ơn cậu. Rồi. Vừa buồn chán, vừa tẻ ngắt. Chẳng thấy sức mạnh siêu nhiên thành linh trào

dâng gì cả. Tớ chỉ là thứ tầm thường...” Simon im lặng giây lát. “Mà thôi, nói chuyện đó chán chết. Tớ đã nói là mình đang hồi hộp chưa nhỉ? Phải thoả mái vui vẻ thì sức mạnh thường ngày mới phát huy được. Và thật sự là tớ đang rất vui.”

“Nhưng ai chẳng chạnh lòng khi thấy Tori bầm sinh thạo bùa chú, trong khi cậu phải học bao nhiêu năm mới làm được.”

“Ừ. Nếu là người khác ngoài Tori, chuyện sẽ không tệ như vậy.”

“Vậy cậu có thể tung bùa chú gì?”

“Chẳng bùa nào hữu dụng cả. Trước tiên, người học phải đi từ căn bản. Tớ biết lắm chứ, nhưng hiện tại tớ chỉ quan tâm bùa nào giúp được bọn mình. Lúc này có luyện chiêu tạo sương mù thành siêu đẳng cũng chẳng ích gì.”

“Nhưng bùa đẩy lùi rất tốt mà.”

Simon nhún vai.

“Biết đâu chú Andrew sẽ dạy cậu bùa trói giống Tori hay làm.”

Cậu ấy lắc đầu. “Chỉ phù thủy mới dùng bùa đó.”

“Chẳng lẽ lại không giống nhau?”

“Cậu muốn nghe trả lời ngắn gọn hay nguyên bài thuyết giảng về các chủng loại bùa chú chứ?”

“Xin cho lựa chọn thứ hai.”

Simon mỉm cười siết chặt tay tôi. “Giới dùng bùa chú có hai loại chính. Pháp sư là đàn ông và con trai của họ. Pháp sư là vậy. Tương tự, phù thủy là phụ nữ và con gái họ. Phép thuật của pháp sư là dùng các động tác tay kèm với các câu bùa chú, thường là bằng tiếng Hi Lạp, La Tinh hoặc

Hebrew của người Do Thái. Đừng nhìn tớ như thế, tớ không biết giao tiếp bằng tiếng Hi Lạp, La Tinh hoặc Hebrew đâu – tớ chỉ thuộc những câu thần chú có nguồn gốc từ những ngôn ngữ ấy. Biết sử dụng những ngôn ngữ ấy cũng tốt, nhưng hiện tại nội nhớ những câu thần chú không thôi cũng mệt rồi. Pháp thuật của pháp sư có tính khiêu khích, dùng để tấn công. Phù thủy cũng dùng những câu thần chú bằng các ngôn ngữ đã nêu, nhưng họ bỏ qua các động tác tay. Pháp thuật của họ có tính phòng vệ.”

“Dùng để chặn đòn tấn công.”

“Hoặc trốn, tránh né sự tấn công của đối phương. Ngày nay, chiêu thức của họ lại rất hữu dụng.”

“Vậy con trai có phép như các cậu không thể học bùa chú của phù thủy ư?”

“Có chứ, nhưng cần phải nỗ lực rất nhiều mới có thể học được, bởi đó không thuộc dạng khả năng thiên bẩm của nam giới. Trong giai đoạn này, tớ vẫn phải theo trường phái của mình, dù tớ vẫn muốn sẽ có dịp học thêm vài chiêu thức của giới kia. Chỉ có điều tớ sẽ không học từ Tori.”

Đến trạm xăng, Simon mua kem rồi hai đứa trở lại rừng, ngồi xuống một súc gỗ ven đường.

“Chỉ cần một muỗng kem cũng làm tớ thích mê rồi.”

“Chán thật.”

“Nhưng...”

“Chloe này, tớ bị tiểu đường từ khi biết nhớ đến giờ. Vì chưa biết cảm giác ăn hai muỗng kem sẽ như thế nào, nên tớ không bao giờ thèm hay nhớ về nó. Nếu khổ sở vì thèm ăn, tớ sẽ chẳng bao giờ ăn chung với Derek. Đúng chưa nào? Mà này, bởi tớ ăn xong trước, nên tớ sẽ mua vui trong lúc cậu dùng bữa bằng một trò biểu diễn bùa chú nhé.”

Cậu ấy vờ vụng về làm phép khiến tôi phải bật cười. Sau đó, hai đứa tôi nắm tay nhau cùng sánh vai trở về, vừa đi vừa nói chuyện. Màn đêm dần buông, khi thấy những ánh đèn trong nhà thấp thoáng qua rặng cây, Simon dừng bước, kéo tôi sát lại gần. Khi con tim đập dồn, tôi tự nhủ đó là cảm giác hồi hộp mong chờ. Nhưng thực ra tôi đang sợ.

“Cậu thoải mái khi tớ làm vậy chứ?” Simon hỏi.

Tôi mỉm cười. “Hơn cả thoải mái ấy chứ.”

“Vậy tớ được phép có cuộc hẹn thứ hai không?”

“Có.”

“Hay quá!”

Khuôn mặt cậu ấy sà sát lại. Tôi biết chuyện gì sắp đến. Tôi đã đoán trước được Simon sắp làm gì. Nhưng khi môi cậu ấy chạm môi tôi, tôi vẫn giật thót.

“Xin lỗi cậu, tớ... tớ...”

“Hệt như mèo con hay hoảng sợ,” cậu ấy khẽ nói. Bàn tay Simon luồn dưới gáy đỡ mặt tôi ngược lên. “Nếu tớ có hơi vội thì...”

“Kh... không đâu.”

“Thế thì tốt.”

Lần này tôi không giật thót. Không co rúm người lại. Không sững sờ như bị hớp hồn. Tôi chẳng làm gì cả. Tôi đứng ngây như khúc gỗ đón nụ hôn của Simon, như thể có người cắt đứt dây thần kinh nối não bộ với các cơ thể của tôi vậy.

Mãi sau, khi cảm nhận được sự gấn bó, tôi hôn đáp trả nhưng rất ngưng ngừng. Như thể một phần trong tôi vẫn thủ thế. Tim tôi nhói lên như khi làm một việc sai trái, hoặc phạm một sai lầm nghiêm trọng, và...

Simon dừng giữa nụ hôn. Má vẫn gấn kè, mặt cậu ấy vẫn sát bên mặt tôi cho đến khi tôi phải ngoảnh mặt đi.

“Tớ không phải là người cậu hằng mong đợi?” Giọng Simon thoáng qua, nhẹ đến nỗi tôi phải cố lắng mới nghe được.

“S... sao cơ?”

Cậu ấy lùi lại, ánh mắt mù mịt, không biểu lộ cảm xúc.

“Cậu có người khác rồi,” cậu ấy nói. Không phải câu hỏi. Mà là câu khẳng định.

“Ng.. người khác nào? Ý cậu là một anh bạn trai ư? Trước khi gặp cậu, tớ có bạn trai rồi ư? Không. Chưa từng có ai cả. Tớ sẽ không...”

“Đi chơi với tớ nếu cậu có bạn trai. Tớ biết.” Cậu ấy lùi thêm bước nữa. Hơi ấm từ cơ thể cậu tan đi, nhường chỗ cho cái lạnh thấu xương của đêm tràn tới. “Ý tớ không phải bạn trai cũ. Là người hiện tại.”

Tôi trở mắt nhìn cậu ấy. Hiện tại ư? Còn ai nữa đâu... Quanh tôi, ngoài Simon, chỉ còn một chàng trai nữa thôi...

“D.. Derek ư? Cậu cho rằng...?”

Tôi không thể nói hết câu. Tôi những muốn cười thật to. Cậu cho rằng tớ thích Derek ư? Cậu đùa à? Tiếc là tôi không cười được, vì bên tai tôi nghe có tiếng sấm dậy. Tôi ghen thờ như vừa bị ai đấm mạnh vào ngực.

“Derek và tớ không...?”

“Tớ biết. Chưa, nhưng chỉ là ‘chưa’ thôi.”

“Tớ... tớ không...”

Nói đi! Nào, mà chỉ cần nói. “Tớ không thích Derek.”

Nhưng tôi không nói gì. Càng không thể nói câu đó.

Simon đút hai tay trong túi áo. Chúng tôi đứng trong bầu không khí im lặng đến khó chịu. Mãi sau, tôi mới lên tiếng, “Chuyện không phải thế.”

“Lúc đầu thì chưa.” Simon nhìn mông lung vào khu rừng tối. “Sau khi bị giam, mọi sự thay đổi. Cậu và Derek thân nhau hơn, và... mỗi giao cảm giữa hai người thay đổi. Tớ tự nhủ mình chỉ khéo tưởng tượng. Lúc cậu và Tori trốn khỏi khu thí nghiệm, có vẻ như những gì tớ tự nhủ là đúng. Nhưng sau chuyện ở bãi đỗ xe tải, lúc hai người trở lại...” Cậu ấy im lặng rồi quay sang tôi. “Tớ đoán đúng phải không?”

Tôi nghe trong giọng nói Simon có tiếng van nài. Chloe, hãy nói rằng tớ sai đi. Tớ xin cậu đấy. Toàn bộ bản thể của tôi cũng muốn nói thành lời câu đó. Người đứng trước mặt tôi là Simon. Hiện thân của mọi giấc mơ về một cậu bạn trai lý tưởng đang đứng trước mặt tôi, là của tôi nếu tôi sẵn sàng đón nhận. Tôi chỉ cần nói mấy từ ấy. Tôi cố. Tôi cố lắm. Nhưng tôi chỉ yếu ớt lặp lại. “Chuyện không phải như cậu nghĩ.”

“Đúng là thế. Tớ không sai đâu.”

Cậu ấy cất bước rời đi, trở lại hướng chúng tôi vừa tới. Sau đó Simon dừng bước, nhưng không quay mặt lại. Cậu ấy lấy trong túi áo một cuộn giấy giơ lên và nói nhỏ, “Cái này tặng cho cậu.”

Tôi cầm giấy, còn cậu ấy tiếp tục bước đi.

Tôi giờ tờ giấy bằng bàn tay run rẩy. Đó là bức tranh không màu mè, trong đó Simon vẽ tôi. Người trong tranh do cậu ấy vẽ phác xinh hơn người thật. Tôi trong tranh đẹp hơn ngoài đời. Vừa tự tin vừa xinh đẹp.

Bức vẽ mờ đi vì mắt tôi dần đắm nước. Tôi vội cuộn tranh lại như cũ vì sợ nước mắt rơi xuống làm hỏng tranh. Tôi vừa đuổi theo vừa gọi tên Simon. Nhìn cậu ấy sải bước ngày một xa, tôi biết Simon có nghe tiếng tôi, nhưng cậu ấy không dừng lại.

Chương 17

NHÌN THEO BÓNG SIMON dần khuất, tôi đưa tay áo chùi nước mắt rồi quay lại đi về phía ánh sáng hắt từ trong nhà. Vừa mới rời bìa rừng, tôi đã thấy cửa sau tòa nhà bật mở. Một bóng to lù lù đứng chặn sáng ngay ngưỡng cửa.

“Đừng,” tôi khẽ nói. “Giờ không phải lúc. Trở vào đi...”

Cửa đóng rầm, tiếng ồn vang vọng trong lúc Derek xăm xăm đi qua mảng sân sau, dáng đi quả quyết.

Tôi nhìn quanh, tuyệt vọng tìm đường thoát nhưng không có, tiến lên đối mặt với Derek, hoặc quay đầu chạy theo Simon để rồi phải đối mặt với cả hai. Tôi đành cứ đi tiếp vậy.

“Simon đâu?” Anh ấy gắt.

Tôi nhẹ cả người. Sợ sẽ không thể nói nên lời, tôi chỉ tay vào rừng.

“Nó bỏ em một mình ngoài đây? Giữa đêm tối thế này ư?”

“Cậu ấy đánh rơi thứ gì đó,” tôi vừa lí nhí đi qua mặt Derek để vào nhà.

“Simon chưa đi xa đâu.”

Không nói một lời, Derek đứng ngay trước mặt tôi, chặn không cho tôi đi.

“Em khóc đấy à?”

“Đâu có. Em...” Tôi cố nhìn lảng đi. “Chỉ là bụi thôi. Em bị lúc ở ngoài đường đất. Simon ở ngoài đó.”

Tôi cố đi qua anh ấy, nhưng Derek một mực cúi xuống nhìn cho tỏ mặt tôi. Khi tôi nhất định không cho, anh ấy nắm cằm tôi. Tôi hást đầu, co rúm người khi tay anh chạm vào da thịt, con tim giãy giụa như con chim sa bẫy.

Tôi tự nhủ Simon sai rồi. Tôi đâu có khờ đến độ đi phải lòng Derek. Nhưng đó là sự thật. Đứng quá gần Derek như lúc này, lòng dạ tôi xốn xang khó tả. Cảm giác ấy không phải sợ hãi. Tôi chưa bao giờ sợ anh ấy hết.

“Em khóc thật kìa,” giọng anh dịu lại. Sau đó anh nín thở, mắt lại quắc lên và gằn giọng. “Simon đã làm gì...?” Derek im bật, mặt đỏ bừng như thể anh ấy ngỡ ngàng chín người dù chỉ nghĩ đến khả năng Simon là thủ phạm.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Derek hỏi.

“Không có gì. Chỉ là chuyện không thành.”

“Không thành ư?” Derek nói chậm như đang cố giải mã một ngôn ngữ xa lạ. “Tại sao thế?”

“Anh đi mà hỏi Simon ấy.”

“Anh đang hỏi em cơ mà. Em với Simon sao vậy?”

Tôi sứt sứt. Chỉ mỗi Derek đoán đúng. Người gây chuyện là tôi, không phải Simon. Tôi làm tổn thương cậu ấy. Mà vì cái gì mới được? Chỉ vì phải lòng một gã suốt ngày đi theo tôi rầy rà này nọ. Chắc lẽ tôi là hạng con gái người lịch thiệp nhã nhặn không muốn, lại cứ muốn lao đầu vào yêu loại con trai thô lỗ, cộc cằn?

“Tại em làm hỏng chuyện. Giống lần trước. Em biết anh ngạc nhiên lắm. Giờ thì cho em vào nhà...”

Derek ngang ngạnh chặn đường. “Vậy em định thế nào, Chloe?”

Tôi bước tránh sang bên. Derek cũng bước qua một bước.

“Em thích Simon, đúng không?” Derek nói.

“Ừ. Em thích cậu ấy. Chỉ là không...?”

“Không cái gì?”

“Anh hỏi Simon ấy. Chính cậu ấy tưởng...”

“Tưởng cái gì?”

Tôi bước sang, Derek lại chặn đường.

“Simon tưởng cái gì?”

“Tưởng có người thứ ba,” buột miệng trước khi kịp kiềm chế, tôi run rẩy vội hít sâu vào. “Cậu ấy cho rằng em thích người khác?”

“Ai thế?”

Tôi đang định nói. “Em không biết. Chắc Simon tưởng một bạn học cũ của em.” Nhưng nét mặt Derek cho thấy anh ấy đã biết rõ câu trả lời. Những gì biểu lộ trên mặt anh khi đó... Lúc trước tôi bẽ bàng khi nghe Simon chụm mũ tôi thích Derek. Nhưng cảm giác ấy không thể sánh với cảm giác của tôi khi đọc những cảm xúc trên mặt Derek bây giờ. Anh không chỉ ngạc nhiên, mà là sốc thực sự. Vừa bàng hoàng vừa kinh hãi.

“Anh ư?” Derek nói. “Simon bảo nó nghĩ anh và em...?”

“Không, không phải thế. Cậu ấy biết bọn mình chưa...?”

“Tốt. Vậy chứ nó nghĩ thế nào?”

“Cậu ấy bảo em thích anh.”

Một lần nữa, lời nói cứ tuôn ra trước khi tôi kịp chặn chúng lại. Lần này, tôi mặc kệ. Tôi thấy trống trải và xấu hổ khi vừa tự bôi xấu bản thân. Tôi chỉ muốn mỗi một thứ: làm sao để anh đừng đứng chắn trước mặt tôi. Nếu nói vậy có khiến anh phát hoảng quay đầu mà chạy thì cũng tốt.

Nhưng Derek không chạy. Anh ấy chỉ tròn mắt nhìn tôi: thế còn quá tội. Tôi mang cảm giác của một con bé thảm hại nhất trường đi gặp anh chàng đẹp trai nhất trường thú thật lòng tôi với anh ta. Derek há hốc miệng như thể anh không tin vào tai tôi.

“Không phải vậy đâu,” tôi vội nói. Tôi nói trôi chảy bởi ngay lúc này, đó là lời nói thật. Thấy anh cứ trố mắt nhìn mãi không thôi, tôi đay lại. “Em không có.”

“Tốt hơn nên là thế,” giọng Derek ồm ồm. Cuối cùng, anh lùi lại, vể mặt lại cau có như lúc trước. “Nên thế. Chloe, Simon thích em.”

“Em biết.”

“Từ hồi mười hai tuổi, ngày nào con gái cũng đến cửa kiểm Simon. Ở trường con gái toàn theo nó. Thậm chí có người còn làm thân với anh chỉ để tìm cách bắt chuyện với Simon. Toàn các cô gái xinh xắn. Những cô nàng nổi tiếng cả trường.”

“Thế ra em nên sướng rơn khi một người như cậu ấy đá lông nheo về phía em chứ gì?”

“Đương nhiên là không rồi. Anh không có ý...”

“Ồ, em biết anh định nói gì rồi. Em phải tự biết rằng mình có phước lắm nên trời mới run rủi cho được ở bên Simon trong lúc xung quanh cậu ấy không còn ai mà chọn. Bởi nếu không, em làm gì có cơ hội.”

“Không phải thế... Anh không bao giờ nói...?”

“Anh muốn nói gì thì tùy.”

Tôi quay ngoắt, vùng vằng đi về hướng ngược lại. Derek chặn ngang đường.

“Chloe, Simon thích em. Phải, nó từng có nhiều bạn gái. Nhưng nó thật lòng thích em. Anh cũng tưởng em cũng thích nó.”

“Em có mà. Chỉ là... không như anh nghĩ. Chắc vậy.”

“Nếu vậy thì đừng khiến Simon tư tưởng nữa.”

“Thế anh tưởng em nuôi ảo tưởng cho Simon chắc? Để làm gì mới được? Để sau đó đá cậu ấy ư? Em còn chưa đủ chuyện để lo hay sao mà còn đi bôn cợt người tốt, khiến cậu ấy hi vọng rồi sau đó cười nhạo và nháy chân sáo bỏ đi? Làm sao em biết tình cảm của mình cho tới khi hai đứa em đi chơi, rồi thì...” Tôi im bật. Có nói thế nào thì cuối cùng tôi cũng thua. Có giỏi biện hộ đến đâu, tôi cũng vẫn là con bé độc ác vừa làm em trai anh ấy đau khổ.

Tôi quay lưng, dợm bước về con đường ven bìa rừng.

“Em đi đâu vậy?” Derek gọi với theo.

“Anh không cho em vào nhà. Em chắc Simon cũng không muốn em ở bên. Vậy chắc có lẽ em đi dạo trong rừng vậy. May mà đêm nay có trăng.”

“Không được. Em không được vào đó.” Derek nhào tới trước mặt tôi. “Tối rồi, em không được đi thơ thẩn một mình. Không an toàn đâu.”

Tôi ngược nhìn anh. Đôi mắt xanh lục bảo của Derek lấp lánh trong ánh đêm, trông như mắt mèo phản chiếu ánh trăng sáng vắng vặc. Vẻ cau có biến đâu mất. Nét bướng bỉnh cũng không còn, nhường chỗ cho đôi môi mím chặt và bóng mây âu lo vẫn trong ánh mắt. Thấy anh thay đổi nhanh như vậy, tôi chỉ muốn...

Tôi chẳng biết mình muốn gì nữa. Đá thẳng vào ống đồng Derek nghe có vẻ là ý hay. Rủi thay, khả năng tôi sẽ òa khóc dễ xảy ra hơn, bởi gốc rễ của rắc rối vẫn còn đó. Tôi chẳng thể làm gì để giải quyết mâu thuẫn nội tâm của Derek, dù đã cố hết sức.

Vừa mới mắng tôi như tát nước, khiến tôi tự thấy ngu xuẩn và vô dụng xong, anh đã lại có thái độ như bây giờ: ghé sát lại ân cần, quan tâm và tỏ ý lo cho tôi. Tôi luôn nhủ thầm đó chỉ là bản năng của loài sói, rằng dù muốn dù không, anh vẫn luôn bảo vệ tôi. Nhưng trông nét mặt anh lúc này, như thể anh giục giã tôi quá đáng và giờ anh đang hối hận vì điều đó... Nét mặt anh cho thấy anh thực lòng quan tâm.

Tôi quay lại rừng và đi tiếp. “Em sẽ cẩn thận. Tối nay sẽ không có xác chết nào bị dựng dậy đâu. Derek, anh trở vào nhà đi.”

“Em tưởng anh chỉ lo mỗi chuyện em vừa nói thôi ư? Hội Edison...?”

“Có thể đang cắm trại ngoài kia, đón lờng nếu chúng ta dám liều mạng vào sâu trong rừng tối. Nếu quả có nghĩ thế, không đời nào anh cho Simon ra ngoài.”

“Anh đâu có thích cho nó đi. Nhưng nó hứa cả hai sẽ về trước khi trời tối. Chính vì thế lúc này anh mới đứng sẵn ở cửa, chuẩn bị đi tìm hai đứa về.” Derek chộp cánh tay tôi, nhưng vội buông ngay, chỉ nắm tay áo. “Chỉ là...”

Anh ấy ngưng bật. Tôi quay lại, thấy anh ấy chăm chú quan sát khu rừng, mắt hơi ngẩng lên, cánh mũi phập phồng, nét mặt căng thẳng.

“Anh đừng làm thế,” tôi nói.

“Làm gì cơ?”

“Vờ như anh ngủi thấy cái gì ở ngoài đó. Hay một người nào đó.”

“Không. Anh tưởng...” Anh ấy hít sâu trở lại, lắc đầu thật mạnh. “Anh nghĩ chắc chẳng có gì đâu. Chỉ là...?”

Derek xoa gáy, khẽ nhăn mặt. Tôi chợt nhận ra mặt anh lấm tẩm mồ hôi, bóng lên dưới ánh trăng. Hai mắt anh sáng hơn bình thường, Vẻ mặt bừng bừng của người bị sốt. Cuộc chuyển hóa lại sắp xảy ra.

Giờ không phải lúc. Không phải bây giờ. Tôi sẽ không biết xoay xử thế nào cả.

Anh ấy buông tay áo tôi ra. “Được, giờ anh cùng đi dạo với em.”

Tôi bắt đầu đi, nhưng cũng chỉ loanh quanh trong sân. Tôi không ngốc đến độ hùng hổ lao vào rừng chỉ để chọc tức anh. Đi chừng hai mươi bước, tôi liếc ra sau xem anh đi về hướng nào. Hóa ra Derek chỉ đi sau tôi năm bước, chân anh không hề gây tiếng động.

“Derek...” Tôi thở dài.

“Anh cần chút không khí trong lành. Cứ đi tiếp đi.”

Thêm hai mươi bước nữa. Anh ấy vẫn đi theo tôi. Tôi ngoái đầu, quắc mắt nhìn anh ấy. Derek dừng lại, đứng yên, mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

“Được rồi,” tôi lên tiếng. “Em vào nhà đây. Giờ anh có thể truy tìm Simon trước khi Hội Edison tìm đến vờ lấy cậu ấy mang đi.”

Derek theo tôi đến tận cửa, chờ tôi vào hẳn rồi mới lên đường tìm em trai mình.

Chương 18

TORI ĐANG TRONG PHÒNG, đọc cuốn sách bìa da lấy từ phòng đọc sách dưới nhà.

“Sao, sự kiện đình đám dắt nhau đi ăn kem như thế nào rồi?” Không hề ngược lên, cô ta hỏi.

“Bình thường.”

Tori hạ cuốn sách xuống. Tôi vội quay sang mở chiếc túi để sẵn trên giường.

“Ồ, quần áo mới của cậu. Bà Margaret mua đấy. Thực ra Gwen muốn sắm đồ cho cậu, nhưng con dơi già ấy khăng khăng đòi làm. Tôi đoán bà ta muốn đền bù vụ ban sáng.”

Đó là đồ mua ở cửa hàng hạ giá. Ở gian hàng dành cho trẻ con. Ít nhất đó cũng là quần áo bé gái. Khác hẳn mấy cái áo đan len xấu xí mà Derek mua cho tôi. Thế nhưng... tôi mở túi đựng bộ quần áo ngủ bằng lanh in đây hình cầu vồng và kỳ lân.

“Này, cậu tưởng bộ đó đã là tệ ư?” Tori phàn nàn. “Bà ta vào gian hàng của mấy bà già mua đồ cho tôi và chọn ngay chiếc váy ngủ viền đăng ten như bà ngoại của tôi hay mặc. Viền đăng ten! Nếu mặc vừa bộ đó, tôi sẽ đổi ngay cho cậu.” Một tiếng thịch ‘vang’ lên, Tori vừa quăng cuốn sách xuống đất. “Sao, vụ hẹn hò đến đâu rồi?”

“Chẳng đến đâu cả.”

Cô ta ngẩn ngừ giây lát. “Chà, giá tôi có thể nói mình bị bất ngờ, nhưng đừng quên chính tôi là đứa lúc đầu si mê Simon cho đến khi phải ở với cậu hai mươi bốn giờ một ngày. Nhờ thế nên tôi tỉnh cơn mê, cực nhanh.”

“Simon là người tinh tế.”

“Chắc thế rồi. Hoặc sau vài năm nữa cậu ta sẽ như cậu nói.”

“Cậu ấy tốt thật mà. Là do tôi. Chính tôi làm hỏng chuyện. Tôi...”

Tôi dừng ở đó. Cứ tưởng tượng phản ứng của Tori nếu tôi nói mình phải lòng Derek. Tôi sẽ mất hết chút tôn trọng ít ỏi cô ta dành cho tôi sau bao nỗ lực từ phía tôi.

Tuy nhiên, tôi ước có người nghe tôi trải lòng tâm sự. Một bạn gái từng hẹn hò nhiều hơn tôi, nhất là người sẽ không cho rằng tôi là kẻ hoàn toàn thảm hại mới đi thăm thương trộm nhớ Derek. Nếu có Rae ở đây thì tốt. Cô ấy không quan tâm đến hai anh em nhà Derek, nhưng cô ấy sẽ lắng nghe và khuyên nhủ tôi. Nếu có Liz thì càng tốt hơn nữa – cô ấy luôn sẵn lòng giúp đỡ mà không hề phán xét. Về phần bạn học cũ, hình như họ thuộc về một kiếp khác, là bạn của một Chloe nào khác chứ không phải tôi.

“Cậu vừa khóc phải không?” Tori chăm chú nhìn mặt tôi. “Đúng rồi nhé.”

“Tôi... chẳng có gì đâu. Tôi...”

“Simon lại giở trò gì rồi phải không? Rủ cậu đi dạo cho vui rồi bắt thần cậu nhận thấy tay cậu ta không chỉ nắm tay cậu.” Tori trừng mắt. “Đúng là lũ con trai! Toàn một đám...”

“Không phải thế.”

“Nếu cậu ta giở trò, cậu cứ bảo tôi. Tôi cũng từng có vài cuộc hẹn đầu đời đầy biến cố. Giá hồi đó tôi đã biết bùa chú thì tuyệt biết mấy. Nhất là có

bùa trói thật.”

“Không phải thế,” tôi nhìn Tori. “Thật mà. Simon là người tốt.”

Tori nhìn tôi không chớp. “Có thật không đấy?”

“Cậu ấy chỉ hôn tôi thôi. Thậm chí còn xin phép trước. Simon tốt mà. Chỉ tại tôi – tôi đứng im như tượng.”

“Ra vậy.” Tori sang giường tôi ngồi. “Cậu chưa hôn bao giờ à?”

“Kh... không phải thế. Đ... đương nhiên là tôi có hôn rồi.”

“Chloe, người mắc tật nói lắp nếu nói dối sẽ chẳng ai tin. Vậy ra là nụ hôn đầu. Chuyện lớn đây. Tôi hôn lần đầu vào năm ngoái. Tôi bắt cậu ta đợi đến buổi hẹn thứ ba. Tôi không cho cậu ta ép tôi làm bất cứ chuyện gì mà tôi chưa sẵn sàng. Bọn con trai tưởng tôi được nhiều người mến mộ nên sẽ cần răng chịu để giữ tiếng. Đừng hòng. Chỉ cần đến cuối buổi hẹn đầu tiên, họ đều hiểu ra vấn đề.” Tori ngả người trên giường. “Thế là Simon hôn, còn cậu đứng ngây ra như khúc gỗ nên Simon tưởng cậu không có tình cảm với cậu ta. Chuyện ấy hay xảy ra lắm. Đáng lẽ Simon phải tính trước khả năng ấy – ai chẳng biết cậu hay bồn chồn, hơi tí là giật mình.”

Tôi lườm Tori.

“Thật đấy. Giờ cậu chỉ cần bảo Simon là cậu ta làm cậu bất ngờ rồi chủ động mời cậu ta đi chơi. Thử lại lần nữa đi.”

Thế lỡ tôi không muốn thử lại thì sao?

Tôi đã dọn đồ xong. “Đêm nay cậu ở một mình một phòng nhé.”

Tori vội bật dậy. “Cái gì?”

“Tôi sẽ ngủ ở phòng bên. Chỉ là... tôi sợ sẽ làm phiền cậu.”

Có thể thấy tôi vừa làm nó buồn. Tôi là chuyên gia gây u sầu cho người khác mà lại. Đến cửa, tôi đóng lại. “Cảm ơn cậu. Vì... tất cả những gì cậu đã làm cho tôi hôm nay. Tôi sẽ cảm kích.”

Tori gật đầu và tôi đi ra.

Đáng lẽ tôi nên ở lại phòng với Tori.

Ở một mình có nghĩa tôi chẳng có việc gì để làm ngoài việc nằm co ro trong chăn khóc như mưa, than thân trách phận sao đời tôi chuyên tệt hại khủng khiếp, sau đó lại tự khinh bỉ vì đã trót dầm tôi trong cảm giác tủi thân.

Tôi làm hỏng hết mọi chuyện. Tôi không thể kiểm soát khả năng siêu nhiên có trong người, ngay cả khi tương lai của cả nhóm tùy thuộc vào đó. Chẳng còn ai nói chuyện chuyện giải cứu Rae và dì Lauren hoặc đi tìm cha cho anh em Simon nữa. Nếu vụ gọi hồn người chết ngoài nghĩa trang không biến chúng tôi thành tù nhân thì đã là may mắn rồi.

Những người tôi có thể trông cậy được chỉ có Derek, Simon và Tori. Nhưng họ vừa rộng lòng tha thứ cho tôi tội lỗi tà đình ngoài nghĩa trang, tôi lại tiếp tục làm Simon đau khổ, làm Derek bực bội và khiến Tori phật ý.

Tôi chỉ muốn về nhà. Nếu thực sự can đảm, tôi đã thu dọn đồ đạc và rời khỏi đây trước khi tôi làm mọi việc tồi tệ thêm. Nhưng ngay cả việc đó tôi cũng không làm được. Tôi cău tiết, căm ghét, và uất hận chính mình vì đã quá yếu đuối. Hình như tôi chẳng làm được việc gì ngoài việc khóc cho đến khi mệt nhoài rồi ngủ thiếp đi.

Tiếng gõ nhẹ ngoài cửa làm tôi tỉnh giấc. Nheo mắt tìm mặt tủ nhỏ cạnh giường để xem đồng hồ, tôi mới nhớ mình chuyển phòng từ hồi tối.

“Chloe, là anh đây.” Sau một thoáng im lặng, người đó nói thêm. “Derek đây,” cứ như tôi có thể nhầm cái giọng ồ ồ, trầm đục ấy với giọng người

khác không bằng! Làm như tôi có thể không nghe một phần trong người tôi ngóc đầu dậy như cún con hờn hờ bảo, “Anh ấy kìa! Nhanh lên chứ! Ra xem anh ấy muốn gì đi nào.”

Chúa ơi, sao trước nay tôi chẳng để ý gì hết vậy? Giờ có vẻ như chuyện quá rõ ràng rồi.

Thảm bại và tệ hại.

Mà hồi này, có việc gì hơn cái mức “Thảm bại và tệ hại” đó đâu.

Tôi kéo chăn trùm kín đầu và bịt mắt.

“Chloe ơi?” Tiếng ván sàn kẹt lên trong đêm. “Anh có chuyện cần nói với em.”

Tôi chẳng buồn trả lời.

Thêm một tiếng kẽo kẹt, lần này phát ra từ cánh cửa. Tôi ngồi bật dậy khi anh ấy khẽ lách người bước vào phòng.

“Này!” Tôi kêu lên. “Anh không được...”

“Xin lỗi!” Derek lúng búng. “Chỉ là...”

Anh ấy bước ra chỗ có ánh trăng chiếu sáng. Đó không phải hành động vô tình. Derek muốn tôi nhìn thấy mắt anh ấy long lên vì cơn sốt, làn da đỏ ửng, tóc ướt đầm mồ hôi. Anh ấy muốn tôi phải thốt lên, “Ôi chao! Anh đang Biến Hình đấy à?” Dứt lời, tôi sẽ nhảy ngay xuống giường, đòi ra ngoài giúp anh ấy vượt qua đau đớn, giống như hai lần trước tôi từng làm.

Nhìn Derek xong, tôi lại nằm xuống.

Anh ấy bước tới. “Chloe...”

“Cái gì?”

“Nó... nó lại bắt đầu rồi.”

“Em thấy rồi.”

Tôi ngồi dậy, thả chân xuống giường và đứng dậy. Anh thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tôi đến bên cửa sổ.

“Xuống đường mòn đi khoảng ba mét, anh sẽ thấy một khoảng rừng trống bên trái. Chỗ ấy tốt đấy.”

Một tia kinh hoàng lóe lên trong mắt Derek. Sau những gì anh đối xử với tôi hôm nay, đáng lẽ tôi nên bảo “tốt.” Nhưng tôi không nói thế. Tôi không thể. Tôi phải gom hết nội lực mới có thể lê bước trở lại giường.

“Chloe...”

“Gì cơ?”

Derek gãi tay. Gãi mạnh đến nỗi da trầy xước, các móng cơ giật lên, vụn vụn. Anh ấy liếc nhìn tôi, ánh mắt buồn đến độ tôi phải nghiêng răng ngậm miệng để không thốt lên câu: “Thôi được, để em đi với anh.”

Thay vào đó, tôi hỏi lại. “Anh muốn gì?”

“Anh...” Derek nuốt khan. Liếm môi. Lại cố gắng thử lại lần nữa. “Anh...”

Ngay cả việc bảo tôi đi với anh ấy cũng khó khăn. Trước đây Derek chưa từng phải làm như vậy.

Tôi ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh còn can đảm mở miệng nhờ em cơ à? Từ sáng đến giờ đã mấy lần anh mắng em? Anh làm em nghĩ rằng mọi việc giờ hỏng bét cả và tất cả là do lỗi của em.”

Derek tròn mắt vì thực sự ngạc nhiên. “Anh không cố tình làm như vậy.” Anh ấy vuốt mái tóc ngang trán giờ ướt đầm mồ hôi. “Nếu anh làm em tổn thương...”

“Lại còn không? Sáng nay, lúc ở nghĩa trang về em cần anh giúp. Cần anh khuyên nhủ. Vậy mà anh chỉ làm em buồn thêm. Tin em đi, cảm giác đó không dễ chịu gì đâu. Khi tối đến, sau chuyện với Simon, anh cũng lại cư xử như thế tất cả là do lỗi của em, ngay cả khi anh thấy em buồn bực, thấy em nản đến cỡ nào.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Sau vụ bến đỗ xe tải, sau khi chúng ta cùng trở về... em tưởng anh là bạn em chứ?”

“Thì đúng là vậy mà.”

“Không?” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ấy. “Rõ ràng chúng ta không phải bạn bè gì cả.”

Vẻ mặt Derek vừa bối rối vừa khổ sở, khiến tôi điên đầu và như thế chỉ thôi bùng cơn giận bốc cao. Sao Derek tự cho mình quyền xông thẳng vào đây nhờ giúp, để cho tôi mang cảm giác tội lỗi vì đã từ chối.

“Chloe, anh xin em.” Derek vuốt vuốt cằm cố. Những tĩnh mạch và đường gân trên đó phập phồng. Mồ hôi chảy thành dòng trên trán. “Lần này đến hơi nhanh.”

“Vậy anh nên đi đi.”

“Anh kh... Anh không...” Derek khó nhọc nuốt xuống. Cơn sốt làm mắt anh ấy sáng lên đến độ gần như chúng tự phát sáng như đèn. “Anh xin em.”

Nghe chẳng giống nài nỉ gì cả. Trong mắt Derek chỉ có nỗi kinh hoàng tột độ. Anh ấy sợ cuộc Biến Hình lần này, anh sợ vì không biết anh có hoàn tất lần Biến Hình này chẳng, sợ không biết vụ biến đổi gen có làm hại gì anh không, và tại sao anh cứ phải chịu đựng cực hình này nhiều lần nhưng chỉ để bỏ dở giữa chừng, không bao giờ đi trọn tiến trình thay đổi.

Thực ra, anh chưa bao giờ nói hẳn ra như vậy. Có thể tôi dễ dãi, nhưng tôi không thể để anh ra ngoài kia tự Biến Hình một mình được. Thế là tôi vợ vội áo khoác và đôi giày để mềm.

“Cảm ơ...” Derek mở lời.

Tôi đi ngang qua anh ấy và hướng ra cửa. “Ta đi thôi.”

Chương 19

RA ĐẾN SÂN, hai đứa lẩn trong bóng của cây cối, tường nhà phòng khi có người từ trong nhà nhìn ra và thấy tụi tôi đi về phía rừng. Khi ra đến đường mòn, Derek đi sát bên tôi, thỉnh thoảng liếc sang vẻ sâu nảo. Nhìn anh tôi càng tức thêm bởi tôi không muốn mang cảm giác có tội dù cảm giác ấy cứ dai dẳng đeo bám mãi.

Tôi chỉ muốn gạt bỏ tất cả để mọi chuyện lại như cũ. Nhưng khi anh nhìn tôi, tôi chỉ nhớ về mặt khác của anh: vẻ hốt hoảng khi nghe tôi bảo Simon tưởng tôi thích Derek. Nó chặn đứng mọi thôi thúc phải làm lành với anh.

“Em muốn nói về chuyện xảy ra ngoài nghĩa trang,” mãi sau Derek lên tiếng.

Tôi không trả lời.

“Chúng ta nên nói chuyện,” anh không bỏ cuộc.

Tôi lắc đầu.

Hai đứa chậm chạp đi theo lối nhỏ. Tôi định tụt lại sau, để anh dẫn đường bởi trong bóng tối, mắt anh tinh hơn. Nhưng anh vẫn đi bên cạnh.

“Hôm trước, lúc anh quát em chuyện em bỏ sợi dây chuyền ra khi gọi hồn...” Derek lại lên tiếng.

“Không sao hết.”

“Đúng vậy, nhưng... anh chỉ muốn nói là em thử gọi hồn khi không đeo sợi dây chuyền là rất dốt. Chúng ta nên thử...?”

Tôi quay sang. “Đừng làm thế Derek.”

“Làm gì cơ?”

“Em đi với anh, ở bên anh lúc biến hình, thế nên anh thấy có nghĩa vụ phải trả nợ bằng cách giúp em làm việc khác.”

Anh ấy gãi tay thật mạnh. “Anh không...”

“Có đấy. Thôi, chúng ta hãy tìm một chỗ ngay đi, kéo anh Biến Hình giữa đường bây giờ.”

Derek gãi liên tục, những vết gãi phồng lên chạy dọc theo cánh tay. “Anh chỉ muốn...”

Tôi nắm lấy bàn tay anh ấy. “Anh gãi đến bật máu rồi kìa.”

Derek nhìn xuống, cổ lăm mới tập trung được. “Ờ nhỉ.”

“Đi nào.” Rẽ khỏi con đường, tôi đến quãng đất trống tôi để ý từ trước.

“Sáng nay anh nghe chú Andrew nói gì rồi,” Derek nói. “Chú ấy nói về anh.”

“Em cũng nghĩ thế,” tôi dụ giọng ngoài ý muốn. Thấy vậy, tôi bèn dang hăng cổ kéo cơn giận quay lại.

“Chú ấy có lý. Anh không...”

“Anh không sao cả. Chú ấy thì biết gì chứ,” tôi gắt. Hay thật. Tôi lôi cơn giận về và thả nó đi sai hướng. “Chú Andrew sai rồi, anh nghe chưa? Anh

biết thế mà. Vậy đừng có nói đến chuyện ấy nữa.”

“Lúc mắng em chuyện ngoài nghĩa trang, thực lòng anh... không muốn thế, vì giận quá nên anh...”

“Em xin anh đấy,” tôi muốn anh nói sang chuyện khác. “Anh thôi đi có được không?”

Derek có thôi, nhưng chỉ được năm bước chân. “Anh bực bội vì chúng ta phải sống thế này. Bị kẹt ở đây. Cũng sắp đến lúc phải Biến Hình, cơ thể anh càng khó ở. Tuy nhiên, anh không vin vào cớ đó để biện minh cho mình.”

Tôi ngược nhìn Derek. Anh nhìn tôi chờ đợi. Anh muốn tôi nói rằng giờ tôi đã hiểu lòng anh. Bớt giận anh một chút. Rắc rối ở chỗ tôi muốn thế lắm. Và nếu tôi làm thế, lần sau anh lại trút giận lên tôi. Thế nào cũng thế cho xem.

“Chloe?”

Tôi dừng ngay rìa bãi đất trống. “Chỗ này được không?”

Thấy Derek không nói gì, tôi tưởng anh ấy đang xem xét chỗ mới, tôi quay lại thì thấy anh đứng im phăng phắc, đầu ngẩng cao, dăm dăm nhìn khu rừng tối. “Em nghe thấy không?”

“Gì cơ?”

Derek lắc đầu. “Chắc chẳng có gì đâu?”

Bước vào khoảng đất trống. Derek nhìn quanh, miệng lẩm bẫm. “Tốt, tốt lắm.” Anh cởi áo len chui đầu và đặt xuống đất.

“Em ngồi lên đây này.” Anh ấy nhìn sang tôi. “Em còn nhớ tối trước, lúc ở phòng chú Andrew không? Lúc em đi cùng anh, rồi anh và em cùng học

ấy? Ta nên làm y như vậy.”

Tôi thờ dài. “Anh nhất định không chịu thôi chứ gì? Anh tưởng nếu cứ nói lý, mọi việc sẽ đâu vào đấy ư?”

Derek cười méo xệch. “Anh được quyền hi vọng phải không?”

“Đương nhiên. Và nếu anh được như ý, em sẽ ra sao đây? Anh cứ việc đối xử với em thế nào tùy thích. Sau đó, nếu anh thấy cần làm hòa, lập tức em phải tha thứ hết chứ gì.”

“Anh xin lỗi, Chloe.”

“Thôi để sau đi.” Tôi quay đi. “Giờ chúng ta gạt chuyện đó sang một bên, được chú? Hãy cứ...”

Derek nắm chặt lấy khuỷu tay tôi. Dù lớp áo khoác có dày, tôi vẫn thấy tay anh nóng rẫy. “Anh thật sự muốn nói xin lỗi. Thật lòng xin lỗi em. Những lúc anh bực mình như thế, chuyện cứ... chuyện cứ...” Buông tay tôi, anh xoa xoa sau gáy. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt anh. Bề mặt da trên hai cánh tay trần của anh phồng gợn lên.

“Anh cần chuẩn bị đi thôi.”

“Không. Anh có chuyện muốn nói. Chờ anh một giây thôi.”

Một giây qua đi. Thêm một giây nữa. Derek cứ đứng đó luồn cuống xoa xoa cánh tay, mắt dán vào đó không rời.

“Derek, anh cần...”

“Anh không sao. Chờ anh chút...” Derek hít một hơi thật sâu.

“Derek...”

“Chỉ một giây thôi.”

Anh lại gãi liên tục. Lúc tôi sấn đến, chộp lấy bàn tay anh, anh ngừng lại lẩm bẩm.

“Rồi, được rồi,” Derek lẩm bẩm. Anh ấy thôi gãi, nắm tay lại như thể làm thế anh ấy sẽ không gãi nữa. “Anh bảo là em đừng sợ anh. Thấy em lảng tránh, anh lại bực bội cáu gắt với em. Nhưng đôi khi...”

Derek vòng tay lên gãi hai vai và nhăn mặt khi móng tay móc vào da thịt.

“Derek, anh phải...”

“Đôi lúc đó chính là điều anh muốn,” Derek nói. “Là việc anh cố làm – khiến em sợ và xa lánh anh.”

“VẬY RA NHỮNG GÌ ANH LÀM LÀ VÔ TÌNH.” Tôi thở dài. “Anh không định...”

“Không. Không phải vậy đâu...”

Đang giơ tay định gãi cánh tay bên kia, anh ngừng phất lại lưng chừng khi thấy lớp lông cứng vừa mọc ra.

“Anh đang Biến Hình, Derek. Chuyện đó để nói sau đi.”

“À phải. Em nói đúng. Để sau hẵng hay. Thế cũng tốt.” Derek vừa thở phào nhẹ nhõm vừa bảo tôi.

Lúc nhìn quanh, Derek chớp mắt lia lịa vì bị mồ hôi chảy vào mắt.

Tôi dịu giọng bảo anh, “Anh cần ngồi xuống đã.”

Thấy anh không nhúc nhích, tôi nắm tay anh mà giật. Derek khó nhọc ngồi xuống, rồi nhồm lên trên tứ chi. Đúng tư thế bắt đầu Biến Hình.

“Nếu không sợ bà Margaret sẽ mua cho anh loạt áo mới, anh nên cởi áo anh đang mặc ra đi,” tôi nói.

“Ừ nhỉ.”

Nắm gấu áo, Derek định kéo qua đầu. Nhưng cánh tay anh không xoay được như bình thường: các khớp xương đã thay đổi, chuyển hóa. Tôi đành phải giúp. Tuy nhiên tôi không đi quá xa: tôi không cởi quần hộ đâu. Cũng may vì nhể nhại mồ hôi đầu nên Derek có thể kéo quần xuống đầu gối. Đến đó, tôi không ngại lôi hẳn quần khỏi chân anh. Derek mặc nguyên quần đùi rộng. Nếu trong lúc Biển Hình, quần ấy có rách, tôi hi vọng cuộc biến đổi sẽ không đến mức... thôi thì, sao cũng được.

Trang phục vừa kịp rời khỏi người, một đợt co thắt làm rúng chuyển Derek từ đầu đến chân. Lưng anh ưỡn lên, sống lưng cong vồng theo hình dạng mà lưng người thường không bao giờ làm được. Một tiếng rên trầm đục đau đớn thoát ra từ lồng ngực. Mặt anh co rúm lại vì cơn đau khủng khiếp. Tiếng kêu rên tắt lịm khi anh nôn hết bữa tối vào bụi cây.

Derek chịu đựng như vậy mất một lúc. Những cơn co cơ, toàn thân co giật dữ dội, da thịt anh cuộn lên, xoắn lại thành từng cục như trong bộ phim kinh dị. Derek, lúc thì rên rỉ, thở hào hển, và nghẹn ngào kêu lên, lúc thì nôn vọt và ọe khan. Mùi mồ hôi, mùi dịch nôn bốc lên nồng nặc.

Chắc nhiều người nghĩ từ nay nhìn Derek tôi sẽ không tình cảm lãng mạn với anh nữa. Nhưng đây là lần thứ ba tôi chứng kiến cảnh này. Trong mỗi lần như thế, tôi đều hiểu rằng nếu tôi nhìn lảng đi, nếu tôi bỏ chạy, hoặc khiến Derek nghĩ rằng khiến tôi ghê sợ và kinh tởm anh, tôi sẽ làm mọi chuyện xấu đi.

Tôi không ghê sợ và kinh tởm. Trước mặt tôi không có gã trai nhả nhố lố bịch, miệng ói ồng ộc. Tôi chỉ thấy một Derek đang hãi hùng và phải chịu cơn đau khủng khiếp.

Cơ co giật dữ dội đầu tiên của Derek đã thôi bay cơn giận của tôi. Với lại sau chuyện này, tôi còn ối thời gian để giận mà. Giờ tôi quì bên anh, xoa vai anh, an ủi anh rằng anh sẽ không sao, rằng anh giỏi lắm và anh cứ tiếp tục đi, đừng sợ.

Mãi sau, Derek thôi nôn ọe. Lom khom trên tứ chi, anh cúi đầu, tóc rũ xuống che kín mặt. Một lớp lông đen ngắn phủ khắp người anh. Cơ trên vai anh nổi cộm, hai tay và chân thẳng hơn. Móng như vuốt nhọn ngậ một nửa trong đất. Anh thở từng hơi dài run rẩy và dồn dập.

“Sắp xong rồi,” tôi nói. “Lần này nhanh hơn lần trước.” Giờ tôi nói đúng hay sai không quan trọng. Anh chỉ tỏ ý công nhận tôi đúng rồi gật đầu và thư giãn được một chút.

Một cơn co giật nữa lại đến. Người anh run lên từng cơn. Chân tay không ngừng biến đổi: gầy nhỏ và ngắn hẳn đi, và hai bàn tay và bàn chân cũng vậy. Tóc anh thụt vào da đầu, còn lông trên người mọc dài ra, lúc đầu còn ngắn lờm chờm, sau thành lớp lông sói dày dặn. Tôi biết mặt anh cũng biến dạng nhưng Derek ngoảnh đi, không cho tôi nhìn.

Toàn thân anh không ngừng co thắt một lúc lâu trước khi ngừng lại lần nữa. Sau mỗi lần thở dốc, người anh nhồi lên phía trước. Lúc tôi xoa lưng cho, anh dựa vào tôi. Tôi có thể thấy cơ trên người anh rung rung, tưởng như anh khó lòng đứng vững trên tứ chi. Tôi nhích lại gần hơn, để anh tựa hẳn vào tôi. Gục đầu bên vai anh, tôi thấy tim anh đập thành thịch, đập dồn rồi cơn run rẩy từ từ dịu xuống.

“Sắp xong rồi Derek. Cứ tiếp tục đi. Lần này anh sẽ Biến Hình trọn vẹn cho xem. Chỉ...”

Người Derek chợt kéo căng. Thốt nhiên, lưng anh cong lên, hất tôi sang bên. Người anh co cứng. Tuy đầu vẫn cúi nhưng lưng Derek nhướng cao

mãi như có người nắm ngang người anh mà kéo. Đầu chúc xuống, lông màu đen bóng lên dưới ánh trăng.

Xương cốt trong người anh kêu răng rắc. Tiếng rên trầm khàn của Derek kéo tôi lại gần hơn. Tôi vừa xoa lưng, vừa an ủi anh rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Sau đó, cơ thể anh rung chuyển lần cuối và Derek đạt được kết quả cuối cùng. Anh ngẩng đầu, quay sang nhìn tôi. Derek đã biến thành một con sói.

Chương 20

TRONG LẦN CỐ BIẾN HÌNH GẦN ĐÂY NHẤT, Derek bắt tôi hứa nếu thấy anh ấy biến thân xong, tôi phải tìm một chỗ an toàn mà trốn. Giờ thấy một con sói nguyên hình ngay trước mặt, tôi sợ chết khiếp và tự trách đã không nghe lời anh dặn. Nhưng vào giây phút anh gặp ánh mắt tôi, nỗi khiếp đảm tan biến. Có thể trước mắt tôi đúng là một con sói khổng lồ, nhưng trong đôi mắt xanh lục bảo kia, tôi chỉ nhìn thấy Derek.

Vừa định bước lên, hai chân anh đã trượt dài. Derek ngã ụch, cơ thể úp sấp xuống. Tôi lật đật đến bên thì thấy anh nằm đó, sườn phập phồng, lưỡi thò ra ngoài.

“Anh không sao chứ?”

Derek mở mắt, mồm gục gặc trông rất lạ lẫm. Thế rồi, anh ngược lên vẻ ngán ngẩm và nhắm mắt lại.

Derek không sao, chỉ mệt rã rời. Lần trước cũng vậy, anh mệt đến nỗi cứ để nguyên quần áo mà ngủ. Nhớ đến đó, tôi đứng dậy trở ra đường, định bụng để anh nghỉ ngơi cho khỏe. Nhưng mới đi được hai bước, tôi đã nghe Derek khụt khịt. Quay lại, tôi thấy bụng anh rập xuống đất, chuẩn bị nhảy chồm lên. Mồm anh lắc lắc như muốn ngoắc tôi trở lại.

“Em tưởng anh muốn...”

Anh ngắt lời tôi bằng tiếng khịt mạnh. Sói muốn cau có bực tôi cũng không dễ, nhưng Derek cũng quắc mắt lên ra oai.

Tôi rút con dao bấm trong túi áo. “Em sẽ không hề hấn gì đâu. Em có mang theo vũ khí.”

Lại khịt mũi. Mặc kệ. Một cú hất đầu. Quay lại đây ngay.

Thấy tôi do dự, anh gầm lên.

“Chà, chưa chi đã gầm giống sói rồi đấy. Bao năm luyện tập chuẩn bị có khác.”

Derek từ từ đứng dậy trên bốn chân yếu ớt.

“Rồi, em đang quay lại đây. Em chỉ không muốn cản trở anh mà thôi.”

Lại một tiếng gầm gừ. Em có cản trở gì đâu. Hoặc tôi hi vọng anh muốn nói thế.

“Anh hiểu được lòng em nói, đúng không?” Tôi quay lại ngồi lên chiếc áo len anh quăng gần đó. “Em nói gì anh đều nghe được hết.”

Cổ gật đầu xong, anh gầm gừ vì động tác kỳ khôi ấy.

“Không nói được khó chịu lắm phải không?” Tôi cười toe. “Nhưng chỉ mình anh phải khó chịu thôi. Em có thể quen dần, không vấn đề gì.”

Derek gầm gừ, nhưng tôi đọc thấy cảm giác nhẹ nhõm trong mắt anh ấy. Như thế anh ấy vui khi thấy tôi cười.

“Vậy là em đúng phải không? Dù có đội lột sói, anh vẫn là anh thôi.”

Derek gừ lên đồng tình.

“Anh có bị bản năng thôi thúc phải chạy đi giết thứ gì không?”

Derek trợn mắt lên.

“Này, anh mới là người thấy lo đấy.” Tôi im lặng một lúc. “Em không thơm ngon như bữa tối của anh đâu nhỉ?”

Tôi nhận một cái nguýt dài cho câu đùa quá trớn ấy.

“Thôi mà. Em chỉ muốn đề phòng kỹ cho mọi đường thôi.”

Anh gù gù trong họng, như kiểu người thường cười khẽ. Sau đó, Derek nằm bẹp xuống, gối đầu lên hai chân trước và chăm chú nhìn tôi. Tôi cố ngồi cho thoải mái nhưng mặt đất lạnh buốt thấm qua mảnh áo len mỏng của anh. Vậy mà tôi chỉ mặc độc bộ đồ ngủ bên trong áo khoác nhẹ. Còn dưới chân chỉ có mỗi đôi giày đế mềm.

Thấy tôi run rẩy, anh chìa chân trước về phía áo len, cào móng vào mép áo và cáu tiết găm gù vì chợt nhớ anh không thể cầm nắm như lúc trước.

“Anh chưa quen với việc tự nhiên thiếu hai ngón tay cái chứ gì?”

Derek hất mồm ra hiệu cho tôi xích lại gần. Khi tôi vờ không hiểu, anh nhăn mặt chần chừ cắn gấu áo len, đôi môi cong lên vẻ ghê ghê và lôi nó lại gần.

“Được rồi, được rồi. Em chỉ không muốn làm anh vướng bận.”

Đó chẳng phải là lý do duy nhất khiến tôi không thấy thoải mái khi ngồi sát vào anh cho ấm lúc này. Nhưng anh chỉ hừ lên một lần nữa như muốn bảo không có gì phải ngại. Tôi nhích sát bên anh. Derek chuyển tư thế lấy nửa người phía trên chắn gió cho tôi. Hơi nóng của cơ thể sau khi Biển Hình như một lò than phả ra xung quanh.

Derek găm gù ra ý hỏi.

“Vâng, ấm hơn rồi. Cảm ơn anh. Giờ anh hãy nghỉ ngơi đi đã.”

Tôi chẳng biết sắp có chuyện gì. Derek cũng chưa chắc đã biết. Nãy giờ anh chỉ tập trung vào việc làm sao vượt qua đợt Biến Hình vừa rồi. Nhưng anh mới đi được nửa đường. Vì còn phải Biến Hình trở lại thành người nên cần thời gian nghỉ dưỡng sức và chuẩn bị.

Tiến trình quay lại hình dạng người sẽ ra sao? Liệu anh có phải đợi khi cơ thể sẵn sàng rồi, giống đợt một, khi anh biết từ người thành sói không? Sau bao lâu chuyện ấy mới xảy ra? Sau nhiều giờ nữa? Hay bao nhiêu ngày nữa?

Nhận thấy anh đang ngắm tôi mãi không rời, tôi gượng cười tạm gác mọi lo âu. Chắc không sao đâu. Derek có khả năng Biến Hình. Đó mới là điều quan trọng.

Thấy tôi thư giãn đôi chút, Derek nhích lại gần, lông sượt qua bàn tay tôi. Tôi rụt rè chạm vào lớp lông cứng bên trên và cảm nhận lớp lông mỏng bên dưới. Derek ngả vào bàn tay tôi như muốn nói đừng ngại. Tôi bèn sứt mấy ngón tay vào lớp lông dày. Da anh bóng rẫy khiến tôi có cảm giác tôi vừa đặt hai bàn tay lạnh cóng lên lò sưởi. Hẳn mấy ngón tay mát lạnh của tôi phải dễ chịu lắm nên Derek lim dim và nhúc nhích không yên cho đến khi tôi dựa hẳn vào anh, anh đã ngủ thiếp đi.

Nhắm mắt, tôi định bụng chỉ nghỉ một lát cho khỏe. Nhưng khi choàng tỉnh tôi đã nằm co ro, đầu gối lên người Derek tự lúc nào. Tôi giật thót. Derek nhìn sang ra ý hỏi.

“X... in lỗi, em không định...”

Hừ lên ngắt lời như muốn nói không cần phải xin lỗi, Derek húc mạnh vào chân khiến tôi ngã trở lại và nằm cạnh anh. Tôi nằm đó một lát, tận hưởng hơi ấm từ người anh lan tỏa. Derek ngáp hết cỡ, để lộ mấy chiếc răng nanh dài bằng ngón tay cái.

“Này, chắc anh nên làm chuyện gì đó giống sói chứ nhỉ? Săn mồi chẳng hạn?”

Lại gầm gừ, nghe giống như nói “không”.

“Hay chạy chơi vậy? Kiểu như tập thể dục ấy?”

Lại gầm gừ, nhưng dịu giọng hơn, nghe giống như “chắc vậy”.

Derek run run đứng trên bốn chân, cố gắng điều chỉnh trọng lực. Sau khi rón rén đưa một bước chân lên, anh đưa tiếp chân thứ hai, rồi một chân sau và nốt cái chân cuối cùng. Derek dần đi đều quanh khoảng rừng trống, tuy còn chậm. Sau tiếng khịt khịt như thể giờ anh đã biết cách, Derek vọt chạy, nhưng ngã kèn, mõm chúc xuống cày thành rãnh trên đất mềm.

Tôi cố nín cười mà không được nên bị anh lườm cho một cái nên thân.

“Thôi đừng chạy nữa. Có lẽ anh chỉ hợp với kiểu đi thông thả, nhàn tản và tạo dáng điệu đà thôi.”

Derek khịt mạnh và quay phắt lại. Thấy tôi bật ngựa, Derek gừ lên như thể vừa cười đắc thắng.

“Vẫn chưa bỏ được thói phung phí sức lực à?”

Derek lại phóng tới. Lần này tôi đứng yên không chịu nhúc nhích nên đang nhảy vọt lên anh phải khựng lại và... đổ kèn ra đất. Tôi thoải mái cười như nắc nẻ. Derek oằn người, cắn gấu quần pajamas của tôi mà xoắn. Thế là tôi ngã xuống.

“Anh bắt nạt em.”

Derek gầm gừ, như thể anh vừa cười thích thú. Tôi chỉ chỗ rách tường tượng trên ống quần:

“Tuyệt. Mãi em mới có bộ đồ ngủ để mặc, vậy mà anh làm rách nó rồi.”

Derek đến gần nhìn cho rõ. Tôi định chộp chân trước của anh, nhưng Derek đã rút lại kịp và chạy tuốt sang rìa bên kia khoảng đất trống. Sau đó anh lại ngoái đầu như muốn hỏi: “Thấy anh chạy giỏi không?”. Derek quay lại và định chạy ngược về nhưng luýnh quýnh khiến anh ngã ạch ngay cạnh tôi.

“Anh lại suy nghĩ quá nhiều rồi đó,” tôi nói.

Vừa đứng dậy, Derek vừa khịt mũi không thèm nghe. Anh thử chạy lại, nhưng bước chạy không đều cứ loạng choạng mãi. Lúc nào bốn chân cũng như sắp quấn vào nhau.

“Rõ ràng anh phải tập lâu mới được. Hay anh cứ tập đi, em quay về nhà...”

Derek chạy vội đến chặn đường, không cho tôi đi.

Tôi mỉm cười, “Em biết anh làm được mà. Giờ đã công nhận em đúng chưa? Anh cứ làm, đừng nghĩ có phải tốt hơn không?”

Một tiếng thở hắt ra nghe như tiếng huyết sáo qua lỗ mũi, phả hơi nước lên không gian lạnh lẽo.

“Anh không muốn nghe chứ gì? Chắc chúng ta nên lập phiếu ghi điểm xem ai thường xuyên nói đúng nhất: anh hay em?”

Derek trợn tròn mắt.

“Anh không đời nào chịu chứ gì? Nếu em thắng, anh sẽ day dứt không thôi. Nhưng lần này em đã đúng. Cơ thể anh biết di chuyển như sói. Anh chỉ cần ‘đóng’ não lại, để cơ bắp tự làm việc của chúng.”

Derek nhảy bổ vào tôi. Thấy tôi không nhúc nhích, anh lờng lộn đi xung quanh chỗ tôi đứng. Đầu cúi thấp, anh chạy vòng quanh thật nhanh cho đến khi tôi chỉ thấy một trái banh lông màu đen lờ mờ phóng vụt qua. Tôi cười

ngặt ngõ. Thật... kỳ thú làm sao khi được sống trong một vóc dáng khác. Trải nghiệm một thế giới một cách mới lạ như Derek bây giờ. Tôi mừng thay cho anh. Cuối cùng, anh dừng phắt lại, dùng bốn chân như bốn cái phanh hơi. Rủi thay, mỗi chân trượt dài về một hướng khiến Derek ngã sõng soài.

“Anh sẽ cần tập thuần thục động tác ấy,” tôi nói.

Derek gặm gù, đầu lắc thật mạnh, có điều tôi không hiểu được ý nghĩa của động tác ấy. Mãi cho đến lúc Derek đứng dậy ghéech mồm hít hà cơn gió thổi tới, hai tai vểnh lên trước.

“Có ai đến à?” Tôi thì thầm.

Anh ấy gặm gù. Suyt, để anh nghe xem nào.

Tôi cũng căng tai xem thứ anh vừa nghe thấy là gì. Sau đó một âm thanh vang lên. Không cần là người sói, tôi cũng có thể nhận ra: một tiếng hú dài kỳ quái. Lông trên lưng Derek dựng đứng khiến vóc dáng đồ sộ của anh như nở to thêm vài phần.

“Là chó hả anh?” Tôi nói khẽ. Tuy nhiên, từ nhỏ đến lớn tôi nghe tiếng chó không ít nên có thể nhận ra đó không phải là tiếng chó.

Derek vọt qua sau lưng tôi, húc mồm vào chân tôi. Chạy đi.

Tôi ba chân bốn cẳng chạy ra đường mòn. Derek chạy sau và có lẽ chính anh chưa chắc đã nghe được tiếng bước chân bên dưới. Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao anh lại di chuyển rất lặng lẽ. Bản năng của loài thú săn mồi. Một bản năng – hay nói đúng hơn là một kỹ năng – tôi không có. Vì thế người bình thường chạy hay bị đau chân.

Dù chỉ nhỏ bằng nửa Derek, nhưng khi chạy tôi tạo ra tiếng động giống con quái thú nặng hàng tạ đang cày xới khu rừng. Tôi thở hào hển như đầu máy

xe lửa xịt khói. Bàn chân như dính chặt xuống đất. Mỗi lần chân tiếp đất nghe như tiếng súng nổ rền. Khi cố không gây tiếng động, tôi chạy chậm hẳn. Thấy thế, Derek húc vào sau chân tôi, bảo tôi mặc kệ, cứ chạy cho thật nhanh vào.

Phía trước đã thấp thoáng ánh đèn từ trong nhà hắt ra. Thế rồi, từ đâu đó trong khoảng giữa chúng tôi và ngôi nhà vọng lên tiếng tiếng huýt gió lạnh lạnh đình tai. Tôi dừng lại. Derek dừng giữa đà chạy nên húc vào chân khiến tôi ngã quy.

Anh hừ lên thay cho lời xin lỗi. Khi tôi quỳnh quáng đứng lên, Derek đã định thần và ở ngay trước mặt tôi, mặt ngược lên hít hà hương gió. Tuy nhiên, làn gió nhẹ từ mạng sườn thổi tới nên anh ấy xoay người bước lên để ngửi mùi của người vừa huýt sáo. Trong lúc hít ngửi, toàn thân anh ấy căng thẳng, tai rập ra sau, tiếng gầm gừ dâng lên trong ngực. Thế rồi Derek xoay nhanh khiến thân hình kèn càng suýt đâm sầm vào tôi.

“Ai vậy...?”

Anh trả lời bằng cách đớp mạnh gấu áo tôi. Cứ chạy đi đã.

Tôi nghe theo lắp lự.

Chương 21

NHƯNG CHÚNG TÔI ĐANG CHẠY TRỐN ai mới được? Từng xem quá nhiều phim kinh dị, tôi đủ biết chỉ có sói mới hú lên như vậy. Trong khi đó New York từ lâu không còn chó sói. Như vậy có nghĩa đó là người sói.

Liam và Ramon, hai người hôm trước định bắt Derek từng nói New York thuộc phạm vi của Pack, nhóm chuyên săn lùng và giết hại bất cứ người sói nào dám bén mảng đến địa phận của họ. Rõ ràng, họ có bỏ sót nên Derek

mới sống được đến ngày hôm nay. Liệu có phải đến cuối cùng họ cũng đã tìm ra anh rồi chẳng?

Nếu đó không phải nhóm Pack thì người vừa huýt sáo là ai? Theo lời chú Andrew, Edison không tuyển mộ người sói. Hay chú ấy nhầm? Nếu họ muốn săn lùng vật thí nghiệm chạy lạch, người sói sẽ là chó săn có năng lực siêu nhiên và thiện nghệ nhất.

Ngay lúc này chuyện đó không quan trọng. Derek biết người vừa thổi sáo và dù anh không thể nói với tôi người đó là ai, hành động của anh cho thấy tụi tôi đang nguy hiểm tới nơi. Chúng tôi chỉ hi vọng có thể chạy thật nhanh để thoát khỏi hẳn.

“Đằng kia có lạch nước,” tôi chỉ tay. “Nếu chúng ta định trốn người sói, thì nước sẽ giúp xóa dấu vết đúng không?”

Derek trả lời bằng cách quay về hướng đó.

Lạch nước này bé xíu, không hơn dòng chảy nhỏ giọt là mấy, nhưng nó cũng đủ xóa đi mọi dấu vết của hai đứa. Chúng tôi chạy ngược lên, càng chạy lòng suối càng ăn sâu xuống, hai bờ cỏ đá nhọn và nhỏ dăng cao. Nếu cứ tiếp tục chạy, tôi với Derek sẽ bị kẹt dưới suối, không lên bờ được mất.

Derek vượt trước, quơ quào đá bên bờ để leo lên. Tôi làm theo, đôi giày đế mềm ướt sũng trượt trên đất lúc tôi túm rễ cây đu người lên. Tôi cố không gây tiếng động vì biết rằng mọi người sói đều thính tai như Derek.

Chúng tôi chạy dọc theo bờ kè đá cho đến khi gặp một cánh rừng rậm. Derek dẫn tôi chạy vào khoảng đất trống giữa khu rừng ấy. Derek cúi đầu, hai tai cụp xuống, hai chân trước sải dài bò vào giữa khoảng đất. Anh cố biến hình trở lại thành người. Sau vài phút nhăn nhó, anh găm gù bỏ cuộc.

“Chúng ta cứ ở đây đi. Nếu đó là người sói...”

Anh gầm gừ như công nhận tôi vừa nói đúng.

“Thì thế nào nó cũng tìm được chúng ta. Khu rừng này nhỏ mà.”

Lại gầm gừ. Anh biết.

“Hình như nhà chúng ta ở hướng này thì phải.”

Derek lắc đầu, hất mồm chỉ sang hướng lệch về bên trái một chút.

“Thế thì tốt. Vậy em chỉ cần...”

Derek lại đứng im phăng phắc, mặt ngẩng cao, mũi hít hà, hai tai vểnh. Tôi lom khom nép sát vào anh. Vừa hít hít, Derek vừa hừ hừ trong cổ, như thể anh vừa ngửi được mùi này giờ không ngửi thấy. Sau rồi, anh huých tôi đến rìa khoảng trống, miệng phát ra âm thanh như muốn nói “chạy đi”. Nhưng khi tôi co giò định chạy, Derek lại đớp gấu áo khoác của tôi.

“Chạy chậm thôi?” Tôi thì thầm. “Khe khẽ thôi phải không?”

Gầm gừ. Đúng vậy.

Luồn lên trước mặt tôi. Derek dẫn lên một bước. Rồi một bước nữa. Một đám mây thành linh che ngang mặt trăng, khu rừng chìm vào bóng tối. Tôi dừng lại. Có tiếng cành khô gãy bên cạnh. Derek quay ngoắt lại nhanh đến nỗi va vào tôi, lúc tôi bật ngã dúm dụi. Derek đớp mạnh, như trách tôi sao không chạy nhanh hơn.

Khi tôi đến khoảng trống, tôi căng mắt nhìn xuyên bóng đêm để tìm chỗ tiếp giáp với rừng. Khi nghe thêm một tiếng cành khô gãy, Derek húc vào sau bụng tôi, vừa ùi vừa huých cho đến khi tôi đến rìa bên kia của khoảng đất. Sau đó, anh đẩy tôi trốn sau một bụi cây rậm rạp.

Tôi nói sẽ sàng. “Em không thể...”

Derek đớp mạnh và giữ giữ. Được, em làm được mà.

Tôi quỳ xuống bò vào bụi cây, tay hươ hươ rã lối. Mới đi chừng dăm bước, tôi đụng một gốc cây. Cây bụi rậm rạp che kín hai bên. Tôi quay lại định bảo Derek rằng mình không bò tiếp được, nhưng anh ấy chỉ đứng ngoài lỗ hồng tôi vừa chui qua và xoay lưng lại làm lá chắn lấp kín lối vào.

Khi màn mây che mặt trăng mỏng dần, một bóng đen hiện ra trên đường mòn. Đó là một con sói đen trũi như Derek. Bóng đen trườn về phía hai đứa, lặng lẽ như sương mù. Nó di chuyển chậm nhưng kiên định về phía chúng tôi.

Mãi rồi mây cũng rời mặt trăng bay đi nhưng từ mũi đến mắt con sói vẫn đen ngòm như màn đêm. Tôi nhìn thấy một bên sườn nó có mấy vết lông nhạt màu. Nheo mắt nhìn kỹ hơn, tôi thấy đó là một dải da trụi lông. Phần da lộ ra ngoài hồng nhạt và dúm dỏ như vết sẹo mới. Tôi vừa nhìn thấy vết sẹo ấy cách đây mấy ngày.

Tôi lẩm bẩm, “Là Ramon.”

Derek quắc mắt, lông dựng đứng, đuôi xù lên, nhe nanh ra loang loáng. Con sói kia vẫn cứ lừ lừ tiến tới. Cuối cùng, Derek gầm lên, nhảy chồm về phía hẳn.

Ramon dừng bước nhưng không lùi lại. Thậm chí hẳn không gầm gừ một tiếng, chỉ đứng yên tại chỗ. Cho đến khi Derek gần chồm lên người hẳn, Ramon mới né sang bên, chạy thẳng về phía tôi.

Derek cố trì lại, nhưng do dồn hết sức lao vào đối thủ, anh bị mất đà, trượt vào bụi rậm.

Trong lúc Ramon lao tới, tôi cuống cuống tìm cách thoát thân, nhưng bụi cây này quá rậm rạp. May thay, vì bụi cây này quá rậm rạp nên hẳn không vào được. Như Derek, Ramon không thể tiến sâu hơn, có điều hẳn ở gần

đến nỗi tôi có thể ngửi thấy hơi thở hôi thối của hắn trong lúc hắn huých vai cổ chui sâu hơn vào bụi rậm.

Thình lình hắn kêu oai oái và bật ngửa bởi rằng Derek vừa phập vào vai hắn. Hất mạnh người, Ramon thoát được và đâm bổ vào anh, Derek khom người, vọt ngang qua mặt Ramon và đứng chắn trước lối vào chỗ tôi đang trốn.

Trong một thoáng, tôi chỉ thấy mỗi đuôi Derek. Sau đó, tôi thoáng thấy Ramon dạt qua một bên và lùi lại, nghiêng ngó nhìn Derek như thể đang đánh giá tình hình.

Thế rồi hắn chồm sang trái. Derek đâm bổ theo, vừa đớp vừa nhe nanh. Ramon né sang phải. Derek chắn ngay lối hắn. Lại sang trái tiếp. Lại bị chắn nữa. Trò này giống hệt tối hôm trước ở sân chơi. Liam vờ chộp lấy tôi để trêu Derek và cười khanh khách sau mỗi phản ứng của anh.

“Hắn trêu anh đấy,” tôi khẽ mách nước. “Hắn định làm anh phí sức đến mệt nhoài. Đừng mắc mưu hắn.”

Derek gầm gừ. Anh căng thẳng như thể đang cố gắng ghì chân xuống đất. Nhưng chỉ hoài công vô ích. Mỗi khi Ramon nhào về phía tôi, Derek lại nhảy lên, nhe nanh, gầm gừ.

Cuối cùng, chờn vờn mãi cũng chán, Ramon lao thẳng vào Derek. Cả hai va vào nhau mạnh đến nỗi xương có thể gãy rắc trước khi ngã nhào. Họ vừa cắn, vừa gầm, vừa kêu ăng ăng khi răng nanh phập vào da thịt.

Tôi nắm chặt con dao bấm trong tay. Không thể ngồi yên được. Phải lao thẳng vào cuộc ẩu đả thôi. Phải bảo vệ Derek. Nhưng tôi không thể. Hôm trước, khi thấy Derek và Liam đánh nhau trong vóc dáng người, tôi không thể can vì họ di chuyển quá nhanh. Nhưng so với cuộc ẩu đả hôm nay, buổi độ sức hôm nay chỉ như một thước quay phim chậm. Hai người sói quỵện vào đánh nhau thành một quả banh lông khổng lồ điên cuồng lăn khắp khu

đất trống và không thể phân biệt ai với ai, chỉ có răng nanh lóe lên và máu văng tung tóe.

Tôi phải ra tay, bởi Derek có một điểm bất lợi: chính là tôi. Hình như anh ấy không thể quên sự có mặt của tôi. Mỗi lần Ramon tiến về phía tôi, Derek lại ngừng ra đòn, lao vào chặn giữa tôi và hắn.

Tôi chỉ muốn bảo anh ấy cứ mặc kệ. Tôi ổn, đang chui sâu trong bụi, lại có vũ khí. Với lại tôi không thấy bóng dáng Liam, đồng bọn của Ramon đâu cả. Nhưng tôi biết có nói ra cũng chẳng được gì. Bản năng bảo vệ của Derek đã lấn át cả lí trí mất rồi.

Tôi đứng dậy, cố rướn người với tay lên cao nhất có thể và bấu vào cành dưới cùng của cái cây sau lưng mình. Cánh tay bị thương nhằng nhịt vết khô đau thốn, nhưng tôi mặc kệ. Tôi đu người lên. Trèo cây dễ lắm. Cái khó là đừng nhìn xuống mỗi lần nghe tiếng gầm gừ hoặc kêu ăng ăng.

Cuối cùng, tôi leo cao đến độ Ramon không thể với tới được. Tôi gọi to, báo cho Derek biết là tôi đã an toàn. Tất nhiên, anh ấy vẫn muốn kiểm tra xem có thật hay không. Nhưng một khi đã biết chỗ tôi đang nấp, Derek dồn hết sức tập trung vào cuộc chiến.

Dù cao lớn, Derek vẫn không phải là đối thủ của người sói trưởng thành, dày dặn kinh nghiệm. Khi phải đấu với Liam, Derek bỏ chạy theo hướng ngược lại và thú nhận anh không giỏi bằng hắn. Derek có thể hơi cao ngạo, nhưng anh không bao giờ ra vẻ ta đây can đảm. Nếu biết đánh không thắng đối thủ, anh sẽ chạy thoát ngay không ngần ngại.

Tuy nhiên, lần này anh không chạy được.

Ngồi cheo leo trên cành cây với dao bấm lăm lăm trong tay, tôi tìm cách lần ra xa cho đến khi ngồi ngay phía trên hai con sói đang ấu ả.

Nhân nói đến chuyện ra vẻ ta đây can đảm...

Tôi dừng tay, cảm thấy mình có lỗi khi dự định hành động ngu xuẩn đến vậy. Nếu tôi nhảy xuống chỗ họ bây giờ, Derek phải chết để bảo vệ tôi là may lắm rồi.

Tôi ghét nhất phải ngồi thu lu ở đây như một nữ anh hùng vô dụng. Thế nhưng, trong cuộc chiến chống lại Ramon, đúng là tôi vô dụng thật. Tôi không khỏe như siêu nhân, không có giác quan đặc biệt giống như siêu nhân, cũng không có răng nanh, móng vuốt hay pháp thuật gì cả.

Đừng rên rỉ vì những gì mày không có nữa. Chẳng phải não mày vẫn còn hoạt động đó ư?

Trong những lúc thế này, ngay cả điều đó tôi cũng không dám chắc.

Dùng cái đầu đi chứ. Nghĩ đi.

Nghệt mặt nhìn hai người đánh nhau phía trước, tôi cố tìm một kế sách. Quan sát một lúc, tôi có thể phân biệt họ nhờ những vết sẹo của Ramon. Nếu tôi có thể...

Sẹo mới!

Tôi cố hết sức kéo thập xuống.

“Derek! Bên sườn hấn! Chỗ hấn bị sẹo...”

Tôi cố tìm cách giải thích sao cho Ramon không đoán ra, tuy nhiên, tôi không phải nói thêm lời nào hết. Derek lập tức vặn người, ngoạm vào sườn Ramon. Không có lớp lông bảo vệ, răng nhanh Derek dễ dàng lún sâu vào da thịt hấn. Ramon tru lên, Derek giật mạnh đầu ra sau, rút theo một mảnh lớn thịt trên mạng sườn đối thủ.

Máu phun phì phì. Derek nhảy lùi ra xa, nhõ tâng thịt sói xuống đất. Ramon nhảy xổ tới, rùi thay hấn bị hụt chân sau. Derek lượn quanh đối thủ và cắn

vào mạng sườn hắn lần nữa.

Rú lên vì đau và cay cú, Ramon guồng chân giãy giụa, cố thoát khỏi hàm răng của Derek. Vì vội oằn người quá nhanh nên máu ở vết thương văng khắp nơi. Hắn nhảy lên cắn vào gáy Derek. Cả hai ngã lăn, Derek lăn lộn và cào cào một hồi cho đến khi vuốt của anh chọc vào mạng sườn hở hoác của Ramon. Hắn kêu ăng ẳng và buông ngay Derek. Anh đi giật lùi về phía bờ suối. Lòng suối cách mặt đất gần bốn, năm mét nên tôi gào to. Tuy nhiên, anh ấy vẫn tiếp tục lùi lại.

Lông dựng đứng, nhanh nhe ra dữ tợn, Ramon nhảy bổ tới. Bất chợt có tiếng huýt gió khiến hắn dừng ngay lại. Liam đến. Bỏ dở cuộc chiến, hắn ngửa đầu hú lên từng chập. Derek nhảy vào hắn. Đang hú dài, hắn ngưng bật và gạt Derek ra. Sau đó, hắn từ từ tiến đến gần anh, dồn anh đi giật lùi về phía...

“Derek! Coi chừng bờ đá!”

Lần này, Derek ngẩng lên, đón ánh mắt tôi. Thế nhưng anh ấy không dừng lại. Vừa lùi tiếp, Derek vừa nhìn chòng chọc vào mắt Ramon.

Đến phút cuối, Derek xoay trái, lượn vòng và đánh thẳng vào mạng sườn bị thương của đối thủ. Ramon ngã bổ chửng. Derek vồ lên người hắn. Răng nanh của anh cắn ngay vào vết thương hở. Ramon bật lên tiếng hú dài đau đớn.

Cố lắm hắn mới loạng choạng đứng dậy được, lưng xoay về bờ đá. Derek chạy xô tới. Ramon lùi lại. Đến phút cuối, hắn thấy lòng sông sâu loang loáng phía dưới nên định nghiêng người tránh. Nhưng Derek đã húc mạnh vào mạng sườn bị thương khiến hắn bay qua bờ suối và ngã lộn nhào xuống đất.

Trèo từ trên cây xuống, tôi chạy đến cạnh Derek đang đứng trên bờ ngó xuống Ramon. Tên này vẫn tỉnh, đang lồm cồm bò dậy, một chân trước gãy

gặp oằn lại trông dị thường.

Tiếng huýt sáo lại vang vang. Quay ngoắt người, Derek hất mạnh chân tôi, dùng mõm hất tôi, bảo tôi chạy ngay đi.

“Có phải Liam đến không?” Tôi hỏi.

Derek chúc mõm xuống thay cho cái gật đầu.

Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao Liam trở lại hình người nhanh như vậy. Hẳn vẫn là mối họa lớn. Lợi thế duy nhất là hẳn không còn là sói nên tốc độ truy lùng nhóm chúng tôi có giảm sút.

Vừa chạy cùng Derek tôi vừa thì thào, “Tiếng huýt gió ở gần nhà. Chúng ta nên chạy ra đường thì hơn. Anh có biết ở đâu...?”

Derek trả lời bằng cách chạy vượt lên trước. Trong mấy phút tiếp theo, tôi liên tục tụt lại. Derek phải vòng lại chạy đằng sau.

“Xin lỗi,” tôi thì thào. “Em không thấy đường, với lại cứ vấp mãi...”

Anh ấy ngắt lời bằng tiếng gầm gừ. Anh biết. Cứ đi tiếp đi.

Tôi chạy trước. Hễ thấy tôi chệch đường, Derek lại chạm vào chân nhắc nhở. Cuối cùng, tôi cũng thấy ánh đèn thấp thoáng qua rặng cây.

“Thằng ranh kia, làm loạn thế chưa đủ hả?” Giọng lè nhè mang âm hưởng vùng Texas của Liam vang vọng khắp khu rừng.

Derek xô tôi ngã sõng soài. Ngã vật xuống đất, cằm tôi đập xuống đất cứng, bụi bay vào đầy mõm. Tôi định ngồi dậy, nhưng Derek đứng che phía trên. Rà lưỡii quanh miệng, tôi kiểm tra xem có bị rưng cái răng nào không.

Derek thở phì phì và gí gáy tôi xuống. Tôi tưởng đó là câu xin lỗi, hóa ra không phải.

“Ra đi, có trốn ở đâu thì cũng ra đi chứ.” Giọng Liam lên bổng xuống trầm.

Derek huých tôi vào một bụi cây nhỏ đến nỗi trong lúc ngồi sát vào anh, tôi há miệng thở và hít đầy một miếng lông. Thấy tôi cố nhích vào trong nhường chỗ, Derek gừ lên bảo tôi ngồi im. Tôi ngồi xuống, còn anh nép sát vào, giấu trọn thân hình to lớn trong bụi cây nhỏ cho đến khi anh ngồi hẳn vào lòng tôi.

Derek ngửa đầu hít mùi bay theo gió. Mùi ấy bay lại từ hướng có giọng Liam ban nãy. Thế có nghĩa hẳn không đánh hơi thấy chúng tôi.

Nhắm mắt, tôi cố nghe cho rõ hơn. Tim Derek đập dồn. Chắc hẳn tim tôi đập nhanh không kém nên anh ấy huých cánh tay tôi cho đến khi tôi mở mắt, bắt gặp ánh mắt anh tối sầm vì lo lắng.

“Em không sao,” tôi nói nhỏ.

Derek nhích người, tránh không đề lên chân tôi. Lúc anh ấy nhúc nhích, tay tôi sượt qua mảng lông ướt. Rụt tay về, tôi thấy mấy ngón tay dính dính máu.

“Anh bị...”

Derek hừ lên ngắt lời. Anh không sao. Giờ hẵng im lặng đã.

Tôi nghiêng ngó xem anh bị thương có nặng không nhưng Derek lại chuyển tư thế. Lần này, anh nhất định không cho tôi nhìn.

“Hắn đi chưa?” Tôi hỏi khẽ.

Derek gật.

Tôi ngồi yên. Với con sói nặng gần trăm ký trong lòng, có muốn lo cho mạng sống của tôi cũng khó. Có điều lạ là tôi thấy dễ chịu. Ngồi trong hơi

ấm từ cơ thể Derek, sờ thấy lớp lông dày mềm mại trên người anh, nghe nhịp đập trái tim anh, tôi phải chớp mắt lia lịa mới tỉnh ngủ.

“Hắn đi hẳn chưa?”

Derek lắc đầu.

“Chúng ta nên ở lại đây bao lâu?”

Derek ngây người. Tôi nhìn xuyên qua màn đêm rồi quay sang Derek, nhưng không thấy anh ngửa mặt lên hít ngửi gì cả. Đầu cúi gằm, hai mắt mở lớn, Derek ngồi im phăng phắc.

Bất chợt tôi chợt hiểu. Các cơ của anh co giật.

“Anh ấy sắp biến hình trở lại kìa,” tôi nói khẽ.

Derek gằm gù, toàn thân căng thẳng, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

“Đừng lo. Từ lúc có dấu hiệu đầu tiên đến lúc biến hình thật sự cũng khá lâu. Chúng ta vẫn còn kịp quay về nhà. Anh sẽ biến hình ở đó...”

Derek co giật, hai chân trở giò, dài vọt ra. Anh ấy ngã xuống, người lật nghiêng, bốn chân cứng đờ, đầu bật ngửa, hai mắt đảo lia lịa.

“Không sao đâu mà. Thế lại hóa hay. Chỉ cần để mặc nó là được.”

Có vẻ như anh ấy không có quyền lựa chọn. Tôi bò qua người anh, tránh bốn chân móng vuốt huơ lên loạn xạ. Ngồi chúi sau lưng Derek, tôi vừa xoa vai vừa an ủi anh rằng anh sẽ không sao, rồi mọi việc sẽ đâu vào đấy.

Derek cúi đầu rồi ngẩng phắt, bật mạnh đầu ra sau tường như gãy xương đến nơi. Derek kêu ăng ẳng, miệng gằm gù dù anh ấy cố im lặng. Dù vậy, sau mỗi lần cơ thể đón một cơn co giật mới, tiếng rên rỉ lại thoát ra. Những cơn co cơ kéo đến ngày một nhanh hơn, mãnh liệt hơn. Cuối cùng, khi

chuỗi co giật kết thúc, xung quanh hai đứa vắng lặng như tờ. Nhưng tôi biết Liam có nghe thấy.

Cúi xuống Derek, tôi vừa thả lỏng vai, vừa cố át tiếng động từ phía Liam cho anh bớt sợ. Tuy nhiên, chỉ giây lát sau, thấy Derek ngẩng phắt đầu dậy, tôi biết Liam đang đến.

Derek sắp biến hình xong, mồm ngấn lại, hai tai chuyển ra sau đầu, tóc mọc dài còn lông ngấn dần. Tôi cúi sát tai anh.

“Anh cứ tiếp tục nhé? Để đó em lo cho.”

Anh ngậy người, miệng phát ra một tiếng và tôi biết Derek muốn nói ‘đừng’. Tôi đứng dậy, Derek định làm theo, đúng lúc cơn co giật mới quật anh ngã xuống.

“Sẽ ổn mà,” tôi rút dao ra. “Em không làm gì ngốc nghếch đâu. Anh sắp xong rồi. Em sẽ đánh lạc hướng để anh biến hình nốt.”

“Đừng,” âm hầu của Derek thật khó nghe.

Tôi xoay người bước đi. Derek nắm chân tôi, nhưng tay anh vẫn còn giống chân chó sói nên tôi dễ dàng dứt ra được. Không ngoái đầu nhìn lại, tôi chạy vọt từ bụi cây ra ngoài.

Chương 22

TÔI CẢM CỠ CHẠY càng xa Derek càng tốt. Cuối cùng, tôi thấy một bóng người cao gầy, tóc sáng màu tập tễnh, chống gậy đi xuyên rừng. Liam đấy. Vì chân bị thương nên hẳn không đi nổi được. Nếu quá trình biến hình khiến người ta đau đớn đến vậy, tôi hình dung nếu bị thương sẽ còn đau đến mức nào. Vết thương cũng cho thấy hẳn đang cố tìm cách rửa hận. Bằng cách trút lên đầu tôi.

Hít một hơi thật sâu, tôi cố gắng làm nhịp tim chậm lại. Chẳng tác dụng gì. Tệ thật. Tôi không thể để hấn đến gần chứng kiến hoặc nghe thấy Derek đang biến hình.

Tôi lấy hết can đảm chạy đến gần rồi đứng giữa đường mòn cản hấn. Liam dừng lại mỉm cười.

“Chào bé con xinh xắn. Ban nãy anh có ngửi thấy mùi của em...”

“Chân anh thế nào rồi?”

Nụ cười tươi tắn kém thân thiện hấn. Có thể nói hấn nhe răng chứ không phải cười. “Đau như quỷ sứ ấy.”

“Phải thế chứ.”

“Đừng lo. Anh tha thứ cho cô em vụ cái chân. Anh khoái mấy cô bé nhanh nhẹn.” Ánh nhìn của hấn làm tôi sồn tóc gáy. “Lúc bọn em chạy trốn trông vui đáo để. Giờ thì người yêu của em, cái tên ngu đần ấy đâu rồi?” Hấn cao giọng. “Thằng ranh kia, mưu đồ gì hèn hạ thế? Xúi bạn gái mày ra đây đánh lạc hướng tao à. Tao mong chuyện khác cơ, nhất là sau khi thấy mày cầm cổ chạy thoát thân lần trước.”

Hấn nghe ngóng, những tưởng những lời nói khiêu khích ấy đủ khiến Derek sẽ phải xuất đầu lộ diện.

“Anh ấy đang bận,” tôi nói. “Đối phó với Ramon. Derek thấy chỉ cần mình tôi cũng đủ giải quyết anh rồi.”

Liam ngửa đầu cười sáng sủa. “Em quả là có gan đấy. Đợi anh xử lí xong thằng bạn trai của em, bọn mình sẽ cùng vui vẻ nhé.”

Thấy hấn đi về phía này, tôi xoay người bèn dụ hấn đi về hướng khác.

“Thích chơi đuổi bắt ư, cô em kháu khỉnh? Anh giỏi trò đó lắm. Hay trong lúc bạn trai em tiêu khiển cùng Ramon, anh và em cũng chơi cho thoải mái nhỉ, rồi thì...”

Có tiếng ro ro. Liam thở dài, lục túi tìm di động.

“Đang bận đây,” hắn im lặng lắng nghe. Tôi nghe được tiếng người gọi tới là đàn ông, còn nghe người đó nhắc đến tên Derek. “Phải, phải. Ông cứ gọi suốt thế này thì chúng tôi làm sao rảnh tay mà bắt nó về cho ông được.”

Nếu Liam nói ‘chúng tôi’, có nghĩa người gọi đến không phải Ramon. Hay đó là một tên trong nhóm Pack? Phải chăng Liam đã hứa giao Derek cho họ và giờ đến thời điểm giao hàng?

“Bỏ ngay trò rên rỉ đó đi,” Liam rít vào điện thoại. “Tôi đã bảo sẽ bắt được nó trước khi trời sáng. Chỉ có điều tụi này đang gặp một rắc rối nhỏ. Đâu phải tự nhiên nó ra ngoài tối nay – nó đang đi chơi với bạn gái nó.”

Liam nhìn sang tôi. “Con bé xinh ra phết. Tóc nhuộm đen này. Mắt xanh to tròn này.” Hắn ngừng lời. “Chloe ấy à? Ừ, trông giống Chloe đấy.”

Hội Edison ư? Nhất định là họ rồi. Tuy nhiên, ngay lúc này, tôi chỉ quan tâm đến việc dù là ai thì hắn cũng đang khiến Liam phải bận tâm lắng nghe và trả lời hắn. Như vậy, Derek có thêm thời gian để tiếp tục biến hình.

“Thấy chưa?” Liam nói tiếp. “Đó mới là vấn đề. Có vẻ bọn tôi không thể chia tách chúng nó. Vậy, muốn bắt nó cũng phải bắt luôn con bé nữa.” Hắn dừng lời, nghe người từ đầu giây bên kia nói chuyện. “Tất nhiên bọn tôi sẽ cố gắng không đụng đến con bé, nhưng...” Lại im lặng. “Tôi hiểu rồi. Chủ yếu ông muốn bằng mọi cách loại trừ thằng ranh kia. Vậy ông có chấp nhận rui ro ngoài lề không?” Vừa nghe điện thoại hắn vừa quay sang nhìn tôi. “Nhất định thế. Nếu không thể chia cắt chúng nó, ông cũng không phải lo về con bé ấy nữa. Tôi cam đoan thế. Còn bây giờ, nếu muốn trao đổi thêm, hãy nhắn tin cho tôi. Tôi đang bận.”

Hắn cúp máy. “Chloe này, có người muốn em phải chết đấy.”

“Ai vậy?”

Hắn hạ giọng, làm như tiết lộ một bí mật ghê gớm. “Bọn người xấu. Nghe có vẻ hơi khó lọt tai, nhưng thiên hạ đầy rẫy...”

Một tiếng kêu từ xa khiến hắn ngừng lời. Hắn quay về hướng có bụi cây nhỏ.

“Nhân tiện nói đến người xấu, hình như có người vừa nói dối anh thì phải. Bạn trai em không phải đang bận với Ramon, đúng không?”

Tôi bước lên đứng chặn trước mặt hắn.

Hắn định gạt tôi ra để đi tiếp. “Anh biết em đang có hứng chơi đùa, nhưng trước hết anh phải loại bỏ bạn trai của em đã. Tuy nhiên, em đừng bận tâm. Nghe có vẻ như nó đang biến hình. Nếu quả thế, chuyện sẽ chóng vánh thôi.”

Nụ cười của hắn biến thành cái cau mày khó chịu. “Còn nhiều dịp khoe em to gan mà. Còn bây giờ, lá gan của em chỉ làm anh bực mình. Và em sẽ không muốn thấy anh nổi xung đâu.”

Tôi để hắn đi qua nhưng lập tức theo sát gót hắn, đầu óc quay cuồng nghĩ kế. Tôi cũng nghe tiếng Derek rên rỉ. Có thể lần này anh ấy biến hình nhanh hơn, nhưng anh ấy vẫn cần thời gian để làm cho xong.

Hiện Derek đã mất hết khả năng tự vệ. Nếu Liam thấy anh ấy trong tình trạng này, hắn sẽ giết anh ấy mất.

Biết rồi, đã bảo biết rồi mà.

Vậy làm gì đi chứ.

Tôi rút dao bấm, bật lưỡi ra, rón rén đi nhanh hơn, thu ngắn khoảng cách giữa tôi và hắn, mắt dán chặt vào lưng Liam. Hắn khẽ ngoái đầu liếc ra sau, Tôi giấu con dao. Hắn bèn dừng hẳn lại.

“Hay em đi lên trước nhé?”

“Tôi đi sau cũng được.”

Mặt hắn đành lại. “Đi lên ngay, giữ khoảng cách để anh tiện nhìn em.”

Lúc đi ngang qua hắn, tôi nhìn thấy cây gậy chống trong tay hắn. Giống Ramon, tên này đang bị thương.

Tận dụng ngay lợi thế đó đi.

“A... anh từng bảo sẽ nộp Derek cho nhóm Pack,” tôi vờ nói lấp. “Giờ anh có còn theo đuổi kế hoạch đó không?”

Phẩy tay ra hiệu cho tôi đi tiếp, hắn dăm dăm nhìn về hướng có Derek ở khoảng cách đó khá xa.

“X...xin anh đừng...”

Tôi bất ngờ lao đến, giật lại cây gậy chống, nhưng hắn vung gậy lên quá tầm với của tôi rồi vụt vào lưng tôi mạnh đến nỗi tôi ngạt thở, hai chân lão đảo tưởng chừng đứng không vững.

Tôi ngã xuống, thở hào hển. Bên cánh tay bị thương nhức buốt. Tôi ngẩng đầu nhìn Liam vẫn xăm xăm nhắm bụi cây có Derek thẳng tiến. Từng hơi thở như mũi dao nhọn nóng bỏng đâm vào hai lá phổi của tôi.

Làm gì đi chứ.

Nhưng làm gì bây giờ? Sức tôi cạn kiệt rồi còn đâu. Tôi...

Không. Không hẳn thế. Tôi vẫn có khả năng hành động. Chỉ cần nghĩ đến đó đã khiến tôi nôn ra mật xanh mật vàng, nhưng không có gì có thể sánh với nỗi sợ Liam tìm thấy Derek trước khi anh ấy kịp biến hình xong.

Tôi phải cứu giờ cho anh ấy.

Tôi nhắm mắt, dồn hết sức tập trung, gạt đi mọi cảnh báo nội tâm. Tôi gom góp sức lực để gọi hồn... chẳng có gì xảy ra. Những khả năng có được nhờ biến đổi gen này thật đáng ghét, đúng lúc tôi cần thì chẳng giúp được gì.

Thế thì mày sẽ phải theo cách cũ vậy.

Tôi cố triệu hồi một linh hồn. Cơ đau chạy khắp người tôi, cả khu rưng như nghiêng ngả. Bụng tôi quặn lên. Tôi nghiêng rặng cố gắng bò tới cành cây gần đó. Năm chặt cành khô, tôi dồn hết sức bình sinh chống đỡ với cơn đau và gượng dậy. Vừa đứng dậy được, tôi lao thẳng vào Liam. Hẳn vội né nhưng tôi vội quay sang nhè đuôi hắn mà đánh, đúng ngay chỗ tôi đã đâm hắn ba ngày trước.

Hắn rú lên, lao đảo. Tôi lại nện hắn thật mạnh. Hắn khụy xuống, vừa khụy xuống, hắn vừa cố lôi tôi ngã theo nhưng tôi lùi lại và vung cành cây lên vụt. Lúc hắn định đứng lên lần nữa, tôi lại vung cành khô. Lần này hắn nắm được cành cây và giật văng sang bên khiến tôi ngã nhào. Tuy tay đã buông gậy, nhưng người tôi đã kịp văng ra xa. Tôi ngã ạch xuống đất cách hắn vài bước chân. Lập tức, tôi bò nhanh ra xa để tránh bởi hắn đã xoay người định chụp lấy tôi.

Tôi cố đứng dậy. Hắn định lao đến nhưng kịp khựng lại, kinh hoàng nhìn vật gì sau lưng tôi.

Cầu trời đó là Derek.

Tôi quay lại, thấy con thỏ thịt da thối rữa gần nửa đang lê thân mình nham nhở đến gần tôi. Tai nó chỉ còn là vài mảnh da tả tơi dính vào da đầu. Mũi

nó là lỗ hổng toang toác, môi rữa hết, mấy chiếc răng cửa to đùng nhô ra. Hai mắt nó quắt lại như trái nho khô. Nửa người phía sau của nó bẹp dúm, vẹo vọ. Hai chân sau chập vào nhau trong lúc nó tiến về phía tôi.

“Dừng đi,” giọng tôi bình tĩnh lạ thường.

Con thỏ đứng lại. Tôi quay sang Liam. Hắn nhìn mặt kính tởm nhìn tôi. Thế rồi hắn từ từ đứng dậy, mắt vẫn nhìn tôi trừng trừng.

“Tấn công,” tôi ra lệnh.

Con thỏ nhảy xổ vào Liam. Hấn hoảng loạn lùi lại.

Tôi đứng dậy. Con thỏ đứng cạnh tôi, nghiêng răng trèo trẹo.

Trong đầu, tôi thầm ra lệnh cho nó tiến về phía Liam. Ngần ngừng giây lát, nó quay đầu về phía hấn và bắt đầu bò lại gần.

Hấn tuôn hàng tràng chửi rủa và từ từ lùi lại. Bất thần, một tiếng gầm vang lên phía sau hấn.

Liam quay ngoắt lại. Một bóng đen lướt qua lùm cây, lẩn trong bóng cây mà tiến tới. Tôi có thể thấy đường viền của bóng đen: tai nhọn, đuôi xù và mõm dài. Chẳng lẽ Derek lại lộn về lối sỏi. Tuy nhiên khi con vật đến gần, tôi nhận ra vóc người nó chỉ bằng nửa Derek.

Dừng trước một tán cây, gần như toàn thân vẫn núp sau gốc cây. Tôi chỉ thấy rằng nó, môi nó quăn lên, hơi thở run rẩy. Lúc nó bước ra đứng dưới ánh trăng, tôi cố trấn tĩnh vì tưởng nó là cái xác kinh tởm biết đi của một con vật đã chết. Nhưng trông nó giống một con chó thường còn sống. Có lẽ chủ nó là hàng xóm nhà tôi.

Vẫn gầm gừ, con chó tiến về phía Liam. Người sói và chó kị nhau – nhờ Derek tôi biết được điều đó.

Liam trừng trạo nhìn con chó và cũng gầm lên. Con chó vẫn tiến về phía hấn.

“Xùy chó! Xùy, xùy.”

Liam giơ chân định đá nó. Thế rồi hấn thấy con thỏ đang tiến tới. Hấn lùi lại. Bụi cây phía sau hấn rung chuyển dữ dội khiến cành khô gãy rã rã

và từ đó phát ra tiếng kêu the thé. Tôi không nhìn thấy gì, chỉ thấy Liam chửi thề và suýt lùì vào con chó đang nhe nanh.

Con chó nhảy xổ đến. Liam đá nó văng ra. Khi con chó bay người, một bên sườn của nó phơi ra dưới ánh trăng. Tôi thấy trên sườn nó có một lỗ hồng to bằng năm tay, bên trong đầy giòì bọ.

Liam cũng nhìn thấy. Hắn chửi um sùm và lùì lại. Con chó đâm bổ vào hắn. Liam quăng người tránh.

Tôi bảo, “Dừng lại.”

Con chó dừng ngay. Nó đứng đó, nhe răng, mắt nảy lửa, lông dựng đứng và găm gừ nhìn Liam.

Con thỏ lao về phía hắn. Hắn đá thỏ bay vào bụi cây, nhưng thỏ lập tức quay lại. Nó lôi theo một con gì thuộc loài gặm nhấm. Con này chỉ còn bộ xương không, miệng kêu chít chít và nghiến hàm răng bé tí.

Tôi ra lệnh, “Dừng lại.”

Cả hai con vật đều nghe theo ngay lập tức. Liam trở mắt nhìn tôi.

“Phải, chúng là xác chết. Tôi có thể điều khiển chúng. Còn anh cố giết chúng, chúng cũng không chết. Muốn thử, xin cứ việc. Chỉ có điều chúng không chết đâu.”

“Ồ, nếu thế anh sẽ đấu với thứ anh có thể giết được vậy.”

Hắn lao về phía tôi.

Tôi ra lệnh cho con chó tấn công, nhưng tâm trí lại ngập ngừng khi Liam lao thẳng đến. Tôi né sang bên. Hắn nắm ống quần ngủ của tôi mà giật. Ngã đập mặt xuống đất, tôi quơ quào gắng nâng người lên, móng tay cào đất suýt bật ngựa. Tôi vịn người khiến tay hắn trượt xuống chân tôi. Dồn

hết sức lực nhồm lên, tôi trườn về phía trước rút chân ra bỏ mặc Liam nằm đó, tay vẫn cầm một bên giày của tôi.

Lúc lồm cồm bò dậy, tôi nghe tiếng ai vừa đập một đòn mạnh như trời giáng. Tôi quay lại thấy Derek – đã mang lột người – đang chồm lên lưng Liam. Hắn nhảy dựng lên, định hất anh ra. Derek túm chặt lấy hắn và cả hai ôm nhau lăn lộn trên đất trong một cuộc kịch chiến.

Con chó chạy về phía họ. Nghe tôi ra lệnh cho nó đứng yên, nó đột ngột dừng lại, nhe nanh cong người lên như chó dại bị xích. Tôi nhắm mắt cho nó một mệnh lệnh khác – linh hồn con chó lìa khỏi xác.

Trong lúc tiếp tục giải phóng những linh hồn khác, tôi cố gắng tập trung nhưng vẫn không thể không nghe tiếng thở hỗn hển và hăm hè vọng lại từ một cuộc hỗn chiến. Lúc tôi mở mắt thì thấy xác mấy con vật nằm xuội lơ. Linh hồn chúng đã được phóng thích.

Liam và Derek lăn lộn trên đất, ghì lấy nhau mà đấm đá. Hai tay Liam túm tóc Derek, giật đầu anh ra sau còn Derek đang ghì siết cổ hắn. Không ai đủ sức đánh bại người kia.

Tôi rút dao bấm và phăng phăng chạy tới. Tôi nhấn nút bấm... lưỡi dao bật vào trong lòng bàn tay tôi. Đau quá, tôi vội buông dao. Con dao rơi vào bụi cây. Tôi quì xuống, vạch cây bụi và loay hoay tìm kiếm.

Có tiếng rắc như cành cây khô vừa gãy. Tôi đứng bật dậy. Derek nằm ngửa, Liam đè lên người anh. Tay Derek vẫn siết quanh cổ hắn. Cả hai chột im phắc. Derek trợn mắt nhìn lên. Liam cũng tròn mắt nhưng cả hai chẳng ai nhìn thấy gì. Ánh mắt họ đều trống rỗng bởi một cú sốc kinh hoàng.

Chương 23

“ANH KHÔNG...” DEREK NÓI TRƯỚC.

Anh ấy loay hoay chui ra từ phía dưới thi thể của Liam. Xác người sói đổ vật, xuôi lơ, đầu ngật sang bên bởi cổ đã bị gãy.

Derek nuốt khan. Tiếng anh ấy nuốt ực vang lên rõ mồm một, bởi xung quang im lặng như tờ.

“Anh không – anh chỉ - anh chỉ cần hấn đừng đánh anh thôi.”

Tôi nhỏ nhẹ đáp lời, “Anh không cố ý giết người. Kẻ cố ý là hấn.”

Derek nhìn sang tôi bằng ánh mắt bàng hoàng, thảng thốt.

“Nếu không chết, Liam đã giết anh rồi. Nếu thế, cả anh và em đều bị hấn giết. Đúng là anh không cố ý, nhưng...”

Tôi im bật. Đúng là không có Liam, thiên hạ bớt được một mối họa. Nhưng chúng tôi biết vấn đề không phải ở chỗ Liam có đáng chết hay không, mà là Derek có đáng bị cắn rứt lương tâm khi giết người hay không. Anh ấy không đáng phải chịu nỗi day dứt ấy.

“Anh đâu định sống mái với hấn. Chính hấn nhất định không chịu đội trời chung với anh đấy chứ.”

Derek gật đầu, xoa gáy và nhăn mặt khi chạm vào vết xước.

“Anh có sao không?”

“Anh không sao. Chỉ bị vài vết cắt sâu và bầm tím thôi. Vết thương của anh mau lành lắm. Chắc chỉ cần khâu một, hai mũi...”

Derek nhìn xuống vết thương rớm máu bên sườn... đến lúc ấy anh mới nhớ mình chưa mặc quần áo. Tôi sẽ nói dối nếu bảo rằng tôi không nhận ra điều đó trước anh. Mọi thứ đều bày ra trước mắt tôi mà. Hình như vì vội ngăn Liam không làm hại tôi, anh không kịp tìm quần áo để mặc.

May thay, trong tình huống nguy cấp, tôi không chú ý mấy đến chuyện Derek không mặc gì. Trong lúc đánh nhau hay trong lúc anh ấy đứng lom khom che chắn như bây giờ, tôi chẳng nhìn thấy gì nhiều hơn lúc anh ấy mặc quần đùi. Dù thế, Derek vẫn mặt đỏ tía tai vì ngượng.

Tôi cởi áo khoác và lẳng lặng đưa nó cho anh. Vừa cột áo quanh người, anh vừa lí nhí.

“Cám ơn. Ta nên đi thì hơn.”

Nhưng chẳng ai nhúc nhích. Tôi và anh đều im lặng. Derek vẫn quì bên xác Liam, đầu cúi gằm, tóc xõa xười, mồ hôi nhễ nhại trên lưng và hai cánh tay anh. Anh đang run rẩy.

Tôi gượng dậy.

“Để em đi lấy quần áo cho anh.”

Anh nắm khủy tay tôi.

“Coi chừng Ramon.”

“Vâng.”

Một mõi rã rời, tôi chớp mắt lia lịa. Chắc tại cú sốc vừa rồi. Một trong hai anh em phải tỉnh táo lên, nhưng Derek vẫn như cỗ xe chết máy, không thể cử động được, cứ ngồi ngây nhìn người vừa chết bởi tay anh.

“Phải lôi hẳn đi ngay. Ít nhất cũng phải lôi cái xác vào bụi cây. Ngày mai ta sẽ quay lại sau để chôn hẳn.”

Không thể tin những lời như vậy vừa bay khỏi miệng tôi. Giấu một xác chết ư? Một xác chết?

Còn cách nào khác đâu? Chẳng nhẽ bỏ hãn giữa đường rồi khẩn thăm dừng có người đi đường nào đi ngang qua đây ư?

Ngoài lúc ngồi viết bản thảo phim, hủy xác chết không phải việc tôi mong được làm. Nhưng bây giờ, nó đã thành một phần trong đời sống của tôi. Hoặc phải quen với nó hoặc bỏ cuộc.

Tôi đứng dậy, xốc một cánh tay Liam. Sau một thoáng chần chừ, tôi bèn lôi thật nhanh.

Derek đứng dậy.

“Anh biết việc rồi. Để anh mang hãn đi cho. Đừng để lại dấu vết, chẳng hạn một vết kéo lê trên đất. Với lại, anh phải chôn hãn ngay, để chó không tìm được hãn.”

Thình lình, một giọng nói vang lên ngay cạnh tôi.

“Chôn ai cơ?”

Tôi giật thót, mặt mày hoảng hốt, tim suýt nhảy vọt khỏi lồng ngực.

Derek lo lắng.

“Chloe em?”

Quay nhanh sang, tôi thấy Liam đang thông thả đi đến.

“Kìa Chloe? Em làm sao thế?”

“L... Liam kìa. Hồn ma của hãn đến.”

Liam đứng trơ khấc.

“‘Hồn ma’ là thế nào?”

Hắn hết nhìn tôi lại nhìn cái xác và buột miệng chửi thề.

Tôi tuyên bố.

“Mi chết rồi.”

“Ta thấy mà. Vậy nhất định mi giống mấy người biết nói chuyện với ma và... (hắn bĩu môi nhìn xác hai con thỏ và chó) biết điều khiến âm binh.”

Quay nhìn lại xác của chính mình, hắn lại văng tục.

Tội dạn giọng:

“Nhân tiện người đang ở đây, tôi muốn hỏi mấy câu.”

Hắn nhìn tôi, nhướn nhướn mày.

“Mi đùa ta đấy à?”

“Không hề.”

Ngồi xuống cạnh xác hắn, tôi lục túi áo hắn.

Derek cau mày tiến đến gần.

“Chloe?”

Tôi lôi ra chiếc điện thoại di động của Liam.

“Lúc này có người vừa gọi điện cho hắn. Hình như kẻ đó đứng đằng sau toàn bộ vụ việc này. Hắn biết em, biết cả tên em nữa (tôi nhìn Liam). Hắn là ai?”

Con ma cười hô hố:

“Mi giỡn hay nghiêm chỉnh thế? Ta mới chết xong. Chính bạn trai mi vừa giết ta. Còn mi lại muốn ta ở lại đây để nói chuyện phiếm với mi ư? Ta cũng thích thế lắm, nhưng giờ ta đang đau khổ. Chắc để sau hẵng nói đi.”

Hắn quay người bỏ đi. Tôi chạy vọt lên cản lối.

“Người sắp sang thế giới bên kia. Đây là cơ hội cuối cùng cho người làm việc thiện đấy.”

“À, nếu người diễn giải theo sự việc ấy thì... (hán ngán ngẫm đảo mắt nhìn lên). Ta đây không quan tâm đến cơ hội hồi cải. Ta đã làm thì không hối hận. Nếu mi muốn mọi thông tin thì...”

Hắn sấn đến đứng lù lù trước mặt tôi. Tôi ráng đứng yên không chùn bước. Nhưng chắc trông tôi căng thẳng đến cứng người nên Derek mới đến gần rí tai:

“Đừng để hắn quấy rối em.”

Liam hỏi lại.

“Quấy rối nó ư? Chính con bé này cứ thích sấn đến gần ta đấy chứ (hắn nhìn tôi bằng nửa con mắt). Như ta đã nói, nếu mi muốn thông tin thì tự đi mà tìm hiểu lấy. Và nhớ là còn sống ngày nào thì cố vui vẻ đi, bởi ta có cảm giác sẽ sớm gặp lại... ở thế giới bên kia.”

Derek siết chặt cánh tay tôi. Thấy tôi định vùng ra, anh ghé sát lại nói nhỏ:

“Mặc hắn đi em. Không đáng đâu.”

Vừa bỏ đi, Liam vừa ngoái đầu nói với lại:

“Nghe lời người yêu đi, bé xinh.”

Tôi đồng dạc:

“Mi nghĩ sao về bọn âm binh của ta?”

Liam dừng bước và từ từ quay lại.

Tôi phẩy tay chỉ con chó chết:

“Mi có biết sao ta làm được vậy không?”

“Ta không cần biết.”

“Mi nên biết thì hơn. Thầy đồng gọi âm binh bằng cách đưa linh hồn – hay ma, như người chẳng hạn – trở lại xác chết. Lúc đó, nó sẽ dưới quyền điều khiển của ta, như mi đã thấy rồi đấy. Gọi hồn linh nghiệm không chỉ với động vật, mà với cả người. Vậy hoặc mi sẽ trả lời ta, hoặc ta sẽ xua mi về trong đó.”

Tôi chỉ vào thi thể hần.

Hần cười khẩy.

“Phải công nhận người gan lì lắm, chỉ có điều người sử dụng nó không đúng chỗ đúng nơi.”

“Mi tưởng ta đùa sao?”

Hần trả lời bằng cách quay lưng bỏ đi. Tôi nhắm mắt, hình dung cách lôi hần trở lại thi thể, nhưng chỉ lôi nhẹ thôi.

Hần kêu lên.

“Này, làm gì thế hả?”

Mở mắt, tôi thấy hần đang cố trì người, chống trả lực kéo vô hình.

“Tưởng ta chỉ lòe mi sao?”

Tôi lôi mạnh thêm chút nữa. Liam chao đảo. Tôi giật thêm lần nữa. Hồn ma lướt đến gần thi thể thêm vài thước.

Hắn cúi tiết:

“Thôi được, người muốn biết gì đây?”

“Ai thuê mi làm việc này?”

“Điện thoại của ta trong tay người. Tự tìm hiểu lấy đi.”

“Có phải bọn Edison không?”

Hắn nhăn mặt:

“Cái công ty đó sản xuất điện cơ mà?”

“Có phải gã thuê người là Marcel Davidoff không?”

“Ai cơ?”

“Hay là Diane Enright?”

Derek khẽ nhắc:

“Hắn nói đúng đấy. Điện thoại của hắn trong tay em cơ mà. Em hỏi chuyện khác đi.”

“Lần đầu tìm được tụi ta ngoài sân chơi, mi nói mi đậu xe ngoài đường cái và tình cờ đánh hơi thấy mùi của Derek. Mi nói dối chứ gì?”

“Cưng ơi, ai chẳng có một lần dối trá. Phải tập cho quen dần đi chứ.”

“Có người thuê mi trừ khử Derek.”

“Ta và người đều không lạ gì chuyện đó. Vậy nên người không cần...”

“Nhưng tại sao mới được.”

“‘Tại sao’ cái gì?”

“Tại sao chúng muốn anh ấy phải chết?”

Derek xen vào.

“Bởi anh là người sói. Như chú Andrew nói, chẳng ai muốn người như tụi anh tồn tại trên đời.”

“Chính xác. Biết sớm điều đó là tốt đấy. Ai cũng sợ tụi ta cả (hắn thủng thẳng đi về phía Derek). Mi vẫn cố tỏ ra ngoan ngoãn à? Mi tưởng làm thế sẽ khiến chúng nhận ra rằng chúng đã sai ư? Nhưng kết quả thế nào? Thế ra người vẫn chưa mở mắt sao? Bọn chúng khhông thèm để ý. Dù người có làm gì, hoặc không làm gì cũng chẳng thay đổi cách nhìn nhận của chúng về người. Tóm lại, đời tàn nhẫn thế đấy (cười khùng khục). Ráng vui sống đi.”

Derek đặng đăm nhìn về phía trước và kiên nhẫn chờ đợi.

Liam hỏi:

“Ta có nói gì hắn cũng không nghe được phải không?”

“Đúng vậy.”

Hắn văng tục.

“Vậy mà nãy giờ ta cứ ráng truyền lời vàng ý ngọc cuối cùng cho thế hệ sau...”

Liam biến mất. Giật thót người, tôi hoảng hốt nhìn quanh.

“Chloe, em sao vậy?”

“Hắn đi mất rồi.”

“Hắn bỏ đi ư?”

“Không, hắn chỉ... (dáo dác nhìn quanh mãi nhưng tôi vẫn không nhìn thấy bất kỳ bóng mờ nào lay động trong không gian). Đang nói dở, đột nhiên hắn biến mất, hết như có ai đó lôi tuột hắn về thế giới bên kia vậy.”

“Hắn nói gì vậy em?”

“Em và hắn chưa nói được chuyện gì cho ra đầu ra cuối...”

Đột nhiên, Derek quay nhanh sang bên. Trên con đường mòn có một người đàn ông đang ở cách chúng tôi gần chục thước. Là Ramon. Derek lập tức bước lên làm lá chắn che chở cho tôi.

Một tay Ramon giơ cao, lòng bàn tay xoay ra trước cho thấy hắn không mang vũ khí. Bên tay gãy buông thõng bên tôi. Lúc hắn đến gần, tôi nhìn thấy mặt hắn đầy vết bầm tím. Một bên vạt áo ướt đẫm. Cứ hễ đi được một bước, mặt hắn lại co rúm vì đau.

“Ta không đến đây đánh nhau. Nếu các người không chịu, ta đành cố hết sức, nhưng thực lòng ta chỉ muốn rút lui.”

Thấy xác Liam nằm gần đó, hắn dừng lại lắc đầu.

Tôi nói ngay.

“Không ai cố ý cả đâu.”

“Ừ. Ta biết hắn tự gây cho ra khổ nạn ấy.”

Lại lắc đầu nhưng lần này ánh mắt lộ rõ vẻ ngậm ngùi thương tiếc. Giây lát sau, hắn thôi không dán mắt vào cái xác và ngược lên nhìn Derek.

“Giờ ý người thế nào?”

“Sẽ theo ý người, chúng ta sẽ cùng ‘rút quân’. Nhưng nếu người vẫn còn đi theo làm hại chúng tôi thì...”

Ramon cười buồn.

“Trông bộ dạng ta có giống kẻ hung hãn đi săn lùng các người không? Không, Liam chủ mưu trong việc này. Cái thằng khùng khốn...”

“Có kẻ thuê ông và hãn. Kẻ đó là ai?”

Hãn xia ngón tay về phía xác chết.

“Hỏi hãn ấy. Chính hãn lập mưu mà. Toàn bày trò thôi. Còn ta chỉ ‘quá giang’ theo hãn.”

“Vậy ông không biết kẻ đứng đằng sau chi tiền và giết giây Liam trong vụ này à?”

“Một gã có khả năng siêu nhiên. Là thầy lang thì phải?”

Tôi hỏi dồn:

“Là thầy phù thủy ư? Hay thầy pháp?”

“Sao ta biết được. Ta có quan tâm đến mấy trò đó đâu. À này, có người móc nối Liam với gã đó. Tên này cần một người sói, lần theo dấu vết của mi (hãn hất đầu về phía Derek) và giao mi cho nhóm The Pack. Chuyện xảy ra khi tụi ta bị nhóm The Pack rầy rà. Nhất là Liam thường xuyên có chuyện.”

Tôi vỡ lẽ:

“Một mũi tên nhắm hai đích, tiện quá còn gì. Giao Derek cho nhóm The Pack, giá họa tội ăn thịt người cho anh ấy. Thế là Liam vừa xóa được tội

vừa được trả công. Với lại các người có cần bắt sống Derek đâu.”

“Lúc đầu thì không cần. Ông chủ chỉ cần giao Derek cho nhóm The Pack, và nghĩ như thế là xong. Hoặc tự phình phờ kể ấy là thượng sách.”

Derek nói rõ thêm:

“Nếu Pack đang tâm giết người, hẳn sẽ không phải tự tay giết ta. Nhờ thế, hẳn vô can.”

“Người hiểu đúng vấn đề rồi đấy. Sau khi tụi ta bắt hụt người lần đầu, ông chủ bắt đầu lo sốt vó. Lần này ông ta chỉ muốn trừ khử người bằng mọi cách. Muốn nghe ta khuyên không? Đem người yêu cao chạy xa bay ngay đi. Nếu còn ở đây cho dù người có làm gì – ráng hòa thuận với những người có khả năng siêu nhiên khác, hay tự cho rằng mình là một người trong số họ - đều hoài công vô ích. Họ vẫn luôn để mắt đến người, sợ người sẽ mất kiểm soát (Ramon lắc đầu). Người biết gì về loài sói nào?”

“Cũng biết một chút.”

“Chẳng phải tự nhiên mà chúng càng sống xa loài người càng tốt. Kinh nghiệm của nhiều thế kỷ đúc kết lại đấy. Con người không thích có thú ăn thịt quần quanh gần bên. Họ sẽ luôn phập phồng lo sợ. Khi con người sợ, họ tìm cách loại bỏ mối nguy. Còn bây giờ, ta phải nói lời từ biệt và mang anh bạn này đi thôi.”

Tôi hỏi:

“Mi sẽ chôn cất hẳn tử tế chứ?”

Ramon cười khùng khục:

“Tụi ta đâu có được thứ đạo đức xa xỉ đó. Ta đi lãnh tiền công, sau đó giao xác hẳn cho nhóm của The Pack và điều đình với họ. Phải, làm thế với bạn

bè là thất đức, nhưng muốn sống được trên đời thì phải biết thức thời (hắn quay sang Derek đang nhìn hắn chăm chăm). Với bọn ta, phải luôn thức thời mới tồn tại được.”

Nhờ Derek đỡ một tay, Ramon vác được xác Liam lên vai. Vốn đã bị thương, giờ còn phải vác thêm xác chết, hắn nghiêng rặng trèo trẹo vì đau. Sau đó, hắn tập tễnh đi sâu vào màn đêm tối đen như mực.

Chương 24

CHÚNG TÔI TRỞ LẠI NƠI Derek biến hình lần đầu để tìm quần áo cho anh. Trong lúc anh loay hoay mặc đồ, tôi kiểm tra điện thoại di động của Liam. Xong xuôi, Derek đến gần phía sau và nhìn qua vai tôi:

“Hắn dùng chữ viết tắt thay cho tên. RRB. Nhưng mã vùng là 212. Đó là New York City, vậy khả năng Edison Group chưa bị loại. Chúng dùng số liên lạc trong vùng để tiện điều khiển việc này.”

“Ừm.”

“Anh có vẻ không quá quyết tâm nhỉ.”

Anh trầm ngâm nhìn ngôi nhà.

“Anh nghĩ một người trong số họ chủ mưu ư? Nhưng Liam đi theo hai tội mình trước cả khi chúng ta đến chỗ chú Andrew cơ mà.”

“Lúc ấy chúng đã biết anh di chuyển. Vì vậy, chúng mới sai Liam lần theo tuyến xe buýt có tên anh trên đó.”

“Nhưng bằng cách nào? Vào thời điểm đó, chú Andrew đang bị Edison bắt giam. Chú ấy không biết tội mình đến. Và như thế, nhóm của chú cũng không biết luôn.”

“Có thể chúng theo dõi nhà chú ấy. Khi thấy Simon và Tori, chúng đoán anh và em cũng đang trên đường đến. Chúng bèn gọi cho bến xe buýt, hỏi dò về hai thanh niên vừa rời bến Albany đêm hôm trước. Làm thế rất mất công. Nhưng...”

Anh nhún vai.

Tôi kiểm tra lại những chữ viết tắt tên những người có trong danh bạ điện thoại.

“Rất có khả năng. Anh có nhớ họ của ông Russell không? Ramon nói kẻ móc nối là thầy lang. Ông Russell là pháp sư. Theo kiểu ám chỉ mập mờ của Ramon thì đó là phù thủy.”

“Nam phù thủy không chữa bệnh, chỉ nữ phù thủy mới chữa bệnh thôi. Nhưng Ramon quả quyết kẻ ấy là nam giới. Vậy hẳn là shaman, phù thủy kiêm thầy thuốc.”

Tôi giờ điện thoại lên:

“Cần phải có bằng chứng. Em biết chúng ta tìm bằng chứng bằng cách nào rồi.”

Derek lắc đầu:

“Mạo hiểm lắm. Anh giả giọng người khác rất tệ.”

“Không cần phải nhọc công. Liam có dặn nếu muốn gì, gã kia chỉ cần nhắn tin cho hắn. Vậy nên, ngược lại, Liam cũng có thể nhắn tin cho ông chủ.”

Derek với tay giành điện thoại.

“Hay lắm. Anh sẽ bảo hắn là...”

Lấy lại điện thoại từ tay anh, tôi lườm anh hờn giận. Hiểu ý, Derek chỉ gãi cằm và gật đầu.

“Em làm đi.”

Lúc tôi nhập tin nhắn, anh cố gắng không ghé qua vai tôi nhìn trộm. Nhưng quả thực không dễ - một cách vô thức, Derek cứ nhao người, nghển cổ xem tôi nhắn. Tuy nhiên, anh rất biết kiềm chế nên không giật điện thoại trên tay tôi. Tôi rất cảm kích về điều đó.

Nội dung tin nhắn: Liam đã bắt được Derek và con bé đi cùng. Tuy có thể bắt sống, nhưng trong khi thực hiện kế hoạch, rất có thể hắn đã vượt cả hai. Vậy ông chủ muốn Liam và Ramon phải làm thế nào?

Dù có là ai, người ở đầu dây bên kia chắc phải trực sẵn bên điện thoại bởi chỉ mấy giây sau đó đã có câu trả lời. Ba từ. Khử trùng đi.

Tôi gửi thêm một tin nhắn nữa và tỏ ra rất rạch ròi: Nếu muốn Liam hủy hai cái xác, hắn phải trả thêm 10%. Một lần nữa, phản hồi đến rất nhanh. Lần này chỉ có hai từ: Đồng ý.

Nhìn sang, tôi thấy Derek trừng trừng ngó mẫu tin nhắn. Anh lặng người đi: hình như trước đó anh vẫn tin là Liam và Ramon chỉ dọa dẫm, rằng chúng chỉ nhận lệnh bắt giao anh cho The Pack, còn tôi được thả cho về.

“Anh sao vậy?”

Anh lắc đầu nhưng tôi biết Derek đang bàng hoàng. Mặt anh trắng bệch, mắt không rời màn hình điện thoại.

“Derek?”

Điện thoại bất ngờ rung mạnh. Lại một tin nhắn từ người gửi trước, nói rõ là 10% thêm là để hủy cả hai xác chết. Còn nếu chúng bắt sống được Derek

thì tôi sẽ phải chết.

“Bởi nếu về được, em sẽ kể hết với chú Andrew. Thượng sách là xóa dấu vết của cả hai, làm như hai anh em mình rủ nhau trốn đi mất tích.”

Nói xong, tôi nhìn sang Derek. Mặt anh xanh như tàu lá, trông như anh sắp nôn vọt ra đến nơi.

Mãi sau, anh mới nói rất nhỏ:

“Xin lỗi em. Chúng muốn giết em bởi em ra ngoài này với anh. Để giúp anh. Chỉ tại anh cứ đòi em đi cùng.”

“Sao đó lại là lỗi của anh được?”

Dù không muốn gắt gỏng, nhưng người tôi nóng bừng. Tôi không giận Derek mà hận chúng – tôi hận bất cứ ai khiến anh mang mặc cảm như bây giờ. Trước khi tôi kịp nói câu xin lỗi, Derek đã chớp mắt lia lịa, cơn sốc biến mất hẳn và tôi hiểu cơn giận của tôi có tác dụng hơn bất kỳ lời an ủi nào.

“Chúng nhắm vào anh bởi anh là người sói. Lý do chỉ có thế. Trước giờ anh chẳng làm gì sai, và sau này anh có làm gì thì cũng chẳng thay đổi được sự thật đó. Vậy thì chúng có tội, không phải anh.”

“Nhưng nếu đã biết đó là rắc rối, anh không nên kéo người khác vào vòng nguy hiểm.”

“Thế có nghĩa anh nên ra ngoài này một thôi ư? Thế...”

“Không chỉ có thế. Anh đẩy Simon và em vào vòng nguy hiểm chỉ bằng...”

“Bằng việc đến đây ư? Anh còn cách nào khác đâu? Chẳng lẽ anh muốn lẳng lặng bỏ đi? Chẳng lẽ anh muốn buông xuôi, không đi thăm cha nữa? Hay anh muốn bỏ cả Simon?”

Anh chớp chớp mắt.

“Không. Anh không đi... Nhưng anh thấy...”

“Anh thấy cái gì?”

Derek lắc đầu, quay mặt đi. Tôi tiến sát mặt anh.

“Anh thấy thế nào? Anh nghĩ anh nên đi ư? Anh nghĩ nếu anh đi, tụi em sẽ bớt khổ hơn ư?”

Vai anh đưa lên trong cái nhún vai nửa chừng. Derek lại quay mặt nhìn sang chỗ khác. Tôi nói đúng. Chẳng qua anh không thích nghe tiếng nói của lí trí. Cảm giác của Derek bây giờ gần hơn với sự tủi thân.

“Nếu anh đi, chẳng ai đỡ khổ hơn đâu.”

Anh lẩm bẩm, vẻ không tin lắm.

“Ừ.”

“Simon cần anh.”

Anh gật đầu, vẫn dăm dăm nhìn về khu rừng tối đen.

Em cần anh. Tất nhiên, tôi không nói thế. Có cách nào cho tôi biểu đạt suy nghĩ ấy mà không thấy ngượng ngùng? Nhưng cảm giác đó không chịu biến mất. Dù tim tôi đập nhanh nhưng đó không phải cảm giác lãng mạn ngớ ngẩn, đại loại: em không thể sống thiếu anh. Xúc cảm này sâu sắc hơn, mãnh liệt hơn rất nhiều.

Khi nghĩ đến chuyện Derek bỏ đi, mặt đất chao đảo dưới chân tôi. Tôi cần bám víu một thứ gì đó, một thứ chắc chắn và có thực trong lúc cuộc đời xung quanh cứ quay cuồng, biến đổi không ngừng. Dù lắm lúc tưởng nếu không có Derek cuộc sống sẽ dễ chịu hơn, nghĩ anh vùi dập tôi tơi bời mỗi

khi tôi mắc lỗi, tôi vẫn dựa dẫm vào cảm giác ấy – cảm giác có người bắt buộc tôi phải tiếp tục suy nghĩ, khiến tôi phải nỗ lực để trở thành người tốt hơn, khiến tôi không như đà điểu chúi đầu trong cát nóng và chỉ biết thăm khấn trời biến mọi ước mơ thành sự thực.

Khi anh day mặt lại phía tôi, chắc chắn nét mặt tôi nói lên tất cả. Tôi cố che giấu thật nhanh nhưng không kịp, và khi anh nhìn tôi, ánh mắt anh khi ấy...

Nỗi kinh hoàng. Tôi cũng hoảng. Tự nhiên tôi chỉ muốn quay đầu cắm cổ bỏ đi, nhưng vì chẳng còn nơi nào để đi ngoài việc ở lại đây nên tôi muốn, muốn...

“Chloe em, anh sẽ không đi đâu hết (anh nhăn mặt với tay xoa vai như thể anh đang massage giảm căng thẳng). Anh không định làm mọi người...”

“Lo lắng?”

Anh cười khê:

“Ừ. Hồi này này anh cứ hay ngồi lo nghĩ. Thực ra anh thích hành động hơn.”

Tôi giờ điện thoại lên:

“Em hiểu mà. Có lẽ cái này sẽ giúp ta bắt đầu hành động. Anh sẵn sàng đến gặp chú Andrew nói chuyện chưa?”

Derek gật đầu. Chúng tôi trở về nhà.

Mãi đến khi về đến nơi, hai đứa mới thấm đòn tác động ghê gớm của những gì xảy ra hồi đêm. Ngoài kia có kẻ muốn Derek phải chết. Còn nữa, nếu thấy tôi chết, cũng chính kẻ đó sẽ thấy sung sướng khoanh tay đứng

nhìn, bởi vì... theo tôi vì tôi có chết cũng không quan trọng. Tôi chẳng là gì cả. Tôi chỉ là vật cản trên đường dẫn đến mục tiêu của hắn.

Sao trên đời lại có người coi những trẻ em chưa làm gì sai là mối họa, chỉ có cách giết hết chúng mới là thượng sách? Người độc ác đến mức đó thì cũng chẳng hơn gì bọn Edison.

Có người muốn Derek chết bởi họ nghĩ anh là ác thú. Nhưng khi lỡ tay làm Liam chết, Derek đau khổ vô cùng. Và Derek sẽ đau khổ mãi dù việc anh làm có đúng dẫn đến đâu.

Vậy suy cho cùng, ai mới là ác thú?

Căn nhà im lặng như tờ. Thế này thì lạ thật. Giống như tụi tôi vừa tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng, giờ chỉ cần lên giường chui vào chăn ấm như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôi chờ Derek đi gọi chú Andrew.

Hai chú cháu đến bàn ăn trong bếp bắt gặp tôi. Derek mở lời:

“Chúng cháu có việc định nói với chú.”

Trông sắc mặt chú, chắc chú nghĩ rằng Derek sắp thú nhận rằng anh trót làm tôi có bầu. Sau khi biết sự thật thì ngay cả việc tụi tôi vừa bị bọn người sói truy sát cũng khiến chú nhẹ nhõm hẳn, hoặc ít nhất cho đến khi chú biết bọn người ấy không phải do Hội Edison phái đến. Ngay khi chú thấy đoạn tin nhắn trên điện thoại của Liam và xác minh đó là số của lão Russell, tình thế thay đổi hẳn: cuối cùng, chú Andrew cũng xứng với sự kỳ vọng và trông đợi của chúng tôi.

Chú giận dữ, đi lại trong bếp và thề nếu không trả thù thì ít nhất cũng phải trả đũa vụ việc này. Và phải giữ an toàn nữa. Chú hứa sẽ không bao giờ có

chuyện tương tự xảy ra với tụi tôi, ngay cả khi muốn làm thế, chú phải tách tụi tôi ra khỏi nhóm của chú và một mình chống lại cả Hội Edison.

Chú gọi cho bà Margaret, bảo bà đến ngay. Dù lúc đó mới bốn giờ sáng, chú cũng mặc và không thể chờ cho đến khi trời sáng hẳn. Dù không thể liên lạc trực tiếp với chị Gwen, chú cũng để lại tin nhắn tương tự vào điện thoại di động của chị ấy.

Sau đó, tụi tôi gọi Simon và Tori dậy, tôi nói chuyện với Tori, còn Derek kể cho Simon chuyện vừa xảy ra. Tôi thực bụng mừng vì chưa phải gặp mặt Simon ngay.

Tôi kể cho Tori mọi chuyện. Hay nói đúng hơn là một phiên bản khác của sự thật: vừa truyền tải sự nghiêm trọng của mối đe dọa ngoài kia đồng thời không làm nó sợ đến mất tinh thần. Anh Derek và tôi cũng không kể hết với chú Andrew bởi tụi tôi không muốn làm chú hoảng sợ. Tụi tôi chỉ bảo Derek chưa Biến Hình hết. Mọi người đã đủ lo về Derek rồi, nên tụi tôi chưa thể thú nhận giờ anh là một người sói hoàn chỉnh, rằng Derek đã ‘hạ’ hẳn, rằng Ramon đến giảng hòa và mang xác hẳn đi.

Derek muốn cả bốn đứa tôi gói gém quần áo, chuẩn bị hành trang và chạy trốn. Tôi biết anh muốn thế vì tôi cũng muốn thế. Tụi tôi không còn cách nào khác. Ít nhất là cho đến lúc này.

Tối nay chẳng có gì hơn là việc mở ra một cửa sổ mới về hướng hiểm họa đang rình mò quanh mấy bức tường của tòa lâu đài chở che tụi tôi. Nói rằng tụi tôi đang bị bao vây nghe hơi quá, nhưng đúng là ai cũng có cảm giác như vậy.

Nếu là trong một cảnh phim, tụi tôi sẽ lên đường ngay, bắt chấy Ramon, hay Russell hay bọn giết thuê của Hội Edison. Những ai từ chối rời khỏi lâu đài này sẽ bị chụp mũ là đón hèn, nhát chết. Nhưng người trong phim hành động ngô nghê không phải không có lý do – chẳng có khán giả nào bỏ tiền

ra xem một đám trẻ con hoảng hốt, lông lộn trong phòng, gân cổ cãi nhau vật chờ người lớn lên kế hoạch định đoạt đời chúng. Bản thân tui tui cũng chán ‘kịch bản’ đó, thế nên thà cứ kẹt ở đây lại hơn.

Chương 25

CHỈ MÌNH BÀ MARGARET ĐẾN. Dù chú Andrew có phân trần chị Gwen đang ở chỗ người yêu, rằng chị tắt điện thoại di động, nhưng rõ là chú thất vọng trông thấy. Phải chăng chị cũng đang tính cách ‘loại’ Derek? Tôi hi vọng không có khả năng ấy.

Nếu kỳ vọng bà Margaret cũng bất bình như tui tui thấy ở chú Andrew, chúng tui phải thất vọng. Nhưng bà cũng bứt rứt, đứng ngồi không yên. Lúc này mà được như vậy cũng đủ tốt rồi.

Từ phòng tắm đi ra, tui thấy có mẫu giấy nhét dưới cửa. Đó là tin nhắn bằng những hình vẽ loằng ngoằng do Simon gửi, giống như mẫu tin nhắn cậu ấy bỏ lại ở nhà kho bữa trước: một con ma đang đứng nghiêm trong tư thế chào cờ (đó là tui). Vây kín xung quanh nó là mây đen vần vũ. Giữa mây đen có tia chớp lóe: đó là cậu. Riêng thư này rồi rằm hơn thư trước nên phải mất một lúc, tui mới hiểu.

Biểu tượng thứ nhất là mẫu giấy có chữ: “Tớ muốn...” chạy ngang đầu trang. Biểu tượng thứ hai là chữ U. Rồi đến số 4. Rồi đến 2 bàn tay, bàn tay bên này đang bỏ thứ gì đó vào bàn tay bên kia. Sau đó là nốt nhạc ‘mi’. Will you for_me? (“Cậu có... cho tớ không?” Thế là nghĩa gì nhỉ?)

Cho tới khi có tiếng gõ mạnh ngoài cửa, tui vẫn nghệt mặt ngó hoài hai bàn tay tìm chữ còn thiếu. Nhưng mãi mà chẳng hiểu gì cả:

“Hoặc câu trả lời là ‘không’ hoặc mình vẽ xấu quá.”

“Chờ mình chút.”

Mặc vội quần áo, tôi ra mở cửa. Simon đang dựa lưng vào tường:

“Thế nào cậu?”

Tôi chỉ vào hai bàn tay trong tờ giấy:

“Tớ không hiểu chỗ này.”

“Là ‘cho’ đó.”

Tôi đọc to:

“À, ‘Cậu có... tha thứ cho tớ không?’ - tôi ngược lên nhìn anh - Thiết tưởng người hỏi câu đó phải là tớ chứ.”

“Đừng. Cậu có làm gì sai đâu. Biết lòng không muốn, cậu đã nói ngay với tớ. Còn tớ là thằng tồi nên mới vùng vằng bỏ đi, bỏ mặc cậu giữa rừng tối. Tớ xin lỗi. Hết sức xin lỗi cậu.” Simon ngập ngừng. “VẬY... giữa chúng ta không có chuyện gì chứ?”

Như cắt được gánh nặng, tôi suýt khụy gối vì mừng:

“Tất nhiên rồi. Nhưng chính tớ cũng phải xin lỗi...”

Cậu giơ tay cắt lời:

“Tớ không có quyền nổi quạu. Cậu chỉ giúp tớ khẳng định một điều mà tớ đã ngờ ngợ từ lâu. Tớ đã cố. Nhưng vô vọng. Không thể nói tớ vui vì điều đó, nhưng... (cậu nhún vai). Tớ rất quý cậu, Chloe. Với lại, đây không phải chuyện ‘không yêu thì đừng nhìn mặt nhau’, nên tớ hi vọng tại mình hãy bỏ qua giai đoạn ‘một thời để yêu giờ đã theo gió bay’, và quay về thời điểm chưa xảy ra vụ hẹn hò - ăn kem đó. Nếu cậu đồng ý.”

“Tớ đồng ý.”

Khi tụi tôi xuống lầu, chú Andrew đi đâu mất. Chúng tôi đoán chú đi tìm lão Russell nói chuyện ‘phải quấy’ nhưng bà Margaret, người tạm thời giữ chân ‘trông trẻ’ không khẳng định điều đó. Chẳng lẽ tụi tôi phải chịu ‘số phận’ trẻ con đi chỗ khác chơi cho người lớn làm việc? Hi vọng đó không là sự thật.

Simon và tôi thấy Derek trong bếp. Simon muốn lấy táo rồi đến một chỗ ngoài tầm kiểm soát của người lớn để bàn xem sắp tới nên làm gì. Nhưng Derek chỉ lảng lảng giúi cho cậu em dụng cụ thử đường máu và bịch thuốc insulin rồi quay sang lấy thịt hun khói và trứng trong tủ lạnh. Thấy Simon thở dài sườn sượt, Derek lừ mắt cảnh cáo.

Tôi nhăn nhó:

“Đừng có nói em phải nấu mấy món ấy nhé.”

Đến lượt tôi bị lườm nên thân.

“Ý em là...”

Derek ngắt lời:

“Trước khi đến đây, không phải nhà ai cũng có người làm.”

Simon làu bàu:

“Em không cần ăn. Ta phải bàn công chuyện.”

Derek hỏi vặn:

“Bàn chuyện gì?”

“Chuyện trốn khỏi đây chứ còn chuyện gì nữa. Có người vừa định giết anh. Giết cả Chloe.”

Derek phẩy tay:

“Chẳng có gì mới ngoài chuyện lần này Edison không chủ mưu. Tuy nhiên, hiện tại rất có thể chúng đang lần theo dấu vết và đón lõng ngay nếu tụi mình làm điều dại dột như chạy trốn chẳng hạn (anh đặt mấy dải thịt lên chảo rán). Ta không đi đâu hết. Ít nhất cho đến khi biết được âm mưu sắp tới của chúng.”

Tôi ngỏ ý:

“Em muốn gọi hồn Royce.”

Derek lắc đầu, nhanh và mạnh đến nỗi quanh đầu anh có tiếng gió như tiếng roi vụt:

“Cái gì?”

“Cứ để em hỏi Royce xem. Nếu may mắn, em sẽ ‘gặp’ được chú hay anh em họ của anh ta. Nhưng khả năng lớn nhất chỉ là gặp mình Royce nên... đành vậy. Ta nhất định phải biết lúc trước đã có chuyện gì xảy ra trong căn nhà này. Và phải biết ngay bây giờ.”

Simon đánh bạo nhìn trả cặp mắt nảy lửa của anh trai:

“Chloe nói đúng. Anh cũng biết thế mà.”

Derek nghiêng răng, hàm anh đảo qua đảo lại như thể anh đang cố nhai sự thật khó nuốt ấy. Cuối cùng thì:

“Với một điều kiện. Tori không góp mặt. Nếu con bé ném quả cầu lửa vào Royce thì không còn gì tệ hơn.”

“Dạ phải.”

Lúc lên lầu gọi Tori xuống ăn sáng, tôi tiết lộ thông tin vừa rồi và nhờ nó kiểm việc cho bà Margaret làm, cầm chân bà. Còn nữa, nếu chú Andrew về thì nhớ báo ngay. Dù thích xem gọi hồn hơn, nhưng nó đành ưng thuận.

Ăn xong, mấy anh em quyết định gọi hồn dưới tầng hầm: vừa tránh xa chỗ chú Andrew hay lui tới, vừa tránh hiểm họa trên mái nhà. Thật lòng mà nói, Simon và tôi đều háo hức khám phá dưới đó.

Lần đầu tiên trong đời, tôi rùng mình khi chỉ mới nghĩ đến việc bước xuống một tầng hầm. Đúng như lời Derek tả, dưới này có hai phòng và một xưởng nhỏ. Simon đưa cột nhắc đến những lối đi bí mật có thể thông sang đó, nhưng lập tức bị Derek gạt đi.

Tôi làm như mọi lần - quỳ và nhắm mắt. Vì đã xem ảnh tiến sĩ Banks, tôi dễ dàng hình dung ra ông. Với Austin có khó hơn bởi hình ảnh thi thể đẫm máu của cậu ta cứ bám riết tâm trí tôi, làm tôi không thể thư giãn được. Vậy nên tôi chỉ tập trung vào tiến sĩ Banks cho đến khi chuông báo động nội tâm rung từng hồi giống giả, nhắc nhở thời điểm dừng ‘cuộc chơi’, không nên đi quá xa.

Tôi phụng phịu:

“Chẳng thấy gì cả.”

Simon hỏi nhanh:

“Thật sao? Người cậu vừa giật lên đấy.”

Derek đề nghị:

“Thử lại đi em.”

Tôi làm lại nhưng vẫn chẳng thấy gì. Nhưng theo Simon thì:

“Có mà. Rõ là cậu có co người lại. Mi mắt cậu chuyển động giống như cậu đã nhìn thấy thứ gì rồi.”

Trong lần thử tiếp theo, tôi đã có cảm giác. Một đốm lửa nhỏ khiến tôi giật thột. Tôi thở dài, nhúc nhích không yên.

Simon nói nhỏ:

“Từ từ thôi, đừng ngại. Mọi người vẫn ở đây cả mà.”

Tôi cố triệu hồn về, cố không mạnh tay quá mức cần thiết. Đúng là có một linh hồn hiện diện. Tôi rơi vào tâm trạng bồn chồn, hết hoảng mỗi khi bắt liên lạc được với hồn ma. Cố căng tai dõi theo một tiếng nói quá xa xôi, như thể không thể văng đến, tôi bắt đầu sờn da gà.

“Em muốn tháo sợi dây ra.”

Tôi chỉ sợ sắp phải đấu khẩu ra trò, cũng may Derek chỉ gật đầu:

“Từ từ đưa sợi dây khỏi đầu, tạm thời cứ giữ trong tay. Thử xem có khác biệt gì không đã.”

Tôi nhắm mắt và chạm tay vào sợi dây chuyền.

“Đừng!”

Tôi giật bản, hết nhìn Simon lại nhìn Derek, nhưng tận sâu thăm tâm hồn tôi đã biết hai anh em không nói tiếng đó.

Tôi thông báo:

“Lại là bà ấy. Nhớ người phụ nữ bữa trước không?”

Trở lại gọi hồn tiếp, cảm giác kia quay lại với tôi, mãnh liệt hơn khi này. Tôi phải kiềm chế hết sức mới không nổi xung và giật mạnh hồn qua vách ngăn giữa hai chiều không gian.

Giọng nói kia tiếp tục thì thầm:

“Cẩn thận.”

Da gà da ngỗng của tôi nổi dày thêm. Tôi run rẩy. Hắng giọng xong, tôi lặp lại nhưng vẫn bị nói lắp:

“D... dì hiện hình cho... cho cháu gặp được không ạ?”

Derek gọi:

“Chloe em?”

Mắt tôi dõi theo hướng Derek đang nhìn chăm chăm và nhìn xuống hai bàn tay của chính tôi. Tay run bắn. Năm chặt sợi dây chuyền, tôi hít một hơi thật sâu cố trấn tĩnh.

Simon nôn nóng:

“Là dì cậu phải không?”

Tôi lắc đầu:

“Không. Tớ...”

Muốn bảo ‘tớ không biết người này’, nhưng tôi không nói được. Tôi biết đó là ai. Chỉ có điều tôi không dám tin.

“Nghe này con yêu... Con phải nghe lời...”

Nghe này con yêu. Tôi biết ai hay gọi tôi là con yêu. Tôi biết giọng nói ấy.

“Mẹ ơ?”

Chương 26

SIMON NHƯ MUỐN LAO ĐẾN:

“Sao? Là mẹ cậu thật à?”

Tôi quả quyết lắc đầu:

“Không. Đâu có. Tớ - tớ - tớ... (hít vào thật sâu thêm lần nữa, tôi nắm chặt bàn tay đang run bần). Sao tự nhiên tớ lại nói thế nhỉ?”

Derek lo lắng:

“Chắc tại em mệt quá nên mới thế.”

Simon lo lắng:

“Thế lẽ đúng là mẹ cậu thì thế nào?”

Derek vội lờ mắt, bắt cậu em phải im. Thế nhưng, Simon vẫn chưa xong chuyện:

“Nếu hồn đã về, cậu có muốn tiếp tục không? (cậu bắt gặp ánh mắt chăm chú của tôi). Có thể không phải mẹ cậu đâu.”

“Tớ biết.”

Tôi nhắm mắt. Mong người đó đúng là mẹ. Từ hồi biết nói chuyện với ma đến giờ, tôi cố hết sức gạt khả năng đó khỏi tâm trí. Thậm chí, chỉ cần nghĩ đến việc nói chuyện với mẹ cũng đã khiến lồng ngực tôi thắt lại.

Nhưng đồng thời, tôi cũng sợ lắm. Ký ức về mẹ tràn đầy tình yêu nhưng quá xa vời. Mẹ là vòng tay yêu thương, là tiếng cười trong trẻo, là tất cả

những gì tốt đẹp nhất của thời thơ ấu. Nhớ về mẹ là sống lại thuở lên ba, ngồi lọt thỏm trong lòng mẹ, hoàn toàn yên tâm và được bao bọc bởi tình yêu thương bao la. Nhưng tôi không còn là đứa trẻ lên ba. Tôi còn biết ngoài đời mẹ không hoàn hảo như người mẹ của ký ức.

Chính mẹ biến tôi thành vật thí nghiệm. Vì khát khao bồng chấy muốn có một đứa con, mẹ đã đăng ký tham gia chương trình nghiên cứu của Hội Edison. Đúng vậy, họ hứa sẽ loại tác dụng phụ từng khiến cậu tôi phải lìa đời. Nhưng dù thế, nhất định mẹ phải biết đồng ý tức là mẹ tự chuốc lấy rủi ro.

Simon nhắc:

“Chloe?”

“X... xin lỗi. Cho mình thử lại đã.”

Mắt vừa nhắm, tôi đã quên hết những lý luận suông. Nếu đó là mẹ, tôi muốn được gặp bà, bất chấp con người thực và cả những sai lầm của mẹ.

Thế là tôi hình dung ngay khuôn mặt mẹ, gọi tên mẹ trong khi gọi hồn.

“... Có nghe mẹ không thế?”

Giọng mẹ lại vang lên, nhỏ đến nỗi phải hết sức tập trung tôi mới nghe thấy. Tôi lơ mơ hơn chút nữa.

“Đừng!... Thế thôi nhé... không an toàn đâu.”

“Cái gì không an toàn ạ? Gọi hồn mẹ là không an toàn ư?”

Giọng trả lời yếu ớt đến độ tôi không hiểu gì. Mở mắt, tôi nhìn quanh, tìm dấu hiệu có ma hiện hình. Tôi thấy một bóng mờ bên trái, trông như hơi nóng bốc lên từ sàn nhà. Tôi tháo sợi dây chuyền đưa cho Derek.

Giọng kia kêu lên:

“Đừng! ...đeo vào... nguy hiểm lắm.”

“Nhưng con muốn được nhìn thấy mẹ.”

“... Không được... rất tiếc, cưng ơi.”

Ngực tôi đau nhói:

“C... con xin mẹ. Con chỉ muốn được gặp mẹ thôi.”

“... Mẹ biết... không thể... sợi dây chuyền... an toàn.”

Derek trả sợi dây lại cho tôi. Vừa đeo nó qua đầu, tôi vừa tiếp tục lôi kéo linh hồn đó lại, lần này mạnh hơn, vừa lôi qua...

“Chloe! (nghe mẹ gắt, tôi mở bừng mắt). Đừng quá gắng sức... lôi nó về.”

“Royce ư? Con biết xử lý hẳn mà. Con muốn nói chuyện với mẹ cơ.”

Tôi lại lôi tiếp.

“Chloe!... cứ... mẹ đi đây... không nên ở lại... bị cấm đấy.”

“Bị cấm làm gì cơ ạ?”

Derek nói nhỏ:

“Em không được phép nói chuyện với mẹ. Anh nghe nói đồng cốt không được phép liên lạc với bà con thân thuộc đã chết. Trước nay, anh không muốn nói bởi không dám chắc. Nhưng nghĩ mà xem: em gặp được mẹ, nhưng có trục trặc rồi kìa. Với lại mẹ sợ nếu cố nữa, em sẽ triệu hồn Royce đây.”

“Nhưng em phải...”

Tôi thậm chí không cần phải nói hết câu. Không khí bắt đầu tụ lại, lay động và tạo nên dáng hình. Vóc dáng mẹ, mờ đến nỗi rất khó thấy, nhưng đủ cho tôi biết đúng là mẹ. Nước mắt dâng tràn hai mi. Tôi chớp chớp, cố nuốt chúng vào trong. Thế rồi mẹ lại biến mất.

Tôi ghen ngào:

“Cái đêm ở nhà chú Andrew, đúng là mẹ đã hiện về. Lúc ở trong rừng. Khi chúng rượt bọn con. Mẹ cố giúp chúng con. Từ trước đến giờ, mẹ vẫn luôn theo sát con.”

“Không phải lúc nào cũng được thế... không thể... cố báo trước cho con... ôi, con ơi... chạy...”

“Chạy trốn ư?”

“... Không an toàn... không còn chỗ nào an toàn... cho con... toàn là đối trá... trốn ngay đi...”

“Bọn con không thể chạy trốn. Đêm đó, Hội Edison tìm thấy bọn con ở...”

“Không... đó là... đã cố báo trước...”

Giọng mẹ nhỏ dần. Tôi cố căng tai nghe nhưng giọng mẹ cứ xa mãi. Tôi tháo sợi dây chuyền đưa ra xa.

Simon gặng:

“Ừm, sao rồi Chloe? Nếu mẹ cậu nói cứ để chuyện ấy cho...”

“Đang định dọn dò thì mẹ dần biến mất.”

Derek cầm sợi dây từ tay tôi:

“Em lại mời mẹ về đi. Nhưng nhớ cẩn thận đấy.”

Vừa nhẹ nhàng lôi hồn về, tôi vừa gọi mẹ. Derek đứng sát cạnh, tay giơ dây chuyền ngay trên đầu tôi. Hễ thấy bất kỳ dấu hiệu không ổn nào, anh sẽ thả ngay nó xuống cổ tôi.

Cuối cùng tôi đành chịu:

“Mẹ đi mất rồi.”

Hai mắt cay xè. Tôi chớp chớp, cố ngăn nước mắt tràn ra và hắng giọng.

Simon tò mò:

“Mẹ cậu nói gì vậy?”

“Mẹ nói chẳng ở đâu an toàn cho bọn mình cả. Cái đó chúng ta biết rồi. Nhưng mẹ còn dặn thêm. Mẹ muốn nhắc đến cái đêm bọn mình ở nhà chú Andrew.”

Derek ủng hộ:

“Nếu muốn tiếp tục, em cứ làm nhé. Chẳng may Royce bị lôi dậy, em có thể đẩy hẳn về mà. Đúng không?”

Tôi gật ngay. Bà Margaret từng nói làm thế là mạo hiểm. Đấy ai chứ đẩy con ma ấy lạc về chiều không gian khác, tôi không hối hận. Nghĩ vậy, nên vẫn giữ tư thế quỳ, tôi gom sức mạnh cố gọi hồn...

“Kiếm ai thế cô đồng nhí?”

Giật nảy người, tôi loạng choạng và mất thăng bằng. Cả Simon và Derek vội túm lấy tôi. Một tay đỡ, một tay Derek lúng túng thả sợi ruy băng qua đầu họ. Tôi kéo dây chuyền xuống và nhìn quanh.

“Royce phải không? Cho gặp chút đi mà.”

Anh ta cười khẽ và chỉ hiện hình một phần, giống anh ta hay làm trước đây.

“Đã gặp một lần rồi là cứ muốn gặp mãi phải không?”

Người ta bảo không ai vờ đờ mặt được, nhưng tôi sẽ thử một phen. Đối phó với loại chẳng ra gì cần phải thế mới được. Dù trong lòng khó chịu nhưng bề ngoài vẫn phải làm chúng phỗng mũi.

“Anh nói đúng. Bọn này cần anh giúp. Bọn tôi đang gặp khó khăn.”

“Ngạc nhiên chưa, bất ngờ quá.”

“Có phải anh... giống chúng tôi không? Anh cũng có phần trong dự án Genesis ư?”

“Gien của anh đây có biến đổi: không sai. Nhưng anh không phải thứ mô phỏng như bọn mày.”

Tôi thắc mắc:

“Mô phỏng ư?”

“Mô phỏng mẫu ban đầu. Mô phỏng tao. Nói đúng hơn là tao và Austin.”

“Tôi tưởng chúng tôi là đối tượng thí nghiệm đầu tiên chứ.”

Derek nói nhỏ:

“Họ gọi đó là Genesis 2. Trước anh tưởng họ nói 2 có nghĩa là thí nghiệm lần hai được mở rộng từ thí nghiệm thứ nhất. Nhưng hóa ra đó là cuộc nghiên cứu thứ hai, tách biệt khỏi cuộc nghiên cứu đầu. Chắc chắn phải có một cuộc nghiên cứu đã khép lại trước khi có bọn mình.”

Royce cười hô hố:

“Lũ trẻ nít này ngu hết chỗ nói. Bộ bọn mày tưởng đây là thử nghiệm duy nhất của họ sao? Phải, bọn mày thuộc đợt hai... của dự án Genesis. Đó là chưa kể đến dự án Icarus, dự án Phoenix...”

Tiến sĩ Davidoff từng tiết lộ Edison dính líu vào nhiều thử nghiệm khác nữa. Nhưng tôi làm ra vẻ như mới được anh ta khai sáng:

“Ôi, sao anh biết nhiều thế?”

“Tại tao thông minh chứ còn sao nữa.”

Và tại chú của anh có chân trong ban lãnh đạo của Hội.

Tôi thăm dò:

“Thế thí nghiệm bị lỗi ở khâu nào?”

“Lỗi ư?”

“Anh chết. Austin chết. Tiếng sĩ Banks cũng chết... Có phải phần nào do các anh không? Anh và Austin ấy?”

Cơ giận thoáng thể hiện qua nét mặt anh ta.

Tôi bồi thêm:

“Rõ là có trục trặc. Với cả hai anh em nhà anh. Chính vì thế ông ấy mới biết...”

Hắn vờ ngáp dài:

“Chẳng lẽ chỉ mình anh đây chán ngấy kiểu nói chuyện này đến tận cổ? Chơi trò gì cho sôi động nhé (hắn sẵn đến chỗ Simon). Lúc này mày dám đùa về lỗi đi bí mật.”

Tôi nói ngay:

“Thế không nhớ à? Cậu ấy không nghe được tiếng anh.”

“Bé con, có muốn mua vui cho người yêu mi không? Ta sẽ cho người hay vị trí của lối đi bí mật. Các người đã biết dưới này có một lối đi như thế. Nhà lớn thế này, tầng hầm cũng phải lớn chứ, đúng không.”

Tôi nhắc lại lời hăn cho anh em Derek nghe.

Derek phản bác:

“Đâu cần vậy. Theo kiến trúc cũ, tầng hầm không cần choán hết diện tích đất đâu...”

“Nói nghe chán quá. Có một lối thông sang phòng khác - một phòng người ta không muốn các người biết. Đặc biệt là cô em đây, cô đồng nhí của tôi. Họ không muốn em mang mấy hồn kia về để hỏi lời thôi.”

Tôi ngật ngừng. Thấy vậy Simon bèn hỏi Royce vừa nói gì. Tôi liền kể cho hai anh nghe.

“Chắc hăn chỉ nói xăng. Nhưng anh cũng tin. Vậy lối đi ấy ở đâu?”

Royce chỉ tay hướng nào, tôi chỉ theo hướng đó.

Derek ngạc nhiên:

“Trong xưởng ư? Trong đó chẳng có gì. Anh có xem qua rồi.”

Royce hỏi vặn:

“Thế theo các người, tại sao lại có cửa khóa trái?”

Tôi chỉ rõ:

“Anh là bán yêu biến đổi gen biết làm đồ vật bay. Theo lẽ thường, anh sẽ bị giám sát chặt nhưng đồng thời, anh phải ở trong môi trường bình thường.

Vì vậy, anh không ở khu thí nghiệm mà ở đây với chú anh là tiến sĩ Banks.”

“Buồn ngủ muốn chết...”

“Khả năng đặc biệt của anh là dùng ý nghĩ điều khiển đồ dùng bay giữa không khí.”

“Hừm, phải đấy. Cô muốn xem ta diễn lại không?”

“Không, tôi chỉ muốn hiểu rõ vấn đề. Phòng kia (tôi chỉ căn xưởng nhỏ) có nhiều đồ dùng sửa chữa vật trong nhà. Sao phải khóa ư? Thiết tưởng lý do đã rõ mười mươi.”

Simon cười khoái chí. Con ma quay ngoắt sang phía cậu nhưng hẳn không dọa được Simon bởi cậu không nhìn thấy hẳn.

Royce ra lệnh:

“Mở cửa kia ra.”

“Để làm gì? Để anh mang đồ ra chơi ư? Chắc không được đâu.”

Simon lại cười khẩy.

Một cây chổi có cán dài dựng cạnh tường bay về phía tôi như một cây lao. Xin nói thêm là ‘cây lao’ kèn càng và bay loạn xạ. Tôi dễ dàng cúi người né và Derek cũng chộp ngang thân chổi không mấy khó khăn.

Con ma khen:

“Gã to xác kia, khá khen người có phản xạ tốt.”

Thùng thủng đi về phía mấy thùng nhựa bày sát tường, hẳn mở nắp một thùng ra xem:

“Ồ, xem này. Ông chú Todd cất giữ đồ dùng cho ta. Tình cảm quá đi mất: cất giữ đồ làm kỷ niệm sau khi giết ta chết thảm.”

Tôi không thể tiếp tục làm mặt tỉnh:

“Giết anh ư?”

Hắn mãi lục tung thùng đựng đồ cũ.

Derek thì thầm:

“Chuẩn bị đưa hắn ‘về’ thôi (rồi quay sang Simon). Lên lầu đi.”

Simon lắc đầu:

“Em...”

Quay ngoắt như vận động viên đẩy tạ, Royce ném vút thứ gì đó về phía ba chúng tôi. Tôi cúi xuống tránh kịp. Derek bắt được - trời ạ, một quả banh bowling - rồi trừng mắt quát Simon:

“Lên lầu ngay!”

“Úi chà! Phản xạ tốt này, sức mạnh siêu nhiên này, và cả kiểu quắc mắt rất đáng sợ nữa. Hóa ra ở đây có người soi (hắn gí sát mặt Derek). Này sói non, chơi đấu tay đôi không? Một trận chiến giữa hai siêu thế lực, người thấy thế nào?”

Tôi nhắm mắt, hình dung cảnh Royce trượt dài ra sau. Nhưng từ miệng hắn vẫn tuôn ra hàng tràng lời chửi rửa nhắm vào Derek.

Simon giục:

“Chúng mình lên lầu cả đi. Đừng có dây với con ma kinh khủng này.”

Derek đoán:

“Hắn sẽ đi theo ngay.”

Royce chõ vào:

“Ấy này, đứng nghe lời hắn. Phải rồi. Cứ lên lầu đi. Trên đó có đủ thứ mà chơi. Dao cạo râu này. Kéo nhọn này. Dao nữa này (hắn cười nhếch miệng và thì thầm vào tai tôi). Anh thích dao lắm. Chỉ cần có dao là tha hồ bày trò.”

Tôi đưa mắt cho Derek. Trông anh có vẻ lo lắng, hết nhìn tôi lại nhìn Simon không biết nên quyết định thế nào: hoặc để tôi hoàn tất tiến trình đuổi tà, tổng khứ Royce, hoặc đưa tụi tôi ra ngoài trước khi có người mang thương tích.

“Để em thử. Em rất...”

“Anh biết. Em cứ bình tĩnh mà làm (bằng cái nhìn ngạo mạn quen thuộc, anh khinh bỉ nhìn về phía con ma). Hắn thì làm gì được ai. Em đã thấy tật lắm nhằm giết được ai bao giờ chưa.”

Hồn ma xoay nhanh người và ném vút một quả tạ lớn. Quả tạ bay về phía ba anh em, nhưng nó lạng đi, như thể tay chân Royce quá vụng về. Derek vờ lè mề và giơ tay đón lấy trước khi tạ rớt xuống đất. Mặc họ thi thố, tôi vẫn tiếp tục tiến trình đuổi tà.

Royce lại lục tung thùng đồ:

“Đầu tạ phía bên kia đâu nhỉ?... À quên, tôi dùng nó rồi còn đâu (hắn lại gi sát mặt Derek hằm hè). Để đập vỡ sọ thẳng em ruột của tao trong lúc nó đang ngủ đấy. Này sói non, chắc mày cũng có lúc phải ngủ chứ?”

Tâm não tôi chao đảo, liên tục quay lại với hình ảnh thi thể Austin trong vũng máu. Máu, chỗ nào cũng thấy máu...

Derek gọi:

“Chloe?”

“E... em làm được rồi.”

Royce thẳng thừng:

“Nó mà làm được gì. Con nhỏ đã kéo ta đến đây, ta sẽ không quay về đâu.”

Derek ào ào:

“Simon, có nghe không? Lên lầu ngay. Nhanh lên!”

Tôi phải ở lại đuổi Royce, còn Derek phải ở lại bảo vệ tôi. Nhưng nếu Simon còn xơ rớ ở đó, thế nào cũng có lúc thành mục tiêu của Royce.

Simon đành đi ra. Tôi nghe tiếng bước chân cậu miễn cưỡng lên lầu. Simon không chịu đi xa, phòng khi tụi tôi cần cậu cứu viện.

Có tiếng vỡ choang. Mở bừng mắt, tôi thấy Derek đứng đó, còn Royce nhặt mảnh đĩa vỡ từ nền nhà lảng xi măng lên.

“Coi này (hắn rờ ngón tay dọc theo cạnh sắc của mảnh vỡ). Sắc quá. Ta rất thích mấy món đồ sắc nhọn, lờm chờm.”

Derek bước lên đứng chắn trước mặt tôi. Ngó trôn lưng anh, tôi gạt hết mọi suy nghĩ trong đầu ngoại trừ hình ảnh Royce trượt dài qua mọi chiều không gian, xuyên qua bất kể chiều không gian nào chợt xuất hiện. Tôi tập trung cho đến khi hai thái dương giật liên hồi. Vẫn chẳng có kết quả.

Mi không làm được đâu. Thôi đừng cố nữa, kiếm chỗ nào an toàn đi.

Nhưng chẳng có chỗ nào an toàn cả. Nhất là khi con ma này còn đó. Tôi nhất định phải tống khứ nó.

Royce lật qua lật lại mảnh vỡ trong tay:

“Mi biết được bao nhiêu về người sói? Tụi tao, Austin và tao, lớn lên từ mấy chuyện tào lao đó. Ông chú yêu quý vẫn bảo đó là toàn bộ phần bài học về văn hóa.”

Derek nghe ngóng:

“Hắn nói gì thế?”

“Em đang cố không để lọt tai những gì hắn vừa nói.”

Derek bảo con ma:

“Vậy thì lại đây. Nói với tao đây này.”

Royce bất thần lao về phía Derek, tay vung mảnh sứ vỡ sắc như dao. Derek nhảy sang bên tránh được và tiếp tục lượn một vòng rộng quanh Royce, cố tình dụ hắn tránh xa tôi, đồng thời ra hiệu cho tôi tiếp tục đuổi tà.

Royce lại tấn công. Mảnh sứ bay quá gần Derek khiến tôi hoảng hốt đẩy hồn hơi mạnh. Bóng ma mới hiện hình một nửa của Royce khẽ chao đảo.

Một lần nữa, Royce lại vung tay quá đà. Mảnh sứ văng khỏi tay hắn. Hắn cuống cuống chạy ra nhặt. Derek nhanh hơn nên kịp đề nghiêng mảnh sứ dưới gót giày thể thao.

Royce chạy vụt đến phần còn lại của cái đĩa vừa bị đập vỡ. Dù Derek kịp giẫm lên mảnh to nhất, nhưng Royce cướp được mảnh khác. Tôi đẩy mạnh hắn thêm cái nữa. Hắn lại lắc lự, loạng choạng.

Royce bước lùi, mắt không rời Derek. Mắt anh dán chặt vào mảnh vỡ mới để lần theo Royce.

Con ma khiêu khích:

“Mày thích khoa học phải không? Nếu vậy, tao sắp có cuộc thử nghiệm riêng đây. Như tao hỏi ban nãy, mày biết được những gì về người sói rồi?”

Tôi nhắc lại lời hắn. Derek vẫn làm thinh, chỉ tiếp tục lùi, khiến Royce chú ý vào anh cho tôi được rảnh.

Royce lái nhái:

“Tao không nhớ được mấy. Mớ kiến thức đó khô khan chết được, chí ít là mấy bài Ông Chú Todd dạy tụi tao. Nhưng ông ấy biết giấu đồ ghê - nhiều sách ông ấy không cho tụi tao đọc. Trong đó có một cuốn nói về các cuộc xử án người sói. Chẳng hạn một tên giết người hàng loạt thời trung cổ dùng ‘chiêu’ của người sói để vượt ngục. Còn có một chuyện rất hay kể về một gã tự xưng trước tòa rằng hắn là người sói. Chỉ có mỗi một rắc rối: họ có thấy hắn giết người, nhưng bộ dạng hắn giống người thường. Mày có biết hắn nói gì không?”

Derek ra hiệu cho tôi nói lại lời hắn. Tôi cố gắng hết sức làm theo ý anh.

Nghe xong, Derek đáp:

“Hắn bảo lông tao mọc ngược vào trong.”

Royce cười khà ố:

“Rõ là không chỉ mình tao thích mấy chuyện cổ tích hãi hùng. Đã vậy thì, kể nốt cho cô đồng nhí đoạn kết đi. Tòa xử hắn thế nào hả?”

Tôi ngại ngần không muốn truyền câu ấy cho anh. Nhưng Derek nhất định đòi nghe bằng được. Nghe xong, anh thủng thẳng:

“Chặt chân, chặt tay hắn và bóc thịt ra xem có lông sói mọc dưới da không.”

Royce quay sang tôi:

“Rủi thay, lông chẳng thấy đâu. Tuy nhiên, họ cũng bị được miệng thế gian và khỏi phải nhọc công xử tiếp.”

Hắn bất ngờ guồng chân đâm bổ vào Derek. Derek vụt giơ tay che chắn. Mảnh sứ rạch vào mu bàn tay anh, máu phun tung tóe.

Royce nhảy giật lùi:

“Tao chưa thấy lông gì hết. Còn mày chắc cũng không thấy chứ gì? Chắc ta phải tiếp tục, cho đến khi nào thử nghiệm xong mới thôi.”

Thấy máu nhỏ giọt từ tay Derek, tôi nhắm mắt dốc toàn lực xô Royce. Mảnh sứ rơi xuống sàn. Royce vẫn ở đó nhưng đã yếu lắm rồi. Vất vả trụ lại, hắn nghiêng rãng, gân nổi lên như dây chảo.

Vừa bước về phía hắn, tôi vừa dùng tâm não tiếp tục đẩy, đồng thời tận mắt chứng kiến hắn biến dần cho tới khi chỉ còn là một tia sáng le lói, và rồi...

“Nhìn xem cháu vừa gây chuyện gì nè trời?”

Tiếng người gầm lên ngay sau lưng tôi.

Chương 27

TÔI QUAY LẠI, tưởng chú Andrew, nhưng hóa ra chỉ có không khí.

Một bóng ma vụt hiện trước mặt tôi, gần đến nỗi tôi ngã ngửa ra sau. Derek nắm chặt cánh tay, giữ tôi khỏi ngã.

Anh ngạc nhiên:

“Anh tưởng hẳn biến rồi chứ. Em vừa nghe thấy gì ư?”

Tôi nhìn lên hàm râu quai nón của ông Todd Banks và khuôn mặt biến dạng vì cơn cuồng nộ. Mắt ông đỏ vằn, long lên sòng sọc.

“Tiến sĩ Banks đấy.”

Tiến sĩ quát:

“Cháu tưởng đây là trò đùa ư? Ai nói cháu hay về Royce vậy? Tưởng bày trò thế này vui lắm sao? Gọi hồn nó về để xem nó có ngông cuồng như người ta kể không chứ gì.”

Derek ghé sát tai tôi.

“Phóng thích ông ta đi. Dù ông ta có tiết lộ thông tin gì cho tôi cũng không đáng để em mạo hiểm đâu.”

Tôi lắc đầu. Derek không thích bị phản đối nhưng anh chỉ quạu cộ đứng nhìn và nắm chặt tay tôi như thể anh sẽ dùng vũ lực lôi tôi ra khỏi phòng nếu có bất trắc.

Sau khi nhìn kỹ tôi, cơn giận trong mắt tiến sĩ Banks dịu đi đôi chút.

Ông lầm bầm:

“Chloe Saunders. Không phải ai khác, chính là Chloe Saunders (ông quay sang Derek). Còn đây là cậu bé người sói.”

“Vâng. Là Derek. Tên anh ấy là Derek ạ.”

Cơn thịnh nộ lại bất ngờ bùng phát. Mắt ông long lên:

“Này con bé kia, cháu không được xuống dưới này gọi hồn. Để cháu trai ta được yên giấc ngàn thu. Nhưng hãy nhớ đến nó bởi nó cũng là định mệnh của các người đấy. Năng lực siêu nhiên sẽ mạnh dần lên cho đến khi nó xóa sổ con người thật của người, đưa ác thú vào thế chỗ. Sức mạnh ấy sẽ xui khiến người làm những việc người không bao giờ tưởng tượng nổi, những việc khủng khiếp đến nỗi...”

Ông lấp bắp như thể cố moi óc xem tôi vừa định nói gì. Có hai bàn tay đặt lên hai cánh tay tôi. Derek đã đứng ngay sau lưng tự lúc nào. Tôi có thể cảm nhận được anh, mạnh mẽ và vững vàng. Bàn tay ấm áp của anh xoa xoa hai cánh tay sờn đầy gai ốc.

Derek thủ thỉ:

“Để ông ta đi đi. Ông ta nói gì, em cũng đừng nghe.”

Tiến sĩ Banks phẩy tay:

“Phải. Đúng vậy. Bởi nghe xong mấy người cũng có hiểu đâu. Hông bét cả rồi. Chúng ta đã sai lầm. Sơ suất trong tính toán...”

“Là lỗi trong quá trình biến đổi gen?”

“Đúng, đúng (ông phẩy tay khó chịu vì tôi dám ngắt lời). Ta đã bảo trước cho họ thấy. Cảnh báo ngay không chần chừ. Ấy vậy mà họ cứ lao đầu vào thử nghiệm. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng mọi chuyện tiến triển tốt. Nhưng thực ra có tốt đẹp gì đâu. Bọn họ đã giả mạo số liệu đấy.”

Tôi nghệt mặt:

“Giả số liệu là gì?”

Đến đây, Derek không thể không chú ý:

“Số liệu gì cơ?”

“Số liệu của tiến trình cải tiến gen. Thế nghĩa là sao hả anh?”

Derek giải thích:

“Chúng thay đổi thông số để cho ra kết quả đúng như mong đợi.”

Tiến sĩ công nhận:

“Phải, chính xác. Thấy chưa? Ngay cả trẻ con cũng hiểu ra vấn đề. Còn bọn họ thì không.”

Tôi gợi chuyện:

“Thế ra tiến sĩ Davidoff đổi các con số...”

Tiến sĩ Banks hừ mũi:

“Davidoff ư? Chú cún con thơn thớt, chỉ biết cun cút làm theo lệnh ư?”

“Nếu vậy ai chỉnh sửa thông số hả bác?”

Tiến sĩ Banks mãi thao thao bất tuyệt nên không nghe tôi hỏi:

“Thí nghiệm cho lắm vào. Ôi trời, chưa hết thí nghiệm này đã bắt sang thí nghiệm nọ. Thử nghiệm nọ chòng chéo thử nghiệm kia. Nào là phải phá bỏ giới hạn để xem hấn sáng tạo được gì, đem cái gì ra mà rao bán. Toàn mơ mộng hão. Những ước mơ ngông cuồng, viễn vông về tri thức và quyền lực. Áo vụng về một cuộc sống tốt đẹp hơn cho cộng đồng người có khả năng siêu nhiên. Lúc đó, bọn ta quá khờ khạo nên mới tin hấn, mặc cho hấn tự do lèo lái. Mà hấn có thèm quan tâm đến bọn ta đâu. Hấn cũng chẳng buồn quan tâm đến những người khác như các cháu. Chính vì thế, một điều cực kỳ quan trọng là các cháu... (bóng ma của ông mờ dần). Tại ‘lưới’ ma thuật đang trùm lên chỗ này. Cháu phải lòi ta lại đi.”

Tôi nghe lời. Lúc đầu tôi lòi nhẹ tay nhưng ông vẫn tiếp tục biến dần.

“Mạnh vào chứ, Chloe. Ta phải cho cháu biết chuyện...”

Ông hoàn toàn biến mất trước khi tôi kịp giữ phần còn lại của ông. Tôi gọi hồn lại. Tiến sĩ thoát ần thoát hiện và bởi chỉ nghe câu được câu mất, tôi chẳng hiểu ông định nói gì.

Tôi phân trần:

“Tiến sĩ bị lôi sang thế giới bên kia mất rồi.”

Derek đáp:

“Để ông ấy đi thôi em. Anh nghe bấy nhiêu đủ rồi.”

“Bác ấy định dặn dò em một chuyện.”

Derek cười nhạt.

“Chẳng phải con ma nào cũng vậy ư? Nhất định đó là nguyên tắc vàng trong cuốn cẩm nang giao tiếp với ma - cứ hễ sắp biến mất là buông ra nửa câu sấm truyền.”

Tôi tháo vệt sợi dây chuyền. Nhưng khi tôi đưa nó cho anh, anh nhét lại vào túi áo tôi:

“Em giữ nó trong người đi.”

Giờ tiến sĩ Banks quay lại dễ dàng, nhưng ông không ở lại lâu. Thấy tôi gom sức định giữ ông lại, tiến sĩ bảo:

“Đừng, Chloe. Cháu sẽ lại triệu thẳng Royce về mất (bóng ông mờ dần, tiếng nói chập chờn)... Khác... cố gắng... gạt hết mọi suy nghĩ... tập trung vào bác... đừng lôi... chỉ tập trung thôi.”

Tôi ngoan ngoãn làm theo. Ông tiếp tục hướng dẫn, bảo tôi thư giãn, lo tập trung, đừng lồi ông qua, chỉ sẵn sàng chào đón ông là được.

Phía sau đầu tôi rần rật. Tôi ráng sức cho đến khi một cơn đau thốn như mũi khoan nhọn bất ngờ xuyên vào sau đầu khiến tôi há miệng vì đau. Tôi chờ Derek hỏi chuyện gì vừa xảy ra, nhưng anh chỉ đứng yên, theo dõi.

Mũi khoan xoáy thêm lần nữa vào sau đầu. Sau đó, một cơn sóng lạnh như băng tràn khắp huyết quản tôi. Tôi định kêu thét nhưng không thể. Không thể cử động. Không thể thốt lên, dù chỉ một tiếng.

“Chloe em?”

Tiếng Derek, nhưng tôi không thể liếc sang anh.

Tiếng tiến sĩ Banks nhỏ xíu:

“Có cần bác giúp không? Cháu phải đón bác vào đi.”

Đón vào ư? Vào đâu mới được? Vừa thoáng nghĩ đến câu hỏi, tôi đã có ngay lời giải đáp.

Hồn ma định nhập vào người tôi.

Cương quyết chống trả, tôi tập trung tâm não đẩy hẳn về thế giới bên kia. Ngưng mọi hoạt động của não bộ, tôi chặn đứng hẳn, nhưng dòng nước lạnh buốt tiếp tục tràn khắp người. Tay Derek nắm vai tôi hơi đẩy nhẹ trong lúc anh lúi húi lồi sợi dây chuyền trong túi áo khoác của tôi. Người tôi đổ chổng kèn ra sau như một bức tượng vô tri.

Một bóng mờ lướt qua. Hình như Derek vội chộp lấy tôi, nhưng mọi thứ trở nên mờ nhạt. Ngay cả giọng nói của anh cũng xa dần, nghe không rõ. Tôi chỉ nghe được tiếng tiến sĩ Banks đang ngân nga như hát trong đầu.

Hắn bảo nhỏ:

“Cứ thoải mái đi. Ta không hại mi đâu. Ta chỉ mượn thân xác của mi thôi. Ta cần giải quyết xong vụ này. Lúc trước, ta đã chọn giải pháp dễ dãi bằng cách tự sát trước khi kết thúc nỗi ghê rợn ta đã trót mào đầu.”

Mẹ từng dặn dò tôi về tiến sĩ Banks. Chứng kiến những thảm họa do Royce gây ra và biết vì mình nên mới ra nông nỗi, tiến sĩ Banks đã phát điên. Vậy mà bây giờ, ông ta đang nhập vào tôi.

Tôi thấy sàn nhà sượt dưới lưng, trần nhà lướt nhanh quá, như thể Derek vừa nắm cổ chân tôi mà lôi. Sau đó, căn phòng vụt tối sầm. Lúc nó bùng sáng trở lại, tôi đang ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

“Ch... chuyện gì vừa xảy ra thế?”

Rõ ràng môi tôi có cử động, tôi có nghe tiếng nói nhưng không ai trả lời. Tôi bèn đứng lên.

Tiếng Derek vang lên sau lưng tôi:

“Kìa Chloe! Nói gì đi chứ.”

“Nói gì cơ?”

“Chloe em?”

Tôi thở mạnh. Tôi chỉ làm được bấy nhiêu. Hít vào. Thở ra. Thấy tay Derek vòng ôm lấy tôi, tôi tập trung vào cánh tay anh.

Anh lo lắng:

“Có chuyện gì vậy em?”

“Em... em... em...”

Có tiếng cười vọng từ sau lưng Derek:

“Tưởng ta không thể nhập vào người lần nữa ư? Ta sẽ làm lại cho xem. Rồi ta sẽ giúp mấy đứa bạn người chặn đứng bàn tay tội ác của Hội Edison (tiến sĩ Banks đứng chặn trước mặt tôi, gí sát mặt hấn vào mặt tôi, mắt lóe lên tia dài dại). Tụi ta sẽ truy đuổi bằng hết các vật thí nghiệm, kết thúc vĩnh viễn nỗi thống khổ của chúng. Sau đó, ta sẽ kết liễu các bạn của người. Sau khi bọn chúng lìa đời sẽ đến lượt người và thế là tất cả các người sẽ được đoàn tụ... ở thế giới bên kia. Chính tay ta sẽ kết thúc toàn bộ chuyện này.”

Tôi đứng vụt dậy:

“Không, ông đừng hòng.”

Hắn nhếch môi:

“Chloe này, mang sức mạnh siêu nhiên nhưng người chẳng biết cách sử dụng gì cả.”

“Có chứ. Ta biết đấy.”

Tôi vươn tay đẩy mạnh - bằng trí lực và đôi tay, tôi trút lửa hận đang cháy rùng rục vào cú đẩy duy nhất. Trong một thoáng, tôi thề có chạm được vào hấn. Hấn liền bay bổng lên, văng lù ra xa, thét lên một tiếng và biến mất.

“Chloe, em thế nào rồi?”

Thấy Derek khẽ chạm vào vai, tôi chỉ muốn quay lại, gục vào ngực anh, kể lể cho anh mọi chuyện. Nhưng tôi cố cứng rắn cưỡng lại mong muốn tội cùng đó và hít một hơi thật sâu.

“Chúng ta phải đi khỏi đây thôi anh. Sớm chừng nào, tốt chừng ấy.”

Hóa ra, tụi tôi rời đi sớm đến nỗi không đứa nào dám mơ được ra đi sớm hơn. Chú Andrew đã về, tay trắng. Lão Russell bỏ trốn biệt. Hấn thu dọn

hành trang và biến mất trước khi chú Andrew kịp đến.

Tôi nghe tiếng chú và bà Margaret bật loa điện thoại lên, bàn bạc với các thành viên khác trong nhóm. Bà ta bảo đúng là họ không kham nổi tụi tôi, và cách tốt nhất để tự giải thoát khỏi gánh nặng là giao tụi tôi cho người khác. Nói cho chính xác là dì Lauren và cha Simon, nếu họ có thể tìm được ông.

Nếu động cơ của bà chỉ đơn giản là lòng ích kỷ, tôi cũng không màng. Tôi chỉ muốn chạy ào tới, ôm chầm ngay lấy bà.

Mai tụi tôi sẽ đi, đích đến là Buffalo. Thế có nghĩa giờ chính là lúc ‘nghiêm chỉnh’ lên kế hoạch. Chú Andrew yêu cầu tôi cung cấp thông tin chi tiết về khu thí nghiệm. Tôi cố gắng bởi bao lâu nay tôi chỉ mơ đến giây phút này, nhưng mỗi lời thốt ra thực khó nhọc lắm thay. Tôi giống như bị cắt đứt nguồn năng lượng trong người. Tôi hoàn toàn tê bại và kiệt quệ.

Hai anh em Derek nhiệt tình giúp đỡ. Simon vẽ sơ đồ theo lời kể của tôi. Derek rót cho tôi ly nước lạnh. Ngay cả Tori cũng hỏi thăm: “Cậu sao vậy?” giữa lúc tạm ngưng bàn bạc. Chỉ bà Margaret không hay biết, cứ nhè tôi mà hỏi cho đến khi bà thấy đủ và đuổi hết cả nhóm ra ngoài. Ráng lết ra phòng khách, tôi chỉ có thể đủ sức đến bên chiếc ghế bành đầu tiên. Nằm cuộn tròn trong ghế, tôi ngủ ngay khi hai mắt vừa khép lại.

Lúc tỉnh dậy, tôi vẫn trên ghế nhưng dưới tấm chăn được dèm chặt xung quanh. Trên mặt bàn có ly nước đợi sẵn. Derek ngồi trên ghế sofa cách đó vài bước chân, mắt đăm đăm nhìn tôi như trông chừng trong lúc lạc trong dòng suy tưởng. Tôi chẳng biết anh muốn bảo vệ tôi khỏi cái gì. Nhưng dù có nguy hiểm rình rập hay không, tôi vẫn vui khi vừa mở mắt đã được nhìn thấy anh.

Trong lúc ngắm anh, niềm hạnh phúc vô bờ trào dâng trong lòng. Mọi lý lẽ chối bỏ đều vô nghĩa. Đúng là tôi từng không muốn nhìn nhận tình cảm với anh bởi nếu hai đứa chỉ là bạn, chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng khổ nỗi thực tế không phải vậy, ít nhất là từ phía tôi.

Tôi muốn sang ghế sofa. Tôi muốn nép vào anh, tựa vào anh, nói chuyện với anh. Tôi muốn biết anh đang nghĩ gì. Tôi muốn an ủi anh rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Và muốn nghe anh nói như vậy với tôi. Tôi không quan tâm nói thế đúng hay sai - tôi chỉ muốn nói thành lời câu ấy, muốn được nghe câu ấy, muốn cảm nhận vòng tay anh quấn quanh tôi, muốn nghe giọng anh ồm ồm và tiếng cười khẽ bắt nguồn từ sâu thẳm trái tim anh khiến mạch máu tôi đập mạnh.

Derek quay nhìn tôi đúng lúc tôi đang mê mải nghĩ nên nhất thời không kịp quay đi. Chợt nhận ra tôi đang ngây người ngắm anh, tôi vội quay mắt đi, hai má nóng bừng. Tôi biết anh đang nhìn tôi chăm chăm. Derek khẽ nhíu mày như đang cố hiểu xem tại sao tôi làm vậy. Không để anh kịp hiểu sự thật, tôi nhấp một ngụm lớn từ ly nước trên bàn.

“Chắc gần đến giờ ăn trưa rồi nhỉ.”

Nghe ngớ ngẩn thật nhưng tôi chỉ nghĩ được có thế. Chững lại giây lát, Derek mới nhún vai trả lời:

“Chắc thế (rồi nói thêm). Em không sao chứ?”

Tôi gật đầu.

“Em có muốn nói về chuyện xảy ra dưới tầng hầm không? Với gã Banks ấy?”

Tôi lại gật.

“Chắc anh nên gọi Simon. Thế nào nó cũng muốn nghe.”

Tôi gật thêm cái nữa, nhưng anh không nhúc nhích, chỉ đăm đăm nhìn tôi liên tục đưa ly lên môi nhấp từng ngụm nhỏ.

“Chloe em.”

Mãi tôi mới ngẩng lên, bụng tin chắc anh đoán được suy nghĩ của tôi và sắp sửa từ chối khéo. Derek sẽ không nói: “Xin lỗi, anh không quan tâm đến em” bởi như thế sẽ không còn là Derek nữa: quá sống sượng, quá thẳng thừng. Nhưng anh sẽ có cách truyền tải thông điệp tương tự, giống tôi từng đối xử với Simon. Anh mến em. Chỉ có điều không phải theo cách em mong đợi.

“Chloe này.”

Lần này tôi ngược lên ngay và trong mắt anh... tay cầm ly tự nhiên lỏng ngóng và tôi tuột tay. Nước đổ ụp xuống chiếc quần jeans tôi đang mặc. Tôi lật đật đỡ chiếc ly trước khi nó rơi xuống sàn. Quỳ một gối, tôi mừng rỡ nắm chặt ly trong tay. Chưa kịp đứng lên, tôi thấy có ai lôi chiếc ly khỏi mấy ngón tay tôi kẹp chặt. Nhìn lên tôi thấy Derek đang cúi lom khom phía trước, mặt anh kề sát mặt tôi. Derek ghé lại gần hơn nữa, và...

“Cậu đánh rơi gì thế?”

Nghe tiếng Simon từ ngoài cửa vọng vào, hai đứa đứng vụt dậy nhanh đến nỗi cụng mạnh đầu vào nhau đau điếng.

Simon sải bước vào trong:

“Hai người tìm gì thế? Mong là không phải tìm sợi dây chuyền của cậu.”

“Kh... không. Chẳng là tớ... tớ tuột tay làm ly rơi.”

Tôi chỉ ồng quần ướt nhẹp. Nói xong, tôi khẽ liếc Derek. Anh đứng đó, ngượng ngập đút hai tay trong túi quần.

“Tớ vừa định...”

Đã định kể chuyện xảy ra với gã tiến sĩ dưới tầng hầm, nhưng tôi lại không muốn. Nhất là bây giờ. Tôi muốn tua lại cuốn băng, trở lại lúc quỳ dưới sàn, cầu mong Simon đợi thêm một phút nữa hãy ló mặt vào, đủ thời gian cho cái việc tôi nghĩ sẽ đến có thể đến. Nhưng nó không đến. Giờ thì chưa. Và khoảnh khắc quý báu trôi qua mất.

“Ch... chắc tớ phải thay quần khác.”

Simon ngồi thả người xuống ghế sofa.

Ra đến cửa, tôi nghe Derek gọi:

“Chloe này?”

Tôi quay lại. Trông anh như có gì muốn nói, như đang kiểm soát để đi cùng tôi. Tôi muốn chờ lời, muốn đề nghị anh đi cùng giúp một tay làm một việc bất kỳ. Nếu tôi mở lời, anh sẽ đồng ý ngay. Nhưng tôi không thể. Có trời biết, tôi đã ngàn lần cố gắng. Nhưng tôi không thể làm được, và anh cũng vậy. Thế nên anh chỉ nói khẽ:

“Em ăn táo nhé? Trong lúc chờ em thay đồ, anh sẽ đi kiểm về cho.”

Tôi bảo ‘Vâng’, và thế là hết.

Chương 28

NÓI RA NGHE THẬT TỆ, nhưng đúng là tôi cố tình ở trên lâu lâu hơn cần thiết: nào chải đầu, rửa mặt, lấy máy sấy tóc thổi khô quần vì quần mới không vừa lắm. Tôi còn đánh cả răng nữa.

Derek từng chứng kiến tôi mặc bộ đồ ngủ màu hồng xấu kinh người, mặt lấm lem đất cát, và tóc dính đầy cành khô. Vậy nên, dù giờ hơi thở của tôi

có mùi bạc hà cũng không thể làm anh kêu lên trầm trồ: “Úi chà, bé con xinh quá”, nhưng ít nhất tôi cũng thấy dễ chịu hơn.

Rời phòng nữ, tôi đi tìm Tori. Sau buổi họp mặt bàn tính kế hoạch sắp tới, nó bỏ đi dọn rửa gì đó. Thế là Tori chưa ‘cập nhật’ tin về Royce và tiến sĩ Banks. Xuống đến nơi, tôi lần theo dấu dây cắm điện của máy hút bụi và thấy nó trong phòng đọc sách, loay hoay bên kệ, hút bụi cho mấy cuốn sách bìa da đã cũ.

“Cậu cần gì phải làm việc đó nữa. Mai tôi đi rồi còn đâu.”

“Không sao. Tôi làm chút cũng được mà.”

Cô bạn cười gượng gạo. Không hiểu tại sao tôi đoán ra: tại nụ cười như mếu ấy hay tại Tori tuyên bố thà nó thích hút bụi hơn ngồi chơi. Tôi bước hẳn vào phòng và nhìn quanh. Ánh sáng chớp chớp phát ra từ kính vạn hoa trên trang screensaver của máy tính xách tay.

“Máy tính của bà Margaret (tôi đến bên máy). Cậu đang dùng máy à?”

“Tôi chỉ định email cho vài đứa bạn, để chúng hay tôi vẫn bình an vô sự. Nhưng ở đây không có mạng internet.”

“Ra vậy.”

“Cậu không tin ư? Cứ việc kiểm tra đi. Không có mạng không dây, cũng không có giắc cắm luôn. Không có gì đáng ngạc nhiên bởi đến điện thoại di động, nhà này còn không có nữa là.”

“Ý tớ không phải thế (tôi quay sang nhìn nó). Đẩy cả nhóm vào vòng nguy hiểm chỉ vì muốn email cho bạn ư? Tớ không tin.”

Nó ngồi ghé lên mép bàn:

“Chà, tiến bộ quá nhỉ. Nếu là tuần trước, cậu đã tin ngay rồi.”

Tôi hua hua con chuột. Danh mục các hồ sơ lưu trong máy hiện ra. Tôi nghiêm mặt nhìn Tori.

Nó chống chế:

“Không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Chứ theo cậu, tớ đang nghĩ gì?”

“Cậu nghĩ là tớ là tay trong của Hội Edison đang thu thập tin tình báo chứ gì. Hoặc giả tớ định liên lạc với chúng, mách chúng chỗ tụi mình đang trốn.”

“Cậu không phải gián điệp.”

Nó cười méo xẹo:

“Tớ không biết nên cảm ơn cậu đã bỏ phiếu tín nhiệm, hay đập cho cậu một trận vì tội quá khéo nên không chụp mũ thẳng thừng. Tớ biết bọn con trai nghĩ tớ là gián điệp. Nhất là Derek. Tớ còn biết do đâu họ có suy nghĩ ấy nữa kia.”

“Theo cậu thì tại sao?”

“Bởi tớ thoát khỏi nhà chú Andrew quá dễ dàng. Bọn con trai đoán đúng. Tớ công nhận (nó ngời hăn lên bàn). Lúc thoát được, tớ mừng rơn, và nghĩ ‘Trời, tôi cũng hay quá chứ. Mấy thằng ngu kia không biết chúng đang đối phó với ai đâu’. (Nó bật cười, nhưng nghe nó cười tôi chỉ rầu thêm). Khi bình tĩnh lại, tớ lại nghĩ ‘Mình giỏi thật, nhưng chưa thể giỏi đến mức ấy’. Chúng biết nếu tức lên, tớ hay phù phép linh tinh. Vậy nên tớ không phải loại bé con dễ bắt nạt. Nếu tớ có thoát dễ dàng, rất có thể tại chúng cố tình thả cho tớ đi.”

“Nhưng để làm gì mới được?”

“Vấn đề chính ở chỗ đó. Lúc đầu, tớ tưởng chúng gài thiết bị theo dõi lên người tớ. Tớ giữ hết quần áo, còn mang đi giặt nữa. Thậm chí tớ còn ủ kỹ cho chắc ăn.”

“Cậu sáng ý quá.”

“Không, có điên mới đi làm thế. Tại ở gần mấy người nên tui mới khùng dữ vậy. Nhưng tớ cũng hiểu, chỉ cần đêm đó Hội Edison bắt được một người trong nhóm mình, cài thiết bị GPS và thả tớ đi là kể hay. Tuy nhiên, tớ không thể là đầu mối cho chúng lần ra cả nhóm được. Vậy nên tớ mới kiểm tra để chắc chắn không có thiết bị thu phát ở đây.”

“Đúng là không có thật mà.”

“Tớ cũng thấy thế. Vậy hãy tính đến khả năng thứ hai: chúng thả tớ vì tớ là con cá nhỏ. Không đáng để chúng mất công giam giữ.”

“Tớ không nghĩ...”

“Cậu thử tính đi. Chúng nghe tin có người sói ‘sống chuồng’. Sau đó, đến lượt chú Andrew chạy trốn. Vì thế tớ không đáng cho chúng canh phòng cẩn mật. Chúng để tớ đi với một người mà chúng hi vọng sẽ nuôi được tớ. Nhưng ông ta lại không làm.”

“Rồi. Vậy (tôi khoát tay chỉ máy tính)... cậu đang làm gì thế?”

“Chứng minh rằng tớ không phải là gián điệp. Bằng cách vào vai điệp viên (Tori xoay máy tính về phía nó). Thầm lặng một mình thu thập thông tin tình báo là cách tốt nhất chứng tỏ tớ không phải kẻ vô dụng. Nghe chú Andrew bảo không liên lạc được với chị Gwen làm tớ sinh nghi.”

Vừa nói nó vừa gõ bàn phím. Mười ngón tay thoăn thoắt lướt nhanh:

“Rõ ràng lão Russell không thể hành động một mình. Có thể Gwen cũng nhúng tay vào, nhưng theo tớ thì không. Chị ấy vốn không thích ông ta.”

“Sao cậu biết?”

“Russell cho rằng Gwen gốc nghềch, lẩn thẩn. Lần duy nhất hẳn đến gần Gwen chỉ để ngó xuống ngực áo chị ấy. Lão cũng không phải loại bác học ác tâm. Kẻ chủ mưu phải là người biết rõ âm mưu lòng bắt Derek, đồng thời đứng đằng sau âm mưu trừ khử tất cả chúng ta. Tớ tiến cử bà Margaret. Tớ đã xem hết email và hồ sơ của bà ta. Giờ tớ đang lục những hồ sơ đã bị hủy - hoặc bà ta tưởng đã hủy xong. Dù cậu có ‘đổ thùng rác’ hay xóa một tập tin, thông tin vẫn còn nếu cậu biết cách phục hồi.”

Tori bắt đầu đánh máy. Nó giờ các tập tin nhanh đến nỗi tôi chóng hết cả mặt mà vẫn không theo kịp.

Tôi mới khen:

“Cậu giỏi vi tính quá...”

“Dám trêu chọc tớ, tớ sẽ dùng cậu thực hành vài trò phù phép đấy. Tớ là chuyên gia viết phần mềm. Nhưng, cậu nói đúng, tớ có biết vài mảnh tin tặc nhờ nịnh chàng người yêu cũ bắt tài dám sửa điểm trung bình để có thêm thời gian chơi game. Đại loại như trò Thế giới chiến thuật giúp cậu giải trí suốt mấy năm đại học. Tuy nhiên, tớ bắt hẳn dạy tớ kiến thức cơ bản rồi ‘đá’ hẳn không thương tiếc. Cậu không biết chứ khi cần, mớ kiến thức ấy cũng hữu dụng ra phết.”

Tôi tin chắc không chỉ bây giờ, kiến thức vi tính của Tori mới phát huy tác dụng. Nhớ lúc trước, con bé từng ra tối hậu thư cho tiến sĩ Davidoff, khiến hẳn phải đồng ý cho Tori rời khu thí nghiệm.

“Đây, tớ thấy mấy email đã xóa. Tớ đang tìm tên nhóm mình và tên cha Simon. Hai tên người sói tay sai của Russell tên gì nhỉ?”

“Liam và Ramon. Kẻ liên lạc trực tiếp là Liam. Đánh vần là L - I...”

Nó nguýt tôi ra trò. Tôi lập tức ngậm miệng cho nó nhấn bàn phím. Chẳng có gì hiện lên màn hình.

“Có tin gì gửi cho Russell hay do hãn gửi đến không?”

“Có đây. Nickname của hãn là MedicGuy56. Tôi thấy tên ấy trong danh sách liên lạc của bà Margaret. Để tôi xem xem.”

Trong lúc Tori lướt nhanh qua một thư gửi cho Russell, một từ đáng chú ý đập vào mắt tôi. Tôi bèn bảo nó dừng lại. Đó là Syracuse. Nhà của người sói tên Pack. Thư hướng dẫn cách tìm một ngôi nhà ở ngoại ô một thị trấn có tên Bear Valley, gần Syracuse.

Tôi chăm chú đọc.

“Tomas dặn đừng vào nhà. Chờ và tiếp cận chúng bên ngoài khu địa ốc ấy. Tốt nhất là tại nơi công cộng, và nhất định phải vắng mặt bọn trẻ. Nếu có thể, hãy tiếp cận Alpha hoặc người phụ nữ ấy. Tomas nói ông ta có nhấn mạnh bao nhiêu cũng không nói hết tầm quan trọng của chi tiết này. Đừng vào thẳng trong nhà. Nếu thấy bọn trẻ, nhất định không được tiếp cận.”

Tori ngạc nhiên:

“Alpha là gì?”

“Là thuật ngữ khi nói đến loài sói. Nó có nghĩa là nhân vật đầu đàn. Đây là hướng dẫn cách giao nộp Derek cho gã Pack.”

“Chà, nếu vậy tội mình đã có bằng chứng rồi.”

“Xem tiếp đi cậu. Càng biết nhiều thông tin bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Hãy tìm kiếm bằng cách nhập những từ như: Alpha, Pack, Bear Valley, Tomas...”

Tori dài giọng:

“Nghe rồi, Sếp Bà ạ.”

Nghe ngoài hành lang có tiếng động, tôi trốn ngay sau cánh cửa. Đó là bà Margaret nhưng bà ta đi theo hướng khác. Sau lưng tôi, Tori chột lẩm bẩm:

“Không thể nào...”

Nó im bật và buột miệng chửi thề thật khế.

Tôi vội đến bên. Nó đang sừng sốt, chăm chăm nhìn đoạn email có vài dòng do bà Margaret gửi đi. Bà ta đảm bảo với người nhận rằng bà sẽ truyền đạt chính xác hướng dẫn của Tomas cho cái người ‘Russell thuê để giải quyết tình huống khó khăn’.

Tôi thầm reo:

“Hay quá, lại thêm bằng chứng nữa rồi. Vậy có chuyện gì không ổn đâu nào?”

Không nói không rằng, Tori chỉ vào địa chỉ email của người nhận: acarson@gmail.com.

“Ch... chú Andrew ư? Không, không đúng đâu. Còn ai khác trùng tên Carson không cậu?”

“Chloe, đó chính là Andrew. Tôi từng kiểm tra kỹ danh sách liên lạc và những email khác của bà ấy. Ở đây còn có thư trả lời đây này.”

Nó mở bức email thứ 2. Thư này ngắn không kém, thực ra chỉ vồn vện ba chữ: “Tốt. Cảm ơn.” Do Andrew gửi.

Tori bảo:

“Cậu nhìn ngày tháng kia.”

Thư gửi vào ngày tụi tôi gặp Liam và Ramon lần đầu. Vào ngày đó, đáng lẽ Andrew đang trong vòng kiểm tóa của Hội Edison.

Chương 29

TORI TIẾP TỤC TÌM KIẾM. Thông tin thêm không có nhiều - chỉ đủ khẳng định những gì tụi tôi vừa phát hiện. Andrew là một phần của âm mưu giao nộp Derek cho tên Pack. Và hẳn chưa từng bị ai bắt làm con tin cả.

Tori phân vân:

“Vậy ra Andrew là người của Hội Edison ư? Sao vô lý thế nhỉ?”

“Không vô lý đâu (tôi đẩy laptop lùi xa và ngồi lên bàn). Lúc còn trong khu thí nghiệm, cậu từng ở với mình. Tụi mình từng thấy mặt nhiều nhân viên. Thế trong đêm đó, cậu có thấy ai trong số họ ở nhà Andrew không?”

“Họ là nhân viên an ninh mà. Trước đó, tụi mình làm gì có cơ hội được giáp mặt.”

“Có chứ. Trong đêm trốn khỏi Nhà Lyle, Derek, Simon và tớ có thấy. Lúc trốn khỏi Hội Edison, cậu và tớ cũng thấy còn gì. Cả hai lần, tụi tớ đều thấy toàn nhân viên. Còn bảo vệ thì chỉ có hai người thôi. Nếu có đội cảnh giới cực mạnh, chúng phải triệu tập họ trong hai đêm ấy chứ.”

“Có thể cả nhân viên lẫn bảo vệ đều là nhân viên an ninh đặc biệt. Trang phục của chúng... (Tori trợn mắt quay sang tôi). Trên mũ chúng có nhiều thứ rử xuống che cả mặt. Lúc ở nhà kho, chúng có đội mũ ấy để đuổi theo tụi mình đâu.”

“Trong đêm Derek và tớ trốn khỏi nhà Lyle cũng thế. Tại sao chúng phải che mặt nếu tụi mình đã biết mặt chúng? (tôi nhớ lại đêm đó). Không chỉ tớ và cậu được bọn chúng dễ dàng tha cho đi.”

“Ý cậu là cả Andrew nữa.”

“Không chỉ có hẳn. Lúc đó tớ trèo lên cây nấp. Một mục ở đó nhìn thấy. Tôi bèn nhảy xuống người mục. Làm thế thật khờ, nhưng lại có hiệu quả - mục ta bất tỉnh lập tức. Hoặc tớ chỉ giàu trí tưởng bở.”

“Thấy chưa? Cả hai đứa mình đều giỏi quá còn gì.”

“Rõ ràng là mơ hão.”

Hai đứa nhìn nhau cười như mếu.

Tôi nhớ lại:

“Hội Edison không lần theo dấu tụi mình để đến nhà Andrew. Mẹ tớ đã cố nhắc tớ điều đó.”

Tiếng Derek ồm ồm ngoài cửa:

“Nếu muốn bàn chuyện ấy, hai em nên lên mái nhà. Hoặc nói be bé chứ. Anh nghe rõ mồn một từ hành lang dưới nhà đấy.”

Tori vặc lại:

“Bởi anh bầm sinh anh đã thính tai rồi.”

Tôi chưa kịp mở lời thì Derek đã lên tiếng:

“Simon phải đi gặp chú Andrew nói chuyện. Theo anh chắc em nên... (anh khó chịu liếc Tori, làm như nó đang nghe trộm không bằng). Hình như trên

gác xếp có hồ sơ cũ đấy. Em có muốn lên xem không? Biết đâu ta sẽ có thêm thông tin về Dr. Banks.”

Tôi khó nhọc kiềm chế để không buột miệng: “Muốn chứ”. Nhưng ngộ nhờ tụi tôi phát hiện ra rằng: những người hiện đang cho tụi tôi ‘tị nạn’ lại là đồng bọn với bè lũ định giết hại tụi tôi cách đây ba ngày thì sao? Nhưng thử tình cảm Derek dành cho tôi còn quan trọng hơn.

“Em không đi được. Tụi em...”

Anh cắt ngang:

“Thì thôi vậy.”

Và dợm bỏ đi.

Tôi bước lên ngăn anh lại:

“Em cũng muốn đi lắm. Nhưng...”

Tori đỡ lời:

“Nhưng tối nay Chloe không ra ngoài được. Cậu ấy đang giúp em vạch trần một âm mưu ghê gớm. Có liên quan đến sự sống hay cái chết của cả nhóm ta.”

Tôi giải thích:

“Hội Edison không tấn công tụi mình lúc ở nhà Andrew. Chính Andrew là thủ phạm. Hẳn và nhiều người khác nữa.”

Tôi kể anh nghe toàn bộ thông tin vừa tìm được. Tôi hi vọng, dù chỉ một lần anh thú nhận: anh sai rồi; cách suy tính theo logic của anh có chỗ không hoàn hảo. Không chỉ mình anh biết giải thích hợp lý.

Nhưng nghe tôi nói xong, anh chỉ chửi thề. Sau đó, anh lờng lộn trong phòng, văng tục thêm vài câu, cho đến khi anh dừng lại và vuốt mạnh tóc ra sau.

Tôi mớm lời:

“Tụi em sai rồi. Em đã phân tích thông số và tình huống sai lạc, đúng chưa nào?”

“Không, em không sai.”

Đến lượt tôi buột miệng chửi thề khiến Tori nhướn mày ngạc nhiên.

Derek phân trần:

“Anh giận chính mình. Anh có tính đến khả năng ấy. Anh hay tự hỏi trong đêm ở nhà Andrew, có phải tụi mình đã thoát quá dễ dàng chẳng? Anh phân vân tại sao chúng bắn đạn thật vào tụi mình dù trước đó chỉ dùng tên tẩm thuốc mê. Anh thắc mắc tại sao chúng che hết mặt mũi. Chỉ có điều anh không bao giờ nghi Andrew có nhúng tay vào. Tuy nhiên, anh có nghi hấn đứng đằng sau vụ bắt cóc không thành tối qua.”

“Nhưng anh vừa bảo...”

“Anh quá tin hấn. Đúng vậy. Nhưng bởi hấn cho rằng anh nên ở chung với những người giống như mình nên anh muốn xem phản ứng của hấn ra sao. Chính vì thế, anh mới tưởng Andrew không dính líu vào âm mưu này. Hóa ra toàn tưởng hão.”

Tôi nói đỡ:

“Tối qua hấn có vẻ ngạc nhiên thực sự. Thậm chí còn bất bình tột độ nữa.”

Tori nhận xét:

“Hắn đóng kịch cực giỏi. Thôi được, chẳng lẽ chỉ bắn khoản tại sao chúng phải nhọc công giả đò Hội Edison tấn công trong khi tụi mình tự đến nhà Andrew?”

Derek đáp:

“Đến không có nghĩa sẽ ở lại.”

“Gì cơ?”

Tôi giải thích:

“Chưa chắc chúng ta đã ở lại nhà Andrew. Nếu mọi việc không thuận theo ý. Em từng chạy trốn hai lần rồi mà.”

“Vậy nếu chúng làm anh tin Hội Edison luôn truy đuổi, phục kích, sẵn sàng bắn đạn thật để giết...”

“Niềm tin ấy giữ chúng ta mãi trong bẫy, hiệu quả hơn chó nghiệp vụ và hàng rào dây kẽm gai.”

Tôi liếc vội ra cửa:

“Anh nói Simon đang...”

Derek kêu trời:

“Ờ nhỉ. Nó đang ở chỗ Andrew. Dù ở đây có âm mưu gì thì làm hại Simon không nằm trong kế hoạch. Nhưng cứ để anh đi gọi nó về. Anh sẽ nhắc nó đến giờ ăn nhẹ rồi. Simon cần hai bữa ăn nhẹ vào buổi sáng và buổi chiều để cung cấp đủ đường máu, vậy nên cơ ấy sẽ không gây nghi ngờ.”

Tôi gật đầu:

“Từ giờ ta phải cẩn thận.”

Tori bực tôi:

“Cẩn thận cái gì! Tớ đi ngay bây giờ đây.”

Derek và tôi trở mắt nhìn nó:

“Tớ nói thật đấy. Chỉ cần có người đi cùng là tớ ra khỏi nhà ngay bây giờ.”

Hai anh em vẫn nhìn nó chăm chăm.

Tori thở dài:

“Đành vậy. Nhưng nếu sau này mọi việc có xấu đi, nhớ là tớ sẽ bắt đền đấy. Bởi tớ từng muốn bỏ đi ngay nhưng không ai ủng hộ.”

Derek an ủi:

“Ta sẽ đi ngay sau khi khám phá thêm về âm mưu của chúng. Em mới nói kia là máy tính xách tay của Margaret, không phải của Andrew?”

Tôi gật đầu:

“Nhưng em có cách lấy máy của Andrew, nếu anh muốn Tori tìm thông tin trên đó.”

“Tốt. Cứ thế mà làm. Anh muốn biết chính xác mọi toan tính của chúng.”

Chương 30

“THƯA CHÚ ANDREW?”

Tôi thò đầu vào bếp lúc hăn đang ăn nhẹ với anh em nhà Derek.

“Gì vậy cháu?”

“Cuốn sách chú định cho cháu đọc...”

“À nhỉ. Laptop của chú trong phòng làm việc ấy. Chắc giờ sạc pin xong rồi đấy.”

“Có mật khẩu không chú?”

Hắn cười:

“Không đâu. Dẫu biết bản thảo chưa phát hành ấy rất giá trị, nhưng ngoài kia chẳng có chợ đen nào dành cho chúng. Trên màn hình desktop có đường dẫn đến cuốn sách. Cháu cứ nhấp vào đó là thấy.”

Hắn đọc tựa sách.

“Tori cũng muốn xem, nếu chú cho phép.”

“Tất nhiên. Càng nhiều phản hồi từ nhóm độc giả sách nhằm tới càng tốt chứ sao. Nếu thấy có gì không ổn - chẳng hạn về tính cách nhân vật, cốt truyện hay cách diễn đạt - cứ cho chú biết nhé.”

Tori đảo mắt nhìn lên vẻ coi thường máy tính của Andrew không được bảo vệ cẩn thận. Giống phần lớn những người thiếu hiểu biết về công nghệ cao, hắn cho rằng cứ nhấn nút xóa các tập tin là chúng không còn tồn tại. Hoặc có thể hắn biết dấu vết còn đó nhưng tụi tôi không biết cách tìm. Và hắn đúng... nếu tụi tôi không có Tori.

Tìm email trước, tụi tôi thấy nhiều thư điện tử qua lại với Margaret. Như vậy, việc hắn có dính líu đã rõ ràng. Trong đó còn có vài bức trao đổi giữa hắn và Tomas, cho thấy Andrew rất quyết tâm trong việc giao Derek cho tên Pack một cách an toàn. Có phải hắn thực sự quan tâm đến sự an toàn của Derek không? Rõ ràng, Liam từng nhận được lệnh ‘nếu cần cứ giết’.

Có phải Andrew không hay biết gì về quyết định ấy? Hình như chính vì thế nên hẳn mới sốc thực sự khi biết Derek và tôi gặp chuyện.

Nhưng còn khả năng khác: tôi chưa sẵn sàng nhìn nhận Andrew cùng phe với những kẻ ác tâm kia. Tôi từng quý hẳn. Tình cảm ấy xuất phát từ tận đáy lòng. Thế nhưng, chỉ cần xem thêm một email nữa, mọi tình cảm ấy tan như bọt mưa. Thư điện tử ấy chẳng liên quan gì đến Liam, Russell hay Hội Edison hết. Sau khi Tori tìm thấy nó, hai đứa đọc đi đọc lại và rồi chẳng ai nói với ai câu nào. Cuối cùng, tôi run rẩy bảo:

“Để tớ gọi bọn con trai lên xem.”

Nó nói lúc tôi chạy vụt đi:

“Để tớ tìm thêm cho.”

Cuối cùng tôi cũng lần ra Derek. Anh đang trong phòng đọc và lật giở một cuốn sách trong tay.

Tôi thở phào nhẹ nhõm:

“Tìm thấy anh rồi nhé.”

Anh quay lại, và chỉ cười nửa miệng. Nét môi ấy và ánh mắt dịu dàng rất đặc biệt khiến tôi xốn xang. Trong khoảnh khắc, tôi đứng sửng quên biến tại sao tôi đến đó.

“A... anh biết Simon đâu không?”

Derek chớp mắt rồi quay lại với kệ sách:

“Trên lầu ấy. Nó hận Andrew đến nỗi phải tìm về chỗ an toàn nhất để tĩnh tâm cho đến khi cả nhóm sẵn sàng lên đường. Nếu không, nó sẽ nói thẳng

vào mặt Andrew những điều không nên nói. Em cần Simon à?”

“Thực ra thì, em nên gọi anh đến xem trước thì hơn.”

Anh nhíu mày, ngoái đầu nhìn.

“Tụi em tìm thấy một thứ.”

“À, ra vậy.”

Anh ngập ngừng, như muốn tranh thủ nấn lại dòng suy nghĩ trước khi gạt đầu, theo tôi đi ra.

Thấy tụi tôi bước vào, Tori xoay ghế ra:

“Mới có thêm nữa đây. Hai tuần một lần, hẳn lại gửi email đi. Thư này mới cách đây mấy ngày.”

“Tốt. Cậu cảm phiền canh chừng Andrew hộ tí?”

“Đồng ý.”

Nó bỏ ra ngoài.

“Đợi đã (tôi nắm tay áo Derek lúc anh định ra ngồi ghế Tori vừa bỏ lại. Tôi muốn nói với anh. Chỉ có điều tôi không biết nói gì. Nhưng chẳng có cách nào nói với Derek mà không làm anh sừng sốt, nên cuối cùng tôi đành lí nhí một cách ngớ ngẩn). Thôi bỏ đi.”

Khi đọc những gì có trên màn hình, Derek ngồi im phăng phắc, thậm chí anh dường như nín thở. Vài giây sau, anh lôi màn hình lại gần, cúi đầu đọc lại. Và đọc lại lần nữa. Cuối cùng, anh đẩy ghế ra xa bàn và thở hắt ra.

Tôi nói thay anh:

“Chú còn sống. Cha anh còn sống.”

Lúc Derek ngược nhìn, tôi không kiềm chế được - vòng tay ôm cổ Derek, tôi ôm chầm lấy anh. Sau tôi sực nhớ nên buông tay, lùi ngay lại, hai chân lú lú. Tôi lắp bắp:

“X... xin lỗi. Chỉ là... em mừng thay cho anh.”

“Anh biết.”

Vẫn ngồi trên ghế, anh kéo tôi lại gần. Không ai nhúc nhích, tụi tôi nhìn nhau, bàn tay anh vẫn giữ dưới gấu áo tôi. Tim tôi đập mạnh đến nỗi thể nào Derek cũng nghe thấy.

Mấy giây sau, tôi lên tiếng:

“Còn nữa đó. Tori bảo có thêm mấy bức email nữa cơ.”

Anh gạt đầu xoay ghế lại đối diện với màn hình cho tôi được rộng chỗ. Thấy tôi chỉ nhích gần hơn chút xíu vì không muốn làm anh vướng víu, anh kéo tôi ra trước mặt. Tôi loạng choạng, gần như ngã ngổ vào lòng anh. Đổ mặt, tôi cuống cuống đứng dậy nhưng anh kéo tôi ngồi lên hai đầu gối anh chụm lại. Một tay anh ngấp ngừng vòng ôm eo tôi, như muốn hỏi: “Em cho phép nhé?”. Tất nhiên tôi đồng ý, dù mạch đập nhanh đến nỗi tai tôi ù đặc. Ờn trời, tôi xoay lưng lại với anh: chắc chắn hai má tôi đỏ lựng.

Tôi đã không hiểu lầm ánh mắt của anh lúc trước. Nhất định phải có cái gì rất đặc biệt chứa đựng trong ánh mắt ấy. Hoặc từ đó, điều đặc biệt sắp xảy ra, tôi hi vọng thế. Trời ạ, tôi mong lắm lắm. Tuy nhiên, hiện tại có quá nhiều chuyện phải lo. Dù không thích, nhưng tôi gần như lấy làm mừng bởi sẽ có thêm thời gian giữ cho đầu óc bớt quay cuồng.

Chỉ một giây sau - dù vẫn ngồi trên gối Derek - tôi bắt bản thân phải dồn hết sự chú ý vào màn hình.

Tôi đọc lại email đầu tiên. Chùm ba thư ấy được gửi cách nay hai tháng, và thư đầu rất ngắn gọn, đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi, Kit đây. Đang gặp chút khó khăn. Cậu biết hai thằng con tôi đâu không?”

Andrew phúc đáp:

“Không, tớ không biết. Rắc rối gì thế? Muốn tớ giúp cách nào đây?”

Thư phúc đáp dài hơn:

“Bị bọn Nast bắt quả tang. Chúng thấy bài báo trên D. Chưa kịp chạy đã bị chúng lần ra. Phải đi với chúng, nhằm đánh lạc hướng, không cho chúng đến gần hai con. Giam tôi mấy tháng nên cuối cùng, tôi phải cho chúng thứ chúng cần. Hai con đi mất từ lâu. Tưởng ở EG, nhưng có thấy gì trong khu thí nghiệm đâu. Hay tại bọn Nast nhỉ? Hay vô trại mồ côi rồi? Tôi chịu. Bạn hiền ơi, giúp tôi với. Miễn là trong khả năng của cậu. Tôi xin cậu đấy.”

Ông ký tên, cho số điện thoại và nói cả địa chỉ email và số điện thoại ấy đều chỉ là tạm thời. Nhưng hai tuần sau, ông sẽ liên lạc lại.

Tôi giờ email kế tiếp. Derek nhìn qua vai tôi. Ba bức kế tiếp có nội dung tương tự: Chú Bae van xin hẳn cho biết thông tin. Andrew bảo hẳn có tìm Derek và Simon, nhưng người của Hội Edison đã thề rằng hai anh em không có ở chỗ chúng.

Thư cuối cùng chú Bae gửi cách đây ba ngày, cùng thời gian Andrew bảo hẳn bị Hội Edison bắt làm con tin. Thế có nghĩa hẳn nhận được thư sau khi biết chỗ ở của Derek và Simon.

Derek nhắc:

“Trong danh sách có thêm một thư nữa kìa. Chắc là thư hồi âm đấy.”

Đúng vậy. Thư gửi trong đêm Andrew cùng đồng bọn rình mò quanh chính ngôi nhà nghỉ của hắn, chuẩn bị vờ tấn công theo kiểu đội đặc nhiệm: bất ngờ xông vào tóm gọn tụi tôi.

“Vẫn bật vô âm tín. Tuy nhiên tớ có chút manh mối. Một tay làm cho bọn Cortez bảo nghe đồn chúng có giữ hai thiếu niên. Nếu có tin gì, tớ sẽ gọi ngay cho cậu.”

Tôi không hiểu:

“Bọn Cortez là ai thế?”

“Một đảng phái. Giống bọn Nast thôi. Đó là những Hội lớn mà ông chủ là các thầy phù thủy. Chúng rất giàu và có quyền lực. Tuy nhiên, chúng giống bọn Mafia hơn là giới doanh nhân tài chính ở Phố Wall.”

“Vậy là Andrew nói dối.”

“Không chỉ nói dối thôi đâu. Hắn bắt ba anh ‘đuổi ngỗng trời’ dù biết thừa chỗ tụi anh ở.”

“Chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ thay đổi tất cả.”

Anh gật đầu.

“Ta phải ra khỏi đây thôi.”

Derek lại gật nhưng vẫn ngồi yên. Tôi nhào người với bút và giấy trên bàn của Andrew ghi lại địa chỉ email và số điện thoại sau cùng của cha anh. Lúc tôi đưa cho Derek, anh ngậy người giây lát trước khi để ý bàn tay tôi đang chìa ra, chờ đợi.

Tôi xoay người đối diện với anh:

“Anh sao vậy?”

“Anh không sao, chỉ có điều... Andrew. Có thể hiểu hẳn muốn khử anh. Nhưng không cho ba anh hay... Ba tin hẳn lắm.”

“Còn tụi mình không thể tin hẳn được. Tệ thật, nhưng ba anh còn sống. Điều đó mới quan trọng.”

Anh mỉm cười. Thoạt đầu còn lưỡng lự, nhưng rồi Derek cười tươi làm tim tôi như ngừng đập. Tôi vượt qua giây phút xúc động và cười đáp trả. Vừa định vòng tay ôm cổ anh, tôi dừng lại ngượng chín người. Trước khi tôi kịp rút tay về, Derek nắm khuỷu tay tôi vòng quanh cổ anh, kéo tôi sát lại và âu yếm ôm tôi trong vòng tay.

Thình lình anh giật bắn người. Ghế bất ngờ xoay ngang khiến tôi suýt văng ra ngoài. Nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, tôi lúng túng rời khỏi lòng Derek đúng lúc Simon vừa lao vào như một cơn lốc, vừa thở hổn hển như thể anh vừa vắt giò lên căng mà chạy.

“Tori bảo anh muốn gặp em à? Có tin về ba đúng không?”

Đứng sang bên để Derek cho Simon xem email xong, tôi tiếp tục ra hành lang canh chừng Andrew để hai anh em tiện nói chuyện. Họ chờ tin này lâu lắm rồi và từng khổ sở vì tưởng sẽ không bao giờ nghe nói về cha nữa. Vậy nên tôi không muốn nghe lén chuyện của họ làm gì.

“Chloe à?”

Derek ra cửa đứng. Anh ra hiệu gọi tôi vào. Simon đang ngồi trước bàn phím, mở bảng điều khiển.

Tôi thông báo:

“Không có Internet, nếu đó là thứ cậu đang tìm. Không có điện thoại luôn.”

Simon hồi hã:

“Nhưng chú Andrew có di động.”

Derek can:

“Nguy hiểm lắm. Ngoài trạm xăng có điện thoại công cộng. Chúng ta ra ngoài gọi cho cha, tìm địa điểm và hẹn cha ra đó.”

Nghe sắp được gặp cha, mắt Simon sáng rỡ. Nhưng sau đó đám mây giận dữ kéo đến. Nỗi xúc động được biết tin cha mâu thuẫn với nỗi đau vì bị chú Andrew phản bội.

Tôi vội hỏi:

“Vây giờ bọn mình đi luôn nhé?”

Derek không ngần ngại:

“Ừ. Ta đi thôi.”

Chương 31

ĐẾN THỜI ĐIỂM NÀY, mấy anh em giỏi chạy trốn lắm rồi. Gọi Tori đến bàn xong, tụi tôi chia nhau đi gom về mọi vật dụng cần thiết - quần áo, tiền bạc và thức ăn. Chúng tôi phân công nhau: nếu hai người này dọn đồ thì hai người kia sẽ canh chừng hoặc vờ chuyện phiếm để Andrew không thắc mắc: nhà có bốn đứa choai choai mà tự nhiên im lặng thế. May thay, Andrew lui cui trong bếp rất lâu, bởi tôi không dám chắc có ai trong nhóm có thể bình tĩnh nếu thấy mặt hắn.

Lúc tôi và Tori đang làm nghĩa vụ ‘đánh tiếng om sòm’, Derek kín đáo vào phòng, ôm theo một đồng áo khoác thể thao cho người đi trượt tuyết.

Anh giải thích:

“Thấy dưới tầng hầm. Lần trước lạnh gần chết (anh đưa cho tôi áo đỏ và Tori áo xanh). Simon đang tìm áo nào vừa rồi lên sau. Tụi mình sẽ ra lối cửa hậu. Ba người cứ đi trước. Anh ở lại trong nhà cầm chân Andrew, không cho hắn ra ngoài cho đến khi nào mọi người an toàn vào hắn trong rừng.”

Tôi ra tình huống:

“Thế lỡ hắn cứ đi ra thì làm thế nào?”

Derek quệt ngang miệng. Thế có nghĩa anh thà không nói ra kế hoạch đối phó với khả năng đó.

Tori góp lời:

“Đừng có bảo anh không nở ra tay hạ ông ta. Sau tất cả những gì ông ấy đã làm với anh. Ý tôi là chúng ta hạ ông ta luôn đi, khỏi mất công lén lút ra khỏi nhà. Tôi sẽ dùng bùa trói. Còn mọi người trói gô ông ta lại.”

Simon đến sau lưng tụi tôi:

“Nghe được đấy. Tớ vẫn nhớ cách thắt dây thừng học được từ hồi làm Hướng đạo sinh.”

Derek ngần ngừ. Sau đó thình lình anh nhìn sang tôi làm tôi hơi ngạc nhiên. Tôi lặp bặp:

“Đ... đồng ý (bụng chẳng hiểu anh cần cái gì. Nhưng thấy anh gật đầu, tôi quả quyết). Cách ấy tốt hơn cả. Bởi nếu không, ngay khi biết tụi mình đi mất, hắn sẽ...”

Chuông cửa thình lình réo vang. Không chỉ một mình tôi giật thót. Derek vơ hết túi xách, chuẩn bị lao thẳng ra cửa.

Andrew đứng ngoài gọi:

“Các cháu đâu rồi? Có ai ra mở cửa không? Bà Margaret về kìa.”

Tori thì thào:

“Khó hơn rồi đây. Nhưng không sao. Bà ta già rồi, với lại chỉ là thầy đồng thôi (một cái liếc sang tôi). Tớ xin lỗi.”

Tiếng chân Andrew thình thịch ngoài hành lang:

“Mấy đứa đâu cả rồi?”

Simon vỗng lên:

“Để cháu mở cho.”

Derek nói nhỏ:

“Anh hạ Margaret trước. Tori dùng bùa trói. Simon trói bằng thùng. Để Andrew cho anh. Chloe này, mang áo và túi cất vào tủ đi cho yên tâm.”

Cất áo và túi ư? Lắm khi tôi thực lòng ước khả năng siêu nhiên của tôi mạnh hơn một chút. Tôi ỉu xìu nhấc hai túi xách lên. Derek xuống bếp còn Simon và Tori ra cửa chính.

Lúc quay lại xách đồ lượt hai, tôi nghe giọng Margaret rồn rảng. Chẳng lẽ bùa trói của Tori không linh?

Margaret giới thiệu:

“Giới thiệu với các cháu, đây là chú Gordon. Còn đây là Roxanne. Vì Russell và Gwen đi mất nên chúng ta cho rằng sẽ an toàn hơn nếu đưa thêm vài thành viên trong nhóm về đây gặp các cháu. Giờ thì chúng ta cùng bàn kế hoạch nhé.”

Tori muốn hạ luôn bọn chúng, nhưng lúc đưa ra ý đó, nó không được hăng hái lắm. Đám người lớn đấu với đám đứa con nít là không cân bằng lực lượng, nhất là khi tụi tôi không biết khả năng siêu nhiên của Gordon và Roxanne là gì. Thế nên, kế hoạch sẽ như sau: vừa thấy họ bắt đầu họp, tụi tôi sẽ lên ngay ra ngoài. Nhưng kế hoạch không tính đến khả năng họ muốn tụi tôi cùng vào họp chung. Simon nhất định không đi vì không thể nhìn mặt Andrew vậy nên Derek và tôi phải kiểm soát cho cậu ấy. Với lại, họ muốn nói chuyện với tôi nhất, cốt để lấy thêm thông tin về khu thí nghiệm và nhân viên của Edison.

Tôi phải dồn hết bao năm nghiên cứu kịch nghệ mới có thể diễn tốt tới đó. Chưa hết, dù tình thế có thế nào cũng nhất định không được nhìn về phía Andrew. Suốt buổi, tôi bị kích động ghê gớm bởi trong thâm tâm tôi biết tôi có nói họ cũng không thèm để ý, và họ cũng không có ý định ra về ngay. Tôi không hề biết họ định làm gì, chỉ biết rằng chúng tôi sẽ không ở lại lâu để tìm hiểu.

Cuối cùng, họ cũng tha cho tụi tôi.

Lúc vội vàng đi dọc hành lang, Derek rỉ tai Tori:

“Tìm Simon ngay. Tôi sẽ mang hết túi vào rừng. Chloe, yểm hộ cho anh.”

Hợp lý hơn phải là Tori, người biết bùa chú, yểm hộ cho anh. Nhưng tôi không nói ra ý đó. Derek vẫn chưa tin Tori đến mức nhờ cô ta yểm trợ cho anh.

Có tiếng gọi lớn vang lên khi Tori còn chưa đến chân cầu thang:

“Các cháu quay lại đây chút đã.”

Derek rủa thầm. Gordon, người mới đến, vừa lên tiếng gọi.

“Có chúng cháu đây.”

Tôi bước đến chỗ ông đang đứng ngoài hành lang. Derek đi theo ngay.

Gordon trạc tuổi Andrew, vóc người tầm thước, bụng phệ, râu quai nón điểm bạc, kiểu người được các ông chú thuê làm ông già Noel trong văn phòng.

Tôi thắc mắc:

“Chú cần chúng cháu làm gì ạ?”

“Không có gì. Trong kia họ đang bận lên kế hoạch nên chú chỉ định chào một tiếng thôi mà. Lúc ở đó, chú cháu mình không có nhiều dịp trò chuyện (bước đến bên Derek, ông nở nụ cười đôn hậu và bắt tay anh). Cháu không nhớ chú, phải không nào? Chú không ngạc nhiên đâu. Lúc tôi gặp cháu, cháu còn bé tí tẹo. Chú từng làm việc với ba cháu. Cứ đến thứ ba hàng tuần, chú và ba cháu lại cùng chơi bài đấy (đặt một bàn tay lên vai anh, ông dẫn Derek vào phòng khách). Nghe Andrew bảo cháu giỏi khoa học tự nhiên lắm. Chú từng dạy môn vật lý ở...”

Trên đường dẫn Derek sang phòng bên, Gordon nói không ngớt. Lúc Derek đưa mắt cho tôi, cái nhìn cho thấy anh vừa khó chịu vừa nôn nóng. Nhưng tôi vừa định mở lời, anh lại lắc đầu. Tội tôi lại bị kẹt nữa rồi.

Tori quay sang Simon hỏi nhỏ:

“Tội mình có đi không đây?”

“Chưa được đâu.”

Cuối cùng, Gordon gọi cả nhóm vào. Vốn có quen dì Lauren và mẹ Tori nên giờ chú ấy muốn biết rõ hơn về tội tôi. Nếu là hôm qua, mấy đứa sẽ sướng rơn vì có cơ hội được chứng tỏ tôi cũng như bao đứa trẻ khác. Giờ thì đứa nào cũng chần chợn: đem chuyện đời tư kể cho một người sẵn sàng

trừ khử mình. Nếu khả năng siêu nhiên của chúng tôi vượt tầm kiểm soát, đúng như ông ta lo sợ.

Họp xong, họ đều nhất trí tất cả sẽ cùng ăn tối. Thế là tụi tôi không thể ra ngoài, càng không thể đeo ba lô mà đi được.

Tôi ướm hỏi:

“Hay bỏ đồ lại đi. Tụi mình có tiền. Nếu như...”

Andrew gọi lớn:

“Tori đâu? Giúp chú một tay nấu bữa với.”

Nó vừa ập úng:

“Chú à, thực ra thì...”

Andrew đến ngay lối rẽ và ló đầu nhìn. Thấy mấy đứa đứng túm tụm, hẩn nhúu mà cười gượng:

“Các cháu đang bàn chuyện gì sao?”

Tori tỉnh bơ:

“Đang định trốn đấy ạ.”

Tôi trợn mắt, lo thắt ruột.

Con bé giải thích:

“Mong là ăn xong, tụi cháu được ra ngoài đi ăn kem ạ.”

Andrew vuốt tóc, vẻ mặt hơi khó chịu:

“Ra vậy. Chú hiểu các cháu mệt mỏi vì bị kìm chân ở đây...”

Tori nhanh miệng:

“Cứ thế này, tụi cháu phát sốt lên vì tù túng mất. Với lại, tiền công dọn nhà ‘ngộ nguậy’ hoài trong túi cháu đây này. Tụi cháu sẽ cẩn thận mà. Và hứa sẽ về trước khi trời tối.”

“Chú biết, nhưng... không được đâu, các cháu ạ. Rất tiếc. Không ra ngoài chơi bởi gì nữa cả. (Hắn cố nặn nụ cười gượng gạo). Mai ta đi Buffalo rồi. Chú hứa trên đường đi ta sẽ dừng lại mua kem ăn. Giờ, cho chú nhờ cháu nhé, Tori...”

Hắn dẫn Tori đi.

“Hắn biết chuyện rồi.”

Simon nói lúc mấy anh em vào phòng giải trí vờ chơi đồ xúc xắc Yahtzee.

Tôi nhận xét:

“Có vẻ thế thật. Nhưng lỡ bọn mình chỉ hoang tưởng thì sao?”

Hai đứa dồn mắt vào Derek.

Vừa trầm ngâm suy nghĩ, anh vừa đồ thử xúc xắc ra bàn mấy lần:

“Theo anh thì tụi mình không có gì phải lo. Hồi hộp quá nên mới thế.”

“Bởi em mong ra ngoài quá nên cứ nghĩ họ ngăn chặn em.”

Cố gắng không nhấp nhồm hoài trên ghế, Simon thở hắt ra, mấy đầu ngón tay gõ nhịp trên đùi.

Derek nói thêm:

“Chúng ta nên chờ đến nửa đêm. Giờ ta vờ đi ngủ sớm. Kế đến, chờ Andrew ngủ say và ‘hạ’ hắn luôn. Đến lúc ấy, những người kia đã đi từ lâu

nên chúng ta có thêm thời gian - không ai biết hẳn gặp rắc rối cho đến khi trời sáng.”

Simon khen:

“Nghe có lý. Vấn đề là: liệu từ giờ đến lúc ấy, tụi mình có phát điên vì phải chờ quá lâu...”

Thấy Derek nghiêng đầu, cậu im bật và quay ngoắt ra cửa.

Simon lào thào:

“Có chuyện à?”

“Di động.”

Derek chỉ sang bên trái:

“Đằng này này. Anh nghe tiếng điện thoại ngoài cửa chính, chỗ họ treo áo khoác ấy.”

“Rồi. Nhưng... (thình lình Simon đứng phắt dậy). Điện thoại. Ba ơi (cậu cuống hết cả lên). Số điện thoại để đâu rồi?”

Derek chìa mảnh giấy ghi số điện thoại xa hơn tầm tay với của Simon một chút:

“Bình tĩnh đã.”

“Biết rồi, biết rồi mà (Simon hít thêm một hơi thật sâu, tự bắt buộc mình phải thư giãn). Thấy người ta bình tĩnh hơn chưa?”

Derek trao mảnh giấy cho em.

Tôi nấn ná ở lại vì không muốn xen vào chuyện gia đình họ nhưng Derek đã ra hiệu bảo tôi đi theo. Lúc đến gần cửa chính, anh phất tay bảo Simon

đi lên trước và dặn nhỏ rằng tôi và anh sẽ đứng canh cho Simon gọi điện.

Derek đột nhiên hỏi:

“Em thấy cuốn sách chú Andrew đang biên tập thế nào?”

Tôi há hốc mồm, trợn mắt nhìn anh. Chà, há mồm như thế quấy rũ ghê!

Derek thì thào:

“Kiểm chuyện nói với anh đi chứ.”

“À nhỉ. Xin lỗi. Căn cứ đoạn em đã đọc thì truyện... hay. Em...”

Đứng sau lối rẽ sau góc tường, Simon thò đầu ra xì xào:

“Không thấy tín hiệu.”

Derek thì thầm đáp trả:

“Đi vòng sang kia. Andrew đang dùng điện thoại của hắn mà lại.”

Trong lúc Simon làm theo, tôi vờ nói về cuốn sách. Quả thật không dễ vì tôi chưa đọc dòng nào. Vậy nên tôi huyền thuyên mấy lời nhận xét chung chung về văn phong và cách phân bố các tình tiết trong một tác phẩm văn học. Mãi sau, Simon lại thò đầu ra, vẫy tay rối rít, điện thoại áp sát tai, môi mấp máy:

“Có chuông rồi.”

Derek ra hiệu cho em trở lại góc tường, đồng thời ngậm bảo tôi cứ nói tiếp. Tôi làm theo nhưng không thể không ngoái tai về phía Simon:

“Ba phải không ạ? Con, Simon đây (nhận thấy giọng bị lạc đi vì xúc động, anh vội dang hăng). Khỏe ạ. Vâng, được ạ (ngừng). Anh ấy ở ngay đây. Canh con này. Tụi con đang ở chỗ chú Andrew (im lặng). Con biết. Tụi con

định... (ngừng). Không. Không phải nhà Andrew. Nhà khác mà họ gọi là nơi an toàn. Nhà của một người tên là Todd Banks. Nhà to, cổ lắm... Ba? Ba đâu rồi?”

Derek ra chỗ em và bảo tôi đứng canh chừng.

Simon thều thào:

“Mất sóng.”

Vừa định nói, Derek quay ngoắt lại, mắt chăm chú nhìn phía cuối hành lang. Y như rằng, chỉ một giây sau, tôi nghe có tiếng bước chân.

Andrew gọi to:

“Các cháu đâu? Ăn tối thôi.”

Tôi la lớn:

“Ra ngay ạ.”

Simon nài:

“Để em thử...”

Derek ngắt lời:

“Không được. Em cần xóa cuộc gọi đi vừa rồi. Ra bếp với Chloe đi. Tối mai, mình sẽ ra trạm xăng gọi cho ba lần nữa.”

Vì không muốn ăn nên ai nấy cố nuốt cho trôi đủ khẩu phần để khỏi bị nghi ngờ. Derek luôn miệng thì thào nhắc tụi tôi phải ăn này, lấp đầy bao tử này, nhưng bản thân anh chẳng ăn được mấy. Anh mãi nghe tiếng chuông điện thoại di động, lòng lo sợ nếu ba anh gọi lại sẽ khiến tụi tôi lộ tẩy hết trơn.

May mà ông không gọi. Theo những gì tôi biết về cha Derek, Derek học từ ông tính cẩn thận. Người khác sẽ máy móc gọi lại nếu bị đứt liên lạc, nhưng tôi đoán chú ấy đã coi trước số gọi đến. Chắc chắn phải có vấn đề - chẳng hạn tên Gordon có trong danh bạ của ông - khiến ông phải cúp máy.

Ông cũng không tìm cách liên lạc với Andrew. Chỉ cần Andrew không báo cho ông rằng anh em Simon đang ở với hắn cũng đủ cho ông biết có chuyện chẳng lành. Ông sẽ không gọi lại. Ba Simon sẽ đến tận nơi tìm con.

Không biết ông có nghe được tin chúng tôi đang ở nhà tiến sĩ Banks không? Ông có biết đường đến đây không? Nếu có, liệu ông có đến trễ để rồi bị bắt chỉ vì muốn cứu các con trong khi con ông đã trốn đi?

Trạm xăng cách đây chừng mười lăm phút đi bộ. Tụi tôi sẽ báo cho chú Bae trước khi ông manh động. Trừ khi ông ở gần đến nỗi có thể sang nhà trước khi tụi tôi ra đi... Nếu được thế thì hay biết mấy, nhưng không thể có khả năng đó, và càng không nên hi vọng có chuyện đó. Kế hoạch đã đâu vào đấy: tụi tôi sẽ trốn đi an toàn, sau đó tìm chú Bae và nhờ chú giúp giải cứu dì Lauren và Rae.

Chương 32

CHÍN GIỜ TỐI, tôi lui về phòng dành cho con gái. Tori về phòng tự lúc nào và đang ngốn ngấu đọc cuốn Bá tước Monte Cristo. Nó chẳng làm gì hơn ngoài cái vẩy tay cho đến khi nốt chương sách. Tụi tôi tâm sự một lát. Chẳng có gì quan trọng. Chỉ nói qua nói lại, vất vả giữ bình tĩnh trong lúc khẩn trương cho thời gian trôi thật nhanh. Thực ra cũng sắp đến lúc rồi. Chỉ vài tiếng nữa thôi...

Derek bảo Andrew không bao giờ đi ngủ trước nửa đêm. Nếu chờ hắn ngủ say rồi ra tay, tụi tôi sẽ đợi đến hai giờ sáng.

Ngạc nhiên chưa? Tôi có thể ngủ say đến độ không nghe chuông báo thức từ đồng hồ đeo tay Derek đưa cho tôi lúc trước. Tôi mở mắt bởi Tori, một tay lay tôi, tay kia cố tắt chuông báo thức.

Tôi ngáp dài, mắt chớp lia lịa.

Nó bảo:

“Chạy trốn khi vừa chớp mắt sau một tuần thức trắng không phải là ý hay. May mà tớ đoán trước cơ sự này.”

Nó giật nắp lon Coke và đưa cho tôi:

“Không hiệu quả bằng cà phê. Nhưng chắc cậu không biết uống cà phê đâu nhỉ?”

Vừa uống một ngụm lớn, tôi vừa lắc đầu.

Nó ngán ngẩm nhìn lên:

“Đúng là đồ trẻ con.”

Cửa phòng bật mở. Simon chạy xô vào.

Tori bực bội:

“Cậu làm cái gì thế hả?”

Simon chỉ nhìn tôi:

“Derek có chuyện. Tớ gọi mãi nhưng anh ấy không tỉnh.”

Tụi tôi chạy vội ra cửa. Derek nằm dang chân tay và bất động trên giường, tung chăn xuống nền nhà. Mặc mỗi quần đùi, anh nằm sấp và ngủ say như chết.

Tôi lay vai anh. Dù tay tôi còn lạnh vì mới cầm lon nước ngọt, nhưng Derek vẫn không cự quạ.

Simon thì thào:

“Anh ấy còn thờ. Chỉ có điều không tỉnh dậy được.”

Tori đến bên giường. Dù không nhìn thẳng, tôi vẫn biết con bé không bỏ qua cơ hội ngắm Derek từ đầu đến chân.

Nó bảo:

“Cậu biết không, trong tư thế này, trông anh ấy không đến nỗi tệ.”

Tôi trừng mắt cảnh cáo.

“Tôi chỉ muốn nói là...”

Tôi cúi sát Derek, gọi to hết mức tôi dám gọi.

Tori luyên thuyên:

“Nói thật nhé, tớ chỉ thích trốn một mình. Nhưng nếu cậu thích anh chàng to xác như trung vệ bóng bầu dục này thì...”

Cái cau mặt của tôi bắt nó phải im miệng.

Tôi phẩy tay ra hiệu cho nó đứng tránh ra:

“Cậu che hết ánh sáng của tớ đây này.”

“Này Chloe, cậu có biết sơ cứu không?”

Tôi lắc đầu.

“VẬY THÌ... CHÍNH CẬU MỚI CHẮN SÁNG CỦA TÔI. BIẾN NGAY!”

Tôi đành để nó làm. Tori bắt mạch cho Derek, nghe ngóng hơi thở của anh và bảo cả hai đều ổn cả. Sau đó, nó cúi sát mặt người nằm đó:

“Hơi thở của Derek không có gì lạ. Mùi... giống mùi kem đánh răng.”

Bất ngờ, Derek mở bừng mắt và thấy ngay mặt Tori đang sà sát mặt tôi. Derek giãy nảy, buột miệng rủa. Simon cười phá lên. Tôi cuống quýt ra hiệu cho cậu ấy phải kín tiếng.

Tôi hỏi Derek:

“Anh sao vậy?”

Simon đỡ lời:

“Giờ thì không sao rồi. Nhất là sau khi bị Tori sốc điện vào tim.”

Tôi giải thích:

“Tụi em gọi mãi mà anh không dậy. Tori chỉ muốn xem anh bị làm sao thôi.”

Derek chớp mắt hoài, như thể không biết tôi đang ở đâu.

Tôi vừa mở lời:

“Em có lon Coke trong...”

Tori đề nghị:

“Để tớ lấy cho.”

Tôi quay lại nhìn Derek. Anh vẫn chớp mắt lia lịa.

“Kìa Derek?”

“Ừ nhỉ.”

Anh lẩm bẩm, nghe như giọng anh bị bóp nghẹt vậy. Thấy vậy, anh nhăn nhó và dọn giọng.

“Anh cảm thấy trong người thế nào?”

“Mệt thiu. Chắc anh phải ngủ say lắm.”

Simon bình luận:

“Ngủ say như chết ấy.”

Tôi hỏi thăm:

“Anh có thấy đầu gối quy, đứng không vững không?”

“Có (anh lại nhăn mặt). Tối qua anh ăn gì nhỉ?”

Tôi dựng tóc gáy:

“Anh có thấy đắng miệng không?”

“Có.”

Anh kêu trời và ngồi dậy.

Lúc Tori quay lại, tôi cầm lon nước ngọt từ tay cô bạn:

“Anh ấy bị bỏ thuốc.”

“Bỏ thuốc ư? (Simon dừng một giây rồi chợt nhận ra). Là Andrew.”

Tori nhanh nhẹn:

“Để tôi đi lấy túi cho mọi người.”

Tối qua tụi tôi mang hết túi xách vào phòng con gái, vì sợ nếu để trong tủ dưới lầu sẽ bị phát hiện.

Tôi đến bên Derek lúc anh đang ngửa cổ uống hết lon Coca cola.

Simon vừa nhặt túi vừa thông báo:

“Tối qua, trước khi đi ngủ, Andrew lên phòng đưa nước ngọt có ga cho tụi tớ.”

“Thế hẳn có dặn ly nào dành riêng cho Derek không?”

“Hẳn đâu cần phải nói. Tớ luôn uống loại nước dành cho người ăn kiêng mà.”

Tôi quay sang Derek đúng lúc anh vừa đưa tay quệt ngang miệng:

“Anh thấy trong người thế nào? Chắc anh sẽ không sao chứ?”

“Ừ. Để anh thay quần áo đã.”

Nếu đúng có chuyện ấy thật thì tại sao Andrew lại bỏ thuốc vào đồ uống của Derek? Có phải tối qua, bọn họ theo dõi anh không? Hay tụi tôi không hề hoang tưởng và giờ nhóm của họ đã biết hết kế hoạch của tụi tôi? Dù lý do có là gì, Derek, chiến binh cừ nhất của nhóm tôi giờ đã thành ‘thương binh’.

Tôi đề nghị:

“Tớ sẽ ở lại với Derek. Simon hỗ trợ Tori và sang phòng Andrew nhé?”

Simon nhìn Derek chờ anh trai đồng ý. Hấp háy mắt một hồi, Derek nói như bị lú lờ:

“Ừ. Cứ làm thế đi.”

Tôi dặn:

“Nhưng phải cẩn thận đấy. Rất có thể trên giường Andrew không có hân đâu.”

Simon thì thào:

“Hân không có nhà.”

“Cái gì?”

Tori thông báo:

“Để ý khắp nhà đều không có dấu hiệu gì của hân. Xe tải vẫn đậu ngoài sân nhưng trong nhà không có đèn nào sáng cả.”

Simon nói thêm:

“Với lại không thấy giày của hân đâu cả.”

Tôi khẽ nói:

“Chắc hân đi gặp ai đó. Người hân gặp nhất định sẽ đến đây mang Derek đi. Andrew đang ở ngoài kia với kẻ đó để bàn cách thực hiện âm mưu của chúng.”

Tori đoán:

“Hoặc chính hắn cũng bị bắt đi rồi.”

Derek xoa mặt rồi lắc đầu thật mạnh:

“Quên Andrew đi. Tụi mình cứ đi thôi nhưng phải cẩn thận.”

Simon cầm tay Derek quàng qua vai tôi, mặc kệ ông anh kháng cự. Tôi mang túi cho Derek và túi của tôi. Tori cầm túi hộ Simon.

Chúng tôi căng mắt nhìn hành lang tối om. Derek hít hà. Dấu vết cuối cùng của Andrew mờ nhạt, có nghĩa sau khi mang nước lên phòng con trai, Andrew không lên lâu nữa. Đứng trên đầu cầu thang, Derek lắng nghe rồi lắc đầu. Bên dưới không có tiếng động nào.

Tụi tôi trở lại cầu thang phía sau nhà. Tụi tôi khám phá từ trước và biết cầu thang này rất hẹp. Có lẽ ngày xưa, đây là đường đi dành riêng cho kẻ ăn người làm trong nhà. Tori không quét dọn nơi này - và rõ là lâu lắm rồi không ai đụng đến. Tôi phải bịt kín cả miệng lẫn mũi để khỏi hắt xì vì bụi.

Xuống đến chân cầu thang, tôi đi trước tiên. Tori đi sau và Simon còn Derek đi cuối cùng. Có cánh cửa sát chân cầu thang. Tôi xoay nắm đấm cửa, cố gắng không gây một tiếng động nhỏ. Nó chỉ xoay nửa vòng rồi khựng lại. Tôi đẩy mạnh. Cửa không nhúc nhích.

Tori chen lên trước và thử mở cửa:

“Khóa rồi (nó thì thào). Tớ tưởng mọi người...”

Simon đáp ngay:

“Đã kiểm tra tất cả cửa trong nhà đêm qua. Tụi này có làm. Lúc đó, cửa này không khóa.”

Giọng Derek vẫn nghèn nghẹn, rất khó nghe:

“Xích ra.”

Tụi tôi dạt sang bên, đứng nép vào nhau. Derek vịn mạnh tay nắm cửa. Tiếng khóa gãy khiến tôi bất giác nhăn mặt.

Cửa ấy thông sang một phòng tối có trần thấp. Trông như một kho để thức ăn. Tori bật đèn pin. Căn phòng bụi bặm và trống trải - thêm một lý do khiến không ai sử dụng cầu thang này. Lần này, nó sẵn ra cửa đầu tiên. Tôi biết kết quả trước khi nó kịp thông báo.

“Cửa khóa.”

Simon nói khẽ:

“Thật ư?”

Derek bước nhanh đến. Anh đã tỉnh hẳn. Derek vịn mạnh nắm đấm cửa và một lần nữa, càng khóa bên trong gãy rắc. Anh giật mạnh cánh cửa. Nó không nhúc nhích. Anh lôi mạnh hơn, nhưng chỉ có tiếng bản lề kéo kẹt.

Không hề có dấu hiệu báo trước, từ sau lưng tụi tôi có giọng nói vang lên:

“Cửa khóa bằng bùa chú đấy.”

Chúng tôi quay lại thấy Andrew đi qua cửa thông sang cầu thang. Bùa ‘ngắt’ bay ra từ mấy ngón tay Simon. Derek phóng lên tấn công. Andrew vung tay về phía tôi. Mấy ngón tay hấn tóe lửa. Simon và Derek đều khựng lại.

Andrew cười nham hiểm:

“Ta đã nghĩ cách này hữu dụng. Simon, người biết bùa này rồi. Ta biết bùa chú hoàn chỉnh và đã ra tay gần xong. Chỉ cần nói thêm một tiếng là kết thúc.”

Bị mấy tia lửa phóng tới thoi miên, tôi lí nhí:

“Loại bùa gì vậy?”

Andrew tuyên bố:

“Bùa giết người.”

Derek gầm lên. Tiếng gầm lớn, giống hét tiếng sói gầm gừ khiến tôi dựng tóc gáy.

Đứng bên cạnh, Tori quay về phía tôi mấp máy môi. Tuy không nghe được, nhưng tôi đoán nó chuẩn bị dùng bùa chú với Andrew.

“Đừng!”

Tiếng Derek vẫn còn giống tiếng gầm. Anh trừng mắt nhìn Andrew nên tôi tưởng anh nói với hắn. Nhưng sau đó anh đảo mắt cho Tori:

“Đừng.”

Andrew thủng thẳng:

“Nghe lời Derek đi. Nếu cho rằng có cách hạ ta trước khi ta phóng bùa này, nó sẽ tự làm. Tori, cảm phiền đến trước mặt ta để ta nhìn thấy môi của cháu. Simon, kê tay xuống đất và ngồi chặn lên ngay. Derek đâu?”

Tôi liếc sang anh. Anh quay sang nhìn Andrew bằng ánh mắt náy lửa, cơ hàm anh căng thẳng. Andrew gọi tên anh lần nữa nhưng hình như anh không nghe thấy. Hai bàn tay hết mở ra lại nắm chặt bên tôi.

Andrew đánh giọng:

“Derek.”

“Cái gì?”

Thêm một tiếng gầm hơn là lời nói.

Andrew co rúm người nhưng kịp trấn tĩnh. Hắn ưỡn ngực ra lệnh:

“Quay mặt lại.”

“Không đời nào.”

“Derek.”

Anh chỉ quắc mắt nhìn, rồi ngửa mặt lên. Tuy tôi không nhìn thấy mặt anh nhưng có cái gì đó khiến Andrew bất giác lùi lại một chút. Cục yết hầu của hắn chạy lên chạy xuống liên tục. Một lần nữa, hắn cố đứng thẳng, gắng gượng đón ánh mắt náy lửa của Derek, nhưng cuối cùng không chịu được nổi. Mấy ngón tay hắn mềm nhũn đi khiến những tia lửa hơi run rẩy.

Tôi nói khẽ:

“Derek? Em xin anh. Đừng làm thế.”

Nghe xong, Derek giật mình, thôi không nhìn chăm chăm Andrew. Ngay sau đó, nét mặt anh thay đổi hẳn: con sói rút lui và Derek trở lại.

Tôi van nài:

“Làm theo lời hắn đi mà.”

Anh gật đầu và từ từ quay lưng úp mặt vào tường.

Andrew lên tiếng:

“Tốt lắm. Dù hi vọng tránh được tình huống này, nhưng chắc ta đánh giá thấp cháu nên mới dùng thuốc chưa đủ liều. Derek, ta không muốn làm hại cháu. Chính vì thế ta mới đánh thuốc mê. Ta không muốn làm hại bất kỳ ai

trong các cháu ở đây. Ta ở đây để bảo vệ các cháu. Từ đầu đến giờ, ta toàn làm thế cả.”

Simon cười khẩy:

“Phải mà. Chú đâu có muốn làm Derek bị thương. Chú chỉ thuê hai người sói ban cho anh ấy cái chết không đau đớn thôi.”

“Ta không định giết Derek.”

“Đúng chú không tự tay làm mà thuê người khác làm thay. Chú hèn đến nỗi không dám nhìn anh ấy và bóp cò súng. Hoặc có thể chú ngại bắn. Cháu thấy chú quý mấy bộ quần áo của mình lắm. Máu dính vào áo sẽ cực kỳ khó giặt đấy.”

“Ta không hề...”

“Chúng cháu đọc email rồi (Simon nhảy dựng lên nhưng sau khi bị Derek lừ mắt cảnh cáo, cậu ấy dừng lại và ngồi xuống đất như cũ). Chúng cháu biết chú cũng nhúng tay vào.”

“Phải, ta tham gia kế hoạch giao Derek cho Pack. Người chỉ biết có thể, đúng chưa? Không hề có bằng chứng cho thấy ta cho phép chúng giết Derek. Chuyện đó do một tay Russell làm. Kế hoạch của tụi ta là giao Derek cho nhóm The Pack thôi. Tomas và ta cố gắng hết sức để thu thập thông tin về họ cho tới khi tụi ta yên tâm là họ sẽ không giết một thằng bé người sói mới mười sáu tuổi. Như các tổ chức của những người có khả năng siêu nhiên khác, họ cũng muốn có một nơi riêng để tìm cách kiểm soát khả năng của mình và sống tốt trong thế giới của người thường. Một nơi họ có thể gặp gỡ, ở cùng với những người giống như họ.”

Nhìn sang Derek, tôi mong một tia nhìn của anh cho thấy đó là điều anh muốn nghe. Nhưng anh chỉ trân trân nhìn bức tường, ánh mắt trống rỗng và vô cảm.

“Derek, tốt nhất cháu nên về đó. Người sói nên ở chung với người sói.”

Tôi khẽ nói:

“Và con trai cũng nên được ở với cha.”

Andrew chột căng thẳng. Hắn lo lắng quay ngoắt sang nhìn tôi.

Tôi tuyên bố:

“Cả mấy email đó bọn cháu cũng tìm được. Chú ngăn không cho cha con họ đoàn tụ.”

Ngập ngừng. Sau đó:

“Phải, ta công nhận. Nhưng không phải không có lý do.”

Giọng Simon cực kỳ chua chát:

“Phải mà. Để cháu đoán nhé: ba bọn cháu là pháp sư độc ác dòng Cabal. Hoặc là điệp viên hai mang của Edison. Cứ việc bịa đi. Cha là người xấu, xấu đến nỗi nếu có cơ hội, chú sẽ giết bọn cháu.”

Andrew dụi giọng:

“Simon à, không phải vậy đâu. Ta chưa thấy trên đời có ai tốt hơn cha cháu hết. Ông từ bỏ tất cả - sự nghiệp, bạn bè, và cả cuộc đời của mình - để bảo vệ các cháu, dù có phải chạy trốn. Ông từ chối tham gia nhóm của chú chỉ vì không muốn các con gặp nguy hiểm. Hai cháu là ưu tiên hàng đầu, nếu không ông đã san bằng Hội Edison rồi. Ông không bao giờ cho phép chú mang hai cháu trở lại khu thí nghiệm để giúp các chú chặn đứng bàn tay của chúng. Nếu chú gọi điện, ông sẽ đến đây đón ngay - đón cả bốn người luôn - để rồi tiếp tục chạy trốn. Ông bảo chú cứ việc chặn tay Edison, chỉ có điều các cháu không được tham gia.”

Tori nhận xét:

“Không phải ý tôi.”

Andrew lắc đầu:

“Nếu Kit đến đón, các cháu sẽ được an toàn. Nếu bốn người được an toàn, nhóm của ta không còn động cơ để giải tán Edison. Bao năm qua, ta đã không ngừng thuyết phục họ làm việc ấy. Giờ họ đã sẵn sàng, nhưng nếu chưa thấy mối nguy trước mắt, không ai chịu ra tay. Nếu không có mấy người, họ sẽ trở về trạng thái đứng từ xa quan sát. Đó là tình huống sẽ xảy ra nếu họ chịu để bốn đứa đi theo ba cháu.”

Simon không hiểu:

“Vậy tại sao bọn họ không làm thế nhỉ? Được rảnh tay chẳng tốt hơn sao.”

“Nhiều người trong nhóm cho rằng: nếu so với mối hiểm họa có thể các cháu sẽ gây ra cho thế giới của người có khả năng siêu nhiên, được rảnh tay chỉ là chuyện nhỏ. Nếu ba cháu đến... (hắn đổi tư thế, bàn tay mềm đi, trong một giây tác dụng của bùa chú suy giảm nhưng ngay lập tức mạnh trở lại). Mong là lão Russell hành động một mình lúc bảo hai người sói kia giết Derek và Chloe, nhưng thực lòng mà nói... ta không biết chắc.”

“Bạn chú tử tế nhỉ.”

“Simon này, đúng là trong số họ có người là bạn ta nhưng hầu hết họ cũng như các thành viên cùng câu lạc bộ khác. Tụi ta có một mối quan tâm chung, thế thôi. Mối quan tâm đó là bảo vệ thế giới của bọn ta. Ta bảo vệ bằng cách hạ Edison. Với nhiều người trong số họ...”

Tôi nói nhỏ:

“Là trừ khử tụi tôi.”

Simon nhắc:

“Chloe, đừng nghe hắn. Hắn là kẻ dối trá, là tên phản bội. Nếu bọn họ lo lắng về chúng ta như vậy, sao họ chỉ để một mình người canh chừng tụi ta thôi?”

“Họ không chỉ để mình ta canh chừng. Chính vì thế ta phải ngăn cản trước khi các cháu ra khỏi cánh cửa kia.”

Simon cười khùng khục:

“Phải rồi. Chúng lẩn quất trong đêm, rình rập và phóng bùa giết người vào tụi ta. Mà khoan đã, hình như không phải chúng mà chính là người.”

Mấy ngón tay của Andrew hạ xuống một chút như thể hắn muốn thu bùa chú về.

“Đúng vậy, Simon. Tất nhiên không ở ngay ngoài cửa, nhưng họ ở rất gần và canh chừng cẩn mật mọi ngã đường chạy trốn. Bởi họ sợ nhất một điều: các cháu bỏ trốn. Các cháu chạy về phía người thường và tiết lộ về tụi ta. Các cháu, hết chạy khỏi Nhà Lyle, lại chạy khỏi Edison. Cứ hơi có chút rắc rối các cháu làm gì? Bỏ trốn và...”

Derek thình lình lao tới. Anh xô mạnh vai tôi, đẩy tôi ngã vật xuống sàn, và nằm đè lên người tôi. Người anh giật mạnh, hình như bị dính bùa. Tôi kêu oai oái, vẫy vùng đòi dậy, nhưng anh đè tôi xuống và luôn miệng thì thào:

“Anh không sao. Ổn rồi em.”

Cho đến khi những lời ấy thấm vào tâm não tôi.

Lúc ngẩng đầu lên, tôi thấy Andrew đã bị yểm bùa trói, còn Simon húc hắn ngã nhào. Chế ngự được hắn, Simon bẻ quặt tay hắn ra sau. Derek bật dậy giúp. Anh đè nghiêng Andrew xuống.

Đầu gối bủn rủn, tôi đến bên anh:

“A... anh không sao chứ? Bùa của hã không trúng người anh đấy chứ?”

“Có trúng em ạ.”

Andrew ngóc đầu lên:

“Mới lại, như cháu đã thấy, ta chỉ phóng điện thường. Không phải bùa ‘trừ khử’. Derek, đã bảo ta không muốn hại cháu mà lại. Ta cũng không muốn hại Chloe đâu. Ta chỉ cần các cháu nghe lời ta thôi.”

Derek đáp trả:

“Nghe người đến thế là quá đủ rồi. Simon à, dưới xưởng có dây thừng đấy. Chloe, nhớ ở đây nhé. Tori đâu? Yếm hộ Simon, đề phòng còn có kẻ khác trong nhà.”

Chương 33

DEREK CẦN HỎI THÊM Andrew vài câu. Anh hỏi về cái đêm trong căn nhà nghỉ của hã. Andrew thú tội: hã là đồng phạm trong màn kịch bắt cóc, giả danh Hội Edison. Toàn bộ sự việc ấy là một cái bẫy - thậm chí cả chi tiết cho bốn đứa cơ hội dùng sóng điện đàm để nghe về vụ hã ‘trốn thoát’. Màn kịch biến chúng thành ân nhân giải cứu tụi tôi, để sau đó có thể giám hộ và bảo vệ tụi tôi.

Simon chạy ào vào, ném sợi thừng dài xuống đất:

“Di động. Em sẽ gọi cho cha. Lục túi hã đi.”

Andrew thủng thảng:

“Di động trên tủ nhỏ cạnh giường của chú. Giờ nó chỉ là cục sắt, không hơn. Bộ phận tiếp sóng lúc được lúc không, và sóng bị ngắt khi đêm đến. Theo chú, có người đã dùng thiết bị chặn sóng quanh nhà này.”

Simon thẳng thừng:

“Ta chẳng tin lời người đâu.”

“Chú cũng không mong điều đó.”

Quả đúng như vậy. Chúng tôi không bắt được sóng di động. Thậm chí mang máy lên mái nhà gọi cũng không được.

Vậy là riêng chuyện này, Andrew nói thật. Nhưng còn những chuyện khác thì sao? Phải chăng người trong nhóm hấn đón lõng ngoài kia, theo dõi và chờ tụi tôi chạy trốn? Hay đó chỉ là lời nói dối để giữ chân tụi tôi, khiến tụi tôi không chạy trốn nữa.

Trói gô rồi nhét giẻ vào miệng Andrew xong, chúng tôi mang hấn xuống tầng hầm. Sau đó, bốn đứa chụm đầu bàn tính.

Không có gì bất ngờ khi Tori vẫn quyết định liều chết xông ra. Simon đồng tình với nó. Nếu không quá cần thiết, chẳng ai muốn bị kẹt ở đây lâu hơn cả. Tụi tôi nên chạy trốn, và nếu bị bắt thì... như Tori hỏi ngang:

“Chúng sẽ làm gì chứ? Bắn vào tụi mình chắc?”

Vấn đề ở chỗ: rất có thể chúng sẽ làm thế thật.

Chúng tôi không tin Russell tự thân hành động. Phải chăng ông ta và Gwen cùng ra tay? Hay còn có ai khác nữa? Trong nhóm này còn bao nhiêu người mừng thầm nếu thấy tụi tôi phải chết - một giải pháp tiện lợi cho tình huống khó xử: bởi chỉ riêng sự có mặt của tụi tôi trên đời đã là bất lợi cho chúng.

Thậm chí nếu chúng không muốn tụi tôi chết thì nếu bốn đứa có bị bắt quá tang lần quất trong rừng, lưng đeo ba lô quần áo, chẳng ai buồn hỏi tụi tôi đang làm gì. Tụi tôi sẽ mất ngay cơ hội thoát thân.

Vậy, một đứa nên đi trước thăm dò. Nhưng người đó là ai? Nếu bị bắt, Derek dễ bị giết nhất. Tori ngán ngẩm nhìn lên khi nghe đến khả năng người thường cũng trở thành nguy cơ. Nhưng nó cũng không chịu xung phong. Còn Derek chẳng vui thú gì với ý tưởng hoặc Simon, hoặc tôi sẽ ra đi.

Bốn đứa tranh cãi mãi. Sau đó chúng tôi chia nhau ra: Derek và Simon xuống nhà khai thác thêm thông tin từ Andrew; Tori quyết định lục máy tính xách tay của hắn để xem tụi tôi có bỏ qua thông tin quan trọng nào không, nhất là loại thông tin có thể bổ sung hay bác bỏ những lời hăm dọa tuyên bố.

Trong lúc Tori tìm kiếm, tôi quỳ xuống gọi hồn Liz. Cô ấy là giải pháp hoàn hảo cho khó khăn này - có thể ra ngoài mà không ai hay biết, Liz sẽ xem có ai đang theo dõi nhà này không. Tôi cẩn thận hình dung Liz thật rõ ràng và gọi tên cô ấy. Như thế, tôi không thể vô tình gọi hồn Royce hay tiến sĩ Banks. Tôi rất muốn liên lạc với một người nữa - là mẹ - nhưng tôi không thể tính đến chuyện đó. Ngay cả khi tôi đưa được mẹ về, chưa chắc tôi đã giữ mẹ lại đủ lâu để mẹ ra ngoài tìm kiếm hộ chúng tôi.

Thế nên tôi gọi hồn Liz. Tôi gọi mãi, gọi mãi nhưng chỉ bị giật người lên một lần. Ngoài ra chẳng có gì hơn.

“Derek có ở đây với mọi người không vậy?”

Tôi giật bản, Simon bước vào. Tôi vội đứng lên:

“Tớ tưởng anh ấy đi với cậu?”

“Đâu có. Bị anh ấy bắt đo đường máu xong, tớ ăn nhẹ một chút. Nhưng khi quay lại, tớ chỉ thấy mỗi Andrew.”

“Để tớ đi tìm.”

Tôi thấy Derek trên mái nhà, vừa ngó nghiêng nghe ngóng, vừa hít hà tìm dấu hiệu của kẻ theo dõi.

Tôi kêu lên:

“Chà, hay hớm thật. Người có khả năng ‘ăn đạn’ của chúng nhất lại lên nóc nhà đứng. Mục tiêu ‘dễ xơi’ thế còn gì.”

“Chúng sẽ không thấy anh ở trên này đâu.”

Bị tôi nguýt dài, anh thở hắt ra, làm như tôi tay trắng đến mặc cả để đòi một món hời lớn vậy. Đoạn anh ngồi xuống và bảo:

“Thế này được chưa?”

“Em thấy anh lên đây chẳng an toàn tẹo nào.”

“Chỉ mấy phút thôi mà (anh cởi áo khoác và trải xuống bên cạnh). Ngồi xuống đây, một bên là anh, một bên là ống khói sẽ che cho em khỏi bị phát hiện.”

“Em có lo cho mình đâu.”

“Anh không sao đâu mà.”

“Làm sao anh biết được? Chúng đeo kính hồng ngoại nhìn xuyên màn đêm này, có súng chuyên bắn tia này...”

Thấy khóe môi Derek động đậy, tôi chuẩn bị tinh thần nghe câu “em xem quá nhiều phim rồi đấy”. Tuy anh không nói ra, nhưng tôi biết trong đầu

anh nghĩ thế.

“Anh không định vào nhà ư?”

“Vào chứ. Anh chỉ ngồi chút thôi. Anh muốn nói chuyện với em.”

“Còn em muốn anh vào nhà. Nói chuyện trong nhà cũng được vậy.”

“Anh chẳng nghĩ thấy ai ngoài này cả. Theo anh, Andrew nói dối.”

“Derek, em xin anh đừng được không? Vào nhà đi nhé?”

Tôi quay lưng bỏ đi.

“Chloe à...”

Tôi hi vọng anh đi theo. Nhưng tôi biết không có chuyện đó. Và anh không đi theo thật.

Tôi gặp Simon ở hành lang trên lầu:

“Thấy Derek rồi. Trên mái nhà ấy.”

“Mái nhà ư? Mong là cậu vừa bảo anh ấy là đồ ngốc.”

“Tớ yêu cầu anh ấy xuống. Nhưng Derek không làm.”

“Bởi Derek cho rằng làm thế là đúng. Vì những người khác, làm thế không sai. Một ngày nào đó, anh ấy sẽ nghĩ đến bản thân... (Simon trầm ngâm vuốt tóc). Tớ có nói, hoặc hét vào mặt anh ấy, Derek cũng chẳng nghe. Không phải anh ấy thích dẫn thân vào chỗ chết. Không phải Derek không màng đến sự sống còn của chính bản thân mình. Chỉ là...”

“Đó không phải ưu tiên hàng đầu.”

“Đúng, nếu nó cản trở tớ bảo vệ chúng mình. Derek có thể cãi đó là do bản năng của loài sói. Nhưng hai gã người sói mà cậu từng gặp có quăng mình vào lửa để cứu bạn không?”

“Không.”

Cậu ấy thở hắt ra:

“Tớ biết một cách kéo Derek xuống. Nhưng cậu đừng hoảng lên nhé.”

“Không đâu.”

Simon đi rồi, tôi biết việc gì cần làm ngay. Vài tiếng nữa trời sẽ sáng. Lúc ấy, tụi tôi sẽ như bốn con nai bị đèn pha làm cho mê mụ, cứ ngồi giữa đường cao tốc chờ xe chạy đến nghiền nát. Tôi cần biết có thực ngoài kia có kẻ đang rình rập quanh nhà không. Và chỉ có một cách đúng nhất để giải quyết vấn đề đó.

Chương 34

CHUỒN THEO LỐI CỬA HẬU, tôi đi nép vào chân tòa nhà để Derek không nhìn thấy tôi từ trên mái. Gió thốc mạnh đẩy tôi lùi lại, nhờ thế mùi của tôi sẽ không bay lên chỗ anh. Tốt lắm. Tôi lén vào rừng tối.

Để khẳng định có người bên ngoài nhà, thượng sách là thả một con mồi nhử. Trong mấy đứa, tôi là lựa chọn hoàn hảo nhất. Tôi không có sức khỏe như Derek, cũng không có bùa chú như của Simon và Tori. Còn nữa, tôi nhỏ con nhất, khả năng tự vệ yếu nhất. Và dù tôi cực kỳ ghét sự thật ấy, nhưng giờ nó là một lợi thế bởi tôi là mối đe dọa nhỏ nhất.

Ngoại trừ một rắc rối. Căn nhà quá rộng. Có nghĩa kiểm soát toàn bộ chu vi rộng lớn của nó là cả một vấn đề. Vậy làm thế nào chúng xử lý xuề? Nghe

Derek hỏi câu đó, Andrew bảo chúng dùng bùa chú. Simon không tin việc ấy là khả thi, nhưng cậu ấy thú nhận là không biết chắc.

Thế đêm trước thì sao? Lập luận có lý sẽ là: chúng không canh gác lúc tôi ra ngoài với Derek - chúng đã sai Liam và Ramon đi giải quyết hậu quả. Nhưng còn hôm tôi ăn kem với Simon thì sao? Andrew bảo chúng có theo dõi hai đứa nhưng không bận tâm vì biết Simon không thể bỏ Derek. Tuy nhiên...

Nhưng tôi có tin chuyện nhóm đang bị theo dõi không? Không. Andrew chỉ bịa có một nhóm ông ba bị ngoài kia hầu mong cầm chân tôi cho tới khi trời sáng. Lúc ấy, bạn hăn sẽ đến giải cứu cho hăn. Vậy nên, tôi chỉ cần chứng minh tôi có thể đi đến tận khu dịch vụ ở trạm xăng.

Để đến đó, tôi phải đi xuyên rừng. Tôi càng đi, đèn hắt ra từ ngôi nhà càng mờ dần, bóng tối bủa vây - tối đến độ 'có giơ tay trước mặt cũng không nhìn thấy'. Tuy có mang theo đèn pin, nhưng vào đến rừng rồi tôi mới vỡ lẽ đó chẳng phải ý tưởng thông thái gì ráo. Dùng đèn pin có khác nào đeo biển hiệu có mũi tên uốn bằng đèn neon ngay trên đầu.

Nhưng nếu không dùng đèn pin, tôi cũng sẽ gây chú ý bởi liên tục vấp ngã hoặc đâm sầm vào cây cối. Bởi vậy tôi bật đèn - và khum một tay che kín, chỉ để ánh sáng yếu ớt lọt ra ngoài.

Rừng tuy tối nhưng không hề tĩnh lặng. Cành nhỏ và lá cây không ngừng xào xạc. Một con chuột kêu rít lên. Tiếng kêu ấy tắt ngấm sau một cú nhai 'rộp' nghe sồn tóc gáy. Trên đầu gió lao xao, rên rĩ. Sau mỗi bước, chân tôi đều phát ra tiếng động. Tôi cố tập trung đi thật khẽ, nhưng càng để ý, tiếng bước chân như càng to, nghe như tiếng tim đập: thành thịch, thành thịch... Tôi khó nhọc nuốt xuống, tay nắm chặt đèn pin, nhưng vỏ đèn bằng nhựa cứ trơn trượt trong mấy ngón tay dính nhờn mồ hôi.

Cứ vững bước. Lăn theo đường mòn. Chân sau bước lên ngay trước mũi chân trước.

Một con cú đột nhiên cất tiếng hú. Tôi giật thót cả người. Có tiếng khịt mũi, nghe như có người cười khẩy khi bịt miệng. Tôi quay ngoắt, ngón tay trượt khỏi miếng kính che trước đèn. Ánh sáng chói lóa hoa thành hình vòng cung nhưng tôi chẳng thấy gì.

Mi tưởng ai ở đó chứ? Người của Andrew ư? Lại còn cười với người ư?

Buông tay đang ghì chặt chuôi đèn, tôi chuyển sang tay kia, chùi bàn tay rịn mồ hôi vào quần jeans, rồi lại che sáng như cũ. Khi hít thở sâu, tôi mang vào phổi mùi của mưa. Mùi mưa, đất ẩm và mùi thối của xác động vật tan rữa. Động vật đã chết. Xác chúng đang rữa ra.

Thở sâu lần nữa, tôi vất vả đi tiếp. Hai vai co ro, tôi cố thu mình hết cỡ trong tấm áo khoác của người đi trượt tuyết. Gió lạnh buốt làm mũi và tai tôi tê cứng.

Nhìn lên hi vọng thấy ánh trăng, tôi chỉ thấy những mảng trời xám xịt xen giữa tán cây um tùm. Cành cây xoắn lấy nhau trên đầu tôi trông như những cánh tay dài, cong cong...

Tôi vội nhìn xuống nhưng cảnh vật chẳng đẹp đẽ hơn chút nào. Tứ phía vây quanh bởi những thân cây đen ngòm, nối nhau đến vô tận. Những gốc cây to tướng xù xì, mỗi gốc cây có thể là một chỗ nấp cho một con ma đang đứng đó, rình rập, chờ thời cơ...

Đất ở đây khá mềm nên mỗi bước đi đều tạo nên âm thanh lép nhép nghe ghê cả người. Bụi cây bên trái loạt xoạt, mùi thối bay qua mũi. Một hình ảnh thoáng lướt qua đầu - một con chó hay thỏ, hay bất cứ con gì đã chết bị dựng dậy đêm hôm trước.

Tôi phóng thích hồn của tất cả chưa nhỉ? Hay chúng vẫn còn ngoài kia, đang trông ngóng tôi?

Tôi rảo bước nhanh hơn.

Có tiếng thì thầm không rõ lời vang lên sau lưng. Tôi xoay người, mấy ngón tay nắm chặt đèn pin. Giọng ào ào kia từ từ vây lấy tôi. Tôi rọi đèn pin theo chiều chuyển động của nó nhưng chẳng thấy gì.

Có thứ gì đó đập mạnh vào cánh tay còn băng bó của tôi. Tôi kêu thét và giật nảy người. Đèn pin tuột khỏi tay, rơi xuống đất và tắt ngấm.

Ngồi thụp xuống, tôi sờ soạng tứ tung. Mãi sau mới thấy đèn. Tôi bật công tắc. Chẳng thấy gì.

Tôi đập mạnh đèn vào đầu gối nhưng đèn không sáng. Chớp mắt lia lịa hồi lâu, tôi dần thấy lờ mờ mấy đống cây bụi lù lù và những thân cây xù xì.

Có tiếng hỏi nhỏ:

“Sợ tối phải không?”

Tôi lại đập đèn. Mạnh hơn lúc này. Vẫn chẳng có gì.

“Áo khoác đỏ em mặc đẹp lắm. Cô bé quàng khăn đỏ, một tối lang thang trong rừng giữa đêm hôm khuya khoắt. Con sói to xác, xấu xa của bé đâu rồi?”

Sống lưng tôi lạnh buốt.

“Royce.”

“Thông minh đấy. Khổ nỗi em không đủ thông minh để hiểu bé gái một mình vào rừng giữa đêm là không an toàn.”

Tôi nhớ lại hình ảnh của cô gái từng gặp ở bãi đỗ xe tải, người đầy máu me và bầm dập tang thương bò qua bụi cây, cố chạy thoát khỏi tay kẻ tấn công tôi. Để rồi cuối cùng, cô bị chĩa cổ, chảy máu đến chết và bị vùi xác trong rừng.

Royce bật tiếng cười: tiếng cười trầm đục, chứng tỏ hắn đang cực kỳ khoái trá. Hắn sung sướng khi thấy tôi sợ hãi. Tôi ngấy trò ấy đến tận cổ rồi. Hít một hơi thật sâu, nhét đèn pin vào túi, tôi lại đi tiếp.

“Có biết em đang mặc áo của ai không? Của Austin đấy. Áo khoác mặc khi trượt tuyết. Màu của máu. Hợp quá, nhỉ? Nó chết trong chiếc áo màu đỏ. Máu chảy này, não bị bắn vọt ra này, và dính thêm vài mảnh xương nhỏ nữa.”

Tôi bước nhanh hơn.

“Lúc em đi tới, trong một thoáng, anh nhầm với Austin. Nhưng trông em không giống nó. Không hề. Bé gái ơi, em có biết mình xinh lắm không?”

Cố ngăn giọng hắn không xâm nhập vào đầu, tôi ráng tập trung vào bước chân của chính tôi. Nhưng bây giờ tiếng chân nhỏ hơn, quá khẽ khàng. Ngoài ra xung quanh không còn gì hết, chỉ có rừng tĩnh lặng, tối om và giọng nói của Royce. Giờ con ma đã hiện hình đầy đủ và đi sánh vai với tôi, dù nổi gai ốc nhưng tôi ráng kiềm chế để không xoa xoa hai cánh tay.

“Anh thích gái xinh. Và họ cũng khoái anh. Chỉ cần biết chiều theo ý các cô là xong hết (hắn cười, hàm răng trắng ớn lóe lên trong đêm tối). Có muốn gặp một em từng hẹn hò với anh không? Con bé không xa đây lắm. Đang ngủ say dưới ba tấc đất phủ đầy lá khô. Em có thể gọi hồn ả, rồi hai chị em tha hồ nhỏ to tâm sự. Hỏi ả xem anh đã làm gì (hắn ghé sát lại rỉ tai). Hay muốn anh kể cho mà nghe?”

Tôi khẽ vấp khiến hắn cười hô hố. Vừa nhìn quanh quất, tôi vừa ưỡn ngực thẳng tiến nhưng xung quanh chỉ có khu rừng tối mênh mông vô tận. Một

con gì vừa chạy vụt ngang đường tôi đi. Royce lại cười khả ố:

“Hay giật mình quá nhỉ? Bà đồng mắc tật ấy không hay đâu. Tâm trí em sẽ còn thấp thỏm hoài trước khi hoàn toàn mất trí.”

Tôi tiếp tục bước.

“Chúng có báo trước về khả năng em có thể bị mất trí không?”

“Có. Ông chú anh bảo tụi này rồi sẽ phát điên hết lượt. Giống như anh ấy.”

Nghe được giọng nói của chính mình khiến con tim tôi đang đập loạn xạ dụi đi đôi chút.

“Anh ư? Anh đâu có điên. Anh chỉ thích làm hại người ta thôi. Tính anh lúc nào chả thế. Chỉ có điều chú Todd không biết đó thôi. Ông ta tự phỉnh phờ: nào chó con của Austin bị tai nạn, nào mèo hàng xóm bị sói đồng cỏ giết... người lớn toàn thế. Chắc em cũng biết.”

Tôi đi nhanh hơn nữa. Hắn vẫn bước đều bên cạnh.

“Bệnh mất trí nhớ anh nói đến khi này là ám chỉ căn bệnh trầm kha của giới đồng cốt. Chúng có kể em nghe rồi chứ gì? Hoặc có thể họ không dám kể. Vì em quá nhạy cảm.”

Tôi không nói nửa lời.

“Này nhé, cứ nhìn thấy ma suốt thì chẳng bao lâu thầy đồng sẽ...”

“Tôi không muốn nghe.”

Giọng anh ta sắc lạnh:

“Chớ ngắt lời ta.”

Tôi nói dối:

“Tôi còn lạ gì chứng mất trí đó. Vậy anh không phải nhọc công kể ra làm gì.”

“Cũng được. Vậy ta sẽ nói về con bò cũ của anh vậy. Có muốn nghe ả gặp chuyện gì không?”

Tôi quay ngoắt sang trái.

“Em định lánh mặt anh đấy à?”

Giọng hằn lại sắc lạnh như dao. Tôi vừa đi được ba bước thì bị cái gì đập trúng đầu. Tôi lão đảo. Một hòn đá bằng nắm tay nẩy xuống đất và lăn ra giữa đường tôi đang đi.

Royce ra lệnh:

“Đừng có phớt lờ ta. Không được ngắt lời ta. Chớ có lẩn tránh ta.”

Tôi dừng bước và quay lại. Hẳn tím tím:

“Ngoan lắm. Giờ muốn anh kể chuyện chưa? Em muốn nghe chuyện anh đã làm gì con nhỏ đó? Hay tai ương của giới thầy đồng? Em chọn đi.”

Tôi thầm xô mạnh hấn trong đầu. Bóng hấn chập chờn, rồi hiện rõ trở lại. Mặt hấn cau có vì tức tối:

“Muốn chọc ta tức điên ư? Bởi đó là ý tôi.”

Hấn biến mất. Tôi quay nhanh lại tìm hấn. Một hòn đá vừa đập vào đầu vừa đập vào lưng tôi, mạnh đến nỗi tôi tối tăm mặt mũi. Tôi quỵ xuống, máu đầu chảy thành dòng xuống gáy.

Tôi bật dậy, chạy cuống cuồng. Hòn đá kế tiếp văng trúng vai. Tôi vừa chạy, vừa hình dung hấn bị đẩy bay sang chiều không gian khác, nhưng tôi không thể tập trung. Thậm chí tôi không dám nhắm mắt dù chỉ một giây:

bụi cây níu chân tôi, cành cây quật ngang mặt tôi, tôi đã rời đường mòn từ rất lâu rồi.

Có hòn đá bay trúng khoeo chân khiến tôi loạng choạng. Cố lấy thăng bằng, tôi tập tễnh dần bước, rồi lại vụt chạy. Một cành cây chọc vào mắt tôi. Bàn chân tôi vướng vào thân dây leo và tôi ngã nhào, nằm sõng soài úp mặt xuống đất.

Tôi lồm cồm bò dậy trên tứ chi. Có thứ gì đó quật mạnh giữa hai bả vai khiến tôi lại nằm dãn bụng xuống, mặt giúi vào đất mùn. Một cái que nửa đâm xuống đất, nửa trời lên trên chọc vào má tôi mạnh đến nỗi máu ứa ra.

Lần này, tôi không gượng ngồi dậy. Vẫn nằm sấp, mặt úp xuống, tôi cố trả Royce về thế giới bên kia.

“Ta đã bảo mi...”

Tiếng hắt tắt ngấm khi cơn gió thổi tới - một cơn gió nhẹ sượt qua. Cây gậy rơi ngay cạnh tôi như thể hắt yếu đến nỗi không cầm nổi.

Tôi đẩy mạnh hơn. Cây gậy bay lên. Thăm đếm đến ba, tôi lăn người tránh. Hắt lại hiện hình, mặt mày tức tối. Tôi vụt đứng dậy thật nhanh. Hắt điên cuồng vung gậy và giờ tôi dễ dàng cúi xuống và tránh được. Bay vụt lại phía tôi, hắt vung gậy loạn xạ. Tôi dốc toàn lực, thăm đẩy hắt thật mạnh. Bóng ma của Royce bay bổng, rồi ngã ngửa. Gậy rơi xuống đất.

Hắt định cầm cây gậy, nhưng gậy lăn ra xa. Hắt cố chộp lấy. Gậy nảy khỏi mặt đất, xoay tròn trên không. Royce trừng mắt nhìn tôi, làm như thủ phạm là tôi không bằng. Có phải tại tôi đâu cơ chứ.

Cây gậy bay lơ lửng trên đầu Royce. Hắt nhảy lên định cầm. Gậy vụt sang ngang, quá tầm tay hắt. Hắt lại nhảy lên. Lần này, gậy rơi xuống đất.

Royce phát rồ lên và nhìn tôi trừng trừng. Vừa lúc đó, một cái bóng hiện ra sau lưng hắn - một cô gái tuổi vị thành niên tóc vàng dài thướt tha, mặc áo ngủ rộng in hình chuột Minnie và đi vớ in hình hươu cao cổ màu cam.

“Liz!”

“Cái gì?”

Tôi nhìn đâu, Royce nhìn đó. Nhưng Liz đã biến mất.

Tôi lùi lại thật nhanh. Royce chớp nhanh cây gậy. Nó lăn khỏi bàn tay hắn. Hắn giật lại - gậy tự gãy làm đôi.

Lúc hắn nhìn theo ánh mắt tôi, Liz hiện ra, rồi rít làm hiệu bảo tôi làm phép đuổi tà tổng khứ hắn.

Tôi cố nhắm nghiền hai mắt. Thật khó lòng nhắm mắt khi lòng thấp thỏm sợ ăn vẹt, nhưng tôi tin Liz kiểm soát được tình hình. Dồn hết sức bình sinh, tôi vừa thềm đẩy hắn vừa hình dung đủ các cảnh hữu dụng giúp tôi thực hiện mục đích - nào Royce ngã xuống vực, Royce ngã từ nóc nhà chọc trời, Royce bị bắn ra từ khoang tàu vũ trụ... Nghĩ đến những chuyện ấy quả không khó lắm.

Royce cay cú. Hắn chửi um sùm. Hắn lớn tiếng đe dọa. Nhưng dù hắn có ném cái gì cũng không bao giờ đến được tôi. Tiếng hắn lên bổng xuống trầm rồi nhỏ dần, giọng dần yếu ớt, và cuối cùng chỉ còn sự tĩnh lặng. Liz bảo:

“Hắn biến rồi.”

Chương 35

LIZ ĐỨNG ĐÓ, tươi cười hơn hờ:

“Tớ thành công rồi.”

Tôi bật cười, kiểu cười “sau khi khóc hai giây”. Hai đầu gối muốn khụy xuống vì nỗi mừng thoát nạn.

Cô bạn bước đến bên:

“Này, gã đểu ấy chắc cũng là bán yêu, biết làm đồ vật bay lơ lửng như tớ. Cũng là ‘đầu ra’ của thí nghiệm ư?”

Tôi gật.

“Nhưng tớ không phải họ hàng của hắn chứ?”

“Chắc không đâu.”

“Mừng quá, bởi cây phá hệ nhà tớ đã quá đủ người tâm thần rồi. Lại nói đến chuyện tâm thần, hình như cậu có rada dò ra họ phải không?”

“Hình như vậy.”

“Nó có tác dụng với tớ, dù mức độ tâm thần của tớ chưa đủ cao, bởi tớ tìm mãi mới thấy cậu. Tớ có nghe cậu gọi, nhưng đáp trả lại là chuyện khác.”

“Cảm ơn cậu.”

Giọng tôi run rẩy. Liz vội đến bên quàng tay ôm vai tôi. Tuy không cảm thấy sự tiếp xúc của cánh tay bạn, nhưng tôi có thể hình dung ra nó.

“Chàng vệ sĩ yêu tinh của cậu đã phục hồi sức chiến đấu rồi đấy. Nhưng chỉ cần hai đứa mình cũng đủ xử lý các loại ma to xác đáng sợ. Tớ dẫn chúng như tử rồi cậu tổng cổ chúng đi (cô toét miệng cười). Này, vui thật cậu nhỉ.”

Tôi cười:

“Ừ.”

“Nhân nói về chuyện to xác và đáng sợ, tớ đoán cậu sẽ còn vào rừng cùng Derek, giúp anh chàng Biển Hình thành sói. Cậu nên bám riết lấy Derek vì trong rừng này, ngoài bọn đũa cẳng chỉ biết ném gậy gộc và gạch đá, còn nhiều mối nguy lớn hơn đấy. Ngoài này còn có lũ tặc hại biết dùng bùa chú và súng ống nữa kìa (nó nhìn tôi chăm chú). Mà này, sao cậu không khen tin của tớ sốt dẻo đi.”

Tôi cố gắng giải thích càng ngắn gọn càng tốt cho bạn nghe.

Liz nhận xét:

“Người tên Andrew nói thật đấy. Trong rừng có bốn người lặn, mặc toàn đồ đen nhè. Chúng có máy bộ đàm này, súng ống này. Nghe có vẻ chẳng có gì ghê gớm, nhưng chúng còn mang theo nhiều đồ công nghệ cao - loại bình thường có, loại dị thường cũng có. Chúng dựng hàng rào bảo vệ với đủ loại thiết bị laser nhạy cảm với tia hồng ngoại. Tớ còn nghe chúng bàn về một thứ có tên là ‘thần chú chu vi’ nữa.”

“Nếu thế tụi mình nên quay lại, rồi...”

“Xuyt. Có người đang đến đấy.”

Tôi co rúm người.

Liz thì thào bên tai tôi:

“Hình như không phải anh bạn yêu tinh của cậu đâu, nhưng cứ chờ ở đây. Để tớ kiểm tra xem sao.”

Cô bạn lướt đi. Tôi ngồi thụp xuống, cố gắng càng cúi thấp càng tốt. Khi một bóng to lù lù lừ đừ tiến đến trước mặt, tôi buột miệng kêu ré lên. Cái bóng nhảy bổ về phía tôi.

Sau đó là giọng nói thân quen:

“Anh đây mà.”

“Der...”

‘Bụp’, anh loạng choạng. Đứng ngay sau anh là Liz tay giơ cao cây gỗ cứng như thép.

“Liz à, đây là...”

Cô bạn quật thêm cái nữa. Cây gậy vụt trúng điểm giữa hai vai. “Ồi!”, Derek khuyu xuống kêu trời. Hoặc nhận ra giọng nói, hoặc nghe câu chửi quá quen, Liz ngó sát vào mặt Derek.

“Bé cái lằm.”

“Cho đáng đời. Ai bảo Derek suốt ngày lén theo dõi người ta (Simon xuất hiện ở phía Derek vừa đi tới. Cậu nhìn anh). Chào Liz...”

Tôi chỉ và cậu ấy quay về hướng có bóng ma cô bạn.

“Chào Simon.”

Tôi ‘tiếp âm’ câu chào trong lúc Derek vừa lăm bằm, vừa từ từ đứng dậy.

“Nghe nói Liz đang ở đây phải không?”

Tori bước thấp bước cao vạch rừng tiến đến.

Khi tôi chỉ về phía Liz, chưa bao giờ Tori cười tươi đến thế, kể từ hồi... thôi bỏ đi, vì tôi chẳng nhớ từ hồi nào nữa. Lúc còn ở Nhà Lyle, Liz đã kết thân với Tori. Giờ họ đang tay bắt mặt mừng, tôi đành làm nhiệm vụ của người trung gian vậy.

Tôi hỏi mọi người vừa đến:

“Mọi người kéo nhau ra đây làm gì thế?”

Tori giải thích:

“Tụi tớ vừa chính thức thành lập biệt đội kiếm tìm cậu đấy. Có tên mật thám kia, quả xứng với tên gọi.”

Tori phẩy tay về phía Derek. Anh đang phủi phủi ống quần jeans.

Tôi bảo anh:

“Em có viết giấy để lại, trong đó có nói em đi đâu và làm gì rồi mà.”

Simon chêm vào:

“Derek có xem. Nhưng chẳng thay đổi được gì.”

Derek nghiêm mặt:

“Em tưởng cứ viết giấy để lại là xong ư, trong khi em đi làm cái việc...”

Tôi cảnh cáo:

“Đừng đụng đến từ ‘ngu ngốc’ đấy.”

“Sợ gì mà không nói chứ? Việc làm của em là ngu ngốc.”

Simon nhăn mặt bảo nhỏ:

“Bình tĩnh nào, đại ca.”

Tôi nói đỡ:

“Không sao đâu. Tớ quen rồi.”

Ngẩng cao đầu, tôi nhìn thẳng vào anh. Derek thoáng bối rối, nhưng lập tức làm mặt ngầu và khoanh tay trước ngực.

“Việc em ra đây vừa ngốc, vừa mạo hiểm và nguy hiểm nữa. Bọn chúng có thể ôm súng đứng ngoài này...”

“Quả có thể thật (tôi quay sang Simon và Tori). Liz thấy chúng rồi. Andrew đã khai thật. Ta cần trở vào trong trước khi bọn chúng nghe tiếng chúng ta cãi cọ, bất hòa.”

Trên đường quay lại, ai nấy đều im lặng. Đến cửa hậu, Liz dừng lại. Cô ấy giơ bàn tay xòe rộng ra trước, làm động tác như đang chạm vào một tấm kính.

Tôi giải thích:

“Chắc có bùa chú ngăn không cho ma vào, giống như ở Nhà Lyle. Cậu có thể vào tầng hầm hay gác xép, giống như cậu từng làm ở nhà Lyle. Mấy hồn ma khác cũng làm vậy. Tớ sẽ đi...”

“Chloe à, tớ ở ngoài này được rồi. Cậu cứ đi làm việc của mình đi.”

Tôi tần ngần, không muốn đi.

Liz mỉm cười:

“Thật mà, tớ sẽ ở đây, không đi đâu hết. Hễ khi nào cần, cậu cứ ra đây tìm tớ nhé?”

Vừa bước qua ngưỡng cửa, tôi lập tức ước giá được ở ngoài với Liz.

Derek sấn tới, hằm hằm nhìn xuống tôi:

“Anh mới lên mái ngói, em đã tức đến thế cơ à?”

“Vậy nên em mới ra ngoài để chọc giận anh ư?”

“Đương nhiên không phải vậy. Nhưng thấy anh mạo hiểm thì em cáu. Vậy nên, em cũng gây nguy hiểm để chứng tỏ cái tôi của mình.”

“Derek này, em không thí mạng mình để ganh đua với anh. Với lại, em không cáu anh. Lo lắng ư, có đấy. Nghĩ ngợi ư, chắc chắn rồi. Nhưng nếu giờ em tưởng anh coi trọng quan điểm của em, thì chính anh là người làm em tỉnh mộng nhanh nhất đấy.”

Derek sửng người:

“Anh...”

“Em vào rừng không ngoài mục đích đã viết trong thư nhé. Người thích hợp nhất để ra ngoài tìm lời giải đáp bản khoán cho các bạn chính là em.”

“Phù hợp nhất ư? Em có nhìn xuyên đêm tối được không? Em có sức mạnh siêu nhiên không? Em có giác quan bén nhạy hơn người thường không?”

“Em không có. Nhưng người có tất cả những thứ anh vừa kể lại ở lý trên mái nhà. Thế nên, lựa chọn hoàn hảo kế tiếp phải là người không có tất cả những thứ ấy. Người mà chúng cho rằng vô hại.”

Simon tiến đến gần hai anh em từ phía sau. Cậu nói nhỏ:

“Chloe có lý đấy. Dù không thích việc Chloe vừa làm, nhưng anh thừa biết là: không làm thế không được.”

“Nếu thế, em phải bàn trước với cả nhóm chứ.”

“Nhưng liệu anh có chịu nghe không đã?”

Derek làm thinh.

Tôi chưa nói hết:

“Em không thể bàn với anh, bởi thế nào anh cũng không cho. Em không bàn với Tori, vì anh sẽ buộc tội nó sao lại để em đi. Em không thể bàn với Simon vì cậu ấy biết thế nào anh cũng trách cậu ấy, vì thế cậu ấy sẽ cản em. Em không thích lên ra ngoài làm gì, nhưng chính tại anh nên em không còn cách nào khác. Với anh, bao giờ cũng chỉ có ‘trắng hoặc đen’. Nếu Simon hoặc em có mạo hiểm, thế nào cũng bị anh mắng là bất cẩn và ngu ngốc. Còn nếu chính anh mạo hiểm, anh sẽ bảo tội em là: ‘ngốc thế, lo làm gì’.”

“Này, anh chưa bao giờ nói thế đâu nhé.”

“Thế lúc ở trên mái nhà, anh có chịu nghe em không?”

“Anh đã bảo anh sẽ vào còn gì.”

“Khi nào anh định vào? Hai mươi phút sau em ra đi, Simon vẫn còn trên đó thuyết phục anh đi xuống (tôi lắc đầu). Nói thế đủ rồi. Không có thời gian cãi vặt đâu. Mình cần lên kế hoạch ngay.”

Chương 36

LÚC TRƯỚC, bốn đứa đều chắc chắn Liz sẽ giúp do thám, tìm đường trốn an toàn cho mọi người. Nhưng giờ, tụi tôi phải xử lý bùa chú và các kiểu chuông báo động công nghệ cao - những thứ hồn ma không khởi động được. Tụi tôi cũng phải tính đến khả năng chu vi quanh nhà đã bị ‘khóa’ chặt.

Ngoài ra cũng phải tính đến chuyện ban ngày ‘khóa’ sẽ rơi lỏng, bởi khi đó đã có Andrew, Margaret và hai người mới đến canh chừng tụi tôi. Đó mới chính là lúc nên trốn ra.

Từ nay đến khi đó, tụi tôi phải tương kế tựu kế với chúng. Adrew từng lợi dụng tụi tôi; giờ tụi tôi sẽ lợi dụng hắn. Tuy nhiên, làm thế có nghĩa phải thả hắn ra. Dù cố moi óc nghĩ một kế không phải thả Andrew, nhưng quả thực tụi tôi không còn cách nào khác. Để trốn ra, tụi tôi phải làm chúng tin trong nhà không có gì bất thường. Để làm thế, Andrew phải ở đúng những chỗ chúng nghĩ hắn nên ở đó.

Tất nhiên, tụi tôi không cho hắn cùng tham gia thực hiện kế hoạch của nhóm. Cứ để hắn dưới tầng hầm cho đến sáng, sau đó Andrew sẽ được thông báo là: nhóm đã quyết định muốn hạ Edison chỉ có cách làm theo kế hoạch của Andrew.

Sáng ra, khi Margaret và hai người kia tới, họ sẽ thấy tụi tôi sốt sắng đòi đi. Vì thế, tụi tôi hi vọng họ mất cảnh giác. Đến lúc đó, tôi sẽ nhờ Liz ra ngoài tìm hộ đường đi an toàn.

Nếu kế hoạch đó thất bại, tụi tôi sẽ chống trả để thoát ra. Sau đó, tụi tôi sẽ gọi điện cho chú Bae.

Gần sáu giờ, bốn đứa mới bàn xong. Thế có nghĩa khoảng hai tiếng nữa, Margaret mới đến. Tori vẫn làm việc trên máy tính xách tay của Andrew. Cho đến giờ, tụi tôi không mong biết thêm điều gì từ máy ấy, nhưng nhờ nó, Tori có việc để làm. Hai anh em Simon canh chừng Andrew. Thế cũng đủ khiến họ bận rộn. Vậy còn tôi thì sao? Tôi cảm thấy lạc lõng. Vừa sợ hãi, hoang mang và bồn chồn. Và đau khổ. Tôi cố không nghĩ đến Derek nhưng vô vọng.

Tìm được tập giấy và cây viết, tôi ra thềm chuyển cuộc đi dạo trong rừng hời tối thành một cảnh phim. Từ hồi đặt chân đến Nhà Lyle đến giờ, tôi có viết lách gì được đâu. Còn bây giờ, tôi rất cần một lối thoát tư tưởng.

Cửa bật mở lúc tôi mới phác qua dàn ý. Ngược nhìn lên, tôi đã thấy bóng Derek lừng lững.

Tôi cố giữ nét mặt bình thản:

“Gì vậy?”

“Cho em này (anh chìa một máy quay video kiểu cũ, cỡ 8mm). Anh tìm thấy dưới lầu. Nó bị hỏng, nhưng chắc anh sửa được.”

Máy quay video ư? Tôi biết dùng nó vào việc gì đây? Ghi hình cuộc đào thoát vĩ đại của nhóm chắt? Tuy nhiên, tôi không nói ra vì biết đó không phải ý định của Derek. Đây là một món quà, một cách để nói: “Anh sai rồi, anh xin lỗi.”

Ánh mắt anh cầu xin tôi cầm máy. Thì cầm đi. Tha thứ cho anh đi. Quên chuyện vừa xảy ra là xong. Bắt đầu lại từ đầu. Đó chính là điều tôi muốn làm - nhận quà, mỉm cười để thấy mắt anh lấp lánh cười, và rồi...

Tôi cầm máy quay và đặt lên bàn.

Derek nhìn quanh:

“Ở đây lạnh thế em. Máy sưởi còn dùng được không? (anh đến bên sờ thử). Không ấm lắm. Để anh đi lấy chăn.”

“Em không cần...”

“Chờ chút xíu.”

Anh đi ngay. Một phút sau trở lại, anh đưa tôi tấm chăn gấp cẩn thận. Tôi ôm chăn vào lòng. Anh nhìn quanh rồi đi ngang qua phòng ngồi xuống sofa.

Sau giây lát im lặng, anh đề nghị:

“Sao em không sang đây? Thoải mái hơn ngồi ghế tựa. Lại ấm hơn nữa, và gần lò sưởi hơn.”

“Em ngồi đây cũng được.”

“Mỗi người một góc phòng thế này, khó nói chuyện lắm.”

Dù Derek có ngồi yên vẫn thừa chỗ cho tôi, nhưng anh vẫn dịch ra đầu ghế. Anh duỗi cánh tay, gác lên phần tựa lưng. Derek mỉm cười và dù anh không cố ý, nó vẫn làm con tim tôi thoáng xốn xang.

Anh ấy hồi lỗi kia, Chloe. Derek cực kỳ dễ thương. Đừng chỉ vì chuyện vừa rồi mà trở nên khó chịu thế chứ. Với lại, đừng làm hỏng chuyện tình cảm giữa hai đứa. Cứ lại đó đi đã. Cho anh ấy cơ hội và người sẽ nhanh chóng quên tất cả thôi.

Và đó chính là nguyên nhân khiến tôi ngồi lại, không đi. Tôi không muốn nhanh chóng quên đi tất cả để rồi ngay sau đó, Derek sẽ lại leo tót lên mái nhà, đặt sự sống còn của anh vào vòng nguy hiểm.

Cuối cùng tôi bảo anh:

“Anh không phải làm vậy đâu.”

“Làm gì cơ? (câu hỏi quá ngây thơ, nhưng ánh nhìn kia có hạ xuống đôi chút). Anh xin lỗi. Chloe, đó là điều anh muốn nói. Rằng anh xin lỗi em.”

“Xin lỗi vì cái gì mới được?”

Anh ngơ ngác nhìn lên:

“Vì làm em giận đó.”

Tôi không nói không rằng, chỉ đứng dậy bỏ đi. Tôi đến tận cửa Derek mới bước đến sau lưng và chạm vào khuỷu tay tôi. Tôi không ngoái đầu nhìn lại. Quả thực tôi không dám. Nhưng tôi có dừng lại nghe anh nói.

“Khi em đi, anh có bức thật. Nhưng anh không bức vì việc em làm ngốc nghếch, hay anh cho rằng em không cẩn thận.”

“Chỉ vì lúc đó anh quá lo cho em.”

Một tiếng thở phào nhẹ nhõm vì tôi hiểu lòng anh:

“Ừ.”

Tôi quay lại:

“Vì anh nghĩ rằng em xứng đáng được anh lo lắng, quan tâm.”

Một ngón tay Derek đỡ dưới cằm tôi:

“Đương nhiên anh nghĩ vậy rồi.”

“Nhưng còn anh thì không.”

Anh há miệng. Và ngậm lại.

“Anh Derek, vấn đề chính ở đó. Anh không cho tụi em lo lắng cho anh vì anh nghĩ mình không xứng đáng được thế. Nhưng ngược lại mới đúng. Anh hoàn toàn xứng đáng.”

Tôi kiễ chân, vòng tay ôm cổ Derek và vít đầu anh xuống. Khi môi chạm môi, lần đầu tiên tôi ngắt ngảy... đó chính là cảm giác tôi không có với Simon, là cảm giác tôi hằng ao ước.

Derek ôm ngang eo tôi, kéo sát lại...

Có tiếng chân Simon dậm thành thịch ngoài hành lang. Hai đứa hốt hoảng buông nhau ra.

“Vậy mà nó suốt ngày trách anh xuất hiện không đúng lúc (Derek càu nhàu rồi hỏi rõ to). Có chuyện gì thế?”

Simon nói lúc vào cửa:

“Andrew bảo muốn đi vệ sinh. Em thấy gớm quá đi, nhưng...”

“Không sao. Để đó anh lo. Chloe, muốn đi với anh...”

“Em cần nói chuyện với Simon.”

Ánh mắt anh nhìn tôi rất lạ, nhưng chỉ thoáng qua. Như thể anh không ghen, chỉ hơi chạnh lòng khi thấy tôi không đứng phắt dậy và lập tức đi cùng anh.

“Chuyện quan trọng mà. Anh nên gọi Tori. Nó sẽ giúp anh đối phó với Andrew.”

Anh gật đầu và đi ra.

Chương 37

“THẾ NÀO RỒI? Có vẻ cậu và Derek vừa làm lành. Chuyện gì xảy ra thế? Có phải anh ấy làm bộ với cậu không?”

“Làm bộ ư?”

“Cậu biết mà. Kiểu làm bộ làm tịch, trông như chú cún con thảm nã. Khiến người ta hối hận, tự cảm thấy mình tệ bạc vì đã trót vung roi.”

“À ra vậy. Thế cách ấy có tác dụng với cả cậu nữa ư?”

Simon khịt mũi:

“Đến ba còn phải mũi lòng nữa là. Mỗi lúc như thế, ba và mình đều xiêu lòng, và an ủi: không sao đâu. Nhưng ngay sau đó, cún con lại nhá nát dép lê.”

Tôi bật cười.

Simon thả người xuống ghế:

“Vấn đề ở chỗ: cậu biết anh ấy chỉ có ý tốt. Chỉ có điều nếu Derek tưởng anh ấy không xứng đáng với tình cảm của mọi người thì không hay rồi. Chẳng lẽ tụi mình nỡ coi anh ấy là kẻ tự tôn, tự cho mình là cái rốn của vũ trụ ư? (cậu lắc đầu). À mà cậu muốn nói chuyện gì cơ?”

“Tớ có ý này, nhưng... Derek sẽ không muốn nghe đâu.”

“Nói đi mà.”

Tôi nghĩ sao nói vậy. Nghe tôi nói xong, Simon kêu trời.

“Sao, không được à?”

“Được chứ. Nhưng cậu nói đúng – Derek sẽ không bao giờ đồng ý đâu. Chỉ cần nghe cậu gợi ý, Derek sẽ nghĩ cậu muốn thử lòng anh ấy. Sau đó, anh ấy hoặc cáu tiết hoặc chỉ làm để cậu vui. Nếu thế sẽ chẳng ích lợi gì bởi nếu Derek chỉ muốn làm tụi mình vui, anh ấy sẽ không ở lại.”

Có tiếng hỏi giọng giả:

“Ở đâu mới được?”

Hai anh em vội quay ra. Tori từ ngoài đi vào.

Tôi cho nó hay ý tưởng vừa rồi.

Cô bạn góp ý:

“Phải hành động ngay khi chúng còn nhắm vào Derek. Sao anh ấy phải phàn nàn chứ? Chúng mình đâu có bảo Derek phải biến đi chỗ khác – anh ấy chỉ giấu mặt khoảng vài tiếng để chúng tưởng Derek đã đi mất rồi (Nó

ngồi xuống ghế sofa). Tớ ủng hộ cậu, nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì.”

“Có chứ. Cậu đã là một phần của kế hoạch rồi. Ta nên bắt đầu hành xử theo cách của cậu đi.”

Tôi đưa mắt cho Simon.

Cậu ấy nhún vai:

“Chắc phải vậy thôi.”

Tori thốt lên:

“Trời, tự nhiên tớ thành nhân vật quan trọng thế không biết.”

“Mình tin cậu sẽ không đâm sau lưng chỉ để thấy khoái trong lòng. Nhưng nếu đó là mối quan tâm hàng đầu của cậu? Xin nói trước là tớ sẽ không thèm quay đầu lại nhìn đâu.”

Tori duỗi thẳng chân:

“Hóa ra mình vừa được nâng cấp từ hiện thân của quỷ dữ lên một kẻ khốn nạn tầm thường. Thế cũng tốt chán. Giờ ai sẽ là người đem chuyện này ra bàn với Derek đây?”

“Chẳng ai cả. Rắc rối chính ở đó. Anh ấy sẽ không làm thế đâu. Ngay cả nghe gợi ý đến...”

“Các em muốn anh lánh mặt ư? (giọng ồm ồm từ ngoài cửa vọng vào khiến cả ba đứa đồng loạt ngẩng lên nhìn. Là Derek). Giả vờ như anh đã bỏ trốn chứ gì? Có phải mọi người muốn thế không?”

Simon đáp:

“Vâng.”

“Chloe? Đúng vậy không em?”

“Tụi em không muốn anh liên quan đến vụ này. Đêm qua, ai bị Andrew đánh thuốc mê? Mọi con mắt của chúng đều đổ dồn vào ai? Anh Derek, chúng muốn anh phải chết, và em tin chúng sẽ không có động thái gì trừ khi anh hành động trước.”

Anh nhìn xoáy vào mắt tôi như thể anh muốn tìm kiếm điều gì trong đó. Nhất định anh đã tìm thấy thứ anh cần nên mới gật đầu.

“Phải, em nói đúng. Chúng ta cần chúng lơ là. Nếu anh còn, chuyện đó sẽ không bao giờ có.”

Dù không mong đó là lý do chính, nhưng tôi vẫn phải chấp nhận.

Nhóm quyết định tốt nhất Derek nên ở trên gác xép. Anh có thể dễ dàng nhảy qua cửa sổ trên đó. Vì thế gác xép an toàn hơn tầng hầm. Bẩn hơn, nhưng an toàn hơn.

Trong khi Simon giúp Derek gom góp thức ăn và chăn ấm, tôi ra ngoài gọi hồn Liz.

Tôi bảo bạn:

“Cho tớ hỏi cậu có lên được gác xép không thể?”

“Biết ngay thế nào cậu cũng hỏi câu đấy. Tớ lên được mái nhà này, vào gác xép được này. Riêng tầng hầm thì hơi khó khăn hơn một chút.”

Tôi kể bạn nghe kế hoạch bảo vệ Derek.

Liz cười, nói đùa:

“Sợ anh ấy ở một mình buồn nên cậu định nhờ tớ làm anh ấy vui chứ gì. Tụi tớ sẽ chơi cờ ca rô bằng cách vạch ô lên mặt phẳng phủ bụi (thấy tôi nghiêm mặt, Liz thôi không cười nữa). Vậy ra đó không phải thứ cậu không cần.”

“Tớ lo cho Derek. Anh ấy không biết tự chăm sóc bản thân gì cả.”

“Vậy nên Derek cần một hồn ma làm vệ sĩ?”

Tôi gật:

“Chăm sóc anh ấy hộ tớ với. Tớ xin cậu đấy.”

“Đồng ý.”

Sau đó, tụi tôi thả Andrew và bảo hắn là: Derek cho rằng nếu anh ra đi, mọi người sẽ được an toàn hơn. Ba đứa cố cản, nhưng anh đã lên vào rừng. Derek bảo anh sẽ trốn ở đó cho tới khi tìm được đường đi thật xa nhà này.

Ba đứa không cho Andrew biết ba đứa còn lại cũng đang muốn đi khỏi đây. Hắn tưởng ba anh em sẽ theo kế hoạch của hắn.

Lúc cả nhà dùng điểm tâm, bà Margaret xuất hiện. Tụi tôi phát hiện thêm một lợi điểm khi vắng mặt Derek – ba đứa có cơ để im lặng và bòn chòn.

Cả nhà vừa ăn xong thì chuông cửa reo. Cả ba đều giật nảy tởi. Simon tuột tay để muỗng canh rơi loảng xoảng xuống tô.

Tôi lên tiếng:

“Chắc Derek không nhấn chuông cửa đâu nhỉ?”

Simon xô ghế đứng dậy:

“Biết đâu được đấy. Để tớ ra mở cho.”

Tôi biết Simon đang nghĩ gì – cậu ấy đang hi vọng. Cậu mong ba mình đến tìm con. Khó có khả năng chú Bae đến cửa nhà giam có con mình mà nhấn chuông, nhưng tôi vẫn đi theo cậu ấy bởi đó là cách duy nhất lánh mặt Andrew và Margaret.

Tôi ra đến cửa đúng lúc Simon giật cửa mở toang. Là chị Gwen!

“Chào hai em (chị gượng cười, tay giơ cao chiếc hộp giấy). Lần này không có bánh rán donuts – chị rút kinh nghiệm rồi – nhưng chị mua ít bánh muffin ngon lắm. Em ăn được bánh ấy chứ?”

Simon đáp:

“Vâng, tất nhiên là được ạ.”

Simon lùi lại cho chị vào. Cậu đưa mắt cho tôi thật nhanh, rõ ràng thay cho câu hỏi: “À đến đây làm gì vậy?”

Tôi lắp bắp:

“Bấy lâu nay chú Andrew th... thử liên lạc với chị mà không được.”

“Chị biết. Công việc mà. Chắc em cũng biết rồi (tiếng cười gượng gạo nghe nhạt thếch). Mà không, chắc tụi em còn bé chưa hiểu đâu. Thế hóa lại hay. Cứ vui đi khi còn có thể bởi sự thật là... (chị ghé sát lại rỉ tai tôi) làm người lớn khổ lắm. Nhưng giờ chị đã ở đây và sẵn sàng hành động. Chú Andrew có nhắn hôm nay tụi mình sẽ đi Buffalo phải không?”

Tôi gật.

“Tốt. Vậy chị đến vừa kịp lúc. Thôi vào ăn mấy cái bánh muffin này đi. Ngon cực kỳ.”

Đưa Gwen vào bếp xong, tôi theo dõi phản ứng của Andrew và Margaret. Cả hai đều ngạc nhiên. Andrew ngạc nhiên nhưng dễ chịu. Còn Margaret không được thế. Tuy không tức giận, nhưng bà có vẻ khó chịu với cô gái trẻ đồng đánh, làm việc tùy hứng.

Họ vào phòng khách. Ba đưa tôi tìm chỗ bỏ đi.

Tori nhận xét:

“À nói dối đấy. Có đăng trí đến mấy cũng không thể bỏ qua hàng chục cuộc gọi khẩn. Sau đó lại chạy ào vào nhà mang theo bánh muffin hương việt quất như thể không có chuyện gì xảy ra.”

Simon đoán:

“Lão Russell sai ả đến do thám đấy. Lão ta âm mưu gì thế nhỉ?”

Tôi bảo hai bạn:

“Đừng thềm để ý. Họ có định làm gì thì tụi mình cũng sắp đi khỏi đây. Chỉ cần từ nay đến lúc ra khỏi nhà, nhớ để mắt đến ả là được. Tớ sẽ đi nhờ Liz ra ngoài tìm đường trốn an toàn cho tụi mình.”

Chương 38

SẮP RA ĐẾN CẦU THANG, tôi bị Simon gọi lại. Cậu thì thào:

“Nhờ cậu mang một thứ cho Derek với. Nó trong phòng anh ấy.”

Hai chúng tôi lên lầu. Lấy ba lô đang giấu kỹ ra, Simon xé một tờ trong tập. Hí hoáy vẽ xong, cậu gấp lại cẩn thận rồi đưa cho tôi:

“Cứ đưa cho Derek. Nhớ bảo anh ấy là sẽ không sao đâu.”

“‘Không sao’ là sao?”

Simo nhìn xuống và nhún vai:

“Anh ấy sẽ hiểu thôi (giây lát sau, cậu ngẩng lên, gượng cười). Giờ thì làm ngay đi.”

Simon đưa tôi đến chân cầu thang dẫn lên gác xép và mái nhà.

“Chloe đâu? Simon đâu rồi?”

Tiếng bà Margaret từ dưới nhà vọng lên.

Simon kêu trời. Cậu đưa mắt cho tôi.

“Cậu đi một mình được không? Nếu tớ không nhờ được Liz ra ngoài ngay, nhóm mình sẽ chẳng bao giờ thoát được đâu.”

Simon gật đầu. Tôi trốn vào phòng gần nhất và đóng cửa lại, còn Simon nói lớn:

“Cháu xuống ngay đây.”

“Bà cần cả hai cháu.”

Gót giày của bà ta gõ trên cầu thang hòa nhịp với bước chân thành thịch, nặng nề của Simon đang chạy nhanh về phía bà. Tôi dán mình vào cửa, lắng nghe.

Bà ta hạnh hợ:

“Cháu có thấy Chloe đâu không?”

“À, dạ không ạ. Chloe chắc đã tìm chỗ yên tĩnh để viết truyện. Bà đã ra phòng sưởi nắng phía sau nhà chưa ạ? Chloe thích...”

“Để bà ra đó tìm. Cháu xuống tầng hầm giúp Tori mang thêm ghế vào bếp chuẩn bị ăn đi.”

“Ăn trưa ư? Chúng ta mới ăn sáng xong. Với lại trong bếp có nhiều ghế lắm...”

“Không đủ. Cả nhóm sẽ đến họp ở đây để bàn những khâu cuối cùng của kế hoạch. Vì Andrew đã ra sân bay đón họ, nên bà cần các cháu giúp mang ghế lên ngay.”

“Tori làm được mà...”

“Bà đang bảo cháu đấy, Simon.”

“Đành vậy (cậu vờ nói lớn để tôi cũng nghe). Cháu sẽ xuống tầng hầm lấy ghế. Nhưng cháu không muốn làm phiền Chloe đâu. Ghế còn to hơn cả người, bạn ấy sao vác được ạ.”

Sau khi bảo cậu đi ngay, bà lão khó tính còn dặn sẽ xuống tận nơi xem cậu có làm thật hay không. Tiếng giày đế mềm của Simon bực bội dậm thành thịch suốt dọc đường xuống cầu thang. Sau đó, bà Margaret gọi Gwen. Tôi nghe tiếng chị từ dưới lầu thưa lên.

Khi gặp Gwen giữa đường, bà lão bảo chị:

“Bà cần nói chuyện với Chloe. Bà có mang cho bé cuốn sách viết về thuật gọi hồn. Simon nói con bé ở trên này. Cháu tìm Chloe đằng trước, còn bà tìm ở đằng sau nhé.”

Simon nói có lẽ tôi trong phòng sưởi nắng... ở tầng nhà chính.

Nhìn xuống tay cầm ở cửa, tôi thấy khóa cửa có sẵn một chiếc chìa kiểu cổ. Tôi hết sức khẽ khàng khi xoay chìa ấy.

Tôi nhìn quanh. Tôi đang ở trong một phòng ngủ bỏ không. Trong này không có tủ tường, nhưng có một tủ đứng bằng gỗ dùng để treo quần áo đủ chỗ cho tôi trốn vào trong. Lúc đi về phía ấy, tiếng giày đế mềm của tôi nghiêng ken két trên nền nhà. Tôi đã tính đến chuyện tháo giày nhưng sàn nhà bẩn quá. Với lại tôi chỉ sợ đạp phải cây đinh rỉ rồi kêu lên oai oái khiến cả nhà đổ xô đến.

Tôi đi nhanh hơn về phía tủ. Đi được nửa đường, tôi dừng phắt lại sau khi nghe tiếng ‘thịch’. Tôi ngẩng lên. Derek ư?

Tôi nghe ngóng. Im lặng. Tôi nhón chân đi thêm một bước. Và một bước nữa.

“Chloe đấy à?”

Tiếng chị Gwen hỏi nhỏ ngay ngoài cửa. Tôi sửng người.

“Chloe hả em? Em có trên đây không? (rồi chị hạ giọng, nói qua hơi thở). Cầu trời em có trên này. Chloe ơi!”

Tôi nhìn tủ quần áo. Tôi đứng xa thế sao nghe tiếng chị thì thào được.

“Chloe? Chị biết em ở đây mà.”

Tôi nhìn quanh. Cạnh tôi có một bàn trang điểm phủ khăn che bụi. Bước giật lùi sát tủ, tôi khom người trốn sau nó.

Ngốc quá, cửa khóa cơ mà. Gwen vào sao được.

Mặc kệ. Nếu họ tìm được tôi trốn trong phòng khóa trái cửa, họ sẽ nghi ngay. Tụi tôi không thể để điều đó xảy ra. Đáng lẽ tôi nên đi với Simon từ này.

Giọng chị Gwen nghe như chị đang đứng trong phòng:

“Chloe, chị xin em đấy.”

Mi chỉ khéo tưởng tượng.

Gwen lại lào ào:

“Sao tôi lại quay về đây chứ? Lúc ấy tôi nghĩ gì thế không biết (rồi chị nói lớn hơn). Em đây rồi. Ổn trời.”

Tim tôi đập như muốn vỡ trong lồng ngực. Tôi nhìn chăm chăm bàn trang điểm. Nhưng tôi trốn rất kỹ kia mà. Khăn phủ bụi rũ xuống nền nhà, thậm chí che kín cả bàn chân tôi.

À bắt nọn đấy. Gwen không nhìn thấy tôi đâu. À không thể nào...

Gwen bước đến ngay trước mặt tôi. Mái tóc ngắn bù xù, mặt tái nhợt với lớp phấn trang điểm loang lổ, hai mắt trợn tròn.

“Đi thôi, Chloe. Nhanh lên!”

Tôi đứng dậy:

“E... em đang tìm...”

“Thôi bỏ đi. Em phải tìm Simon và Tori ngay. Em có biết hai đứa đâu không?”

“Dưới tầng hầm, nhưng...”

“Khẩn trương lên chứ! (vừa định chạm vào tôi, chị rút tay và lùi lại). Em phải báo nguy cho họ.”

“Về chuyện gì mới được?”

Chị lắc đầu:

“Cứ đi đã nào.”

Chị vẫy tôi ra cửa. Cầm nắm cửa, tôi xoay nhẹ. Nó khựng lại.

Khóa rồi. Cửa vẫn khóa từ đầu đến giờ.

“Mở đi, Chloe. Chị xin em đấy.”

Tôi sờ vào người chị. Gwen lùi ngay lại, nhưng không kịp. Ngón tay tôi chạm vào cánh tay... và xuyên qua người chị. Tôi vụt đưa tay che miệng.

“Đừng la lên, Chloe. Chị xin em, đừng, đừng có kêu.”

Tôi gật.

Lạy Trời! Gwen là ma. Chị ấy chết rồi.

Không thể nào. Cách đây một phút, tôi còn nghe tiếng chân chị đi dọc hành lang tìm tôi cơ mà. Và cũng từ đó tôi không nghe tiếng chân chị nữa.

Tôi nhớ Margaret bảo: Simon bảo con bé trên này. Cháu tìm ở đầu hành lang kia nhé. Bà tìm ở đầu này hành lang.

Rồi tiếng ‘thịch’. Tiếng thân người đổ vật xuống.

Bà Margaret giết chị Gwen ư? Làm gì có chuyện đó. Hoàn toàn bất khả thi.

Phải rồi, trên đường đi tìm mi, chị ấy bị trượt chân ngã gãy cổ.

Tôi khó nhọc nuốt xuống và nói nhỏ:

“Mẹ Margaret.”

Gwen lẩm bẩm:

“Đã biết Margaret không vừa, nhưng có vẻ mẹ độc ác hơn chị tưởng gặp nhiều lần. Ngay từ đầu, chị đã thấy chần chợn bởi những điều mắt thấy tai nghe. Chị... nghe người ta nói rất nhiều. Về mẹ Margaret và lão Russell. Chị đã không muốn dính vào. Nhưng có muốn tránh cũng không được. Chị phải quay lại vì tưởng sẽ báo động được cho Andrew, giúp chú bảo vệ các em. Nhưng rõ là ý tồi. Đáng lẽ ngay cả báo động cũng không nên làm.”

Tôi chạy vội ra cửa:

“Anh Derek.”

Chị Gwen đứng chắn trước mặt tôi:

“Chỗ cậu ấy có an toàn không?”

Tôi đi xuyên qua người chị.

“Chloe, chỗ Derek có an toàn không? Bởi nếu chỗ đó an toàn, em cứ để Derek ở đó. Em phải báo động cho Simon và Tori. Em nói mẹ Margaret sai chúng...”

“Xuống tầng hầm lấy ghế. Chiều cả nhóm chuyên gia sẽ đến đây.”

“Chẳng có ai đến đâu.”

Tôi cuống cuống chạy ra cửa. Tôi thì mở khóa, còn chị đi xuyên tường.

Tôi bảo nhỏ:

“Cẩn thận chứ. Mẹ Margaret...”

“Sẽ nhìn thấy chị. Chị biết.”

Gwen trở lại vây tôi ra, sau đó ra hiệu cho tôi tạt ngay vào phòng bên cạnh để chờ. Cứ như thế, chị Gwen dò đường, còn tôi chạy vào hết phòng này đến phòng khác cho đến khi đến được cầu thang sau nhà.

Tuy chị bảo sao, tôi làm vậy nhưng đầu óc tôi rối như mớ bòng bong trong cơn hoảng sợ tột cùng. Tôi quanh quẩn với suy nghĩ: chị Gwen thì chết, giờ Simon và Tori dưới tầng hầm, còn Derek trên gác xép. Về phần mình, liệu việc mình đang làm có đúng đắn không? Liệu mình có kịp báo động cho hai bạn không? Và lạy Trời, việc gì đang xảy ra vậy nè?

Lúc tôi gần đến chân cầu thang, chị Gwen ra hiệu cho tôi trốn. Nhúi luôn xuống gầm giường, tôi phải bịt kín miệng, mũi để khỏi hít phải bụi.

Gót giày mẹ Margaret nện mạnh trên nền gạch ngoài hành lang. Đứng, đứng, đứng – có thể chứ! Vừa đi thẳng xuống tầng nhà chính, mẹ và gọi tên một người: Russell. Lão Russell cũng ở đây ư?

Thôi chết, tôi phải báo động cho Derek. Tôi phải lên gác...

Nếu biết Simon đang gặp nguy, anh sẽ chạy thẳng xuống tầng hầm và bị chúng giết ngay lập tức. Tốt hơn anh nên ở nguyên chỗ cũ và tưởng mọi chuyện vẫn tốt đẹp.

Mở bừng mắt, tôi hít vào thở ra cho đến khi nhịp tim loạn xạ chậm lại. Chị Gwen thám thính và thấy không có ai, nên tôi vội ra cầu thang dành cho người hầu.

Nhờ chị Gwen canh chừng, tôi xuống tận chân cầu thang. Đứng từ đây, tôi có thể thấy cửa tầng hầm hé mở. Tôi lắng nghe tiếng Simon và Tori – lần đầu tiên trong đời, tôi mong mỗi được nghe tiếng cãi nhau vặt của họ. Nhưng thay vào đó, tôi chỉ nghe tiếng mẹ Margaret và lão Russell thì thầm vọng ra từ sau một cánh cửa... nếu qua được cánh cửa ấy, tôi sẽ đến tầng hầm.

Chị Gwen dẫn tôi tiến lên, chậm chậm từng bước một. Tôi lắng tai nghe xem chúng có ngừng nói chuyện hay có tiếng bước chân không, nhưng chúng vẫn tiếp tục nói.

Khi chỉ cách cửa khoảng một mét, tôi nghe tiếng gót giày cao gót của mẹ Margaret nện xuống nền nhà lát gỗ cứng.

Tôi nhìn về phía hầm nhà, nhưng cửa đó quá xa. Quay ngoắt lại, tôi mở cách cửa gần nhất.

Chị Gwen kêu khẽ:

“Đừng!”

Tôi quay lại. Chị rồi rít vẩy tôi ra. Sau đó chị biến mất lúc đang vung tay giữa chừng. Sững lại một giây đủ để nghe tiếng mẹ Margaret xoay năm

cửa, tôi vội quay người tìm chỗ trốn. Nhưng tôi phải khựng lại. Phía bên kia bàn nước có Andrew đang đứng nhìn.

Hắn nhíu mày, dăm dăm ngó tôi.

“Chloe đấy ư?”

Andrew nhắc tên tôi thật chậm và rành rọt như thể hắn không tin ở mắt tôi.

Mụ Margaret lên tiếng:

“Chờ đã. Hình như tôi nghe có tiếng người.”

Andrew trợn mắt. Hắn ra hiệu cho tôi đến bên, ra dấu cho tôi trốn xuống bàn nước – bàn dài và vững chãi nên sẽ không ai nhìn thấy tôi. Sau một thoáng chần chừ, tôi chạy đến đó. Một bên giày tôi dẫm phải thứ gì đó nên trượt dài. Dù tôi cố giữ thăng bằng, nhưng chân kia cũng trượt nốt. Sàn nhà trơn như đổ mỡ khiến tôi ngã nhào xuống bàn, hai tay đập mạnh lên mặt bàn, đầu gối thúc vào cạnh bàn đau điếng.

“Chloe đây này.”

Từ sau ngưỡng cửa vọng vào tiếng mụ Margaret lạnh như băng.

Ngóc đầu lên, tôi thấy lão Russell dang cầm xi lanh đến gần. Tôi chuôi ra sau, cuống cuống trườn sang cạnh kia của bàn.

Tôi nhìn lên:

“Chú Andrew đấy ư? Cứu cháu...”

Andrew biến đâu mất.

Mũi kim tiêm xọc vào bắp đùi tôi. Lúc đá Russell, tôi nghe tiếng hắn kêu lên vì bị chân tôi đập trúng. Căn phòng xoay tròn, chao đảo. Chớp mắt lia

lạ, tôi cố gắng tỉnh táo. Lúc cố đứng dậy, rời khỏi bàn, tay tôi mềm oặt, khuỷu xuống khiến tôi ngã lảo đảo xuống bên kia bàn.

Ngã lên vật gì mềm mềm, tôi lăn khỏi nó và rơi trúng vũng chất lỏng còn ấm ấm. Ráng tập trung, tôi giơ tay lên nhìn. Máu. Tôi đang nằm trong vũng máu.

Tôi cố đứng dậy nhưng cơ bắp không chịu vâng lời, đành lại ngã quỵ xuống. Trước khi hôn mê, thứ cuối cùng tôi nhìn thấy là khuôn mặt Andrew chỉ cách mặt tôi vài xăng ti mét. Cặp mắt trợn trừng, vô hồn ngó thẳng vào mắt tôi.

Chương 39

KIM LOẠI LẠNH BUỐT kè sát má tôi đang rung lên. Chiếc xe chồm chồm lao nhanh về phía trước.

Một giọng như từ chốn xa xôi nào vọng tới. Mẹ Margaret.

“Chỉ số đường máu của nó thế nào?”

“Thấp (giọng đàn ông, gần hơn. Russell). Rất thấp. Tôi có thể tiêm glucose cho nó, nhưng ta nên...”

“Tiêm đi.”

Tiếng Simon nghe như rên rỉ, kêu than:

“Derek.”

Tôi mở bừng mắt. Tụi tôi đang nằm trên sàn xe tải. Cách tôi một quãng là Simon đang ngủ mê mịch, mặt nhăn nhó như thể đang bị đau.

Từ ghế tài xế, mẹ Margaret ra lệnh:

“Tiêm thêm thuốc mê cho thằng bé đi. Tôi không muốn bọn nó tỉnh.”

“Ta không nên...”

“Đã bảo cứ làm đi mà.”

Tôi nhắm mắt, chỉ dám ti hí để chúng không phát hiện ra tôi đã tỉnh. Không ngộ nguậy đâu, tôi cố nhìn quanh nhưng chỉ thấy Simon, và ngay trên đầu cậu là chiếc giày thể thao đế mềm của Tori.

Derek. Anh đâu...

Hai mi mắt tôi díp lại.

Xe tải ngừng chạy. Gió lạnh ào tới, chụp xuống người. Khói xe xộc vào. Tiếng động cơ nhỏ dần và tắt hẳn. Có tiếng loảng xoảng, nghe như tiếng cửa sắt nhà xe sập đóng. Gió lặng phắc, mọi thứ chìm trong màn tối. Thế rồi đèn bật sáng.

Simon nôn ọe ngay cạnh tôi. Mùi dịch nôn hôi rình tỏa khắp xe. Tôi ráng nheo mắt nhìn: Russell đang đỡ cậu ngồi và đưa túi nilon vào sát miệng anh.

Giọng tôi khản đặc.

“Simon.”

Cậu quay lại. Gặp ánh mắt tôi, mắt cậu vất vả tập trung vào một điểm. Môi hé mở, cậu khào khào:

“Cậu có sao không?”

Dứt lời, cậu lại cúi gập người lên miệng túi nôn.

Tiếng đàn ông gắt gỏng vang lên:

“Ông tiêm cho nó cái gì thế?”

Tôi biết giọng nói ấy. Mấy ngón tay lạnh ngắt trườn quanh cánh tay trần của tôi. Tôi nhìn lên. Mặt tiến sĩ Davidoff gần kề mặt tôi.

Hắn mỉm cười:

“Ổn cả rồi, Chloe. Cháu đang ở nhà rồi này.”

Chúng trói hai tay hai chân tôi vào xe lăn. Một tên bảo vệ đẩy xe ấy dọc hành lang. Trong tình trạng tương tự, Tori ‘cưỡi’ một xe khác bên cạnh tôi, cũng do một tên lính gác đẩy đi.

Lúc tên bảo vệ nọ trói tôi vào xe, tiến sĩ Davidoff an ủi:

“Đây chỉ là biện pháp tạm thời. Vì không muốn tiêm thêm thuốc mê cho cháu, nên bọn ta không còn cách nào khác ngoài cách này. Chờ khi nào cháu tái thích nghi với môi trường hằng hay.”

Davidoff đi giữa hai tên lính gác. Sau chúng là mẹ Margaret và lão Russell đang vừa đi vừa nói chuyện với mẹ Tori. Từ khi tụi tôi đến đây, bà ta chưa nói với con gái một câu.

Margaret đang dở câu chuyện:

“Tụi tôi quyết định không ở đâu tốt cho các cháu hơn chỗ này. Chúng tôi chưa kiểm soát và giám sát bọn trẻ đúng mức cần thiết.”

Mẹ Diane Enright giả là:

“Khả năng suy xét sáng suốt và lòng trắc ẩn của bà làm chúng tôi choáng ngợp. À, bà muốn chúng tôi gửi phí hậu tạ công tìm kiếm vào đâu đây?”

Giọng mẹ Margaret lạnh băng:

“Bà đã có số tài khoản của tôi rồi đó.”

Lão Russell chen vào:

“Nếu chưa có xác minh tiền gửi, tụi tôi chưa đi đâu. Và nếu bà có ý định quỵt tiền...”

Mẹ Enright lạnh lùng:

“Tôi chắc rằng ông sẽ rất cẩn thận khi cân nhắc đến khả năng đó. Chẳng lẽ ông định gửi thư ngỏ, kể vụ ông đột ngột biến mất chỉ để vạch trần cả nhóm ta ư?”

Margaret không vừa:

“Không đâu. Nhưng có người đang ngóng một cú điện thoại của chúng tôi kìa. Một đồng nghiệp được nối máy thẳng đến Nast Cabal và biết tận tường mọi chi tiết về hoạt động của các người. Tôi tin chắc rằng ông St.Cloud không muốn chuyện đó xảy ra đâu.”

Nghe xong, tiến sĩ Davidoff chỉ cười khẩy:

“Dùng một hội kín để đe dọa một hội kín khác ư? Thông minh gồm nhì. Nhưng ta đâu cần đến hạ sách ấy (chút hài hước biến mất khỏi giọng hẳn). Ngài St.Cloud quan tâm đến mặt nào của tổ chức chúng tôi không quan trọng. Chúng tôi vẫn hoạt động độc lập thôi. Có nghĩa chúng tôi không hoạt động dưới sự giám sát bằng cách nhìn chim mà bói của nhóm ông ta đâu. Bà đã thỏa thuận với chúng tôi – một khoản chi đáng kể đổi lấy việc giao nộp đối tượng thí nghiệm và phá cái nhóm nổi loạn của bà. Bà xứng đáng

được chi khoản kia và bà sẽ có tiền mà không lo bị phản bội hoặc bị đe dọa bằng vũ lực.”

Hắn khẽ liếc nhìn nhóm đi sau:

“Tuy nhiên, hãy suy nghĩ cho kín kẽ. Với món tiền ông St.Cloud hứa trả cho bà, tôi khuyên là sau khi rời khỏi sự an toàn trong bốn bức tường của chúng tôi, các người hãy cao chạy xa bay: nhớ là xa nhất có thể và nhanh nhất có thể nhé.”

Khi mẹ Tori dẫn mẹ Margaret và lão Russell đi, tôi hỏi thăm tin tức về Simon. Dù không muốn gã tiến sĩ Davidoff được khoái trá nghe giọng run rẩy của tôi, tôi không thể không hỏi.

“Ta đang đưa các cháu đi gặp cậu ấy đây.”

Tôi biết thừa cái giọng vờ vui vẻ nhưng rất trịnh thượng của hắn. “Nhìn xem tụi ta đối xử với các người tốt biết mấy. Và mở mắt mà trông các người đáp trả tấm thịnh tình ấy ra sao. Tụi ta chỉ muốn giúp thôi mà.” Móng tay tôi bấu chặt lên chỗ để tay hai bên thành xe lăn.

Tiến sĩ Davidoff bươn bả bước lên mở cửa. Sau khi xe lăn trói tụi tôi được đẩy lên dốc, Tori và tôi vào giữa phòng quan sát trông sang phòng phẫu thuật. Nhìn bàn mổ bằng thép sáng bóng và mấy khay đựng dụng cụ y tế bằng kim loại, tay tôi lại bấu chặt hơn vào thành ghế.

Trong phòng mổ có một người đàn bà đứng khuất vào một bên cửa sổ quan sát nên tôi chỉ thấy một cánh tay gầy guộc xỏ trong áo choàng vô trùng.

Cửa phòng mổ bật mở. Một bà tóc bạc tiến vào. Đó là Sue, nữ y tá tôi từng gặp trong lần gần nhất tôi đến đây. Bà này đẩy theo một chiếc băng ca. Simon nằm trên băng ca, tay chân bị trói chặt.

Quên bản thân đang bị trói tứ chi, tôi nhào tới:

“Dừng!”

Gã tiến sĩ chép miệng:

“Chloe này, ta thật không muốn đoán cháu đang nghĩ gì trong đầu. Các chú mang Simon vào đó là để truyền nước biển vào tĩnh mạch cho cậu ấy. Do bị tiểu đường nên Simon dễ bị mất nước sau khi ói. Chúng ta không muốn có bất kỳ sự cố nào, nhất là khi thuốc mê vẫn còn làm cho dạ dày Simon nôn nao.”

Không nói không rằng, tôi chỉ trôn trối nhìn Simon. Tim tôi đập thành thịch.

“Chloe à, chỉ tại chúng ta muốn cẩn thận thôi. Những gì cháu đang nhìn thấy đơn giản chỉ là phòng y tế. Phải, đúng là nó được trang bị như phòng mổ là bởi vì nó được dùng như một phòng đa chức năng (gã cúi xuống thì thào). Nếu nhìn kỹ, ta cá là cháu còn nhìn thấy bụi phủ trên những dụng cụ giải phẫu kia.”

Gã nháy mắt ra vẻ ông chú tốt bụng trên cô cháu gái bé bỏng góc nghếch. Tôi chỉ muốn... tôi không biết chính bản thân muốn gì nhưng trông mặt tôi lúc ấy phải như thế nào đó khiến gã thoáng nao núng. Dáng vẻ ông chú tốt bụng biến mất. Tôi không còn là bé Chloe ngoan ngoãn trong trí nhớ của gã. Dù biết sẽ được yên thân hơn nếu vẫn là bé ngoan của ngày xưa, nhưng tôi không thể giả vờ mãi được.

Gã hăng giọng và đứng thẳng dậy:

“Còn bây giờ, nếu nhìn xuống lần nữa, chắc cháu sẽ còn nhận ra một người quen khác.”

Tôi quay sang Simon vẫn còn nằm trên băng ca. Mặt cậu trắng bệch như tấm khăn trắng đắp trên người. Cậu đang nghe người phụ nữ mặc áo khoác

vô trùng trong phòng mổ dạn dò, nhưng tôi chỉ thấy lưng bà ta. Người này tóc vàng, dáng mảnh khảnh, và có chiều cao dưới trung bình. Chính mái tóc xõa lúc bà cúi xuống cạnh Simon khiến tim tôi như ngừng đập.

Tiến sĩ Davidoff gõ vào cửa sổ. Nữ bác sĩ nhìn lên.

Đó là dì Lauren.

Dì khum tay che mắt như thể dì không nhìn thấy gì qua lớp kính màu. Sau đó, dì quay lại với Simon, và tiếp tục nói trong lúc cậu gật gật đầu.

“Dì cháu đã phạm sai lầm. Lúc chúng ta mới đưa cháu đến đây, cũng tại cháu cứ làm mọi chuyện rồi tung khiến Lauren hoảng sợ. Vốn đã bị căng thẳng quá mức, nên dì cháu đi đến nhiều quyết định sai trái. Giờ cô ta đã tỉnh ngộ. Chúng ta thấu hiểu và tha thứ hết. Cô ấy lại được cả đội dang tay đón nhận. Như cháu cũng thấy, Lauren đã quay lại làm việc trong tình trạng khỏe mạnh và vui vẻ. Lauren không hề bị cùm trong địa lao hay bất cứ số phận rùng rợn nào do trí tưởng tượng của cháu vẽ nên.”

Gã nhìn xuống tôi:

“Chloe à, chúng ta đâu phải ác thú.”

“Nếu vậy, Rae đâu? (giọng Tori làm tôi giật bắn. Tôi quên băng cô bạn bị trói ngồi ngay bên cạnh). Mong là Rae sẽ là người kế tiếp tụi cháu được gặp trong chuyến hội ngộ của những người bạn đang tràn trề hạnh phúc!”

Khi thấy gã tiến sĩ lặng thinh, Tori nhếch mép cười khinh bỉ.

Tôi hỏi:

“Rae đ... đâu rồi? B... bạn ấy vẫn ở đây chứ?”

“Cô bé được chuyển rồi.”

“C... huyện ư?”

Hắn cố giả giọng hoan hỉ:

“Ừ. Khu thí nghiệm không phải là chỗ ở thích hợp cho một cô bé 16 tuổi. Đây chỉ là nơi ở tạm thời. Nếu lúc trước cháu chịu ở đây lâu hơn, tụi ta đã có cơ hội giải thích cho cháu hiểu rồi. Rachele chuyển đến – hẳn tặc lưỡi – khó có thể gọi đó là nhà ở cho nhóm bạn bởi vì ta đảm bảo nơi đó hơn Nhà Lyle nhiều. Nó giống trường học nội trú hơn. Một trường nội trú rất đặc biệt, chỉ dành cho người có khả năng phi thường.”

Tori mĩa mai:

“Để cháu đoán nhé: ta chỉ có thể đến đó bằng đoàn tàu thần tiên. Ông tưởng tụi tôi ngu cỡ nào chứ?”

“Chúng ta không hề nghĩ các cháu ngu dốt. Đối với ta, các cháu rất đặc biệt. Như các cháu đã biết, có một số người coi đặc biệt là nguy hiểm. Chính vì thế, chúng ta mới thiết kế một ngôi trường cho các cháu học hành, đồng thời vừa để bảo vệ các cháu.”

Tôi chột nhó:

“Trường Xavier’s dành cho các thiếu niên tài năng.”

Không thấy sự phẫn nộ thể hiện trong giọng nói của tôi, gã nhìn tôi cười cười:

“Chính xác.”

Tori xoay hẳn người lại để nhìn gã:

“Nếu cực kỳ, cực kỳ ngoan ngoãn, tụi ta sẽ được đến đó và sống chung với Rae này, Liz này, và cả Brady nữa. Amber cũng ở đó phải không?”

“Thực ra thì...”

“Dối trá!”

Giọng uất ức của Tori khiến gã nhăn mặt. Mấy chiếc ghế trống gần đó tự nhiên rung lên khiến mấy tên lính gác liếc nhanh sang và bất giác đưa tay lên hông. Tôi không để ý mấy bởi trong đầu chỉ nghĩ được mỗi một câu: Rae. Đừng, xin đừng là Rae.

Tori đồng dục:

“Liz đã chết. Tụi ta đã gặp hồn ma bạn ấy – tận mắt chứng kiến Liz điều khiển đồ vật bay trong không trung bằng cách sử dụng khả năng siêu nhiên. Ngay cả mẹ ta cũng tận mắt thấy cảnh đó. Bà ấy biết đó là Liz. Chẳng lẽ mẹ ta chưa kể chuyện ấy với ông?”

Gỡ tờ giấy khỏi tập hồ sơ, gã tiến sĩ nhấn chuông, gọi mẹ Tori tới. Trong lúc câu giờ, hăn cố khoác vẻ mặt thích hợp với hoàn cảnh: hối hận và buồn rầu.

Gã thận trọng tìm từ:

“Hóa ra các cháu đã biết chuyện về Liz. Phải, ta nhận lỗi. Một tai nạn xảy ra trong đêm đưa Liz ra khỏi Nhà Lyle. Sở dĩ chúng ta chưa cho các cháu hay là bởi giờ cả ba cháu còn yếu quá...”

Tori vặc lại:

“Trông tôi hom hem lắm sao?”

“Phải, Victoria. Cháu đang yếu mệt. Cháu vừa tức giận, quẫn trí, vừa dễ bị tổn thương. Điều đó hoàn toàn dễ hiểu nếu cháu cho rằng tụi ta giết bạn cháu. Nhưng sự thật không phải thế.”

Tôi hỏi gã:

“Thế còn Brady thì sao?”

Tori tổ cáo:

“Chloe cũng gặp hồn ma bạn ấy rồi. Ngay tại đây. Trong khu thí nghiệm này. Brady bảo có người đưa cậu ấy vào để nói chuyện với ông, gặp dì Lauren, và rồi ‘bùm’: trò chơi kết thúc.”

Hết nhìn tôi lại nhìn Tori, gã tiến sĩ thầm đoán xem liệu Tori cũng có bằng chứng về cái chết của Brady chẳng.

Gã thủng thẳng:

“Vừa chịu tác dụng phụ của thuốc mê, Chloe đồng thời phải dùng thuốc giúp bạn ấy khỏi nhìn thấy ma. Có thể một trong hai loại dược liệu ấy khiến cô bé bị ảo giác.”

“Sao trong cơn ảo giác, Chloe có thể gặp hồn ma của người bạn ấy chưa từng gặp trước đây? Ông có muốn nghe Chloe tả lại cho nghe không, bởi tôi thấy con ma ấy cực kỳ giống Brady.”

“Ta chắc chắn Chloe từng thấy ảnh Brady, dù cô bé có nhớ hay không. Brady chơi thân với Rachelle. Chắc chắn cô bé đã tả cho Chloe nghe...”

Tori chưa chịu thôi:

“Chuyện gì ông cũng nói được phải không? Thôi được, vậy là Brady, Rae và Amber hiện đang vui vầy bên nhau trong trường nội trú cực kỳ đặc biệt. Ông muốn tụi tôi bình tĩnh chứ gì? Gọi điện cho họ, bảo họ nói chuyện với chúng tôi đi. Hay tốt hơn: tổ chức một cuộc họp qua mạng. Đừng nói ông không làm được bởi mẹ tôi có đầy đủ thiết bị đấy.”

“Có chứ. Các chú sẽ cho các cháu tâm sự với bạn ngay sau khi...”

Tori gầm lên:

“Làm ngay bây giờ đi.”

Đầu ngón tay nó tóe lửa. Mấy chiếc ghế trống chao đảo. Một cái đồ kèn ra sau. Tên lính gác đứng cạnh nó vội rút súng đeo bên hông ra.

“Tôi muốn gặp họ lập tức. Cả Rae, Brady và Amber...”

“Cô Victoria, cô muốn bao nhiêu thì tùy, nhưng giờ điều cô muốn chẳng quan trọng với ai nữa rồi (cửa bật mở. Mẹ Tori bước vào). Khi bỏ trốn, cô đã tự tước quyền đòi gì có nấy của tôi rồi.”

“Hóa ra mẹ vẫn còn nhận ra con ư? May quá đi mất. Thiết tưởng con thay đổi nhiều đến độ khiến mẹ quên cả con chứ.”

“Ấy, sao tôi không thể nhận ra cô được, Victoria? Cô vẫn là công chúa hư thân mất nết vừa chạy trốn tuần trước, và chối bỏ trách nhiệm của tôi.”

“Trách nhiệm ư?”

Tori vừa nắm chặt hai tay, bằng dây trói quanh người nó bật tung. Tên bảo vệ tôi xông đến, nhưng tiến sĩ Davidoff thấy bảo hấn lùi lại, đồng thời ra hiệu cho tên kia cất súng đi.

Tori lừ lừ đứng dậy. Tóc nó tua tủa, dựng đứng và tóe lửa.

Mụ Enright la lối:

“Chích thuốc mê cho con bé ngay. Nếu nó còn chưa biết điều...”

Gã tiến sĩ vội can:

“Đừng Diane. Ta cần học cách đối phó với Tori mà không phải viện đến thuốc thang. Còn Tori nghe này, chú biết cháu đang bực chú...”

Tori quay ngoắt lại:

“Thế ư? Có thật ông biết không? Ông giam tôi trong Nhà Lyle, lại còn bảo tôi rằng tôi bị bệnh tâm thần. Ông nhét thuốc xuống họng bắt tôi phải nuốt. Ông giết hại bạn tôi. Biến tôi thành thứ quái thai biến đổi gen xong, ông lại bảo tất cả là do lỗi tôi ư?”

Nó đập hai tay nắm chặt bên mình. Những tia lửa nhỏ xíu văng ra khiến tên bảo vệ đi theo nó sấn đến.

“Chưa chi đã lo rồi à? Thế chưa là gì đâu.”

Nó giơ hai tay lên. Một quả cầu năng lượng vụt hiện giữa hai bàn tay Tori, thoát đầu chỉ bé bằng hạt đậu, sau lớn dần, to lên mãi...

Gã tiến sĩ bảo:

“Đủ rồi đấy, Victoria. Chúng ta đều biết cháu rất giỏi...”

“Ông chưa biết tôi giỏi cỡ nào đâu (nó tung quả cầu lên không. Trái cầu xoay vòng, phụt ra những tia lửa đỏ). Nhưng tôi sẽ mở mắt cho ông.”

Đứng sau con gái, mẹ Tori lẩn vào chỗ không ai nhìn thấy bởi mọi con mắt đều đổ dồn về phía Tori. Môi mụ động đậy: mụ đang gieo thần chú. Tôi vừa mở miệng định báo động cho Tori thì một tia chớp phóng vụt từ đầu ngón tay mẹ nó, sượt qua Tori, phóng thẳng vào ngực tên lính gác vừa xông đến.

Tên bảo vệ ngã lăn. Tiến sĩ Davidoff, mụ Enright và tên lính canh còn lại vội chạy đến bên người vừa nằm xuống.

Tên lính canh sợ hãi ngược nhìn gã tiến sĩ:

“Anh ta không thờ kia. Anh ấy tắt thờ rồi.”

Mụ Enright từ từ quay lại nhìn Tori:

“Lạy Chúa lòng lành! Con đã làm cái gì thế hả?”

Tori hốt hoảng nhảy dựng lên:

“Con không...”

“Gọi tiến sĩ Fellow ngay (gã tiến sĩ quất vào mặt tên bảo vệ). Nhanh lên!”

Tori khỗ sở:

“Không phải tôi. Tôi không...”

Mẹ nó lăm bằm:

“Con bé nhỡ tay.”

“Không, không phải do con đâu. Thề có Chúa chứng giám...”

“Tori nói thật đấy (ai nấy đều lập tức ngẩng lên nhìn tôi. Tôi quay sang nhìn thẳng vào mặt mẹ Enright). Tori không ra bùa chú ấy. Mà chính là bà. Chính mắt tôi thấy bà...”

Một lực mạnh quật vào ngực, giống một bàn tay vô hình vừa ra đòn hiểm vào giữa ức tôi, mạnh đến nỗi chiếc xe đẩy lăn ra sau. Máu mũi tôi tuôn chảy.

Mẹ Enright quát:

“Tori! Dừng tay!”

“Con đâu có...”

Tori đứng sững vì vừa trúng bùa trời.

Mẹ Enright quay sang tiến sĩ Davidoff:

“Giờ ông đã hiểu tôi rồi chứ? Không thể kiểm soát nổi con bé này nữa rồi. Tấn công cả đối thủ lẫn bạn bè xong, nó còn không biết mình vừa làm gì cơ mà.”

“Giam nó lại. Còn tôi sẽ đưa Chloe về phòng biệt giam.”

Chương 40

THẾ ĐẤY! Sau một tuần tìm đường chạy thoát thân, tôi lại trở về đúng điểm xuất phát. Cũng về phòng giam ấy. Lại ngủ trên giường cũ. Và hoàn toàn cô đơn.

Gã tiến sĩ hồi hả đẩy xe tôi ra khỏi phòng trước khi dì Lauren đến cấp cứu cho tên bảo vệ. Tôi tưởng gã gọi dì đến xem tôi bị chảy máu mũi có nặng không. Ai dè vừa đưa cho tôi mảnh khăn ướt và áo sơ mi lấy trong tủ của tôi ở Nhà Lyle, gã vừa bảo ngay sau khi tôi bình tĩnh trở lại và biết nghe lời, tôi sẽ được gặp dì. Tuy nhiên nếu có điểm qua các phần thưởng cho tôi, Davidoff chắc không định cho tôi được vui vẻ bên người dì ruột từng phản bội gã không chỉ một lần.

Suốt tuần qua, tôi chỉ mơ đến lúc quay lại đây giải cứu dì Lauren và Rae. Giờ tôi đã đến nhưng chẳng có ai mà cứu. Dì Lauren đã quy hàng bọn chúng. Còn Rae đã lìa trần.

Dù tôi nhắm nghiền hai mắt nhưng lệ buồn vẫn trào tuôn.

Đáng lẽ tôi phải cố gắng nhiều hơn trong việc thuyết phục Rae cùng trốn với tôi. Đáng lẽ tôi nên về sớm đón bạn mới phải.

Rae phải bỏ mạng. Sắp tới sẽ đến lượt Tori. Mẹ nó đang tâm giết tên lính gác chỉ để đổ tội lên đầu nó. Tuy không hiểu nổi sao mẹ có thể hiểm độc đến vậy, nhưng tôi biết mẹ muốn gì. Mẹ Diane Enright muốn con gái mình phải chết. Tori đã trở thành món nợ đời, một mối nguy hại cần thanh toán.

Tori sẽ chết, và không bao lâu sẽ đến lượt tôi. Vậy còn Simon? Còn Derek thì sao? Cố gạt nước mắt, tôi ngồi dậy. Có hai lựa chọn cho tôi: một là trốn đi, hai là chấp nhận số phận. Tôi sẽ không chấp nhận số phận. Bây giờ cũng không và mãi mãi không bao giờ!

Tôi chăm chú quan sát xung quanh, tìm thứ có thể dùng được. Về phần căn phòng, vẫn không có gì thay đổi. Những thứ dành cho tôi: gia tài tôi chỉ có quần áo đang mặc trên người: áo sơ mi mới thay và quần jeans vẫn còn dính máu Andrew. Tôi cố không nghĩ đến vết máu ấy.

Vỗ túi quần, tôi hi vọng con dao bấm vẫn còn ở đó. Nó đã biến mất.

Tuy nhiên, một bên túi phát ra tiếng kêu lộp bộp. Có giấy. Lôi ra tờ giấy gấp gọn, tôi giở ra xem. Có nhớ đó là tranh Simon vẽ tặng Derek, nhưng khi giở ra, tôi nhớ đã từng thấy tranh ấy rồi. Simon vẽ tôi cúi xuống, vòng tay ôm cổ một con sói đen. Lời Simon dặn vắng vắng bên tai: “Nhớ làm thế với Derek. Và bảo anh ấy mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Mắt tôi cay xè. Tay run run gấp bức thư, tôi cất trở lại túi quần. Sau đó, tôi ngồi thẳng, lắc đầu thật mạnh. Tôi vẫn còn thủ một ‘chiêu’ khá ‘độc’. Co hai chân lên giường, tôi nhắm mắt và gọi hồn kẻ bán yêu.

Mới dứt tiếng gọi, tôi đã nghe làn hơi ấm phả trên đỉnh đầu.

Giọng ả như tiếng chuông ngân:

“Chà, nơi này trông quen quá.”

“Ta cần người giúp.”

“Cái này mới đây. Xin nói thêm là nghe như lời chào mừng nồng hậu vậy. Việc đầu tiên người nên làm là giải phóng cho ta. Sau đó, ta và người sẽ cùng chung tay mang địa ngục dội xuống đầu bọn người đã xử tệ chúng ta.”

“Ta sẽ giải phóng ngươi, nhưng phải giúp ta trước đã. Với lại, hãy bỏ qua đoạn “mang địa ngục xuống đầu” đi.”

“Ấy, đoạn ấy hay đáo để. Nào hỏa diệm sơn, nào lưu huỳnh, nào sông nham thạch này. Quý dữ vũ cánh phành phạch quạt cho lửa cháy lên cao mãi (tạm ngưng giấy lát và thở dài). Cô em trẻ dại, dễ bị gạt này không thích nghe lời châm biếm sâu cay chứ gì. Ta chỉ nói theo lối ẩn dụ thôi mà. Theo cách nói của mi là gây tai họa thảm khốc đó. Hãy cùng đánh cho kẻ thù chung một trận tươi bời.”

“Không có đánh đập gì cả đâu.”

“Ngươi định phá mọi niềm vui của ta phải không? Tốt thôi. Phóng thích ta đi rồi...”

“Nhưng phải giúp ta trước đã.”

“Nói cụ thể, chi tiết xem nào. Chắc lại định trốn chứ gì. Thật không hiểu nổi nguyên do bởi ta thấy hình như ngươi thích nơi này đấy chứ. Ngươi quay lại lần này là lần thứ mấy rồi?”

Tôi lừ mắt nhìn nó:

“Phải, ta muốn ngươi giúp ta thoát khỏi đây. Nhưng hai ta phải cứu cả Tori và Simon nữa. Nếu Derek có đến đây, ta sẽ cứu luôn anh ấy.”

“Chắc đó là gã người sói. Hẳn bỏ nơi này mà đi từ hồi còn bé tí, nên giờ không qua lọt mấy cái cửa kia đâu. Nhưng nếu chúng bắt hãn về đây, ta sẽ gộp cả hãn vào kế hoạch lần này. Nếu không công bằng khi đối xử với người sống thì ta đâu còn nghĩa lý gì chứ.”

Từng xem quá nhiều phim kinh dị trong đó có nhắc đến thảm họa khi bắt tay với quỷ, tôi hiểu sẽ phải cần đến một hợp đồng chặt chẽ với tên này.

Nhưng khổ nỗi tôi chẳng biết tôi cần ả làm gì cho tôi. Giúp tôi thoát ra ngoài ư, chắc chắn rồi. Nhưng bằng cách nào mới được?

Chẳng có gì bất ngờ khi ả có ngay một kế. Và cũng chẳng có gì bất ngờ khi tôi không thích kế đó:

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác ư?”

“Lúc nào cũng sẵn. Riêng ta khoái mục phù thủy Diane Enright. Ta từng bảo người ta rất thích phù thủy chưa nhỉ. Tất nhiên giờ mục vẫn còn sống, nhưng hai ta dễ dàng san bằng trở ngại đó. Cứ bảo lính gác ngoài cửa là người có chuyện muốn nói với mục. Sau đó, ta sẽ hướng dẫn người hoàn tất phần còn lại. Cách đơn giản nhất là bẻ gãy cổ, nhưng người hơi còi cọc, nên...”

“Không được đâu.”

“Vậy trở lại với gợi ý ban đầu của ta vậy nhé.”

Chỉ một phút sau, tôi đã quì dưới thảm làm cái việc mà tôi thề sẽ không bao giờ cân nhắc đến. Mang hồn ma nhập trở lại xác chết. Tuy nhiên, theo tôi thấy: lúc này đó là cách duy nhất để tránh nguy cơ ngay cả tôi cũng sẽ thành xác chết.

Tôi ráng tập trung nhớ cho ra mặt gã bảo vệ vừa chết và lệnh cho hắn trở lại.

Mục bán yêu lâm bẫm:

“Ráng chút nữa đi. Thế... được rồi đấy. Giờ gọi hắn đến bên người đi.”

Tôi ngoan ngoãn nghe lời, bụng phập phồng sợ nghe tiếng hét thất thanh.

Như đọc được suy nghĩ của tôi, mục bán yêu giục:

“Giờ bọn chúng đang túm tụm trong phòng họp. Người phải mau mắn lên mới kịp.”

Một phút sau, khóa mở bằng thẻ từ kêu lách cách. Cửa bật mở. Tên lính gác bị mục Enright giết đứng sừng sững ngay ngưỡng cửa.

Lúc còn sống, hắn là lính gác. Tôi chẳng biết tên hắn. Cũng chẳng muốn biết làm gì. Hắn chỉ là tên tay sai vô danh tiểu tốt của Hội Edison. Tôi cũng muốn coi hắn chỉ là một công cụ, nhưng trước mắt tôi lại là một thanh niên. Trẻ trung. Tóc nâu cắt ngắn. Lấm tấm tàn nhang. Má còn vài vết mụn trứng cá cũ. Tên này lớn hơn tôi mấy tuổi nhỉ? Tôi nuốt khan và lập tức mắc sai lầm khi nhìn vào mắt hắn: cặp mắt nâu tối sẫm chứa nỗi hận thù và cơn thịnh nộ. Tôi vội nhìn xuống ngay.

Tấm thẻ từ có tác dụng như chiếc chìa khóa vẫn trong bàn tay hắn đang giơ lên. Mắt tôi dán chặt vào đó. Lại một sai lầm nữa. Ngón tay hắn đeo chiếc nhẫn cưới sáng bóng.

Trời đất, hắn có vợ rồi. Nhỡ có cả con? Có thể đứa bé còn ẵm ngửa? Hoặc còn trong bụng mẹ và giờ hắn sẽ không bao giờ được thấy mặt...

Tôi nhắm nghiền hai mắt.

Tôi chẳng liên quan gì đến cái chết của hắn cả.

Nhưng tôi vừa làm cái việc tồi tệ không kém. Tôi lôi hắn về cõi của người sống. Lúc thoáng nhìn nét mặt hắn, tôi thấy những gì biểu hiện trên đó thật đáng sợ - nỗi hận thù, cơn thịnh nộ, và cảm giác ghê khiếp.

À bán yêu khê nhắc:

“Đóng cửa lại đi.”

Tôi máy móc làm theo.

Tên lính gác nhìn tôi chăm chăm, mắt nheo nheo, tay vẫn giơ tấm thẻ như thể hẳn chỉ muốn tống nó xuống họng tôi và khoái trá nhìn tôi chết nghẹn.

Khi hẳn cất tiếng, lời nói thốt ra nghe ọ ẹ, khó hiểu:

“Dù người định sai ta làm gì, ta cũng sẽ không làm.”

Ả bán yêu tặc lưỡi, rồi lên tiếng dù hẳn không thể nghe tiếng mụ:

“Vậy là mi không biết gì về giới đồng cốt, đặc biệt là cô đồng trẻ này rồi.”

Tôi bảo hẳn:

“Tôi chẳng muốn gì cả. Tôi rất lấy làm tiếc...”

“Tiếc ư?”

Hẳn cúi kính thốt lên và tiến lên trước. Hai vạt áo khoác mở phanh, phơi ra một lỗ thủng cháy xém trên ngực hẳn. Mùi thịt người khét lẹt chọt thoảng qua. Tôi nôn nao, ợ lên dịch mật đắng nghét. Hẳn lại hùng hổ bước về phía tôi.

Giọng tôi run rẩy:

“Dừng lại!”

Dù nghe lời nhưng hẳn cứ đứng sừng sững, hai mắt bùng bùng lửa hận như muốn xuyên thấu người tôi.

Ả bán yêu mách nước:

“Mi nên tước súng của hẳn. Vì lý do an toàn thôi.”

Tôi nhìn xuống và thấy mấy ngón tay hẳn đang tì trên báng khẩu súng ngắn giắt trong bao cạnh sườn.

“Không được động đây!”

Tôi rút khẩu súng ra.

“Mi định dùng ta làm công cụ giúp mi chạy trốn chứ gì? Đừng hòng. Mi thuộc về nơi này. Họ nói đúng. Bọn người như mi là lũ ác thú. Cầu cho họ giết sạch bọn người (hắn nhìn xuống tôi, cười nhếch mép). Không, thực ra ta mong họ đừng giết các người. Ta hi vọng họ giam giữ và tiếp tục dùng các người làm vật thí nghiệm. Ngoáy, chọc, mổ xẻ thân thể các người, thử nghiệm chán chê cho tới khi các người chỉ mong được chết quách cho rồi.”

Nếu là một tuần trước, chắc hẳn tôi đã run lên khi phải nghe những lời ấy. Nhưng hôm nay, tôi sẽ không co rúm người lại trước những lời đe dọa và thóa mạ của hắn. Tôi sẽ không ngần ngại làm cái việc tôi nhất định phải làm.

Tôi lệnh cho hắn ngồi. Hắn làm theo. Hắn không có quyền lựa chọn. Sau đó, tôi phóng thích linh hồn hắn, nhưng trong đầu tôi không thực hiện tiến trình thả cho hồn đi. Tôi làm một cuộc đổi chác. Mắt nhắm nghiền, tôi ngồi xếp bằng. Chiếc sợi dây chuyền đặt dưới sàn nhà, cách bàn tay tôi chỉ vài xăng ti mét. Tôi đã sẵn sàng làm việc này. Cầu trời cho được linh nghiệm. Chỉ cần...

“Chà, thế này dễ chịu hơn đấy!” Giọng làu bàu của hắn thay bằng tiếng nói du dương. Hắn hăng giọng. “Không phải, thế này mới dễ chịu hơn này.”

Tôi giật vội sợi dây chuyền về. Bất ngờ tên bảo vệ cười lạnh lạnh như con gái. Mắt hắn chuyển thành màu da cam và sáng lóe lên. Chớp chớp mắt, lắc hai vai. Tên bảo vệ hăng giọng và lại cười khúc khích. Màu mắt chuyển thành đen rồi nhạt dần thành màu nâu.

Hồn ả bán yêu nhập vào xác tên bảo vệ cất tiếng hỏi:

“Thế này được chưa?”

Tôi nhặt vội khẩu súng dưới đất lên.

À cười trâng tráo:

“Chẳng lẽ nhóc tưởng ta sẽ bắn nhóc và tự đày ải mình khi sống trong cái xác đang thối rữa này ư? Nếu có sống lại, ta cũng chỉ là nô lệ của nhóc thôi. Nhưng hứa với nhóc một điều: ta sẽ tuân phục nhóc với thái độ khó chịu nhất cho coi.”

Súng vẫn lăm lăm trong tay, tôi từ từ đứng dậy.

Thấy vậy, ả bảo tôi:

“Ta khuyên nhóc nên giữ súng. Nhưng nhóc nên tìm chỗ giấu nó đi.”

Tôi giắt súng vào lưng quần, ngay giữa sống lưng. Hồi trước, mỗi khi thấy cảnh tương tự trong phim, tôi thường nhìn lên ngán ngẩm và thầm nghĩ: “Chỉ cần vô ý chút là mi tự bắn thùng mông mình.” Còn bây giờ, tôi chẳng nghĩ ra chỗ nào hay hơn chỗ đó.

Lúc kéo áo che vũ khí, hai tay tôi run rẩy. Tôi gắng hít một hơi thật sâu tự trấn tĩnh.

Ả bán yêu gật gù:

“Phải, ta hiểu. Việc này chẳng dễ chịu gì, nhưng ít nhất tên bảo vệ cũng đang cấu tiết vì nó.”

Thấy tôi quay sang nhìn, ‘ả’ nhướn mày:

“Chẳng lẽ gã phải biết ơn mi ư? Sung sướng vì được cái tử hoàn sinh ư? Xin người ban cho vài phút cuối cùng bên người thân ư?”

‘Ả’ có lý. Tôi kéo áo lần cuối và chải đầu bằng mấy ngón tay.

“Trông xinh lắm rồi, cưng ạ (‘ả’ phất tay ra cửa). Giờ ta đi được chưa? (ngập ngừng) Khoan, thế chưa được. Để ta nói lại nhé (‘Ả’ cộc lốc). Sẵn sàng chưa, nhóc?”

Tôi đã sẵn sàng.

Chương 41

NHƯ Ả BÁN YÊU ĐÃ NÓI, toàn bộ ‘tay chơi’ chính đang bận họp. Bởi chúng còn chưa chịu nhìn nhận thử nghiệm có rắc rối, nên tụi tôi hi vọng chúng chưa vội thông báo với toàn đội an ninh rằng một tên đồng nghiệp của chúng vừa phải bỏ mạng. Vậy nên, những người tụi tôi gặp sẽ không thấy lạ khi thấy một tên bảo vệ áp giải đám tù nhân rời tòa nhà.

May cho tôi là cả hành lang vắng ngắt. Hai đứa đến tận văn phòng đội an ninh mà không gặp hoặc nghe tiếng ai cả. Cửa phòng không khóa. Ả bán yêu mở cửa. Bên trong, một tên lính gác ngồi quay lưng về phía chúng tôi đang chăm chú theo dõi loạt màn hình của các máy quay an ninh. Tôi đứng núp sau ả bán yêu nhưng khi gã kia quay lại: những gì tôi nhắc thấy cũng đủ khiến tim tôi chùng xuống. Hẳn chính là tên lính gác đi cùng chúng tôi lúc trước.

Tôi lánh vội, tạt ra ngoài cửa và dán lưng vào tường ngoài hành lang.

Ả bèn chào:

“Chào Bob.”

“Kìa Nick?” Hẳn đứng bật dậy nhanh đến nỗi chiếc ghế hẳn vừa ngồi đổ rầm xuống đất. “Tao tưởng mày đã...”

“Chính tao cũng tưởng thế. Hóa ra phép tà của mụ phù thủy kia không giết được tao. Chẳng biết pháp sư Phelps lấy thứ gì từ túi của ông ta, nhưng

phải nói bùa ấy tốt thật.”

Tên kia thở phào:

“Họ triệu ông Phelps vào ư? Tao đâu có ngờ họ làm thế. Tiến sĩ Fellows giỏi thật, nhưng...”

“Cô ta không biết dùng phép chữa bệnh như các thầy lang. Tuy nhiên, ngấm cô ta sướng mắt hơn phải ngó ông già Phelps.”

Cả hai cùng cười hô hố.

“Thôi, tao đi làm việc đây. Có gần chết cũng phải trực cho hết ca này, đúng theo nghĩa đen nhé. Họ muốn mày ‘lên tuyến đầu’, tức là đảm nhận vị trí gác cửa. Thấy bọn trẻ quay lại, bà Trudy lo lắm đấy.”

“Bà ta lo cũng phải. Nói thật nhé, tao chẳng hiểu sao họ cứ phải cố gắng cải tạo bọn nhóc làm gì. Sau những gì con nhỏ hư đốn ấy làm với mày, tao chỉ muốn nhốt chúng lại, khóa trái cửa và vứt chìa khóa đi cho rồi. Tuy nhiên, tao khoái giữ Trudy làm bạn cho đỡ buồn.” Tiếng giày nghiêng trên sàn gỗ, rồi đến tiếng hít hà. “Mùi gì thế nhỉ?”

“Có mùi à?”

“Giống mùi gì cháy.”

“À phải. Trudy lại làm bỏng ngô bằng lò vi ba đấy mà.”

“Không. Không phải mùi bỏng ngô.” Lại thêm tiếng giày xoay ngoắt, nghiêng xuống sàn. “Mùi ấy thoát ra từ...”

Một tiếng thở mạnh. Kế đến là tiếng thân người đổ vật xuống. Tôi co cẳng chạy vào phòng. ‘Á’ bán yêu đang lúi túi tên nhân viên an ninh vào góc phòng.

‘Á’ không buồn ngoái lại:

“Nhóc có thấy con ma nào chưa?”

“Ch... chưa.”

“VẬY là hẮN chưa chết.”

‘Ả’ xếp chân tay tên kia nhằm giấu gọn sau dây ghế. Xong xuôi, ‘ả’ cầm tay tôi áp vào cổ hẮN: động mạch cổ vẫn đập mạnh.

“Lần đầu tiên mi cho ta cơ hội được tự do. Mi tưởng ta sẽ làm hỏng chuyện ư?”

Ngắm nghía tên bảo vệ vừa bị đánh ngất, ‘ả’ liếc trộm tôi một cái:

“Nhưng mà này, đây là cơ hội tuyệt vời cho ta có được một cơ thể thích hợp hơn nhiều đấy chứ. Đặc biệt là chưa ai biết hẮN đã chết hay chưa.”

Tôi lừ mắt cảnh cáo.

‘Ả’ thờ dài:

“Thì thôi vậy. Tìm xem các bạn nhóc đang ở đâu đi nào.”

Tôi nhìn nhanh loạt màn hình trong lúc ả canh chừng cửa ra vào. Tuy không thấy bóng dáng Tori đâu, nhưng tôi mong một điều: khả năng duy nhất là nó đang ở tại một trong những phòng giam không gắn máy quay an ninh. Tôi thấy Simon trong phòng mổ, vẫn bị trói chặt vào băng ca, một ống truyền dịch cắm vào cánh tay cậu và không thấy bóng dáng một tên bảo vệ nào gần đó hết.

Tôi kiểm tra các màn hình khác. Tiến sĩ Davidoff vẫn đang trong phòng họp với mục Enright, Sue, gã nhân viên an ninh tên Mike và hai người khác. Chúng đang gằn cổ cãi thật lực.

Những phòng còn lại đều tối đèn, ngoại trừ một phòng chỉ bằng cái tủ tường của tôi hồi ở nhà, trong đó kê san sát một chiếc giường đôi, một bàn viết và một cái ghế.

Ai đó đang ngồi hí hoáy viết bên bàn, trên ghế tựa kéo ra góc xa nhất mà máy quay an ninh có thể lia tới. Tuy chỉ thấy vai và cánh tay người đó, nhưng tôi nhận ra chiếc áo sơ mi màu tím sẫm. Tôi đi cùng dì Lauren để mua áo vào mùa đông vừa rồi.

Lúc người kia đứng dậy, tôi không còn nghi hoặc gì nữa. Chính là dì Lauren.

Tôi gọi ‘ả’ bán yêu vào và chỉ lên màn hình.

“Kia là phòng nào và tại sao dì tôi lại ở đó?”

“Tại cô ấy hư chứ còn sao nữa. Ai cũng thấy dòng họ nhà người có đặc điểm nổi bật là ‘không thích hình phạt tù’. Trước khi cố tình chạy trốn, nào cô ta có bị tù túng trong phòng giam thường bao giờ. Giờ thì họ quyết định cô ta cần được giám sát tuyệt đối chặt chẽ.”

“Thế có nghĩa họ giam cầm dì tôi ư?”

“Cô ta từng giúp nhóc chạy trốn còn gì. Thế nhóc tưởng họ phải tổ chức tiệc tôn vinh công lao của cô ta chắc? Hay đem một hoặc hai con dê ra tế lễ nhé?”

“Họ bảo dì tôi đã dối ý và nhận lỗi.”

‘Ả’ bán yêu cười sằng sặc:

“Và thế là nhóc tin họ ư? Nhóc tin cũng phải, bởi từ trước đến nay họ có nói dối nhóc bao giờ đâu?”

Tôi nóng hết cả mặt.

“Phải. Chúng bắt Lauren phải nhận lỗi về những việc cô ấy đã làm. Chúng đề nghị miễn tội này, tha thứ này, và còn hứa hẹn một cuộc đời êm ấm nữa. Trong đội, cô ấy là một thành viên sáng giá. Nhưng cô ấy từ chối (‘Á’ nhìn tôi thờ dài). Chắc mi phải cứu cả cô ấy nữa đấy.”

Tôi gật đầu.

“Nếu vậy thì làm ngay đi thôi.”

Tôi nắm tay ‘ả’ trước khi ‘ả’ đi mất:

“Rae. Cô bé có khả năng tự đốt cháy. Chúng nói Rae được chuyển viện. Có phải bạn ấy còn ở đây không?”

Sau một thoáng ngần ngừ, ‘ả’ dịu giọng:

“Không đâu, nhóc à. Rae không có ở đây. Với lại, ta không biết cô bé biến thành cái gì, nên chớ có hỏi ta. Tối trước còn thấy, nhưng sáng ra đã biến đâu mất.”

“Chúng đã giết...”

“Giờ không có thời gian kể chuyện đó. Bạn người đang đợi, còn chúng... (‘ả’ chỉ cuộc họp của hội Edison) sẽ không ở trong phòng đó mãi đâu.”

Tại tôi cứu Tori trước.

Tôi vào phòng trước với ý định chuẩn bị tâm lý cho Tori không bị sốc khi nhìn thấy người đã chết, nhưng Tori đã nhác thấy hẳn. Sau một thoáng bất ngờ, nó chỉ bảo:

“Sáng kiến đấy.”

Tôi vừa định phân trần là: tôi không có ý biến một xác chết biết đi thành nô lệ nhưng ‘ả’ bán yêu đã sang phòng bên ngó nghiêng, còn Tori bám sát ả không rời. Tôi nghĩ ngay: nếu Tori không phiền ‘vụ’ tôi dựng một xác chết sống dậy để dùng vào việc riêng, thì cũng chẳng cần kể với nó chuyện tôi từng thỏa thuận với qui!!

Với Simon, chuyện không được êm thấm như vậy. Cậu ấy biết tôi không thể lãnh đạm khi điều khiển xác chết. Còn nữa, tôi không thể lấy cớ ‘không có thời gian giải thích dài dòng’ bởi thực tế, tụi tôi có dư dả thời gian trong lúc tháo dây trói cho Simon, rút kim truyền dịch, băng bó vết thương và tìm giày cho cậu. Trong suốt thời gian đó, ‘ả’ bán yêu canh chừng cửa chính.

Vậy nên tôi đành nói thật với hai bạn. Tori dễ dàng chấp nhận. Tôi bắt đầu tin là từ giờ Tori sẽ dễ dàng chấp nhận mọi chuyện.

Simon im lặng trong giây lát. Tôi chuẩn bị tinh thần nghe câu: “Cậu điên rồi chắc?”, nhưng đây là Simon!! Cậu ấy chỉ tuột xuống giường, cúi lom khom bên cạnh trong lúc tôi ngó gầm bàn tìm giày cho. Simon khẽ hỏi:

“Cậu không sao chứ?”

Tôi hiểu cậu hỏi về ‘vụ’ gọi hồn âm binh. Thấy tôi gật đầu, cậu sẫm soi nhìn mặt tôi và bảo:

“Thế thì tốt.”

Nghe tôi đảm bảo với cậu sẽ cẩn thận với ‘ả’ bán yêu này, cậu nói:

“Mình biết. Từ nay chúng ta đều phải hết sức cẩn thận.”

Và tất cả chỉ có thế.

Chương 42

“ĐIỂM DỪNG KẾ TIẾP sẽ là Dì Lauren Yêu Dấu (‘Ả’ bán yêu rồn rảng). Sau đó tiến thẳng đến cửa ra gần nhất và...(mím cười) tất cả được tự do.”

“Chưa phải tất cả đâu (vừa rảo bước, Tori vừa nhìn sang tôi). Ta cần copy hết mọi hồ sơ, dữ liệu của dự án. Còn nhiều bạn khác đang đình ninh họ bị tâm thần, giống Peter và Mila ấy. Ngoài ra còn có những bạn không hề biết họ có khả năng siêu nhiên.”

Khi tới đến Nhà Lyle, Peter đã ở đó từ trước. Sau đó, bạn ấy được thả trước khi tụi mình ‘vượt ngục’. Tớ không biết gì về Mila, ngoại trừ chuyện bạn ấy ở đó trước tớ và cũng được ‘cải tạo’ trước khi được trả về với thế giới bên ngoài.”

Tôi tần ngần:

“Chính tớ cũng muốn có số dữ liệu ấy, nhưng ta không có thời gian truy cập và in...”

Tori rút ngay thẻ nhớ trong túi ra. Tôi không buồn hỏi nó kiếm đâu ra thứ ấy. Nó bảo:

“Cậu biết mật khẩu của tiến sĩ Davidoff. Ta sẽ vào văn phòng của gã. Trong lúc cậu đi đón cô, tớ sẽ tải dữ liệu cho.”

Simon góp lời:

“Trong đó nhất định phải có điện thoại. Tớ có thể gọi cho ba.”

Hai bạn nói đúng. Tôi sẽ hối hận nếu bỏ đi mà không biết tên các bạn khác. Còn nữa, tôi sẽ còn hối hận nhiều hơn nếu lỡ tui tôi bị bắt lại sau khi bỏ qua cơ hội cho chú Bae biết tui tôi đang ở đâu.

Cả nhóm vào văn phòng. Phải cần một mật mã khác mới qua cửa được, nhưng ‘ả’ bán yêu có biết. Sau đó, tôi nói ‘ả’ sẽ đi cùng tôi đến đón dì

Lauren rồi quay lại sau.

‘À’ hỏi ngay:

“VẬY thầy phù thủy Simon sẽ ở lại với cô em gái ư?”

Simon ngạc nhiên:

“Em gái nào? Tori không phải...”

Tôi liền liền thoáng lấp liếm:

“Cô em cùng trong làng phù thủy. Ý ả là vậy đó.”

Khi đã đi xa, tôi ghé sát ‘ả’ hỏi nhỏ:

“VẬY ba Simon chính là cha đẻ của Tori ư?”

“BÍ MẬT DỄ LỘ TÂY NHẤT TRONG TÒA NHÀ NÀY ĐÂY (Giọng lãnh lút của ả hòa với chất giọng ồm ồm của tên lính gác nghe thật chói tai). Nhóc này, chỉ riêng chuyện đó thôi cũng nói lên rất nhiều điều.”

“Chả trách mẹ Tori sợ hết hồn lúc nghe con gái thú nhận nó thích Simon.”

“Ôi chao, thế thì kỳ cục hết chỗ nói. Đáng đời cho kẻ hay che đậy bí mật này nọ. Hậu quả của trò đó sẽ còn ám ảnh người ta theo những cách khó chịu nhất. Tuy nhiên, thủ phạm có dẫn vật lương tâm hay không lại là chuyện khác. Mụ ấy mang tâm địa của loài quỷ cái. Công nhận theo dõi mụ rập rình rừ quyến ông thầy phù thủy cũng vui ra phết. Thất bại lần đó quả là một đòn trời giáng vào thói kiêu căng của mụ.”

“Thất bại ư? (vừa bước vào ngã rẽ, tôi vừa hỏi). Nhưng nếu Tori là con chú ấy thì rõ ràng là...”

“Chẳng có gì rõ ràng cả. Ngày nay, trường học dạy trẻ con những gì không biết!? Chung đụng không phải cách duy nhất để có em bé. Có thể nhiều người khoái cách ấy, nhưng nếu không ‘đậu’, ta chỉ việc vào một phòng thí nghiệm có đủ thứ, kiểm một cơ bất kỳ để lấy loại dịch cần thiết từ cơ thể người...”

“Eo ôi. Kinh...”

Thình lình có tiếng chuông báo động rú ngay trên đầu.

‘Ả’ lăm băm:

“Có vẻ như thời gian đã hết.”

Dùng thẻ quẹt, ‘ả’ mở cửa phòng gần nhất, ấn tôi vào rồi nhẹ nhàng lướt vào theo.

“Dì tôi...”

“...bình an vô sự. Cách đây có mấy phòng, dì người không hề hấn gì. Người đang gặp nguy hiểm chính là người.”

‘Ả’ dẫn tôi đi ngang qua phòng đến một cánh cửa khác ở bức tường đối diện. Sau cửa ấy là một tú tường rất rộng. ‘Ả’ kéo tôi vào trong.

“Simon và Tori...”

“...đều có tai và não bộ vẫn hoạt động bình thường. Nghe chuông kêu, họ sẽ tự tìm chỗ nấp, một việc mà tụi ta cũng đang cần phải làm ngay.”

Tôi vừa bước vào tú, xác tên lính gác ngã vật trên đất. Tôi vội ngồi thụp xuống cạnh hắn.

Tiếng ‘ả’ bán yêu lạnh lạnh trên đầu:

“Chắc người cũng thấy hắn còn chết cứng. Đội lột người cũng tốt, nhưng trạng thái của ta bây giờ dễ lẫn đi khắp nơi hơn.”

“Nhưng người từng nói nếu không có ta, người không thể thoát khỏi xác này cơ mà.”

“Ta có nói thẳng như thế bao giờ đâu. Ta là yêu quái. Ai chẳng biết trên đời có đủ cách lắt léo chứ. Giờ ta đi thám thính xung quanh đã. Người còn giữ súng không đấy?”

“Có đây, nhưng...”

“Rút súng ra và hi vọng người không phải dùng đến nó. Ta sẽ quay lại ngay.”

Một làn hơi ấm thoảng đi. Sau đó, chỉ còn tôi trơ khấc cạnh xác tên bảo vệ.

Tiếng còi báo động vẫn réo từng chập, đình tại nhức óc.

Có phải ngoài kia có tiếng chân chạy rầm rập? Có tiếng người quát tháo? Và cả tiếng súng nổ?

Bình tĩnh nào. Giờ người chẳng thể làm gì được đâu.

Rắc rối chính là ở đó. Tôi kẹt trong chỗ nấp, tay run rẩy nắm chặt khẩu súng dù không biết bóp cò thế nào, lòng tự biết tôi chẳng thể làm được gì, dù chỉ là một việc khinh suất khiến Derek sẽ quát vào mặt tôi nếu có anh ở đây. Lạy trời, tôi ước có anh ở đây biết chừng nào. Tôi thà nghe anh quát tháo để biết anh vẫn bình an...

Anh ấy được an toàn mà. An toàn hơn khi ở bên người.

Phải, dù bị bỏ lại trong ngôi nhà đó, anh vẫn bình an. Derek được Liz bảo vệ và không biết tại tôi đi đâu, đồng thời không biết đuổi theo tại tôi bằng cách nào. Anh tức giận - có thể - nhưng anh được an toàn.

Tôi nhìn tên lính gác. Xác hẳn đổ đống dưới đất, mắt trợn ngược nhìn tôi. Nghĩ đến hẳn, tôi bắn khoản tự hỏi...

Đừng nghĩ đến hẳn. Đừng bắn khoản gì cả. Nếu không, điều người nghĩ sẽ thành sự thật và sẽ có ‘người’ chen chân với người trong cái tủ tường này.

Ngoảnh mặt đi thật nhanh, tôi cố xóa bỏ hình ảnh hẳn trong tâm trí. Tôi kiểm tra khẩu súng cho có việc để làm. Trong khi sáng tác kịch bản, tôi từng tả nhiều cảnh bắn nhau ‘đùng đoàng’, nhưng nói ra thật ngượng: tôi không biết khi nào súng có đạn khi nào không, thậm chí còn không biết khóa an toàn ở đâu nữa kìa. Kịch bản phim đâu cần nhắc đến những chi tiết tầm thường ấy. Chỉ cần viết: “Chloe bóp cò súng và đạn bay vụt đi”, phần còn lại mặc cho diễn viên và bộ phận phục trang tự xoay sở!

Nhưng hình như súng này của hãng Glock thì phải. Theo tôi nhớ súng của hãng này không có khóa an toàn. Chỉ cần chĩa thẳng vào mục tiêu và bóp cò. Nếu tình thế bắt buộc, tôi cũng có thể xoay sở được.

Thấy chưa, mi đâu đến nỗi bị lâm vào tình thế tuyệt vọng. Mi có một vũ khí trong tay. Mà không, hai chữ.

Hai ư? Liếc nhanh xác tên lính gác, tôi nuốt ực. Không, tôi sẽ không bao giờ...

Có mà, nếu tình thế bắt buộc...

Không, tôi... tôi...

Sao, không nói nổi một câu chối từ chứ gì? Nếu cùng đường, mi sẽ làm thôi. Điều khiển âm binh. Sức mạnh của mi là đó. Sức mạnh lớn nhất đấy.

Tôi bèn nhắm chặt mắt.

“Nhờ có ai đến, làm sao người nhìn thấy hả?”

Phải mất một giây, tôi mới biết đó không phải tiếng nói trong đầu tôi. Ả bán yêu vừa quay lại.

“Sao chuông báo động ngừng thế?”

“Ta chịu, nhưng bạn người đều an toàn. Họ trốn trong phòng đọc sách của tiến sĩ Davidoff. Hội Edison đã biết người bỏ trốn. Đón nghe tin sốc đây: chúng đoán ngay người đang tìm cách ra khỏi tòa nhà!? May thay cho chúng, hiện quanh người không có lối ra nào cả. Rủi thay...”

“Cả hai ta đều không ở gần cửa ra.”

“Ta có thể đưa người ra. Thậm chí trên đường đi, ta giải cứu luôn cô người. Nhưng bạn người thì ở chỗ ngược đường, ta không thể...”

“Nếu vậy, ta cũng không đi. Khi nào tìm được cách cứu được tất cả hăng hay.”

“Cao thượng quá. Tuy nhiên, chỉ còn một cách duy nhất. Và ta e rằng nếu người đã chê kể ta hiến lúc đầu thì người cũng chẳng thích cách ấy đâu.”

“Phóng thích người chứ gì.”

Khi thốt lên câu ấy, tiếng nói nội tâm hét gào cảnh báo tôi đang bị ả lừa. Nhưng tôi cũng nghe cả tiếng người của Hội Edison đang hét lác. Chúng đang hết sức cảnh giác. Đồng thời, chẳng có lý gì khiến ả bán yêu tự giác hành động, ngoại trừ ả sẽ được lãnh thưởng sau khi đưa cả nhóm tôi ra khỏi cửa an toàn.

Ả giục giã:

“Phóng thích ta đi. Sau đó hãy phá hủy phép yêu thuật đang bao trùm nơi này.”

“Nghe bùi tai lắm. Nhưng nếu xóa sổ mọi thử nghiệm xong, tụi ta sẽ thoát ra bằng cách nào đây? Bùa chú ta không ngại. Ta chỉ ngại hệ thống chuông báo động và bọn người có vũ khí. Thứ ta cần...”

“...là màn nghi binh. Ta cũng đang định nói đến chuyện ấy đấy. Phép thuật của ta có thể bao trùm nơi này. Bùa gián đoạn của ta mạnh hơn bùa chú của chúng rất nhiều. Bọn chúng sẽ phải phân tâm, đúng như ý người muốn nhé.”

Kế hoạch của nhóm tôi đã đổ bể. Giờ ả có đủ lý do để nói dối và thuyết phục tôi phóng thích ả. Khi tôi nhận ra vừa trót cho chân vào bẫy thì đã muộn.

“Ta vừa thỏa ước đấy. Yêu quái đã thỏa thuận thì nhất định sẽ làm. Phóng thích ta đi, rồi ta sẽ y lời vừa hứa mà thực hiện.”

“Người nói đi: giờ ta phải làm gì.”

Chương 43

PHÓNG THÍCH một ả bán yêu không khác gì mấy việc phóng thích một hồn ma. Tôi đoán thế vì lúc trước cũng do tôi gọi hồn ả mới đến đây.

Hơi thở nóng hổi của ả vờn vũ quanh người tôi:

“Gần được rồi đó, nhóc. Ta đang cảm giác xích xiềng dần rơi xuống. Sau một phần tư thế kỷ sống kiếp nô lệ, ta sắp được giải phóng. Càng gần giờ khắc ta ra đi, những thành lũy giam cầm càng rung chuyển mạnh. Bọn chúng chạy nhốn nháo như đàn chuột nhắt đang khiếp sợ. Chỉ cần cố thêm chút nữa thôi. Người có cảm nhận được không thế?”

Tôi chẳng cảm thấy gì, chỉ mong ả ngậm miệng cho tôi tập trung tâm não.

Ả thét lên một tiếng khiến tôi giật nảy người. Gió nóng bỏng vờn quanh không gian tù tường chật hẹp. Tôi cố trấn tĩnh. Gió nóng quật vun vút quanh tôi, sau đó dịu dần thành cơn gió mát trước khi biến mất hoàn toàn.

Lặng không như tờ.

Tôi ngạc nhiên:

“Chỉ thế là... xong ư?”

“Hừ. Người còn muốn gì nữa? Hay một vụ chấn động nhé?”

“Không (tôi quắc mắt nhìn về hướng có giọng nói của ả). Người hứa có nghi binh...”

Tủ tường chao đảo. Trên cao có tiếng nổ lớn, nghe như có đoàn tàu vừa xình xịch chạy ngang mái nhà. Tôi vừa nhìn lên đã bị một cơn động đất quật cho ngã quỵ.

Một mảng trần nhà rơi trúng vai tôi. Một mảng nữa rơi theo. Căn phòng nhỏ nứt rạn, nứt toác và vỡ ra. Chân bức tường đổ sập, từng khối lớn gạch vữa rơi ầm ầm.

Tiếng ả bán yêu thét to át cả tiếng nhà đổ:

“Chạy ra ngoài đi nhóc. Người phải chạy ra ngay.”

Tôi cố đứng nhưng lại ngã vùi, cố vùng trên tứ chi đang chống trên đất. Căn phòng vẫn rung chuyển, nứt toác. Tường đổ sập từng mảng và rơi xuống rầm rầm. Bụi vữa xộc vào mũi, vào mắt tôi cay xè. Tối tăm mặt mũi, tôi cuống quýt bò theo tiếng ả bán yêu đang dẫn lối.

Ra khỏi tủ tường, tôi vào được phòng chính. Phòng ngoài này rung chuyển mạnh không kém, nền nhà lát gạch men nứt thành rãnh dưới chân. Một mảng vữa rơi từ trên cao trúng lưng tôi đau điếng. Một cục gạch to bằng

nắm tay sượt qua cánh tay bị thương của tôi, rơi xuống nền nhà và vỡ vụn. Miếng nhỏ xíu văng cả vào miệng tôi.

Lúc nhổ vôi bụi đất, tôi ngửi thấy, ngoài mùi vôi vữa, còn có một mùi khác nữa. Một mùi dịu ngọt và lạ thay, sao thấy quen quen.

À bán yêu quát lên:

“Nhanh hơn nữa đi. Chạy tiếp đi chứ.”

Tôi bò tiếp một đoạn cũng là lúc căn nhà ngừng rung chuyển. Tiếng ầm ầm tắt lịm. Căn phòng thôi rung lắc, không gian đột nhiên trầm lắng hẳn.

Tôi nhìn quanh. Bụi bay đầy vào mắt khiến nước mắt trào ra. Vữa vương vãi khắp phòng. Chân bức tường loang lổ, có miếng vữa rơi hẳn, có miếng còn dính lủng lẳng trên tường.

Tiếng rảng rắc lại vang lên, lần này nhỏ hơn như thể cơn địa chấn đã lắng xuống. Mùi dịu ngọt vẫn tỏa khắp không gian.

À bán yêu luôn miệng giục tôi chạy tiếp. Tôi bèn đứng dậy. Bên ngoài xôn xao tiếng người của Hội Edison kêu thất thanh. Đèn trên trần chớp nháy liên tục khiến căn phòng không có cửa sổ này tối sầm.

À bảo tôi:

“Bọn chúng đang phân tâm, đúng như ý người muốn. Giờ thì hãy tận dụng cơ hội đi.”

Lúc tôi loạng choạng ra cửa, có cái gì sượt qua chân tôi. Giật bản người, tôi vội nhìn xuống. Chẳng có gì. Tôi đi thêm bước nữa. Mấy ngón tay ấm nóng sờ má tôi. Hơi thở nóng hổi thì thoảng những lời không rõ nghĩa bên tai, thổi tung mái tóc và cù vào cổ tôi nghe nhồn nhột.

Tôi bèn hỏi:

“Là... người đấy ư?”

Tiếng ả trả lời... từ góc phòng xa tít:

“Đúng vậy.”

Tôi nhìn quanh. Chẳng thấy gì ngoài đồng đồ nát. Ánh đèn vẫn chớp tắt điên cuồng. Xa xa có tiếng người í ới gọi nhau đi tìm kỹ thuật viên vi tính về ngay.

Ả giục giã:

“Máy hệ thống của chúng đang bị hỏng. Tuyệt vời. Giờ đi đi chứ.”

Tôi dợm bước lên. Bất ngờ nghe tiếng cười khúc khích từ bên trái, tôi quay nhanh sang. Sau tôi lại vang lên tiếng gầm gừ khiến tôi quay ngoắt lại.

Ả nhắc:

“Ra cửa đi. Đi thẳng ra cửa ấy.”

Một làn hơi nóng thổi thốc tới, xô tôi ngã ngửa, lưng dán xuống đất.

Tràng cười khanh khách nổ giòn trên đầu tôi. Có giọng nói khê tuôn một tràng tiếng ngoại quốc. Tôi nhòm dậy. Thêm một cơn gió nóng phụt thẳng và người, xô tôi nằm xuống. Khí nóng cuộn cuộn bùng lên mang theo bụi vữa trông như có bão cát. Bụi tấp vào mũi, mồm, và mắt tôi.

Tôi lê ra cửa. Gió từ tứ phía bủa vây tôi. Mùi dịu ngọt kia – giờ đậm đặc đến độ làm tôi buồn nôn, bụng quặn từng cơn. Những bàn tay vô hình mơn man đầu, lưng, và cả mặt tôi. Những ngón tay giật áo, túm tóc, cấu véo cánh tay tôi. Nhiều giọng nói vang lên: thì thầm có, ồm ồm có, cả tiếng thét lạnh lạnh cũng có. Nhưng tôi chỉ chú tâm đến tiếng ả bán yêu liên tục giục giã và dẫn tôi ra cửa.

Tôi húc mạnh đầu vào tường. Vừa xoa chỗ đau, tôi vừa lăn mò mãi mới thấy nắm cửa. Gượng đứng dậy, tôi xoay nắm cửa. Giật thử. Lại xoay. Lại giật mở lần nữa.

Tôi tuyệt vọng:

“Đừng. Trời ơi.”

Suy cho cùng, cúp điện cũng có cả điểm bất lợi.

Mấy ngón tay sục vào tóc tôi. Hơi thở ấm nóng vuốt ve má tôi. Gió nóng trườn quanh người tôi. Ánh đèn vẫn không ngừng nhấp nháy.

Một giọng nói thì thầm như gió thoảng:

“Bé con dễ thương quá.”

Giọng khác hỏi:

“Nó là ai thế?”

“Là đồng cốt đấy.”

Cười khúc khích:

“Phải không đó?”

“Người ta làm gì nó thế?”

“Một trò rất hay.”

Ả bán yêu xua quỳ quậy.

“Tránh xa con bé ra. Nó không thuộc về bọn mi. Cút đi. Tất cả cút hết đi.”

Tôi cà lăm:

“Ch...chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không có gì đáng lo đâu nhóc. Chỉ là chút hậu quả từ nghi lễ phóng thích vừa rồi thôi. Thường thì vẫn có biện pháp ngăn ngừa trước khi chuyện này xảy ra, nhưng tại ta không kịp làm. Với lại cũng không có đỡ cúng nữa.”

“Ngăn ngừa cái gì mới được?”

“À thì, khi phóng thích một yêu quái, mi phải mở...”

“...lối vào thế giới yêu ma ư?”

“ ‘Lối vào’ nghe to tát quá. Chỉ là khe nứt nhỏ xíu xiu thôi hà.”

“Chúng đều là yêu quái ư?”

Ả hít hà:

“Không hẳn. Chỉ là hồn của lũ tiểu yêu. Không lớn hơn loài sâu bọ là mấy (ả cao giọng). Kẻ nào không nghe lệnh ta, kẻ đó sẽ rắc rối to cho xem.”

Lũ tiểu yêu, đứa cười khành khạch, đứa rít lên tức giận, có đứa gắt lên khó chịu. Nhưng chúng cứ lỳ ra, không chịu đi.

“Mặc kệ chúng. Ngoài trò sờ soạng người, chúng chẳng làm gì hơn được đâu. Mà đến sờ cũng chẳng nên thân nữa là. Cứ coi chúng như dịch sâu bọ từ âm phủ tràn lên thôi. Khó chịu thật, bất tiện thật nhưng không nguy hiểm. Chúng không thể tràn lên thế giới của người sống nếu không có xác chết...”

Ả khựng lại. Cả hai đều quay nhìn tử tướng.

“Nhanh lên. Trả ta vào xác hẳn ngay. Nếu cái xác bị chiếm cứ, chúng sẽ không thể...”

Có tiếng ‘thịch’ từ tủ tường vọng ra. Sau đó là tiếng rít gió nho nhỏ. Quay nhanh lại, tôi nắm cánh cửa mà lắc. Từ trong tủ vang lên tiếng gầm gừ. Lúc mãi ‘tấn công’ cánh cửa, tôi nghe có tiếng cào ràn rạt, như tiếng móng tay cào vào mặt gỗ. Tiếng khóa cửa lạch cạch. Tiếng bản lề kéo kẹt. Tôi quay nhanh sang nhìn tủ tường thì cũng là lúc đèn phụt tắt.

Chương 44

NHỮNG NGÓN TAY xoa vuốt mặt tôi khiến tôi giãy nảy, nhảy vọt khỏi cánh cửa. Từ góc phòng đằng kia vọng lại tiếng móng vuốt cào trên nền nhà.

Có giọng nói se se:

“Ngài tới kìa. Chủ nhân đến đây.”

Tôi hoảng hồn:

“Ch...chủ nhân nào?”

Ả bán yêu quả quyết:

“Đối trá. Đó chỉ là...”

Có tiếng rên vống lên sát tai tôi, át cả tiếng ả nọ. Tôi nhảy dựng lên, xô đổ chiếc ghế gần đó. Một làn gió nóng như từ sa mạc thổi bay tóc tôi, xoắn vặn quần áo khiến tôi không nhúc nhích được chân tay. Tôi nghe có tiếng vật lộn, tiếng rửa xả của mụ bán yêu hòa vào tiếng lấp bấp và la hét của linh hồn lũ tiểu yêu.

Sau đó, cũng bất ngờ như lúc chúng đến, tất cả đồng loạt chấm dứt. Gió lặng bật, căn phòng im ắng đến rợn người.

Tối đen như mực và không một tiếng động, dù nhỏ.

“M... mi còn đó không vậy?”

Không nghe tiếng ả. Thay vào đó, tôi nghe tiếng móng vuốt ken két, tiếng vải loạt xoạt lê trên sàn. Tôi nhảy phắt lên, vấp phải ghế đẩu và ngã đập người vào một món đồ đạc khác. Đầu tôi va phải món đồ nội thất khiến vết thương cũ há miệng, máu tuôn xuống gáy.

Tiếng móng lạt rạt im bật. Tiếp theo là tiếng đánh hơi và chép miệng chèm chẹp.

Chùi máu xong, tôi vội lùi lại và va mạnh vào tường. Nghe được tiếng lao xao của người từ Hội Edison, tôi bám lấy đó. Nó nhắc tôi nhớ tôi đang ở đâu: tôi đang trong khu thí nghiệm, không phải dưới tầng hầm đầy nhóc xác chết sống dậy bò lổm ngổm xung quanh.

À thực ra thì quả đúng có xác chết thật...

Nhưng xác này chưa thối.

Ừ, xác mới trông khá tươi... chỉ có điều bị hồn yêu quái ám.

Tiếng móng cào lại vang lên. Tôi khoanh tay sát người và nhắm nghiền mắt.

Chà, khoanh tay mà làm gì chứ?

Không, cách ấy quả tác dụng thật. Tôi tập trung tâm lực vào tiến trình giải phóng hồn kia khỏi xác chết. Dù sợ nhưng tôi vẫn dồn sức vào đó. Nhưng tiếng áo quần loạt xoạt, tiếng móng vuốt cào xuống nền nhà lát gỗ tiến đến ngày một gần. Gần đến nỗi tiếng nút áo chà xuống mặt đất vang đến tận tai tôi. Bấn loạn, tôi chuyển chỗ chỉ để đụng phải một cái ghế khác và ngã nhào lên đó.

Cứ tập trung đuổi tà đi. Khoan hẵng nghĩ đến chuyện chạy trốn. Giải phóng hồn kia đi đã.

Tôi nhắm mắt. Nhắm thế chứ nhắm nữa cũng chẳng tác dụng gì. Căn phòng tối đến nỗi tôi chẳng nhìn thấy gì cả: không thấy xác tên bảo vệ trườn trên nền nhà, không thấy nó tiến gần đến mức nào, không thấy nó...

Tập trung vào!

Tôi lặp lại tiến trình đuổi tà mấy lần nhưng nó vẫn bò đến, vừa bò vừa lăm bằm, vừa cào ken két, vừa rít gió qua kẽ răng, thỉnh thoảng hai hàm răng va vào nhau lập cập. Giờ tôi nghe rõ mồn một: răng nó, nếu không va vào nhau lạnh cách thì cũng nghiến trèo trẹo. Mùi ngòn ngọt của yêu ma trộn lẫn mùi thịt người cháy thoảng đến làm tôi buồn nôn.

Tập trung đi chứ.

Tôi lại tiếp tục. Nhưng dù tôi cố, cái xác vẫn không dừng. Giờ nó không gừ gừ, cũng không rít gió khiến tôi chẳng đoán được nó có cảm thấy gì hay không.

Hơi nóng phả vào mắt cá chân tôi. Tôi co chân, ôm đầu gối, chớp mắt lia lịa, hầu mong chỉ thấy cái bóng mờ mờ nhưng vô hiệu. Bóng tối trong phòng như đặc quánh lại. Khi tiếng vuốt, tiếng đánh răng lách cách và tiếng lăm bằm im bật, tôi biết nó đang ở ngay trước mặt tôi.

Tôi nhắm tịt mắt. Đuổi tà, đuổi tà, đuổi...

Một thứ lạnh ngắt, ướt át liếm qua cổ chân tôi. Rụt ngay chân về, tôi bưng miệng, cố ngăn tiếng thét sập trời. Tôi đứng vụt dậy nhưng mấy ngón tay lạnh cóng nắm chân kéo giật tôi ngã sõng soài. Đè nghiến tôi xuống đất, nó rờ rẫm chân tôi và trườn lên người tôi.

Phát cuồng lên vì sợ, tôi đâm đá loạn xạ nhưng với sức mạnh gấp mấy lần người thường, nó chặn lên tôi, đè tôi xuống mà trườn lên. Nó thở phì phì, hơi thở ngòn ngọt, ghê ghê phả vào mặt tôi. Một thứ ướt nhẹp và lạnh lẽo vỗ vào cổ tôi: nó đang liếm máu từ đầu vừa chảy xuống cổ tôi.

Vừa vùng vẫy, tôi vừa tiếp tục tiến trình phóng thích nó trong đầu và trong một giây cánh tay siết cứng lấy tôi lỏng ra. Tôi vùng dậy, lăn sang chỗ khác và thoát ra được. Tôi quờ quạng lết lùi trong tư thế ngồi cho đến khi đụng bức tường.

Ráng đứng dậy, tôi định chạy nhưng vấp phải chiếc ghế tôi xô đổ khi nãy. Vì giữ được thăng bằng nên không ngã, tôi vội lùi lại lòng thầm lo yêu quái sẽ phóng tới nhảy xổ lên người tôi. Nhưng chuyện đó không xảy ra. Khi lắng tai nghe, tôi vẫn thấy tiếng nhẹp phát ra từ chỗ tôi vừa nằm khi nãy. Tôi từ từ lùi xa thêm.

Thoắt cái, đèn đồng loạt bật sáng. Tôi thấy tên lính gác bò lồm ngồm trên tứ chi. Tay chân hăn co quắp theo kiểu... lạ đời, tay chân người thường không thể cong gập như thế được. Trông hăn giống một loại côn trùng kinh khiếp: tứ chi gãy gập và xoắn vặn, đầu xương lỏm chỏm đâm thủng quần áo, thòi hăn ra ngoài. Đầu cúi gằm, nó luôn mồm kêu lép nhẹp.

Tôi bước sang bên nghiêng ngó, xem nó đang làm gì: nó đang liếm máu tôi nhỏ trên nền nhà. Tôi hoảng loạn lùi nhanh ra sau, còn nó quay đầu nhìn. Đầu nó quay 180 độ, đường gân thớ thịt trên cổ vặn theo khiến nó xoay đầu rất thoải mái. Hai vành môi dính máu tươi cong lên, răng nhe ra, nó rít lên từng chập. Thế rồi, nó quăng người về phía tôi, tứ chi tuy gãy và xoắn như sợi thừng lại di chuyển rất nhanh. Nó trườn đi, thân nó chỉ nhô cao, cách sàn nhà vài xăng ti mét.

Tôi chạy lại tủ tường. Nhanh như chớp, nó phóng về phía tôi. Sau đó, nó nhướn cao hai chi sau, vừa thở rít lên vừa nhổ phì phì.

Một giọng nói quen thuộc vang bên tai:

“Phóng thích hồn nó đi, nhóc.”

“Ng... người trở lại rồi ư? (tôi nhìn quanh, chuẩn bị tinh thần chịu đựng những cái đâm thọc và cấu véo). Những tên khác...”

“...biến hết rồi, và biến đi vĩnh viễn. Chỉ còn mỗi tên này. Phóng thích hẳn xong, người sẽ xong chuyện với chúng.”

“Ta cố mãi mà có được đâu.”

“Giờ ta đến để đánh lạc hướng hẳn cho người thử lại xem sao.”

Một làn gió nóng lướt nhanh giữa tôi và hẳn. Con vật kia lại nhõm hai chân sau, mắt dõi theo hướng ả bán yêu vừa phóng qua.

Tôi nhắm mắt.

Ả nhắc:

“Sợi dây chuyền kia.”

“Ờ nhỉ.”

Tháo sợi dây chuyền xong, tôi còn ngồi ngẫm, chưa chịu buông nó xuống.

Vật kia quay phắt sang tôi. Ả bán yêu nói một câu bằng ngôn ngữ lạ, cốt để kéo sự chú ý của vật kia về phía ả. Đặt sợi dây chuyền xuống ghế nhưng vẫn trong tầm tay với, tôi nhắm mắt và bắt đầu tiến trình đuổi tà.

Tôi cảm giác hồn của yêu quái nọ vừa găm gù, vừa lùi xa. Bất ngờ nghe tiếng ‘tách’, tôi mở bừng mắt, đảo dác tìm chỗ vừa phát ra âm thanh nọ dưới sàn nhà.

“Phải, cửa đã mở. Đúng lúc lắm. Giờ hãy làm cho xong đi.”

Biết ‘cửa’ đã mở, tôi hăng hái thêm bội phần. Âm thanh kế tiếp vang đến tai tôi là tiếng xác tên lính gác rơi ‘ụch’ xuống nền nhà.

À bán yêu khen:

“Giỏi lắm. Giờ lấy món đồ nữ trang rẻ tiền của người và...”

Một làn gió nóng như phụt từ lò nung thốc thẳng vào tôi, mạnh đến nỗi so với nó, những cơn gió từ nãy đến giờ chỉ hiu hiu như gió mát mùa hè.

“C...cái gì thế?”

À liền thoảng:

“Chẳng có gì đâu nhóc. Giờ thì... chạy cho nhanh!”

Chương 45

CHỘP LẤY SỢI DÂY CHUYỀN, tôi đeo nó trên đường chạy ra cửa. Tôi sắp chạy vòng qua xác tên lính gác thì bất thần cái xác chồm dậy, đứng thẳng như thể mười mấy cái xương chưa hề gãy bao giờ. Tôi đi vòng qua hẳn.

Hắn gầm lên:

“Đứng lại!”

Tôi làm theo. Dù không thể lý giải tại sao. Có lẽ bởi giọng nói kia quá uy quyền.

Tôi quay lại thì thấy xác tên lính đứng thẳng, mặt ngẩng cao, mắt chuyển màu xanh lục trông rất lạ. Dù đứng cách xa mình năm thước, tôi vẫn cảm thấy hơi nóng từ người hắn phả tới.

Tiếng hân vang rền vang vọng khắp căn phòng:

“Diriel đâu!?”

Ả bán yêu xun xoe:

“Thưa chúa tể, con ở đây này. Xin cho con thưa, gặp ngài con mừng quá...”

Quay phắt về phía ả, hân tự nhiên nói bằng giọng du dương nghe rất quái đản. Tiếng hân giống giọng ả bán yêu, nhưng trầm hơn, giống giọng đàn ông và đều đều như thổi miên. Tôi đứng như trời trồng, tâm trí bị lôi cả về phía có giọng của hân.

“Ta gọi người suốt hai mươi năm qua, nhưng người không đáp lại. Người đi đâu thế hả?”

“Thưa, có chuyện lạ lắm ạ. Con xin hân hạnh hầu chuyện ngài ngay sau khi...”

Hân hạ thấp giọng khiến tôi lạnh sống lưng dù trong phòng nóng sực:

“Người định bắt ta chờ cho tới khi người có hứng kể chuyện ư?”

“Thưa, đương nhiên không phải thế. Nhưng con trót thỏa thuận với...”

“...với người sống à? (hân quay lại, như thể đến lúc đó, hân mới nhìn thấy tôi). Người giao kèo với một đứa trẻ nít ư?”

“Như con đã thưa, chuyện này lạ lắm. Thế nào ngài cũng muốn nghe....”

“Bé con này là đồng cốt (hân bước về phía tôi). Vầng hào quang kia...”

“Đẹp không, thưa ngài? Bọn trẻ có khả năng siêu nhiên này xinh thật. Ngay đứa kém cỏi nhất cũng có cái gì đó đặc biệt, như vầng hào quang rực rỡ này

chẳng hạn.”

“Vầng hào quang quanh đồng cốt biểu hiện khả năng siêu nhiên của người đó.”

“Ngài dạy rất phải. Hay hóm chưa: thầy đồng yếu ớt lại khoác vầng sáng chói lọi nhường ấy. Chả trách tà ma cứ nhao tới.”

Hắn cười khẩy và bước đến chỗ tôi. Tôi không nao núng – nhưng chỉ vì một lý do duy nhất: tôi đang sợ cứng người.

Hắn là quỷ. Một con quỷ đích thực. Vì biết chắc điều đó, nên hai đầu gối tôi bủn rủn.

Dừng trước mặt tôi, hắn ngẩng cao đầu, nhìn tôi từ đầu đến chân như thăm ước lượng đối thủ. Sau đó, hắn chột mím cười.

À bán yêu tên Diriel ỏn ẻn:

“Con định giúp con bé tội nghiệp, không biết tự vệ này...”

“Người mà cũng có lòng từ tâm?”

“Dạ không. Nhưng ranh con này đã phóng thích cho con đấy ạ. Nó chỉ vô tình làm vậy thôi. Ngài cũng biết trẻ con hay nghịch dại với các thể lực hắc ám. Đại khái là con mang ơn nó. Với lại, nếu ngài cho con thực hiện nốt giao kèo, con sẽ phụng sự ngài...”

Hắn ngẫm nghĩ:

“Một thầy đồng trẻ phải rất hùng mạnh mới phóng thích được hồn yêu quái. Bé con kia, ta gần như ‘sờ’ thấy uy lực của người. Hình như chúng đã làm gì người thì phải. Dù không biết chính xác chúng đã làm gì, nhưng ta phải công nhận điều đó hết sức kỳ diệu.”

Hắn chiếu hai mắt lóe sáng như đèn pha vào tôi. Ánh sáng ấy xuyên thấu người tôi, rọi vào tâm điểm của nguồn sức mạnh có trong tôi. Hắn lại mỉm cười khiến tôi dựng tóc gáy.

“Có thể lắm, nhưng thưa chúa tể, nó còn bé tí thế kia. Ngài cũng biết Hiệp Ước Berithian cấm dụ dỗ trẻ con mà. Phải công nhận thế là không công bằng nhưng con bé này sắp bước sang tuổi trưởng thành nay mai. Và nếu ngài cho phép con giữ mạng sống cho nó bằng cách thực hiện giao kèo...”

Hắn đưa mắt về phía ả:

“Dù người có thỏa thuận gì với nó, để sau cũng không muộn nào. Ta sẽ không để người dễ dàng chuồn đi đâu. Hình như người thích ‘chuồn’ lắm thì phải.”

“Nhưng nó...”

“...Mạnh đến nỗi có thể gọi hồn người khi nào nó muốn.”

Hắn quay sang tôi. Trước khi tôi kịp né, hắn đã nâng cằm tôi lên. Bàn tay người chết nóng sức một cách kỳ bí. Hắn đỡ mặt tôi ngẩng cao và lẩm bẩm:

“Lớn nhanh đi bé con. Vừa có khả năng siêu nhiên, lại vừa khỏe mạnh nữa.”

Một luồng khí nóng thổi mạnh. Diriel nói khẽ:

“Xin lỗi nhóc.”

Thế là chúng bỏ đi.

Nhảy qua xác tên lính gác vừa đổ gục, tôi cuống cuồng chạy ra cửa. Tôi chưa kịp đung và nắm tay cửa, nó đã nhúc nhích. Nhón nhác nhìn quanh, tôi co cẳng định chạy nhưng không biết chạy đi đâu. Cửa bất ngờ hé mở. Một bóng người lên vào.

Tôi kêu khê:

“Dì Lauren.”

Đầu gối tôi mềm nhũn. Đã có thời tôi phát cáu vì phải nghe dì luôn miệng nhắc nhở này nọ. Nhưng sau hai tuần sống tự lập giữa nhóm bạn cũng hoảng sợ không kém gì tôi, ánh nhìn của dì lúc này như tấm chăn ấm trùm lên tôi giữa đêm giá lạnh. Tôi chỉ muốn chạy ào vào vòng tay dì, thủ thủ:

“Xin dì hãy che chở. Và giải quyết nốt mọi rắc rối cho con.”

Nhưng tôi không làm thế. Chính dì chạy đến bên, ôm tôi vào lòng. Dù cảm giác ấy thật mê ly, nhưng đã bị khát vọng chạy trốn khỏi nơi này lấn át. Dứt khỏi vòng tay dì, tôi nói nhanh:

“Đi thôi dì. Con biết đường mà.”

Đang vội vã đến gần cửa, dì ngoảnh lại nhìn khắp phòng và thấy xác tên lính gác.

Dì hết hồn:

“Chẳng phải...”

Tôi vội cắt lời lập tức và vờ lắp bắp:

“C...con chẳng biết có chuyện gì nữa. Đ...đúng lúc con phát hoảng, hẳn tự nhiên bước vào, rồi thì...”

Dì ôm lấy tôi thủ thủ:

“Không có gì đâu, cưng à.”

Tất nhiên dì tin tôi. Tôi vẫn là Chloe bé bỏng, mù tịt về trò gọi hồn âm binh.

Ra đến hành lang và thấy súng dắt sau lưng tôi, dì lấy súng trước khi tôi kịp phản đối:

“Nếu hoàn cảnh bắt buộc phải dùng đến nó, người bóp cò sẽ là dì.”

Dì không muốn tôi phải giết người bằng súng. Chính tôi cũng không muốn thế, nhưng tôi vẫn không muốn phải giao lại súng, không muốn bị đẩy về vai trò vốn đã không còn thích hợp với tôi.

Tôi nói nhỏ:

“Simon và Tori đang trong văn phòng của tiến sĩ Davidoff.”

“VẬY ta đi hướng này. Tuy xa hơn nhưng cũng ít khả năng chạm mặt người khác hơn.”

Hai dì cháu vừa đi qua khúc ngoặt thì một nhân viên an ninh hỏi đầu từ trong phòng bước ra. Tôi đã định kéo giật dì trở lại nhưng hẳn đã thấy dì đi với tôi.

Dì giơ súng lên:

“Alan, đứng yên! Chỉ cần anh trở vào phòng và đóng cửa...”

Có tiếng gọi sau lưng hẳn:

“Alan!”

Hẳn quay lại đúng lúc súng nổ đình tai. Tên lính gác gục ngã. Mụ Enright đứng đó, cánh tay cầm súng buông thõng.

Mụ giơ súng lên:

“Thật lòng ta không muốn làm những việc này. Man rợ lắm. Nhưng thi thoảng cũng tiện ra phết.”

Tôi nhìn dì Lauren. Dì đã bất động vì dính bùa trói.

“Chloe, nhìn xem dì mày đã gây ra chuyện gì đây?” Mụ Enright phẩy tay chỉ cái xác dưới sàn. “Tệ quá thể. Lần này, họ sẽ gô cổ cô ta và tống vào trại giam.”

Tôi hết nhìn dì lại nhìn xác tên lính gác.

Mụ cười sảng sặc:

“Mi đang nghĩ đến chuyện gọi hồn hẳn về nhập xác chứ gì. Tháo vát ghê chưa! Chắc tụi ta phải biết ơn người vì cơ sự này (mụ khoát tay chỉ những vết nứt trên tường). Vừa tháo vát, vừa thông minh, và rõ ràng là... (mụ lại chỉ xác chết) sau mỗi lần chạm mặt nhau, ta lại thấy người tự tin sử dụng ưu điểm của mình hơn đấy. Nếu là lúc khác, ta cũng muốn xem người trở tài chỉ để biết các thao tác của người.”

“Để chúng tôi đi. Nếu không...”

“Chloe này, người có súng trong tay là tao. ‘Vũ khí’ của mày lại chưa sử dụng được ngay. Chỉ cần hẳn động đậy, Lauren sẽ tiêu đời. Người ra điều kiện phải là tao và tao rất khoái thỏa thuận với mày. Hai ta có thể...”

Một bóng đen chồm lên lưng mụ. Vừa ngã xuống, mụ ngoái nhìn và thấy một con sói đen đeo dính lấy mình. Vừa mở miệng định đọc bùa chú, mụ đã bị Derek túm lưng áo quăng vào tường. Tỉnh trí lại, mụ lăn xả vào, miệng lẩm bẫm một câu bằng ngôn ngữ lạ. Anh nhanh hơn và thộp lấy mụ ném mạnh ra xa. Mụ va vào tường và nằm bất động.

Tôi chạy ào đến.

Vì bùa chú hết linh nghiệm nên dì Lauren có thể gọi to:

“Chloe!”

“Anh Derek đấy.”

“Dì biết. Con đừng...”

Nhưng tôi đã đến nơi, ngồi thụp xuống cạnh anh đang thở dốc, hai bên sườn phập phồng, và cố gắng tự chủ. Tôi nắm lớp lông đen dài, vùi mặt vào anh, nước mắt chỉ chực trào ra.

Tôi mừng rỡ:

“Anh không sao rồi. Em lo cho anh quá.”

“Không chỉ mình cậu lo đâu.”

Ngước lên nhìn Liz, tôi cười qua hàng nước mắt:

“Cảm ơn cậu.”

“Tớ chỉ đi chung đường thôi. Sau khi chuyện này xảy ra...” Liz phẩy tay chỉ Derek. “Cậu cũng biết người mù cần cún cưng dẫn đường mà. Với lại, người sói rất biết cách xui yêu tinh mở cửa đấy.”

Derek găm gừ trong họng và húc vào tôi.

“Em hiểu rồi. Ta nên đi thôi.”

Tôi vừa định đứng dậy, anh đã dựa vào tôi. Tim anh đập loạn xạ. Gác mũi lên vai tôi, anh thở sâu, rùng mình và nhịp tim chậm lại. Giây lát sau, anh lại hít hà sau gáy tôi. Thấy máu, anh gừ gừ vẻ lo lắng.

Tôi nói ngay:

“Chỉ là va đập nhẹ. Em không sao đâu.”

Nắm lớp lông dày của anh lần cuối, tôi ôm chặt anh rồi đứng dậy và quay sang dì Lauren. Dì đứng đó, trợn mắt nhìn tôi hoài không chớp.

“Ta phải đi ngay ạ.”

Ánh mắt dì rời tôi và ngược lên chăm chú nhìn ai khác, một người dì không nhận ra.

“Là Liz đấy. Cậu ấy sẽ chỉ đường cho chúng ta.”

“Liz...” Nuốt xuống khó nhọc, dì gật đầu. “Phải rồi.”

Tôi chỉ mẹ Tori:

“Bà ấy...?”

“Vẫn còn sống, nhưng bị thương nặng. Bà ta bị ngã, phải mất một lúc lâu nữa mới tỉnh.”

“Tốt. Anh Derek à, tội mình phải tìm Simon và Tori. Đi theo em nào. Liz này, cậu đi trước dò đường nhé?”

Bạn tôi tươi cười nói đùa:

“Vâng thưa sếp.”

Đi được mấy bước, tôi chợt nhận ra dì Lauren chưa đi. Tôi quay lại. Dì vẫn đứng đó, chưa hết bàng hoàng.

“Con không sao đâu dì.”

Dì nói khẽ:

“Đúng vậy (rồi quả quyết hơn). Con giỏi lắm.”

Chúng tôi cùng lên đường.

Chương 46

CHÚNG TÔI ĐẾN ĐÓN Tori và Simon đúng lúc họ lên đường đi cứu mạng tôi. Sau khi giải thích thật ngắn gọn về vụ động đất và về con sói đen thui đi bên cạnh, tôi hỏi Simon đã liên lạc được với cha cậu ấy chưa. Nhìn nét mặt tối sầm của cậu, tôi biết câu trả lời sẽ là tin chẳng lành.

Simon đáp:

“Chỉ nghe được hộp thư thoại.”

“Thật thế ư?”

“Điện thoại tự động trả lời ông không có ở đó. Sau đó thì chuyển sang hộp thư thoại. Tớ có nhắn lại. Hoặc ông đang ở ngoài vùng phủ sóng, hoặc...”

Cậu không nói hết câu, nhưng chúng tôi đều hiểu cả. ‘Không có ở đó’ hàm ý nhiều khả năng, trong đó không có khả năng nào vô hại, đại loại như bị kẹt giữa hai tháp thu phát sóng của công ty cung cấp mạng điện thoại di động.

Dì Lauren góp ý:

“Ngay sau khi thoát ra được, ta sẽ gọi lại cho ba cháu. Cũng không lâu nữa đâu.”

Chúng tôi nhắm đến cửa ra gần nhất. Nhóm mới đi chừng hai mươi bước, Liz đã chạy vội đến.

“Chúng có ba tên. Đang đi về hướng này.”

Tôi hỏi ngay:

“Có súng không?”

Liz gật đầu.

Nếu chúng chỉ là ba nhân viên không mang vũ khí – ngay cả khi chúng có năng lực siêu nhiên – tôi sẵn sàng hạ gục chúng. Nhưng súng lại là chuyện khác. Tôi báo ngay tin xấu với mọi người.

Dì Lauren chỉ lỗi:

“Có dãy nhà phụ bỏ trống ở đằng tây. Chúng không canh lối đó bởi đường ấy có một cửa an toàn.”

Tôi đi theo dì và dùng thẻ quẹt – chìa khóa để đưa cả nhóm vào dãy nhà phụ. Vừa qua ngưỡng cửa, Derek đã đứng sững. Lông trên lưng dựng đứng, Derek nhe nanh và gầm gừ khe khẽ.

Tôi thì thầm:

“Trong này có hơi người ư?”

Lắc mạnh đầu, Derek gầm gừ như muốn nói: “Xin lỗi”. Thế là nhóm đi tiếp, tuy nhiên từ đó Derek có vẻ cảnh giác, mắt không ngừng ngó chừng hai bên.

Simon lẩm bẩm:

“Tớ biết chỗ này. Tớ từng đến đây rồi.”

Dì Lauren giải thích:

“Hồi cháu còn bé, thỉnh thoảng ba cháu vẫn đưa cháu đến chỗ làm.”

“Vâng, cháu nhớ rồi. Nhưng nơi này... (cậu nhìn quanh rồi xoa xoa gáy)... dù sao cũng làm cháu sợ chết được.”

Dì dẫn nhóm đi tiếp:

“Qua khúc ngoặt kia có lối ra ngay cuối hành lang ấy. Cửa thông sang sân. Ta sẽ phải trèo tường ra ngoài, nhưng đó cũng là lý do khiến chúng không canh gác cả dãy nhà.”

Mấy dì cháu tiếp tục đi. Giờ không chỉ có tôi, Derek và Simon thấy rờn rợn. Nơi này im lặng như tờ. Một khu nhà trống trải và chết chóc. Vì đèn pha an ninh không quét tới nên những vùng tối nối nhau chạy dọc theo các bức tường. Chưa hết, mùi thuốc khử trùng thấm đẫm nền nhà từ trước giờ bốc lên hôi nồng nặc, giống như trong một bệnh viện bỏ hoang.

Thoáng nhìn thấy một cửa mở ngỏ, tôi đứng sững lại. Bàn học sinh kìa. Bốn cái bàn nhỏ xíu. Một bức tường dán đầy những bức tranh lớn đã phai màu có hình các con vật có tên xếp theo thứ tự của bảng chữ cái. Trên bảng đen còn đó những hàng số mờ mờ, ma quái. Tôi chớp mắt lia lịa vì tưởng tôi nhìn lầm.

Derek dụi mõm vào chân, giục tôi đi tiếp. Tôi hết nhìn anh lại nhìn lớp học.

Một phần thời thơ ấu của Derek trôi qua ở đây. Bốn chiếc bàn nhỏ. Bốn bé trai. Bốn người sói bé tí xíu.

Trong một thoáng, tôi hình dung ra họ - ba chú bé túm tụm quanh ba chiếc bàn bừa bộn, chỉ mình Derek thui thủi bên chiếc bàn thứ tư, cách xa các bạn. Cậu bé Derek chăm chú làm việc của mình, cố gắng để không phải chú ý đến những bạn khác.

Derek lại húc mõm vào tôi và rên khê khiến tôi phải nhìn xuống. Derek nhìn bao quát căn phòng, lông gáy dựng đứng và chỉ nóng lòng đi khỏi ngay lập tức. Tôi khê xin lỗi và đi theo các bạn. Nhóm đi qua hai phòng nữa trước khi Liz hốt hải quay lại.

“Có người đang đến.”

Nghe tôi truyền lại, dì Lauren ngạc nhiên:

“Sao lại thế? Đang ở trên đó, họ xuống đây làm gì? Không thể nào. Chuyện này...”

Tiếng bước chân nặng nề cắt ngang lời dì. Nhìn hai đầu hành lang xong, dì phẩy tay về cánh cửa gần nhất:

“Thẻ mở khóa đâu, Chloe? Nhanh lên nào.”

Tôi mở cửa xong, cả nhóm vội kéo vào phòng. Lúc tôi khép cửa, tiếng khóa bật kêu ro ro. Nhìn quanh quất, tôi phải nheo mắt bởi trong phòng chỉ có mỗi bóng đèn đỏ trên bảng đề: lối ra.

Cả nhóm đang trong một nhà kho rộng mênh mông và ngổn ngang thùng đựng đồ.

Tôi nói khẽ:

“Rất nhiều chỗ trốn. Chắc ta nên tìm một chỗ ngay đi.”

Nhóm vừa tản ra thì tiếng bước chân đã vang dội ngoài hành lang. Tôi quay lại, suýt vấp phải Derek. Sói đen Derek đứng im như tượng, lông dựng tua tủa.

Tôi nhìn quanh và chỉ thấy toàn những thùng với hộp, nhưng sát bức tường trong cùng còn có một thứ khác – bốn chiếc giường nhỏ.

Tôi vừa nói:

“Phòng này là...”

Thì bất ngờ có tiếng người hỏi lớn từ hành lang vọng vào.

“Mọi người đâu cả rồi?”

Giật nảy người, Derek cản tay áo tôi, kéo tôi lẩn giữa một biển những hòm xiềng linh kinh. Chúng tôi tìm thấy một chỗ trong góc phòng, sau ba tầng hộp chồng lên nhau và chừa một khoảng trống nhỏ xíu cho hai đứa trốn. Derek thúc mồm đẩy tôi vào đó. Tôi gọi nhỏ mọi người còn Derek chạy đi lôi họ tới.

Một phút sau, cả nhóm đã chen nhau trong chỗ trốn chật hẹp, người ngồi thu lu, người cúi lom khom. Derek đứng ngay lối vào để canh chừng, hai tai ve vẫy. Khi tiếng chân bước ngày một gần, không cần tai thính như anh, tôi cũng nghe rõ tiếng người nói chuyện.

“Đúng là các khoa học gia có khác. Họ tưởng chỉ cần thuê vài tên nhân viên an ninh mặt mày bặm trợn là có thể đưa một nơi như thế này vào hoạt động. Ngạo mạn, một lũ...” Gã im bật. “Ngài St.Cloud đang ở đâu?”

“Chuyến bay của ông ấy sẽ hạ cánh sau bảy mươi lăm phút nữa, thưa sếp.”

“Vậy ta có một tiếng đồng hồ để dọn sạch đồng bừa bọn này. Mà này, có mấy đứa con nít tất cả? Bốn đứa à?”

“Ba đứa bị bắt lại. Đứa thứ tư là người sói, không bị bắt. Nhưng có người báo cáo nó đang có mặt trong tòa nhà này.”

“Hay lắm. Tuyệt vời.” Giờ tiếng chân họ vang lên ngay ngoài cửa. “Thôi được, ta sẽ làm như sau. Ta cần hai đứa sống sót. Nếu có thể, hãy bắt sống hai đứa. Ông St.Cloud sẽ vui lắm đấy. Mà này, đừng tính thẳng người sói vào nhé.”

“Cũng dễ hiểu thôi, thưa sếp.”

“Ta cần một nơi làm căn cứ cho chiến dịch này. Chỉ năm phút nữa, cả đội sẽ đến đây đây.”

“Hình như chúng không sử dụng dây nhà này nữa thì phải.” Tiếng một cánh cửa kẹt mở. “Phòng này còn có cả bàn học và bảng đen nữa.”

“Tốt. Bắt đầu dọn dẹp căn cứ đi. Dùng bộ đàm gọi Davidoff cho ta. Ta muốn hấn xuống đây ngay lập tức.”

Tôi vẫy tay nhờ Liz ra ngoài nghe ngóng.

Căng thẳng chờ đợi, cả nhóm thăm cầu trời cho chúng chệ phòng ấy hoặc tìm được nơi khác thích hợp hơn. Nhưng chuyện đó không xảy ra.

Tori lên tiếng:

“Ít nhất chúng cũng đóng đô ở nơi ngược đường thoát của ta.”

“Chẳng nghĩa lý gì đâu. Cả đội biệt kích của nhóm Cabal đang dàn binh bố trận ngoài hành lang kia. Bọn mình tiêu rồi.”

Liz chạy vụt trở lại:

“Có hai gã mặc đồ vest đi với tên bạn đồ lính. Thêm bốn người nữa mặc đồ y như hấn đang từ cuối hành lang đi lên.”

Tiếng giày đinh nện rầm rập át cả tiếng Liz.

Tôi gọi ý:

“Ta nên cố thủ ở đây. Chúng sẽ cử mấy tên đi lục soát – hi vọng chúng đi chỗ khác, không phải phòng này. Khi có cơ hội, ta sẽ cùng đồng loạt chạy ra.”

Derek hớn hờ lén vào cạnh tôi, để tôi dựa vào anh. Người anh ấm sức và dễ chịu đến nỗi tôi thư giãn hẳn. Thấy tôi thả lỏng người, anh cũng thư giãn hơn: cơ bắp mềm ra, nhịp tim chậm lại.

Tôi hỏi Liz:

“VẬY hai người đến đây một mình. Nhưng bằng cách nào thế?”

“Lái xe.”

“Nhưng Derek có bằng lái đâu?”

Simon bật cười:

“Không có bằng lái không có nghĩa bọn tớ không biết lái xe. Cha cho bọn tớ bắt đầu học lái năm ngoái kia. Bọn tớ ‘oanh tạc’ mấy bãi đậu xe trống rồi đấy.”

“Mấy phút tập xe ngoài khu mua sắm là một chuyện. Tám tiếng chạy xe ngoài xa lộ lại là chuyện khác.”

Derek gầm gừ như muốn bảo “chỉ là chuyện nhỏ”, nhưng tôi hiểu chuyện ấy chẳng dễ dàng gì.

Liz kể:

“Bọn tớ lấy xe tải của Andrew. Sau khi hai đứa thấy... sau khi Derek thấy chú ấy... Thì cậu cũng biết rồi đấy. Chắc các cậu cũng chỉ đi trước một đoạn. Tớ giúp bằng cách chỉ đường cho Derek.”

“Hai người nói chuyện với nhau bằng cách nào?”

“Bút và giấy thôi. Bút giấy là hai phát minh tuyệt vời. Thôi, để tớ kể tiếp. Đến Buffalo rồi, tớ để anh ấy ở đó. Hai đứa không biết đường, Derek tự nhiên căng thẳng và rõ ràng...(Liz khoát tay về phía anh) đây là chuyện xảy ra khi người sói căng thẳng. Đúng lúc ấy, cửa nhà xe bật mở. Một tên nhân viên làm việc trong này lái xe vào. Chỉ cần nhìn thấy Derek, hắn lập tức quyết định chuyển chỗ làm.”

Hành lang chợt ồn ào. Liz bèn ra ngoài xem có chuyện gì. Sau lưng tôi, Derek thót bụng lại. Khi tôi lơ đãng xoa tay lên sườn Derek, cơ sườn anh giật giật dưới tay tôi. Sau đó, tôi hỏi câu tôi vẫn sợ nhắc đến từ khi được dì Lauren tìm đến cứu:

“Rae chết rồi phải không dì? Tiến sĩ Davidoff bảo bạn ấy được chuyển viện, nhưng cháu thừa biết ‘chuyển đi’ có nghĩa gì. Ông ta cũng nói y hết như vậy về Liz và Brandy.”

Trong khoảnh khắc ấy, vẻ mặt dì Lauren... dù không biết tả thế nào, nhưng tôi tin chắc dì cực kỳ hối hận khi có đóng một vai trò nhất định từ đầu thử nghiệm đến giờ. Mỗi lần nhắc đến tên một bạn, nét mặt dì lại lộ vẻ đau đớn. Dì lặng đi mất một lúc. Thế rồi, dì bừng tỉnh như thể vừa giật mình nhớ ra chuyện gì.

“Rae ư? Không. Rae chưa chết. Lúc trước có người đột nhập vào đây và đưa con bé đi. Họ nhằm với mẹ Rae.”

“Mẹ nuôi ư?”

Dì lắc đầu:

“Mẹ ruột, là Jacinda ấy.”

“Nhưng tiến sĩ Davidoff bảo cô ấy chết rồi cơ mà.”

“Còn thiếu chuyện gì tụi dì không bịa ra đâu. Họ nói dối rất nhiều, lại còn bảo nhau rằng thử nghiệm chỉ tốt cho các cháu thôi. Nhưng đúng là nhờ cách ấy, mọi chuyện dễ dàng hơn. Nếu Rae tưởng mẹ con bé đã chết, nó sẽ không hỏi về mẹ nữa. Tuy nhiên, theo dì nghe ngóng thì họ nghĩ là ai...”

Sườn Derek lại giật lên. Nhìn nhanh xuống, tôi thấy cơ của anh đang lên cơn co giật. Một cơn co giật nữa bắt đầu ở vai. Bắt gặp tôi nhìn chăm chú,

anh gầm gừ như muốn bảo không có chuyện gì đâu, đừng để ý, lo tập trung vào chuyện khác.

Vừa nghe dì Lauren kể, tôi vừa xoa cơ trên vai Derek. Anh thư giãn và tựa hẳn vào tay tôi. Tôi biết cách ấy chẳng tác dụng gì. Anh lại sắp Biến Hình rồi.

Tôi bèn nói:

“Ta phải đi thôi. Để cháu gọi Liz về.”

Tôi chưa kịp gọi hồn xong, Liz đã nháo nhào chạy giữa đồng thùng ngổn ngang. Ở phòng bên, mẹ Tori vừa nhập hội với đội biệt động. Đúng là Derek không ra đòn nặng tay với mẹ như tôi hằng mong. Quả là mẹ giỏi dung dưỡng lòng hận thù chết chóc, đồng thời khiến sát thủ cũng phải điên đầu. Lúc trước, mẹ suýt bắn trúng Derek – không phải bằng tên tẩm thuốc mê mà bằng đạn thật.

Cứu viện từ văn phòng vệ tinh của nhóm Cabal sắp đến bủa vây tòa nhà bằng sức người và bùa chú. Chúng quyết định trước khi gã tên St.Cloud đến, chùng phải tìm bằng được tội tôi.

Tôi giục:

“Ta phải nhanh lên mới kịp. Ngay khi ngoài kia yên ắng...”

Derek lên cơn co giật khiến tôi suýt văng ra xa.

Tori nhận xét:

“Có người không thích kế hoạch của cậu kia. Đúng lúc tớ vừa mừng thầm chợt nghĩ: anh ấy không nói được thật hay biết mấy. Nhưng thấy chưa, không nói được nhưng vẫn thích tranh cãi kia kia.”

Thấy Derek lại co giật, tôi phân trần:

“Không phải vậy đâu. Anh ấy sắp Biến Hình trở lại thành người đấy.”

“Không thể để lúc khác được ư? Bởi vì...”

Toàn thân Derek giật nảy, tứ chi vươn dài: móng sau cào vào Simon, móng trước vọt mạnh Tori. Cả hai vội nhảy tránh sang bên.

Simon thủng thảng:

“Chắc câu trả lời là ‘không’ rồi.”

“Ta phải tản ra thôi. Như mọi người đều biết, tiến trình này cần chỗ rộng rãi mới được. Với lại, chẳng ai muốn xem ‘màn’ Biến Hình cả.”

Liz nhăn mặt, rùng mình:

“Bảo mọi người là mình đồng tình với cậu. Chỉ cần thấy một lần, mình sẽ không bao giờ muốn xem lần nữa.”

Tôi bảo mọi người ra chỗ khác và quay lại với anh. Derek nằm nghiêng trên sàn, thở dốc.

“Anh đã Biến Hình một mình được, nên chắc em không cần...”

Căn gấu quần jeans của tôi, Derek kéo nhẹ, ánh mắt như muốn bảo tôi ở lại. Tôi bảo cả nhóm tôi sẽ ở lại với Derek, và nói nếu nghe tiếng đội biệt động lùng sục trong hành lang này, họ nên chạy ra ngoài – tất cả không chừa một ai.

Simon quả quyết:

“Tụi mình sẽ không bỏ hai người ở lại.”

Derek gầm lên.

Tôi dịch nghĩa:

“Anh ấy đồng tình với em đấy. Dù chỉ một lần. Mọi người phải đi thôi. Nếu may mắn, chúng sẽ cho rằng Derek không có ở đây.”

Tuy không thích thế tẹo nào, Simon chỉ làu bàu bảo Derek Biến Hình chong chóng.

Mọi người đi cả, chỉ còn tôi và dì Lauren còn nấn ná ở lại:

“Nếu có chuyện, con phải đi cùng mọi người. Derek có thể tự chăm sóc...”

“Không, anh ấy không làm được. Derek cần con, dì ạ.”

“Dì mặc kệ.”

“Nhưng con không thể được. Derek cần con. Vậy nên con sẽ ở lại.”

Hai dì cháu nhìn thẳng vào mắt nhau. Một lần nữa, ánh mắt dì lộ vẻ ngạc nhiên pha chút tiếc nuối. Tôi không còn là Chloe bé bỏng thuở nào. Và tôi sẽ không bao giờ quay lại với vai trò đó nữa.

Tôi bước đến ôm dì vào lòng:

“Con sẽ không sao đâu.”

“Dì biết.”

Siết tôi thật chặt trong vòng tay lần cuối, dì quay lưng ra đi cùng mọi người.

Chương 47

GIỜ TIẾN TRÌNH Biến Hình của Derek đến nhanh hơn và dễ dàng hơn – lần này anh không nôn nữa. Cuối cùng, khi kết thúc, Derek nằm nghiêng, miệng thở dốc, chân tay run rẩy và toàn thân run bần bật. Sau đó, anh với

tìm tay tôi siết chặt. Đan tay tôi vào tay anh, tôi xích lại gần hơn, tay kia vuốt món tóc đằm mồ hôi xòa xuống trán.

“Chà chà.”

Bất ngờ nghe tiếng người sang sảnh, hai đứa tôi giật bắn. Đứng trên lối vào góc nhà hai đứa đang trốn, Simon ôm đống quần áo trên tay:

“Đáng lẽ anh phải diện thật bảnh trước khi nghĩ đến ‘chuyện ấy’ chứ.”

Derek đáp:

“Anh chả nghĩ đến chuyện gì cả.”

“Dù sao thì... (cậu ấy chìa đống đồ ra). Tiến sĩ Fellow lục tìm đồ bệnh viện cho anh đây. Mặc quần áo vào đi rồi... muốn làm gì thì làm.”

Tôi cãi:

“Tụi mình không có...”

“Cậu vẫn giữ thư tay tớ đưa chứ?”

Tôi gật.

“Đưa Derek xem đi.”

Lấy tờ giấy gấp gọn trong túi, tôi đưa cho Derek. Trong lúc anh vất vả để hiểu thông điệp trên đó, Simon tủm tỉm cười ngắm ông anh.

Simon nhìn tôi uốn môi hỏi không thành tiếng:

“Anh ấy ổn cả chứ?”

Tôi gật. Nhận xấp quần áo bệnh viện trên tay Simon, tôi truyền cho Derek lúc anh gấp tờ giấy như cũ. Sau đó, tôi quay mặt đi để anh mặc quần áo.

Simon hỏi:

“Anh em mình đều vui vẻ cả, nhỉ?”

Derek khẽ trả lời:

“Ừ.”

Tôi biết Simon quay lưng định đi vì đế giày cao su nghiêng trên mặt sàn ken két. Derek gọi em lại, nghiêng răng kêu khẽ lúc anh ráng đứng lên, sau đó là tiếng chân trần của anh lạch bạch vỗ trên nền đất. Vài câu trao đổi thì thầm giữa họ. Sau đó, Simon vỗ lưng Derek kêu bồm bộp rồi đến tiếng bước chân anh xa dần.

Tiếng vải sột soạt nho nhỏ lúc Derek mặc đồ. Kế đến, một bàn tay khẽ chạm vào eo tôi, rất khẽ, như ướm hỏi. Tôi quay lại đã thấy Derek đứng đó, gương mặt anh gần kề má tôi. Hai tay anh ôm gọn tôi sát lại đúng lúc tôi ngược nhìn anh chờ đợi:

“Cái gì thế này...”

Hai đứa lại... giật bắn. Sau lưng Tori đang trợn mắt nhìn là Simon. Cậu nắm tay nó kéo lại:

“Đã bảo Tori đừng có vào...”

Tori lắc đầu:

“Biết rồi, nhưng cậu chẳng nói lý do gì cả. Tớ đâu có ngờ... Chẳng lẽ tớ là người cuối cùng biết chuyện ư?”

Liz hốt hải chạy vào:

“Có chuyện gì thế?”

Tôi nói nhanh:

“Derek đã sẵn sàng. Ta nên đi thôi.”

Nhóm tôi có một khẩu súng, một người sói, một nữ phù thủy siêu hạng, một pháp sư nhí không ‘siêu hạng’ lắm và một cô đồng hoàn toàn vô dụng. Tuy nhiên, Liz kịp nhắc tôi nhớ là cô ấy cần tôi truyền đạt lời mình muốn nói với mọi người.

Cần phải nói rằng kế hoạch của tụi tôi đơn giản hơn một cuộc thị uy của giới có sức mạnh siêu nhiên nhiều. Cả nhóm quay về với lời khuyên của ba Derek lúc ông dặn anh cách đối đầu với một đối thủ mạnh hơn hẳn: cầm đầu chạy cho nhanh.

Trong lúc Liz canh chừng phòng được tổ chức làm căn cứ, chúng tôi cố lần ra cửa. Nếu lỡ kế hoạch đổ bể? Đó là lúc súng ngắn, người sói, yêu tinh Liz và hai thầy phù thủy nhí cùng đồng loạt ‘xuất chiêu’.

Theo Liz, trong phòng có năm người: mẹ Enright, tiến sĩ Davidoff, trưởng đội đặc nhiệm, trợ lý của hắn và một tên biệt kích. Có vẻ chúng án binh bất động, cố thủ phòng tác chiến trong lúc sai người đi lùng sục khắp nơi. Thi thoảng, một tên tay sai lại đến báo cáo tình hình hoặc nhận chỉ thị. Chúng tôi thầm cầu trời cho chuyện đó không xảy ra lúc cả nhóm di chuyển về phía cửa.

Trong lúc chúng tôi đồng tâm hiệp lực thực hiện kế ‘ăn may’, Derek đứng sát bên tôi. Dì Lauren vẫn chưa thôi nhìn tôi với Derek bằng ánh mắt khó tả. Tuy hai đứa chẳng làm gì ‘xứng’ với cái nhìn đó, nhưng dì vẫn cứ nhíu mày, liếc sang hai đứa mãi.

Mãi sau, dì lên tiếng:

“Derek ra đây cô bảo chút.”

Anh sụt sịt và đưa mắt cho tôi như muốn hỏi: “Dì em muốn gì thế?”

Tôi ngập ngừng:

“Giờ không phải lúc...”

“Chỉ một phút thôi. Derek? Ra đây nào.”

Dì vẫy anh vào góc phòng. Tori và Simon mãi cãi nhau về bữa chú, Liz đang ở ngoài hành lang nên không ai để ý. Không biết dì Lauren nói gì với Derek nhưng rõ là anh không muốn nghe. Anh quay nhìn về phía tôi, cau mặt và lắc đầu quày quật.

Chẳng lẽ dì bảo anh không được đến gần tôi? Tôi hi vọng sau khi chứng kiến chuyện xảy ra hôm nay, dì đã thấy Derek không nguy hiểm, thậm chí còn thấy cả tình cảm của cháu gái mình dành cho anh. Nhưng có lẽ tôi đã hi vọng quá nhiều.

Tôi những muốn chạy ngay đến bảo dì đừng nói nữa. Nhưng vừa lúc đó Derek thôi tranh luận. Anh lùi lại, đầu cúi gằm, tóc mái rũ xuống như đang cân nhắc kỹ từng lời của dì. Sau đó, anh chậm chậm gật đầu. Dì chìa tay nắm cánh tay anh, ghé tai nói thêm câu gì với nét mặt căng thẳng và nôn nóng, Derek vẫn cúi gằm, đầu gật gật. Tôi thầm mong anh nói mọi điều cốt làm vừa lòng dì để chúng tôi nhanh chóng ra khỏi đây, nhưng phải thú thật rằng: tôi nhẹ cả người khi anh đi thẳng về phía tôi:

“Em sẵn sàng chưa?”

Chúng tôi lánh ra một chỗ lúc dì đi gọi Simon và Tori.

“Dì cấm đoán chuyện bọn mình à?”

Derek thoáng ngập ngừng:

“Ừ.” Thừa lúc dì Lauren không nhìn thấy, anh nắm chặt tay tôi. “Không sao đâu. Bọn mình sẽ ổn thôi.”

Hai đứa cùng đi ra hành lang.

Chúng tôi lo nhất chuyện khóa kêu ro ro khi mở bằng thẻ từ, nhưng Derek sẽ ra hiệu cho tôi quẹt thẻ lúc bọn chúng đang nói chuyện. Sau đó, Derek đi đầu tiên để đối phó với tình huống có người tình cờ từ ngoài đi vào theo lối thoát đã định. Tôi đi sau anh, Simon đi sau tôi, còn Tori và dì Lauren đi sau cùng.

Quãng đường vốn vẹn ba mươi bước chân dài như dài bằng ba mươi cây số. Tôi chỉ muốn phóng tới nơi, mở toang cửa và chạy vụt ra. Nhưng chúng tôi không được gây tiếng động, và như thế có nghĩa phải đi cực kỳ chậm.

Nhóm mới đi chừng mười bước đã có tiếng từ phòng tác chiến vọng ra:

“Thưa chỉ huy, ta có báo cáo vi phạm ạ. Một bùa chú vòng ngoài.”

“Ở đâu?”

Derek tăng tốc, nhưng chỉ một chút thôi.

Gã kia ra lệnh:

“Dừng đi. Hình như nó ở ngay ngoài...”

Dì Lauren thành linh la toáng, tiếng dì vang vọng khắp hành lang vắng:

“Chloe đâu?”

Tôi quay phắt lại và thấy dì đang chạy về hướng ngược lại – nhắm thẳng phòng có Hội Edison và nhóm Cabal. Dì lại gọi tên tôi, vờ như đang đi tìm

tôi vậy.

Tôi há miệng sững sờ. Một bàn tay bịt miệng tôi, một cánh tay vòng qua ngực tôi, ghì chặt. Giọng Derek thì thào bên tai tôi:

“Anh rất tiếc.”

Tiến sĩ Davidoff nói:

“Ta nghe tiếng chúng.”

“Chloe?” Lúc này dì Lauren chạy thật nhanh, tiếng chân dì gõ mạnh lên nền nhà trái simili. “Chloe đâu rồi?”

Chạy xộc vào phòng chúng, dì vờ ngỡ ngàng kêu lên.

Mẹ Tori thủng thảng:

“Chào Lauren. Lại để lạc mất cháu gái rồi à?” Mụ tung bùa trói, làm dì tôi đứng im như tượng đá. “Tôi thấy cô vẫn cầm khẩu súng ấy. Đưa đây cho tôi, kéo cô lại bắn vào người ta bây giờ.”

Tôi cứ vùng vẫy, còn Derek cứ vẫy tay ra hiệu cho mọi người đi tiếp. Trong lúc Derek nhắc bóng tôi lên và đi ra cửa, tôi chỉ thấy lờ mờ bóng Simon và Tori vụt qua. Hóa ra lúc này dì bàn với anh ấy kế này. Hóa ra anh cãi lại dì vì chuyện này. Nếu gặp nguy, dì tôi sẽ hi sinh để cứu cả nhóm. Dì giao cho Derek nhiệm vụ phải đưa tôi ra khỏi đây bằng được.

Tôi ngoái lại: mụ Enright chĩa súng vào dì tôi vẫn đứng như hóa đá.

“Đã đến lúc ta nên nhổ cái gai...”

Có tiếng đàn ông nói lớn:

“Xài súng cơ à, Diane? Hóa ra thiếu tin tưởng vào khả năng sử dụng bùa chú của bản thân không phải rắc rối lớn nhất của cô nhỉ?”

Một người từ góc hành lang bước ra. Ông trạc tuổi cha tôi, thấp hơn mẹ Enright vài phân, dáng mảnh khảnh và tóc muối tiêu. Và kìa ông mỉm cười! Tôi rất đổi quen thuộc với nụ cười này dù chưa từng được giáp mặt ông.

“Cha!”

Simon đứng sững lại và gọi tương lên.

Chương 48

ĐIỀM NHIÊN GIỜ TAY VÃY, chú Bae làm như chú sắp ngồi xuống cùng chuyện phiếm với tụi tôi vậy. Thấy tôi giãy giụa, Derek vội buông tay.

Mẹ Enright quay súng, chĩa thẳng vào chú:

“Chào Kit.”

Chú chặc lưỡi:

“Có mặt đông đủ mọi người ở đây, Diane định khoe tài gì thế? Định cho bàn dân thiên hạ thấy cô đường đường là một phù thủy mà phải dùng súng đối phó với thầy pháp ư?”

Hạ súng xuống, mẹ giờ ngay tay lên. Mấy đầu ngón tay tóe lửa.

Chú Bae cười:

“Có thể chứ. Giờ lại đây nói xem cô nhớ tôi nhiều bao nhiêu đi nào.”

Mẹ phóng ngay tia chớp năng lượng về phía chú. Chú Bae chỉ cần giờ nhanh một tay, tia chớp hung hãn kia lập tức bị chặn đứng, bùng nổ giữa

không trung.

Tên lính gác sấn đến chĩa súng vào dì Lauren bởi lúc này bùa trói đã hết linh nghiệm.

Simon lao tới nhưng chú Bae ra hiệu cho cậu chạy trốn. Simon không nghe, cố tình chạy đến bên cha. Derek túm vai cậu ấy. Anh nhìn xuống tôi, sau đó hết nhìn ra cửa lại nhìn cha mình, khó xử không biết nên cứu các bạn hay cứu cha anh trước.

Tôi nói nhỏ:

“Đánh!”

Và chỉ cần có thế. Derek buông Simon và xô tôi ra cửa. Tori chặn tên lính gác bằng bùa trói và gọi dì Lauren chạy theo tôi. Dì lao đến, giật súng của tên lính gác, đập vào đầu hắn trong lúc Derek húc mạnh tiến sĩ Davidoff khiến ông ta văng ra xa.

Tori niệm một bùa chú, và thêm một bùa chú nữa. Tôi không biết đó là bùa gì, chỉ biết mấy bức tường bắt đầu rung chuyển. Những vết nứt cũ giờ toác rộng. Vừa rơi rào rào.

Tôi muốn góp sức, làm gì cũng được, nhưng Derek kịp nhìn thấy và bảo tôi lùi lại. Bất thần, một tên mặc thường phục tấn công anh bằng bùa chú: Trước khi cha anh kịp phóng tia chớp chứa nguồn năng lượng cực mạnh về phía hắn, anh đã bị đánh bật lên trước. Tôi đứng chôn chân tại chỗ bởi biết dù rất muốn giúp, nhưng nếu tôi làm thế chỉ khiến mọi người lâm nguy vì phải cứu tôi.

Tòa nhà tiếp tục rung chuyển. Mấy bức tường yếu hẳn, trần nhà nứt nẻ. Bụi trắng rơi như mưa, phủ đầy lên người những ai có mặt trong phòng. Tôi chỉ nhìn thấy cuộc hỗn chiến loang loáng diễn ra dưới màn mưa bụi dày đặc.

Tori đang đối mặt với mẹ mình.

Lăm lăm miếng gỗ gãy lờm chớm trong tay, Liz lao về phía mẹ Enright.

Tên lính gác nằm bất tỉnh dưới chân mọi người.

Derek chặn đánh gã đội trưởng mặc đồ vest. Cha anh và Simon chung sức hạ tên còn lại.

Dì Lauren dí súng vào gáy tiến sĩ Davidoff vừa ngã quỵ.

Thế rồi, sau tiếng ‘rắc’ đánh gọn, trần nhà đổ sụp. Những mảnh gạch vữa to tướng cùng vô số thanh rầm nhà gãy thi nhau dội xuống. Từ căn gác xép áp mái phía trên, thùng đựng đồ bằng giấy, gỗ và nhựa cùng hàng loạt tủ đựng hồ sơ lăn xuống theo. Những vết nứt trên trần nhà tiếp tục lan nhanh, nở rộng cho đến một lúc, tôi nhìn lên thấy vết nứt chạy ngang trên đầu tôi. Derek gào lên báo động. Nhanh như chớp, anh húc mạnh và quật tôi ngã xuống sàn, rồi nằm đè lên người tôi đúng lúc phần còn lại của trần nhà đổ ụp xuống.

Mãi sau, khi hành lang ngừng rung chuyển, tôi nghe tiếng chú Bae gọi Derek.

Anh vội đáp:

“Con ở đây này. Chỗ Chloe đây này.”

Lăn người xuống, Derek giúp tôi đứng dậy. Vừa cố gắng ngồi dậy, tôi chớp mắt lia lịa và ho khù khụ. Mãi tôi mới thấy chú Bae và Simon bình yên vô sự. Họ đứng trong góc phòng tụi tôi trốn ban nãy.

Tôi nghe tiếng Liz gọi:

“Tori? Tori ơi!”

Mắt nheo nheo, tôi tập trung nhìn về phía có tiếng của Liz. Đứng sát bên cạnh, Derek nắm chặt cánh tay tôi. Liz đang cúi húi cạnh Tori.

Tôi hét lên:

“Tori!”

Cô ta ngóc đầu dậy, đưa tay vuốt mặt:

“Tớ... tớ không sao đâu.”

Thấy Tori gượng dậy được, tôi lại dáo dác nhìn quanh tìm dì Lauren. Lát sau, dì tựa mình dưới đồng gạch vỡ chắn giữa tôi và Tori. Tôi nhào đến nhưng bị Derek kéo giật lại.

Chú Bae can:

“Các con cứ ở đó đã. Tori...”

Chú im bật. Tôi nhìn sang thì thấy chú đang sững sờ nhìn nó, như thể chú mới thấy con gái mình lần đầu.

Simon khẽ gọi:

“Kìa ba?”

Lắc mạnh đầu, bưng tình khỏi cơn bàng hoàng, chú Bae từ tốn:

“Tori à, sang đây con. Trần nhà chỗ đó không vững đâu.”

Tôi vội nhìn lên: loạt thanh rầm nhà gãy dính với mấy tảng gạch vữa to tướng lủng lảng trên không. Mấy thùng lớn ngấp nghé dọc vết nứt, chỉ chực theo nhau rơi xuống.

Tori nhìn quanh. Tên nhân viên an ninh và hai tên mặc thường phục gần như bị chôn kín dưới đồng đổ nát. Tiến sĩ Davidoff nằm sấp, bất động.

Cạnh Tori còn một cái xác nữa – mẹ nó nằm đó, mắt trợn ngược.

Tori cựa mình:

“Bing boong! Chuông nhà thờ gióng giả báo mù phù thủy đã ‘rời đời’.”

Thế rồi nó bật lên tiếng nấc nghẹn ngào, lạ lẫm với một người như Tori. Hai vai nó rung rung:

“Mẹ ơi...”

Chú Bae gọi:

“Tori, cứng à. Ta cần con sang bên này ngay, nghe chưa nào?”

Tôi ấp úng:

“Dì Lauren, dì bị kẹt...”

Tori lấy áo lau mặt:

“Tớ thấy rồi.”

Cô ấy cúi xuống gạt gạch vỡ và gỗ gãy đang phủ trên người dì tôi.

Một thanh gỗ to tướng từ đồng xà bần phía sau Tori vụt bay lên. Mắt tiến sĩ Davidoff mở thao láo, rõ ràng không phải mắt người chết. Tôi vừa kêu lên báo động cho Liz chạy đến chụp thanh gỗ nhưng nó đã bay xuống, vụt mạnh sau đầu Tori. Cô ngã úp mặt xuống đồng gạch vụn. Dì Lauren gượng ngồi dậy, gạt nốt những mảnh gạch vụn cuối cùng sang bên. Chợt dì sững lại. Sau lưng dì, tiến sĩ Davidoff từ từ đứng dậy, tay dí súng vào gáy dì.

Liz nhặt nhanh thanh gỗ hẵn vừa dùng đánh Tori, nhưng hẵn đã kịp thấy thanh gỗ chuyển động:

“Đừng, Elizabeth.”

Hắn vung súng về phía Tori:

“Trừ khi mi muốn có bạn đồng hành cùng sang thế giới bên kia.”

Liz đành buông thanh gỗ.

Hắn quay súng sang dì Lauren:

“Elizabeth, nhặt thanh gỗ lên, mang nó đến trước mặt ta để ta biết vị trí của mi.”

Liz phải làm theo.

“Giờ đến lượt Kit: tôi cho anh năm phút để đưa hai cậu ‘quí tử’ ra khỏi đây. Có vẻ tiến trình biến đổi gen đã thành công với Simon. Derek rất khỏe. Người sói khỏe như vậy là chuyện thường. Thêm một thành công nữa nhé. Rắc rối cần giải quyết là Chloe và Victoria, nhưng tôi đảm bảo với anh, hai cháu sẽ được chăm sóc cẩn thận. Giờ đưa các con anh đi ngay đi...”

Derek đồng dục:

“Con không đi đâu hết nếu không có Chloe.”

Anh căng thẳng, tưởng tôi sắp lên tiếng phản đối nhưng tôi chỉ nghe loáng thoáng cuộc trao đổi giữa họ. Tai tôi ù đặc, ruột gan quặn thắt vì việc tôi sắp phải làm. Cả bản thể của tôi như muốn gào to lên phản nộ.

Gã tiến sĩ lia ánh nhìn sang Derek. Rồi hắn nhíu mày, thầm tính toán rồi gật đầu:

“Được thôi. Ta sẽ không từ chối cơ hội được giữ người sói duy nhất làm vật thí nghiệm. Nếu vậy thì Kit này, anh mang con trai ruột của mình đi đi vậy.”

Chú Bae tuyên bố:

“Tôi sẽ đưa cả hai con trai đi. Cả Victoria, cả Chloe và Lauren nữa.”

Gã tiến sĩ cười khẩy:

“Anh vẫn chưa biết cách sống sao để bớt thua thiệt nhỉ? Thiết tưởng sau mười năm trốn chui trốn nhủi, anh phải rút được bài học xương máu rồi chứ. Nhớ rằng anh từng từ bỏ tất cả chỉ để ngăn tôi cướp lại thằng Derek. Nếu anh không quá cứng đầu, có phải Simon bớt khổ rồi không.”

Simon bảo hần:

“Ngoan cường là đức tính tốt. Truyền thống gia đình tôi là vậy. Nếu ông không buông tha họ, tôi cũng không đi.”

Derek xoa hai vai tôi vì anh tưởng tôi cứng người vì sợ hãi. Anh không biết tôi đang tập trung cao độ. Simon lo lắng nhìn sang và thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt tôi. Nhắm mắt, tôi dồn hết trí lực vào một suy nghĩ duy nhất.

Dì Lauren giục:

“Tiếp tục đi, Chloe. Đừng nản.”

Gã tiến sĩ đắc thắng:

“Đi đâu chứ? Ta có thể giết người và Tori trước khi Kit và Derek kịp ra tay hạ thủ ta. Quyết định đi, Kit. Nguyên một đội Cabal sắp đến, có khi họ đến rồi không chừa. Hãy tránh thương vong bằng cách đi đi thôi.”

Sau lưng gã tiến sĩ, một hình hài trở dậy. Derek hít vội một hơi, rồi từ từ thở ra. Anh thì thầm khuyến khích tôi tiếp tục. Simon và chú Kit vội nhìn lảng đi để gã tiến sĩ không nghi ngờ và ngoái đầu nhìn ra sau.

Hần giục:

“Anh chỉ có mấy phút thôi đấy.”

Tôi ra lệnh:

“Lấy súng đi.”

Tiến sĩ cười khà ố:

“Dì người đủ khôn ngoan để biết chớ nên chạy cả mười bước để giật lấy một khẩu súng.”

Tôi rành rọt:

“Tiến sĩ Davidoff.”

“Cái gì?”

“Bắn hăn đi.”

Hăn cau mày, há hốc mồm sừng sốt. Xác mụ Enright xoay ngang, chiếu ánh mắt căm hờn vào tôi.

“Ta bảo người...”

Mụ bóp cò. Tiến sĩ Davidoff chết đứng, miệng ngáp ngáp. Một lỗ đạn xuyên thủng ngực hăn. Sau đó, hăn ngã vật xuống. Nhắm nghiền mắt, tôi lập tức phóng thích hồn mẹ Tori. Khi mở mắt, tôi đã thấy dì Lauren cúi xuống bên tiến sĩ Davidoff, mấy ngón tay đang kiểm tra động mạch chủ trên cổ hăn. Hồn ma của hăn đứng kế bên cái xác, mắt tròn tròn như chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Tôi lặp bập:

“Hăn chết rồi. C... con có thấy hồn ma của hăn.”

Có tiếng người quát lớn. Kế đến là tiếng giày đinh chạy rầm rập từ xa vọng lại.

Chú Bae nói nhanh:

“Ta phải đi thôi. Lauren...”

“Tôi không sao.”

“Derek, Tori đi theo ba nào.”

Nhóm tôi chạy ra cửa đúng lúc tiếng la hét vang vọng sau lưng. Vừa lệnh cho Simon và dì Lauren leo qua tường trước, chú vừa giúp tôi và Derek bế Tori trèo lên sau. Tôi trèo lên tường, rồi cùng Simon cúi xuống kéo Derek. Trong lúc đó, Liz chạy trước, vừa chạy vừa lanh lảnh thông báo đoạn đường phía trước đang an toàn.

Lúc mọi người trèo xuống, chú Bae còn đứng trên đầu bức tường sẵn sàng phóng bùa chú vào bất cứ kẻ nào đuổi gấp phía sau. Nhưng không ai đuổi tới: đồng gạch vụn và xác chết cầm chân chúng đủ lâu cho tụi tôi chạy thoát. Đến lúc ấy, Tori đã hoàn hồn. Ai cũng cố sức chạy càng xa càng tốt.

Chương 49

XE TẢI CỦA CHÚ BAE đậu ngoài siêu thị cách đó chừng hai cây số. Một tháng trước, vì không muốn bị phát hiện, chú dùng giấy tờ giả mua xe và hình như chú ăn ngủ luôn trên xe thì phải. Giờ chú ném túi ngủ và thùng giữ lạnh ra sau cho rộng chỗ đón tất cả cùng lên.

Tôi chẳng biết xe đi đâu nữa. Hình như đến Pennsylvania thì phải. Chẳng ai hỏi. Chẳng ai quan tâm. Một chuyến đi dài trong im lặng. Ngồi trên hàng ghế sau với dì Lauren, và dù thi thoảng Derek vẫn lo âu nói xuống, tôi

nhanh chóng ngủ thiếp đi trong tiếng trò chuyện se sẽ của Simon và cha cậu ấy ở hàng ghế trước.

Tôi tỉnh giấc khi chú Bae tắt xe trước một nhà nghỉ ven đường. Sau khi chú thuê hai phòng, chúng tôi chia nhau ra: con trai ở một phòng, con gái ở một phòng. Chú Bae bảo chú đã gọi pizza đãi cả nhà. Ăn xong, mọi người sẽ cùng bàn bạc. Dì Lauren bảo không cần phải vội. Chẳng ai thấy đói, với lại hai anh em Derek chắc chắn muốn ở riêng với cha của họ.

Liz và Tori cũng biết tôi nên có thời gian trò chuyện riêng với dì Lauren. Trước khi ra đi, Liz dặn bạn ấy muốn ra ngoài dạo chơi, sáng hôm sau sẽ quay về. Tori lấy cớ đau bụng nôn nao sau khi phải ngồi xe lâu nên nó sẽ ra ngoài ngồi cho thoáng. Dì Lauren dặn nó nhớ ngồi ngay phía sau hai phòng tại tôi vừa thuê để không bị người lái xe trên đường cao tốc nhìn thấy.

Đến lúc ấy tôi mới vỡ lẽ: bọn tôi chưa về nhà được, ít nhất là ngay lúc này.

Lúc hai dì cháu ngồi bên nhau trên giường, dì quàng tay qua vai tôi.

“Cháu thấy trong người sao rồi?”

“Cháu khỏe ạ.”

“Lúc trong khu thí nghiệm... chuyện thế nào vậy...”

Dì không nói hết câu. Tôi biết dì đang nói đến chuyện giết tiến sĩ Davidoff. Tôi biết nếu nghe đề cập đến chuyện đó, thế nào dì cũng an ủi: thực ra cháu không tự tay giết hẳn. Nhưng đó không phải sự thật. Tuy chưa thể lý giải cảm xúc của tôi về chuyện ấy, nhưng tôi biết tôi sẽ không tâm sự với dì, bởi dì chỉ an ủi và không giúp tôi vượt qua thử thách. Để tìm giải pháp, tôi cần Derek, vậy nên tôi chỉ bảo:

“Cháu ổn mà dì. Cháu biết mình chưa thể về ngay, nhưng cháu muốn ba yên tâm. Giá cha biết hiện cháu được bình an thì tốt quá.”

“Dì không chắc...”

“Cha cháu nên biết. Cho dù cha không hiểu khả năng gọi hồn của cháu hay mọi chuyện của Hội Edison. Cha cần biết cháu được an toàn.”

Tuy có hơi do dự, nhưng nhìn nét mặt tôi, cuối cùng dì cũng gật đầu:

“Ta sẽ tìm cách báo cho cha.”

Lúc ra mé sau nhà tìm Tori, tôi thấy nó ngồi đúng tư thế hôm ở nhà kho, trong cái đê bị cha phản bội. Hai tay bó gối, Tori ngồi đó, mắt đăm đăm nhìn khoảng không trước mặt.

Nhất định Tori đang buồn lắm. Hai anh em nhà Simon tìm được ba. Tôi lại được ở bên dì mình. Còn Tori thì sao? Cô ta vừa chứng kiến mẹ chết ngay trước mặt. Dù mẹ Enright có xấu xa đến đâu, dù Tori có không ưa mẹ nó đến đâu, mẹ ấy vẫn là mẹ ruột của nó.

Ở đây, Tori không cô độc. Nó vẫn còn cha, cha ruột hẳn hoi, nhưng chưa chắc chú Bae đã muốn cho nó biết ngay. Tình huống này thật khó xử. Chẳng lẽ lại bảo: “Xin chia buồn vì mẹ con vừa qua đời. Nhưng giờ đã có người thế chỗ.”

Tôi ngồi xuống cạnh nó:

“Cho tớ chia buồn về chuyện mẹ cậu.”

Một tiếng cười nhạt, đầy cay đắng:

“Sao phải thế chứ? Bà ấy là mẹ phù thủy độc ác, giết người không run tay kia mà.”

“Tuy là phù thủy độc ác, nhưng bà ấy vẫn là mẹ cậu.”

Tiếng cười của Tori nghe nghèn nghẹn, nhưng nó cũng gật đầu. Một giọt nước mắt lăn dài trên má nó. Dù muốn quàng tay ôm vai bạn, nhưng tôi biết nó ghét cử chỉ ấy lắm. Vậy nên tôi chỉ sán lại, hích khẽ vào người nó. Thấy Tori đang căng thẳng tôi tưởng nó sẽ khó chịu, dịch ra xa. Nhưng không, nó thả lỏng và dựa vào tôi. Tori khóc lặng, người nó rung lên từng cơn. Tuy nhiên, Tori không hề ca thán, ngay một tiếng rên rỉ cũng không.

Một bóng người cao lớn hiện ra phía góc tường. Vừa bước ra ngoài, Derek vừa ngửa mặt hít hà làn gió vừa thổi tới. Vừa thấy tôi, môi anh mấp máy rồi nhoẻn cười:

“Chào em. Anh tưởng...”

Tori ngẩng đầu, lấy tay áo lau mặt khiến Derek im bật.

“Xin lỗi.”

Derek nói mỗi chừng đó và dợm quay đi.

Tori đứng dậy:

“Không sao. Em tui thân vậy đủ rồi. Giờ trả Chloe cho anh đấy.”

Lúc Tori đi ngày một xa về hướng phòng nữ, Derek đứng đó, nét mặt có vẻ bối rối. Anh lại bồn chồn nữa rồi. Tôi vẫy tay mời anh ngồi cạnh nhưng anh lắc đầu.

“Bây giờ thì chưa được đâu. Ba bảo anh đi tìm em đấy.”

Tôi đứng dậy, nhưng hai chân tê bại khiến tôi hơi loạng choạng. Derek đỡ kịp và chưa chịu buông ngay. Anh cúi xuống, định hôn nhưng lại dừng giữa chừng.

Phải chăng đó là thói quen của anh? Tôi vừa định trêu nhưng thấy anh nghiêm mặt nên lại không dám.

“Dì em có nói gì về kế hoạch của hai dì cháu chưa?”

“Chưa.”

Một lần nữa, anh cúi xuống và lại dừng lại.

“Chẳng lẽ dì không nói gì ư? Chẳng hạn hai dì cháu có định về nhà không?”

“Em chưa về được. Nếu bọn Cabal còn đó, dì cháu em chưa về nhà được đâu. Chắc hai người sẽ ở cùng cha con anh, nếu cha anh cũng tính đến khả năng đó. Có lẽ chỉ có cách đó là an toàn nhất.”

Anh thở phào như thế này giờ anh toàn nhịn thở. Giờ tôi đã biết Derek bồn chồn vì cố gì. Sau khi thoát khỏi Hội Edison, sau khi cả tôi và anh đều đoàn tụ với người thân, Derek tưởng tụi tôi sẽ phải chia tay nhau.

“Tất nhiên em hi vọng dì cháu em sẽ ở cùng chỗ với ba con anh.”

“Anh cũng mong thế.”

Tôi sáp lại gần hơn. Vòng tay anh quấn quanh người tôi, siết chặt. Môi hai đứa vừa chạm...

“Derek đâu (ba anh gọi lớn). Chloe đâu rồi?”

Derek khẽ găm gừ. Tôi bật cười và lùi lại.

“Hình như mình bị thế hơi nhiều, anh nhỉ?”

“Quá nhiều là đáng khác. Ăn xong, tụi mình sẽ đi dạo. Đi thật xa. Xa mọi khả năng có thể bị cắt ngang giữa chừng.”

Tôi nhìn anh cười rạng rỡ:

“Kế hoạch đó nghe hay đấy.”

Lại nói đến chuyện kế hoạch, chú Bae có nhiều phương án lắm. Trong khi ăn pizza, chú khẳng định điều tôi mong chờ - nhóm sẽ tiếp tục chạy trốn, lần này là trốn bọn Cabal.

Tôi ngỡ ngàng:

“Chẳng lẽ những gì ta đã làm ở khu thí nghiệm... không có tác dụng gì sao?”

Tori lẩm bẩm:

“Có lẽ chỉ đủ chọc giận bọn Cabal.”

Chú Bae lên tiếng:

“Không, có ích lắm chứ. Lần này, Hội Edison sẽ không sớm khôi phục như cũ. Vì thế, bọn Cabal cũng mất thời gian củng cố và lên kế hoạch truy quét. Cũng may là bọn Cabal vốn đang có nhiều việc cần giải quyết ngay. Chưa chắc ta đã là mối quan tâm hàng đầu của chúng. Với chúng, các con đều có giá trị. Chúng muốn giành các con về. Nhưng hiện tại ta vẫn còn thời gian xả hơi (chú đưa mắt cho dì Lauren). Lauren, có lẽ em không thích cuộc sống mai danh ẩn tích, nhưng anh rất muốn em và Chloe đi cùng gia đình anh. Ta nên sát cánh bên nhau em ạ.”

Derek căng thẳng nhìn tôi như thể anh sẽ lên tiếng phản đối ngay khi nghe dì từ chối. Khi nghe dì bảo “Vâng, cách đó là thượng sách”, anh thoải mái hẳn. Tôi cũng thế. Simon khoái chí giơ ngón tay cái lên. Tôi khẽ liếc Tori. Có vẻ nó hết sức vất vả khi phải ngồi bất động, nét mặt căng thẳng, không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Tôi lên tiếng:

“Thế Tori cũng ở cùng chúng ta chứ ạ?”

Chú Bae quay sang mỉm cười với Tori:

“Tất nhiên rồi. Nhưng ta nên hỏi Tori xem có đồng ý không đã. Tori, con ở lại đây với mọi người nhé?”

Tori gật đầu, nhìn sang tôi và thoáng mỉm cười.

Chú Bae bàn:

“Ta cần kín tiếng một thời gian đã. Lauren này, anh có biết vài chỗ ta có thể lui tới. Simon nói Tori có danh sách nhiều đối tượng thí nghiệm khác. Ta sẽ tìm cách liên lạc với họ. Họ cần biết chuyện bây giờ... và cả chuyện đã qua. Rồi còn phải tìm cả Rae. Nếu con bé ở với mẹ thì tốt, nhưng ít nhất ta cũng phải xác minh xem tin đó có thật hay không. Ta không được phép bỏ rơi bất cứ ai.”

Mới nghe có vẻ choáng ngợp, nhưng thật lạ là tôi thấy dễ chịu vì biết tội tôi không cô độc, thậm chí còn giúp được nhiều người khác. Trước mắt, công việc bộn bề nhưng cũng lắm phiêu lưu kỳ thú. Riêng điều đó thì tôi biết chắc.

Ăn tối xong, Derek và tôi đi dạo. Chỉ hai đứa với nhau.

Sau nhà nghỉ có một cánh đồng rộng, tội tôi bèn ra đó. Cuối cùng, khi đã bỏ xa nhà nghỉ phía sau, Derek đưa tôi vào một vạt rừng thưa. Đến lúc đó, anh lại ngập ngừng, lưỡng lự và chỉ dám cầm tay tôi. Tuy nhiên khi tôi dừng trước mặt anh, tay kia của anh từ tốn ôm ngang eo tôi.

“Sắp tới anh có muốn dứt khỏi em cũng không được rồi.”

Derek mỉm cười. Nụ cười thẳng sáng khuôn mặt anh.

“Anh thích thế.”

Anh kéo tôi sát lại. Sau đó, anh cúi xuống, hơi thở nồng nàn làm môi tôi ấm sực. Tim tôi đập dồn đến độ tôi ngộp thở. Tin chắc thế nào anh cũng dừng lại giữa chừng nên tôi căng thẳng, chuẩn bị sẵn tinh thần nếu Derek có do dự. Lòng tôi quặn đau. Dù hai môi đã chạm nhau, tôi vẫn sợ anh sẽ ngãng ra.

Môi anh ghì siết môi tôi rồi hé mở. Derek hôn tôi – một cái hôn đúng nghĩa. Vòng tay anh siết chặt quanh người tôi, miệng anh áp lên miệng tôi một cách quyết đoán như thể anh đã biết tôi muốn gì và sẽ không lùi lại.

Tôi vòng tay ôm cổ anh. Anh ôm chặt eo tôi, nhắc bổng tôi lên. Derek hôn tôi như thể anh sẽ không bao giờ ngừng hôn. Tôi đáp trả nồng nàn không kém, như thể tôi không bao giờ muốn anh ngừng lại.

Đó là khoảnh khắc tuyệt vời, khi mọi sự trên đời đều không quan trọng. Quanh tôi chỉ có anh. Miệng tôi chỉ biết hôn anh. Tai tôi chỉ nghe nhịp đập trái tim anh. Tâm não tôi chỉ nghĩ về anh, nghĩ về ao ước đã thành hiện thực. Tôi cực kỳ may mắn khi được sống trong khoảnh khắc này. Tôi sẽ không bao giờ quên nụ hôn của ngày hôm nay.

Tôi không mong muốn gì hơn. Đây chính là cuộc sống đích thực, người yêu đích thực, và con người đích thực của tôi. Tôi không bao giờ muốn quay lại quãng đời trước đây và tôi cũng không quan tâm đến nó nữa. Tôi đang hạnh phúc. Tôi được an toàn. Tôi đang ở đúng nơi tôi hằng ao ước.

Table of Contents

Triệu Hồi

Giới thiệu:

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Thực tình](#)

[Giới thiệu:](#)

[Về tác giả:](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Đền tội](#)

[Giới thiệu](#)

[Tác giả](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)